

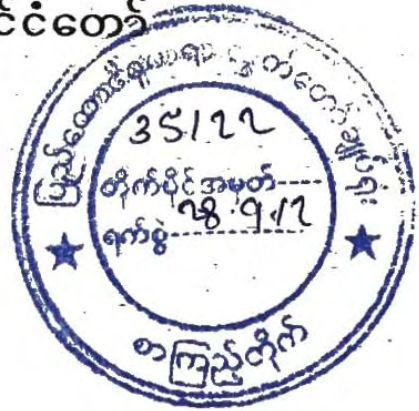
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်

တရားစီရင်ထုံးများ

၂၀၀၂ ခုနှစ်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်

တရားစီရင်ထုံးများ

ပြည်ထောင်စုတရားလွှတ်တော်ချုပ်ရုံး
စာကြည့်တိုက်

၂၀၀၂ ခုနှစ်

တရားရုံးများလက်စွဲ အပိုင်း ၉၇၂ အရ တစ်ကြိမ်တည်းရောင်းချ
ရက်သတ္တပတ်(၃)ပတ်ထက်ပိုသောအခါ

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ

အုပ်ရေ - ၅၀၀၀

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
တရားရုံးချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စိစစ်ထုတ်ဝေရေးအဖွဲ့
 (၁၅-၁-၂၀၀၁ ရက်နေ့မှစ၍ ၂၃-၅-၂၀၀၂-ရက်နေ့အထိ)

၁။	ဦးသန်းဦး B.A.
ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။	ဒေါက်တာတင်အောင်အေး B.Sc.;B.L.;LL.M.;LL.D.
တရားသူကြီး	ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ
၃။	ဦးတင်အေး B.A.;H.G.P.;R.L.
ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)	အဖွဲ့ဝင်
၄။	ဦးကျော်ဝင်း B.A.(Hons.);H.G.P.;R.L.
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ပြစ်မှုတရားစီရင်ရေးဌာန၊
တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)	အဖွဲ့ဝင်
၅။	ဦးစိုးညွန့် B.A.;R.L.
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ တရားမတရားစီရင်ရေးဌာန
တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)	အဖွဲ့ဝင်
၆။	ဦးစောစံလင်း B.A.(Law);LL.B.
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ စီမံနှင့်လေ့ကျင့်ရေးဌာန
တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)	အဖွဲ့ဝင်/အတွင်းရေးမှူး

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးပြုစုရေးအဖွဲ့
 (၂၄-၅-၂၀၀၂ ရက်နေ့မှစ၍ ၂၄-၂-၂၀၀၃ ရက်နေ့အထိ)

၁။	ဦးသန်းဦး ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်	B.A.	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။	ဦးခင်မောင်အေး ဒုတိယရှေ့နေချုပ်	B.Sc.; B.L.	အဖွဲ့ဝင်
၃။	ဒေါက်တာတင်အောင်အေး တရားသူကြီး	B.Sc.; B.L.; LL.M.; LL.D.	အဖွဲ့ဝင်
၄။	ဦးတင်အေး ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)	B.A.; H.G.P.; R.L.	အဖွဲ့ဝင်
၅။	ဒေါက်တာထွန်းရှင် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး	B.A. (Law); LL.B. M.A. Business Law (Lond), LL.D. Intl. Law (Ghent, Belgium), F.R.G.S (Lond), A.M.R.Ae.S (Lond) Dip Intl. Law (Lond)	အဖွဲ့ဝင်
၆။	ဦးကျော်ဝင်း ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ပြစ်မှုတရားစီရင်ရေးဌာန၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)	B.A. (Hons.); H.G.P.; R.L.	အဖွဲ့ဝင်
၇။	ဦးစိုးညွန့် ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ တရားမတရားစီရင်ရေးဌာန၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)	B.A.; R.L.	အဖွဲ့ဝင်
၈။	ဦးလှမြင့်ဝင်း တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများကောင်စီဝင်	B.A.; B.L.	အဖွဲ့ဝင်
၉။	ဦးစောစံလင်း ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ စီမံနှင့်လေ့ကျင့်ရေးဌာန၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)	B.A.(Law); LL.B.	အတွင်းရေးမှူး

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်
 တရားသူကြီးချုပ်၊

ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်များနှင့် တရားသူကြီးများ
 (၁၅-၇-၁၉၉၉ ရက်နေ့မှစ၍ ၂-၂-၂၀၀၃ ရက်နေ့အထိ)

၁။ ဦးအောင်တိုး	B.A.; B.L.	တရားသူကြီးချုပ်
တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)		
၂။ ဦးသန်းဦး	B.A.	ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်
၃။ ဦးခင်မြင့်	Master Mariner (F.G); H.G.P.; R.L.	တရားသူကြီး
၄။ ဒေါက်တာတင်အောင်အေး	B.Sc.; B.L.; LL.M.; LL.D.	တရားသူကြီး
၅။ ဦးမြင့်သိန်း	B.Sc.; B.L.; (Advocate)	တရားသူကြီး
၆။ ဦးထွန်းရှင်	B.A.; R.L.; D.M.A.; (Advocate)	တရားသူကြီး
၇။ ဦးချစ်လွင်	B.Sc.; B.L.; (Advocate)	တရားသူကြီး
တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး)		
၈။ ဦးခင်မောင်လတ်	B.A.; B.L.; (Advocate)	ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်
၉။ ဦးစန်းတင့်ရီ	B.A. (Law); LL.B.; (Advocate)	တရားသူကြီး
၁၀။ ဦးမြင့်အောင်	B.A. (Law); LL.B.; (Advocate)	တရားသူကြီး
၁၁။ ဦးစိန်လှိုင်	B.A. (Law); LL.B.; LL.M.; (Advocate)	တရားသူကြီး

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် တရားရုံးချုပ်
တရားသူကြီးချုပ်၊
ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်များနှင့် တရားသူကြီးများ
(၃-၂-၂၀၀၃ ရက်နေ့မှစ၍)

၁။ ဦးအောင်တိုး B.A.; B.L. တရားသူကြီးချုပ်

တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)

၂။ ဦးသန်းဦး	B.A.	ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်
၃။ ဦးသိန်းစိုး	B.Sc.; R.L.; (Advocate)	ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်
၄။ ဦးခင်မောင်အေး	B.Sc.; B.L.	တရားသူကြီး
၅။ ဦးခင်မြင့်	Master Mariner (F.G); H.G.P.; R.L.	တရားသူကြီး
၆။ ဒေါက်တာတင်အောင်အေး	B.Sc.; B.L.; LL.M.; LL.D.	တရားသူကြီး
၇။ ဦးမြင့်သိန်း	B.Sc.; B.L.; (Advocate)	တရားသူကြီး
၈။ ဦးထွန်းရှင်	B.A.; R.L.; D.M.A.; (Advocate)	တရားသူကြီး
၉။ ဦးချစ်လွင်	B.Sc.; B.L.; (Advocate)	တရားသူကြီး
၁၀။ ဦးတင်အေး	B.A.; H.G.P.; R.L.	တရားသူကြီး

တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး)

၁၁။ ဦးခင်မောင်လတ်	B.A.; B.L.; (Advocate)	ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်
၁၂။ ဦးစန်းတင့်ရီ	B.A. (Law); LL.B.; (Advocate)	တရားသူကြီး
၁၃။ ဦးမြင့်အောင်	B.A. (Law); LL.B.; (Advocate)	တရားသူကြီး
၁၄။ ဦးစိန်လှိုင်	B.A. (Law); LL.B.; LL.M.; (Advocate)	တရားသူကြီး
၁၅။ ဦးသက်ထွန်း	B.A.; B.L.; (Advocate)	တရားသူကြီး
၁၆။ ဦးကျော်ဝင်း	B.A. (Hons.); H.G.P.; R.L.	တရားသူကြီး

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးပြုစုရေးအဖွဲ့
 (၂၅-၂-၂၀၀၃ ရက်နေ့မှစ၍)

၁။	ဦးသန်းဦး ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်	B.A.	ဥက္ကဋ္ဌ
၂။	ဦးခင်မောင်အေး- တရားသူကြီး	B.Sc.; B.L.	အဖွဲ့ဝင်
၃။	ဒေါက်တာတင်အောင်အေး တရားသူကြီး	B.Sc.; B.L.; LL.M.; LL.D.	အဖွဲ့ဝင်
၄။	ဦးမြင့်နိုင် ဒုတိယရှေ့နေချုပ်	B.A. (Law); LL.B.	အဖွဲ့ဝင်
၅။	ဦးလှမြင့်ဝင်း တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ၊ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများကောင်စီဝင်	B.A.; B.L.	အဖွဲ့ဝင်
၆။	ဦးစိုးညွန့် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်) (၃၀-၅-၂၀၀၃ ရက်နေ့မှစ၍)	B.A.; R.L.	အဖွဲ့ဝင်
၇။	ဦးဗိုလ်ကြည် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) (၃၀-၅-၂၀၀၃ ရက်နေ့မှစ၍)	B.A.; R.L.	အဖွဲ့ဝင်
၈။	ဦးမြညိမ်း ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး (၂၉-၅-၂၀၀၃ ရက်နေ့မှစ၍)	B.A. (Law); LL.B.; (Advocate)	အဖွဲ့ဝင်
၉။	ဦးမြသိန်း ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ပြစ်မှုတရားစီရင်ရေးဌာန၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်) (၃-၂-၂၀၀၃ ရက်နေ့မှစ၍)	B.A.(Law);LL.B.;LL.M.	အဖွဲ့ဝင်
၁၀။	ဦးထွန်းကြည် ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ တရားမတရားစီရင်ရေးဌာန၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်) (၁၀-၂-၂၀၀၃ ရက်နေ့မှစ၍)	B.A.;H.G.P.;R.L.	အဖွဲ့ဝင်
၁၁။	ဦးစောစံလင်း ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ စီမံနှင့်လေ့ကျင့်ရေးဌာန၊ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်)	B.A.(Law);LL.B.	အတွင်းရေးမှူး

“ တရားစီရင်ရာတွင် အမှန်ကို ဆုံးဖြတ်ရုံမျှသာမကဘဲ
ထိုသို့ အမှန်တရားကို စီရင်ကြောင်း
အများပြင်စေရသည် ”

(ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် မောင်ရွှေ (ခ) မောင်ရှေ့ပါ - ၂)^(၁)

မာတိကာ

စာမျက်နှာ

စီရင်ထိုးပြုသောပြစ်မှုများ

ညွှန်းချက်			က-ပ
ကိုအောင်မိုးဝင်း ပါ ၂	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၃	၁
ကျော်အောင် ပါ ၂	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၁
ဆန်းဝင်း	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂	၁၈
ဆန်းဝင်း ပါ ၇	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၂၄
ထွန်းငြိမ်းဝင်း	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၃၀
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ နိုင်ငံတော်	နှင့်	တင်သိန်း ပါ ၃	၃၆
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ နိုင်ငံတော်	နှင့်	ဦးမောင်သိန်း ပါ ၃	၄၀
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ နိုင်ငံတော်	နှင့်	လင်းထိန်ဦး ပါ ၄	၄၉
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ နိုင်ငံတော်	နှင့်	လင်းအောင်ဦး ပါ ၄	၅၉
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ နိုင်ငံတော်	နှင့်	ဦးတင်အေး	၆၇
ပြည်ထောင်စုမြန်မာ နိုင်ငံတော်	နှင့်	ဦးမုံဆာလ ပါ ၃	၇၅
မသိန်းသိန်းဌေး	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၈၄
မောင်တင်ထွန်းအောင်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂	၉၀

(ခ) ကေလတ်

မွှေးမွှေး (ခ) ခင်သန်းဝင်း	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂	၉၈
လောကီစန်း (ခ) ဖုန်ဘူစန်း	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၀၄
ဝေလင်း (ခ) နိုင်နိုင်ဦး	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၁၂
(ခ) ရန်နိုင်လင်း			
ဦးစန်းဝေ	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	
ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်	နှင့်	ဝေလင်း (ခ) နိုင်နိုင်ဦး (ခ) ရန်နိုင်လင်း	
ဦးကျော်မြင့်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၄	၁၂၄
ဦးမောင်မောင်တင့်	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်	၁၂၉
(ခ) ရင်ကင်ဝု			
ဦးသူဝပါ ၂	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂	၁၄၁
ဦးသက်လင်း	နှင့်	ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂	၁၄၇

မာတိကာ

စာမျက်နှာ

စီရင်ထုံးပြုသောတရားမမှုများ

ညွှန်းချက်		ကက-ခဆ
ကူအမင် (ခ) ဦးကျော်လွင် (၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဦးအောင်ဝင်း)	နှင့် ဦးအဟောင် (၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)	၁၅၃
ဒေါ်ကျော့ကျော့ ပါ ၅	နှင့် ဦးဝင်းကြိုင် (ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ခင်စိုး၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)	၁၆၅
ဒေါ်ခ	နှင့် ဒေါ်ကြင်ကြူး ပါ ၂	၁၈၀
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း	နှင့် ဦးကိုဌေး ပါ ၂	၁၉၀
ဒေါ်ခင်မူမူ ပါ ၂	နှင့် ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်) (၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်ခင်တီ ပါ ၃)	၁၄
ဒေါ်ခင်လေး ပါ ၂	နှင့် ဦးပါ ပါ ၅ (ကွယ်လွန်သူဒေါ်မြမြဝင်း ၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ)	၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း	နှင့် ဦးစိုးလွင် ပါ ၇	၂၆
ဒေါ်ဌေးရှင် ပါ ၇	နှင့် ဦးခွေးလေး (၎င်း၏အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ်ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)	၂၆
ဒေါ်စပ်ချစ်ဦး (ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်စပ်လိပ်လုံ၏တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်) ပါ ၉	နှင့် ဦးစိုင်းရီ	

စာမျက်နှာ

ဒေါ်စန်းနိုင်	နှင့် ဦးဝင်းကို ပါ ၂	၂၇၀
ဒေါ်မိမိအေး	နှင့် ဦးမြင့်ဦး	၂၈၅
ဒေါ်မူမူ (ခ) ဒေါ်ကျင်သန်း	နှင့် ဦးလှသိန်း ပါ ၂	၃၀၁
မြန်မာထရာဗဲလ်ဗျူရိုကုမ္ပဏီ လီမိတက် (၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဇော်ဝင်း)	နှင့် မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာ (မြန်မာထရာဗဲလ်ဗျူရိုကုမ္ပဏီ လီမိတက်၏ဒါရိုက်တာ)	၃၁၂
ဦးစိန်လွင်	နှင့် ဦးအေးသန်း ပါ ၄	၃၂၃
ဦးဌေးဝင်း ပါ ၂	နှင့် ဒေါ်အေးမြင့် ပါ ၂	၃၃၆
ဦးထွန်းချစ်	နှင့် ဦးစိုးနိုင် (၎င်း၏အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)	၃၄၇
ဦးမောင်စိန်	နှင့် ဦးညွန့်မောင်	၃၆၀
ဦးမြင့်စိုး	နှင့် ဦးတင်ရွှေ ပါ ၂	၃၆၈
ဦးလှမြင့်	နှင့် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် (မီးသတ်ဦးစီးဌာန ပါ ၂)	၃၈၀
ဦးသန်းအောင်	နှင့် မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်း (၎င်း၏အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ်ဒေါ်ခင်ခင်မေ)	၃၉၃
ဦးသိန်းဟန်	နှင့် ဦးစောနောင် ပါ ၇	၄၀၅
ဦးအောင်မင်းကြည် ပါ ၂ (၎င်း၏အထွေထွေကိုယ်စားလှယ် စာရသူဒေါ်သန်းသန်းစု)	နှင့် ဦးသက်အောင် ပါ ၃	၄၁၆

၂၀၀၂ ခုနှစ်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများ

ဥပဒေများ-

- ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
- ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
- ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ သီးစားချထားရေးဥပဒေ
- ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေ
- ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေ
- ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ရှေ့နေချုပ်ဥပဒေ

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား အကာအကွယ်ပေးသူကို ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရန်အတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း၊ မူရင်းပြစ်မှု ကျူးလွန်သူကို ၎င်းကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုအပြင် သက်သေခံတစ်ခုခုကို ဖျောက်ဖျက်ခြင်းအတွက် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ အရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်း မပြုနိုင်ခြင်း၊

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်-

“ ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ မည်သူမဆို ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား ဥပဒေနှင့်အညီ ခံရမည့်ပြစ်ဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန် အကြံဖြင့်၊ ထိုပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော သက်သေခံတစ်ခုခုကို ပျောက်ပျက်စေလျှင် သို့တည်းမဟုတ် ထိုအကြံမျိုးဖြင့်ပင် ပြစ်မှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မမှန်ဟုမိမိသိသောသို့တည်းမဟုတ် ယုံကြည်သောသတင်းကိုပေးလျှင် ”

ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းကို အားပေးသည့် အနေဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား အကာအကွယ်ပေးခြင်းအား ပြစ်ဒဏ် စီရင်နိုင်ရန် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ တစ်နည်းအား ဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား အကာအကွယ်ပေးရန်အတွက် သက်သေခံ ပစ္စည်းကို ဖျောက်ဖျက်သူကို ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရန်ဖြစ်သဖြင့် မူရင်းပြစ်မှု ကျူးလွန်သူနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိကြောင်းမှာ မြင်သာသည်။ မောင်ကျော်ဇံ နှင့် အစိုးရ^(၂) အမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ သည် အဓိကအား ဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် သက်သေခံပစ္စည်း ဖျောက်ဖျက် သူကိုသာ ရည်ရွယ်ကြောင်း ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို မရည်ရွယ်ကြောင်းဖြင့် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဦးလာဘ (ခ) ဦးရွှေကြိုင်ပါ ၃ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ ^(၁) အမှုတွင် ထိုအတိုင်းထပ်မံဆုံးဖြတ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ အရ ပြစ်မှုသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိလျက် ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်းသိလျက်ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို ဥပဒေ နှင့်အညီ ခံရမည့် ပြစ်ဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန်အကြံဖြင့် သက်သေခံတစ်ခုခုကို ဖျောက်ဖျက်သူအား ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရန်ဖြစ်သည်။ မူရင်းပြစ်မှု ကျူးလွန်သူကို ၎င်းကျူးလွန်သည့်ပြစ်မှုအပြင် သက်သေခံတစ်ခုခုကို ဖျောက်ဖျက်ခြင်း အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ အရ ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

ဝေလင်း (ခ)နိုင်နိုင်ဦး (ခ) ရန်နိုင်လင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ဦးစန်းဝေ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဝေလင်း (ခ)နိုင်နိုင်ဦး (ခ)ရန်နိုင်လင်း

သေဒဏ်အောက်လျော့သည့်ပြစ်ဒဏ်မှသေဒဏ်တိုးမြှင့်ရန် လျှောက် ထားသည့်ပြင်ဆင်မှုတွင်လျှောက်ထားခံရသူ (မူလရုံးတရား ခံအတွက်)နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့်ရှေ့နေငှားရမ်း၍ ထုချေခွင့် မပြုဘဲ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်မှုရှိ-မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံးကတရားခံဆန်းစစ်အပေါ် စွဲချက် တင်စဉ်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ဂ) အရ စွဲချက်တင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ မူလစွဲချက်တင်ခဲ့သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ တရားခံအား အပြစ်ပေးမည်ဆိုပါက သေဒဏ်ကို မလွှဲမသွေ ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့သော သေဒဏ်ထိုက်သင့်သော အမှုများတွင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော တရားခံများအတွက် နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှား ရမ်း ထုချေခွင့်ပြုရန်ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့စွဲပါ တရားရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ဂျီဆာကြူလာအမှတ် ၁၇ တွင် လည်းကောင်း၊ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၄၅၇ တွင် လည်းကောင်း ဖော်ပြ ထားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ သေဒဏ်ထိုက်သင့်သည့်ပြစ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲ ခံရသော တရားခံအား သေဒဏ်တိုးမြှင့်ချမှတ်သည့်အမှုမျိုးတွင် တရားခံ ထံ ထုတ်ဆင့်သော အကြောင်းကြားစာအတည်ဖြစ်၍ ထုချေရန် အခွင့် အရေးပေးပြီးဖြစ်သည်ဆိုရုံဖြင့် မလုံလောက်ပေ။ ၎င်းအား ရှေ့နေရှေ့ရပ် ငှားရမ်းစေပြီး ထုချေခွင့်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။

ဆန်းစစ် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂

တရားခံ လင်းအောင်ဦးပါ (၄) ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)/၃၄ အရစွဲချက်တင်၍ စစ်ဆေးပြီးနောက် ၎င်းတို့ အား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန် ခြင်းရှိ၊ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရန်ပွဲဖြစ်ပွားပုံအနေအထားကိုကြည့်လျှင် အောင် ကျော်မိုးနှင့် တရားခံပြေး အောင်ဝင်း၊ လှထွန်းအောင်တို့က တစ်နေရာ၊ ဇော်မင်းထွန်းတို့နှင့် အယူခံတရားလိုတို့က တစ်နေရာစီ သီးခြားခွဲ၍ ရန်ဖြစ် ခဲ့ကြသည်ဟု ရန်ပွဲနောက်ဆုံး အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအပေါ်ကွက်၍ သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ရန်မဟုတ်ပေ။ ရန်ပွဲဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးကို စိစစ်သုံးသပ်ရန်လိုသည်။ ထိုသို့ ရန်ပွဲဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးကိုကြည့်မည်ဆိုလျှင် ၁၇-၉-၉၆ နေ့ရန်ပွဲ

သည် ၁၄-၉-၉၆ ရက်နေ့ရန်ပွဲ၏အဆက်အဖြစ် တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။
၁၇-၉-၉၆ နေ့က ဖြစ်ပွားခဲ့သောရန်ပွဲတွင် အယူခံတရားလို (၄) ဦးနှင့်
အတူ တရားခံပြေး (၂) ဦးတို့ရှိနေကြပြီး သေသူနှင့်ညီဖြစ်သူ ဇော်မင်းထွန်း
တို့အားတွေ့သည်နှင့် (၆) ဦးစလုံးက ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ခဲ့ကြသည်။ အုပ်စုဖွဲ့
ပြီး အနိုင်ကျင့်ခဲ့ကြသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အယူခံတရားခံ (၄) ဦးသည် အောင်ကျော်မိုး
အား တရားခံပြေး (၂) ဦးက ဓါးဖြင့်ထိုးနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းအခြေအနေ
ဖော်ဆောင်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင်အယူခံ
တရားခံတို့သည် အချင်းမဖြစ်ပွားမီ အတူရှိနေကြခြင်း၊ အချင်းဖြစ်ပွား
ပြီးနောက် ကျရှင်ထဲသို့ အတူဝင်ပြေးခြင်း၊ ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် အယူခံ
တရားလိုကိုနိုင်၏ဖခင် ဦးအောင်သိန်း၏နေအိမ်သို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း
ရောက်ရှိကြခြင်း စသောသက်သေခံ အထောက်အထားများအရ အယူခံ
တရားခံ (၄) ဦးသည် တရားခံပြေး (၂) ဦးက သေသူအားသတ်ရာတွင်ပူး
ပေါင်းပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အားပေးကူညီခြင်းပြုခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ အယူခံတရားခံ လင်းအောင်ဦး၊ ဇော်မိုးသက်၊ ကိုနိုင် (ခ)
ထွန်းထွန်းနိုင်နှင့် တင်မောင်ဆွေတို့ (၄) ဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၃၀၂(၂)/၃၄ အရပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိရသဖြင့် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၅)
နှစ် (ငါးနှစ်) စီအသီးသီးကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် လင်းအောင်ဦး ပါ ၄

တရားခံ လင်းထိန်ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ နှင့်ပုဒ်မ
၃၇၆ တို့အရ တရားစွဲဆိုခဲ့သည့်အမှုတွင် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်
နှင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) တို့က တရားခံအား အမှုမှ
အပြီးအပြတ်လွတ်သည့်အမိန့်များမှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်
မှန်ကန်မှုရှိ၊ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားလို မဝါဝါမျိုး၏ထွက်ဆိုချက်နှင့် အချင်းဖြစ်ပွား
သောအချိန်က အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာအနီးတွင်နေကြသော တရားလိုပြု

စာမျက်နှာ

သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ မဝါဝါမျိုးအား ခိုးယူရန်ဆွဲခေါ်စဉ် မဝါဝါမျိုး အလိုမတူကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။ အကယ်၍ မဝါဝါမျိုးသည် လင်းထိန်ဦးနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးလိုပါက ၎င်းနေအိမ်တွင် တစ်ဦးတည်းရှိ နေစဉ် လင်းထိန်ဦးသည် မဝါဝါမျိုး၏ နေအိမ်ရှေ့သို့ ကားဖြင့်ရောက်လာ ခြင်းဖြစ်၍ ထိုစဉ်ကပင် မဝါဝါမျိုးသည် လင်းထိန်ဦး၏ကားနှင့် လိုက်ပါ သွားမည်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ မဝါဝါမျိုးသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသော လင်းထိန်ဦးအား အဝင်မခံဘဲနှင့်ထုတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် စက်ဘီးစီးပြီး ဈေးဆိုင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ မဝါဝါမျိုးသည် လင်းထိန်ဦးနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေး ရန် အချိန်အချက်ပြုလုပ်ထားရိုးမှန်ပါက စက်ဘီးစီးလာရန် အကြောင်းမရှိ နိုင်။ စက်ဘီးစီးလာခြင်းကပင် မဝါဝါမျိုးအနေဖြင့် လင်းထိန်ဦးနှင့် ခိုးရာ လိုက်ပြေးရန် အစီအစဉ်မရှိကြောင်းထင်ရှားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားခံ လင်းထိန်ဦးဘက်မှ တင်ပြထွက်ဆို သော သက်သေခံချက်များကို စိစစ်ကြည့်လျှင် မဝါဝါမျိုးသည် လင်းထိန်ဦး ၏ အတင်းအဓမ္မခေါ်ဆောင်ခြင်းခံရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦး ယခင်ကရည်ငံခဲ့ကြသည့်အလျောက် နှစ်ဦးသဘောတူ ကာမရာဂဆက်ဆံ ခဲ့ကြသည်ဟု ပေါ်ပေါက်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ လင်းထိန်ဦးက မဝါဝါမျိုးအား ကားပေါ်သို့ဆွဲ တင်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွားစဉ်က မဝါဝါမျိုးသည် အလိုမတူငြင်းဆန်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် တရားခံ လင်းထိန်ဦးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ ကိုကျူးလွန်ကြောင်းမြင်သာသည်။ နောက်ပိုင်း မဝါဝါမျိုးက သဘော တူသည်ဆိုစေဦး ပြစ်မှုမမြောက်ဟုဆိုနိုင်မည်မဟုတ်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် လင်းထိန်ဦး ပါ ၄

အမျိုးသမီးများကို အကြမ်းဖက်သည့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူများအား ထိရောက်ဟန့်တားလောက်သည့် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းဖြင့် အမျိုးသမီးများ၏ ဘဝလုံခြုံရေးကို တရားရုံးများကအကာ အကွယ်ပေးရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားခံတို့၏ အပြုအမူသည် အမျိုးသမီးများကို အကြမ်းဖက်သည့်ပြစ်မှုဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်သည်။ အမျိုးသမီးများ၏ ဘဝလုံခြုံရေးကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်ရန်အတွက် တရားရုံးများကလည်း ဆောင်ရွက်ပေးရမည်။ မိမိဘဝစားဝတ်နေရေးအတွက် တစ်မြို့တစ်ရွာမှလာရောက် အလုပ်လုပ်ကိုင်သူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ကူညီရမည့်အစား တရားခံတို့က အဓမ္မအနိုင်ကျင့်ပြီး ကာမစပ်ယှက်ခဲ့သည့်အတွက် တရားခံတို့အပေါ် ထိရောက်ဟန့်တားသည့်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရန်လိုသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် တင်သိန်း ပါ ၃

ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက်တွင် ထည့်သွင်းတိုင်ကြားခြင်းမပြုဘဲ ရုံးရှေ့ရောက်မှ ထုတ်ဖော်ထွက်ဆိုလျှင် တရားရုံးက သတိဝိရိယကြီးစွာဖြင့် လက်ခံနိုင်ချေရှိ-မရှိကို စိစစ်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပထမသတင်းပေးတိုင်ကြားသူအနေဖြင့် တိုင်ချက်တွင် အမှုဖြစ်စဉ်ကို အသေးစိတ်ဖော်ပြတိုင်ကြားရန် မလိုသည်မှာ မှန်သော်လည်း အမှု၏ အဓိကကျသည့် အချက်များ ပါဝင်အောင် ဖော်ပြတိုင်ကြားရန်လိုသည်။ အမှုတွင် အဓိကကျသည့်အချက်ကို တိုင်ချက်တွင် ထည့်သွင်းတိုင်ကြားခြင်းမပြုဘဲ ရုံးရှေ့ရောက်မှ ထုတ်ဖော်ထွက်ဆိုမည်ဆိုလျှင် ထိုထွက်ဆိုချက်ကို ရုံးကသတိ ဝိရိယကြီးစွာဖြင့် လက်ခံနိုင်ချေ ရှိမရှိကို စိစစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

မွေးမွေး (ခ) ခင်သန်းဝင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂

စာချုပ်စာတမ်းလိမ်လည်အတုပြုမှုများတွင် တိုက်ရိုက်သက်သေခံချက် ရရှိရန် မလွယ်ကူသဖြင့် သွယ်ဝိုက်သည့် သက်သေခံချက်များကိုသာအလေးထားသုံးသပ်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စာချုပ်လိမ်လည်အတုပြုလုပ်သည့်အမှုများတွင် တိုက်ရိုက်သက်သေခံချက်ရရှိရန် မလွယ်ကူပေ။ သွယ်ဝိုက်သည့်သက်သေခံချက်များကို အခြေခံ၍ ဆုံးဖြတ်ရသည်။ စွန့်လွှတ်စာချုပ်ပါ ဥပစာကို အယူခံတရားခံတစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ် ရရှိရန် အဆင့်ဆင့်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အချက်။ စွန့်လွှတ်စာချုပ်ပေါ်ရှိ စွန့်လွှတ်သူ၏ လက်မှတ်မှာအမည်ပါသူက ရေးထိုးခဲ့ခြင်းမဟုတ်သည့်အချက်၊ စွန့်လွှတ်စာချုပ်သက်သေများကလည်း စာချုပ်ပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားမှုမရှိသည့်အချက် ပစ္စည်းအပေါ် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသူများကို စွန့်လွှတ်စာချုပ်ချုပ်ဆိုမှုအား အသိမပေးခဲ့သည့်အချက်၊ စွန့်လွှတ်စာချုပ်သည် အယူခံတရားခံ၏ လက်ဝယ်တွင်သာအမြဲရှိနေခဲ့သည့်အချက်နှင့် စွန့်လွှတ်စာချုပ်ပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ရေးသားထားသည့် စာသားများပါဝင်နေသည့်အချက်တို့ကို စုပေါင်းသုံးသပ်ပါက အယူခံတရားခံသည် စွန့်လွှတ်သူလက်မှတ်ကို လိမ်လည်အတုပြုရေးထိုးခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူရမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ပြီးပါက တရားခံက စွဲချက်အပေါ် ဖြေရှင်းခြင်းမပြုနိုင်လျှင် တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ရန်သာဖြစ်သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးတင်အေး

မွေးစာရင်းကို ဥပဒေနှင့်အညီထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်သဖြင့် မွေးစာရင်းပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် ကိုမှန်သည်ဟုမှတ်ယူရခြင်း၊ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်နှင့် မွေးစာရင်းပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် ကွဲလွဲသည့်အခါ မွေးစာရင်းပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်ကို ဦးစားပေးကောက်ယူသင့်ခြင်း၊ မည်သည့်အခါ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၆ အရ ပြစ်မှုတစ်ရပ် သို့မဟုတ် အခြား ပြစ်မှုတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ကြောင်းဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးနိုင်ခြင်း၊

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ကလေးများမွေးဖွားသည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာ ဆေးရုံ သို့မဟုတ် ကျန်းမာရေးအရာရှိက မွေးစာရင်းကို ဥပဒေနှင့်အညီ ထုတ်ပေးရသည်။ မွေးစာရင်းပါ ကလေးမွေးဖွားသည့် မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် တို့သည် အမှန်ဟုမှတ်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မွေးစာရင်း၊ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်တို့သည် သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရ အများပြည်သူဆိုင်ရာ စာမှတ် စာတမ်း များဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် တို့သည် အခြေအနေတစ်ရပ်ရပ်ကြောင့် အမှန်မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် တို့နှင့် ကွဲလွဲနိုင်သည်။ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်နှင့် မွေးစာရင်း ပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ ကွဲလွဲသည့်အခါ မွေးစာရင်းပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် တို့ကို ဦးစားပေးလက်ခံ ကောက်ယူသင့်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံချက် များအရ တရားခံ မည်သည့်ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ဝေခွဲနိုင်ခြင်း မရှိသည့်အခါ တရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၆ နှင့်အညီ တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုတစ်ရပ် သို့မဟုတ် အခြားပြစ်မှုတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ကြောင်းဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးနိုင်သည်။

မောင်တင်ထွန်းအောင်(ခ)ကေလတ်နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ၂

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရစစ်ပြီးတရားလိုပြ သက်သေကို ပြန်ခေါ်စစ်ဆေးခွင့်ပြုရန်တင်ပြခြင်းကို တရား ရုံးက ငြင်းဆိုခွင့်မရှိခြင်း၊ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိပါက မလွဲမသွေ သေဒဏ်စီရင်ရမည့် ပြစ်မှုဖြင့်စွဲချက်တင်စစ်ဆေးခြင်းခံရသည့် တရားခံကို ခုခံချေပခွင့် အခွင့်အရေး အပြည့်အဝပေးရန် ဖြစ်သဖြင့် အမှုကြန့်ကြာသည်ဆိုသည့်အကြောင်းဖြင့် ဥပဒေ ကပေးသည့် အခွင့်အရေးကို တရားရုံးက ငြင်းဆိုခွင့်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။လျှောက်ထားသူများက စစ်မေးပြီးတရားလိုပြသက်သေ

များကို ပြန်ခေါ်စစ်ဆေးရန်အတွက် တင်ပြခြင်းသည် ၎င်းတို့အပေါ် စွဲချက် တင်စစ်ဆေးသည့်အခါ အပြစ်မရှိကြောင်းငြင်းဆိုပြီး ချက်ခြင်းတင်ပြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရတင်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရစစ်ဆေးပြီး တရားလိုပြသက်သေကို ပြန်ခေါ်စစ်ပေးရန် တင်ပြ ခြင်းအား တရားရုံးအနေဖြင့် ငြင်းဆိုခွင့်မရှိဘဲ မလွဲမသွေ ဆင့်ခေါ်စစ် ဆေးခွင့်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။ “ မောင်အံ့ဘွယ်ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ * ” အမှုတွင် တရားလိုပြသက်သေများကို ပြန်ခေါ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) ကပေးအပ်ထား ကြောင်း၊ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်သည် မလိုက်နာမနေရ အမိန့်သဘော သက်ရောက်ကြောင်း အမှုစစ်တရားသူကြီးအနေဖြင့် ယင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်ခြင်းသည် တရားမျှတမှုကင်းမဲ့ရာ ရောက်သည် ဖြစ်စေ၊ မရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ အမှုကိုပျက်ပြယ်စေသည်ဟု ယူဆရမည် ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို သတိချပ်ရန်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ခရိုင်တရားရုံးက လျှောက်ထားသူများမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရ ပြန်လှန်စစ်မေးရန် အတွက် ဆင့်ခေါ်ပေးရန် တင်ပြသည့် စစ်ဆေးပြီး တရားလိုပြသက်သေ ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၇ (၁) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အား ရည်ညွှန်း၍ အမှုမှာ (၂) နှစ်နီးပါးမျှ ကြာမြင့်နေသည့်အမှုဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံများ၊ ရှေ့နေများဖြင့် ပြန်လှန်စစ်မေးရန်နှင့် အခွင့်အရေးပေးပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုကြန့်ကြာစေရန် အနှောင့်အယှက်ပြုရန် တရားမျှတစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရေးကို ထိခိုက်နိုင်ရန် ပြန်ခေါ်သက်သေများကို ပြန်ခေါ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းပြ၍ သက်သေများကို ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့်ပြုရန် ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ လျှောက်ထားသူများအပေါ် စွဲချက်တင် စစ်ဆေးသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရပြစ်မှုသည် ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိပါက မလွဲမသွေ သေဒဏ်စီရင်ရမည့် ကြီးလေးသော ပြစ်မှုဖြစ်သည်။ သေဒဏ်ထိုက်သည့်ပြစ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခံရသူတရားခံ များအနေဖြင့် မိမိတို့၏စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်းထုချေရန်အတွက် မတတ်

နိုင်သည့်အခါ နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်းပေးပြီး အမှုကိုရင်ဆိုင် ထုချေဖြေရှင်းစေရန် ခုခံချေပခွင့် အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝပေးရသည်။ လျှောက်ထားသူများသည် သေဒဏ်ထိုက်သည့် ကြီးလေးသောပြစ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်စစ် ဆေးခြင်းခံနေရသူများဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့အား ခုခံချေပခွင့် အခွင့်အရေး အပြည့်အဝပေးရမည်ဖြစ်သဖြင့် အမှုကြန့်ကြာစေသည်ဆို သည့်အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဥပဒေကပေးသည့် အခွင့်အရေးကို တရားရုံးမှ ငြင်းဆိုခွင့် မရှိပေ။

ကျော်အောင် ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

တရားခံအားအချုပ်လွတ် ထုချေခွင့်ပြုသင့်-မသင့် ကို ဥပဒေအရာရှိ၏ သဘောထားမှတ်ချက် ရယူဆုံးဖြတ်ရန် မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဘက် ကြားနာ၍ ဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးအနေဖြင့် တရားခံကို အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့် ပြုသင့်-မသင့်ကို ဥပဒေအရာရှိ၏ သဘောထားမှတ်ချက် တောင်းခံရယူ ဆုံးဖြတ်ရန်မဟုတ်ဘဲ တရားရုံးများလိုက်နာရသည့် ကျင့်ထုံးကျင့်စဉ်နှင့် အညီ နှစ်ဘက်ကြားနာ၍ ဥပဒေနှင့်အညီ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။

ဦးကျော်မြင့် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၄

သက်သေခံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် “ အယူခံရက် ကျော်လွန်ပါက” ဟူသောစကားလုံးကို ထည့်သွင်းအမိန့်ချမှတ် ခြင်းသည် ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်မှုရှိ၊ မရှိ၊ သက်သေခံပစ္စည်းများကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်း ကြောင်း အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာမချမှတ်ဘဲ သက်ဆိုင်ရာဌာနများ သို့ပေးအပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ် နည်းနှင့်ညီညွတ်ခြင်းရှိ၊ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၁၀၉၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက် အရ သက်သေခံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲသည့် အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် “ အယူခံရက် ကျော်လွန်ပါက ” ဟူသောစကားလုံးကို ထည့်သွင်းဖော်ပြသည်ဖြစ်စေ၊ ထည့်သွင်းမဖော်ပြသည်ဖြစ်စေ သက်သေခံပစ္စည်းမှာ သက်ရှိပစ္စည်းသော် လည်းကောင်း၊ ဓမ္မတာအရ လျင်မြန်စွာပျက်စီးလွယ်သောပစ္စည်းသော် လည်းကောင်း ဖြစ်သည့်အခါမှတစ်ပါး အခြားသက်သေခံပစ္စည်းများအား အယူခံရက်ကျော်လွန်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ တရားရုံးမှချမှတ်သော အမိန့်နှင့်အညီ စီမံခန့်ခွဲရန်ဖြစ်သည်။ အယူခံဝင်ရောက်သည့်အမှုများတွင် အယူခံတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အမိန့်နှင့်အညီ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည် ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် သက်သေခံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် “ အယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက ” ဟူသောစကားလုံးကို ထည့်သွင်းအမိန့်ချ မှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိဟုဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အချို့သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မူလတရားရုံးများက ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်းမပြုဘဲ သက် ဆိုင်ရာဌာနများသို့လွှဲအပ်ရန် တရားရုံးချုပ်က ညွှန်ကြားချက်ထုတ်ပြန်ထား သည်။ ယခင်ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၈ တွင် ယင်းအချက်ကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားရုံးများက သက်သေခံ ပစ္စည်းများကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းပြီးမှ သက်ဆိုင်ရာဌာနများ သို့လွှဲအပ်ရန် သို့မဟုတ် ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် မသိမ်းဆည်းဘဲ လွှဲအပ်ရန် သို့မဟုတ် မည်သည့်ဌာနကိုမျှ မလွှဲအပ်ဘဲ လေလံတင်ရောင်းချရန်စသည့် စီမံခန့်ခွဲရန်ကိစ္စကို ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များ၊ ညွှန်ကြားချက်များနှင့် အမှု တစ်မှုချင်းအလိုက်ပေါ်ပေါက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာများပေါ်တွင် မူတည်၍ ဆုံးဖြတ်ကြရန်သာဖြစ်သည်။ ယခုအမှုမှ သက်သေခံပစ္စည်းများ မှာ နိုင်ငံခြားငွေများ၊ တယ်လီဖုန်းများနှင့် ကားများဖြစ်ပြီး ယင်းပစ္စည်း များမှာ ပြစ်မှုနှင့်သက်ဆိုင်သောပစ္စည်းများဖြစ်သည့်အလျောက် ပြည်သူ့ ဘဏ္ဍာအဖြစ်သိမ်းဆည်းရမည်ဖြစ်သည်။

တရားရုံးချုပ်ကလျှောက်ထားသူတင်သွင်းသည့် ပြင်ဆင်မှုကို အကျဉ်း နည်းဖြင့် ပလပ်ခဲပြီးဖြစ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်ကပင် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ယင်းအမှုကို ချေဖျက်လိုက်လျှင် မိမိအမိန့်ကိုမိမိပြန်လည်ပြင်ဆင်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်ခြင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများတွင် တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးတစ်ဦးက ချမှတ်သည့်စီရင်ချက်အမိန့်ကိုအထူး အယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှအပ အခြား နည်းပြင်ဆင်ဆုံးဖြတ်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးချုပ်က လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းသည့် ပြင်ဆင်မှုကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခဲခြင်းသည် လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် စွဲချက်တင် စစ်ဆေးသည့် မြို့နယ် တရားရုံးအမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး အမိန့်များသည် မှားယွင်းခြင်း မရှိသဖြင့် ထပ်တူထပ်မျှသဘောတူကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ရာရောက်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လျှောက်ထားသူ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင် စစ်ဆေးရန် ဦးစွာအမြင်အရ သက်သေခံချက်ရှိကြောင်း တရားရုံးချုပ်ကလည်း လက်ခံ ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် အရေးယူ စစ်ဆေးလျက်ရှိသည့်အမှုတွဲကို တရားရုံးချုပ်ကပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က တွင် အပ်နှင်းသည့် မူလဘူတအာဏာကို သုံးစွဲ၍ ချေဖျက်ပေးလျှင် မိမိအမိန့်ကို မိမိပြန်လည်ပြင်ဆင်ရာ ရောက်ရှိစေမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများတွင် တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးတစ်ဦးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်စီရင်ချက် (သို့မဟုတ်) အမိန့်ကို တရားစီရင်ရေးဥပဒေက ခွင့်ပြုသည့်အတိုင်း အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားနာဆုံးဖြတ်ခြင်းမှအပ အခြားနည်းဖြင့် ပြင်ဆင်ဆုံးဖြတ် ပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်းမှာ ထင်ရှားသည်။

သီးစားချထားရေးနည်းဥပဒေ ၁၅ (၅) အရ မြေယာမှခင်းဆုံးဖြတ်ချက် အပေါ် အယူခံနေသည့် အတောအတွင်းဖြစ်စေ၊ အယူခံမှု များမပြီးမချင်းဖြစ်စေ မူလချထားခြင်းခံရသော သီးစား သည်အခြေမပျက် လုပ်ကိုင်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သီးစားချထားရေးနည်းဥပဒေ ၁၅ (၅) တွင် အယူခံ မှုများဟု သုံးစွဲထားသဖြင့် နောက်ဆုံးအယူခံဖြစ်သည့် တိုင်းသီးစားချထား ရေးဆိုင်ရာအယူခံမှု၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ပြီးသည်အထိ ရည်ညွှန်းကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ကျေးရွာအုပ်စု သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ မူလမှု၏ဆုံးဖြတ် ချက်အရ သီးစားချထားခြင်းခံရသူသည် နည်းဥပဒေ ၁၅ (၅) တွင် ရည်ညွှန်းသည့် မူလချထားခံရသော သီးစားဖြစ်သဖြင့် ယင်းသီးစားသည် တိုင်းသီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှု ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်အထိ အခြေခံ မပျက် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ဦးသူဝ ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၂

၁၄၁

သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ (က) အရစီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ အမိန့်ချမှတ် ခြင်းမရှိဘဲ မြို့နယ်တရားရုံးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆို သည့်အမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ရန်သင့် မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ (က) အရ သစ်တောဦးစီး ဌာနမှ ချမှတ်သောအမိန့်ကို တိုင်းသစ်တောဦးစီးဌာနက ပယ်ဖျက်၍ တရားခံများပေးဆောင်ခဲ့သည့် ဒဏ်ငွေများကို ပြန်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၇ (ခ) တွင် ပြည်နယ်/တိုင်း သစ်တောအရာရှိသည် မြို့နယ်သစ်တောအရာရှိက ချမှတ်သောအမိန့် သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုခြင်း၊ ပယ်ဖျက်ခြင်း ပြုနိုင်သည်ဟု ပြဌာန်းထားသဖြင့် ပုဒ်မ ၃၃ (က) အရသစ်တောအရာရှိက ချမှတ်သော အမိန့်ကို ပုဒ်မ ၃၇ (ခ) အရ တိုင်းသစ်တောအရာရှိက ပယ်ဖျက်ပြီး တရားရုံးသို့ ပုဒ်မ ၄၃ (က) အရအရေးယူပေးရန် တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခြင်း။

သည် ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်ခြင်းမရှိ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ သစ်တောနည်းဥပဒေ ၁၀၀ တွင် သစ်တောဥပဒေပါပြစ်မှုကို အရေးယူခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရမည့်နည်းလမ်းကို ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ နည်းဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း လိုက်နာခြင်းမပြုရုံမျှဖြင့် အမှုပျက် ပြယ်ရန် အကြောင်းမရှိ။ ထို့အပြင် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေနှင့် ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ သစ်တောနည်းဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို လေ့လာကြည့်ရာ သစ်တော အရာရှိသည် စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာအမိန့်မချဘဲ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး၌ တရားစွဲဆိုခြင်းမပြုရဟု တားမြစ်ထားခြင်းမရှိချေ။ ဤအခြေ အနေတွင် သစ်တောအရာရှိ၏ စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာအမိန့်မချမှတ်ဘဲ မြို့နယ်တရားရုံး၌ ဦးတိုက်လျှောက်ထားတရားစွဲဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုမရှိသဖြင့် အဆိုပါ အမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ မူလဘူတ အာဏာကိုကျင့်သုံး၍ ချေဖျက်ရန်သင့်မည်မဟုတ်ပေ။

ဆန်းစစ် ပါ ၇ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

မူလရုံးကလျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းပါ (၃)ဦးအား ၁၉၉၂ ခုနှစ် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုရှိ မရှိ၊ သစ်တောထွက်ပစ္စည်းဖြစ်သည့် မီးသွေးအိတ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော်လည်း မြို့နယ်ကျော်သယ်ယူခွင့် မျှောစာမပါဘဲ မီးသွေးအိတ်များကို သယ်ယူခဲ့ခြင်းသည် ယင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ (ဇ) အရ ပြေရွင်းရန်တာဝန်ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးက ဦးမောင်သိန်းပါ (၃) ဦးအပေါ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့်အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုရှိ မရှိ စိစစ်ဖို့လိုအပ်သည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ သစ်တော နည်းဥပဒေ ၅၀ တွင်အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ သစ်တောဝန်ထမ်းသည် သစ်တောထွက်ပစ္စည်း သယ်ဆောင် လာသူ မည်သူကိုမဆို မျှောစာပါ မပါ စစ်ဆေးမေးမြန်းခွင့်ရှိ

သည်။ သစ်တောထွက်ပစ္စည်းကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူဖြစ်
သော်လည်း မျှောစာမပါဘဲ သယ်ဆောင်လာကြောင်း စစ်ဆေး
တွေ့ရှိပါက သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်
အညီ အရေးယူနိုင်ရန် သက်ဆိုင်ရာအမှုတွဲကို မြို့နယ်အဆင့်
သစ်တောအရာရှိထံ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရမည်။ ”

အထက်ဖော်ပြပါအချက်များအရဆိုလျှင် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တော
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ သည် သစ်တောအရာရှိ၏ စီမံခန့်ခွဲရေးနည်းလမ်းအရ
အရေးယူဆောင်ရွက်ရသည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ဖြစ်ပြီး တရားရုံး၏စီရင်ပိုင်ခွင့်နှင့်
သက်ဆိုင်သည့်ပြဋ္ဌာန်းချက် မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။ ဤအခြေ
အနေတွင် မူလရုံးက လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းပါ (၃) ဦးအပေါ်
သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့်အမိန့်မှာ ဥပဒေ
နှင့် ညီညွတ်မှု မရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ခလရ (၁၃) ဒုအရာခံဗိုလ်ခင်ဇော်နှင့်အဖွဲ့
သည် သစ်တောထွက်ပစ္စည်းဖြစ်သည့် မီးသွေးအိတ် ၅၅၅၀ ကို စလင်းမြို့
နယ်မှ အောင်လံမြို့နယ်သို့ မြို့နယ်ကျော်၍ သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းခြင်းပြု
လုပ်ရာတွင် ပြည်နယ်၊ တိုင်းသစ်တောအရာရှိက လုပ်ပိုင်ခွင့်အပ်နှင်း
ထားသည့် သစ်တောအရာရှိထံမှ မျှောစာလျှောက်ထားရယူရမည်ဖြစ်
သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ မျှောစာလျှောက်ထားရယူခြင်းမရှိဘဲ မီးသွေးအိတ်
များကို သီဟအောင်မော်တော်နှင့် စိန်သန့်ဇင်မော်တော် (၂) စီးဖြင့် သယ်
ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သဖြင့် နည်းဥပဒေ ၄၈ (က) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ဖောက်
ဖျက်ရာရောက်သည်ဟု ယူဆစရာရှိသည်။

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ (ဇ) တွင်အောက်ပါ
အတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ ဤဥပဒေအရ ထုတ်ပြန်သည့်နည်းဥပဒေများ၊ လုပ်ထုံးလုပ်
နည်းများ၊ အမိန့်၊ ညွှန်ကြားချက်၊ သို့မဟုတ် အမိန့်ကြော်ငြာစာပါ
ပြဋ္ဌာန်းချက်တစ်ရပ်ရပ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်း။ ”

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းတို့သည် မျှောစာမပါဘဲ မီး
သွေးအိတ်များကို မြို့နယ်ကျော်၍ မော်တော်များဖြင့် သယ်ဆောင်လာခြင်း
သည် အထက်ဖော်ပြပါ သစ်တောနည်းဥပဒေ ၄၈ (က) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်ကို
ဖောက်ဖျက်ရာရောက်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် လျှောက်ထားခံရသူတို့

သည် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ (၈) အရငြိစွန်းချက်ရှိနေသဖြင့် ဖြေရှင်းရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ယခုအမှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းပါ (၃) ဦးတို့သည် အောင်လံမြို့နယ်တရားရုံးက ၎င်းတို့အပေါ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရစွဲချက်တင်စဉ်က အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ကြသဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စွဲချက်ကိုဝန်ခံခြင်းကြောင့် တရားခံအနေဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှန် မမှန် စောဒကတက်ခွင့်မရှိသော်လည်း တရားရုံးချုပ်အနေဖြင့် တရားမျှတ စွာ ဆောင်ရွက်ခြင်းရှိ မရှိ စိစစ်ခွင့်ကိုထိခိုက်ခြင်းမရှိ၊ တရားရုံးချုပ်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရတရားဥပဒေတိမ်းစောင်းခြင်း မဖြစ်စေရန်အတွက် တည့်မတ်ပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။ နိုင်ငံတော် နှင့် စံဖိုး(၇) အမှုတွင် ထိုသို့ပင် လမ်းညွှန်ထုံးစံထားသည်။ ထိုကဲ့သို့သောကိစ္စများတွင် ပြင်ဆင်မှုအာဏာများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၂ မှာကဲ့သို့ ကန့်သတ်ထားခြင်းမရှိသည့်ပြင် တရားရုံးချုပ်သည် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က ပါမူလဘူတအာဏာကိုသုံးစွဲ၍ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်ကိုပယ်ဖျက်နိုင်သည်။ ရှုရီစောဝါမားလ် နှင့် နိုင်ငံတော်(၄) အမှုတွင် ကြည့်ပါ။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးမောင်သိန်း ပါ ၃ ၄၀

လိုမိုတေးဆေးပြား ၂၀ (၂ ကတ်) ကိုဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါအတွက်ထားသည့်ဆေးပြားများဖြစ်ကြောင်း ထုချေချက်ကိုလက်မခံဘဲ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) အရပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းသည် ဥပဒေအရမှန်ကန်မှုရှိမရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါက်တာစန်းစန်းခိုင်သည် (DIPHENOXYLATE) ပါသောလိုမိုတေးဆေးကို လူနာအားသောက်သုံးရန် ဆေးစာအုပ် (သက်

သေခံ ၁) တွင်ရေးပေးပြီး ဆေးစာကိုစရိတ်မျှပေးဆေးရုံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည် ဟု တင်ပြထွက်ဆိုထားသဖြင့် ဆရာဝန်အနေဖြင့် နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၊ ပုဒ်မခွဲ (ဂ) နှင့် (ဃ) နှင့်အညီ ဆေးမှတ်တမ်းကို မတင်ပြနိုင်ခြင်းဖြစ် သည်။ (သက်သေခံ ၁) ဆေးစာအုပ်နှင့် ဆရာဝန်၏ထွက်ဆိုချက်အရ တစ်နေ့လျှင် ဆေး ၂ လုံးကျသောက်သုံးရန်အတွက် ၁၀ ရက်စာပေးလိုက် ခြင်းဖြစ်ရာ ဆေးအလုံး ၂၀ ကိုမသိန်းသိန်းဌေးက လက်ဝယ်ထားခြင်း သည် ယုတ္တိရှိပြီး သံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိသော အရေအတွက်ဖြစ်သဖြင့် နည်း ဥပဒေပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်ဟုမဆိုသာပေ။

မသိန်းသိန်းဌေး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

၈၄

မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)/ ၂၃ အရစွဲဆိုသောအမှုသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားပါက အမြင့်ဆုံးပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သည့်ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်၍ ယင်းအမှုကို မြို့နယ်တရားသူကြီးက လက်ခံစစ်ဆေးခြင်းသည် မူလကပင် ပျက်ပြယ်လျက်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရအထူး ရာဇဝတ်အာဏာရရှိထားသော တရားသူကြီးအနေဖြင့် သေဒဏ်အမိန့် သို့မဟုတ် ၇ နှစ်အထက် ကျွန်းဒဏ်အမိန့်၊ သို့မဟုတ် ၇ နှစ်အထက် ထောင်ဒဏ်အမိန့်တို့ကို ချမှတ်နိုင်ခွင့်မရှိဘဲ ယင်းပြစ်ဒဏ်မှလွဲ၍သာလျှင် ဥပဒေနှင့်အညီ စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ရာဇဝတ်အထူးအာဏာရရှိထားသော တရား သူကြီးက ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)/ ၂၃ အရ စွဲဆိုထားသည့်အမှုကို လက်ခံ၍ စစ်ဆေးစီရင်ခြင်းမှာ စီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိဘဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ် သဖြင့် မူလကပင် ပျက်ပြယ်လျက်ရှိပေသည်။

ထွန်းငြိမ်းဝင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

၃၀

၁၉၉၃ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများ ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) / ၂၂ (က) (ခ) နှင့် ပုဒ်မ ၂၀ (က)/၂၂(က) (ခ)တို့အရ တရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်းရှိ၊ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ (က) သည် မူးယစ်ဆေးဝါး သို့မဟုတ် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများကို ထုတ်လုပ်ခြင်း၊ ဖြန့်ဖြူးခြင်း၊ ရောင်းချခြင်းအတွက် တားမြစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ပုဒ်မ ၁၉ (က)သည် မူးယစ်ဆေးဝါး သို့မဟုတ် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးကို ရောင်းချရန်အလို့ငှာ လက်ဝယ်ထားခြင်း၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ခြင်း၊ တင်ဆောင်ပေးပို့ခြင်း၊ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းတို့အတွက် တားမြစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ဝမ်ဆိုက် အမှု^(၁) တွင်တရားခံများအား မူးယစ်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ခြင်းအတွက် ပုဒ်မ ၂၀ (က) ဖြင့်ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့သည့်အပြင် မူးယစ်ဆေးဝါးများကို ရောင်းချ ရန်အလို့ငှာ သယ်ယူခြင်းအတွက်လည်း ပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ပြစ်ဒဏ် စီရင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မူးယစ်ဆေးဝါး သို့မဟုတ် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေ သောဆေးဝါးများကို ထုတ်လုပ်ခြင်းအတွက် ပုဒ်မ ၂၀ (က) အရပြစ်ဒဏ် စီရင်နိုင်ပြီး ရောင်းချရန်အလို့ငှာ သယ်ဆောင်ခြင်း၊ လက်ဝယ်ထားခြင်း ပြုလုပ်ပါကလည်း ပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိ ရပါသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၂ (က) (ခ) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ပုဒ်မ ၂၂ (က) (ခ) အရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လျှင် တရားခံများ ကျူးလွန်သောပုဒ်မ ၁၉ (က) ၏ အများဆုံးပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သော နှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ်ကို မလွဲမသွေချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

၁၉၉၃ခုနှစ်၊မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများ ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) နှင့် ၂၃ တို့အရ စွဲချက်တင်ပြီး ပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းအပေါ် ရှမ်း ပြည်နယ်တရားရုံး (မြောက်ပိုင်း) ကယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းမှာ မှားယွင်းမှု မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လားရှိုးခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) နှင့်ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တို့အရ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင် ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်း လဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ ကိုကျူးလွန်သော ပင်ရင်း ပုဒ်မဖြစ်သည့် ၁၉ (က) နှင့်တွဲဘက်၍ စွဲချက်တင်ရမည်။ ထိုကဲ့သို့ပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ ဖြင့်စွဲချက်တင်မှ စွဲချက်သည် မှန်ကန်သည့်စွဲချက် ဖြစ်လာ ပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးက လျှောက်ထားသူ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေ သောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) နှင့်ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တို့အရ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ ယင်းစွဲချက်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းက ကောင်းစွာခုခံချေပခွင့်ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (မြောက်ပိုင်း) ကလောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေ သောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ၁၀၄

ဥပဒေအရာရှိ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သောအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်းသော ပြင်ပရှေ့နေသည် အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိ၏

သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းမပြုလုပ်ရဟူ၍ ပိတ်ပင်သတ်မှတ် ထားခြင်းရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု၊ အထွေထွေလျှောက်ထားမှု တင်သွင်းခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရှေ့နေချုပ်နည်းဥပဒေ ၉၈ မှ ၁၀၄ တို့တွင် ပြဌာန်းထားသည်။ ယင်းနည်းဥပဒေ ၉၈ မှ ၁၀၁ အထိပြဌာန်းချက်များ ကို စိစစ်ကြည့်သော် တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိ၊ အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိ၊ ခရိုင်တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိနှင့် ပြည်နယ်၊ တိုင်းတာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိ တို့က လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့်တာဝန်များကို ဖော်ပြသတ်မှတ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အဆင့်ဆင့်သော တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိသည် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု၊ အထွေထွေလျှောက်ထားမှု တင်သွင်းခြင်း၊ ပိတ်သိမ်း ခြင်းတို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ နည်းဥပဒေ ၉၈ နှင့် ၁၀၄ အထိပါပြဌာန်းချက် များနှင့်အညီ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ရှေ့နေချုပ်ဥပဒေနှင့် ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ရှေ့နေချုပ်နည်းဥပဒေများကို လေ့လာစိစစ်ကြည့်သော် ဥပဒေ အရာရှိ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သောအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်းသော ပြင်ပရှေ့နေကဖြစ်စေ၊ နစ်နာသူအမှုသည်ကဖြစ်စေ သက်ဆိုင်ရာတရားရုံး ၏ စီရင်ချက်။ အမိန့်၊ သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်သည့်အခါ အမှုလိုက် ဥပဒေအရာရှိ၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံး သို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်း မပြုရဟူ၍ ပိတ်ပင်သတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိ သည်ကိုတွေ့ရှိရပေမည်။ ထိုကဲ့သို့ ပိတ်ပင်သတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာတရားရုံး၏ စီရင်ချက်၊ အမိန့် သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ နစ်နာသူအမှုသည်ကဖြစ်စေ၊ တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်းသော ပြင်ပရှေ့နေကဖြစ်စေ၊ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့်ရှိသည်ဟု ယူဆရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းနှင့်စပ် လျဉ်း၍ ရှေ့နေချုပ်ဥပဒေနှင့် နည်းဥပဒေပါ ပြဌာန်းချက်များနှင့်အညီ

တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိက ခရိုင်တရားရုံးသို့ဖြစ်စေ၊ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးသို့ဖြစ်စေ၊ တရားရုံးချုပ်သို့ဖြစ်စေ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့် ရှိသည်နည်းတူ နစ်နာသူအမှုသည်ကဖြစ်စေ၊ တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်းထားသောပြင်ပရှေ့နေကဖြစ်စေ၊ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခွင့်ရှိမည်။ တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိကဖြစ်စေ၊ နစ်နာသူအမှုသည်ကဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်း မရှိသော်လည်း ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ၄၃၅ (၁) အရ အောက်ရုံးအမှုတွဲကို တောင်းခေါ်စိစစ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်သည် တရားမျှတမှုမရှိခြင်း၊ ဥပဒေအရ မှားယွင်းချွတ်ချော်ခြင်း၊ ပြစ်မှုနှင့်လျော်ညီသည့်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်မှုမရှိခြင်း အစရှိသည့်အချက်အချို့ကို တွေ့ရှိရပါက မိမိ၏ဆင်ခြင်တုံတရားအရ ပြင်ဆင်မှု (က) ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ခွင့်လည်းရှိပေသည်။

ကိုအောင်မိုးဝင်း ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ၃

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေမှု

+ ၂၀၀၂

မေလ

၁၇ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးဦးစိန်လှိုင်၏ရှေ့တွင်

ကိုအောင်မိုးဝင်းပါ ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ၃ *

ဥပဒေအရာရှိလိုက်ပါဆောင်ရွက်သောအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်းသော ပြင်ပရှေ့နေသည် အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိ၏ သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းမပြုလုပ်ရဟူ၍ ပိတ်ပင်သတ်မှတ်ထားခြင်းရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု၊ အထွေထွေလျှောက်ထားမှု တင်သွင်းခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရှေ့နေချုပ်နည်းဥပဒေ ၉၈ မှ ၁၀၄ တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းနည်းဥပဒေ ၉၈ မှ ၁၀၁ အထိပြဋ္ဌာန်းချက်များကို စိစစ်ကြည့်သော် တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိ၊ အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိ၊ ခရိုင်တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိနှင့် ပြည်နယ်၊ တိုင်းတာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိတို့က လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့်တာဝန်များကို ဖော်ပြသတ်မှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အဆင့်ဆင့်သော တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု၊ အထွေထွေလျှောက်ထားမှု တင်သွင်းခြင်း၊ ပိတ်သိမ်းခြင်းတို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ နည်းဥပဒေ ၉၈ နှင့် ၁၀၄ အထိပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ရှေ့နေချုပ်ဥပဒေနှင့် ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ရှေ့နေချုပ်နည်းဥပဒေများကို လေ့လာစိစစ်ကြည့်သော် ဥပဒေအရာရှိ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သောအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်းသော ပြင်ပရှေ့နေကဖြစ်စေ၊ နစ်နာသူအမှုသည်ကဖြစ်စေ သက်ဆိုင်ရာတရားရုံး၏ စီရင်ချက်။ အမိန့်၊ သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၁၀
+ ရွှေဘိုမြို့နယ်တရားရုံး၏ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၁၇၅ ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရအမှုတွဲချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားမှု

၂၀၂
 ကိုအောင်မိုးဝင်း
 ပါ ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၃

ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်သည့်အခါ အမှုလိုက် ဥပဒေအရာရှိ၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံး သို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်း မပြုရဟူ၍ ပိတ်ပင်သတ်မှတ်ထားခြင်း မရှိ သည်ကိုတွေ့ရှိရပေမည်။ ထိုကဲ့သို့ ပိတ်ပင်သတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာတရားရုံး၏ စီရင်ချက်၊ အမိန့် သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ နစ်နာသူအမှုသည်ကဖြစ်စေ၊ တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်းသော ပြင်ပရှေ့နေကဖြစ်စေ၊ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့်ရှိသည်ဟု ယူဆရပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းနှင့်စပ် လျဉ်း၍ ရှေ့နေချုပ်ဥပဒေနှင့် နည်းဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိက ခရိုင်တရားရုံးသို့ဖြစ်စေ၊ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရား ရုံးသို့ဖြစ်စေ၊ တရားရုံးချုပ်သို့ဖြစ်စေ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့် ရှိသည့်နည်းတူ နစ်နာသူအမှုသည်ကဖြစ်စေ၊ တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်း ထားသောပြင်ပရှေ့နေကဖြစ်စေ၊ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခွင့်ရှိမည်။ တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိကဖြစ်စေ၊ နစ်နာသူ အမှုသည်ကဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်း မရှိသော်လည်း ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေ ၄၃၅ (၁) အရ အောက်ရုံးအမှုတွဲကို တောင်းခေါ်စိစစ်ပြီး ဆုံးဖြတ် ချက်သည် တရားမျှတမှုမရှိခြင်း၊ ဥပဒေအရ မှားယွင်းချွတ်ချော်ခြင်း၊ ပြစ်မှု နှင့်လျော်ညီသည့်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်မှုမရှိခြင်း အစရှိသည့်အချက်အချို့ကို တွေ့ရှိရပါက မိမိ၏ဆင်ခြင်တုံတရားအရ ပြင်ဆင်မှု (က) ဖွင့်လှစ်ဆောင် ရွက်ခွင့်လည်းရှိပေသည်။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးထွန်းကြည်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ၁။ ဦးကျော်ဌေး
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- ၂။ ဦးတင်နု
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- ၃။ ဦးမောင်မောင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ရွှေဘိုမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၁၇၅/
 ၂၀၀၀ တွင် ရွှေဘိုရဲတပ်ဖွဲ့စခန်းက တရားခံ ဒေါ်ပန်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
 ဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၈ အရတရားစွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့သည်။ အမှုကိုလက်ခံစစ်ဆေး
 နေစဉ် မူလရုံးတရားလိုဘက်မှ လျှောက်ထားသူ ကိုအောင်မိုးဝင်းနှင့်
 ကိုကျော်သန်းဦးတို့အား နောက်တိုးတရားခံ ထည့်သွင်းပေးရန် လျှောက်
 ထားရာ မအောင်မြင်၍ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုဆက်လက်
 တင်သွင်းသည်။ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးက ပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး
 ကိုအောင်မိုးဝင်းနှင့် ကိုကျော်သန်းဦးတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၃၅၁ အရ အမှုတွင် နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် အရေးယူပြီး အမှုကို
 ဥပဒေနှင့်အညီစစ်ဆေးရန်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

၂၀၀၂
 ကိုအောင်မိုးဝင်း
 ပါ ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၃

ယင်းအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူများက မကျေနပ်၍ အမှုတွဲချေ
 ဖျက်ပေးရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ လျှောက်
 ထားလာခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုဖြစ်စဉ်အကျဉ်းချုပ်မှာ ၁၂-၈-၂၀၀၀ ရက်နေ့နံနက် (၁၁)
 နာရီအချိန်ခန့်က ဦးမြင့်ဆွေသည် အိမ်တွင်ရှိနေစဉ် ဒေါ်ပန်နှင့် ၎င်း၏
 သားမက် ဗိုလ်မှူးဖြိုးအောင်ကျော်တို့ရောက်ရှိလာကြောင်း၊ မိမိတပည့်
 ဟန်မြင့်အား အိမ်အပြင်သို့မောင်းထုတ်ကြောင်း၊ မိမိကိုလည်း ဗိုလ်မှူး
 ဖြိုးအောင်ကျော်က အပြတ်ရှင်းမည်ဟုပြောသဖြင့် ပြဿနာဖြစ်မည်စိုး၍
 အိမ်တွင်ဆေးသုတ်ရန် ပြုလုပ်ထားသောငြမ်းမှဆင်းကာ အိမ်မှထွက်
 ခွာခဲ့ရကြောင်း၊ ဒေါ်ပန်တို့ မိမိအိမ်တွင် ၁၂-၈-၂၀၀၀ ရက်နေ့မှ
 ၁၈-၈-၂၀၀၀ ရက်နေ့အထိ မိမိခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ နေထိုင်သွားကြောင်း၊
 ၁၉-၈-၂၀၀၀ ရက်နေ့ မိမိအိမ်သို့ပြန်လာသည့်အခါ အိမ်သော့ကို ရယူက
 အဖွဲ့ဝင် ဦးလှဌေးထံ အပ်နှံသွားသဖြင့် ရယူပြီး မိမိအိမ်အတွင်းသို့ ဖွင့်
 ဝင်ခဲ့ရကြောင်း၊ နေအိမ်မှ ပစ္စည်းတစ်စုံတစ်ရာပျောက်ဆုံးခြင်းမရှိကြောင်း
 နှင့် အရေးယူပေးရန် တိုင်ကြားထားခြင်းဖြစ်သည်။ အမှုကိုရဲစခန်းက
 စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးနောက် တရားခံ ဒေါ်ပန်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
 ၄၄၈ အရရွှေဘိုမြို့နယ်တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်ပို့ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာ
 သောအမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူများ၏ရှေ့နေက တင်ပြလျှောက်ထားရာတွင်
 အမှုမစစ်ဆေးမီ ဦးမြင့်ဆွေက ၎င်း၏ရှေ့နေအဖြစ် ဦးတင်နုအား ငှားရမ်း
 ၍ အမှုတွင်လိုက်ပါခွင့်ပြုရန် မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိထံ တင်ပြခဲ့ကြောင်း၊

၂၀၀၂
 ကိုအောင်မိုးဝင်း
 ပါ ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၃

မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၃ အရ မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိ၏ ကြီးကြပ်မှုအောက်တွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့်ပြု ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းရှေ့နေက လျှောက်ထားသူ ကိုအောင်မိုးဝင်းနှင့် ကိုကျော်သန်းဦးတို့အား အမှုတွင် ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ အရ နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းပေးရန် ၎င်းသဘောအလျောက် မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိ၏ သဘောတူညီမှုမရှိဘဲ လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းမှာ မှားပါကြောင်း၊ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ယင်းလျှောက်ထားချက်ကို နှစ်ဘက်ကြားနာပြီးနောက် “ ပယ် ” သည့်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ × × × × × × × × × × × × ဥပဒေအရာရှိလိုက်ပါသောအမှုမှ အမိန့် များအပေါ် ပြင်ဆင်မှုကို ရှေ့နေချုပ်နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၉၈၊ ၉၉၊ ၁၀၀ တို့အရ တာဝန်ရှိသော ဥပဒေအရာရှိကသာ စိစစ်၍ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်း နိုင်ပါလျက် ယင်းအမိန့်ကို ဦးမြင့်ဆွေအနေဖြင့် ၎င်းသဘောအလျောက် တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မူလကပင် ပျက်ပြယ်နေသည်မှာပေါ်လွင်ကြောင်း၊ စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားသူ (၂) ဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ အရ နောက်တိုး တရားခံအဖြစ် အရေးယူစေရန် ချမှတ်သည့်အမိန့်သည် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်း ချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ပြီး ကျင့်ထုံးနည်းလမ်းမှားယွင်းနေ၍ အမှုတစ်ခုလုံး ပျက်ပြယ်ကြောင်း၊ အမှုအကြောင်းခြင်းရာ အရည်အသွေးတို့ တင်ပြခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဥပဒေပြဿနာသက်သက်ကို အခြေပြု၍ လျှောက်ထားသူတို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမှုတွဲအား ချေဖျက်သင့်ပါကြောင်း စသည်ဖြင့် တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၂) ၏ရှေ့နေက ပြန်လည်ချေပ လျှောက်လဲသည်မှာ မူလရုံးတရားလို ဦးမြင့်ဆွေသည် ပြင်ပရှေ့နေကို ငှားရမ်းဆောင်ရွက်ခဲ့ရာ ဥပဒေအရာရှိ၏ ကြီးကြပ်မှုအောက်တွင် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါကြောင်း၊ အမှုစစ်ဆေးနေဆဲတွင် ကိုအောင်မိုးဝင်း (ဒေါ်ပန် ၏သား) နှင့် ကိုကျော်သန်းဦး (ဒေါ်ပန်၏သားမက်) တို့သည် ဒေါ်ပန်နှင့် အတူ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်၍ မူလရုံးတရားလိုက မြို့နယ် ဥပဒေအရာရှိသို့ လျှောက်လွှာရေးသားတင်ပြခဲ့ခြင်းရှိပါကြောင်း၊ မြို့နယ် ဥပဒေအရာရှိကလည်း နောက်တိုးတရားခံထည့်သွင်းရန် မသင့်ကြောင်း သဘောထားတင်သွင်း လျှောက်လဲခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံး က ဦးမြင့်ဆွေ၏ လျှောက်လွှာအပေါ် ပယ်ခဲ့သည့်အလျောက် ဦးမြင့်ဆွေ

၂၀၀၂
 ကိုအောင်မိုးဝင်း
 ပါ ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၃

သည် ၎င်း၏ရှေ့နေနှင့် စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးသို့ ဆက်လက်လျှောက်ထားခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုမရှိပါကြောင်း၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံးနှင့် ဥပဒေရုံးအဆင့်ဆင့် ရှိ ဥပဒေအရာရှိအဆင့်ဆင့်တို့အတွက် တာဝန်နှင့်လုပ်ပိုင်ခွင့်ကို ပြဌာန်းသော ရှေ့နေချုပ် ဥပဒေနှင့် နည်းဥပဒေမှာ သီးခြားကိစ္စမှလွဲ၍ နစ်နာသူက အထက်ရုံးအဆင့်ဆင့်သို့ ဥပဒေအရာရှိ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ တင်သွင်းခွင့်မရှိဟု ပိတ်ပင်ထားခြင်းမရှိ၍ တိုင်းရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်း၊ တိုင်းရုံးမှ အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ ကျင့်ထုံးနည်းလမ်း အကြီးအကျယ်မှားယွင်းခြင်းမရှိပါကြောင်း၊ ပြင်ဆင်မှုအာဏာကိုလည်း မှားယွင်းကျင့်သုံးသည်ဟု မပေါ်ပေါက်ပါကြောင်း၊ နောက်တိုးတရားခံ ထည့်သွင်းခြင်းအမိန့်အပေါ် အမှုတွဲချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိ၍ လျှောက်ထားချက်အား ပလပ်ပေးရန်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ အမှတ် (၃) ဒေါ်ပန်၏ရှေ့နေက လျှောက်ထားသူ ကိုအောင်မိုးဝင်းပါ (၂) ဦး၏ လျှောက်လွှာပါအချက်များ မှန်ကန်ပါကြောင်း ထောက်ခံထားသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ပြန်လည်တင်ပြသည်မှာ ပြင်ပငှားရှေ့နေက ဥပဒေအရာရှိ၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ နောက်တိုးတရားခံ လျှောက်ထားခြင်းသည် ရှေ့နေချုပ် နည်းဥပဒေ x x x x x ၈၅ နှင့် ၈၆ ရှိပြဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အမှုတွင် တရားလိုပြသက်သေများ၏ ထွက်ချက်အရ ကိုအောင်မိုးဝင်းနှင့် ကိုကျော်သန်းဦးတို့သည် ဦးမြင့်ဆွေအိမ်သို့ ဒေါ်ပန်နှင့် ဗိုလ်မှူးတို့ ကျော်နင်းဝင်ရောက်စဉ်က အတူရှိနေပြီး ၎င်းတို့ပါ ပူးပေါင်းပါဝင်ခဲ့ကြောင်း အထင်အရှားပေါ်ပေါက်နေကြောင်း၊ အမှုတွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ၌ ပါဝင်သူဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးက ယူဆပါက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၅၁ အရ နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းနိုင်ကြောင်း ပြဌာန်းချက်နှင့်အညီ တိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်ခဲ့သည့် အမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှန်ကန်မှုရှိနေ၍ လျှောက်ထားချက်အား ပလပ်သင့်ကြောင်း တင်ပြထားပေသည်။

မူလရုံးအမှုတွဲရှိ စစ်ဆေးပြီးသော တရားလိုပြသက်သေများ၏ ထွက်ချက်များကို စိစစ်လေ့လာသောအခါ တရားလိုဘက်တင်ပြသော သက်သေ (၇) ဦးကို စစ်ဆေးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ မူလရုံးတရားလို ဦးမြင့်ဆွေက မူလရုံးတရားခံ ဒေါ်ပန်နှင့်သားမက် ဗိုလ်မှူးတို့

၂၀၀၂
 ကိုအောင်မိုးဝင်း
 ပါ ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၃

သည် မိမိနေအိမ်အတွင်းသို့ အတင်းကျူးကျော်ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြောင်း၊ ပြဿနာမဖြစ်စေရန် ဦးမြင့်ဆွေက နေအိမ်ဆေးသုတ်ရန် ငြမ်းဆင်ထားသည့် ငြမ်းမှတွယ်၍ ဆင်းကာ နေအိမ်မှထွက်ခဲ့ရကြောင်း စွပ်စွဲချက်အပေါ် ထိုစဉ်က ဦးမြင့်ဆွေနှင့်အတူနေမိခင် ဒေါ်တင်မေ (လိပြ-၆)၊ အတူနေတပည့် ဟန်မြင့် (လိပြ-၂)၊ ဦးမြင့်ဆွေ၏အစ်ကို ဦးဇော်ဝင်း (လိပြ-၇)၊ ရယကအဖွဲ့ဝင်-၂ ဦးလှဌေး (လိပြ-၅)၊ အိမ်နီးနားချင်းများဖြစ်ကြသော ဒေါ်စန်းမြင့် (လိပြ-၃) နှင့် ဦးကြည်အောင် (လိပြ-၄) တို့၏ တရားရုံးရှေ့ထွက်ဆိုချက်များအရ ၁၂-၈-၂၀၀၀ ရက်နေ့မှ ၁၈-၈-၂၀၀၀ ရက်နေ့အထိ တရားခံ ဒေါ်ပန်သည် တရားလို ဦးမြင့်ဆွေ၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ဦးမြင့်ဆွေ၏ နေအိမ်အတွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်နေထိုင်ခဲ့ရာတွင် ဒေါ်ပန်၏သား ကိုအောင်မိုးဝင်းနှင့် သားမက် ကိုကျော်သန်းဦးတို့လည်း ပါဝင်ကာ အိမ်ရှင်များ စိတ်ငြိုငြင်အောင် ပြုမူခဲ့ကြကြောင်း ထွက်ဆိုချက် ရှိနေပေသည်။

လျှောက်ထားသူများဘက်မှ အမှုအကြောင်းခြင်းရာ အရည်အသွေးကို တင်ပြခြင်းမဟုတ် ဥပဒေပြဿနာသက်သက်ကို အခြေပြု၍ တင်ပြခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့ရှိသည်။ ယင်တင်ပြချက်များမှန် မမှန်စိစစ်ဖို့လိုအပ်သည်။ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ရှေ့နေချုပ်နည်းဥပဒေတွင် ဥပဒေအရာရှိ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သောအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်းသော ပြင်ပရှေ့နေအား အမှုလိုက်ပါခွင့်ပြုခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နည်းဥပဒေ ၈၅ နှင့် ၈၆ တို့တွင်ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ဥပဒေအရာရှိ လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ပြစ်မှုတွင် တရားလိုအကျိုးဆောင်အဖြစ် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့် ရရှိသည့် ပြင်ပရှေ့နေသည် နည်းဥပဒေ ၈၇ တွင်ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အောက်ပါအချက်ကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ရပါမည်-

- (က) သက်ဆိုင်ရာအမှုလိုက် ဥပဒေအရာရှိ၏ ညွှန်ကြားမှုဖြင့်သာ လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရမည်။
- (ခ) တရားရုံးတွင် သက်သေများအား စစ်မေးလိုသည့် အချက်အလက်များနှင့် တင်ပြလိုသည့် စပ်ဆိုင်သောအကြောင်းအချက်များကို စာဖြင့်ရေးသား၍ အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိထံ တင်ပြရမည်။
- (ဂ) အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိ ခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲ တရားရုံးရှေ့၌ သက်သေများအား စစ်မေးခြင်း၊ သက်သေခံ အထောက်

အထားများ တင်သွင်းခြင်း၊ တရားရုံးတွင် တင်ပြခြင်း၊
လျှောက်လဲချက်များမပြုရ။

ပြင်ပရှေ့နေအား တရားလိုအကျိုးဆောင်အဖြစ် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုထားသည့် ပြစ်မှုတွင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သည့်အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိသည် နည်းဥပဒေ ၈၈ (ဃ) တွင်အောက်ပါအတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

“ ပြင်ပရှေ့နေက တင်ပြလာသည့် အကြောင်းအချက်များကို သေချာစွာစိစစ်၍ အမှန်တရားကို ပေါ်ပေါက်စေမည့်အကြောင်းအချက်များဖြစ်လျှင် သက်သေများအား စစ်မေးခြင်း၊ တရားရုံးတွင် တင်ပြခြင်းစသည်များ ပြုလုပ်ရမည်။ အမှုကို ပျက်ပြားစေမည့်အကြောင်းအချက်များဖြစ်သည်ဟု ယူဆလျှင် ပြင်ပရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်ကို ငြင်းပယ်နိုင်သည်။ ”

ယခုအမှုတွင် ဦးမြင့်ဆွေ၏ ရှေ့နေက ကိုအောင်မိုးဝင်းနှင့် ကိုကျော်သန်းဦးတို့အား နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းပေးရန် အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိထံ တင်ပြခဲ့ခြင်းရှိ မရှိ။ ထိုသို့တင်ပြချက်အပေါ် အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိက ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းဟုတ် မဟုတ်စသည့်အချက်များ ပေါ်ပေါက်မှုမရှိချေ။ အကယ်၍ ဦးမြင့်ဆွေ၏ရှေ့နေက ကိုအောင်မိုးဝင်းနှင့် ကိုကျော်သန်းဦးတို့အား နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းခွင့်ပြုရန် မြို့နယ်တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားရန် အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိထံ အကြံပြုတင်ပြခဲ့လျှင် ယင်းအကြံပြုတင်ပြချက်သည် အမှုကို ပျက်ပြားစေမည့်အကြောင်းအချက်များမဟုတ်၍ နည်းဥပဒေ ၈၈ (ဃ) အရ ငြင်းပယ်ရန် သင့်မည်မဟုတ်ပေ။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အထွေထွေလျှောက်ထားမှု တင်သွင်းခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရှေ့နေချုပ် နည်းဥပဒေ ၉၈ မှ ၁၀၄ တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားပါသည်။ ယင်းနည်းဥပဒေ ၉၈ မှ ၁၀၁ အထိ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို စိစစ်ကြည့်သော် တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိ၊ အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိ၊ ခရိုင်တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိနှင့် ပြည်နယ်၊ တိုင်းတာဝန်ခံ ဥပဒေအရာရှိတို့က လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်များကို ဖော်ပြသတ်မှတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ အဆင့်ဆင့်သော တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု အထွေထွေလျှောက်ထားမှုတင်သွင်းခြင်း၊ ပိတ်သိမ်းခြင်းတို့နှင့်စပ်လျဉ်း၍ နည်းဥပဒေ ၉၈ မှ ၁၀၄ အထိ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်

၂၀၀၂
ကိုအောင်မိုးဝင်း
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၃

၂၀၀၂
 ကိုအောင်မိုးဝင်း
 ပါ ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၃

အညီ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ရှေ့နေချုပ်ဥပဒေနှင့် ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ရှေ့နေချုပ် နည်းဥပဒေများကို လေ့လာစိစစ်ကြည့်သော် ဥပဒေအရာရှိ လိုက်ပါဆောင် ရွက်သောအမှုတွင် တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်းသော ပြင်ပရှေ့နေကဖြစ်စေ၊ နစ်နာသူအမှုသည်ကဖြစ်စေ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး၏ စီရင်ချက်၊ အမိန့် သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်း ရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်သည့်အခါ အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိ၏ သဘော တူခွင့်ပြုချက် မရရှိဘဲ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်း ခြင်းမပြုရဟူ၍ ပိတ်ပင်သတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိသည်ကို တွေ့ရှိရပေမည်။ ထိုကဲ့သို့ ပိတ်ပင်သတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး၏ စီရင်ချက်၊ အမိန့် သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ နစ်နာသူအမှု သည်ဖြစ်စေ၊ တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်းသော ပြင်ပရှေ့နေကဖြစ်စေ၊ ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့်ရှိသည် ဟုယူဆရပေမည်။

သက်ဆိုင်ရာတရားရုံး၏ အမိန့်၊ ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် နစ်နာသူ အမှုသည်က ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားရန် ဆန္ဒရှိသော်လည်း အမှုလိုက် ဥပဒေအရာရှိ၊ တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိတို့၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက် မရရှိ သဖြင့် ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့်မရရှိပါက နစ်နာသူ အမှုသည်သည် ဥပဒေ အရ ပေးအပ်ထားသည့် အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝခံစားခွင့်ရှိတော့မည် မဟုတ်ပေ။ ပြစ်မှုများ အပြီးအပြတ်လွတ်ရန် x x x ချမှတ်ခဲ့သည့် တရားရုံး ၏အမိန့်ကို မကျေနပ်ခဲ့လျှင် ဗဟိုဥပဒေရုံးကသာလျှင် ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံလျှောက်ထားခွင့်ရှိသည်။ အပြီးအပြတ်လွတ်ခြင်းကို မကျေနပ်သော သူသည် ဗဟိုဥပဒေရုံးသို့ လျှောက်ထားနိုင်သည်။ ဗဟိုဥပဒေရုံးက စိစစ်၍ အယူခံသင့်သည်ဟု ယူဆလျှင် ဗဟိုတရားရုံးသို့ အယူခံမှုတင်ပြရန်ဖြစ် သည်။ ကိုသက်ထွန်း (ခ) ကျစ်မှန် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတ မြန်မာနိုင်ငံတော် (ဦးဝရင်ကိုင်)^(၁) အမှုတွင် လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်သည့်အမိန့်မှအပ ကျန်ကိစ္စရပ်များကို နစ်နာသူအမှုသည်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု၊ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့်ရှိ ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

(၁) ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (ဗဟိုတရားရုံး) ၁၂၇

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ (၁) တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၂၀၀၂
ကိုအောင်မိုးဝင်း
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၃

“ တရားလွှတ်တော်ကဖြစ်စေ၊ စက်ရှင်တရားရုံးကဖြစ်စေ၊ ခရိုင် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကဖြစ်စေ၊ ဤကိစ္စအလို့ငှာ နိုင်ငံတော် သမ္မတက အာဏာအပ်နှင်းထားသူနယ်ပိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီး ကဖြစ်စေ၊ ၎င်း၏ သို့မဟုတ် မိမိ၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာနယ်မြေ အတွင်းရှိ လက်အောက်ခံ ပြစ်မှုဆိုင်ရာတရားရုံး တစ်ရုံးရုံးက မှတ်တမ်းတင်သော သို့မဟုတ် ချမှတ်သောဆုံးဖြတ်ချက်၊ ပြစ် ဒဏ် သို့မဟုတ် အမိန့်မှန်၊ မမှန်၊ ဥပဒေနှင့်ညီ၊ မညီ၊ သင့်မြတ် ခြင်းရှိ မရှိ၊ ထို့ပြင် ယင်းလက်အောက်ခံ တရားရုံး၏ မှုခင်း ဆောင်ရွက်ချက်သည် နည်းလမ်းကျ မကျ သိရှိရန်ကိစ္စအလို့ငှာ ယင်းတရားရုံးရှေ့ရှိ မည်သည့်မှုခင်းဆောင်ရွက်ချက် အမှုကိုမဆို ခေါ်ယူစိစစ်နိုင်သည်။ ယင်းသို့အမှုတွဲကို ခေါ်ယူသည့်အခါ မည် သည့်ပြစ်ဒဏ်ကိုမဆို ဆိုင်းငံ့ထားရန်နှင့် တရားခံအချုပ်တွင်ရှိ နေလျှင် အာမခံနှင့်ဖြစ်စေ၊ ၎င်းကိုယ်တိုင်ခံဝန်ချုပ်ဆို၍ဖြစ်စေ အမှုတွဲကိုစိစစ်နေဆဲတွင်လွတ်ထားစေရန်ညွှန်ကြားနိုင်သည်။”

အထက်ဖော်ပြပါ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ (၁) ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် တရားလွှတ်တော်ကဖြစ်စေ၊ စက်ရှင်တရားရုံးက ဖြစ်စေ၊ ခရိုင်ရာဇဝတ်တရားသူကြီးကဖြစ်စေ၊ မိမိ၏စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာ နယ်မြေအတွင်းရှိ လက်အောက်ခံ ပြစ်မှုဆိုင်ရာတရားရုံး တစ်ရုံးရုံးရှိ မည်သည့်မှုခင်းဆောင်ရွက်ချက်အမှုကိုမဆို ခေါ်ယူစိစစ်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်မှု ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရှေ့နေချုပ် ဥပဒေနှင့် ရှေ့နေချုပ် နည်းဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အညီ တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိက ခရိုင်တရားရုံးသို့ဖြစ်စေ၊ ပြည်နယ်၊ တိုင်း တရားရုံးသို့ဖြစ်စေ၊ တရားရုံးချုပ်သို့ဖြစ်စေ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့်ရှိသည့်နည်းတူ နစ်နာသူအမှုသည်ကဖြစ်စေ၊ တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်းထားသော ပြင်ပရှေ့နေကဖြစ်စေ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်သို့ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့်ရှိသည်။ တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိကဖြစ်စေ၊ နစ်နာသူအမှုသည်ကဖြစ်စေ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းမရှိ သော်လည်း ပြည်နယ်၊ တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က ပြစ်မှုဆိုင်ရာ

၂၀၀၂
 ကိုအောင်မိုးဝင်း
 ပါ ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၃

ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ (၁) အရ အောက်ရုံးအမှုတွဲကို တောင်းခေါ်စိစစ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်သည် တရားမျှတမှုမရှိခြင်း၊ ဥပဒေအရမှားယွင်းချွတ်ချော်ခြင်း၊ ပြစ်မှုနှင့်လျော်ညီသည့်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်မှုမရှိခြင်း အစရှိသည့်အချက်အချို့ကို တွေ့ရှိရပါက မိမိ၏ဆင်ခြင်တုံတရားအရ ပြင်ဆင်မှု (က) ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်ခွင့်လည်းရှိပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ လျှောက်ထားသူ၏ရှေ့နေက ဥပဒေအရာရှိလိုက်ပါသော အမှုတွင် မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်အပေါ် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရှေ့နေချုပ်နည်းဥပဒေ ၉၈၊ ၉၉၊ ၁၀၀ တို့အရ တာဝန်ခံဥပဒေအရာရှိကသာစိစစ်၍ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခွင့်ရှိပြီး နစ်နာသူအမှုသည် နှင့်၎င်းကငှားရမ်းသည့် ပြင်ပရှေ့နေအနေဖြင့် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းခွင့်မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြချက်နှင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက တရားလိုဘက်မှ ငှားရမ်းသောပြင်ပရှေ့နေသည် အမှုလိုက်ဥပဒေအရာရှိ၏ ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ နောက်တိုးတရားခံလျှောက်ထားခြင်းသည် ရှေ့နေချုပ် နည်းဥပဒေ ၈၅ နှင့် ၈၆ တို့နှင့် ဆန့်ကျင်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြချက်ကို အထက်တွင် သုံးသပ်ချက်များအရ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် သဘောတူခြင်း မရှိပေ။ ဤအခြေအနေတွင် စစ်ကိုင်းတိုင်းတရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုတွင် ကိုအောင်မိုးဝင်းနှင့် ကိုကျော်သိန်းဦးတို့အား နောက်တိုးတရားခံအဖြစ် ထည့်သွင်းခွင့်ပြုလိုက်သည့်အမိန့်သည် မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း သုံးသပ်တွေ့ရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဤပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာကို ပယ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

+ ၂၀၀၂
ဩဂုတ်လ
၇ ရက်

တရားသူကြီးဦးခင်မြင့်၏ရှေ့တွင်

ကျော်အောင်ပါ ၂

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁)အရစစ်ပြီးတရားလိုပြသက်သေ ကို ပြန်ခေါ်စစ်ဆေးခွင့်ပြုရန်တင်ပြခြင်းကို တရားရုံးက ငြင်းဆို ခွင့်မရှိခြင်း၊ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိပါက မလွဲမသွေ သေဒဏ်စီရင် ရမည့် ပြစ်မှုဖြင့်စွဲချက်တင်စစ်ဆေးခြင်းခံရသည့် တရားခံကို ခုခံ ချေပခွင့် အခွင့်အရေး အပြည့်အဝပေးရန်ဖြစ်သဖြင့် အမှု ကြန့်ကြာသည်ဆိုသည့်အကြောင်းဖြင့် ဥပဒေကပေးသည့် အခွင့် အရေးကို တရားရုံးက ငြင်းဆိုခွင့်မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လျှောက်ထားသူများက စစ်ပြီးတရားလိုပြသက်သေ များကို ပြန်ခေါ်စစ်ဆေးရန်အတွက် တင်ပြခြင်းသည် ၎င်းတို့အပေါ် စွဲချက် တင်စစ်ဆေးသည့်အခါ အပြစ်မရှိကြောင်းငြင်းဆိုပြီး ချက်ခြင်းတင်ပြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရတင်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရစစ်ဆေးပြီး တရားလိုပြသက်သေကို ပြန်ခေါ်စစ်ပေးရန် တင်ပြ ခြင်းအား တရားရုံးအနေဖြင့် ငြင်းဆိုခွင့်မရှိဘဲ မလွဲမသွေ ဆင့်ခေါ်စစ် ဆေးခွင့်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။ “ မောင်အံ့ဘွယ်ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာ နိုင်ငံ ” အမှုတွင် တရားလိုပြသက်သေများကို ပြန်ခေါ်နိုင်သည့် အခွင့် အရေးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) ကပေးအပ်ထား ကြောင်း၊ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်သည် မလိုက်နာမနေရ အမိန့်သဘော သက်ရောက်ကြောင်း အမှုစစ်တရားသူကြီးအနေဖြင့် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်ကို

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၈၀ (ခ)
+ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀၃ တွင် ချမှတ်သော
၂၉-၄-၂၀၀၂ ရက်နေ့စွဲပါ ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု

၂၀၂
ကျော်အောင်
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

လိုက်နာရန် ပျက်ကွက်ခြင်းသည် တရားမျှတမှုကင်းမဲ့ရာရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ အမှုကို ပျက်ပြယ်စေသည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို သတိချပ်ရန်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ခရိုင်တရားရုံးက လျှောက်ထားသူများမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရ ပြန်လှန်စစ်မေးရန် အတွက် ဆင့်ခေါ်ပေးရန် တင်ပြသည့် စစ်ဆေးပြီး တရားလိုပြသက်သေကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၇ (၁) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အား ရည်ညွှန်း၍ အမှုမှာ (၂) နှစ်နီးပါးမျှ ကြာမြင့်နေသည့်အမှုဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံများ၊ ရှေ့နေများဖြင့် ပြန်လှန်စစ်မေးရန်နှင့် အခွင့်အရေးပေးပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုကြန့်ကြာစေရန် အနှောင့်အယှက်ပြုရန် တရားမျှတစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရေးကို ထိခိုက်နိုင်ရန် ပြန်ခေါ်သက်သေများကို ပြန်ခေါ်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းပြ၍ သက်သေများကို ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့်ပြုရန် ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ လျှောက်ထားသူများအပေါ် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရပြစ်မှုသည် ပြစ်မှုထင်ရှား တွေ့ရှိပါက မလွဲမသွေ သေဒဏ်စီရင်ရမည့် ကြီးလေးသော ပြစ်မှုဖြစ်သည်။ သေဒဏ်ထိုက်သည့်ပြစ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခံရသူတရားခံများအနေဖြင့် မိမိတို့၏စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်းထုချေရန်အတွက် မတတ်နိုင်သည့်အခါ နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်းပေးပြီး အမှုကိုရင်ဆိုင် ထုချေဖြေရှင်းစေရန် ခုခံချေပခွင့် အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝပေးရသည်။ လျှောက်ထားသူများသည် သေဒဏ်ထိုက်သည့် ကြီးလေးသောပြစ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်စစ် ဆေးခြင်းခံနေရသူများဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့အား ခုခံချေပခွင့် အခွင့်အရေး အပြည့်အဝပေးရမည်ဖြစ်သဖြင့် အမှုကြန့်ကြာစေသည်ဆိုသည့်အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဥပဒေကပေးသည့် အခွင့်အရေးကို တရားရုံးမှ ငြင်းဆိုခွင့် မရှိပေ။

အယူခံတရားလိုအတွက်

- ဦးဝင်းဆွေဦး
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

အယူခံတရားခံအတွက်

- ဒေါ်အေးမြင့်
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

၂၀၀၂
ကျော်အောင်
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဖျာပုံခရိုင်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၇/၂၀၀၁ တွင် တရားခံ ကျော်အောင်ပါ (၇) ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) နှင့် ပုဒ်မ ၃၂၆/၃၄ တို့အရ အသီးသီးစွဲချက်တင် စစ်ဆေးခဲ့ သည်။ တရားခံများက ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရ စစ်ပြီး တရားလိုသက်သေများကို ပြန်ခေါ်စစ်ဆေးပေးရန် တင်ပြခဲ့သည်။ တရားလိုပြသက်သေ ဦးသိန်းအောင်၊ မောင်သန်းစင်၊ မောင်ကျော်ဦး၊ မောင်အာကာမိုး၊ ဦးမြလင်တို့လာသဖြင့် စစ်ဆေးပြီးနောက် ပြန်ခေါ် စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုထားသည့် တရားလိုပြသက်သေ ဦးတင်အေး၊ ဦးအောင်မြင့်နိုင်၊ မောင်ဝေလင်ဦး၊ မောင်သိန်းလင်းနှင့် မောင်မောင် အောင်တို့ ၁၁-၄-၂၀၀၂ နေ့တွင် ရုံးရှေ့သို့ရောက်ရှိကြသည်။ လျှောက် ထားသူများဖြစ်ကြသည့် တရားခံ ကျော်အောင်နှင့် စက်တင်ဘာဝမ်းတို့၏ ရှေ့နေမှအပ ကျန်တရားခံများ၏ ရှေ့နေများလာကြသည်။ အဆိုပါ နေ့တွင် တရားရုံးက တရားလိုပြသက်သေများကို ပြန်ခေါ်စစ်ဆေးရန် ဖြစ်သော်ငြားလည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၇ အရပယ် ကြောင်းအမိန့်ချခဲ့သည်။ တရားခံ ကျော်အောင်နှင့် စက်တင်ဘာဝမ်း တို့က ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀၃/၂၀၀၂ အဖြစ်တင်သွင်းရာ အကျဉ်းနည်း ဖြင့် ပလပ်ခဲ့သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို ဆက်လက်တင်သွင်း လာခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ဖျာပုံမြို့ (၆) ရပ်ကွက်၊ ဒုတိယလမ်းနေ ဦးသိန်းအောင် က ၆-၇-၂၀၀၂ နေ့ည (၉:၃၀) နာရီတွင် ၎င်း၏သား မောင်သန်းအောင် နှင့် ဦးအောင်မြင့်နိုင်၏သား ကျော်မိုး (ခ) ကျော်ကျော်အောင်တို့ အပြောင် လမ်းနှင့် ဒုတိယလမ်းထိပ်တွင် မီးဖြင့်ဝိုင်းထိုးခံရပြီး မောင်သန်းအောင် သေဆုံးသွားသဖြင့် ဥပဒေအရအရေးယူရန် ဖျာပုံရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့် တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူကျော်အောင်ပါ (၂) ဦးတို့၏ ရှေ့နေက လျှောက်

၂၀၀၂
ကျော်အောင်
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ထားသူများမှ တရားလိုပြသက်သေများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရပြန်ခေါ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းသက်သေများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၇ အရ ခေါ်ယူစစ်ဆေးပေးရန် ငြင်းဆန်ခြင်းသည် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် သွေဖီလျက်ရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူများသည် သေဒဏ်ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရစွဲချက်တင်ခံရသဖြင့် သက်သေပြန်ခေါ် စစ်ဆေးခွင့်ကို ရရှိပြီးနောက် ပြန်လည်ဆုံးရှုံးရသည့်အတွက် လွန်စွာနစ်နာရကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီးပြန်လည် တည်မတ်ပေးသည့်အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက ခရိုင်တရားရုံးက ပြန်ခေါ်သက်သေစစ်မေးခွင့်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၇ အရငြင်းဆိုခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီကြောင်း၊ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

အမှုတွဲအား လေ့လာကြည့်ရာ ၁၁-၄-၂၀၀၂ နေ့တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရ ပြန်ခေါ်စစ်မေးရန် ဆင့်ခေါ်ထားသည့် တရားလိုသက်သေ ဦးတင်အေး၊ ဦးအောင်မြင့်နိုင်၊ မောင်ဝေဇင်ဦး၊ မောင်သိန်းလင်း၊ မောင်မောင်အောင်တို့လာကြသည်။ အဆိုပါနေ့တွင် ကျန်တရားခံများ၏ရှေ့နေများလာသော်လည်း လျှောက်ထားသူများ၏ ရှေ့နေမလာကြောင်း တွေ့ရသည်။ ခရိုင်တရားရုံးက သက်သေများကို ပြန်ခေါ်စစ်ဆေးခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် အမှုမှာ (၂) နှစ်နီးပါးခန့် ကြန့်ကြာနေသောအမှုဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံများအား ရှေ့နေများဖြင့် ပြန်လှန်စစ်မေးခွင့် အခွင့်အရေးပေးပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုကြန့်ကြာစေရန် အနှောင့်အယှက်ပြုရန် တရားမျှတစွာဆုံးဖြတ်နိုင်ရေးကို ထိခိုက်နိုင်ရန် ပြန်ခေါ်သက်သေများကို ပြန်ခေါ်ကြောင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိရကြောင်း၊ ပြန်ခေါ်သက်သေစစ်ဆေးခြင်းကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၇ အရငြင်းပယ်ကြောင်းဖြင့် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရသည်။

စစ်ပြီးတရားလိုပြသက်သေများကို တရားခံက ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ နှင့် ၂၅၇ တို့တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်းတွေ့ရသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) တွင် တရားခံကစွဲချက်ကို အပြစ်မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုပြီး သို့မဟုတ် စစ်ဆေးစီရင်ရန် တောင်းဆိုပြီးနောက် စစ်ဆေးမြဲတရားလိုပြ

၂၀၀၂
ကျော်အောင်
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သက်သေများကို ပြန်ခေါ်ပေးရန် ချက်ခြင်းတင်ပြတောင်းဆိုလျှင် တရားရုံးက ထိုသက်သေကို ဆင့်ခေါ်ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၇ (၁) တွင် တရားခံအနေဖြင့် မိမိဘက်မှချေပမည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိ၍ သက်သေတစ်ဦးတစ်ယောက်ကို စစ်ဆေးရန် သို့မဟုတ် ပြန်လှန်စစ်မေးရန်အတွက် ဆင့်ခေါ်ပေးရန် လျှောက်ထားလျှင် တရားသူကြီးက ဆင့်ခေါ်ပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရ စစ်ပြီးတရားလိုပြသက်သေ ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့် အခွင့်အရေးသည် တရားခံအပေါ် စွဲချက်တင်သည့်အခါတွင် ချက်ခြင်းတင်ပြတောင်းဆိုရမည်။ ယင်းသို့ တရားခံက ဆင့်ခေါ်ပေးရန် တင်ပြသည့် တရားလိုပြသက်သေကို တရားရုံးက ခေါ်ယူပေးရန်စစ်ဆေးရန် ငြင်းဆိုခွင့်ရှိကြောင်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း မတွေ့ရပေ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၇ (၁) သည် တရားခံကို စွဲချက်တင်ပြီးနောက် တရားခံအနေဖြင့် မိမိဘက်မှ ချေပရမည့်အဆင့်တွင် သက်သေကိုစစ်မေးရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ ပြန်လှန်စစ်ဆေးရန်အတွက်ဖြစ်စေ၊ တောင်းဆိုခွင့်ရရှိသည့် အခွင့်အရေးဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၇ တွင် သက်သေကို စစ်ဆေးရန် သို့မဟုတ် ပြန်လှန်စစ်မေးရန်အတွက် ဆင့်ခေါ်ရန်လျှောက်ထားခြင်းမှာ အနှောင့်အယှက်ပြုရန် သို့မဟုတ် ကြန့်ကြာစေရန် သို့မဟုတ် တရားမျှတစွာဆုံးဖြတ်နိုင်ရေးကို ထိခိုက်စေရန်ကိစ္စအလို့ငှာ ပြုလုပ်ကြောင်း တရားရုံးကယုံကြည်၍ သက်သေကို ဆင့်ခေါ်ပေးရန် ငြင်းဆိုနိုင်ကြောင်း အတိအလင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

တရားလိုပြသက်သေကို ပြန်ခေါ်စစ်ဆေးရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) ကပေးအပ်သည့် အခွင့်အရေးနှင့် သက်သေကို ပြန်ခေါ်ရန် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၇ (၁) ကပေးအပ်သည့် အခွင့်အရေးတူညီခြင်းမရှိပေ။

လျှောက်ထားသူများက စစ်ပြီးတရားလိုပြသက်သေများကို ပြန်ခေါ်စစ်ဆေးရန်အတွက် တင်ပြခြင်းသည် ၎င်းတို့အပေါ် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးသည့်အခါ အပြစ်မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုပြီး ချက်ခြင်းတင်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရ တင်ပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁)

၂၀၂
ကျော်အောင်
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အရစစ်ဆေးပြီး တရားလိုပြသက်သေကို ပြန်ခေါ်စစ်မေးရန် တင်ပြခြင်း အား တရားရုံးအနေဖြင့် ငြင်းဆိုခွင့်မရှိဘဲ မလွဲမသွေဆင့်ခေါ်စစ်မေးခွင့် ပြုရမည်ဖြစ်သည်။ မောင်အံ့ဘွယ်ပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ* အမှုတွင် တရားလိုပြသက်သေများကို ပြန်ခေါ်နိုင်သည့် အခွင့်အရေးကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) က ပေးအပ်ထားကြောင်း၊ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်သည် မလိုက်နာမနေရအမိန့်သဘောသက်ရောက် ကြောင်း အမှုစစ်တရားသူကြီးအနေဖြင့် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်ကိုလိုက်နာရန် ပျက်ကွက်ခြင်းသည် တရားမျှတမှုကင်းမဲ့ရာရောက်သည်ဖြစ်စေ၊ မရောက် သည်ဖြစ်စေ အမှုကို ပျက်ပြယ်စေသည်ဟု ယူဆရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို သတိချပ်ရန်ဖြစ်သည်။

ခရိုင်တရားရုံးက လျှောက်ထားသူများမှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၆ (၁) အရပြန်လှန်စစ်မေးရန်အတွက် ဆင့်ခေါ်ပေးရန် တင်ပြသည့် စစ်ဆေးပြီးတရားလိုပြသက်သေကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၂၅၇ (၁) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အား ရည်ညွှန်း၍ အမှုမှာ (၂) နှစ် နီးပါးမျှကြာမြင့်နေသည့်အမှုဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံများရှေ့နေများဖြင့် ပြန်လှန်စစ်မေးရန်နှင့် အခွင့်အရေးပေးပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုကြန့်ကြာစေ ရန် အနှောင့်အယှက်ပြုရန် တရားမျှတစွာ ဆုံးဖြတ်နိုင်ရေးကို ထိခိုက်နိုင် ရန် ပြန်ခေါ်သက်သေများကို ပြန်ခေါ်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းပြ၍ သက်သေများကို ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့်ပြုရန် ငြင်းပယ်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေ အရ မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

လျှောက်ထားသူများအပေါ် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးသည့် ပြစ်မှုဆိုင် ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ခ) အရ ပြစ်မှုသည် ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိပါက မလွဲမသွေ သေဒဏ်စီရင်ရမည့် ကြီးလေးသောပြစ်မှုဖြစ်သည်။ သေဒဏ် ထိုက်သည့်ပြစ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခံရသူတရားခံများအနေဖြင့် မိမိတို့၏စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်းထုချေရန်အတွက် မတတ်နိုင်သည့်အခါ နိုင်ငံတော်စရိတ် ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်းပေးပြီး အမှုကိုရင်ဆိုင်ထုချေဖြေရှင်းစေရန် ခုခံချေပ ခွင့် အခွင့်အရေးကို အပြည့်အဝပေးရမည်။ လျှောက်ထားသူများသည် သေဒဏ်ထိုက်သည့် ကြီးလေးသောပြစ်မှုဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးခြင်းခံနေ ရသူများဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့အား ခုခံချေပခွင့် အခွင့်အရေး အပြည့်အဝ ပေးရမည်ဖြစ်သဖြင့် အမှုကြန့်ကြာစေသည်ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက်ဖြင့်

* ၁၉၄၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (လွတ်) စာ ၈၆၃

ဥပဒေကပေးသည့် အခွင့်အရေးကို တရားရုံးမှ ငြင်းဆိုခွင့်မရှိပေ။

အထက်ပါအကြောင်းများအရ ဖျာပုံခရိုင်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီး
အမှတ် ၇/၂၀၀၁ တွင် ၁၁-၄-၂၀၀၂ ရက်စွဲဖြင့် ပြန်ခေါ်သက်သေများ
စစ်မေးရန် ငြင်းပယ်သည့်အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသည့်
ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံးအမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ လျှောက်ထားသူ
များအပါအဝင် တရားခံများမှ ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့်ပြုရန် တင်ပြထားသည့်
သက်သေများကို ပြန်ခေါ်စစ်မေးခွင့်ပြုရန် ဖျာပုံခရိုင်တရားရုံးအား
ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

၂၀၀၂
ကျော်အောင်
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

+ ၂၀၀၂

ဧပြီလ

၁၁ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ်ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေးနှင့်
ဦးမြင့်သိန်းတို့၏ရှေ့တွင်

ဆန်းဝင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ၂*

သေဒဏ်အောက်လျှော့သည့်ပြစ်ဒဏ်မှ သေဒဏ်တိုးမြှင့်ရန် လျှောက်ထား
သည့်ပြင်ဆင်မှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူ (မူလရုံးတရားခံ
အတွက်) နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်း၍ ထုချေခွင့်
မပြုဘဲ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်
ညီညွတ်မှုရှိ-မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံးကတရားခံဆန်းဝင်းအပေါ် စွဲချက်
တင်စဉ်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂(၁)(ဂ) အရ စွဲချက်တင်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ မူလစွဲချက်တင်ခဲ့သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁)
(ဂ) အရ တရားခံအား အပြစ်ပေးမည်ဆိုပါက သေဒဏ်ကို မလွှဲမသွေ
ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့သော သေဒဏ်ထိုက်သင့်သော အမှုများတွင်
ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော တရားမပြုမှုများကတွက် နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှား
ရမ်း ထုချေခွင့်ပြုရန်ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၃
ရက်နေ့စွဲပါ တရားရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ဂျီဆာကြူလာအမှတ် ၁၇ တွင်
လည်းကောင်း၊ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၄၅၇ တွင် လည်းကောင်း ဖော်ပြ
ထားသည်။

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၉
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀၂၃ တွင် ချမှတ်သော
၂၄-၇၂-၂၀၀၁ ရာဇဝတ်နည်းနှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာတိုင်းပေးရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍
လျှောက်ထားမှု

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ သေဒဏ်ထိုက်သင့်သည့်ပြစ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲ ခံရသော တရားခံအား သေဒဏ်တိုးမြှင့်ချမှတ်သည့်အမှုမျိုးတွင် တရားခံ ထံ ထုတ်ဆင့်သော အကြောင်းကြားစာအတည်ဖြစ်၍ ထုချေရန် အခွင့် အရေးပေးပြီးဖြစ်သည်ဆိုရုံဖြင့် မလုံလောက်ပေ။ ၎င်းအား ရှေ့နေရှေ့ရပ် ငှားရမ်းစေပြီး ထုချေခွင့်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။

၂၀၀၂
ဆန်းဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျော်တင့်ထွန်း
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးမြင့်နိုင်
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- ကိုယ်တိုင်မလာ

ဧရာဝတီတိုင်း၊ မြောင်းမြခရိုင်တရားရုံး၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁ တွင် တရားခံ ဆန်းဝင်းအပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိရသဖြင့် အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်ကျခံစေရန်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရလည်း ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိရသဖြင့် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ် ကျခံစေရန်၊ ပြစ်ဒဏ်နှစ်ရပ်ကို သီးခြားစီကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို သေသူ မစန်းခင်၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ တရားလို ကိုစိုးဦးက မကျေနပ်သဖြင့် ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ပေးရန် တရားရုံးချုပ်တွင် ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၆၇ (ခ) ကိုလျှောက်ထားခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ်က ပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး မြောင်းမြခရိုင်တရားရုံးက ချမှတ် ထားသည့် စီရင်ချက်နှင့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကာ တရားခံ ဆန်းဝင်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ သေဒဏ်ကျခံစေရန် ပြင်ဆင်အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ အမိန့်ကို တရားခံ ဆန်းဝင်းက မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်၏ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေ လျှောက်လွှာ (အထူးအယူခံ) အမှတ် ၉၁ အရ လျှောက်ထားရာ အောက်ပါ ပြဿနာကို အထူးအယူခံခံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြု ခဲ့သည်-

“ ပြင်ဆင်မှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူကို နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့်

၂၀၀၂
ဆန်းဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ရှေ့နေငှားရမ်းပေး၍ ထုချေခွင့်မပြုဘဲ သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်မှုရှိ မရှိ။ ”

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ လပွတ္တာမြို့နယ်၊ အောင်လှရွာနေ ကိုစိုးဦးသည် ငါးသလောက်ပိုက်မျှောရန် လှေဦးစီး မောင်နိုင်နှင့်အတူ (၃-၁၂-၉၉) နေ့ညနေ (၃) နာရီခန့်တွင် နေအိမ်မှထွက်လာခဲ့ကြောင်း၊ နေအိမ်တွင် ဇနီးမစန်းခင်နှင့် အသက် (၃) နှစ်အရွယ်ရှိ မောင်အောင်တိုးတို့ ကျန်ခဲ့ကြောင်း၊ (၄-၁၂-၉၉) နေ့နံနက် (၇) နာရီခန့်တွင် ဖခင်ဦးဝကြီးနှင့် ရွာသားအချို့ စက်လှေဖြင့်လိုက်လာပြီး ပြောပြ၍ နေအိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ဇနီးမစန်းခင်မှာ နေအိမ်ခန်းအတွင်း၌ လည်ပင်းတွင် ပုဆိုးပတ်လျက်လဲကျသေဆုံးနေကြောင်း သိရှိရသဖြင့် အရေးယူပေးရန် ကိုစိုးဦးက ကန်ဘက်ရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက်ရေးဖွင့်ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသောအမှု ဖြစ်သည်။

တရားလို ကိုစိုးဦး၏ဇနီး မစန်းခင်မှာ လည်ပင်းတွင် ပုဆိုးပတ်လျက် သေဆုံးနေပြီး တရားလို၏ နေအိမ်သေတ္တာအတွင်းမှငွေ ၂၅၀၀၀/- အိမ်စီရွှေဆွဲကြိုး ငါးမူးသားတစ်ကုံး၊ ကျောက်စီရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တရားခံ ဆန်းဝင်းက သက်သေခံပစ္စည်း အိမ်စီရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး၊ ကျောက်စီရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း၊ ပလတ်စတစ်နှင့် ထုတ်ထားသော ရေစိုပိုက်ဆံငွေကျပ် ၂၀၀၀၀/- ကျော်နှင့် ရွှေဝယ်ဘောက်ချာစာရွက် ၂ ရွက်တို့ကို ရှာဖွေပုံစံဖြင့် ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ဆရာဝန်က သေသူသည် အသက်ရှူလမ်းကြောင်းပိတ် သေဆုံးရကြောင်း ထွက်ဆိုထားပြီး ဓါတုဗေဒဝန်၏ ပြန်ကြားစာတွင် သေသူ၏ထမီ၌ သုတ်ရည်နှင့် သုတ်ပိုးတွေ့ရှိသည်ဟု ပြန်ကြားထားသည်။ သို့အတွက် မူလခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ ဆန်းဝင်းအပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ စွဲချက်တင်စစ်ဆေးခဲ့သည်။ နှစ်ဖက်သက်သေများကို စစ်ဆေးပြီးနောက် ခရိုင်တရားရုံးက တရားခံသည် သေသူအားသတ်ပြီးမှ ပစ္စည်းရယူခဲ့သည်ဟု ယူဆနိုင်ကြောင်း၊ သေသူအား မသတ်မီ လုယက်မှု ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု မပေါ်ပေါက်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး စွဲချက်တင်ထားသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမပြုဘဲ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) နှင့် ၃၉၂ တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြောင်းမြခရိုင်တရားရုံးမှ ချမှတ်သောအမိန့်ကို တရားလိုကိုစိုးဦး

၂၀၂
 ဆန်းဝင်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၂

ကမကျေနပ်သဖြင့် တရားခံ ဆန်းဝင်းအပေါ် ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ပေးရန် တရားရုံးချုပ်တွင် ပြင်ဆင်မှုလျှောက်ထားခဲ့သည်။ အဆိုပါ ပြင်ဆင်မှုကို ကြားနာရန်အတွက် ထောင်ကျတရားခံ ဆန်းဝင်းထံ တရားရုံးချုပ်မှ ထုတ်ဆင့်သော အကြောင်းကြားစာကို အကျဉ်းထောင်တာဝန်ခံအရာရှိထံ မှတစ်ဆင့် နည်းလမ်းတကျ ချအပ်ခဲ့သည်။ ယင်းအကြောင်းကြားစာကို တရားခံ ဆန်းဝင်းက သက်ဆိုင်ရာထောင်မှူးမှတစ်ဆင့် လက်ခံရရှိခဲ့သည်။ ထိုသို့အကြောင်းကြားစာကို လက်ခံရရှိခဲ့သော်လည်း တရားခံ ဆန်းဝင်း သည် အကျဉ်းကျခံနေရသူဖြစ်သဖြင့် ပြင်ဆင်မှုကို ကြားနာစဉ် တရားရုံး ရှေ့သို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက်နိုင်ခြင်းမရှိပေ။ တရားခံ ဆန်းဝင်း ကိုယ်စား လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရန် နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်းပေးခဲ့ခြင်း လည်း မရှိပေ။ တရားခံ ဆန်းဝင်းအနေဖြင့် ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ရှေ့နေဖြင့်သော်လည်းကောင်း ခုခံထုချေတင်ပြနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ တရားရုံး ချုပ်က ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ သေဒဏ် ချမှတ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။

အယူခံတရားလို၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက လျှောက်ထားရာတွင် မူလရုံး တရားလို ကိုစိုးဦးက ပြင်ဆင်မှုကို လျှောက်ထားချိန်တွင် အယူခံ တရားလို ဆန်းဝင်းသည် ထောင်ကျနေချိန်ဖြစ်၍ ရှေ့နေငှားရမ်းရန်မှာ မလွယ်ကူကြောင်း၊ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၄၅၅ တွင် တရားခံများ အနေဖြင့် ရှေ့နေဖြင့် ထုချေပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်းကို ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ သေဒဏ်ထိုက်သည့်ပြစ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခံရသော ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတို့အတွက် အစိုးရစရိတ်ဖြင့် တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေများ သို့မဟုတ် ရှေ့နေများကို ငှားရမ်းခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၄၅၇ တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားရုံးချုပ်က အယူခံထရားလိုအား နိုင်ငံတော် စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်းပေး၍ ထုချေခွင့်မပြုဘဲ သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ခြင်း မှာ ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်မှုရှိ မရှိဆိုသော ဥပဒေပြဿနာ နှင့် ပတ်သက်၍ သင့်မြတ်သော အမိန့်တစ်ရပ်ကို ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးက သေဒဏ်ချမှတ်နိုင်သည့် ပြစ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲမှုများတွင် အမှုစွဲတင်ခြင်းခံရသူများသည် ကနဦးကပင် ရှေ့နေရှေ့ရပ် အကူအညီ ရထိုက်ကြောင်း၊ ထိုသို့ အကူအညီမရလျှင် အမှုကိုအစမှ ပြန်လည်စစ်ဆေး

၂၀၀၂
ဆန်းဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထွန်းလှိုင်နှင့် အပေါင်းပါများနှင့် ဘုရင်^(၁) အမှုတွင် လမ်းညွှန်ထိုးဖွဲ့ထားကြောင်း၊ တရားခံအပေါ် စွဲချက်တင်ခဲ့သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ အပြစ်ပေးနိုင်ရန် တရားလို ကိုစိုးဦးက ပြင်ဆင်မှုတက်ရောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) သည် သေဒဏ်ပေးရမည့်ပုဒ်မဖြစ်သော်လည်း တရားရုံးချုပ်တွင် ကြားနာစဉ်က တရားခံအတွက် အကျိုးဆောင်ရွေးနေလိုက်ပါခြင်းမရှိဘဲ တရားရုံးချုပ်က သေဒဏ်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သေဒဏ်အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည့်အမှုကို စစ်ဆေးခြင်း၊ ကြားနာခြင်းပြုသည့်အခါ တရားခံ၏ရှေ့နေပါရှိရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံက ရှေ့နေမငှားရမ်းနိုင်လျှင် နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်းပေး၍ ထုချေကြားနာခွင့်ရှိရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုကဲ့သို့ တရားခံ၏ရှေ့နေမပါရှိဘဲ ကြားနာပြီး သေဒဏ်ချမှတ်သော တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်သည် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိပါကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ပြန်လည်ကြားနာကာ ဥပဒေနှင့်အညီ အမိန့်တစ်ရပ်ချမှတ်နိုင်ရေးအတွက် ညွှန်ကြားသည့်အမိန့်ချမှတ်ပေးပါရန် လျှောက်ထားပါကြောင်း တင်ပြသည်။

မူလတိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားခံ ဆန်းဝင်းအပေါ် စွဲချက်တင်စဉ်က ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ စွဲချက်တင်ခြင်းဖြစ်သည်။ မူလစွဲချက်တင်ခဲ့သော ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ တရားခံအား အပြစ်ပေးမည်ဆိုပါက သေဒဏ်ကို မလွဲမသွေပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ သေဒဏ်ထိုက်သင့်သောအမှုများတွင် ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော တရားခံများအတွက် နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်းထုချေခွင့်ပြုရန်ကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာ ၃ ရက်နေ့စွဲပါ တရားရေးဝန်ကြီးဌာန၏ ဂျီဆာကြူလာအမှတ် ၁၇ တွင်လည်းကောင်း၊ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၄၅၇ တွင်လည်းကောင်း ဖော်ပြထားသည်။ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၄၅၇ ၏ အပိုဒ်ခွဲ ၅ တွင်မိမိတို့ကိုယ်တိုင် ရှေ့နေငှားရမ်းနိုင်ခြင်းမရှိသည့် သေဒဏ်စီရင်ခြင်းခံရသော အကျဉ်းသားများအတွက်လည်းကောင်း၊ သေဒဏ်အောက်လျော့သည့်ပြစ်ဒဏ်မှ သေဒဏ်ကိုတိုးမြှင့်စီရင်ခြင်းမပြုသင့်ကြောင်း အကြောင်းပြဆင့်ဆိုခံရသည့်တရားခံများအတွက်လည်းကောင်းလျှောက်လဲထုချေရန် တရားရုံးချုပ်က ရှေ့နေရှေ့ရပ်များ စီမံငှားရမ်းပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်းဖော်ပြထားသည်။

(၁) ၁၉၄၆ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန် စာ ၂၆၃

၂၀၀၂
ဆန်းဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ဤပြင်ဆင်မှုမှာ သေဒဏ်အောက်လျော့သည့်ပြစ်ဒဏ်မှ သေဒဏ် သို့တိုးမြှင့်ရန် လျှောက်ထားသည့်အမှုဖြစ်သဖြင့် တရားခံ ဆန်းဝင်းအတွက် နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်းပေးပြီး ထုချေခွင့်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ရှေ့နေဖြင့် လျှောက်လဲထုချေခွင့်မပြုဘဲ တရားခံ ဆန်းဝင်းထံ ထုတ်ဆင့်သော အကြောင်းကြားစာအတည်ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းအနေဖြင့် ထုချေရန် အခွင့်အရေးရရှိပြီးဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးချုပ်က သုံးသပ်ပြီး ပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြုကာ တရားခံ ဆန်းဝင်းအပေါ် သေဒဏ်တိုးမြှင့်ချမှတ် ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်သည်ဟုဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ပေးရန် လျှောက်ထားသော ပြင်ဆင်မှုများတွင် တရားခံအား ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်စီရင်ခြင်းမပြုမီ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၃၉၊ ပုဒ်မခွဲ ၂ အရ တရားခံအား ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ရှေ့နေဖြင့် ဖြစ်စေ လျှောက်လဲထုချေခွင့်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုများတွင် တရားခံထံ ထုတ်ဆင့်သော အကြောင်းကြားစာ အတည်ဖြစ်ပါက ၎င်းအား ထုချေရန် အခွင့်အရေးပေးပြီးဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူကာ ပြင်ဆင်မှုကို ကြားနာဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်သော်လည်း သေဒဏ်ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခံရသော တရားခံအား သေဒဏ်တိုးမြှင့်ချမှတ်သည့် အမှုမျိုးတွင် တရားခံထံ ထုတ်ဆင့်သော အကြောင်းကြားစာ အတည်ဖြစ်၍ ထုချေရန် အခွင့်အရေးပေးပြီးဖြစ်သည်ဆိုရုံမျှဖြင့် မလုံလောက်ပေ။ ၎င်းအား ရှေ့နေ ရှေ့ရပ်ငှားရမ်းစေပြီး ထုချေခွင့်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ရှေ့နေမငှားရမ်းနိုင် ပါက အစိုးရစရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်းပေးပြီး ထုချေခွင့်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ရှေ့နေရှေ့ရပ်ဖြင့် လျှောက်လဲထုချေခွင့်မပြုဘဲ တရားခံ ဆန်းဝင်း အား တရားရုံးချုပ်မှ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ သေဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းနေသဖြင့် ယင်းအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ရ ပေမည်။

သို့အတွက် အထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်က အယူခံ တရားလို ဆန်းဝင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ သေဒဏ်ချမှတ်သော အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တရားရုံးချုပ်သည် အယူခံတရားလို ဆန်းဝင်းအတွက် နိုင်ငံတော်စရိတ်ဖြင့် ရှေ့နေငှားရမ်း ပေးရန်နှင့် အမှုကို တရားရုံးချုပ်၏ ယခင်အမှုနံပါတ်ဖြင့်ပင် နှစ်ဘက်ပြန် လည်ကြားနာပြီး ဥပဒေနှင့်အညီ အမိန့်ချမှတ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေစာ

+ ၂၀၀၂

နိုင်ငံအလ

၁၃ ရက်

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးမြင့်အောင်၏ရှေ့တွင်

ဦးဆန်းဝင်းပါ ၇

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ (က) အရစီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမရှိဘဲ မြို့နယ်တရားရုံးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုသည့် အမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ရန်သင့် မသင့်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ (က) အရ သစ်တောဦးစီးဌာနမှ ချမှတ်သောအမိန့်ကို တိုင်းသစ်တောဦးစီးဌာနက ပယ်ဖျက်၍ တရားခံများပေးဆောင်ခဲ့သည့် ဒဏ်ငွေများကို ပြန်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၇ (ခ) တွင် ပြည်နယ်/တိုင်းသစ်တောအရာရှိသည် မြို့နယ်သစ်တောအရာရှိက ချမှတ်သောအမိန့်သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုခြင်း၊ ပယ်ဖျက်ခြင်း ပြုနိုင်သည်ဟု ပြဌာန်းထားသဖြင့် ပုဒ်မ ၃၃ (က) အရသစ်တောအရာရှိက ချမှတ်သော အမိန့်ကို ပုဒ်မ ၃၇ (ခ) အရ တိုင်းသစ်တောအရာရှိက ပယ်ဖျက်ပြီး တရားရုံးသို့ ပုဒ်မ ၄၃ (က) အရအရေးယူပေးရန် တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်ခြင်းမရှိ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ သစ်တောနည်းဥပဒေ ၁၀၀ တွင် သစ်တောဥပဒေပါပြစ်မှုကို အရေးယူခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့် နည်းလမ်းကို ပြဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၂၈
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၈၅၄၊ မဟာအောင်မြေမြို့နယ် တရားရုံး၏ အမှုတွဲအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားမှု

၂၀၀၂
 ဦးဆန်းဝင်း
 ပါ ၇
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

နည်းဥပဒေပါပြဋ္ဌာန်းချက်အတိုင်း လိုက်နာခြင်းမပြုရုံမျှဖြင့် အမှုပျက် ပြယ်ရန် အကြောင်းမရှိ။ ထို့အပြင် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေနှင့် ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ သစ်တောနည်းဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို လေ့လာကြည့် ရာ သစ်တောအရာရှိသည် စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာအမိန့်မချဘဲ သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံး၌ တရားစွဲဆိုခြင်းမပြုရဟု တားမြစ်ထားခြင်းမရှိချေ။ ဤအခြေ အနေတွင် သစ်တောအရာရှိ၏ စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာအမိန့်မချမှတ်ဘဲ မြို့နယ်တရားရုံး၌ ဦးတိုက်လျှောက်ထားတရားစွဲဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုမရှိ သဖြင့် အဆိုပါအမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ မူလဘူတအာဏာကိုကျင့်သုံး၍ ချေဖျက်ရန်သင့်မည်မဟုတ်ပေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးပေါစံ
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားခံများအတွက် - ဦးကျော်ဌေး
 လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
 ရှေ့နေချုပ်ရုံး

မဟာအောင်မြေမြို့နယ်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီး အမှတ် ၁၈၅၄/ ၂၀၀၁ တွင်လျှောက်ထားသူ ဆန်းဝင်းပါ (၇) ဦးတို့အပေါ် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၄၃ (က) နှင့် ၄၁ (က) တို့အရအရေးယူဆောင်ရွက် လျက်ရှိသောအမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးရန်လျှောက်ထားသောအမှုဖြစ်သည်။

အမှုမှာ (၃၀-၆-၂၀၀၁) ရက်နေ့ညနေ (၁၅:၀၀) နာရီအချိန် တွင် မန္တလေးမြို့၊ မဟာအောင်မြေမြို့နယ်၊ ပြည်ကြီးမျက်ရှင်ကားကြီးဝင်း အတွင်းရှိ ရွှေဥသြကားဂိတ်သို့ သတင်းအရ မဟာအောင်မြေမြို့နယ် သစ်တောဦးစီးဌာနမှ မြို့နယ်တာဝန်ခံ ဦးစိုးစိုးဦး၊ တောအုပ် ချန်ထွန်း၊ ကားကြီးဝင်းတာဝန်ခံ ဦးထွန်းထွန်းတို့နှင့်အတူ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ တရားမဝင်ကျွန်းသစ်ခွဲသားများ၊ ထယ်နှစ်သားများ၊ ကြက်ရိုးကျွန်းခေါက် နွယ်တို့ကိုရှာဖွေတွေ့ရှိရသည်။ သစ်ခွဲသားများ၏ပိုင်ရှင်များမှာ ဦးဆန်းဝင်း၊ ဦးကျော်မင်း၊ ဦးစိုးနိုင်၊ ဦးဝင်းမြင့်၊ ဦးမောင်ငယ်၊ ဦးရဲမြင့်နှင့် ဦးခင်မောင် လေး တို့ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသဖြင့် ၎င်းတို့အပေါ် သစ်တောဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန် မဟာအောင်မြေမြို့နယ်၊ သစ်တောဦးစီးဌာန၊ ဦးစီး အရာရှိ ဦးတင်ရွှေက တရားလိုပြုလုပ်၍ မဟာအောင်မြေမြို့နယ်တရားရုံး

၂၀၀၂
ဦးဆန်းဝင်း
ပါ ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုသောအမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူတို့၏ရှေ့နေက အခြားအချက်အလက်များအပြင် (၁) တန်ထက်မပိုသည့်ကျွန်းသစ်၊ ကျွန်းမဟုတ်သည့် တားမြစ်သစ်ပင်မှ ထွက်ရှိသည့် (၃) တန်ထက်မပိုသောသစ်၊ တားမြစ်သစ်ပင်မှထွက်ရှိသည့် သစ်မှအပ (၃) တန်ထက်မပိုသောအခြားသစ်များကို ဖမ်းဆီးရရှိပါက သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ (က) အရ အရေးယူဆောင်ရွက်နိုင်ရန် သက်ဆိုင်ရာသစ်တောအရာရှိထံ လွှဲပြောင်းပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သစ်တောအရာရှိ၏ စီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ကို လိုက်နာခြင်းမရှိသူကိုသာ တရားရုံး၌ တရားစွဲဆိုရမည်ဟု သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ (ခ) တွင်ပြဌာန်းထားကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူတို့သည် စီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ကို လိုက်နာခြင်းမရှိဟု ပေါ်ပေါက်မှုမရှိဘဲ တရားရုံးသို့တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းနေသဖြင့် အမှုကိုချေဖျက်သင့်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံးခွဲမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက လျှောက်ထားခံရသူတို့ပိုင်သည့် ကျွန်းသစ်ခွဲသားများ၊ ထယ်နှစ်သားများ၊ ကြက်ရိုးကျွန်းခေါက်နွယ်တို့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရခြင်းမှာ အငြင်းမပွားကြောင်း၊ သစ်တောနည်းဥပဒေ ၁၀၀ တွင် ပြဌာန်းချက်ကို လိုက်နာမှုမရှိဘဲ သစ်တောအရာရှိက တရားရုံးသို့ဦးတိုက်လျှောက်ထားတရားစွဲဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူတို့အား စွဲချက်တင်ထားပြီးဖြစ်၍ ဖြေရှင်းရန်တာဝန်ရှိနေကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အမှုတွဲချေဖျက်ပေးရန်လျှောက်လွှာကို ပယ်သင့်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

မူလရုံးအမှုတွဲလေ့လာကြည့်ရာ မန္တလေးမြို့၊ မဟာအောင်မြေမြို့နယ်၊ ပြည်ကြီးမျက်ရှင်ကားကြီးဝင်းအတွင်းရှိ ရွှေဥဩကားဂိတ်သို့ သတင်းအရ ဝင်ရောက်ရှာဖွေရာ တရားမဝင်ကျွန်းသစ်ခွဲသားများ၊ ထယ်နှစ်သားများနှင့် ကြက်ရိုးကျွန်းခေါက်နွယ်တို့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသည်။ ကားဂိတ်ပိုင်ရှင် ဦးလောကိုမေးမြန်းရာ ဦးဆန်းဝင်းပိုင် ကျွန်းခွဲသား ၀. ၇၅၀ တန်၊ ဦးကျော်မင်းပိုင် ကျွန်းခွဲသား ၀. ၄၀၅ တန်၊ ဦးစိုးနိုင်ပိုင် ကျွန်းခွဲသား ၀. ၄၆၀ တန်၊ ဦးဝင်းမြင့်ပိုင် ကျွန်းခွဲသား ၀. ၅၀၂ တန်၊ ဦးမောင်ငယ်ပိုင် ထယ်နှစ်ခွဲသား ၀. ၆၀၀၆ တန်၊ ဦးရဲမြင့်ပိုင် ထယ်နှစ်ခွဲသား ၀. ၇၀၅ တန်၊ ဦးခင်မောင်လေးပိုင် ကြက်ရိုးကျွန်းခေါက်နွယ် ၀. ၈၅ တန်တို့ဖြစ်သည်ဟု သိရှိရကြောင်း၊ တရားခံ ဦးဆန်းဝင်း၊

ဦးကျော်မင်း၊ ဦးစိုးနိုင်နှင့် ဦးဝင်းမြင့်တို့အပေါ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တော ဥပဒေပုဒ်မ ၄၃ (က) အရလည်းကောင်း၊ ဦးမောင်ငယ်၊ ဦးရဲမြင့်နှင့် ဦးခင်မောင်လေးတို့အပေါ် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၁ (က) အရလည်းကောင်း အသီးသီးစွဲချက်တင်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းစွဲချက်များကို မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး နှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က အတည်ပြုထားပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိသည်။ ဤ ကားအမှုတွင် အငြင်းမပွားသောအချက်ဖြစ်သည်။

၂၀၀၂
ဦးဆန်းဝင်း
ပါ ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ တွင်အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

၃၃ (က) သစ်တောအရာရှိသည် ဖမ်းဆီးရမိသည့် သစ်တော ထွက်ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါစီမံခန့်ခွဲ ရေးဆိုင်ရာ အမိန့်တစ်ရပ်ရပ်ကို ချမှတ်နိုင်သည်။
(၁) ၁ တန်ထက်မပိုသောကျွန်း သို့မဟုတ် တားမြစ် သစ်ပင်မှထွက်ရှိသည့် ၃ တန်ထက်မပိုသောသစ်များ ကို ဖမ်းဆီးရမိခြင်းဖြစ်လျှင် ကျပ် ၁၀၀၀၀/- ထက် မပိုသောဒဏ်ကြေးကို ပေးဆောင်စေပြီး၊ သစ်များကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်း၊ xx xx
xx xx xx xx xx xx

၃၃ (ခ) ပုဒ်မခွဲ (က) အရချမှတ်သည့်အမိန့်ကို လိုက်နာသူ အား ဤဥပဒေအရ တရားစွဲဆိုခြင်းမပြုရ။ လိုက်နာ ရန် ပျက်ကွက်သူကိုသာ ဤဥပဒေအရ တရားစွဲဆို ရမည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးဆန်းဝင်း၊ ဦးကျော်မင်း၊ ဦးစိုးနိုင်နှင့် ဦးဝင်းမြင့် တို့ တစ်ဦးစီပိုင်ဆိုင်သည့် ကျွန်းခွဲသားမှာ (၁) တန်မပြည့်သည့်အပြင် ဦးမောင်ငယ်၊ ဦးရဲမြင့်နှင့် ဦးခင်မောင်လေးတို့၏ တစ်ဦးစီပိုင်အခြားသစ် မှာလည်း (၃) တန်အောက်ဖြစ်နေ၍ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ (က) အရစီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာအမိန့်ချမှတ်ခြင်းမပြုဘဲ မြို့နယ်တရားရုံးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုရှိ မရှိ စိစစ်ဖို့လို သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးဝင်းမြင့်အောင်(၁) အမှု တွင် အောက်ပါအတိုင်း လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

(၁) ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (ရုံးချုပ်) ၉၅ (စုံညီ)

၂၀၀၂
 ဦးဆန်းဝင်း
 ပါ ၇
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

“ တရားခံ ကိုနီတာ မောင်းနှင်ခဲ့သော ကားအမှတ် ၂၁/၆၉၃၇ ပေါ်တွင် ကျွန်းသစ်တန်ဝက်ခန့် သယ်ဆောင်လာခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ သစ်တောဌာနမှ ၂၄ မိုင်စစ်ဆေးရေးဂိတ်တွင် ဖမ်းဆီးပြီးနောက် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ (က) အရ ကျွန်းသစ်ပိုင်ရှင် ကိုကိုလွင်အား ဒဏ်ငွေ ၅၀၀၀/- ပေးဆောင်စေရန်နှင့် ကျွန်းသစ်များအား သိမ်းဆည်းရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထို့ပြင်ယာဉ်မောင်းသူ ကိုနီတာအား ဒဏ်ငွေ ၁၀၀၀၀/- ချမှတ်၍ ယာဉ်ကိုပြန်ပေးသည့်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ တရားခံများကလည်း ဒဏ်ကြေးအသီးသီးပေးဆောင်ကြသည်။ ”

ထိုသို့တရားခံ ကိုကိုလွင်နှင့် ကိုနီတာတို့နှစ်ဦးအပေါ် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၃ (က) အရသစ်တောဦးစီးဌာနမှ ချမှတ်သောအမိန့်ကို တိုင်းသစ်တောဦးစီးဌာနက ပယ်ဖျက်၍ တရားခံများပေးဆောင်ခဲ့သည့် ဒဏ်ငွေများကို ပြန်ထုတ်ပေးခဲ့သည်။ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၇ (ခ) တွင်ပြည်နယ်/တိုင်းသစ်တောအရာရှိသည် မြို့နယ်သစ်တောအရာရှိက ချမှတ်သောအမိန့်၊ သို့မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုခြင်း၊ ပယ်ဖျက်ခြင်းပြုနိုင်သည်ဟု ပြဌာန်းထားသဖြင့် ပုဒ်မ ၃၃ (က) အရ သစ်တောအရာရှိက ချမှတ်သောအမိန့်ကို ပုဒ်မ ၃၇ (ခ) အရ တိုင်းသစ်တောအရာရှိက ပယ်ဖျက်ပြီး တရားရုံးသို့ ပုဒ်မ ၄၁ (က) အရအရေးယူပေးရန် တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ဆန့်ကျင်ခြင်းမရှိ။ ”

အထက်ဖော်ပြပါ လမ်းညွှန်စီရင်ထုံးအရဆိုလျှင် သစ်တောအရာရှိ၏ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၄၃ (က) အရချမှတ်သည့် စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ အမိန့်မရှိသော်လည်း တရားရုံးသို့ တိုက်ရိုက်အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ သစ်တောနည်းဥပဒေ ၁၀၀ တွင် သစ်တောဥပဒေပါ ပြစ်မှုကိုအရေးယူခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည့်နည်းလမ်းကို ပြဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ နည်းဥပဒေပါ ပြဌာန်းချက်အတိုင်း လိုက်နာခြင်းမပြုရုံမျှဖြင့် အမှုပျက်ပြယ်ရန် အကြောင်းမရှိ။ ထို့ပြင် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေနှင့် ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ သစ်တောနည်းဥပဒေပါ ပြဌာန်းချက်များကို လေ့လာကြည့်ရာ သစ်တောအရာရှိသည် စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာအမိန့်မချဘဲ သက်ဆိုင်ရာ

တရားရုံး၌ တရားစွဲဆိုခြင်း မပြုရဟု အားပြစ်ထားခြင်းမရှိချေ။ ဤအခြေ
အနေတွင် သစ်တောအရာရှိ၏ စီမံခန့်ခွဲရေးဆိုင်ရာ အမိန့်မချဘဲ မြို့နယ်
တရားရုံး၌ ဦးထိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုမရှိသဖြင့်
အဆိုပါ အမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ မူလ
ဘူတအာဏာကိုကျင့်သုံး၍ ချေဖျက်ရန်သင့်မည် မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့်လျှောက်ထားသူတို့၏ မဟာအောင်မြေမြို့နယ်တရားရုံး
ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၈၅၄/၂၀၀၁ အမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်
ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်လွှာကိုပယ်သည်။

၂၀၀၂
ဦးဆန်းဝင်း
၏ ၇
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

+ ၂၀၀၂
စက်တင်ဘာလ
၂၆ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးဦးမြင့်သိန်း၏ရှေ့တွင်

ထွန်းငြိမ်းဝင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)/၂၃ အရစွဲဆိုသောအမှုသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားပါက အမြင့်ဆုံးပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သည့်ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် ချမှတ်ရမည်ဖြစ်၍ ယင်းအမှုကို မြို့နယ်တရားသူကြီးက လက်ခံ စစ်ဆေးခြင်းသည် မူလကပင် ပျက်ပြယ်လျက်ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရအထူး ရာဇဝတ်အာဏာရရှိထားသော တရားသူကြီးအနေဖြင့် သေဒဏ်အမိန့် သို့မဟုတ် ၇ နှစ်အထက် ကျွန်းဒဏ်အမိန့်၊ သို့မဟုတ် ၇ နှစ်အထက် ထောင်ဒဏ်အမိန့်တို့ကို ချမှတ်နိုင်ခွင့်မရှိဘဲ ယင်းပြစ်ဒဏ်မှလွဲ၍သာလျှင် ဥပဒေနှင့်အညီ စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ရာဇဝတ်အထူးအာဏာရရှိထားသော တရား သူကြီးက ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)/၂၃ အရ စွဲဆိုထားသည့်အမှုကို လက်ခံ၍ စစ်ဆေးစီရင်ခြင်းမှာ စီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိဘဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ် သဖြင့် မူလကပင် ပျက်ပြယ်လျက်ရှိပေသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးဌေးအောင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- အယူခံတရားခံအတွက် - ဒေါ်ညိုညို
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၃၇ (ခ)၊ ၄၄၈ (ခ)
+ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု ၁၅၁ တွင် ချမှတ်သော ၂၁-၅-၂၀၀၂ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု

၂၀၀၂
ထွန်းငြိမ်းဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သက်န်းကျွန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၆၀၈/၂၀၀၁ တွင် တရားခံ ထွန်းငြိမ်းဝင်းအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)/၂၃ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်ကို ထွန်းငြိမ်းဝင်းက မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံ မှုအမှတ် ၁၂/၂၀၀၂ တွင် အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်တိုင်းတရား သူကြီးကလည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၅၀ (က)/၂၀၀၂ ဖြင့် ရုံးခေါ်ပြင်ဆင်မှုဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ အယူခံမှုနှင့် ပြင်ဆင်မှုကို ရန်ကုန် တိုင်းတရားရုံးက တစ်ပေါင်းတည်းကြားနာပြီး အယူခံမှုကို ပလပ်ကြောင်း၊ ပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားခံ ထွန်းငြိမ်းဝင်းအပေါ် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)/၂၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းကို အတည်ပြုပြီး ပြစ်ဒဏ်အား အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်အစား အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ကျခံစေရန် ပြင်ဆင်၍ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ အယူခံမှုအား ပလပ်သည့်အမိန့်ကို ထွန်းငြိမ်းဝင်းက တရားရုံးချုပ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၄၈ (ခ)/ ၂၀၀၂ ဖြင့် လျှောက်ထားခဲ့ပြီး ပြင်ဆင်မှုတွင် ချမှတ်သောအမိန့်ကို ထွန်းငြိမ်းဝင်းက တရားရုံးချုပ်သို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၃၇ (ခ)/၂၀၀၂ ဖြင့် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ဤပြင်ဆင်မှုနှစ်ခုမှာ မူလမှု တစ်မှုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်၍ ဤစီရင်ချက်သည် အဆိုပါ ပြင်ဆင်မှုနှစ်ခုလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

အမှုမှာ ရန်ကုန်တိုင်း အထူးမူးယစ်အဖွဲ့မှ ဒုရဲအုပ်ဌေးအောင်က (၃၁-၁၀-၂၀၀၀) ရက်နေ့ (၁၁:၁၅) နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဒုရဲအုပ်ကျော်ဝင်း ဦးစီးသောတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့်အတူ သီရိဂုဏ်အိမ်ရာတိုက်တန်းကြားအနီး မူးယစ်ဆေးဝါးသတင်းအရ စောင့်ဆိုင်းကြည့်နေစဉ် မသင်္ကာဖွယ်တွေ့ရှိ သူ ထွန်းငြိမ်းဝင်းအား စစ်မေးရာ ၎င်းမှရုန်းကန်၍ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစား ပြီး ခါးကြားမှ ပိုက်ဆံအိတ်ကို လမ်းပေါ်သို့ပစ်ချလွှင့်ပစ်သဖြင့် ၎င်းအား ဖမ်းဆီးပြီး၁၆/၃ (ရယက) ရုံးသို့ခေါ်ဆောင်၍ သက်သေများရှေ့တွင် ရှာဖွေရာ ထွန်းငြိမ်းဝင်း လွှင့်ပစ်သောပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ ပလပ်စတစ် အကြည်အိတ်ဖြင့် ထည့်ထားသည့် ဘိန်းဖြူမှုန့်ဟုယူဆရသော အဖြူရောင် အမှုန့် အသားတင်အလေးချိန် ၀. ၀၆၈ ဂရမ်ခန့်ပါ တစ်ထုပ်နှင့်ငွေစက္ကူ ရောရာ ၁၃၅/- တို့အား တွေ့ရှိ၍ ရှာဖွေပုံစံနှင့် သိမ်းဆည်းပြီး တိုင်ချက်

၂၀၂
ထွန်းငြိမ်းဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

(သက်သေခံ-က) ကိုရေးဖွင့်တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသောအမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ရှေ့နေက ရှာဖွေပုံစံသက်သေခံ-ခ ဖြင့် သိမ်းဆည်းသောပစ္စည်းသည် ၎င်း၏ပစ္စည်းမဟုတ်ဟု ငြင်းဆိုခဲ့ပြီး ရှာဖွေပုံစံတွင် ပေးအပ်သူအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးရန်လည်း ငြင်းဆို၍ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ သိမ်းဆည်းရမိသည့် သက်သေခံပစ္စည်းများတွင် တရားခံ၏ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း စာရွက်စာတမ်း တစ်စုံတစ်ရာမရှိဘဲ တရားခံ၏ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ သက်သေခံပိုက်ဆံအိတ်အတွင်းမှ တွေ့ရှိသည့်မူးယစ်ဆေးဝါးသည် ထွန်းငြိမ်းဝင်း၏လက်ဝယ်မှ တွေ့ရှိသည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်းသဖြင့် မူလရုံးနှင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး လျှောက်ထားသူ ထွန်းငြိမ်းဝင်းအား အမှုမှ တရားသေလွတ်သည့်အမိန့် ချမှတ်ပေးစေလိုကြောင်း တင်ပြသည်။

နိုင်ငံတော်ကိုယ်စား ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဥပဒေအရာရှိက လျှောက်ထားသူအပေါ် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)/၂၃ အရ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားပါက မလွဲမသွေ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ချမှတ်ရမည့်အမှုကို ရာဇဝတ်အထူးအာဏာရ တရားသူကြီးက စွဲချက်တင်၍ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၃၀ အရ မူလကပင် ပျက်ပြယ်လျက်ရှိသည်ဟု သုံးသပ်ရရှိကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ လျှောက်ထားသူအပေါ် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)/၂၃ အရ ချမှတ်သည့်အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်အပေါ် အယူခံခြင်းကို ပလပ်သည့်အမိန့်၊ ရုံးခေါ်ပြင်ဆင်မှုတွင် ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းကို အတည်ပြု၍ ပြစ်ဒဏ်အား အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်အစား အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ် ကျခံစေရန် ချမှတ်သည့်အမိန့်တို့အား ပယ်ဖျက်ပြီး စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာရှိသည့် ခရိုင်တရားရုံးမှ အမှုအမှတ်အသစ်ဖြင့် အစမှတစ်ဖန် ပြန်လည်စစ်ဆေးစေသည့်အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်သင့်ကြောင်း တင်ပြသည်။

အမှုတွင် သင်္ကန်းကျွန်းရဲစခန်းက တရားခံ ထွန်းငြိမ်းဝင်းအပေါ် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေတတ်သောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ

၂၀၀၂
ထွန်းငြိမ်းဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

၁၆ (ဂ)/၂၃ အရ သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ်တရားရုံးသို့ တရားစွဲတင်ပို့ခဲ့သည်။ သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ်တရားသူကြီးသည် သင်္ကန်းကျွန်းရဲစခန်းက စွဲဆိုတင်ပို့သော အမှုကို မိမိစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိ မရှိ စိစစ်ခြင်းမပြုဘဲ လက်ခံစစ်ဆေးခဲ့သည်။

ရဲစခန်းက တရားစွဲဆိုတင်ပို့သော မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေတတ်သောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) နှင့် ပုဒ်မ ၂၃ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များကို လေ့လာစိစစ်ရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်ကိုတွေ့ရသည်-

“ ပုဒ်မ ၁၆။ မည်သူမဆို အောက်ပါပြုလုပ်မှု တစ်ရပ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရလျှင် ထိုသူအား ထောင်ဒဏ်အနည်းဆုံး (၅) နှစ်မှ အများဆုံး (၁၀) နှစ်အထိ ချမှတ်ရမည့်အပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်သည်။

(က) x x x x x x x

(ခ) x x x x x x x

(ဂ) မူးယစ်ဆေးဝါး (သို့မဟုတ်) စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေတတ်သော ဆေးဝါးကို လက်ဝယ်ထားခြင်း၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ခြင်း၊ တဆင့်ပေးပို့ခြင်း၊ လွှဲပြောင်းပေးခြင်း။

(ဃ) x x x x x x x

(င) x x x x x x x

(စ) x x x x x x x”

အထက်ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်လျှင် တရားခံအား ထောင်ဒဏ် အနည်းဆုံး (၅) နှစ်မှ အများဆုံး (၁၀) နှစ်အထိချမှတ်ရမည့်အပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်ပေသည်။

ပုဒ်မ ၂၃။ ပုဒ်မ ၁၆ မှ ၂၁ အထိ ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပြုလုပ်မှုတစ်ခုခုကျူးလွန်ကြောင်း ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရသူသည် ယခင်ကယင်းပြစ်မှုဖြင့် ပြစ်မှု

၂၀၀၂
ထွန်းငြိမ်းဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရလျှင် ထပ်မံကျူးလွန်သော
ပြစ်မှုအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားသော အများဆုံး
ပြစ်ဒဏ် ကို ချမှတ်ခြင်းခံရမည်။

အထက်ပါပုဒ်မ ၂၃ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် ပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)
အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရသူသည် ယခင်က ယင်းပြစ်မှုဖြစ်သည့်
ပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) ဖြင့်ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံခဲ့ရလျှင် ထပ်မံကျူးလွန်သော
ပြစ်မှုပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) အတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားသော အများဆုံးပြစ်ဒဏ်ဖြစ်
သည့် ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ချမှတ်ခြင်းခံရမည်ဖြစ်ပေသည်။

အမှုအား စစ်ဆေးစီရင်သည့် တရားသူကြီးမှာ တရားရေးဝန်ထမ်း
အဆင့် (၃) မြို့နယ်တရားသူကြီးဖြစ်ပြီး ၎င်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ အရ သေဒဏ်ချမှတ်နိုင်သော ပြစ်မှုများမှအပ အခြား
ပြစ်မှုများကို စစ်ဆေးစီရင်နိုင်ရန်အတွက် အထူးရာဇဝတ်အာဏာအပ်နှင်း
ထားသူဖြစ်သည်။ အထူးရာဇဝတ်အာဏာရရှိသော တရားသူကြီးတစ်ဦး
အနေဖြင့် သေဒဏ်ချမှတ်နိုင်သော ပြစ်မှုများမှအပ အခြားပြစ်မှုများကို
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၀ အရ စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်မှာ
မှန်သော်လည်း ချမှတ်စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည့် ပြစ်ဒဏ်အတိုင်းအတာကို ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ တွင်ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်
ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၃၄ အရ အထူးရာဇဝတ်အာဏာ ရရှိထားသော တရား
သူကြီးအနေဖြင့် သေဒဏ်အမိန့် သို့မဟုတ် (၇) နှစ်အထက် ကျွန်းဒဏ်
အမိန့် သို့မဟုတ် (၇) နှစ်အထက်ထောင်ဒဏ်အမိန့်တို့ကို ချမှတ်နိုင်ခွင့်
မရှိဘဲ ယင်းပြစ်ဒဏ်များမှလွဲ၍သာလျှင် ဥပဒေနှင့်အညီ စီရင်ဆုံးဖြတ်
နိုင်ခွင့် ရှိပေသည်။ ယင်းအချက်ကို သတိပြုရန်လိုအပ်သည်။

ယခုအမှုတွင် တရားခံအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်
စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)/၂၃
အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်လျှင် ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်သဖြင့်
ရာဇဝတ် အထူးအာဏာရရှိသော တရားသူကြီးက ယင်းဥပဒေပုဒ်မဖြင့်
စွဲဆိုထားသောအမှုကို စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့် မရှိချေ။

၎င်းအပြင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေအရ စွဲဆိုသောအမှုများ မဟုတ်ဘဲ
အခြားဥပဒေများအရ စွဲဆိုတင်ပို့သောအမှုများအား စစ်ဆေးစီရင်ရမည့်
တရားသူကြီးများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ နောက်ဆက်တွဲဇယား
(၂) စာတိုင် (၈) တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားပြီးဖြစ်သည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရ

၂၀၀၂
ထွန်းငြိမ်းဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဆိုလျှင် သေဒဏ်၊ ကျွန်းဒဏ် သို့မဟုတ် ၇ နှစ်အထက်ထောင်ဒဏ် စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော ပြစ်မှုများကို စက်ရှင်အာဏာရရှိသော တရားသူကြီးကသာလျှင် စစ်ဆေးစီရင်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ရာဇဝတ် အထူးအာဏာရရှိထားသော တရားသူကြီးက ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)/၂၃ အရ စွဲဆိုထားသည့်အမှုကို လက်ခံ၍ စစ်ဆေးထားသည့်အပြင် ယင်းဥပဒေပုဒ်မအရ စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်း၊ ယင်းဥပဒေရပင် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းတို့မှာ စီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိဘဲ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် မူလကပင် ပျက်ပြယ်လျက်ရှိပေသည်။ ထိုအတူပင် စီရင်ပိုင်ခွင့်မရှိဘဲ ချမှတ်ခဲ့သော သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ်တရားသူကြီး၏အမိန့်ကို အယူခံမှုတွင် အယူခံမှုကိုပယ်သော၊ ပြင်ဆင်မှုတွင် ပြင်ဆင်ချက်ဖြင့် အတည်ပြုခဲ့သော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်သည်လည်း ပျက်ပြယ်စေသည်။

သို့အတွက် အထူးရာဇဝတ်အာဏာရရှိသော သင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ်တရားသူကြီးက ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ)/၂၃ အရစစ်ဆေးစီရင်ပြီး ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်၍ အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော တရားသူကြီးက ဥပဒေနှင့်အညီ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ရမည်သာဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ မူလမြို့နယ်တရားရုံးနှင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ အမှုကို မူလသင်္ကန်းကျွန်းမြို့နယ်တရားသူကြီးက စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည့် ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံးသို့ စနစ်တကျ လွှဲပြောင်းပေးအပ်၍ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံးသည် အမှုကို အစမှတဖန် ပြန်လည်စစ်ဆေးနိုင်ရေးအတွက် အမှုသစ်အဖြစ် လက်ခံဖွင့်လှစ်၍ ဆောင်ရွက်သွားရန် ညွှန်ကြားကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

+ ၂၀၀၁
ဇန်နဝါရီလ
၁၈ ရက်

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးမြင့်သိန်း၏ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
တင်သိန်းပါ *

အမျိုးသမီးများကို အကြမ်းဖက်သည့်ပြစ်မှု ကုန်လွန်သူများအား ထိရောက်
ဟန့်တားလောက်သည့်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းဖြင့် အမျိုးသမီးများ၏
ဘဝလုံခြုံရေးကို တရားရုံးများက အကာအကွယ်ပေးရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားခံတို့၏ အပြုအမူသည် အမျိုးသမီးများကို
အကြမ်းဖက်သည့်ပြစ်မှုဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်သည်။ အမျိုးသမီး
များ၏ ဘဝလုံခြုံရေးကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်ရန်အတွက် တရားရုံးများ
ကလည်း ဆောင်ရွက်ပေးရမည်။ မိမိဘဝစားဝတ်နေရေးအတွက် တစ်မြို့
တစ်ရွာမှလာရောက် အလုပ်လုပ်ကိုင်သူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ကူညီရ
မည့်အစား တရားခံတို့က အဓမ္မအနိုင်ကျင့်ပြီး ကာမစပ်ယှက်ခဲ့သည့်
အတွက် တရားခံတို့အပေါ် ထိရောက်ဟန့်တားသည့်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရန်
လိုသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျော်တင်
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- အယူခံတရားခံများအတွက် - ဒေါ်နန်းခင်ဦး
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

အုတ်တွင်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂၆၂/၂၀၀၀ တွင်
ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခံရသူ တင်သိန်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၄၁ (ခ)
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၀ တွင်ချမှတ်သော ၁၁-၅-၂၀၀၁
ရက်နေ့စွဲပါ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့်လျှောက်ထားမှု

၂၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
တင်သိန်းပါ ၃

၃၆၆ အရ ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ အရ ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ် တစ်ပေါင်းတည်းကျခံစေရန်၊ လျှောက်ထားခံရသူ ဝင်းဇော်နှင့် ခိုင်ကို (ခ) အညာသားတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆/၁၀၄ အရထောင်ဒဏ် (၁) နှစ်ကျခံစေရန်ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်ခဲ့ သည်။ ထိုအမိန့်ကို မူလရုံးတရားလို မစိုးစိုးမူက မကျေနပ်သဖြင့် ပြစ်ဒဏ် တိုးမြှင့်ပေးရန် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၀/၂၀၀၁ ဖြင့် တက်ရောက်ခဲ့သော်လည်း ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးက မူလရုံးအမိန့်ကိုပင် အတည်ပြုခဲ့သည်။ သို့အတွက် နိုင်ငံတော်ကိုယ်စား ရှေ့နေချုပ်ရုံးက ပြစ်ဒဏ်တိုးမြှင့်ပေးရန် ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ ၁၀-၄-၂၀၀၀ ရက်နေ့ညနေ (၅) နာရီအချိန်က တောင်ငူမြို့၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်မှ စာရေးအဆင့် (၁) ဖြစ်သူတရားလို မစိုးစိုးမူသည် ညနေရုံးဆင်း၍ နေအိမ်ရှိရာ အုတ်တွင်းမြို့နယ်၊ အိုးဘိုကုန်း ရွာသို့အပြန် တရားခံ တင်သိန်း၊ စပယ်ရာ ဝင်းဇော်တို့မောင်းသည့် ဟိုင်းလတ်ကားဖြင့် အဖော်သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မတင်မာအေးနှင့်အတူ ညောင်ချေထောက်ကားဂိတ်မှ အိုးဘိုကုန်းရွာသို့ လိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ ညောင်ပွင့် ကျေးရွာတွင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ မတင်မာအေးဆင်းပြီးနောက် ၎င်းတစ် ဦးတည်းလိုက်ပါစီးနင်းခဲ့စဉ် တရားခံ တင်သိန်း၊ ဝင်းဇော်၊ အညာသားတို့ က ၎င်းအလိုမတူဘဲ ကားတင်ခိုးယူခဲ့ကြောင်း၊ ဖြူးမြို့နယ် အောင်တည်းခို ခန်းအရောက် တရားခံ တင်သိန်းမှ ၎င်းအလိုမတူဘဲ သားမယားအဖြစ် ပြုကျင့်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းအလိုမတူဘဲ ကားတင်ပြေးသူ တင်သိန်း၊ ဝင်းဇော်၊ အညာသားနှင့် မုဒိန်းပြုကျင့်သူ တင်သိန်းတို့အပေါ် အရေးယူ ပေးရန် ညောင်ချေထောက်ရဲစခန်းတွင် ညတွင်းချင်းအမှုဖွင့် တိုင်တန်းရာ မှ ပေါ်ပေါက်လာသောအမှုဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော်ကိုယ်စား ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေး မှူးက တင်ပြရာတွင် တရားလို မစိုးစိုးမူမှာ အသက် ၂၁ အရွယ်နိုင်ငံ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး တစ်မြို့တစ်ရွာမှ နေစဉ်လိုင်းကားဖြင့် ရုံးတက်ရုံးဆင်းပြုလုပ်နေရသူဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ရွာတည်းနေ အိမ်နီးချင်း ကားမောင်းသူမှ ယခုကဲ့သို့ မိမိကားပေါ်ပါလာစဉ် အတင်းအဓမ္မကား မောင်းပြေးပြီး ကျင့်ကြံခဲ့ခြင်းမှာ စက်ဆုတ်ဘွယ်ကောင်းသည့်လုပ်ရပ်ဖြစ် ကြောင်း၊ အမျိုးသမီးများကို တိုက်ရိုက်အကြမ်းဖက်ခံရသည့်ပြစ်မှုဖြစ်ပြီး စပယ်ရာ ဝင်းဇော်နှင့် ကားပေါ်ပါသူ ခိုင်ကို (ခ) အညာသားတို့မှာလည်း

၂၀၂
ပြည်ထောင်စု
မှန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
တင်သိန်းပါ ၃

ပါဝင်အားပေးကူညီကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါကြောင်း၊ ထိုသို့သောအခြေ
အနေတွင် ၎င်းတို့အပေါ်ချမှတ်ထားသည့်ပြစ်ဒဏ်များမှာ သက်ညှာလွန်း
ရာရောက်ပါကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ လျှောက်ထားခံရသူများအား ထိရောက်
ဟန့်တားသည့်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပေးပါရန် တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ရှေ့နေက လျှောက်လဲရာ၌ တရားလို
မစိုးစိုးမူ၏ ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက်တွင် “ မိခင်၊ အမ၊ ဦးလေးများ
လိုက်လာ၍ တင်သိန်းအား ယူနိုင်ပါသလား ဟုမေးမြန်းကြောင်း၊ တင်သိန်း
က မယူနိုင်ကြောင်း၊ လက်ထပ်ရမည့်သူရှိကြောင်း ” ငြင်းဆန်၍ အလိုမတူ
ဘဲကာမပြုကျင့်ပါသည်ဟု ကိုင်တန်းခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်နေပါ
ကြောင်း၊ တရားလို မစိုးစိုးမူအနေဖြင့် တစ်စုံတစ်ဦးအား အော်ဟစ်အကူ
အညီတောင်းခံရန် အခွင့်အရေးရနိုင်သည့်အချက် ပေါ်လွင်နေပါကြောင်း၊
ဖြူးမြို့၊ အောင်တည်းခိုခန်းတွင်လည်း အကူအညီတောင်းခံနိုင်သည့် အခွင့်
အရေးကို အသုံးမချခဲ့ခြင်းမှာ သံသယဖြစ်ဖွယ်ဖြစ်ပါကြောင်း၊ မစိုးစိုးမူ
အား အလိုမတူဘဲ ကာမပြုကျင့်လိုသည်ဆိုပါက တည်းခိုခန်းအထိ ခေါ်
သွားစရာ လိုမည်မဟုတ်ပါကြောင်း၊ တရားခံများမှာ အသက် ၂၀ ဝန်းကျင်
ရှိ ပညာဉာဏ်အမျှော်အမြင်နည်းပါးသူဖြစ်ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်ရန် ကြံရွယ်
ချက်ရှိကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ တရားခံ ခိုင်ကိုနှင့် ဝင်းဇော်တို့မှာ
ပြစ်မှုကြွေးကို ချွေးဖြင့်ပေးဆပ်ပြီး လယ်ယာလုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်ရောက်ပြီး
ဖြစ်ပြီး တင်သိန်းမှာလည်း ပြစ်ဒဏ်ကိုကျခံနေရသူဖြစ်သဖြင့် ပြစ်ဒဏ်
တိုးမြှင့်မည်ဆိုပါက တရားခံများ၏ဘဝမှာ လူညွန့်တုံးသထက်တုံးနိုင်ဘွယ်
ရာဖြစ်ပါကြောင်းဖြင့် လျှောက်လဲသည်။

အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်ချက်အရဆိုလျှင် မစိုးစိုးမူ၏သူငယ်ချင်း
မတင်မာအေးသည် ညောင်ပွင့်ရွာတွင် ကားပေါ်မှဆင်းသွားစဉ် ကားပေါ်
တွင် မစိုးစိုးမူ တစ်ဦးတည်းသာကျန်ခဲ့ပြီး ကားမောင်းသူ တင်သိန်းသည်
ကားကို စပယ်ရာဖြစ်သူ ဝင်းဇော်အား ကားမောင်းစေပြီး နောက်ခန်းသို့
ပြောင်းထိုင်ကာ မစိုးစိုးမူ၏ နေအိမ်ရှေ့ရောက်သော်လည်း ကားရပ်မပေး
ဘဲ ခြိမ်းခြောက်၍ ကားဖြင့်ဆက်ခေါ်သွားပြီး ဖြူးမြို့အဝင်ချောင်ကျသည့်
အောင်တည်းခိုခန်းသို့ မောင်းနှင်ကာ တည်းခိုခန်းသို့ ခြိမ်းခြောက်ခေါ်ယူ
ပြီး တင်သိန်းမှ တည်းခိုခန်း၏ အခန်းတစ်ခန်းတွင် အလိုမတူသားမယား
အဖြစ်ပြုကျင့်ကြောင်း မစိုးစိုးမူအား အတင်းအဓမ္မကားဖြင့် ခေါ်ဆောင်
သွားရာတွင် ခိုင်ကို (ခ) အညာသားနှင့် ကားစပယ်ယာ ဝင်းဇော်တို့ပါဝင်

ကူညီကြောင်းမှာ အထင်အရှားဖြစ်သည်။ တရားလို၏မိခင် ဒေါ်တင်အေး (လိုပြ-၂)၊ တရားလို၏အမ မမြင့်မြင့်အေး (လိုပြ-၃) တို့၏ထွက်ဆိုချက် အရ ၎င်းတို့အချင်းဖြစ် အောင်တည်းခိုခန်းသို့ရောက်သွားစဉ် တင်သိန်းသည် အခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ ကားမောင်းထွက်ပြေးကြောင်း၊ ကားပေါ်တွင် ဝင်းဇော် နှင့် ခိုင်ကိုတို့လိုက်ပါသွားပြီး ကားမှာခြံတံခါးကိုဝင်တိုက်သွားကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုစဉ်ကပင် တင်သိန်းတို့၏ အပြုအမူများသည် ၎င်းတို့လုပ်ခဲ့သောလုပ်ရပ်အတွက် ကြောက်ရွံ့ နေကြကြောင်းမှာ ထင်ရှားသည်။ တင်သိန်းတို့က မစိုးစိုးမူမှာ ယခင်က ဇော်နိုင် ဆိုသူနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးပြီး ငွေညှစ်ဘူးကြောင်း ထွက်ဆိုသော်လည်း ထင်ရှားသည့်သက်သေ တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ ထိုကိစ္စမှန်သည်ဆိုစေအံ့တော့ မိန်းမသားတစ်ဦးကို ယခုကဲ့သို့မတရားပြုကျင့်ရန် လုံလောက်သည့်ချေပချက်မဟုတ်ပေ။ တရားခံတို့၏ အပြုအမူများသည် အမျိုးသမီးများကို အကြမ်းဖက်သည့်လုပ်ရပ်ကို လုပ်ခဲ့ကြောင်းပေါ်လွင်နေပေသည်။ အမျိုးသမီးငယ်များ၏ ဘဝလုံခြုံရေးကိုလည်း ကာကွယ်ပေးရန်လိုအပ် ပေသည်။

၂၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
တင်သိန်းပါ ၃

ထိုသို့သောအခြေအနေတွင် မူလရုံးက တရားခံ (ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခံရသူများ) အပေါ်တွင် ချမှတ်ထားသည့်ပြစ်ဒဏ်မှာ ၎င်းတို့ပြုလုပ်ခဲ့သော လုပ်ရပ်နှင့်စာလျှင် နည်းလွန်းသည်ဟု ကျွန်ုပ်ယူဆသည်။ မိမိ၏ဘဝစားဝတ်နေရေးအတွက် တစ်မြို့တစ်ရွာမှ သွားရောက်အလုပ်လုပ်ကိုင်နေသူ အမျိုးသမီးတစ်ဦးအား ကူညီရမည့်အစား ယခုကဲ့သို့ အဓမ္မအနိုင်ကျင့်မှုအတွက် ထိရောက်ဟန့်တားသည့်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြုသည်။ မူလမြို့နယ်တရားရုံး၏ ပြစ်ဒဏ်နှင့် ယင်းပြစ်ဒဏ်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးတို့၏ အမိန့်များကိုပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ ယင်းပြစ်ဒဏ်များအစား တရားခံ တင်သိန်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ အရအလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ အရအလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ် ကျခံစေ၊ တရားခံ ဝင်းဇော်၊ ခိုင်ကို (ခ) အညာသားတို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆/၁၁၄ အရအလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၂) နှစ်ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်များကို တိုးမြှင့်သတ်မှတ်လိုက်သည်။ တရားခံတင်သိန်းသည် ပြစ်ဒဏ်များကိုသီးခြားစီကျခံစေရမည်ဖြစ်သည်။

ချုပ်ရက်ရှိက ထုတ်နုတ်ခံစားခွင့်ပြုသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးမြင့်အောင်၏ရွေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ဦးမောင်သိန်းပါ ၃ *

မူလရုံးကလျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းပါ (၃) ဦးအား ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းသည်ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုရှိမရှိ၊ သစ်တောထွက်ပစ္စည်းဖြစ်သည့်မီးသွေးအိတ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သော်လည်းမြို့နယ် ကျော်သယ်ယူခွင့်မျှောစာမပါဘဲမီးသွေးအိတ်များကိုသယ်ယူခဲ့ခြင်းသည် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ (ဇ) အရ ဖြေရှင်းရန်တာဝန်ရှိ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးက ဦးမောင်သိန်းပါ (၃) ဦးအပေါ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့်အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုရှိ မရှိ စိစစ်ဖို့လိုအပ်သည်။ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ သစ်တောနည်းဥပဒေ ၅၀ တွင်အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ သစ်တောဝန်ထမ်းသည် သစ်တောထွက်ပစ္စည်း သယ်ဆောင်လာသူ မည်သူကိုမဆို မျှောစာပါ မပါ စစ်ဆေးမေးမြန်းခွင့်ရှိသည်။ သစ်တောထွက်ပစ္စည်းကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူဖြစ်သော်လည်း မျှောစာမပါဘဲ သယ်ဆောင်လာကြောင်း စစ်ဆေးတွေ့ရှိပါက သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ အရေးယူနိုင်ရန် သက်ဆိုင်ရာအမှုတွဲကို မြို့နယ်အဆင့် သစ်တောအရာရှိထံ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရမည်။ ”

အထက်ဖော်ပြပါအချက်များအရဆိုလျှင် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ သည် သစ်တောအရာရှိ၏ စီမံခန့်ခွဲရေးနည်းလမ်းအရ

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၇ (က)
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၇၃၃ တွင် ချမှတ်သော ၃၁-၁-၂၀၀၂ ရက်နေ့စွဲပါ အောင်လံမြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု

၂၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမောင်သိန်း
ပါ ၃

အရေးယူဆောင်ရွက်ရသည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ဖြစ်ပြီး တရားရုံး၏စီရင်ပိုင်ခွင့်နှင့် သက်ဆိုင်သည့်ပြဌာန်းချက် မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။ ဤအခြေအနေတွင် မူလရုံးက လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းပါ (၃) ဦးအပေါ် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့်အမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှု မရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ခလရ (၁၃) ဒုအရာခံဗိုလ်ခင်ဇော်နှင့်အဖွဲ့သည် သစ်တောထွက်ပစ္စည်းဖြစ်သည့် မီးသွေးအိတ် ၅၅၅၀ ကို စလင်းမြို့နယ်မှ အောင်လံမြို့နယ်သို့ မြို့နယ်ကျော်၍ သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းခြင်းပြုလုပ်ရာတွင် ပြည်နယ်၊ တိုင်းသစ်တောအရာရှိက လုပ်ပိုင်ခွင့်အပ်နှင်းထားသည့် သစ်တောအရာရှိထံမှ မျှောစာလျှောက်ထားရယူရမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ မျှောစာလျှောက်ထားရယူခြင်းမရှိဘဲ မီးသွေးအိတ်များကို သီဟအောင်မော်တော်နှင့် စိန်သန့်ဇင်မော်တော် (၂) စီးဖြင့် သယ်ဆောင်လာခြင်းဖြစ်သဖြင့် နည်းဥပဒေ ၄၈ (က) ပါပြဌာန်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်ရာရောက်သည်ဟု ယူဆစရာရှိသည်။

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ (ဇ) တွင်အောက်ပါအတိုင်းပြဌာန်းထားသည်-

“ ဤဥပဒေအရ ထုတ်ပြန်သည့်နည်းဥပဒေများ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ၊ အမိန့်၊ ညွှန်ကြားချက်၊ သို့မဟုတ် အမိန့်ကြော်ငြာစာပါပြဌာန်းချက်တစ်ရပ်ရပ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်း။ ”

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းတို့သည် မျှောစာမပါဘဲ မီးသွေးအိတ်များကို မြို့နယ်ကျော်၍ မော်တော်များဖြင့် သယ်ဆောင်လာခြင်းသည် အထက်ဖော်ပြပါ သစ်တောနည်းဥပဒေ ၄၈ (က) ပါပြဌာန်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်ရာရောက်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် လျှောက်ထားခံရသူတို့သည် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ (ဇ) အရငြိစွန်းချက်ရှိနေသဖြင့် ဖြေရှင်းရန် တာဝန်ရှိသည်ဟု ယူဆသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ယခုအမှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းပါ (၃) ဦးတို့သည် အောင်လံမြို့နယ်တရားရုံးက ၎င်းတို့အပေါ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရစွဲချက်တင်စဉ်က အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ကြသဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမောင်သိန်း
ပါ ၃

စွဲချက်ကိုဝန်ခံခြင်းကြောင့် တရားခံအနေဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှန် မမှန် စောဒကတက်ခွင့်မရှိသော်လည်း တရားရုံးချုပ်အနေဖြင့် တရားမျှတ စွာ ဆောင်ရွက်ခြင်းရှိ မရှိ စိစစ်ခွင့်ကိုထိခိုက်ခြင်းမရှိ၊ တရားရုံးချုပ်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရတရားဥပဒေတိမ်းစောင်းခြင်း မဖြစ်စေရန်အတွက် တည့်မတ်ပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။ နိုင်ငံတော် နှင့် စံဖိုး(၃) အမှုတွင် ထိုသို့ပင် လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ ထိုကဲ့သို့သောကိစ္စများ တွင် ပြင်ဆင်မှုအာဏာများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၂ မှာကဲ့သို့ ကန့်သတ်ထားခြင်းမရှိသည့်ပြင် တရားရုံးချုပ်သည် ယင်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၆၁-က ပါမူလဘူတအာဏာကိုသုံးစွဲ၍ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်ကိုပယ်ဖျက်နိုင်သည်။ ရှုရီစောဝါမားလ်နှင့် နိုင်ငံတော်(၄) အမှုတွင် ကြည့်ပါ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးစိုးလှ
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံးခွဲ၊ မန္တလေးမြို့
- အယူခံတရားခံအတွက် - ၁။ ဦးစိန်လှထွေး
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- ၂။ ကိုယ်တိုင် (မလာ)
- ၃။ ဆင့်စာအတည်မဖြစ်

အောင်လံမြို့နယ်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၇၃၃/၂၀၀၁ တွင်တရားခံ ဦးမောင်သိန်း၊ ဦးမောင်ဌေး နှင့် ဦးစိန်မြင့် တို့အပေါ် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိရသဖြင့် ဒဏ်ကြေး ၅၀၀၀/- (ငါးထောင်ကျပ်တိတိ) စီပေးဆောင်စေရန်နှင့် ယင်း ဒဏ်ကြေးများမပေးဆောင် ပျက်ကွက်ပါက မီးသွေးအိတ် ၅၅၅၀ အား ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေ၊ အကယ်၍ ဒဏ်ကြေးငွေ ၅၀၀၀/- ပေးဆောင်ပါက မီးသွေးအိတ် ၅၅၅၀ ကိုပိုင်ရှင်ဦးမောင်သိန်းသို့ သယ်ယူ ရွှေ့ပြောင်းခွင့်ပြုရန်အတွက် ပြန်လည်ထုတ်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

အောင်လံမြို့နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်း တို့အပေါ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရချမှတ်သည့်အမိန့် သည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုရှိ မရှိစိစစ်နိုင်ရန် ဤပြင်ဆင်မှု (က) ဖွင့်လှစ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမောင်သိန်း
ပါ ၃

အမှုမှာ စလင်းမြို့နယ်၊ ကညောင်ဒေသ၊ ရေပေါ်ကျွန်းရွာမှ မီးသွေးပိုင်ရှင် ဦးမောင်သိန်းနှင့် ဇနီးမဝင်းဌေးတို့၏ မီးသွေးများကို ချောက်မြို့၊ ခလရ (၁၃) တပ်ရင်းရန်ပုံငွေရရှိရေးအတွက် ပေးအပ်ခဲ့ရာ ခလရ (၁၃) မှတပ်ရင်းကိုယ်စားလှယ် ဒုအရာခံဗိုလ်ခင်ဇော်သည် သီဟအောင်မော်တော်နှင့် စိန်သန့်ဇင်မော်တော် (၂) စီးဖြင့် သယ်ယူလာ စဉ် မီးသွေးအိတ် (၅၅၅၀) ကိုဖမ်းဆီးရရှိခဲ့သဖြင့် မီးသွေးပိုင်ရှင် ဦးမောင်သိန်း၊ မော်တော်ပိုင်ရှင်များဖြစ်သော ဦးမောင်ဌေးနှင့် ဦးစိန်မြင့် တို့အား ဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန် အောင်လံမြို့နယ် သစ်တောဦးစီးဌာနမှ ဦးစီးအရာရှိ ဦးတင်ဝင်းက တရားလိုပြုလုပ်၍ အောင်လံမြို့နယ် တရားရုံးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုသောအမှုဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံးခွဲမှ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက မူလရုံးက လျှောက်ထားခံရသူတို့အပေါ် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ (ဇ) အရစွဲချက်တင်ခဲ့သော်လည်း မကွေးတိုင်း တရားရုံးက မူလရုံး၏စွဲချက်ကိုပယ်ဖျက်၍ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရပြောင်းလဲ၍ စွဲချက်တင်ရန်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်အရ မူလရုံးက လျှောက်ထားခံရသူတို့အပေါ် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရစွဲချက် တင်၍ အပြစ်ရှိ မရှိမေးမြန်းရာ အပြစ်ရှိကြောင်းဝန်ခံခဲ့၍ ထိုကဲ့သို့ အမိန့် ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ မှာ သစ်တောအရာရှိ က စီမံခန့်ခွဲရေးနည်းလမ်းအရ အရေးယူဆောင်ရွက်ရသည့် ပြဌာန်းချက် ဖြစ်ပြီး တရားရုံးက ကျင့်သုံးခွင့်မရှိသည့်ပုဒ်မဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ပါ၍ မူလရုံးက လျှောက်ထားခံရသူတို့အား သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရ ချမှတ်သည့်အမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို ပယ် ဖျက်၍ လျှောက်ထားခံရသူတို့အပေါ် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ (ဇ) အရစွဲချက်တင်ထားသည့်အဆင့်မှ ပြန်လည်စစ်ဆေးစေသည့်အမိန့်ချမှတ် ပေးရန်သင့်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

အမှတ် (၁) လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်း၏ရှေ့နေက မူလ ရုံးအမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ မကွေးတိုင်းပြည်ထောင်စုကြံ့ခိုင်ရေး အသင်းရန်ပုံငွေအတွက် ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သူ ဦးမောင်သိန်းက မီးသွေးဖို တည်ထောင်ခွင့်၊ မီးသွေးထုတ်လုပ်ခွင့်၊ တရားဝင်ရယူထားသူဖြစ်ကြောင်း၊ စလင်းဆည်တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်း၊ ရေမြှုပ်ကွင်းအတွင်းရှိသစ်များမှ မီးသွေးထုတ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မကွေးတိုင်းသစ်တောဦးစီးဌာနမှ တိုင်း

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမောင်သိန်း
ပါ ၃

အတွင်း ဒေသသုံးအဖြစ်ခွင့်ပြုပြီး တိုင်းကျော်သယ်ယူခွင့်မပြုကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မီးသွေးများကို စလင်းမြို့မှ အောင်လံမြို့သို့ သယ်ယူလာခြင်း သာဖြစ်ကြောင်းကို အချင်းဖြစ်မီးသွေးအိတ်များကို တာဝန်ခံသယ်ဆောင် လာသူမှာ ခလရ (၁၃) မှ ဒုအရာခံဗိုလ်ခင်ဇော်ဖြစ်ကြောင်း၊ မော်တော် ပိုင်ရှင်များမှာ ဦးစိန်မြင့်နှင့် ဦးမောင်ဌေးတို့ဖြစ်ကြောင်း၊ အောင်လံမြို့ နယ်တရားရုံးသည် မကွေးတိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရပြောင်းလဲစွဲချက်တင်၍ အပြစ်ရှိ မရှိမေး မြန်းရာ လျှောက်ထားခံရသူတို့က အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့သဖြင့် ယင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရအမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပုဒ်မ ၃၅ မှာ သစ်တောအရာရှိ၏ စီမံခန့်ခွဲမှု လုပ်ပိုင်ခွင့်အရ ချမှတ်သည့်အမိန့်ဖြစ်ပြီး တရားရုံး၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာအတွင်းကျရောက်မှုမရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံး၏အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်၍ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရဆောင်ရွက် စေရန် သစ်တောဦးစီးဌာနသို့ ညွှန်ကြားသည့်အမိန့်တစ်ရပ် ချမှတ်ပေးပါ မည့်အကြောင်းတင်ပြလျှောက်လဲသည်။

လျှောက်ထားခံရသူအမှတ် (၂) ဦးမောင်ဌေးအပေါ် အကြောင်း ကြားစာအတည်ဖြစ်သော်လည်း တရားရုံးချုပ်သို့ လာရောက်၍ လျှောက်လဲ ချက်တင်သွင်းခြင်းမရှိပေ။

မူလရုံးအမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်သော် မကွေးတိုင်း၊ ပြည်ထောင်စု ကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးအသင်း ရန်ပုံငွေအတွက် ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သူ ဦးမောင်သိန်းက မီးသွေးဖိုတည်ထောင်ခွင့်၊ မီးသွေးထုတ်လုပ်ခွင့်များကို တရားဝင်ရယူထားသူဖြစ်သည်။ စလင်းမြို့နယ်၊ ဆည်တည်ဆောက်ရေး လုပ်ငန်း၊ ရေမြှုပ်ကွင်းအတွင်းရှိ သစ်များမှ မီးသွေးအဖြစ်ထုတ်ယူခဲ့သည့် မီးသွေးများကို စလင်းမြို့နယ်မှ အောင်လံမြို့နယ်သို့ ဦးမောင်ဌေးနှင့် ဦးစိန်မြင့်တို့ပိုင်ဆိုင်သည့် မော်တော်ဖြင့် သယ်ဆောင်လာစဉ် မျှောစာတင် ပြနိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် သက်ဆိုင်ရာသစ်တောဌာနမှ ဖမ်းဆီး၍တရားစွဲဆို ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ မျှောစာမပါရှိဘဲ မီးသွေးအိတ်များကို သယ်ဆောင်လာ ခြင်းဖြစ်၍ မူလရုံးက လျှောက်ထားခံရသူများအပေါ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ (ဇ) အရစွဲချက်တင်ခဲ့သည်။

ယင်းစွဲချက်အပေါ် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းတို့က ကျေနပ်မှုမရှိသဖြင့် မကွေးတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၀/၂၀၀၂ တွင်လျှောက်ထားရာ မကွေးတိုင်းတရားရုံးက မူလရုံး၏စွဲချက်

ကိုပယ်ဖျက်၍ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရ ပြောင်းလဲစွဲချက်တင်ရန် အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမောင်သိန်း
ပါ ၃

မကွေးတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်အရ အောင်လံမြို့နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းပါ (၃) ဦးတို့အပေါ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရစွဲချက်တင်၍ အပြစ်ရှိ မရှိမေးရာ ဦးမောင်သိန်းတို့က အပြစ်ရှိကြောင်းဝန်ခံခဲ့ကြသဖြင့် ဒဏ်ကြေးငွေ ၅၀၀၀/- ပေးဆောင်စေ၊ ဒဏ်ကြေးငွေမပေးဆောင် ပျက်ကွက်ပါက အောင်လံမြို့နယ် သစ်တောဦးစီးဌာနတွင် သိမ်းဆည်းထားသည့် မီးသွေး အိတ် ၅၅၅၀ ကိုပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ်သိမ်းစေ၊ အကယ်၍ ဒဏ်ကြေးငွေ ပေးဆောင်ပါက သိမ်းဆည်းထားသည့်မီးသွေးအိတ် ၅၅၅၀ ကိုမီးသွေး ပိုင်ရှင် ဦးမောင်သိန်းသို့ သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းခွင့်ပြုနိုင်ရန်အတွက် ပြန်လည် ထုတ်ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

မူလရုံးက လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းပါ (၃) ဦးအပေါ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုရှိ မရှိစိစစ်ဖို့လိုအပ်သည်။

၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ သစ်တောနည်းဥပဒေ ၅၀ တွင်အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ သစ်တောဝန်ထမ်းသည် သစ်တောထွက်ပစ္စည်း သယ်ဆောင် လာသူ မည်သူကိုမဆို မျှောစာပါ မပါ စစ်ဆေးမေးမြန်းခွင့်ရှိ သည်။ သစ်တောထွက်ပစ္စည်းကို တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူဖြစ် သော်လည်း မျှောစာမပါဘဲ သယ်ဆောင်လာကြောင်း စစ်ဆေး တွေ့ရှိပါက သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ အရေးယူနိုင်ရန် သက်ဆိုင်ရာအမှုတွဲကို မြို့နယ်အဆင့်သစ်တော အရာရှိထံ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရမည်။ ”

အထက်ဖော်ပြပါအချက်များအရဆိုလျှင် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တော ဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ သည်သစ်တောအရာရှိ၏ စီမံခန့်ခွဲရေးနည်းလမ်းအရ အရေးယူဆောင်ရွက်သည့် လုပ်ပိုင်ခွင့်ဖြစ်ပြီး တရားရုံး၏စီရင်ပိုင်ခွင့်နှင့် သက်ဆိုင်သည့် ပြဋ္ဌာန်းချက်မဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။ ဤအခြေ အနေတွင် မူလရုံးက လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းပါ (၃) ဦးအပေါ် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့သည့်အမိန့်မှာ ဥပဒေ နှင့်ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း တွေ့ရှိရပေသည်။

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမောင်သိန်း
ပါ ၃

ဤပြင်ဆင်မှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူအမှတ် (၃) ဦးစိန်မြင့် အပေါ် အကြောင်းကြားစာအတည်မဖြစ်သော်လည်း အမှုကိုကြားနာ၍ အမိန့်ချမှတ်နိုင်ခွင့်ရှိ မရှိ စိစစ်ဖို့လိုသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ (၂) အရတရားခံတစ်ဦးအပေါ် ၎င်းအကျိုးကို ထိခိုက်နစ်နာစေမည့် အမိန့်ကို မချမှတ်မီ ၎င်းအား ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ရှေ့နေရှေ့ရပ် နှင့်သော်လည်းကောင်း ကြားနာရန်အခွင့်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ အခွင့်မပေးဘဲ တစ်ဘက်သတ်ကြားနာကာ တရားခံ၏အကျိုးကိုဆန့်ကျင် သည့် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့လျှင် ထိုအမိန့်သည် အဆိုပါပြဋ္ဌာန်းချက်အား ချိုးဖောက်ရာရောက်သဖြင့် တရားဝင်အမိန့်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ် ပေ။ ဤမူသဘောကို မောင်ရွှေဝင်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ^(၁) အမှုတွင် တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၀ တွင်အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ တရားရုံးတစ်ရုံးရုံးက မိမိ၏ပြင်ဆင်မှု အခွင့်အာဏာ များကို ကျင့်သုံးသည့်အခါ ယင်းတရားရုံးတွင် မည်သည့် အမှုသည်မျှ ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ရှေ့နေဖြင့်ဖြစ်စေ လျှောက်လဲ ပြောဆိုခွင့် မရှိစေရ။

သို့သော် အဆိုပါတရားရုံးက သင့်သည်ထင်မြင်လျှင် ဆိုခဲ့သည့် အခွင့်အာဏာများကို ကျင့်သုံးသည့်အခါ အမှုသည် တစ်ဦးဦးကို ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ရှေ့နေဖြင့်ဖြစ်စေ ကြားနာနိုင် သည်။ ထို့ပြင်ဤပုဒ်မပါ မည်သည့်ပြဋ္ဌာန်းချက်ကမျှ ပုဒ်မ ၄၃၉၊ ပုဒ်မခွဲ (၂) ကိုထိခိုက်သည်ဟု မှတ်ယူခြင်းမပြုရ။ ”

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၄၀ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဆိုလျှင် သူတို့အားကြားနာရန် အရေးဆိုခွင့်မရှိချေ။ မူလရုံးတစ်ရုံး၏ ဆောင်ရွက်ချက်သည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုရှိ မရှိ စိစစ်ရန်အလို့ငှာ ပြင် ဆင်မှုဖွင့်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ အမှုသည်များ ရုံးသို့လာရောက်ခြင်းမရှိသည့်တိုင် အောင်ပြင်ဆင်မှုရုံးသည် အမှုကိုလိုအပ်သလို စိစစ်ပြီးအမိန့်ချမှတ်ရန်ဖြစ် ပေသည်။ ဒေါ်တင် နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံ (၂) အမှုတွင် ထိုသို့ပင်လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ လျှောက်ထားခံရသူ

(၁) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (ရုံးချုပ်) စာ ၃၄၈၂
(၂) ၁၉၈၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (ဗဟိုတရားရုံး) စာ ၂၆

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမောင်သိန်း
ပါ ၃

ဦးစိန်မြင့်ကိုဖြစ်စေ၊ ၎င်း၏ရှေ့နေကိုဖြစ်စေ ကြားနာခြင်းမပြုဘဲ အမိန့်ချမှတ်ခွင့်ရှိကြောင်း မြင်သာပေသည်။

ထို့ပြင် ခလရ (၁၃) မှဒုအရာခံဗိုလ်ခင်ဇော်နှင့်အဖွဲ့သည် သစ်တောထွက်ပစ္စည်းဖြစ်သည့် မီးသွေးအိတ် ၅၅၅၀ ကိုစလင်းမြို့နယ်မှ အောင်လံမြို့နယ်သို့ မြို့နယ်ကျော်၍ သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းခြင်းပြုရာတွင် ပြည်နယ်၊ တိုင်းသစ်တောအရာအရာရှိက လုပ်ပိုင်ခွင့်အပ်နှင်းထားသည့် သစ်တောအရာရှိထံမှ မျှောစာလျှောက်ထားရယူရမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ မျှောစာလျှောက်ထားရယူခြင်းမရှိဘဲ မီးသွေးအိတ်များကို သီဟအောင်မော်တော်နှင့် စိန်သန့်ဇင်မော်တော် (၂) စီးဖြင့်သယ်ဆောင် လာခြင်းဖြစ်သဖြင့် နည်းဥပဒေ ၄၈ (က) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်ရာ ရောက်သည်ဟု ယူဆစရာရှိသည်။

၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ (ဇ) တွင်အောက်ပါ အတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ဤဥပဒေအရထုတ်ပြန်သည့်နည်းဥပဒေများ၊ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ၊ အမိန့်၊ ညွှန်ကြားချက် သို့မဟုတ် အမိန့်ကြော်ငြာစာပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တစ်ရပ်ရပ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်း။ ”

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းတို့သည် မျှောစာမပါဘဲမီးသွေးအိတ်များကို မြို့နယ်ကျော်၍ မော်တော်များဖြင့် သယ်ဆောင်လာခြင်းသည် အထက်ဖော်ပြပါ သစ်တောနည်းဥပဒေ ၄၈ (က) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်ရာရောက်သည်။ ဤအခြေအနေတွင် လျှောက်ထားခံရသူတို့သည် သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၄၀ (ဇ) အရငြိစွန်းချက်ရှိနေသဖြင့် ဖြေရှင်းရန်တာဝန်ရှိသည်ဟုယူဆသည်။

ယခုအမှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမောင်သိန်းပါ (၃) ဦးတို့သည် အောင်လံမြို့နယ်တရားရုံးက ၎င်းတို့အပေါ် ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရစွဲချက်တင်စဉ်အခါက အပြစ်ရှိကြောင်း ဝန်ခံခဲ့ကြသဖြင့် အထက်ပါအတိုင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စွဲချက်ကို ဝန်ခံခြင်းကြောင့် တရားခံအနေဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမှန် မမှန် စောဒက တက်ခွင့်မရှိသော်လည်း တရားရုံချုပ်အနေဖြင့် တရားမျှတစွာဆောင်ရွက် ခြင်းရှိ မရှိ စိစစ်ခွင့်ကိုထိခိုက်ခြင်းမရှိ၊ တရားရုံးချုပ်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၉ အရတရားဥပဒေ တိမ်းစောင်းခြင်း မဖြစ်စေရန်အတွက် တည်မတ်ပေးရန် တာဝန်ရှိသည်။

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမောင်သိန်း
ပါ ၃

နိုင်ငံတော် နှင့် စံဖိုး^(၃) အမှုတွင် ထိုသို့ပင် လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။
ထိုကဲ့သို့သောကိစ္စများတွင် ပြင်ဆင်မှုအာဏာများကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁၂ မှာကဲ့သို့ ကန့်သတ်ထားခြင်းမရှိသည့်ပြင် တရားရုံးချုပ်
သည် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က ပါမူလဘူတအာဏာကို သုံးစွဲ၍ ပြစ်မှု
ထင်ရှားစီရင်ခြင်းနှင့် ပြစ်ဒဏ်ကိုပယ်ဖျက်နိုင်သည်။ ရှုရီစောဝါမားလ်
နှင့် နိုင်ငံတော်^(၄) အမှုတွင်ကြည့်ပါ။

ထို့ကြောင့်ဤပြင်ဆင်မှုကိုခွင့်ပြုသည်။ လျှောက်ထားခံရသူများ
ဖြစ်ကြသော ဦးမောင်သိန်း၊ ဦးမောင်ဌေးနှင့် ဦးစိန်မြင့်တို့အပေါ် ၁၉၉၂
ခုနှစ်၊ သစ်တောဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သည့် အောင်လံ
မြို့နယ်တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်၍ ၎င်းတို့အား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ
၄၀ (ဇ) အရစွဲချက်တင်ထားသည့်အဆင့်မှ ပြန်လည်စစ်ဆေးရန် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၂၃ (၁) (ခ) (၁) အရ ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဒဏ်ကြေးငွေများပေးဆောင်ပြီးဖြစ်က ၎င်းတို့အား ပြန်လည်
ထုတ်ပေးစေ။

(၃) ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်၊ စာ ၂၀၂
(၄) ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (လွတ်တော်)၊ စာ ၃၃၀

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
အောက်တိုဘာလ
၃၁ ရက်

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးခင်မောင်လတ်နှင့်
တရားသူကြီး ဦးမြင့်အောင်တို့၏ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းထိန်ဦး

တရားခံ လင်းထိန်ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ နှင့်ပုဒ်မ
၃၇၆ တို့အရ တရားစွဲဆိုခဲ့သည့်အမှုတွင် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်
နှင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) တို့က တရားခံအား အမှုမှ
အပြီးအပြတ်လွတ်သည့်အမိန့်များမှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှန်ကန်မှု
ရှိ၊ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားလို မဝါဝါမျိုး၏ထွက်ဆိုချက်နှင့် အချင်းဖြစ်ပွား
သောအချိန်က အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာအနီးတွင်နေကြသော တရားလိုပြ
သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ မဝါဝါမျိုးအား ခိုးယူရန်ဆွဲခေါ်စဉ်
မဝါဝါမျိုး အလိုမတူကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။ အကယ်၍ မဝါဝါမျိုးသည်
လင်းထိန်ဦးနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးလိုပါက ၎င်းနေအိမ်တွင် တစ်ဦးတည်းရှိ
နေစဉ် လင်းထိန်ဦးသည် မဝါဝါမျိုး၏ နေအိမ်ရှေ့သို့ ကားဖြင့်ရောက်လာ
ခြင်းဖြစ်၍ ထိုစဉ်ကပင် မဝါဝါမျိုးသည် လင်းထိန်ဦး၏ကားနှင့် လိုက်ပါ
သွားမည်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ မဝါဝါမျိုးသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသော
လင်းထိန်ဦးအား အဝင်မခံဘဲနှင့်ထုတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် စက်ဘီးစီးပြီး
ဈေးဆိုင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ မဝါဝါမျိုးသည် လင်းထိန်ဦးနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေး
ရန် အချိန်အချက်ပြုလုပ်ထားခြင်းမှန်ပါက စက်ဘီးစီးလာရန် အကြောင်းမရှိ
နိုင်။ စက်ဘီးစီးလာခြင်းကပင် မဝါဝါမျိုးအနေဖြင့် လင်းထိန်ဦးနှင့် ခိုးရာ

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၉/၁၀
+ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၁၈/၄၂၀ တွင် ချမှတ်သော
၁၈-၁-၂၀၀၁ ရက်နေ့စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး)၏အမိန့်ကိုအထူးအယူခံမှု

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းထိန်ဦး

လိုက်ပြေးရန် အစီအစဉ်မရှိကြောင်းထင်ရှားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားခံ လင်းထိန်ဦးဘက်မှ တင်ပြထွက်ဆိုသော သက်သေခံချက်များကို စိစစ်ကြည့်လျှင် မဝါဝါမျိုးသည် လင်းထိန်ဦး၏ အတင်းအဓမ္မခေါ်ဆောင်ခြင်းခံရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦး ယခင်ကရည်ခံခဲ့ကြသည့်အလျောက် နှစ်ဦးသဘောတူ ကာမရာဂဆက်ဆံခဲ့ကြသည်ဟု ပေါ်ပေါက်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ လင်းထိန်ဦးက မဝါဝါမျိုးအား ကားပေါ်သို့ဆွဲတင်ပြီး ခေါ်ဆောင်သွားစဉ်က မဝါဝါမျိုးသည် အလိုမတူငြင်းဆန်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် တရားခံ လင်းထိန်ဦးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ ကိုကျူးလွန်ကြောင်းမြင်သာသည်။ နောက်ပိုင်း မဝါဝါမျိုးက သဘောတူသည်ဆိုစေဦး ပြစ်မှုမမြောက်ဟုဆိုနိုင်မည်မဟုတ်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမြင့်နိုင်
- ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- အယူခံတရားခံများအတွက် - ဦးတင်မောင်မြင့်
- တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မကွေးမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၁၀၅၀/ ၉၈ တွင်တရားခံ လင်းထိန်ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ အရအလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ်ကျခံစေရန်နှင့် ပုဒ်မ ၃၇၆ အရအမှုမှ အပြီးအပြတ်လွတ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ တရားခံ လင်းထိန်ဦးက ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ အရပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် မကွေးခရိုင်တရားရုံးတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၃/၂၀၀၀ ကိုလျှောက်ထားရာ မူလတရားရုံးမှချမှတ်သော ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ်ကိုပယ်ဖျက်ပြီး တရားခံ လင်းထိန်ဦးအား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ တရားခံ လင်းထိန်ဦးအား မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ အရအမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်သည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၈/၂၀၀၀ ကိုလည်းကောင်း၊ မကွေးခရိုင်တရားရုံးမှ တရားခံလင်းထိန်ဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ အရအမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်သည့်

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းထိန်ဦး

အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၄၂၀/၂၀၀၀ ကိုလည်းကောင်း၊ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) တွင် အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ကအဆိုပါ အယူခံမှုနှစ်မှုကို တစ်ပေါင်းတည်း ကြားနာပြီး အမှုနှစ်မှုစလုံးကို ပလပ်ခဲ့သည်။ ရှေ့နေချုပ်ရုံးက တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူးအယူခံ) ၂၉၄ နှင့် ၂၉၅ ကိုတင်သွင်းလျှောက်ထားရာတွင် အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ တရားခံ လင်းထိန်ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ နှင့် ပုဒ်မ ၃၇၆ တို့အရ တရားစွဲဆိုခဲ့သည့်အမှုတွင် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်နှင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) တို့က တရားခံအား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်သည့်အမိန့်များမှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှန်ကန်မှုရှိ၊ မရှိ။ ”

အမှုဖြစ်ပွားပုံမှာ စကုမြို့၊ အမှတ် (၃) နယ်မြေ၊ ဖောင်တန်းရပ်ကွက်နေ မဝါဝါမျိုးသည် (၂၁-၂-၉၈) ရက်နေ့၊ နေ့လယ် (၁:၃၀)နာရီအချိန်တွင် ဈေးဆိုင်မှနေအိမ်သို့ပြန်လာစဉ် ယခင်သိဖူးသူ လင်းထိန်ဦးမှ အိမ်ထဲဝင်ရောက်ပြီး ချစ်ကြိုက်စကားပြောသည့်အပြင် ၎င်းနှင့်အတူလိုက်ရန်ခေါ်ကြောင်း၊ မိမိကလက်မခံသဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားကြောင်း၊ မိမိကကိစ္စပြီး၍ ဆိုင်သို့စက်ဘီးဖြင့်ပြန်ထွက်လာရာ တရားခံ လင်းထိန်ဦးနှင့် နိုင်ဦး၊ သန်းထွေးအောင်တို့မှ လမ်းပေါ်တွင် အသင့်စက်နှိုးထားသော ကားပေါ်သို့အတင်းအဓမ္မချီပွေ့တင်ခေါ်ကြောင်း၊ မိမိကရုန်းကန်ငြင်းဆန်သော်လည်း တရားခံနှင့်အပေါင်းအပါတို့က ရွာတစ်ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး သားမယားအဖြစ်တစ်ကြိမ် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် လင်းထိန်ဦး၏မိဘနှစ်ဦးနှင့် နွဲ့အောင်ဆိုသူတို့ ရောက်ရှိလာပြီး အခြားရွာတစ်ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားသည့်အပြင် လက်ထပ်စာချုပ်တွင် အတင်းလက်မှတ်ရေးထိုးစေခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ၎င်းတို့က ကျောက်တန်းရွာသို့ခေါ်ဆောင်သွားပြီး (၂၂-၂-၉၈) ရက်နေ့ည (၉) နာရီအချိန်တွင် မင်းဘူးမြို့ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးရှေ့၌ လက်ထပ်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးစေခဲ့ကြောင်း၊ (၂၃-၂-၉၈) နေ့တွင် မင်းဘူးမြို့ရှိ ဦးလေးတော်သူ ဦးမြင့်နိုင်အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးရာမှ အိမ်သို့ပြန်ရောက်ခဲ့ကြောင်း၊ မိမိအား အဓမ္မဆွဲခေါ်သွားပြီး သားမယားအဖြစ်ပြုကျင့်သူ လင်းထိန်ဦး

၂၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းထိန်ဦး

နှင့်အတင်းအဓမ္မလက်ထပ်စေခဲ့သူတို့အပေါ် အရေးယူပေးရန် စကုရဲစခန်းတွင် မဝါဝါမျိုးက တိုင်ချက်ရေးဖွင့်ရာမှပေါ်ပေါက်လာသောအမှုဖြစ်သည်။

အမှုတွင်မှန်မှန်ကန်ကန်သုံးသပ်ရမည့်အချက်မှာ မဝါဝါမျိုးက အလိုမတူဘဲ တရားခံ လင်းထိန်ဦးက မဝါဝါမျိုးအား အတင်းအဓမ္မခိုးယူခြင်းဟုတ် မဟုတ်၊ မဝါဝါမျိုးအား လင်းထိန်ဦးက အလိုမတူဘဲကာမစပ်ယှက်ခဲ့ခြင်းဟုတ် မဟုတ်ဆိုသောအချက်ဖြစ်သည်။ ဤအချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နိုင်ငံတော်အတွက်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးက တင်ပြရာတွင် မဝါဝါမျိုးအား လင်းထိန်ဦးက ကားထဲသို့ဆွဲသွင်းစဉ် မဝါဝါမျိုးက ဒါဘာလုပ်တာလဲ “လွတ် လွတ်” ဟုအော်ကြောင်း၊ ဤသို့လက်ဆွဲသဖြင့် မဝါဝါမျိုးစီးလာသော စက်ဘီးမှာလဲကျကျန်ခဲ့ကြောင်း၊ မဝါဝါမျိုးသည် လင်းထိန်ဦးနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးရန် အစီအစဉ်မရှိသည်မှာထင်ရှားကြောင်း၊ လင်းထိန်ဦးနှင့် ချိန်းဆိုထားပါက စူပါရုပ်ကားလေးရှိနေသဖြင့် စက်ဘီးယူသွားရန် လိုအပ်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ မဝါဝါမျိုးအား ပြန်လည်အပ်နှံရန်အတွက် မဝါဝါမျိုး၏ဦးလေးကော်သူ ဦးမြင့်နိုင်အိမ်သို့ ညှိနှိုင်းရန်သွားရောက်ခဲ့ကြရာတွင် မဝါဝါမျိုးက ဦးမြင့်နိုင်အားတွေ့သည်နှင့် လင်းထိန်ဦးက ဇွတ်အတင်း ဆွဲခေါ်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်းနှင့် အိမ်သို့ပြန်ပို့ပေးရန်ပြောဆိုသည်ဟု ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ လက်ထပ်စာချုပ်ပြုလုပ်ခြင်းမှာ လင်းထိန်ဦး၏ မိဘအသိုင်းအဝိုင်းအတွင်း ရှိနေသဖြင့် ထိုသူများ၏အလိုကျ ဆောင်ရွက်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ မဝါဝါမျိုးက လင်းထိန်ဦးသည် တဲအတွင်းတွင် ၎င်းအားအဓမ္မပြုကျင့်သည်ဟုထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ သက်သေခံ (က) မဝတ်အောက်ခံဘောင်းဘီတွင် သုတ်ရည်နှင့်သုတ်ပိုးတွေ့ကြောင်း၊ ဓါတုဗေဒပြန်ကြားစာ သက်သေခံ (ခ) တွင် ပြန်ကြားထားကြောင်း၊ လင်းထိန်ဦးက နှစ်ဦးသဘောတူကာမစပ်ယှက်သည်ဟုပြောသော်လည်း မဝါဝါမျိုးသည် လင်းထိန်ဦးက အဓမ္မပြုကျင့်စဉ်က အလိုမတူဟု ပေါ်ပေါက်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားခံ လင်းထိန်ဦး၏ တရားရုံချုပ်ရှေ့နေက တင်ပြရာတွင် အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသည် လူစည်ကားသည့်နေရာဖြစ်ကြောင်း၊ မဝါဝါမျိုးသည် စက်ဘီးနှင့်လာပြီးမှ ကားပေါ်တက်လိုက်သွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မဝါဝါမျိုးနှင့် လင်းထိန်ဦးသည် သမီးရည်းစားများဖြစ်ကြောင်း၊ မဝါဝါမျိုးနှင့် လင်းထိန်ဦးတို့စီးလာသောကားအား ပဒါန်းရဲစခန်းမှ တားဆီးရာတွင် လင်းထိန်ဦးက မိန်းမခိုးလာသည်ဟုပြောသည်ကို မဝါဝါမျိုးက

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းထိန်ဦး

ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့ကြောင်း၊ သို့အတွက် ကားကိုဆက်လက်ထွက် ခွာခွင့်ပြု
ခဲ့ကြောင်း၊ မဝါဝါမျိုးနှင့် လင်းထိန်ဦးတို့ ငဖဲမြို့နယ်၊ ပင်ကျေးရွာအုပ်စု၊
စွန်ဥစခန်းတွင်ရှိနေစဉ်ကလည်းကောင်း၊ ငဖဲမြို့နယ်၊ ယုံပိုကျေးရွာတွင်
ရှိနေစဉ်ကလည်းကောင်း၊ ရေလွတ်ရွာရှိ ဦးကျော်ရင်၏ နေအိမ်တွင်ရှိနေ
စဉ်ကလည်းကောင်း၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိနေကြသည်ဟု
ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ယုံပိုကျေးရွာ ရဝတလူကြီးများရှေ့တွင် လက်ထပ်
စာချုပ်လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြကြောင်း၊ မင်းဘူးမြို့နယ်ရှိ ဒုတိယမြို့နယ်
တရားသူကြီးရှေ့တွင်လည်း လက်ထပ်စာချုပ်၌ မဝါဝါမျိုးနှင့် လင်းထိန်ဦး
တို့ လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ လင်းထိန်ဦးသည် သမီး
ရည်းစားဖြစ်သူ မဝါဝါမျိုးကို သူမသဘောဆန္ဒအရသာ ခေါ်သွားပြီး
လင်မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားခံ
အား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှန်ကန်ပါကြောင်း
လျှောက်လဲသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၆/၂၀၀၂ နှင့် ၁၀/၂၀၀၂
တို့မှာ မူလအမှုတစ်မှုတည်းမှ ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ဤစီရင်ချက်သည်
အဆိုပါ အမှုနှစ်မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်သည်။

တရားလို မဝါဝါမျိုး (လိုပြ-၁) ၏ထွက်ဆိုချက်အရ ၎င်းသည်
(၂၁-၂-၉၈) ရက်နေ့၊ နေ့လယ် (၁:၃၀) နာရီအချိန်တွင် စကုဈေးအတွင်း
ရှိ စတိုးဆိုင်တွင် မိခင်ဒေါ်လှလှ (လိုပြ-၆) နှင့်အတူ ဈေးရောင်းနေရာမှ
အိမ်သို့ထမင်းစားပြန်ရန် စက်ဘီးနှင့်ထွက်လာကြောင်း၊ ထိုစဉ်က အဘဖြစ်
သူမှာ ဆေးရုံတက်နေသဖြင့် အိမ်သားများအိမ်တွင်မရှိဘဲ အိမ်တံခါးသော့
ကို ပိတ်ထားကြောင်း၊ ၎င်းတစ်ဦးတည်း နေအိမ်ထဲသို့ဝင်ပြီး ထမင်းစားရန်
ပြင်ဆင်နေစဉ် လင်းထိန်ဦး အိမ်ထဲသို့ဝင်လာပြီး 'ချစ်ကြိုက်စကားပြော
ကြောင်း၊ ၎င်းမှအိမ်ထဲမှထွက်သွားရန်ပြောသဖြင့် လင်းထိန်ဦးပြန်ထွက်
သွားကြောင်း၊ ၎င်းသည်ထမင်းစားပြီးနောက် စက်ဘီးစီး၍ ဆိုင်သို့ပြန်လာ
စဉ် လမ်းထိပ်အရောက်တွင် လင်းထိန်ဦးသည် သန်းထွေးအောင်၊ နိုင်ဦး
တို့နှင့်အတူ စူပါရုပ်ဘင်ကားတစ်စီးဖြင့် စောင့်နေကြောင်း၊ ၎င်းကားအနီး
သို့ရောက်ရှိစဉ် လင်းထိန်ဦးက စက်ဘီးလက်ကိုင်ကိုဆွဲထားပြီး ၎င်းအား
အတင်းအဓမ္မကားပေါ်ဆွဲတင်ပြီး ကားကိုမောင်းပြေးကြောင်း၊ ထိုညက
ရွာတစ်ရွာသို့ ကားကိုမောင်း၍ တောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်ရှိ တဲတစ်လုံးထဲတွင်
ညအိပ်ရကြောင်း၊ ထိုညကလင်းထိန်ဦးသည် ၎င်းအားအလိုမတူဘဲ သား

၂၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းထိန်ဦး

မယားအဖြစ် တစ်ကြိမ်ပြုကျင့်ကြောင်း၊ နောက်တစ်နေ့တွင် လင်းထိန်ဦး၏ မိဘများရောက်ရှိလာပြီး အခြားတစ်ရွာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း၊ ထိုရွာ တွင် လက်ထပ်စာချုပ်တစ်ခုပေါ်၌ အတင်းလက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းသဖြင့် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးရကြောင်း၊ ထိုသို့ လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး လင်းထိန်ဦး၏ ဘခင် ဦးတင်ဝင်းတို့က ကားဖြင့်အိမ်တစ်အိမ်သို့ခေါ်သွားကြောင်း၊ ထိုအိမ် တွင် တရားသူကြီးဟုသိရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး၏ရှေ့ရှိ လက်ထပ် စာချုပ်တစ်ခုပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပေးခဲ့ရကြောင်း၊ (၂၂-၂-၉၈) နေ့တွင် တတိယရွာတစ်ရွာ၌ ညအိပ်ခဲ့ရကြောင်း၊ လင်းထိန်ဦး၏မိခင် ဒေါ်ကြူတို့က ၎င်း၏ဆန္ဒအလျောက် လင်းထိန်ဦးနောက်သို့လိုက်လာ ကြောင်း၊ ပြောမည်ဆိုက ဦးလေးတော်သူ ဦးမြင့်နိုင်အိမ်သို့ပို့ပေးမည်ဟု ပြောသည်ကို ၎င်းကသဘောတူကြောင်းပြောမှ (၂၃-၂-၉၈) နေ့တွင် ဦးမြင့်နိုင်အိမ်သို့ လိုက်ပို့ပေးကြောင်း၊ ဦးမြင့်နိုင်အား အကြောင်းစုံဖွင့် ပြောပြီး အိမ်သို့လိုက်ပို့ခိုင်းကြောင်း၊ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ မိခင် ဒေါ်လှလှအား အကြောင်းစုံပြောပြပြီး (၂၇-၂-၉၈) နေ့တွင် ရဲစခန်းတွင် တိုင်ချက်ရေးဖွင့်ခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အချင်းဖြစ်ပွားသောနေ့က မဝါဝါမျိုး စက်ဘီးစီးလာစဉ် မဝါဝါမျိုး၏ စက်ဘီးအား ဆုတ်ကိုင်၍ တရားခံလင်းထိန်ဦးက တားလိုက် ကြောင်း၊ မဝါဝါမျိုး စက်ဘီးပေါ်မှဆင်းလိုက်ကြောင်း၊ တရားခံ လင်းထိန်ဦး က မဝါဝါမျိုးအားဆွဲရာ မဝါဝါမျိုးကရုန်းကြောင်း၊ လင်းထိန်ဦးက မဝါဝါမျိုး အား ကားပေါ်တွန်းတင်ကြောင်း၊ မဝါဝါမျိုးက " ဒါဘာလုပ်တာလဲ လွတ် လွတ် " ဟုအော်သံကြားရကြောင်း၊ ထိုစဉ်က အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာ အနီး၌ရှိနေကြသော ဦးအေးကို (လုံပြ-၂)၊ ဦးပေါက်စ (လုံပြ-၃)၊ ဦးကျော်မြင့် (လုံပြ-၄)၊ မသဲ (ခဲ) သန်းသန်းနွယ် (လုံပြ-၅)၊ ဦးမြင့်ချို (လုံပြ-၆) နှင့် မောင်ဇော်မင်း (လုံပြ-၇) တို့က တစ်ညတစ်ညွတ်တည်း ထွက်ဆိုကြသည်။ မသဲ (ခဲ) သန်းသန်းနွယ်က ဈေးအတွင်းတွင်ရှိနေသော မဝါဝါမျိုး၏မိခင် ဒေါ်လှလှ (လုံပြ-၁၀)အား ပြောပြသဖြင့် မဝါဝါမျိုး၏ မိခင်ဒေါ်လှလှ၊ ဖခင်ဦးခင်စန်း၊ ဦးမြင့်နိုင်၊ ရယကဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်မောင်ဦး တို့သည် မင်းဘူး၊ ပဒါန်း၊ ပြည်၊ တောင်တွင်းကြီး စသည့်မြို့များသို့ ကားဖြင့် သွားရောက်ပြီး တစ်နေ့နှင့်တစ်ည မဝါဝါမျိုးအား လိုက်လံစုံစမ်းရှာဖွေခဲ့ ကြသည်။ တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် အချင်းဖြစ်ဘင်ကားနှင့်အတူ နိုင်ဦး၊ သန်းဌေးအောင်တို့အားတွေ့၍ မဝါဝါမျိုးရှိသည့်နေရာကို မေးမြန်းသော

၂၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းထိန်ဦး

အခါ အတိအကျမပြောပြသဖြင့် (၂၃-၂-၉၈) နေ့တွင် မင်းဘူးမြို့သို့ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ပြန်လာစဉ် ယင်းချောင်းနှင့် တောင်တွင်းကြီးမြို့ အကြားလမ်းခရီးအရောက်တွင် မဝါဝါမျိုးအား တင်ဆောင်သွားသည့် စူပါရုပ်ကားပိုင်ရှင် ဦးမြင့်သောင်း (ခံပြု-၁၃) မှကားတစ်စီးဖြင့် နောက်မှ လိုက်လာသည်။ မဝါဝါမျိုးနှင့် လင်းထိန်ဦးတို့နှစ်ဦး၏ လက်ထပ်စာချုပ် မိတ္တူကို ဦးမြင့်သောင်းက ဦးခင်စန်းတို့အား ပြသပြီးညှိနှိုင်းပြောဆိုခဲ့သည်။ မဝါဝါမျိုး၏မိဘများက ညှိနှိုင်းချက်ကို လက်မခံဘဲ သမီးနှင့်ပြန်တွေ့လို ကြောင်းပြောဆိုခဲ့ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် လင်းထိန်ဦး၏မိဘများက မဝါဝါမျိုးအား မင်းဘူးမြို့ရှိ ဦးလေးတော်သူ ဦးမြင့်နိုင် (လိုပြု-၁၃) ၏ အိမ်သို့ပြန်ပို့သောအခါ မဝါဝါမျိုးက ငိုယိုပြီး ၎င်းအားလင်းထိန်ဦးက အဓမ္မ ဆွဲခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်တိုင်ကြားခဲ့သည်။ ဦးမြင့်နိုင်က မဝါဝါမျိုးအား မင်းဘူးမြို့မှ စကုမြို့သို့ ကားဖြင့်ပြန်ပို့ရာတွင် လင်းထိန်ဦးနှင့် ကိုရွှေဘ ဆိုသူတို့ ကားပေါ်အတင်းတက်ထိုင်ကြောင်း၊ လင်းထိန်ဦးတို့က ငလင်းလို ကောင်မျိုးက ထောင် (၁၀) နှစ်ကျလည်း မကြောက်ဘူးဟု ခြိမ်းခြောက် ပြောဆိုကြောင်း၊ စလင်းမြို့ရှိ မဝါဝါမျိုး၏မိဘအိမ်ရှေ့သို့အရောက်တွင် မဝါဝါမျိုး၏မိခင် ဒေါ်လှလှနှင့်တွေ့ပြီး အမေကျမသဘောမတူဘဲ ဇွတ် ခေါ်သွားတာဟုပြောပြီး အိမ်ထဲသို့ဝင်သောအခါမှာ မေ့လဲသွားကြောင်း ဦးမြင့်နိုင်ကထွက်ဆိုသည်ကိုတွေ့ရသည်။

လင်းထိန်ဦးက ခုခံချေပရာတွင် မဝါဝါမျိုးနှင့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်က သမီးရည်းစားဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်နေ့က မဝါဝါမျိုး၏နေအိမ်တွင် မဝါဝါမျိုးနှင့်တွေ့ဆုံပြီးနောက် မဝါဝါမျိုး၏ သဘောတူညီချက်အရ ကားဖြင့်ခေါ်လာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုနေ့ကလမ်းတွင် ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ လင်းထိန်ဦးက မဝါဝါမျိုးအား တင်ဆောင်လာ သောကားကို သတင်းအရ ပဒါန်းရဲစခန်းမှ ယာဉ်ထိန်းရဲတပ်ကြပ်ကြီး ဦးအောင်မြင့်ထူး (ခံပြု-၁၆) ကတားသည့်အချိန်က မဝါဝါမျိုးက ခိုးရာ လိုက်လာကြောင်း ခေါင်းညိတ်ပြသဖြင့် ကားကိုဆက်မောင်းလာခဲ့ကြောင်း၊ ငဖဲမြို့နယ်၊ စွန်စုစိုက်ပျိုးရေးစခန်းတွင် ညအိပ်သည်။ ထိုစဉ်က မဝါဝါမျိုး နှင့် လင်းထိန်ဦးတို့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့မြင်ကြောင်းဖြင့် စခန်းမှတာဝန်ခံလူကြီးများဖြစ်ကြသည့် ဆလိုင်း ဦးရွှေဒွန်းဦး (ခံပြု-၅)၊ ဒေါ်ခိုင်ခင်သန်းယဉ် (ခံပြု-၆) တို့ကထွက်ဆိုထားကြောင်း (၂၂-၂-၉၈) နေ့တွင် လင်းထိန်ဦး၏ မိဘများရောက်ရှိလာပြီး စွန်စုစိုက်ပျိုးရေးစခန်းမှ

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းထိန်ဦး

တစ်ဆင့် ပျံချီကျေးရွာသို့ ရောက်ရှိလာကြောင်း၊ ယင်းရွာတွင် ရယူက
အဖွဲ့ဝင် ဦးလှဘူး (ခံပြု-၁၁) ရှေ့တွင်သက်သေခံ (၅) လက်ထပ်စာချုပ်
ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ပျံချီကျေးရွာမှတစ်ဆင့် (၂၂-၂-၉၈) နေ့ညနေတွင်
ရေမျက်ရွာသို့ရောက်ရှိပြီး ဦးကျော်ရင် (ခံပြု-၈) နေအိမ်တွင် ညအိပ်
ကြောင်း၊ ထိုအချိန်ကလည်း ယင်းတို့နှစ်ဦးသည် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိကြောင်း၊
(၂၂-၂-၉၈) နေ့ညတွင် မဝါဝါမျိုးအား လင်းထိန်ဦး၏မိဘများက
မင်းဘူးမြို့ရှိ ဒုတိယမြို့နယ်တရားသူကြီး ဒေါ်ခင်ဌေးဝင်း၏ နေအိမ်သို့
သွားရောက်ပြီး သက်သေခံ (၆) လက်ထပ်စာချုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့
ကြောင်း၊ (၂၃-၂-၉၈) နေ့တွင် မင်းဘူးမြို့နေ မဝါဝါမျိုး၏ဦးလေးတော်သူ
ဦးမြင့်နိုင်အိမ်သို့ မဝါဝါမျိုးအား လင်းထိန်ဦး၏မိဘများက ခေါ်ဆောင်
သွားကြောင်း၊ ဦးမြင့်နိုင်၏အိမ်တွင် ဦးမြင့်နိုင်နှင့် လင်းထိန်ဦး၏မိဘများ
အဆင်မပြေဖြစ်ပွားခဲ့ကြောင်း၊ မင်းဘူးမှတစ်ဆင့် စကုမြို့ရှိ မဝါဝါမျိုး၏
မိဘအိမ်သို့သွားရောက်ရာတွင်လည်း လင်းထိန်ဦးနှင့် မိဘဆွေမျိုးများ
လိုက်ပါသွားခဲ့ကြောင်း၊ မဝါဝါမျိုး၏ မိဘအိမ်ရှေ့တွင် နှစ်ဘက်ညှိနှိုင်းနေ
စဉ် လျှပ်စစ်မီးပြတ်ပြီး မှောင်မဲသွားသဖြင့် လင်းထိန်ဦးတို့ ရွာသို့ပြန်လာခဲ့
ပြီး ယခုအမှုဖြစ်ပွားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း တရားခံ လင်းထိန်ဦးဘက်မှ တင်ပြ
ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

တရားလို မဝါဝါမျိုး၏ ထွက်ဆိုချက်နှင့် အချင်းဖြစ်ပွားသော
အချိန်က အချင်းဖြစ်ပွားရာနေရာအနီးတွင် ရှိနေကြသော တရားလိုပြ
သက်သေများ၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ မဝါဝါမျိုးအား ခိုးယူရန်ဆွဲခေါ်စဉ်
မဝါဝါမျိုးက အလိုမတူကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ အကယ်၍ မဝါဝါမျိုး
သည် လင်းထိန်ဦးနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးလိုပါက ၎င်းနေအိမ်တွင် တစ်ဦး
တည်းရှိနေစဉ် လင်းထိန်ဦးသည် မဝါဝါမျိုး၏နေအိမ်ရှေ့သို့ ကားဖြင့်
ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်၍ ထိုစဉ်ကပင် မဝါဝါမျိုးသည် လင်းထိန်ဦး၏ကား
နှင့်လိုက်ပါသွားမည်ဖြစ်သည်။ ယခုမူ မဝါဝါမျိုးသည် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာ
သော လင်းထိန်ဦးအား လက်မခံဘဲနှင့်ထုတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် စက်ဘီးစီး
ပြီး ဈေးဆိုင်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ မဝါဝါမျိုးသည် လင်းထိန်ဦးနှင့် ခိုးရာလိုက်
ပြေးရန် အချိန်အချက်ပြုလုပ်ထားရိုးမှန်ပါက စက်ဘီးစီးလာရန်
အကြောင်းမရှိနိုင်။ စက်ဘီးစီးလာခြင်းကပင် မဝါဝါမျိုးအနေဖြင့်
လင်းထိန်ဦးနှင့် ခိုးရာလိုက်ပြေးရန် အစီအစဉ်မရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။

လင်းထိန်ဦးသည် မဝါဝါမျိုးက ၎င်းအားနေအိမ်တွင် အတွေ့မခံ

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းထိန်ဦး

သဖြင့် နေအိမ်မှကားဖြင့်ထွက်ခွာလာပြီး လမ်းမှစောင့်ကြိုကာ မဝါဝါမျိုးအား အတင်းအဓမ္မကားဖြင့် တင်ဆောင်ခေါ်ယူခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

တရားခံ လင်းထိန်ဦးဘက်မှ တင်ပြထွက်ဆိုသော သက်သေခံချက်များကို စိစစ်ကြည့်လျှင် မဝါဝါမျိုးသည် လင်းထိန်ဦး၏ အတင်းအဓမ္မခေါ်ဆောင်ခြင်းခံရသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ၎င်းတို့နှစ်ဦး ယခင်ကရည်ခံခဲ့ကြသည့်အလျောက် နှစ်ဦးသဘောတူ ကာမရာဂဆက်ဆံခဲ့ကြသည်ဟု ပေါ်ပေါက်သည်။ လင်းထိန်ဦးက မဝါဝါမျိုးအား အလိုမတူဘဲ သားမယားအဖြစ်ပြုကျင့်ပါက စွန့်စုစိုက်ပျိုးရေးသမဝါယမအသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဦးဆလှိုင်းရွှေထွန်းဦးနှင့် စိုက်ပျိုးရေးကြီးကြပ်ရေးမှူး ဒေါ်ခိုင်ဆန်းတို့အား တိုင်ကြားခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ပုံချီကျေးရွာ ရယက အဖွဲ့ဝင်ဦးလှဘူးအားလည်းကောင်း၊ ရေမျက်ရွာ ရယကဥက္ကဋ္ဌ ဦးမောင်မောင်တို့အားလည်းကောင်း တိုင်ကြားခဲ့မည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ တိုင်ကြားခဲ့သည်ကို မတွေ့ရပေ။

သို့အတွက် လင်းထိန်ဦးသည် မုဒိန်းမှုကိုပြုကျင့်ကျူးလွန်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ လင်းထိန်ဦးသည် မုဒိန်းမှုကျူးလွန်ခြင်းမရှိဟု ဆိုစေကာမူ မဝါဝါမျိုးသည် ထိုစဉ်က လင်းထိန်ဦး၏ ဝိဘာဆွေမျိုးများ၏ သြဇာအောက်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည့်အလျောက် သက်သေခံ-၅ နှင့် သက်သေခံ-၆ လက်ထပ်စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ယင်းစာချုပ်များကို ချုပ်ဆိုရာတွင် လူသိရှင်ကြား နည်းလမ်းတကျချုပ်ဆိုခြင်းမရှိသည်ကိုတွေ့ရသည်။ မင်းဘူးမြို့နယ်တရားရုံးမှ ဒုတိယမြို့နယ်တရားသူကြီး ဒေါ်ခင်ဌေးဝင်း၏နေအိမ်သို့ ညအချိန်မတော်သွားရောက်ပြီး လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြသည်။ ဤသို့အလျင်စလိုပြုလုပ်သော အပြုအမူများအရ လင်းထိန်ဦးတို့တင်ပြသော လက်ထပ်စာချုပ်များကို အမှုတွင်အရေးပါသော သက်သေခံချက်များအဖြစ် ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်မည်မဟုတ်။

လင်းထိန်ဦးက မဝါဝါမျိုးအား ကားပေါ် ဆွဲတင်ပြီးခေါ်ဆောင်စဉ်က မဝါဝါမျိုးသည် အလိုမတူငြင်းဆန်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် တရားခံလင်းထိန်ဦးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ ကို ကျူးလွန်ကြောင်း မြင်သာသည်။ နောက်ပိုင်း မဝါဝါမျိုးက သဘောတူသည်ဆိုစေဦး ပြစ်မှုမမြောက်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်။

မိန်းမအားခြိမ်းခြောက်ပြီး ခေါ်ဆောင်စဉ် မိန်းမကအလိုမတူ

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းထိန်ဦး

ကြောင်း အမှုအယာပြသခဲ့လျှင် ဤပုဒ်မအရ ပြစ်မှုမြောက်သည်။
နောက်ပိုင်းကျမှ မိန်းမက သဘောတူကြောင်း ပေါ်ပေါက်လျှင် ပြစ်ဒဏ်ကို
သတ်မှတ်ရာ၌ သက်ညှာရန်စဉ်းစား၍ အပြစ်ပေးရန်ဖြစ်သည်ဟု
မောင်အောင်ငြိမ်း နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်စီရင်ထုံး^(၁) တွင်
ပြဆိုထားသည်။

သို့အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၁/၂၀၀၂ ကို
ခွင့်ပြုပြီး အယူခံတရားခံ လင်းထိန်ဦးအားမကွေးမြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ် (သုံးနှစ်)
ကျခံစေရန် ချမှတ်သောအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သည့် မကွေးခရိုင်တရားရုံး၏
အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသည့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏
အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ အယူခံတရားခံ လင်းထိန်ဦးအား မူလ
မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ အရ အလုပ်နှင့်
ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ် (သုံးနှစ်) ကျခံစေရန် ချမှတ်သောအမိန့်ကို ပြန်လည်
အတည်ပြုလိုက်သည်။

ထောင်ဒဏ်မှ ချုပ်ရက်များကို ထုတ်နုတ်ခံစားခွင့်ပြုသည်။

အယူခံတရားခံ လင်းထိန်ဦးအား မူလမြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၇၆ အရ အမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်သောအမိန့်နှင့်
ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသော တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏အမိန့်ကို
ဆက်လက်အတည်ပြုပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၉/၂၀၀၂
ကို ပယ်လိုက်သည်။

(၁) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စာမျက်နှာ-၄၇၆

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
ဇူလိုင်လ
၂၆ ရက်

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့် ဦးစန်းတင့်ရီတို့၏ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

လင်းအောင်ဦးပါ ၄ *

တရားခံ လင်းအောင်ဦးပါ (၄) ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၃၀၂ (၂)/၃၄ အရစွဲချက်တင်၍ စစ်ဆေးပြီးနောက် ၎င်းတို့
အား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွတ်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်
ခြင်းရှိ၊ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ရန်ပွဲဖြစ်ပွားပုံအနေအထားကိုကြည့်လျှင် အောင်
ကျော်မိုးနှင့် တရားခံပြေး အောင်ဝင်း၊ လှထွန်းအောင်တို့က တစ်နေရာ၊
ဇော်မင်းထွန်းတို့နှင့် အယူခံတရားလိုတို့က တစ်နေရာစီ သီးခြားခွဲ၍ ရန်ဖြစ်
ခဲ့ကြသည်ဟု ရန်ပွဲနောက်ဆုံး အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအပေါ်ကွက်၍ သုံးသပ်
ဆုံးဖြတ်ရန်မဟုတ်ပေ။ ရန်ပွဲဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးကို စိစစ်သုံးသပ်ရန်လိုသည်။
ထိုသို့ ရန်ပွဲဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးကိုကြည့်မည်ဆိုလျှင် ၁၇-၉-၉၆ နေ့ရန်ပွဲ
သည် ၁၄-၉-၉၆ ရက်နေ့ရန်ပွဲ၏အဆက်အဖြစ် တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။
၁၇-၉-၉၆ နေ့က ဖြစ်ပွားခဲ့သောရန်ပွဲတွင် အယူခံတရားလို (၄) ဦးနှင့်
အတူ တရားခံပြေး (၂) ဦးတို့ရှိနေကြပြီး သေသူနှင့်ညီဖြစ်သူ ဇော်မင်းထွန်း
တို့အားတွေ့သည်နှင့် (၆) ဦးစလုံးက ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ခဲ့ကြသည်။ အုပ်စုဖွဲ့
ပြီး အနိုင်ကျင့်ခဲ့ကြသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အယူခံတရားခံ (၄) ဦးသည် အောင်ကျော်မိုး
အား တရားခံပြေး (၂) ဦးက ဓါးဖြင့်ထိုးနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်းအခြေအနေ

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၄၇
+ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၆၃၃ တွင် ချမှတ်သော
၁-၂-၉၉ ရက်နေ့စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အထူးအယူခံမှု

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းအောင်ဦး
ပါ ၄

ဖော်ဆောင်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင်အယူခံ
တရားခံတို့သည် အချင်းမဖြစ်ပွားမီ အတူရှိနေကြခြင်း၊ အချင်းဖြစ်ပွား
ပြီးနောက် ကျရှင်ထဲသို့ အတူဝင်ပြေးခြင်း၊ ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် အယူခံ
တရားလိုကိုနိုင်၏ဖခင် ဦးအောင်သိန်း၏နေအိမ်သို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း
ရောက်ရှိကြခြင်း စသောသက်သေခံ အထောက်အထားများအရ အယူခံ
တရားခံ (၄) ဦးသည် တရားခံပြေး (၂) ဦးက သေသူအားသတ်ရာတွင်ပူး
ပေါင်းပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အားပေးကူညီခြင်းပြုခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရ
သည်။ အယူခံတရားခံ လင်းအောင်ဦး၊ ဇော်မိုးသက်၊ ကိုနိုင် (ခ)
ထွန်းထွန်းနိုင်နှင့် တင်မောင်ဆွေတို့ (၄) ဦးအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၃၀၂ (၂)/၃၄ အရပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိရသဖြင့် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ်
(၅) နှစ် (ငါးနှစ်) စီအသီးသီးကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမြင့်နိုင်
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊ ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- အယူခံတရားခံများအတွက် - ဦးသိန်းထွန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်) ၏ ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှု
ကြီးအမှတ် ၁၁၁ တွင် တရားခံ လင်းအောင်ဦး၊ ဇော်မိုးသက်၊ ကိုနိုင်
(ခ) ထွန်းထွန်းနိုင်နှင့် တင်မောင်ဆွေတို့အပေါ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃၀၂(၂)/၃၄ အရစွဲချက်တင်စစ်ဆေးပြီးနောက် အမှုမှအပြီးအပြတ်
လွှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်
တွင် ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၆၃၃ အရအယူခံဝင်
ရောက်သော်လည်း အောင်မြင်မှုမရရှိခဲ့ပေ။ ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ တရားရုံးချုပ်
(မန္တလေးရုံးထိုင်) ၏ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ
(အထူးအယူခံ) မှအမှတ် ၆၇ ကိုဆက်လက်လျှောက်ထားရာတွင်လည်း
တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) ကလျှောက်လွှာကို ပယ်လိုက်သည်။ ယင်း
အမိန့်များအပေါ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရ
စိစစ်ပြီး အောက်ပါပြဿနာကို ကြားနာရန် အထူးအယူခံမှု ဖွင့်လှစ်ခဲ့
သည်-

“ တရားခံ လင်းအောင်ဦးပါ (၄) ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)/၃၄ အရစွဲချက်တင်၍ စစ်ဆေးပြီး

နောက် ၎င်းတို့အား အမှုမှအပြီးအပြတ်လွတ်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေ အရ မှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ။ ”

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းအောင်ဦး
ပါ ၄

အမှုဖြစ်ပွားပုံအကျဉ်းချုပ်မှာ ဒုရဲအုပ်မြထွန်းသည် မန္တလေးမြို့၊ ချမ်းမြသာစည်မြို့နယ် အမှတ် (၁၁) ရဲစခန်း၌ ၁၇-၉-၉၆ ရက်နေ့က တာဝန်မှူးအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေစဉ် (၂၁:၃၀) နာရီအချိန်က ဆေးရုံကြီး၌ လူတစ်ဦးဝါးထိုးခံရ၍ သေဆုံးနေကြောင်း သတင်းအရ သွားရောက်ရာ ဆေးရုံအရေးပေါ်လူနာဌာနတွင် အောင်ကျော်မိုးဆိုသူမှာ ဝါးဒဏ်ရာရရှိ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရပြီး ၎င်း၏ညီဇော်မင်းထွန်းက ကျူရှင်ဆရာ ဦးမျိုးသိန်း၏အိမ်ရှေ့တွင် ကျူရှင်တက်သူ ကိုနိုင် (ခ) ထွန်းထွန်းနိုင်၏ အဖွဲ့နှင့် အပြန်အလှန်ရိုက်ကြရာမှ အောင်ကျော်မိုး သေဆုံးကြောင်းသိရ၍ ကိုနိုင် (ခ) ထွန်းထွန်းနိုင်နှင့်အဖွဲ့အား အရေးယူပေးရန် တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသောအမှုဖြစ်သည်။

မန္တလေးခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ (၄) ဦးတို့သည် ရန်ဖြစ်မည့် အနေအထားကို ကြိုတင်မသိရှိကြောင်း၊ လှထွန်းအောင်နှင့် အောင်ဝင်း တို့က သေသူအား ဝါးနှင့်ထိုးလိုက်သည်ကို တရားခံများက အကြံတူဖြင့် ပြုလုပ်ခြင်း၊ အားပေးကူညီခြင်းမရှိကြောင်း စသည်ဖြင့် သုံးသပ်ပြီး အယူခံ တရားခံ (၄) ဦးအား အမှုမှ အပြီးအပြတ်လွတ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်က သုံးသပ်ရာတွင်လည်း အချင်းဖြစ်နေ့က ရန်ဖြစ် သည်မှာ တရားခံ (၄) ဦးနှင့် ဇော်မင်းထွန်းတို့က တစ်နေရာ၊ အောင်ဝင်း နှင့် လှထွန်းအောင်တို့က တစ်နေရာခွဲ၍ ရန်ဖြစ်ကြကြောင်း၊ တရားခံပြေး တို့က သေသူအား ဝါးနှင့်ထိုးစဉ် အယူခံတရားခံတို့က အားပေးကူညီကြ သည်ဟုဆိုနိုင်ရန် ခဲယဉ်းကြောင်း စသည်ဖြင့် သုံးသပ်ပြီး မန္တလေးခရိုင် တရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည်။

နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးက တရားခံအားလုံးသည် ၁၄-၉-၉၆ နေ့တွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ သော ရန်ညှိုးရန်စဖြင့် ၁၇-၉-၉၆ နေ့တွင် အချင်းဖြစ်နေရာသို့ အတူတကွ ပူးပေါင်းရောက်ရှိလာကြပြီး ပြစ်မှုကို အတူတကွပူးပေါင်း၍ ကျူးလွန်ခဲ့ကြ ကာ အသင့်ယူဆောင်လာသောဝါးဖြင့်ထိုး၍ အောင်ကျော်မိုး သေဆုံးရ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းကိုစတင်ရာ၌ တရားခံအားလုံး အတူတကွ ပူးပေါင်းပြီး အောင်ကျော်မိုး သေသူနှင့် သေဆုံးသူ၏ညီ ဇော်မင်းထွန်း တို့အား ဝိုင်းဝန်းထိုးနှက်၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြရင်းမှ

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းအောင်ဦး
ပါ ၄

ဇော်မင်းထွန်းကို ထိုးကြိတ်သည့်နေရာနှင့် သေသူ အောင်ကျော်မိုးကို ထိုးကြိတ်သည့် နေရာတို့ သီးခြားစီဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ တရားခံပြေး ၂ ဦးက သေသူ၏ ညီ ဇော်မင်းထွန်းကို ဝိုင်းဝန်း ထိုးကြိတ်ကြခြင်းဖြင့် အချင်းဖြစ် လူသတ်မှု ကို အတူတကွ ပူးပေါင်းကျူးလွန်ကြသည်ဟု ကောက်ယူနိုင်ပါကြောင်း၊ တရားခံ လင်းအောင်ဦးပါ ၄ ဦးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)/၁၁၄ အရ ထိုက်သင့်သည့် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားခံများ၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက တရားခံပြေး ၂ ဦးအနက် တရားခံပြေး အောင်ဝင်းကို ဖမ်းဆီးရမိသဖြင့် မန္တလေးခရိုင် တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၉၂/၉၉ တွင်ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂) အရထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ချမှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အမှန်တကယ် ပြစ်မှုကိုကျူးလွန်သူအား အပြစ်ပေးပြီးဖြစ်သဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် မပါဝင်သော အယူခံတရားခံများအား တရားသေလွှတ်သည့် အမိန့်ကို ဆက်လက်အတည်ပြုသင့်ကြောင်း၊ သေသူ၏ညီ ဇော်မင်းထွန်းနှင့် အယူခံတရားခံ ၄ ဦးတို့က တစ်နေရာ၊ အောင်ဝင်း၊ လှထွန်းအောင်နှင့် သေသူတို့သည် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ အခြားတစ်နေရာ ရွံ့ဗွက်ထဲတွင် အချင်းဖြစ်ပွားခဲ့ကြခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ သေသူနှင့် အချင်းဖြစ်ပွားသူများမှာ အောင်ဝင်းနှင့် လှထွန်းအောင် နှစ်ဦးတည်းသာဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားသဖြင့် ဤအမှုတွင် အရေးယူလောက်သောပြဿနာ မပေါ်ပေါက်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

အမှုတွဲပါ သက်သေခံချက်များကို စိစစ်ကြည့်ရှုရာတွင် သေသူ၏ ညီ ဇော်မင်းထွန်း (လိုပြ-၁) သည် ဦးမျိုးသိန်း သင်္ချာကျရှင်သို့ တက်ရောက်နေသော ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အယူခံတရားခံ (၄) ဦးသည်လည်း ယင်းကျရှင်သို့တက်ရောက်နေကြသော ကျောင်းသားများဖြစ်ကြသည်။ အချင်းမဖြစ်ပွားမီ ၃ ရက်ခန့်က ၁၄-၉-၉၆ ရက်နေ့ည ၉ နာရီတွင် ဇော်မင်းထွန်းသည် ကျရှင်မှအပြန်လမ်းတွင် တရားခံကိုနိုင် (ခ) ထွန်းထွန်းနိုင်၊ လင်းအောင်ဦး၊ ဇော်မိုးသက်နှင့် တင်မောင်ဆွေတို့နှင့် ရန်ပွဲဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ထိုသို့ရန်ဖြစ်ထားသဖြင့် ရန်ဆက်လက်ဖြစ်မည်ကိုစိုးရိမ်၍ ဇော်မင်းထွန်းသည် ၁၅-၉-၉၆ နေ့နှင့် ၁၆-၉-၉၆ နေ့များတွင် ကျရှင်သို့ မတက်ဘဲနေသည်။ ၁၇-၉-၉၆ နေ့တွင် ကျရှင်မတက်သည်မှာကြာ၍ စာအုပ်ငှားရန် အစ်ကိုသေသူ အောင်ကျော်မိုးကိုအဖော်ခေါ်ပြီး ဦးမျိုးသိန်း

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းအောင်ဦး
ပါ ၄

သင်္ချာကျရှင်သို့ သွားရောက်ခဲ့သည်။ ကျရှင်သင်သည့်အချိန်တွင် တရားခံ (၄) ဦးနှင့်အတူ တရားခံပြေး လှထွန်းအောင်နှင့် အောင်ဝင်းတို့နှင့် တွေ့ဆုံကြရာ အယူခံတရားခံ (၄) ဦးနှင့် တရားခံပြေး (၂) ဦးတို့က ဇော်မင်းထွန်းနှင့် အောင်ကျော်မိုးတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ဦးကို “ဂ” ပုံအတိုင်းဝိုင်းထားကြသည်။ ဇော်မင်းထွန်းက ရန်ဖြစ်မည်စိုး၍ အမှတ် (၃) အယူခံတရားခံ ကိုနိုင်ထံမှ စာအုပ်ငှားရန် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ် အမှတ် (၁) အယူခံတရားလို လင်းအောင်ဦးက ၎င်းလွယ်ထားသော လွယ်အိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်လိုက်သဖြင့် သေသူ အောင်ကျော်မိုးက ဘာလုပ်မလို့လဲဟု လှမ်းမေးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တရားခံပြေး လှထွန်းအောင်က အောင်ကျော်မိုးအား စတင်လက်သီးနှင့်ထိုးသည်။ ကိုနိုင်နှင့် အမှတ် (၄) အယူခံတရားခံ တင်မောင်ဆွေတို့လည်း ဇော်မင်းထွန်းကို လက်သီးနှင့်ဝိုင်းထိုးကြသည်။ ဇော်မင်းထွန်းက ရှောင်တိမ်းရင်း နောက်ဖက်သို့ရောက်သွားသည်။ ကိုနိုင်နှင့် တင်မောင်ဆွေ တို့ ဇော်မင်းထွန်းအား လက်သီးနှင့်ထိုးနေစဉ် လင်းအောင်ဦးနှင့် အမှတ် (၂) အယူခံတရားခံ ဇော်မိုးသက်တို့ ပြေးလာပြီး ဝိုင်းဝန်းထိုးကြသည်။

ထိုသို့ ရန်ဖြစ်နေကြစဉ် တရားခံပြေး အောင်ဝင်းသည် ၎င်းကိုင်ထားသော အနက်ရောင်ခေါက်ထီးအရှည်တွင်းမှ ဓါးကိုထုတ်ပြီး အောင်ကျော်မိုးအား စတင်ထိုးလိုက်သည်။ တရားခံပြေးမှ လှထွန်းအောင်က အောင်ဝင်းလက်ထဲမှ ဓါးကိုလုယူပြီး အောင်ကျော်မိုးအား ဆက်လက်ထိုးသည်။ အောင်ဝင်း၊ လှထွန်းအောင်နှင့် အောင်ကျော်မိုးတို့သည် ရွဲ့ဗွက်အတွင်း လုံးထွေးနေကြသည်။

ထိုစဉ် လှထွန်းအောင်တို့ဘက်မှ “ဟိတ်လာခဲ့ ” ဟုခေါ်သံကြား၍ ဇော်မင်းထွန်းအား ဝိုင်း၍လက်သီးထိုးနေသူ လင်းအောင်ဦး၊ ဇော်မိုးသက်၊ ကိုနိုင်နှင့် တင်မောင်ဆွေတို့သည် ဝိုင်းထိုးရာမှရပ်ပြီး ကျရှင်အတွင်းသို့ ဝင်ပြေးကြသည်။ အောင်ဝင်းနှင့် လှထွန်းအောင်တို့လည်း အောင်ကျော်မိုးအား ဓါးနှင့်ထိုးပြီး ကျရှင်အတွင်းသို့ ဝင်ပြေးသည်။ ဇော်မင်းထွန်းက အစ်ကိုဖြစ်သူ အောင်ကျော်မိုးအား ကြည့်ရှုရာ အောင်ကျော်မိုးမှာ ဓါးဒဏ်ရာများရရှိပြီး ရွဲ့ဗွက်ထဲတွင်လဲကျ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ဇော်မင်းထွန်းသည် ဖခင်ဦးသိန်းထွန်း (လိုပြ-၄) နှင့်အတူ အောင်ကျော်မိုးအား ဆေးရုံသို့ပို့ပြီးတစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရဲစခန်းတွင် တိုင်ကြားသည်။ ဦးသိန်းထွန်းသည် အမှတ် (၁၁) ရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ်မြထွန်း

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းအောင်ဦး
ပါ ၄

(လိုပြ-၁) နှင့်အတူ ဦးမျိုးသိန်း (လိုပြ-၅) ၏ကျရှင်သို့လိုက်သွားပြီး တရားခံများ၏နေရပ်လိပ်စာကိုရယူသည်။ တရားခံ (၄) ဦးအား ဒုရဲအုပ်မြထွန်းမှ ညတွင်းချင်းဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့သည်။ ကွက်စိတ်မျိုး မောင်သက်ခိုင် (လိုပြ-၉) သည် ရန်ဖြစ်ကြောင်းကြားသိရ၍ ကိုဇော်ခင် (လိုပြ-၆) နှင့်အတူ တရားခံကိုနိုင်၏ဖခင် ဦးအောင်သိန်း (လိုပြ-၁၃) ၏နေအိမ်သို့ လိုက်သွားသည်။ ဦးအောင်သိန်း၏ အိမ်တွင်တရားခံ (၄) ဦးနှင့်အတူ တရားခံပြေး လှထွန်းအောင်နှင့် အောင်ဝင်းတို့ကိုတွေ့ရသည်။ ထိုအချိန်က လှထွန်းအောင်နှင့် အောင်ဝင်းသည် ဖိနပ်မပါ၊ လုံချည်ကို အတိုဝတ်ထားပြီး လုံချည်တွင် ရွှံ့များပေကျနေသည်။ လှထွန်းအောင်က ၎င်းနှင့်ရန်ဖြစ်သည့်တစ်ဖက်မှ အကြီးဆုံးကောင်လေးအား ထိန်းလိုက်သဖြင့် ကိုနိုင်တို့မှာ ဘာမှမဖြစ်ဟု ပြောသည်။

တရားခံ လှထွန်းအောင်၊ အောင်ဝင်း၊ လင်းအောင်ဦး၊ တင်မောင်ဆွေတို့မှာ တရားခံ ကိုနိုင်၏ဖခင် ဦးအောင်သိန်း (လိုပြ-၁၃) ၏တူများဖြစ်ကြသဖြင့် ၎င်းတို့အားလုံးသည် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သူများဖြစ်ကြသည်။ ဦးအောင်သိန်းနှင့် တစ်ဝိုင်းခြားတွင်နေထိုင်ကြသူများလည်းဖြစ်သည်။

ဒုရဲအုပ် သန်းငွေ (လိုပြ-၁၂) သည် လှထွန်းအောင်နေအိမ်သို့ သွားရောက်ရှာဖွေရာ နေအိမ်အဝင်ဝတွင် ထိုးစိုက်ထားသော အရိုးတွင်ရွှံ့ပေ၍ အသွားတွင်သွေးဟုထင်ရသောအရာ စွန်းပေနေသည့်ခါးမြှောင်တစ်ချောင်းကို တွေ့ရသဖြင့် ဒုရဲအုပ် သန်းငွေက ကိုနိုင်၏ဖခင် ဦးအောင်သိန်းထံမှ သက်သေခံ (င) ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းသည်။

သေသူ အောင်ကျော်မိုးတွင် ယာဘက်နဖူးပေါ်တွင် ဒဏ်ရာတစ်ခု၊ ညာဘက်ရင်ဘတ်အရှေ့ပိုင်း၊ နံပါတ် ၄ နံရိုးကြားတွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ခု၊ ညာဘက်ရင်ဘတ်ကြား နံပါတ် ၇ နံရိုးကြားတွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ခု၊ ညာဘက်ရင်ဘတ်အရှေ့ပိုင်း ဘေးဘက်တွင် ရင်ခေါင်းထိနက်သောနံပါတ် ၉ နံရိုးအောက်တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာတစ်ခု၊ စုစုပေါင်း ဒဏ်ရာ (၄) ချက်ရရှိသည်။ ယင်းဒဏ်ရာများအနက် အမှတ် (၃) နှင့် အမှတ် (၄) ထိုးသွင်းဒဏ်ရာများကြောင့် အဆုတ်နှင့်သွေးကြောကြီးကို ထိခိုက်ပြီး သွေးလွန်၊ သွေးလန်၍ သေဆုံးရကြောင်း အမှတ် (၃) နှင့် အမှတ် (၄) ဒဏ်ရာတို့မှာ မှုချသေစေနိုင်သောဒဏ်ရာများဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါက်တာသန်းမေကြည် (လိုပြ-၃) ကထွက်ဆိုထားသည်။

တရားခံ လင်းအောင်ဦး၊ ဇော်မိုးသက်၊ ကိုနိုင် (ခ) ထွန်းထွန်းနိုင် နှင့် တင်မောင်ဆွေတို့က ထုချေရာတွင် ဇော်မင်းထွန်း၊ ၎င်း၏အစ်ကို သေသူ အောင်ကျော်မိုးတို့နှင့် ရန်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းမရှိဟု ငြင်းသည်။ ကျူရှင်ဆင်း ချိန်တွင် ဇော်မင်းထွန်းက ကိုနိုင်ထံမှ စာအုပ်ငှားသည်မှာမှန်သည်ဟု လင်းအောင်ဦး၊ ဇော်မိုးသက်နှင့် တင်မောင်ဆွေတို့က ထွက်ဆိုကြသော် လည်း ကိုနိုင်ကမူ ယင်းအချက်ကို ငြင်းသည်။ ကျူရှင်ပေါက်ဝတွင် ဇော်မင်း ထွန်းကို တွေ့သော်လည်း စာအုပ်ငှားသည်ကို မသိကြောင်း၊ “ရိုက်ရိုက်” ဟုအသံကြားသဖြင့် ကျူရှင်ထဲသို့ ဝင်ပြေးသည်ဟုဆိုသည်။

ရန်ပွဲဖြစ်ပွားပုံအနေအထားကိုကြည့်လျှင် အောင်ကျော်မိုးနှင့် တရားခံပြေး အောင်ဝင်း၊ လှထွန်းအောင်တို့က တစ်နေရာ၊ ဇော်မင်းထွန်း တို့နှင့် အယူခံတရားလို (၄) ဦးတို့က တစ်နေရာစီ၊ သီးခြားစီခွဲ၍ ရန်ဖြစ် ခဲ့ကြသည်။ ရန်ပွဲ၏နောက်ဆုံးအစိတ်အပိုင်းတစ်ခုအပေါ်ကွက်၍ သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ရန် မဟုတ်ပေ။ ရန်ပွဲဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးကို စိစစ်သုံးသပ်ရန်လိုသည်။ ထိုသို့ရန်ပွဲဖြစ်စဉ်တစ်ခုလုံးကိုကြည့်မည်ဆိုလျှင် ၁၇-၉-၉၆ နေ့ရန်ပွဲသည် ၁၄-၉-၉၆ ရက်နေ့ရန်ပွဲ၏အဆက်အဖြစ် တွေ့မြင်ရမည်ဖြစ်သည်။ ၁၇-၉-၉၆ နေ့က ဖြစ်ပွားခဲ့သောရန်ပွဲတွင် အယူခံတရားလို (၄) ဦးနှင့် အတူ တရားခံပြေး (၂) ဦးတို့ရှိနေကြပြီး သေသူ၏ညီဖြစ်သူ ဇော်မင်းထွန်း အား တွေ့သည်နှင့် (၆) ဦးစလုံးက ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ်ခဲ့ကြသည်။ အုပ်စုဖွဲ့ ပြီး အနိုင်ကျင့်ခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားခံ (၄) ဦးသည် အောင်ကျော်မိုးအား တရားခံပြေး (၂) ဦးက ဓါးဖြင့်ထိုးနိုင်ရန် အခွင့်အလမ်း အခြေအနေ ဖော်ဆောင်ပေးခဲ့ကြသည်။ ဝိုင်းဝန်းကူညီပေးခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင် အယူခံ တရားခံတို့သည် အချင်းမဖြစ်ပွားမီ အတူရှိနေကြခြင်း၊ အချင်းဖြစ်ပွားပြီး နောက်ကျူရှင်ထဲသို့ အတူဝင်ပြေးခြင်း၊ ထိုနေရာမှတစ်ဆင့် အယူခံတရား လို ကိုနိုင်၏ဖခင် ဦးအောင်သိန်း၏နေအိမ်သို့ တစ်စုတစ်ဝေးတည်းရောက် ရှိကြခြင်း စသောသက်သေခံအထောက်အထားများအရ အယူခံ တရားခံ ၄ ဦးသည် တရားခံပြေး (၂) ဦးက သေသူအားသတ်ရာတွင် ပူးပေါင်း ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ အားပေးကူညီခြင်းပြုခဲ့ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။

သို့အတွက် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး အယူခံတရားခံ လင်းအောင်ဦး၊ ဇော်မိုးသက်၊ ကိုနိုင် (ခ) ထွန်းထွန်းနိုင်နှင့် တင်မောင်ဆွေ တို့ (၄) ဦးအား မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (မန္တလေးခရိုင်) ကအမှုမှ

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
လင်းအောင်ဦး
ပါ ၄

အပြီးအပြတ်လွတ်သောအမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသော တရားရုံး
ချုပ်၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ အယူခံတရားခံ လင်းအောင်ဦး၊
ဇော်မိုးသက်၊ ကိုနိုင် (ခ) ထွန်းထွန်းနိုင်နှင့် တင်မောင်ဆွေတို့ (၄) ဦးအား
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၂)/၁၁၄ အရပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိရ
သဖြင့် အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၅) (ငါး) နှစ်စီ အသီးသီးကျခံစေရန်
အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ချုပ်ရက်များကို ထောင်ဒဏ်ကာလမှ ထုတ်နှုတ်ခံစားခွင့်ပြုသည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
မတ်လ
၇ ရက်

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဒေါက်တာတင်အောင်အေး၏ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးတင်အေး *

စာချုပ်စာတမ်းလိမ်လည်အတုပြုမှုများတွင် တိုက်ရိုက်သက်သေခံချက်ရရှိရန် မလွယ်ကူသဖြင့် သွယ်ဝိုက်သည့် သက်သေခံချက်များကိုသာ အလေးထားသုံးသပ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စာချုပ်လိမ်လည်အတုပြုလုပ်သည့် အမှုများတွင် တိုက်ရိုက်သက်သေခံချက်ရရှိရန် မလွယ်ကူပေ။ သွယ်ဝိုက်သည့်သက်သေခံချက်များကို အခြေခံ၍ ဆုံးဖြတ်ရသည်။ စွန့်လွှတ်စာချုပ်ပါ ဥပစာကို အယူခံတရားခံတစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ် ရရှိရန် အဆင့်ဆင့်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့်အချက်။ စွန့်လွှတ်စာချုပ်ပေါ်ရှိ စွန့်လွှတ်သူ၏ လက်မှတ်မှာအမည်ပါသူက ရေးထိုးခဲ့ခြင်းမဟုတ်သည့်အချက်၊ စွန့်လွှတ်စာချုပ်သက်သေများကလည်း စာချုပ်ပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားမှုမရှိသည့်အချက် ပစ္စည်းအပေါ် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသူများကို စွန့်လွှတ်စာချုပ်ချုပ်ဆိုမှုအား အသိမပေးခဲ့သည့်အချက်၊ စွန့်လွှတ်စာချုပ်သည် အယူခံတရားခံ၏ လက်ဝယ်တွင်သာအမြဲရှိနေခဲ့သည့်အချက်နှင့် စွန့်လွှတ်စာချုပ်ပေါ်တွင် ပြင်ဆင်ရေးသားထားသည့် စာသားများပါဝင်နေသည့်အချက်တို့ကို စုပေါင်းသုံးသပ်ပါက အယူခံတရားခံသည် စွန့်လွှတ်သူလက်မှတ်ကို လိမ်လည်အတုပြုရေးထိုးခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူရမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ပြီးပါက တရားခံက စွဲချက်အပေါ် ဖြေရှင်းခြင်းမပြုနိုင်လျှင် တရားခံအား ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ရန်သာဖြစ်သည်။

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၂
+ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၃၅ တွင်ချမှတ်သော၆-၇-၂၀၀၁ ရက်နေ့စွဲပါ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့်အယူခံမှု

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးတင်အေး

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါ်လှလှမြိုင်
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- အယူခံတရားခံများအတွက် - ဦးမောင်မောင်ပြုံး
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၅/၉၉ တွင် တရားခံ ဦးတင်အေးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၇ အရတရားစွဲ ဆိုရာ တရားခံကိုအမှုမှ အပြီးအပြတ်လွှတ်ကြောင်း မြို့နယ်တရားရုံးက အမိန့်ချခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးက ဤအမှု ဖြင့်အယူခံခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ဦးတင်ရှိန်၊ ဦးတင်အေးနှင့် ဦးတင်စိန်တို့မှာ ညီအစ်ကို အရင်းများဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့ (၃) ဦးသည် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ် (၅) ရပ်ကွက်၊ လမ်း ၅၀၊ အိမ်အမှတ် ၃၇/၄၁ ကိုပိုင်ရှင်ဦးခန့်ထံမှ ၁၉၇၄ ခုနှစ်က ဝယ်ယူခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် အဆိုပါဥပစာ၏ ပူးတွဲပိုင်ရှင်ဖြစ်ခဲ့ သူ ဦးတင်ရှိန်သည် ၁၉၈၂ ခုနှစ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သည်။ ဦးတင်ရှိန်၏ ဇနီး ဒေါ်ကျင်ရီက ဦးတင်ရှိန်ကျန်ရှိသော အမွေပစ္စည်းများရလိုကြောင်း ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် ဦးတင်အေးထံသို့ တောင်းဆိုခဲ့သည်။ ထိုအခါ အထက် ဖော်ပြပါဥပစာတွင် ဦးတင်ရှိန်ရခွင့်ရှိသော အခွင့်အရေးများကို ဦးတင်ရှိန် က ဦးတင်အေးထံသို့ စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ဆိုသော စွန့်လွှတ်စာချုပ်တစ်ခုကို ဦးတင်အေးက တင်ပြလာသည်။ အဆိုပါ ၁၈-၆-၈၁ ရက်စွဲပါ စွန့်လွှတ် စာချုပ်ကို ဦးတင်ရှိန်က ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ထိုစာချုပ်ကို ဦးတင်အေး က မမှန်မကန်ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်းတို့ကို ဒေါ်ကျင်ရီက အဆိုပြုစွပ်စွဲ ပြီး ဦးတင်အေးအပေါ် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ဦးတင်အေးအပေါ် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၇ အရမြို့နယ်တရားရုံးက စွဲချက်တင်ခဲ့သော်လည်း အပြီးအပြတ်ဆုံးဖြတ်သောအခါ ဦးတင်အေးကို အမှုမှအပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ သည်။ ထိုအမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် ရှေ့နေချုပ်ရုံးက အယူခံခြင်းဖြစ် သည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် ရှေ့နေချုပ်ရုံးက တင်ပြသည့်အဓိက အကြောင်းပြချက်များမှာ လမ်း (၅၀) အမှတ် ၃၇/၄၁ ဥပစာကို ပိုင်ရှင် ဦးမောင်ခန့်ထံမှ ဦးတင်အေး၊ ဦးတင်ရှိန်နှင့် ဦးတင်စိန်တို့က ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် စရန်ငွေ ၁၀၀၀၀၀/- ပေး၍ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုပါ

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးတင်အေး

ဥပစာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဦးတင်ရှိန်ရခွင့်ရှိသော အခွင့်အရေးများကို ဦးတင်ရှိန်က စွန့်လွှတ်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ဦးတင်အေး တင်ပြလာသည့် စွန့်လွှတ်စာချုပ်သက်သေခံ (၄-၁) ပေါ်ရှိ စွန့်လွှတ်သည့်လက်မှတ်မှာ ဦးတင်ရှိန်၏လက်မှတ်မဟုတ်ကြောင်း၊ စာချုပ်ပါရက်စွဲများကို ပြုပြင်ထား သည်မှာလည်း ထင်ရှားကြောင်း ဦးတင်ရှိန်ကွယ်လွန်သည့်အခါ ဇနီး ဒေါ်ကျင်ရီကျန်ရှိနေပါလျက် ဦးတင်ရှိန်တွင် အမွေဆက်ခံသူကျန်ရစ်ခဲ့ ခြင်းမရှိဟု ဦးတင်အေးက ကြေငြာခဲ့ခြင်းမှာ ဦးတင်အေး၏ မမှန်မကန် ဆောင်ရွက်မှုဖြစ်ကြောင်းတို့ကို တင်ပြသည်။ စွန့်လွှတ်စာချုပ်သက်သေခံ (၄-၁) ပေါ်ရှိ စွန့်လွှတ်သူနေရာတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသူမှာ ဦးတင်အေး ဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုနိုင်သည့် မျက်မြင်သက်သေမရှိသော်လည်း စွန့်လွှတ် စာချုပ်မှာ ဦးတင်အေး၏လက်ဝယ်တွင် အမြဲရှိနေခဲ့သောအချက်နှင့် စွန့် လွှတ်စာချုပ်အရ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသူမှာ ဦးတင်အေးဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်များကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားသင့်ကြောင်း၊ အဆိုပါအချက်များအရ ဦးတင်အေးသည် စွန့်လွှတ်စာချုပ်ကို အတုပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူနိုင် ကြောင်းတို့ကို လျှောက်လဲသည်။ ဦးတင်အေးသည် အဖိုးတန်စာတမ်း အမှတ်အသားကို လိမ်လည်အတုပြုလုပ်ကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ဦးတင်အေးအား အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်သင့်ကြောင်း ဦးတင်အေးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၇ အရပြစ်မှုပြစ်ဒဏ်များ စီရင်ချမှတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားခံ ဦးတင်အေး၏ရှေ့နေမှ လျှောက်လဲရာတွင် လမ်း ၅၀၊ အမှတ် ၃၇/၄၁ ဥပစာကို ဦးတင်အေးနှင့် ဦးတင်ရှိန်တို့က ယခင်က ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်ခဲ့သောအချက်ကို မငြင်းကွယ်ပေ။ သို့သော်ဦးတင်ရှိန်က ၄၅၀၀၀/-ကိုဦးတင်အေးထံမှ ချေးယူသုံးစွဲခဲ့သဖြင့် အထက်ပါဥပစာမှ ဦးတင်ရှိန်၏ရပိုင်ခွင့်များကို ဦးတင်ရှိန်က စွန့်လွှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စွန့်လွှတ်စာချုပ်သက်သေခံ (၄-၁) ကိုဦးတင်ရှိန်က ရိုက်နှိပ်ခဲ့ပြီး လက်မှတ် ရေးထိုးကြသည့်အခါတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးလှမောင်နှင့် အခြားသက်သေ ဦးသိန်းမြင့်တို့ရှေ့တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ စာချုပ်ပါ ရက်စွဲများကို ပြုပြင်ရေးသားသူမှာလည်း ဦးတင်ရှိန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ စွန့်လွှတ်သူဦးတင်ရှိန်၏နေရာတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသူမှာလည်း ဦးတင်ရှိန်ပင်ဖြစ်ကြောင်း ထိုသို့လျှောက်လဲသည်။ ထို့နောက်စွန့်လွှတ် စာချုပ်ကို ဦးတင်အေးက လက်ဝယ်ထားရှိခဲ့ကြောင်း၊ ဆားဖိုကိစ္စ

၂၀၁၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးတင်အေး

အငြင်းပွားမှုရှိလာသဖြင့် ဧရာဝတီတိုင်းအခွန်ဦးစီးမှူးရှေ့တွင် ယခုစွန့်လွှတ်စာချုပ်ကို တင်ပြခဲ့ဘူး ကြောင်းတို့ကို လျှောက်လဲသည်။

စွန့်လွှတ်စာချုပ်ပေါ်ရှိ ဦးတင်ရှိန်၏နေရာတွင် လက်မှတ်ရေးထိုး သူမှာ ဦးတင်အေးဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုနိုင်သည့် မျက်မြင်သက်သေမရှိ ကြောင်း၊ စာချုပ်ပေါ်ရှိလက်မှတ်နှင့် ဦးတင်ရှိန်ရေးထိုးခဲ့သည်ဆိုသည့် နမူနာလက်မှတ်များကို တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းက ရေးထိုးခဲ့ခြင်းမဟုတ် ဟု လက်ရေးပါရဂူကပြန်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုပါပြန်ကြားချက် အရ စာချုပ်ပေါ်ရှိလက်မှတ်ကို ဦးတင်အေးက ရေးထိုးခဲ့သည်ဟု ကောက် ယူခြင်းမပြုသင့်ကြောင်း၊ ဦးတင်အေးအပေါ် အပြစ်ပေးပါကက ထင်ကြေး ဖြင့်အပြစ်ပေးရာရောက်နိုင်ကြောင်းတို့ကို လျှောက်လဲသည်။ မူလတရားရုံး က ဦးတင်အေးအပေါ် စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်းမှာ စွန့်လွှတ်စာချုပ်ကိစ္စအတွက် သာ စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးတင်အေးတစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ်သည် ဆိုသောကြေညာချက်ကိုပြုလုပ်မှုအတွက် စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်အဆိုပါ ကြေငြာချက်အတွက် ဦးတင်အေးတွင် ရှင်းလင်းရန် တာဝန်မရှိကြောင်းတို့ကို လျှောက်လဲသည်။ ထို့နောက်ယခုအချင်းဖြစ် ဥပစာမှ ဦးတင်ရှိန်၏ရပိုင်ခွင့်များကို ဦးတင်ရှိန်က ၁၈-၆-၈၁ ရက်စွဲပါ စာချုပ်ဖြင့် စွန့်လွှတ်ပေးပြီးဖြစ်သည်ဟု ရန်ကုန်တိုင်းတရားမကြီးမှုတွင် အမိန့်ချပြီးဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း တင်ပြသည်။ ဦးတင်အေးအပေါ် ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်နိုင်သည့် သက်သေခံချက်မရှိသဖြင့် မူလတရားရုံးက ဦးတင်အေးအား အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်း၊ ဤအယူခံ မှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်းတို့ကို လျှောက်လဲသည်။

ဤအမှုတွင် အဓိကစိစစ်ရမည့်အချက်မှာ ဦးတင်အေးအား အမှု မှအပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်းသည် မှန်ကန်မှုရှိ၊ မရှိဆိုသည့်အချက်ဖြစ်သည်။ အချင်းဖြစ်ဥပစာ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ၅ ရပ်ကွက်၊ လမ်း ၅၀၊ အိမ် အမှတ် ၃၇/၄၁ ကိုစွန့်လွှတ်စာချုပ်မပြုလုပ်မီက ဦးတင်အေးနှင့် ဦးတင်ရှိန်တို့ ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်ဆိုသောအချက်ကို အယူခံတရားခံက မငြင်းကွယ်ပေ။ ထိုစွန့်လွှတ်စာချုပ်နှင့် ဦးတင်အေး တစ်ဦးတည်းပိုင်ဖြစ် ကြောင်း ကြေညာစာချုပ်တို့အရအထက်ပါဥပစာကို ဦးတင်အေးက တစ်ဦး တည်းပိုင်အဖြစ် အမည်ပြောင်းရယူအကျိုးခံစားခဲ့သောအချက်ကိုလည်း ဦးတင်အေးကမငြင်းကွယ်ပေ။ ဤအမှုတွင်မြို့နယ်တရားရုံးက ဦးတင်အေး အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၇ အရစွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်

ကို ခရိုင်တရားရုံးက ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။ ခရိုင်တရားရုံး၏အမိန့်ကို တိုင်း
တရားရုံးက အတည်ပြုခဲ့သည်။ သို့သော်တရားရုံးချုပ်၏ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်
၄ (ခ)/၂၀၀၁ တွင်ခရိုင်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏အမိန့်များကို
ပယ်ဖျက်ပြီး တရားခံအပေါ် ပုဒ်မ ၄၆၇ အရစွဲချက်တင်ခဲ့သော မြို့နယ်
တရားရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုကြောင်း၊ ၁၈-၄-၂၀၀၁ နေ့က အမိန့်ချခဲ့
သည့် တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်တွင် “ စွပ်စွဲခံရသူ ဦးတင်အေးသည်
အချင်းဖြစ်စွန့်လွှတ်စာချုပ်ပါ ဦးတင်ရှိန်၏လက်မှတ်သည် အစစ်အမှန်ဖြစ်
ကြောင်း၊ မိမိရေးထိုးခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ခိုင်လုံထင်ရှားသည့်အထောက်
အထားဖြင့် ထုချေရှင်းလင်းရန်အချက်များ ပေါ်ပေါက်နေသည် ” ဟုဖော်ပြ
ထားသည်။

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ (၅) ရပ်ကွက်၊ လမ်း ၅၀၊ အိမ်အမှတ်
၃၇/၄၁ ကို ၁၉၇၄ ခုနှစ်တွင် ပိုင်ရှင်ဦးခန့်ထံမှ ဦးတင်အေး၊ ဦးတင်ရှိန်
နှင့် ဦးတင်စိန်တို့ ညီအစ်ကိုက စရန်ငွေ (၁) သိန်း ၆ သောင်းကျပ်ပေး
ချေပြီးဝယ်ယူခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် အပြီးသတ်စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ ဝယ်ယူ
သောအခါတွင် ဦးတင်အေးနှင့် ဦးတင်ရှိန်တို့နှစ်ဦးသာလျှင် ဝယ်ယူသူ
အဖြစ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဦးတင်ရှိန်သည် ၉-၂-၈၂
နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရာ ဦးတင်ရှိန် ရခွင့်ရှိသော အခွင့်အရေးများကို
၎င်း၏ဇနီး ဒေါ်ကျင်ရီက ဦးတင်အေးထံမှ တောင်းခံခဲ့သည်။ ဒေါ်ကျင်ရီ
တို့က တရားမမှုတစ်ခုကို ၁၉၉၇ ခုနှစ်တွင် စွဲဆိုခဲ့ရာ ထိုအမှုတွင်
ဦးတင်အေးက ယခုအမှုဖြစ် ၁၈-၆-၈၁ ရက်စွဲပါ ဦးတင်ရှိန်၏စွန့်လွှတ်
စာချုပ်ကို တင်ပြလာသည်။ ထိုစာချုပ်သည် ဦးတင်ရှိန်က ချုပ်ဆိုခြင်းမရှိ
ကြောင်း၊ စာချုပ်အတုဖြစ်ကြောင်း ဒေါ်ကျင်ရီက စွပ်စွဲခြင်းဖြစ်သည်။

၁၈-၆-၈၁ ရက်စွဲပါ ဤအမှုမှသက်သေခံ (၄-၁) စွန့်လွှတ်
စာချုပ်မှာ လမ်း ၅၀၊ အိမ်အမှတ် ၃၇/၄၁ မှ ဦးတင်ရှိန်၏ရပိုင်ခွင့်များ
ကို ဦးတင်အေးသို့ စွန့်လွှတ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ ထိုစာချုပ်မှာ
ချုပ်ဆိုပြီးကတည်းက အခြားသူ၏လက်ဝယ်သို့မရောက်ခဲ့ဘဲ ဦးတင်အေး
၏ လက်ဝယ်တွင်သာရှိနေခဲ့သည်။ စာချုပ်ရက်စွဲကို ၁၈-၆-၈၁ ဟုဖော်ပြ
ထားရာတွင် ၁၉၈၁ ခုနှစ်ဟူသည့် ခုနှစ်ဂဏန်း “၁” ဂဏန်းသည် ပြင်ဆင်
ထားကြောင်းမြင်သာသည်။ စွန့်လွှတ်သူ ဦးတင်ရှိန်၏နေရာတွင် ရေးထိုး
ထားသည့်လက်မှတ်ကို ယခင်က ဦးတင်ရှိန်ရေးထိုးခဲ့သည့် လက်မှတ်နမူနာ
များဖြင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးခဲ့သည့် အင်းစိန်မှုခင်းတပ်ဖွဲ့၏ ပြန်ကြားစာ

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးတင်အေး

သက်သေခံ (၃) အရ နမူနာလက်မှတ် (၉) စောင်ပါလက်မှတ်များနှင့် စွန့်လွှတ်စာချုပ်ပေါ်ရှိ လက်မှတ်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က ရေးထိုးခဲ့ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း ပြန်ကြားထားသည်။ နမူနာလက်မှတ် (၉) ခုမှာ ယခင်က ဦးတင်ရှိန် ကျေးရွာပြည်သူ့ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ်ဆောင်ရွက်ခဲ့စဉ်က ရေးထိုးခဲ့သောလက်မှတ်များလည်း ပါဝင်သည်။ ထို့ကြောင့် နမူနာ လက်မှတ် (၉) စောင်သည် ဦးတင်ရှိန် ရေးထိုးခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ အဆိုပါ နမူနာလက်မှတ်များသည် ဦးတင်ရှိန် ရေးထိုးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဆို သောအချက်ကိုလည်း အယူခံတရားခံ ဦးတင်အေးတို့က ငြင်းကွယ်ထား ခြင်းမရှိပေ။ ထိုအချက်များကို စုပေါင်းသုံးသပ်ပါက သက်သေခံ (၄-၁) စွန့်လွှတ်စာချုပ်ပေါ်မှ လက်မှတ်သည် ဦးတင်ရှိန်ရေးထိုးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဟု ကောက်ယူရပေမည်။

အယူခံတရားခံ ဦးတင်အေးသည် စည်ပင်သာသာဌာနသို့ သွား ရောက်ပြီး ဦးတင်ရှိန် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးတင်ရှိန်တွင် အမွေ စားအမွေခံ ဇနီးသားသမီးကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်းတို့ကို ဖော်ပြပြီး လမ်း ၅၀၊ အိမ်အမှတ် ၃၇/၄၁ကို ဦးတင်ရှိန်က တစ်ဦးတည်းပိုင်ပစ္စည်းဖြစ်လာ ကြောင်းများကို ဖော်ပြထားသည့် ကျမ်းကျိန်လွှာတစ်စောင် သက်သေခံ (ည) ကိုပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု ဒေါ်ကျင်ရီက ထွက်ဆိုထားသည်။ ထိုကျမ်းကျိန် လွှာပြုလုပ်ခဲ့သည့် ရက်စွဲမှာ ၁၉၉၂ ခုနှစ် မေလ ၅ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဦးတင်အေးက ဦးတင်စိန်၊ ဦးလှမောင်၊ မစန်းမြ၊ ဦးသိန်းလွင်၊ ဒေါ်ကျင်ရီတို့အပေါ် အခြားပစ္စည်းအတွက် အမွေပုံရလို့မူ တရားစွဲဆို သော ဖျာပုံခရိုင်တရားရုံးက တရားမကြီး ၁/၉၂ တွင် ၁၁-၅-၉၃ ရက် နေ့က အမိန့်ချမှတ်ရာ၌ ဦးတင်ရှိန် ကွယ်လွန်သည့်အချိန်က ဇနီးကျန်ရှိ ခဲ့ကြောင်း ဖြေကြားထားခြင်းကို တွေ့ရှိရသည်။ အဆိုပါအမှုတွင် ဦးတင်ရှိန် က ၎င်း၏ပိုင်ခွင့်များကို ဦးတင်အေးအတွက် စွန့်လွှတ်ခဲ့ကြောင်း ဖော်ပြ ချက်တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့ရပေ။ ထိုအချက်ကို ထောက်ရှုပါက ဦးတင်အေး သည် လမ်း ၅၀၊ အိမ်အမှတ် ၃၇/၄၁ ကို တစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ် ရရှိ ရေးအတွက် စာချုပ်စာတမ်းအမျိုးမျိုးကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု ကောက်ယူနိုင် သည်။ ထို့နောက် အဆိုပါ မြေကွက်အတွက် မူလပိုင်ရှင် ဦးမောင်ခန့် အမည်မှ ဦးတင်အေးအမည်ပေါက်ပြောင်းလဲရန်အတွက် ဦးတင်အေးက လျှောက်ထားခဲ့ရာ ဂရန်အမည်ပြောင်းနိုင်ရန်အတွက် စည်ပင်သာယာ ဌာနမှ ၈-၃-၉၇ ရက်နေ့တွင် သတင်းစာ၌ ကြော်ငြာထုတ်ပြန်ခဲ့ကြောင်း၊

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးတင်အေး

သက်သေခံ (လ-၃) အရတွေ့ရှိရသည်။ ထိုအချက်မှာလည်း အငြင်းပွား
နေသည့် လမ်း ၅၀၊ အိမ်အမှတ် ၃၇/၄၁ ကို ဦးတင်အေးက ၎င်းအမည်
ဖြင့်ရရှိရန် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သည့်အချက်ပင်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရ
သည်။

အယူခံတရားခံ ဦးတင်အေးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၄၆၇ အရစွဲချက်တင်စေရန် တရားရုံးချုပ်မှ အမိန့်ချခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။
တရားခံအပေါ် စွဲချက်တင်ပြီးပါက တရားခံသည် စွဲချက်ကို ဖြေရှင်းခြင်း
မပြုနိုင်လျှင် တရားခံအား စွဲချက်တင်ထားသည့်အတိုင်း အပြစ်ပေးရမည်
သာဖြစ်ပေသည်။ သက်သေခံ (၄-၁) ပေါ်ရှိ စွန့်လွှတ်သူ၏လက်မှတ်မှာ
ဦးတင်ရှိန်၏လက်မှတ်ဖြစ်ပါသည်ဆိုသောအချက်ကို အယူခံတရားခံ
ဦးတင်အေးက အထောက်အထားများဖြင့် တင်ပြနိုင်ခဲ့ကြောင်းမတွေ့ရပေ။

စာချုပ်လိမ်လည်အတုပြုလုပ်သည့်အမှုများတွင် တိုက်ရိုက်သက်
သေခံချက်ရရှိရန်မလွယ်ကူကြောင်း သွယ်ဝိုက်သည့်သက်သေခံချက်များကို
သာ အခြေခံ၍ ဆုံးဖြတ်ရကြောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာများအရ လျှောက်
ထားသူမှအပ စာချုပ်ကို အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်က ပြုလုပ်နိုင်သည်
ဟု ယူဆနိုင်ခွင့်ရှိသည့်အချက် ပေါ်လွင်သည်ဟု မတွေ့ရကြောင်းများကို
ဦးချစ်တင် နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်* စီရင်ထုံးတွင်လမ်းညွှန်
ဆုံးဖြတ်ချက်များရှိနေကြောင်းကိုလည်း ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ တင်ပြလျှောက်လဲ
သည်။ ဦးတင်အေးသည် ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ လမ်း ၅၀၊ အိမ်အမှတ်
၃၇/၄၁ ဥပစာကို ၎င်းတစ်ဦးဘည်းပိုင်အဖြစ် ရရှိရန်အဆင့်ဆင့် ဆောင်
ရွက်လာခဲ့ကြောင်း အထောက်အထားများတွေ့ရှိနေရသည်။ အငြင်းပွားနေ
သော စွန့်လွှတ်စာချုပ်ပေါ်ရှိ စွန့်လွှတ်သူ၏လက်မှတ်မှာလည်း ဦးတင်ရှိန်
၏လက်မှတ်မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ အဆိုပါ စာချုပ်ချုပ်ဆိုသည့်
ရက်စွဲများလည်း ပြုပြင်ထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ စာချုပ်သက်သေ
ဦးလှမောင်၏ လက်မှတ်ကိုလည်း ဦးလှမောင် အမှန်တကယ်ရေးထိုးခဲ့
ကြောင်း ဦးတင်အေးက အထောက်အထားမပြနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် စွန့်လွှတ်
စာချုပ်ကို ပြုလုပ်စဉ်ကလည်း စွန့်လွှတ်သောပစ္စည်းအပေါ် အရေးဆိုခွင့်
ရှိနေသော ဦးတင်စိန်နှင့် ဒေါ်ကျင်ရီတို့ ပါဝင်သိရှိခဲ့ကြောင်း မတွေ့ရပေ။
စွန့်လွှတ်သူ၏နေရာတွင် ဦးတင်ရှိန်က လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ပါသည်ဆိုသော

* ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ ဗဟိုတရားရုံး၊ စာ-၁၈၇

၂၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးတင်အေး

တရားခံပြသက်သေများ၏ထွက်ချက်များမှာ ခိုင်မာမှုမရှိဟု သုံးသပ်ရရှိ
သည်။ အငြင်းပွားနေသော သက်သေခံ (၄-၁) စွန့်လွှတ်စာချုပ်ပေါ်ရှိ
ဦးတင်ရီ၏လက်မှတ်ကို အယူခံတရားခံ ဦးတင်အေးက ရေးထိုးခဲ့သည်ဟု
ပင် ကောက်ယူရပေမည်။ အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်နေသော သက်သေခံချက်
များအရ ဦးတင်အေးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၅ အရ လိမ်လည်
အတုပြုမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်းမြင်သာသည်။ ထို့ကြောင့် မူလတရားရုံး
က ဦးတင်အေးကို အပြီးအပြတ်လွှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်
ပေ။ ဦးတင်အေးသည် လိမ်လည်အတုပြုမှုကို ကျူးလွန်ခဲ့သည်ဟု သုံးသပ်
ရရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုသည်။ ဦးတင်အေးအား အပြီး
အပြတ်လွှတ်ခဲ့သော မူလတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်သည်။ ဦးတင်အေး
အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၅ အရဒဏ်ငွေ ၁၀၀၀၀/- (တစ်
သောင်းကျပ်) ပေးဆောင်စေရန် ဒဏ်ငွေပေးဆောင်ရန်ပျက်ကွက်ပါက
ထောင်ဒဏ် (၃) သုံးလကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
ဇူလိုင်လ
၂၆ ရက်

တရားသူကြီးချုပ်ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့် ဦးစန်းတင့်ရီတို့၏ရှေ့တွင်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမုံဆာလပါ ၃ *

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများ
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) / ၂၂ (က) (ခ) နှင့် ပုဒ်မ ၂၀
(က)/၂၂ (က) (ခ) တို့အရ တရားခံများအပေါ် ပြစ်မှုထင်ရှား
စီရင်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်းရှိ၊ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေ
သောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ (က) သည် မူးယစ်ဆေးဝါး
သို့မဟုတ် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများကို ထုတ်လုပ်ခြင်း၊ ဖြန့်ဖြူး
ခြင်း၊ ရောင်းချခြင်းအတွက် တားမြစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ပုဒ်မ ၁၉ (က)သည်
မူးယစ်ဆေးဝါး သို့မဟုတ် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးကို ရောင်းချ
ရန်အလို့ငှာ လက်ဝယ်ထားခြင်း၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ခြင်း၊ တင်ဆောင်ပေးပို့
ခြင်း၊ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းတို့အတွက် တားမြစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ဝမ်ဆိုက်
အမှု^(၁) တွင်တရားခံများအား မူးယစ်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ခြင်းအတွက် ပုဒ်မ
၂၀ (က) ဖြင့်ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့သည့်အပြင် မူးယစ်ဆေးဝါးများကို ရောင်းချ
ရန်အလို့ငှာ သယ်ယူခြင်းအတွက်လည်း ပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ပြစ်ဒဏ်
စီရင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မူးယစ်ဆေးဝါး သို့မဟုတ် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေ

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၆၀
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၄၁
သေဒဏ်အတည်ပြုမှုလျှောက်လွှာအမှတ် ၂ တွင် ချမှတ်သော
၁၁-၄-၂၀၀၂ ရက်နေ့စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏ အမိန့်ကို အထူးအယူခံ
လျှောက်ထားမှု

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမုံဆာလပါ ၃

သောဆေးဝါးများကို ထုတ်လုပ်ခြင်းအတွက် ပုဒ်မ ၂၀ (က) အရပြစ်ဒဏ်
စီရင်နိုင်ပြီး ရောင်းချရန်အလို့ငှာ သယ်ဆောင်ခြင်း၊ လက်ဝယ်ထားခြင်း
ပြုလုပ်ပါကလည်း ပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိ
ရပါသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ
(၃) ဦးအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၂ (က) (ခ) အရ ပြစ်မှု
ထင်ရှားစီရင်ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ပုဒ်မ ၂၂ (က) (ခ) အရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လျှင်
တရားခံများ ကျူးလွန်သောပုဒ်မ ၁၉ (က) ၏ အများဆုံးပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သော
နှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ်ကို မလွဲမသွေချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမြင့်နိုင်
ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- အယူခံတရားခံများအတွက် - ကိုယ်တိုင်မလာ

မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၂ တွင်
တရားခံ ဦးမုံဆာလ၊ ဦးမရမ်ကမ်နှင့် ဦးဇော်လတို့ (၃) ဦးအား ၁၉၉၃
ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာ
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ခ)/၂၂ (က) (ခ) အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၁၀)
နှစ်ကျခံစေရန်လည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၂ (က) (ခ) အရ
အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၅၀) နှစ်ကျခံစေရန်လည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၀
(က) (ခ)/၂၂ (က) (ခ) အရ သေဒဏ်အသီးသီးကျခံစေရန်လည်း
ကောင်း၊ (၃) တရားခံ ဦးဇော်လအား ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ အရအလုပ်
နှင့်ထောင်ဒဏ် (၅) နှစ်ကျခံစေရန်လည်းကောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

သေဒဏ်ချမှတ်ခြင်းခံရသော ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးက မူလခရိုင်
တရားရုံး၏အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) တွင် ၂၀၀၁
ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၄၁ အရ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့သည်။
တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) က ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ သေဒဏ်အတည်ပြုမှုအမှတ်
၂ ကိုပါဖွင့်လှစ်ပြီး အမှု ၂ မှစလုံးကို တစ်ပေါင်းတည်းကြားနာခဲ့သည်။
ထို့နောက် တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးအပေါ် မူလခရိုင်တရားရုံးက

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမုံဆာလပါ ၃

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများ ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၂ (က) (ခ) အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၅၀) နှစ်စီကျခံစေရန် ချမှတ်ထားသောအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ကျန်အမိန့် များကို အတည်ပြုသည်။ ယင်းအမိန့်ကို ရှေ့နေချုပ်ရုံးက မကျေနပ်သဖြင့် အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားနာပေးရန် ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူးအယူခံ) မှုအမှတ် ၁၉၈ ကို လျှောက်ထား ခဲ့ရာ အောက်ပါပြဿနာကို ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ မူလရုံးအမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သည့်သက်သေခံချက်များအရ တရားခံများအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/ ၂၂ (က) (ခ) တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ထားသည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့သော တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်မှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်း ရှိ၊ မရှိ။ ”

အမှုဖြစ်ပွားပုံအကျဉ်းချုပ်မှာ မူဆယ်ခရိုင်၊ မိုးကိုးဒေသမြို့နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဗိုလ်မှူးမောင်ထွေးမှ ၂၈-၁၀-၂၀၀၀ နေ့ (၁၈:၀၀) အချိန်တွင် အမှတ် (၃) လှုပ်ရှားစစ်ဗျူဟာ၊ နောင်ခန်တပ်စခန်းတွင် ဦးလီနမင်အဖွဲ့မှ လွဲပေးသော စိတ်ကြွဆေးပြား ၁၁၇၂၀၀၀ ပြား၊ အလေးချိန် (၁၀၅. ၆) ကီလို၊ အက်ဖီဒရင်းအမှုန့် (၆. ၁၀) ကီလို၊ ဟိုက်ဒရို ကလိုရစ်အက်စစ် (၂၁. ၂) လီတာ၊ အီသာ (၄၅. ၅) လီတာ၊ ဓါတ်ပေါင်း ရည် (၁၈၂) လီတာ၊ အအေးခံသေတ္တာ (၁) လုံး၊ အခြောက်ခံကရိယာ (၁) ခု၊ အအေးခံကရိယာ (၁) ခု၊ လေအေးစက် (၂) လုံး၊ မော်တာပျက် (၆) လုံး၊ ဓါတ်ပြုစတီးအိုး (၄) လုံး၊ ဖန်ကတော့ (၃) ခု၊ ပုံရိုက်တုံး (၆၀) ခု၊ အရောင်ဆိုးဆေးရည် (၄) ဘူးအစရှိသည့် ဆက်စပ်ပစ္စည်း (၁၈) မျိုး နှင့်အတူ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကြွဆေးပြားများအား လက်နက်ကိုင် ဆောင်ထုတ်လုပ်ရောင်းချသူ မိုးကိုးဒေသကာကွယ်ရေးတပ် (အမ်ဒီအေ) အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဥက္ကဋ္ဌ ဦးမုံဆာလ၊ ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဦးဇော်လနှင့် အတွင်းရေးမှူး ဦးမရမ်ကမ် တို့ကိုရဲတပ်ဖွဲ့သို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်သဖြင့် မူဆယ် (မူးယစ်) အထူးအဖွဲ့မှ ရဲအုပ်ရွှေညာမောင်က မူဆယ်ရဲစခန်းတွင် တိုင်တန်းတရား စွဲဆိုရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသောအမှုဖြစ်သည်။

အမ်ဒီအေဥက္ကဋ္ဌ ဦးမုံဆာလ၊ ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဦးဇော်လနှင့် အတွင်းရေး မှူး ဦးမရမ်ကမ်တို့ အခြေစိုက်ရာ မိုးကိုးဒေသအမ်ဒီအေဌာနချုပ်အတွင်းမှ

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမုံဆာလပါ ၃

အချင်းဖြစ်စိတ်ကြွဆေးပြားများ၊ ယင်းဆေးပြားများထုတ်လုပ်ရာတွင် အသုံးပြုသော ဓါတုဗေဒပစ္စည်းများ၊ ဆက်စပ်ပစ္စည်းများ သိမ်းဆည်းရမိသည်။ အချင်းဖြစ် ဌာနချုပ်တွင် စိတ်ကြွဆေးပြားများ ထုတ်လုပ်သည့် အဆောက်အဦးရှိပြီး ထိုအဆောက်အဦးထဲတွင် စိတ်ကြွဆေးပြားများ၊ စိတ်ကြွဆေး အခြောက်ခံသည့်စင်ပြုလုပ်ထားသည့် နေရာများကို တွေ့ရှိရသည့် အပြင် ဘေးထွက်ပစ္စည်းများကို စွန့်ပစ်ရာတွင် အဆောက်အဦးအတွင်းမှ ပြွန်ဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည့်ကန်ကိုလည်းတွေ့ရှိရသည်။ ယင်းကန်အတွင်း စွန့်ပစ်ထားသော ဓါတုဗေဒပစ္စည်းများ၊ ဘေးထွက်ပစ္စည်းများမှ အနံ့အသက်ဆိုးများ ထွက်လျက်ရှိသည်ကိုတွေ့ရသည်။ ကန်မှာ ဘေးထွက်ပစ္စည်းများနှင့် ပြည့်နေသဖြင့် အချိန်အတော်ကြာကပင် သုံးစွဲထားကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြသူများဖြစ်ကြသော မူးယစ် (အထူး) အဖွဲ့မှ ရဲအုပ် ရွှေညာမောင် (လိပြ-၂)၊ ဒုရဲအုပ်မြင့်ဆွေ (လိပြ-၃)၊ ဒုရဲအုပ်စိုးဝင်း (လိပြ-၄) နှင့် အင်းစိန်မူခင်းတပ်ဖွဲ့မှ ရဲမှူးစိန်မောင် (လိပြ-၈) က တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။

တရားခံ မုံဆာလတို့က မိုးကိုးဒေသကာကွယ်ရေးဌာနချုပ်တွင် ၂၇-၁၀-၂၀၀၁ နေ့က ဦးလီနမင်၊ ဟုန်လောက်စိတို့အဖွဲ့က ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သိမ်းပိုက်ဖမ်းဆီးခြင်းခံရကြောင်းနှင့် သက်သေခံပစ္စည်း စိတ်ကြွဆေးပြားနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများမှာ ဦးလီနမင် ဦးဆောင်သောအဖွဲ့က ၎င်းတို့အပေါ် မမှန်မကန်လုပ်ကြံရန်အတွက် ယူဆောင်လာသောပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း၊ အမ်ဒီအေကာကွယ်ရေးတပ်တွင် မူးယစ်ဆေးဝါးချက်လုပ်ခြင်း၊ ဖြန့်ဖြူးရောင်းချခြင်း၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ တင်ပို့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ တစ်ဖက်နိုင်ငံနှင့် ဂိုဏ်းအုပ်စုဖွဲ့၍ ဆောင်ရွက်ခြင်းမရှိသဖြင့် အပြစ်မရှိကြောင်းထုချေသည်။

မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများ ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) ပါတားမြစ်ချက်ကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ရာ၌ ပြည်တွင်းပြည်ပဂိုဏ်းအုပ်စုများနှင့် ဆက်သွယ်ပါဝင်ပြီး ကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း၊ သက်သေခံချက်များအရ ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၂ (က) အရလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၁၉ (က) ပါတားမြစ်ချက်ကို ဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ရာ၌ လက်နက်များကို ကိုင်တွယ်အသုံးပြုပြီး လက်နက်ကိုင်အစောင့်အရှောက်များထားရှိ၍ ကျူးလွန်ကြောင်း သက်သေခံချက်များအရ

ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၂ (ခ) အရလည်းကောင်း၊ စွဲချက် နှစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးခဲ့ပြီးနောက် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည့်အခါ ယင်း စွဲချက်နှစ်ရပ်ကိုပေါင်းပြီး ပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၂ (က) (ခ) အရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၅၀) နှစ်စီကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမုံဆာလပါ ၃

ထို့ပြင် တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးတို့အား စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေ သောဆေးဝါးများကို ထုတ်လုပ်ခြင်း၊ ဖြန့်ဖြူးခြင်း၊ ရောင်းချခြင်းတို့ ပြုလုပ် ရာတွင် ပြည်တွင်းပြည်ပဂိုဏ်းအုပ်စုဖွဲ့၍ ထုတ်လုပ်ခြင်းအတွက် ပုဒ်မ ၂၀ (က)/၂၂ (က) အရလည်းကောင်း၊ ထိုသို့ ထုတ်လုပ်ခြင်း၊ ဖြန့်ဖြူးခြင်း၊ ရောင်းချခြင်းပြုရာတွင် လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခြင်းအတွက် ပုဒ်မ ၂၀ (က)/၂၂ (ခ) အရလည်းကောင်း စွဲချက်တင်သည်။ ထို့ပြင် စိတ်ကိုပြောင်း လဲစေသောဆေးဝါးကို ပြည်တွင်းပြည်ပဂိုဏ်းအုပ်စုများနှင့် ဆက်သွယ်ပြီး ပြည်ပသို့တင်ပို့ခြင်း၊ ထိုသို့ ပြုလုပ်ရန် ဆက်သွယ်ခြင်းတို့အတွက် ပုဒ်မ ၂၀ (ခ)/၂၂ (က) အရလည်းကောင်း၊ စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများ ကို ပြည်ပသို့တင်ပို့ခြင်း၊ ယင်းသို့လုပ်ဆောင်ရန် ဆက်သွယ်ခြင်းတို့ပြုရာ တွင် လက်နက်ကိုင်ဆောင်ခြင်းအတွက် ပုဒ်မ ၂၀ (ခ)/၂၂ (ခ) အရ လည်းကောင်း၊ စွဲချက်တင်သည်။ ထိုသို့ စွဲချက် (၄) ရပ်တင်စစ်ဆေးပြီး နောက် ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်သည့်အခါ ယင်းစွဲချက် (၄) ရပ်ပေါင်းပြီး ပုဒ်မ ၂၀ (က) (ခ)/၂၂ (က) (ခ) အရ သေဒဏ်အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) က ဦးမုံဆာလတို့တင်သွင်းသော အယူခံ မှုကို ကြားနာဆုံးဖြတ်ရာတွင် အမ်ဒီအေဌာနချုပ်ဝင်းအတွင်းရှိ အဆောက် အဦးတစ်ခုထဲတွင် စိတ်ကြွဆေးပြားများ ထုတ်လုပ်နေသည့်ပစ္စည်းကိရိယာ များနှင့် ဘေးထွက်ပစ္စည်းများ စွန့်ပစ်သည်ကန်တစ်ခုကို တွေ့ရှိသည့် အနေအထားတို့အရ အချိန်ကြာမြင့်စွာကတည်းက ယင်းနေရာသည် စိတ်ကြွဆေးပြားများ ထုတ်လုပ်သည့်နေရာဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအမ်ဒီအေ ဌာနချုပ်ရှိ စိတ်ကြွဆေးပြားများကို တရားမဝင်ထုတ်လုပ်သည့်နေရာအား လက်နက်ကိုင် အစောင့်အကြပ်များ ချထားကြောင်း၊ ယင်းနေရာသို့ အမ်ဒီအေအဖွဲ့ခေါင်းဆောင်များဖြစ်ကြသော တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦး၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဝင်ထွက်သွားလာခြင်း မပြုရသည့် ကန့်သတ်နယ် မြေအဖြစ် သတ်မှတ်ထား၍ ၎င်းတို့သည် စိတ်ကြွဆေးပြားများ ထုတ်လုပ် ရာ၌ လက်နက်ကိုင်ဆောင် အသုံးပြုသည်မှာထင်ရှားကြောင်း၊ ယင်း ဆေးပြားများကို ထုတ်လုပ်၍ နယ်ချင်းဆက်နေသော တရုတ်နိုင်ငံသို့

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမုံဆာလပါ ၃

တင်ပို့ရောင်းချခဲ့သဖြင့် တရုတ်နိုင်ငံက တရားခံ ဦးမုံဆာလအား ပြစ်မှု
နှင့်အလိုရှိပြီး ဖမ်းဝရမ်းထုတ်ခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဦးမုံဆာလပါ
(၃) ဦးသည် ပြင်ပနိုင်ငံများမှ မူးယစ်ဆေးဝါးသယ်ယူသည့်အုပ်စုများ၊ ဂိုဏ်း
များနှင့်ဆက်သွယ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားကြောင်း စသည်ဖြင့်
သုံးသပ်ပြီး မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံးက ဦးမုံဆာလတို့အပေါ်တွင် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊
မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၁၅၊ ပုဒ်မ ၁၆ (ခ)/၂၂ (က) (ခ)၊ ပုဒ်မ ၂၀ (က) (ခ)/၂၂ (က) (ခ)
တို့အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းကို အတည်ပြုသည်။ သို့ရာတွင် ပုဒ်မ
၁၉ (က)/၂၂ (က) (ခ) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းကိုမူ ပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။
ထိုသို့ ပယ်ဖျက်ရာတွင် ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးအား စိတ်ကြွဆေးပြားများကို
ထုတ်လုပ်ရောင်းချနေသည်မှာ ထင်ရှားခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ယင်းဆေးပြားများကို
ရောင်းချရန်အလို့ငှာ လက်ဝယ်ထားရှိခဲ့သည်ဟု ထပ်မံသုံးသပ်၍ ပုဒ်မ
၁၉ (က)/၂၂ (က) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းသည် ကျူးလွန်သည့်
ပြစ်မှုတစ်ရပ်တည်းအပေါ် နှစ်ကြိမ်အပြစ်ပေးရာရောက်နေ၍ ဥပဒေနှင့်
ကိုက်ညီသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း သုံးသပ်ခဲ့သည်။ ယင်းသုံးသပ်ဆုံးဖြတ်
ချက်မှန် မမှန်စိစစ်ရန်ရှိသည်။

ဤအချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ နိုင်ငံတော်အတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်
သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးက တင်ပြရာတွင် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊
မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၂၀ (က) အရထုတ်လုပ်ခြင်း တားမြစ်ချက်နှင့် ပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ
ရောင်းချရန်အလို့ငှာ လက်ဝယ်ထားရှိခြင်း တားမြစ်ချက်များသည် သီးခြား
စီပြဋ္ဌာန်းထားသည့် သီးခြားပြစ်မှုဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ခုစီ ပြစ်မှုမြောက်သော
အစိတ်အပိုင်းများ ပေါင်းစုနေသည့် ပြစ်မှုမျိုး မဟုတ်ကြောင်း၊ ပြုလုပ်မှု
တစ်ခုတည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ပြုလုပ်မှုတစ်ခုစီ ခွဲယူလျှင် ပြစ်မှုတစ်ခု
မြောက်သော သို့မဟုတ် တစ်ခုထက်ပိုမူ ပြစ်မှုတစ်ခုမြောက်သော
သို့မဟုတ် စုပေါင်းယူလျှင် အခြားပြစ်မှုတစ်ခုလည်းမြောက်သော ပြုလုပ်မှု
များမဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၇၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်း
ချက်တွင် အကြုံးမဝင်ကြောင်း၊

ဝမ်ဆိုက်ပါ-၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဝမ်ဆိုက်ပါ-၂

လီအစ်ပါ-၂နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်(၁)

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမုံဆာလပါ ၃

အမှုတွင် တရားခံများအား မူးယစ်ဆေးဝါးများကို ထုတ်လုပ်ခြင်းအတွက် ပုဒ်မ ၂၀ (က) အရပြစ်ဒဏ်စီရင်သည့်အပြင် မူးယစ်ဆေးဝါးများကို ရောင်းချရန်အလို့ငှာ သယ်ယူခြင်းအတွက်လည်း ပုဒ်မ ၁၉ (က) အရပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြန်လည်အတည်ပြုသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားခံများထံ ထုတ်ဆင့်သောအကြောင်းကြားစာအတည်ဖြစ်သော်လည်း အယူခံတရားခံများက ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ ရှေ့နေဖြင့်ဖြစ်စေ လျှောက်လဲခြင်းမပြုခဲ့ကြပေ။

တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးတို့နေထိုင်ရာ မုံးကိုးဒေသကာကွယ်ရေးတပ် (အမ်ဒီအေ) ဌာနချုပ်မှ စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးပြားများဖြစ်သည့် စိတ်ကြွဆေးပြား (အင်မ်ဖက်တမင်း) ၁၁၇၂၀၀၀ ပြားကို သိမ်းဆည်းရမိခြင်းမှာ အငြင်းမပွားပေ။ ဤမျှများပြားသော စိတ်ကြွဆေးပြားများကို လက်ဝယ်ထားခြင်းသည် ရောင်းချရန်အလို့ငှာ လက်ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၄ အရ မှတ်ယူနိုင်သဖြင့် တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးတို့သည် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) ကိုဖောက်ဖျက်ကျူးလွန်ရာရောက်သည်။

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ (က) သည် မူးယစ်ဆေးဝါး သို့မဟုတ် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများကို ထုတ်လုပ်ခြင်း၊ ဖြန့်ဖြူးခြင်း၊ ရောင်းချခြင်းအတွက် တားမြစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ပုဒ်မ ၁၉ (က) သည် မူးယစ်ဆေးဝါး သို့မဟုတ် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးကို ရောင်းချရန်အလို့ငှာ လက်ဝယ်ထားခြင်း၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ခြင်း၊ တင်ဆောင်ပေးပို့ခြင်း၊ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းတို့အတွက် တားမြစ်ချက်ဖြစ်သည်။ ဝမ်ဆိုက်အမှုတွင် တရားခံများအား မူးယစ်ဆေးဝါးထုတ်လုပ်ခြင်းအတွက် ပုဒ်မ ၂၀ (က) ဖြင့် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့သည့်အပြင် မူးယစ်ဆေးဝါးများကို ရောင်းချရန်အလို့ငှာ သယ်ယူခြင်းအတွက်လည်း ပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မူးယစ်ဆေးဝါး သို့မဟုတ် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများကို ထုတ်လုပ်ခြင်းအတွက် ပုဒ်မ ၂၀ (က) အရပြစ်ဒဏ်

(၁) ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး စာမျက်နှာ- ၁၂၂

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမုံဆာလပါ ၃

စီရင်နိုင်ပြီး ရောင်းချရန်အလို့ငှာ သယ်ဆောင်ခြင်း၊ လက်ဝယ်ထားခြင်းပြု
လုပ်ပါကလည်း ပုဒ်မ ၁၉ (က) အရပြစ်ဒဏ်စီရင်နိုင်ကြောင်းတွေ့ရှိရ
သည်။

ဤအမှုတွင် တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးသည် စိတ်ကိုပြောင်း
လဲစေသော အင်မ်ဖက်တမင်းဆေးပြား အမြောက်အများကို ရောင်းချရန်
အလို့ငှာ လက်ဝယ်ထားရှိကြောင်းနှင့် ယင်းဆေးပြားများကို အမ်ဒီအေ
ဌာနချုပ်ဝင်းအတွင်းရှိ အဆောက်အဦ တစ်ခုအတွင်း၌ ထုတ်လုပ်ကြောင်း
သက်သေခံချက်များအရ ပေါ်ပေါက်သဖြင့် တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ (၃)
ဦးတို့သည် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) နှင့် ပုဒ်မ ၂၀ (က) တို့အရ
ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ပုဒ်မ ၁၉ (က) နှင့် ၂၀ (က) တို့
မှာ သီးခြားစီပြဌာန်းထားသော သီးခြားပြစ်မှုများဖြစ်သည်။ ရောင်းချရန်
အလို့ငှာ လက်ဝယ်ထားရှိခြင်းမှာ ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး ထုတ်လုပ်ခြင်းမှာ
ပြစ်မှုတစ်ရပ်ဖြစ်သဖြင့် တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးတို့သည် ပုဒ်မ
၁၉ (က) နှင့် ပုဒ်မ ၂၀ (က) တို့တွင် ဖော်ပြထားသော တားမြစ်ချက်များ
ကို သီးခြားစီ ကျူးလွန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ တရားခံများသည် ပုဒ်မ ၁၉
(က) နှင့် ပုဒ်မ ၂၀ (က) တို့တွင် အကျုံးဝင်သော ပြုလုပ်မှုတစ်ခုတည်း
ကိုသာ ပြုလုပ်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၇၁ နှင့် သက်ဆိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ သီးခြားစီဖြစ်သော ပြုလုပ်မှုတစ်ရပ်စီ
အပေါ် သီးခြားပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းဖြစ်သဖြင့် သီးခြားစီပြစ်ဒဏ်
ချမှတ်ရန်သာဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ
ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်း
လဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၂ (က) (ခ) အရ
ချမှတ်သည့်ပြစ်ဒဏ်ကို တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) က ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်းမှာ
မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးအပေါ်
၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများ
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၂ (က) (ခ) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း
ဖြစ်သဖြင့် ပုဒ်မ ၂၂ (က) (ခ) အရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်လျှင် တရားခံများ
ကျူးလွန်သောပုဒ်မ ၁၉ (က) ၏အများဆုံးပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သော နှစ်အကန့်
အသတ်မရှိထောင်ဒဏ်ကို မလွှဲမသွေချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

၂၀၀၂
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ဦးမုံဆာလပါ ၃

သို့အတွက် ဤအထူးအယူခံမှုကိုခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၄၁/၂၀၀၁ တွင် တရားခံ ဦးမုံဆာလ၊ ဦးမရမ်ကမ်နှင့် ဦးဇော်လတို့အား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၂ (က) (ခ) အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၅၀) (ငါးဆယ်) နှစ်စီကျခံစေရန် ချမှတ်ထားသော မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး တရားခံ (၃)ဦးအား ယင်းဥပဒေပုဒ်မနှင့်ပတ်သက်သမျှ အမှုအပြီးအပြတ်လွတ်လိုက်သည့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံးမှ တရားခံ ဦးမုံဆာလပါ (၃) ဦးအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၂ (က) (ခ) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိသည့်အမိန့်ကိုအတည်ပြုပြီး ပြစ်ဒဏ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၅၀) (ငါးဆယ်) နှစ်စီချမှတ်ထားသော အမိန့်အစား နှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ်ကျခံစေရန် ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲအမိန့် ချမှတ်လိုက်သည်။ မြင်းခြံခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ (၃) ဦးအပေါ် ချမှတ်ထားသော ကျန်ပြစ်ဒဏ်အသီးသီးကို ဆက်လက်အတည်ပြုသည်။

+ ၂၀၀၂

ဩဂုတ်လ

၉ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့်
ဒေါက်တာတင်အောင်အေးတို့၏ရှေ့တွင်

မသိန်းသိန်းဌေး

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

လိုမိုတေးဆေးပြား ၂၀ (၂ ကတ်) ကိုဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ဝမ်းကိုက်
ရောဂါအတွက်ထားသည့်ဆေးပြားများဖြစ်ကြောင်း ထုချေချက်ကို
လက်မခံဘဲ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲ
စေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) အရပြစ်မှုထင်
ရှားစီရင်ခြင်းသည် ဥပဒေအရမှန်ကန်မှုရှိ၊ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ဒေါက်တာစန်းစန်းခိုင်သည် (DIPHENOXYLATE)
ပါသောလိုမိုတေးဆေးကို လူနာအားသောက်သုံးရန် ဆေးစာအုပ် (သက်
သေခံ ၁) တွင်ရေးပေးပြီး ဆေးစာကိုစရိတ်မျှပေးဆေးရုံမှ ဝယ်ယူခဲ့သည်
ဟု တင်ပြထွက်ဆိုထားသဖြင့် ဆရာဝန်အနေဖြင့် နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၊
ပုဒ်မခွဲ (ဂ) နှင့် (ဃ) နှင့်အညီ ဆေးမှတ်တမ်းကို မတင်ပြနိုင်ခြင်းဖြစ်
သည်။ (သက်သေခံ ၁) ဆေးစာအုပ်နှင့် ဆရာဝန်၏ထွက်ဆိုချက်အရ
တစ်နေ့လျှင် ဆေး ၂ လုံးကျသောက်သုံးရန်အတွက် ၁၀ ရက်စာပေးလိုက်
ခြင်းဖြစ်ရာ ဆေးအလုံး ၂၀ ကိုမသိန်းသိန်းဌေးက လက်ဝယ်ထားခြင်း
သည် ယုတ္တိရှိပြီး သံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိသော အရေအတွက်ဖြစ်သဖြင့် နည်း
ဥပဒေပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်ဟုမဆိုသာပေ။

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၀
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၇၁ (ခ) တွင် ချမှတ်သော
၁-၁၀-၂၀၀၁ ရက်နေ့စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ အထူးအယူခံမှု

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးနေထွန်းကြည်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားခံများအတွက် - ဒေါ်ကြည်စန်း
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

၂၀၀၂
မသိန်းသိန်းဌေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၆၉၃/၉၉ တွင် တရားခံ မသိန်းသိန်းဌေးအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ အဆိုပါ အမိန့်ကို မသိန်းသိန်းဌေးက မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင် တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၄၈/၂၀၀၁ အရအယူခံဝင်ရောက် ခဲ့ရာအမှုကိုပလုပ်ခြင်းခံရသည်။ မသိန်းသိန်းဌေးက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၇၁/၂၀၀၁ ကိုလျှောက်ထားရာတွင် အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလုပ်ခံရသည်။ မသိန်းသိန်းဌေးက တရားရုံးချုပ်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၃၇၁ (ခ)/၂၀၀၁ ကိုဆက်လက်လျှောက် ထားရာတွင်လည်း အောင်မြင်မှုမရရှိသဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေ လျှောက်လွှာ (အထူးအယူခံ) အမှတ် ၁၉/၂၀၀၂ ကိုလျှောက်ထားရာ အောက်ပါပြဿနာကို အထူးခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြု ခဲ့သည်-

“လျှောက်ထားသူက ၎င်း၏လက်ဝယ်တွေ့ရသည့် လိုမိုတေးဆေး ပြား (၂၀) သည်ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် ၎င်းခံစားနေရသည့် ဝမ်းကိုက်ရောဂါအတွက်ထားသည့် ဆေးပြားများဖြစ်ကြောင်း ထုချေချက်ကိုလက်မခံဘဲ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ် ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) အရပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရမှန်ကန်ခြင်းရှိ၊ မရှိ။”

အမှုမှာ ၁၀-၆-၉၉ ရက်နေ့ ၁၂:၀၅ အချိန်တွင် ရန်ကုန်မူးယစ် အထူးအဖွဲ့မှ ဒုရဲအုပ်လှထွေးနှင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်များသည် သတင်းအရ သက် သေလူကြီးများနှင့်အတူ အမှတ် ၉၂၁၊ ၁၂ လမ်း၊ ၁၃ ရပ်ကွက်၊ တောင် ဥက္ကလာပနေအိမ်ကို မူးယစ်ဆေးဝါးရှာဖွေဝ ရမ်းပြသပြီး ဝင်ရောက်ရှာဖွေ ရာ အိမ်ထောင်ဦးစီး အေးမင်းကို မတွေ့ရဘဲ ဇနီးဖြစ်သူ မသိန်းသိန်းဌေး

၂၀၀၂
မသိန်းသိန်းဌေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အား တွေ့ရှိရသည်။ မသိန်းသိန်းဌေး၏ နေအိမ်ကိုရှာဖွေကြရာ နေအိမ်
နောက်ဘက်နံရံတွင် ချိတ်ဆွဲထားသောအဝါရောင် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်
အတွင်းမှ LOMOTIL လိုမိုတေးဆေးပြား ၁၀ ပြားစီပါ (၂) ကဒ်၊ စုစုပေါင်း
အလုံး ၂၀ နှင့် ပလတ်စတစ်ပိုက်ချွန် ၂ ခုတို့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသိမ်းဆည်း
ရမိသဖြင့် မသိန်းသိန်းဌေးအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို
ပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန်
ဒုရဲအုပ်လှထွေးမှ တောင်ဥက္ကလာပရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားရာမှ
ပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှုဖြစ်သည်။

အမှုတွင် သက်သေခံလိုမိုတေးဆေးပြား ၁၀ ပြားစီပါ ၂ ကဒ်
စုစုပေါင်း ၂၀ ပြားကို ဒုရဲအုပ်လှထွေး (လိုပြ ၃) နှင့်အဖွဲ့က သက်သေ
လူကြီးဦးဖိုးထီ (လိုပြ ၂) နှင့် ဦးခင်မောင်ဝင်းတို့ရှေ့တွင် ရှာဖွေပုံစံ
(သက်သေခံ ၁) ပြုလုပ်ပြီး မသိန်းသိန်းဌေးထံမှ သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့သည်
ဆိုသောအချက်မှာ အမှုတွင်အငြင်းမပွားပေ။ အဆိုပါလိုမိုတေးဆေးပြား
များတွင် ဒိုင်ဖီနိုအောက်ဆီလိတ်ဆေးဝါး (DIPHENOXYLATE) စမ်းသပ်
တွေ့ရှိရကြောင်းနှင့် (DIPHENOXYLATE) ဒိုင်ဖီနိုအောက်ဆီလိတ်ဆေးဝါး
သည်မူးယစ်ဆေးဝါးဖြစ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာရေးဝန်ကြီးဌာနမှ ၂၀-၄-၉၃
နေ့တွင် သတ်မှတ်ကြေညာပြီးဖြစ်သည် ဆိုသောအချက်မှာလည်း အငြင်း
မပွားပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဒိုင်ဖီနိုအောက်ဆီလိတ်ပါသည့် လိုမိုတေးဆေးပြားများ
သည် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါး
များဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂ (က) (၂) အရ မူးယစ်ဆေးဝါးဖြစ်ကြောင်း
ပေါ်ပေါက်ပြီး အဆိုပါဆေးပြားများကို မသိန်းသိန်းဌေးက လက်ဝယ်ထား
ကြောင်းမှာလည်း ပေါ်ပေါက်နေသည်။

အယူခံတရားလို မသိန်းသိန်းဌေး၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက
မသိန်းသိန်းဌေး လက်ဝယ်မှတွေ့ရသည့် လိုမိုတေးဆေးပြား ၂၀ (၂ ကဒ်)
သည် မြောက်ဥက္ကလာပမြို့နယ် (ဝေဘာဂီ) အထူးကူးစက်ရောဂါကုဆေးရုံ
မှ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါက်တာဒေါ်စန်းစန်းခိုင်၏ ညွှန်ကြားချက်ဖြင့်
အယူခံတရားလို ခံစားနေရသော ဝမ်းကိုက်ရောဂါအတွက်စားသည့်
ဆေးပြားများဖြစ်သည်ဟု မသိန်းသိန်းဌေးက ထုချေထားကြောင်း၊ ယင်း
ထုချေချက်သည်လည်း နောက်မှအကြံရသောထုချေချက်မဟုတ်ကြောင်းကို
ရှာဖွေသက်သေအမှတ် (၁) ရာအိမ်မှူး ဦးဖိုးထီ၏ထွက်ဆိုချက်အရ တွေ့ရ
ကြောင်း၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော

၂၀၀၂
မသိန်းသိန်းဌေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဆေးဝါးများဆိုင်ရာနည်းဥပဒေပုဒ်မ ၂၈ (ဂ) အရမှတ်ပုံတင်လက်မှတ်ရ ဆရာဝန်၏ညွှန်ကြားချက်ဖြင့် လိုမိတေးဆေးပြားများကို လက်ဝယ်ထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဤဥပဒေနှင့်မသက်ဆိုင်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

နိုင်ငံတော်အတွက်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံးမှ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက အယူခံတရားလို မသိန်းသိန်းဌေးသည် ဝမ်းကိုက်ရောဂါခံစားနေရသဖြင့် ဆရာဝန်၏ညွှန်ကြားချက်အရ လိုမိတေးဆေးများကို လက်ဝယ်ထားကြောင်း ထုချေချက်ရှိသော်လည်း ရှာဖွေချိန်က ဆေးကုသမှုမှတ်တမ်း (သက်သေခံ ၁) ကိုတင်ပြခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ဆေးမှတ်တမ်းတွင်လည်း မူးယစ်ဆေးဝါးပါရှိသော ဆေးဝါးများကိုအသုံးပြုခြင်း၊ လက်ဝယ်ထားခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ထုတ်ပြန်ထားသည့် ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာနည်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၀ နှင့်အညီ ဆေးဝါးအမျိုးအစား၊ အရည်အသွေးနှင့် အရေအတွက်အလေးချိန် အဝင်အထွက်စာရင်းပါဆေးမှတ်တမ်းကို တင်ပြခြင်းမရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) အရပြစ်ဒဏ်စီရင်ထားခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မသိန်းသိန်းဌေးက ဝမ်းကိုက်ရောဂါခံစားနေရသဖြင့် မြောက်ဥက္ကလာပ (ဝေဘာဂီ) ရှိအထွေထွေကူးစက်ရောဂါကုဆေးရုံ ပြင်ပလူနာဌာနတွင် ၁-၆-၉၉ နေ့တွင်သွားရောက်ပြသခဲ့ကြောင်း၊ ထိုဆေးရုံက LOMOTIL အပါအဝင်ဆေးခြောက်မျိုးခန့်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ၈-၆-၉၉ နေ့တွင် ဆေးရုံသို့ထပ်မံသွားရောက်ပြသခဲ့ကြောင်း၊ ဆေးရုံက LOMOTIL ၁၀ လုံး၊ ၂ ကပ်နှင့် အခြားဆေးတစ်မျိုးကို ဆက်သောက်ရန်ပေးသဖြင့် ဆရာဝန်ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဆေးသောက်ရန်လက်ဝယ်ထားသဖြင့် အပြစ်မရှိကြောင်း ထုချေသည်။

မြောက်ဥက္ကလာ (ဝေဘာဂီ) အထွေထွေကူးစက်ရောဂါကုဆေးရုံမှ လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါက်တာဒေါ်စန်းစန်းခိုင် (ခံပြု-၂) က တရားခံ မသိန်းသိန်းဌေး ဝမ်းသွားသဖြင့် ၁-၆-၉၉ နေ့တွင် ဆေးရုံသို့လာရောက်ပြသကြောင်း၊ လိုမိတေးဆေးအပါအဝင် အခြားဆေးများကို ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ဆေးပေးပြီးနောက်ထပ် တစ်ပတ်အကြာတွင် ဆေးရုံသို့လာရန် ချိန်းပေးခဲ့ကြောင်း၊ နောက်တစ်ပတ်တွင် မသိန်းသိန်းဌေးအား စစ်ဆေးရာ

၂၀၀၂
မသိန်းသိန်းဌေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သွေးပေါင်(၁၀၀)(၇၀)ရှိပြီးသွေးခုန်နှုန်းမှာ ၈၆ရှိကြောင်း၊ မသိန်းသိန်းဌေး
အား အားဆေးနှင့် အူလှုပ်ရှားမှုနှေးကွေးစေရန်အတွက် လိုမိုတေး (၁၀)
ရက်စာထပ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းဆေးများကို ဆေးရုံရှိစရိတ်မျှပေးဆေးခန်း
မှ ဝယ်ယူစေခဲ့ကြောင်း၊ ဆေးများဝယ်ယူရရှိရန်အတွက် ၎င်းကိုယ်တိုင်
ဆေးလက်မှတ်ရေးသားပေးလိုက်ကြောင်း၊ သက်သေခံ ၁ ဆေးမှတ်တမ်း
ရှိ လက်မှတ်များမှာ ၎င်း၏လက်မှတ်မှန်ကန်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်ကို
တွေ့ရသည်။

မသိန်းသိန်းဌေးသည် လိုမိုတေးဆေးပြား ၂၀ (၂ ကဒ်) ကို
လက်ဝယ်ထားခြင်းမှာ ၎င်းခံစားနေရသော ဝမ်းလျောရောဂါအတွက်
လက်ထောက်ဆရာဝန် ဒေါ်စန်းစန်းခိုင်က ဆေးစာရေးပေးသဖြင့် ဆေးရုံ
ရှိစရိတ်မျှပေးဆေးခန်းမှာ ဝယ်ယူရရှိခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။
မသိန်းသိန်းဌေးသည် ယင်းအချက်ကို ၎င်းကိုဖမ်းဆီးစဉ်ကတည်းက ပြော
ကြားခဲ့ကြောင်း၊ ရှာဖွေရာတွင် သက်သေလူကြီးအဖြစ်ပါဝင်သူ ရာအိမ်မှူး
ဦးဖိုးထိက အောက်ပါအတိုင်းထွက်ဆိုသည်-

“ အချင်းဖြစ်နေက ကျွန်တော်ရောက်ရှိသွားရာတွင် ရှာဖွေသူများ
မှာ ဆေးကဒ် (၂ ကဒ်) ကိုရှာဖွေသိမ်းဆည်းသောကြောင့်
မသိန်းသိန်းဌေးမှ လွန်ခဲ့သည့် ၁ ရက် ၂ ရက်များက ကျွန်မ
ဝမ်းတွေသွားနေသောကြောင့် ကူးစက်ဆေးရုံသို့ သွားရောက်ပြသ
ရာ ဆေးရုံမှပေးလိုက်သောဆေးများအနက် ဆက်သောက်ရန်
ကျန်နေသောဆေးကဒ် (၂ ကဒ်) ဖြစ်သည်ဟု ရှာဖွေသူများကို
ရှင်းပြပြောဆိုခဲ့သည်ဆိုလျှင်မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်အားကူးစက်
ရောဂါကုဆေးရုံ (ဝေဘာဂီ) ၏ဆေးမှတ်တမ်းစာအုပ်ကိုလည်း
ထိုနေ့ကပြသခဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။”

သို့ဖြစ်ရာ မသိန်းသိန်းဌေးက နောက်မှအကြံပြုပြီး ထုချေခြင်း
မဟုတ်ဘဲ ၎င်းအားလာရောက်ရှာဖွေဖမ်းဆီးစဉ်ကပင် ယင်းလိုမိုတေးဆေး
ပြားများမှာ ဆေးရုံမှပေးလိုက်သောဆေးများဖြစ်ကြောင်း ရှာဖွေသူရဲများ
ကိုပြောခဲ့သည်ဆိုသောအချက်မှာ ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည်။

၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါးများဆိုင်ရာနည်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၊ ပုဒ်မခွဲ (ဂ) တွင် နည်းဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၈ အရအသုံးပြုခွင့်လက်ဝယ်ထားခွင့်ရှိသော အဖွဲ့အစည်းနှင့်
ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဆေးဝါးများ၏အမျိုးအစား၊ အရည်အသွေး၊ အရေအတွက်

နှင့် အလေးချိန်တို့၏ အဝင်အထွက်စာရင်းစာအုပ်ထားရှိရမည်။ နည်းဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၀၊ ပုဒ်မခွဲ (ဃ) တွင် မည်သည့်လူနာအတွက် မည်သည့်ဆေးဝါးကို မည်သည့်နေရာတွင် မည်မျှလက်ခံရရှိပြီး မည်မျှသုံးစွဲခဲ့ကြောင်း အဝင်အထွက်စာရင်းစာအုပ်ထားရှိရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

၂၀၂
မသိန်းသိန်းဌေး
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဒေါက်တာစန်းစန်းခိုင်သည် (DIPHENOXYLATE) ပါသော လိုမိုတေးဆေးကို လူနာအားသောက်သုံးရန် ဆေးစာအုပ် (သက်သေခံ ၁) တွင်ရေးပေးပြီး ဆေးစာကိုစရိတ်မျှပေးဆေးရုံမှ ဝယ်ယူစေခဲ့သည်ဟု တင်ပြထွက်ဆိုထားသဖြင့် ဆရာဝန်အနေဖြင့် နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၊ ပုဒ်မခွဲ (ဂ) နှင့် (ဃ) နှင့်အညီ ဆေးမှတ်တမ်းကို မတင်ပြနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ (သက်သေခံ ၁) ဆေးစာအုပ်နှင့် ဆရာဝန်၏ထွက်ဆိုချက်အရ တစ်နေ့လျှင် ဆေး ၂ လုံးကျသောက်သုံးရန်အတွက် ၁၀ ရက်စာပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဆေးအလုံး ၂၀ ကို မသိန်းသိန်းဌေးက လက်ဝယ်ထားခြင်းသည် ယုတ္တိရှိပြီး သံသယဖြစ်ဖွယ်မရှိသော အရေအတွက်ဖြစ်သဖြင့် နည်းဥပဒေပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် မညီညွတ်ဟု မဆိုသာပေ။

သို့အတွက် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုသည်။ အယူခံတရားလို မသိန်းသိန်းဌေးအပေါ် တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်တရားရုံးမှ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆ (ဂ) အရအလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်ကျခံစေရန်ချမှတ်သော အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသော ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး၏အမိန့်၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်နှင့် တရားရုံးချုပ်တို့၏အမိန့် အသီးသီးကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားလို မသိန်းသိန်းဌေးအား ဤအမှုမှ အပြီးအပြတ်လွတ်ကြောင်း၊ အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးမြင့်သိန်း၏ရှေ့တွင်

မောင်တင်ထွန်းအောင် (ခ) ကေလတ်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ၂*

မွေးစာရင်းကို ဥပဒေနှင့်အညီ ထုတ်ပေးခြင်းဖြစ်သဖြင့် မွေးစာရင်းပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် ကိုမှန်သည်ဟုမှတ်ယူရခြင်း၊ ကျောင်းထွက် လက်မှတ်ပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်နှင့်မွေးစာရင်းပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် ကွဲလွဲသည့်အခါ မွေးစာရင်းပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် ကို ဦးစားပေးကောက်ယူသင့်ခြင်း၊
မည်သည့်အခါ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၆ အရ ပြစ်မှုတစ်ရပ် သို့မဟုတ် အခြား ပြစ်မှုတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန် ကြောင်းဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးနိုင်ခြင်း၊

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ကလေးများမွေးဖွားသည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာ ဆေးရုံ သို့မဟုတ် ကျန်းမာရေးအရာရှိက မွေးစာရင်းကို ဥပဒေနှင့်အညီ ထုတ်ပေးရသည်။ မွေးစာရင်းပါ ကလေးမွေးဖွားသည့် မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် တို့သည် အမှန်ဟုမှတ်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မွေးစာရင်း၊ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်တို့သည် သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၃၅ အရ အများပြည်သူဆိုင်ရာ စာမှတ် စာတမ်း များဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် တို့သည် အခြေအနေတစ်ရပ်ရပ်ကြောင့် အမှန်မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် တို့နှင့် ကွဲလွဲနိုင်သည်။ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်နှင့် မွေးစာရင်း ပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ ကွဲလွဲသည့်အခါ မွေးစာရင်းပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် တို့ကို ဦးစားပေးလက်ခံ ကောက်ယူသင့်သည်။

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၆၁၈(ခ)
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၉၉၄ တွင်ချမှတ်သော ၉-၁၁-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားမှု

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံချက် များအရ တရားခံ မည်သည့်ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ဝေခွဲနိုင်ခြင်း မရှိသည့်အခါ တရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၆ နှင့်အညီ တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုတစ်ရပ် သို့မဟုတ် အခြားပြစ်မှုတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန်ကြောင်းဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးနိုင်သည်။

၂၀၀၂
မောင်တင်ထွန်း
အောင်(ခ)
ကေလတ်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးကြည်သိန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

လျှောက်ထားခံရသူအတွက် - ၁။ ဦးခင်မောင်ဦး
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ဦးသိန်းလွင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၆၃၀/၂၀၀၁ တွင် လျှောက်ထားသူ တင်ထွန်းအောင် (ခ) ကေလတ်အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ (သို့မဟုတ်) ပုဒ်မ ၃၆၆ ဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးခဲ့သည်။ အဆိုပါ စွဲချက်အမိန့်အပေါ် လျှောက်ထားသူ တင်ထွန်းအောင် (ခ) ကေလတ်က မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၉၉၄/၂၀၀၁ အဖြစ် တင်သွင်းရာ အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခြင်းခံရသဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို ဆက်လက်တင် သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ဦးအောင်မော် (ခ) ဦးအောင်သူက ၎င်း၏သမီးဖြစ်သူ မဆုပြည့်မွန်အောင်ကို ၂၄-၅-၂၀၀၁ နေ့ ညနေ (၃း၃၀) နာရီခန့်တွင် တင်ထွန်းအောင် (ခ) ကေလတ်က ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခေါ်သွား သဖြင့် ဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန် မရမ်းကုန်းရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့် တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ တင်ထွန်းအောင် (ခ) ကေလတ်၏ရှေ့နေက မဆုပြည့်မွန်အောင်၏မွေးစာရင်းအရ အချင်းဖြစ်ချိန်က အသက်သည် (၁၅) နှစ် (၈) လ ဖြစ်သည်ဆိုသော်လည်း ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက်တွင် ဖော်ပြတိုင်တန်းချက်၊ နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကဒ်၊ ကျောင်းဝင်မှတ်ပုံတင် စာရင်း၊ အိမ်ထောင်စုစာရင်းပါ မွေးသက္ကရာဇ်အရ (၁၆) နှစ် (၈) လ

၂၀၀၂
 မောင်တင်ထွန်း
 အောင်(ခ)
 ကေလတ်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၂

ဖြစ်ကြောင်း၊ မြောက်ဥက္ကလာပဆေးရုံကြီးမှ မှုခင်းဆရာဝန် ဒေါက်တာ သိန်းဇော်၏ ဆေးစာအရ မဆုပြည့်မွန်အောင်၏အသက်မှာ (၁၆) နှစ် ပြည့်ပြီး ဖြစ်ကြောင်းဖြင့်ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ အရ စွဲချက်တင်ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် မညီညွတ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူနှင့် မဆုပြည့်မွန်အောင်တို့ လူငယ် သဘာဝ ချစ်ကြိုက်ပြီး ခိုးရာလိုက်ပြေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှား သဖြင့် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ ဖြင့်လည်း စွဲချက်တင်စစ်ဆေးရန် အကြောင်း မရှိကြောင်း၊ ပြစ်မှု ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၂(၁) အရ စွဲချက်ပါ အကြောင်းအရာများ သည် သေချာရမည်ဖြစ်သော်လည်း လျှောက်ထားသူ အပေါ် မြို့နယ်ရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ (သို့မဟုတ်) ၃၆၆ ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ မှားယွင်း နေကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူအပေါ် စွဲချက်တင် စစ်ဆေးသည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး အမှုမှ စွဲချက်မတင်မီပြန်လွှတ်ရန် ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြ သည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးအောင်မော် (ခ) ဦးအောင်သူ၏ရှေ့နေက လျှောက်ထားခံရသူမှ အမှုဖွင့်တိုင်ကြားရာတွင် သမီးဖြစ်သူ ပျောက်ဆုံး နေသဖြင့် မွန်ထူပြီး ရှာဖွေတွေ့ရသည့် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ပါ အသက် ဖြင့် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သဖြင့် မဆုပြည့်မွန်အောင် အသက်ကို (၁၆) နှစ် (၈) လဟု ဖော်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မဆုပြည့်မွန်အောင်၏ အသက်မှာ သက်သေခံ (ခ-၂) ကျောင်းထွက်လက်မှတ်တွင် (၁၆) နှစ် (၈) လ ဖြစ်ပြီး၊ သက်သေခံ (ခ-၁) မွေးစာရင်းအရ (၁၅) နှစ် (၈) လ ဖြစ်ကြောင်း၊ အသက် (၁) နှစ် ကွာခြားခြင်းမှာ ကျောင်းအပ်စဉ်က အသက် (၁) နှစ်ကြီး၍ ကျောင်းအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံ (ခ-၁) မွေးစာရင်းအရ မဆုပြည့်မွန်အောင်၏အသက်မှာ အချင်းဖြစ်ချိန် က (၁၅) နှစ် (၈) လ ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံ (ဂ) ဆေးစာအရ မဆုပြည့်မွန်အောင်၏အသက်ကို (၁၆) နှစ် (၆) လနှင့် (၁၇) နှစ် (၆) လရှိ မိန်းကလေးတစ်ဦး၏ လက္ခဏာနှင့်တူညီကြောင်း ထင်မြင်ချက် ပေးထားသော်လည်း သက်သေခံ (ခ-၁) မွေးစာရင်းကို မလွှမ်းမိုးနိုင် ကြောင်း၊ မူလရုံးကလျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ အရ စွဲချက်တင်စစ်ဆေးခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်းမရှိကြောင်း၊ အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံဖြစ်စဉ်များအရ လျှောက်ထားသူသည် လျှောက်ထားခံရသူ၏သမီး မဆုပြည့်မွန်အောင်ကို ယုံကြည်အောင်

လှည့်ဖြားပြောဆိုခေါ်ယူပြီး ပေါင်းသင်းခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ ဖြင့် ငြိစွန်းကြောင်း၊ မူလရုံးက လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ (သို့မဟုတ်) ၃၆၆ ဖြင့် စွဲချက်တင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ယင်းပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ခြင်း သာဖြစ်ကြောင်း၊ စွဲချက်အမိန့်သည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၂ (၁) နှင့် ကိုက်ညီကြောင်း၊ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်ရန်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

၂၀၀၂
မောင်တင်ထွန်း
အောင်(ခ)
ကေလတ်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ရှေ့နေချုပ်ရုံး လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက မဆုပြည့် မွန်အောင်သည် အချင်းဖြစ်ချိန်မှာ လူသွားလူလာရှိချိန်ဖြစ်သော်လည်း အကူအညီတောင်းခံကြောင်း၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားကြောင်း သက်သေခံချက် မရှိသဖြင့် လျှောက်ထားသူမှ ဖြားယောင်းသွေးဆောင်ခေါ်ဆောင် သွားခြင်း မဟုတ်ကြောင်းမှာ မြင်သာကြောင်း၊ မဆုပြည့်မွန်အောင်၏ အသက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တိုင်ချက်တွင် ၁၆ နှစ် ၇ လ ဟုဖော်ပြတိုင်ကြားပြီး သက်သေခံ (ခ-၂)အရ မွေးသက္ကရာဇ်မှာ ၁၁-၉-၈၄ ဖြစ်သဖြင့် ၁၆ နှစ် ၇ လ ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံ (ဂ) ဆေးစာအရ မဆုပြည့်မွန်အောင်၏ အသက်ကို (၁၆၅) နှစ်၊ (၁၇၅) နှစ် ဟုထင်မြင်ချက် ပေးထားကြောင်း၊ သက်သေခံ (ခ-၁) မွေးစာရင်းအရ မွေးသက္ကရာဇ်မှာ ၁၁-၉-၈၅ ဖြစ်သဖြင့် (၁၅) နှစ် (၇) လဖြစ်ကြောင်း၊ အင်းစိန်မူခင်း တပ်ဖွဲ့က မဆုပြည့်မွန်အောင် ရေးကြောင်းထင်မြင်ချက်ပေးထားသည့် ရည်းစားစာတွင် မွေးစာရင်းကို ငွေကျပ်ငါးသောင်းပေး၍ အတုပြုလုပ် ထားကြောင်းဖြင့် ရေးသားထားသဖြင့် မွေးစာရင်းပါ မွေးသက္ကရာဇ်မှာ သံသယဖြစ်စရာအကြောင်းပေါ်ပေါက်နေကြောင်း ပြင်ဆင်မှု လျှောက်ထားခြင်းအပေါ် သင့်မြတ်သည့်အမိန့် ချမှတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း ဖြင့်တင်ပြသည်။

အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ လျှောက်ထားသူသည် ပန်းချီဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဦးအောင်မော် (ခ) ဦးအောင်သူ (လိပြ-၁) ဖွင့်လှစ်ထားသည့် ဘော်ဒါဆောင်တွင် နေထိုင်ခဲ့ဘူးသူဖြစ်သည်။ မဆုပြည့်မွန်အောင် (လိပြ-၂) က လျှောက်ထားသူက ၎င်းကို ပန်းချီသင်ပေးဘူးကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသည်။ ယင်းသက်သေခံချက်များ အရ လျှောက်ထားသူနှင့် မဆုပြည့်မွန်အောင် (လိပြ-၂) တို့ ရင်းနှီးမှု ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

၂၀၀၂
 မောင်တင်ထွန်း
 အောင်(ခ)
 ကေလတ်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၂

မဆုပြည့်မွန်အောင် (လိပြ-၂) က ၎င်း၏ပုံကို ပန်းချီဆွဲပေးမည် ပြောသဖြင့် အချင်းမဖြစ်မီက လျှောက်ထားသူသို့ မိသားစုခါတ်ပုံနှင့် နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကော်မရှင်တို့ကို ပေးခဲ့ဘူးကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်နေ ညနေက မုန့်တီဆိုင်သို့အသွား လျှောက်ထားသူနှင့်တွေ့ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူကို ပန်းချီဆွဲပြီး မပြီးနှင့် ပေးထားသည့်ခါတ်ပုံများကို ပြန်တောင်းရာ လျှောက်ထားသူက ကားထဲတွင်ပါသဖြင့် လိုက်ယူရန်ပြောကြောင်း၊ ၎င်း ကို လက်ဆွဲခေါ်ပြီး ကားတစ်စီးရပ်ထားရာသို့ ခေါ်သွားကာ ကားထဲသို့ အတင်းဆွဲထည့်ပြီး ခေါ်သွားကြောင်း၊ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်တစ်လုံးသို့ ခေါ်သွားပြီးအခန်းတစ်ခန်းထဲတွင်ထားကြောင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် တောင်တွင်းကြီးမြို့သို့ ခေါ်သွားကြောင်း စသည်ဖြင့် ထွက်ဆိုထားသည်။

အချင်းဖြစ်ညနေက အောင်ချမ်းသာလမ်း ခေါက်မုန့်ဆိုင်တွင် ရှိနေကြသည့် မသဲသဲ (လိပြ-၃) နှင့် မမျိုးမျိုး (ခ) သူဇာထွန်း (လိပြ-၄) တို့က အစ်ကိုကြီးတစ်ဦးမှ မဆုပြည့်မွန်အောင်ကို လက်ဆွဲပြီး ခေါ်သွား သည်ကို တွေ့လိုက်ကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုထားသည်။

ယင်းသက်သေခံချက်များသည် လျှောက်ထားသူမှ မဆုပြည့်မွန်အောင် (လိပြ-၂) ကို ဆွဲငင်ခေါ်ဆောင်သွားကြောင်း ဦးစွာ အမြင်အရ ကောက်ယူနိုင်သည့် မြင်သာသည့် သက်သေခံချက်များ ဖြစ်သည်။

မဆုပြည့်မွန်အောင် (လိပြ-၂) သည် အချင်းဖြစ်ချိန်က (၁၆) နှစ် (၇) လ ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် သက်သေခံ (က) တိုင်ချက်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ဦးအောင်မော် (ခ) ဦးအောင်သူ (လိပြ-၁) က ဖော်ပြတိုင်ကြားထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ သက်သေခံ (ခ-၁) မွေးစာရင်းအရ မဆုပြည့်မွန်အောင် (လိပြ-၂) ၏ မွေးဖွားသည့်နေ့သည် ၁၁-၉-၈၅ ဖြစ်သဖြင့် အချင်းဖြစ် ချိန်က ၎င်း၏အသက်သည် (၁၆) နှစ် မပြည့်သေးဟု ဆိုနိုင်သည်။ သို့သော် မရမ်းကုန်းအခြေခံပညာအလယ်တန်းကျောင်းမှ ထုတ်ပေးသည့် သက်သေခံ (ခ-၂) ကျောင်းထွက်လက်မှတ်တွင် မဆုပြည့်မွန်အောင်၏ မွေးဖွားသည့်နေ့သည် ၁၁-၉-၈၄ ဖြစ်သည်။ ယင်းကျောင်းထွက်လက်မှတ် အရ မဆုပြည့်မွန်အောင် (လိပြ-၂) သည် အချင်းဖြစ်ချိန်က အသက်မှာ (၁၆) နှစ် ကျော်ပြီးဖြစ်သည်။ မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုစစ်ရဲအရာရှိ ဒုရဲအုပ်မြင့်ကိုကို (လိပြ-၅) မှ တစ်ဆင့် သက်သေခံ (ဂ) အဖြစ် လက်ခံထားသည့် ဆေးစာအရ မဆုပြည့်မွန်အောင်၏အသက်သည်

(၁၆) နှစ် (၆) လမှ (၁၇) နှစ် (၆) လအတွင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။
 မြို့နယ်တရားရုံးက မဆုပြည့်မွန်အောင် (လိပြ-၂) အသက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ စစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်ဆေးစာကို သက်သေခံ (၈) အဖြစ် လက်ခံ ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးသည် ဆေးစာကို သက်သေခံ အဖြစ် လက်ခံရာတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၀၉ ပြဋ္ဌာန်းချက် နှင့် တရားရုံးများ လက်စွဲစာပိုဒ် ၆၂၅ မှ ၆၂၇ ထိ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ တင်သွင်းလက်ခံခြင်းမဟုတ်ဘဲ အမှုစစ်ရဲအရာရှိမှတစ်ဆင့် သက်သေခံ အဖြစ် တင်သွင်းခြင်းကို လက်ခံထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဆေးစာကို နည်းလမ်းတကျ သက်သေခံအဖြစ်တင်ပြ၍ လက်ခံထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ ဆေးစာတွင် ဖော်ပြထားသည့် ဆရာဝန်၏ထင်မြင်ချက်ကို သက်သေခံချက်တစ်ရပ်အဖြစ် လက်ရှိအခြေအနေတွင် အမှု၌ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန်သော်လည်းကောင်း၊ ဝေဖန်ဆွေးနွေးရန်သော်လည်းကောင်း အကြောင်းမရှိပေ။

၂၀၀၂
 မောင်တင်ထွန်း
 အောင်(ခ)
 ကေလတ်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၂

မဆုပြည့်မွန်အောင် (လိပြ-၂) ၏အသက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အဓိက စဉ်းစားရမည့် သက်သေခံချက်မှာ သက်သေခံ (ခ-၁) မွေးစာရင်းပါ မွေးနေ့နှင့် သက်သေခံ (ခ-၂) ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ပါ မွေးနေ့ဖြစ်သည်။ ဦးအောင်မော်(ခ)ဦးအောင်သူ(လိပြ-၁) က မဆုပြည့်မွန်အောင် (လိပြ-၂) ကို ကျောင်းအပ်ရာတွင် အသက် (၁) နှစ်ကြီး၍ ကျောင်းအပ် ခဲ့သဖြင့် မွေးစာရင်းတွင်(၁၁-၉-၈၄) ဖြစ်နေကြောင်းထွက်ဆိုထားသည်။ သက် သေခံ (ခ-၁) မွေးနေ့မှာ ၁၁-၉-၈၅ ဖြစ်ပြီး သက်သေခံ (ခ-၂) ရှိ မွေးနေ့မှာ ၁၁-၉-၈၄ ဖြစ်သဖြင့် (၁) နှစ်တိတိကွာနေကြောင်း တွေ့ရသည်။ မိဘများသည် မိမိတို့သားသမီးများကို ကျောင်းအပ်ရာတွင် ကျောင်းစောစောထားနိုင်ရန်အတွက် (၁) နှစ် (၆) လ စသည်ဖြင့် အသက်ကြီး၍ ကျောင်းအပ်သည့်အလေ့အထများ တွေ့မြင်သိရှိနေရသည်။ ဦးအောင်မော် (ခ) ဦးအောင်သူ (လိပြ-၁) မှ မဆုပြည့်မွန်အောင်ကို အသက် (၁) နှစ်ကြီး၍ ကျောင်းအပ်ခဲ့သည်ဆိုသည့်ထွက်ချက်မှာ သဘာဝယုတ္တိမရှိဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ကလေးများမွေးဖွားသည့်အခါ သက်ဆိုင်ရာဆေးရုံ (သို့မဟုတ်) ကျန်းမာရေးအရာရှိက မွေးစာရင်းကို ဥပဒေနှင့်အညီ ထုတ်ပေးရသည်။ မွေးစာရင်းပါ ကလေးမွေးဖွားသည့် မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်တို့သည် အမှန်ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်သည်။

၂၀၂
 မောင်တင်ထွန်း
 အောင်(ခ)
 ကေလတ်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၂

မွေးစာရင်း၊ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်တို့သည် သက်သေခံဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၅ အရ အများပြည်သူဆိုင်ရာစာမှတ်စာတမ်းများဖြစ်သည် မှန်သော်လည်း ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်တို့သည် အခြေအနေတစ်ရပ်ရပ်ကြောင့် အမှန် မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်တို့နှင့် ကွဲလွဲနိုင်သည်။ ကျောင်းထွက်လက်မှတ်ပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ် နှင့် မွေးစာရင်းပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ ကွဲလွဲသည့်အခါ မွေးစာရင်းပါ မွေးရက်၊ လ၊ နှစ်တို့ကို ဦးစားပေး လက်ခံကောက်ယူသင့်သည်။

သက်သေခံ (ခ-၁) မွေးစာရင်းသည် အတုပြုလုပ်တင်ပြထား သည့် မွေးစာရင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားသူဘက်မှ စွပ်စွဲတင်ပြထားသည်။ လျှောက်ထားသူတင်ပြသကဲ့သို့ မွေးစာရင်းသည် အတုပြုလုပ်ထားသည့် စာရင်းဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားသူဘက်မှ သက်သေတင်ပြရန် လိုမည်ဖြစ်သည်။ လက်ရှိအခြေအနေတွင် သက်သေခံ (ခ-၁) မွေးစာရင်းသည် အတုပြုလုပ်ထားသည့် မွေးစာရင်းဖြစ်ကြောင်း သက်သေထင်ရှားခြင်း မရှိသေးဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ မဆုပြည့်မွန်အောင် (လိုပြ-၂) ၏အသက်သည် (၁၆) နှစ်မပြည့်သေးဟု ကောက်ယူရန် ဦးစွာအမြင်အရ သက်သေခံချက်ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ လျှောက်ထားသူ မည်သည့်ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ဝေခွဲရန် ခက်သဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၆ နှင့်အညီ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၆၃ သို့မဟုတ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၆ ကို ကျူးလွန်ကြောင်း ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ လျှောက်ထားသူအပေါ် မရေမရာဖြင့် စွဲချက်တင်ခြင်း မဟုတ်သကဲ့သို့ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပေ။

အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သည့်သက်သေခံချက်များအရ တရားခံ မည်သည့်ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း ဝေခွဲနိုင်ခြင်းမရှိသည့် အခါ တရားရုံးသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၃၆ နှင့်အညီ တရားခံအပေါ် ပြစ်မှုတစ်ရပ် သို့မဟုတ် အခြားပြစ်မှုတစ်ရပ်ကို ကျူးလွန် ကြောင်းဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ လျှောက်ထားသူအပေါ် မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၆၃ (သို့မဟုတ်)

၃၆၆ အရ စွဲချက်တင်သည့်အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်တို့သည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းခြင်းမရှိသဖြင့် ယင်းစွဲချက်အမိန့်အပေါ် ဤရုံးမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်း မရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်သည်။

၂၀၀၂
မောင်တင်ထွန်း
အောင်(ခ)
ကေလတ်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

+ ၂၀၀၂

မတ်လ

၁၈ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဒေါက်တာတင်အောင်အေး၏ရှေ့တွင်

မွေးမွေး (ခ) ခင်သန်းဝင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ၂*

ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက်တွင် ထည့်သွင်းတိုင်ကြားခြင်းမပြုဘဲ ရုံးရှေ့
ရောက်မှ ထုတ်ဖော်ထွက်ဆိုလျှင် တရားရုံးက သတိ ဝိရိယ
ကြီးစွာဖြင့် လက်ခံနိုင်ချေရှိ-မရှိကို စိစစ်ရခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပထမသတင်းပေးတိုင်ကြားသူအနေဖြင့် တိုင်ချက်
တွင် အမှုဖြစ်စဉ်ကို အသေးစိတ်ဖော်ပြတိုင်ကြားရန် မလိုသည်မှာ
မှန်သော်လည်း အမှု၏အဓိကကျသည့်အချက်များ ပါဝင်အောင် ဖော်ပြ
တိုင်ကြားရန်လိုသည်။ အမှုတွင် အဓိကကျသည့်အချက်ကို တိုင်ချက်တွင်
ထည့်သွင်းတိုင်ကြားခြင်းမပြုဘဲ ရုံးရှေ့ရောက်မှ ထုတ်ဖော်ထွက်ဆိုမည်
ဆိုလျှင် ထိုထွက်ဆိုချက်ကို ရုံးကသတိ ဝိရိယကြီးစွာဖြင့် လက်ခံနိုင်ချေ
ရှိ မရှိကို စိစစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးအောင်ကျော်လံ
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးသောင်းစိန်
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- ၂။ ဦးအုန်းမောင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၀ (ခ)
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀၂၃ တွင် ချမှတ်သော
၂၄-၁၂-၂၀၀၁ ရက်နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍
လျှောက်ထားမှု

၂၀၂

မွေးမွေး (ခ)
ခင်သန်းဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

အင်းစိန်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၀၁၃/၂၀၀၁ တွင် တရားခံ မမွေးမွေး (ခ) မခင်သန်းဝင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၁ (ပထမပိုင်း) နှင့် ပုဒ်မ ၃၂၃ တို့အရ စွဲချက်တင်သည့်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို တိုင်းဥပဒေရုံးက မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၀၂၃/၂၀၀၁ အဖြစ် တင်သွင်းရာ တရားခံ မမွေးမွေး (ခ) မခင်သန်းဝင်းအပေါ် မူလရုံးက စွဲချက်တင်ထားသည်။ ပြစ်မှုများအပြင် ပုဒ်မ ၃၈၀ အရပါ စွဲချက်တင်ရန် ပြင်ဆင်အမိန့် ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို မမွေးမွေး (ခ) မခင်သန်းဝင်းက မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းလာခြင်း ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ စော်ဘွားကြီးကုန်းအဝေးပြေးကားဂိတ်ဝင်းအတွင်းရှိ ပြည့်ဝဘက်ထရီဆိုင်ရှင် ဦးမျိုးမြင့်က ၂၇-၃-၂၀၀၁ နေ့ (၂၁:၀၀) နာရီ အချိန်တွင် အလုပ်သိမ်းပြီး မိသားစုစကားပြောနေစဉ် ဦးစိန်ဝှာ ရောက်ရှိလာကြောင်း၊ ဦးစိန်ဝှာနှင့် စကားပြောနေခိုက် ဦးစိန်ဝှာ၏လနီး မမွေးမွေး (ခ) မခင်သန်းဝင်း ရောက်ရှိလာကာ မဝင်းလဲ့ခိုင်နှင့် ဦးစိန်ဝှာ တို့ကို ဂုဏ်သိက္ခာကျဆင်းလောက်အောင် ပြောဆိုသည့်အပြင် မကြားဝံ့ မနာသာအောင်ဆဲဆိုကြောင်း၊ မမွေးမွေးက မဝင်းလဲ့ခိုင်၏ရင်ဘတ်အား ဆောင့်တွန်းခြင်းများပြုလုပ်သဖြင့် မမွေးမွေး (ခ) မခင်သန်းဝင်း အပေါ် ဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန် အင်းစိန်ရဲစခန်းတွင် အမှုစွင့်တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူ မမွေးမွေး (ခ) မခင်သန်းဝင်း၏ရှေ့နေက ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက်တွင် လျှောက်ထားသူသည် မူလရုံးတရားလို ဦးမျိုးမြင့်၏ဆိုင်ခန်းသို့ ကျွေးကျော်ဝင်ရောက် ဆဲဆိုခြိမ်းခြောက်ရိုက်နှက်၍ မှန်ဘီဒိုများ၊ ပစ္စည်းများကို ဖျက်ဆီးပါသည်ဟု ဖော်ပြတိုင်တန်းပြီး ငွေကျပ် (၅) သိန်းကို ခိုးယူပျောက်ဆုံးသွားပါသည်ဟု ဖော်ပြတိုင်တန်းခဲ့ခြင်း မရှိသည်မှာ မြင်သာထင်ရှား၍ မူလရုံးက လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ အရ စွဲချက်မတင်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ လည်းကောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာအရလည်းကောင်း မှန်ကန်ကြောင်း ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ အရ စွဲချက်တင်သည့် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရလည်းကောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာအရလည်းကောင်း မှားယွင်းလျက်ရှိနေကြောင်း၊

၂၀၀၂
 မွေးမွေး (ခ)
 ခင်သန်းဝင်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၂

ပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုပြီး ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ ဖြင့်ပါ စွဲချက်တင်စစ်ဆေးစေသည့်အမိန့် ပယ်ဖျက်ပေးရန်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံ ချက်များကို သုံးသပ်၍ အကျယ်တဝင့် လျှောက်လဲတင်ပြသွားသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးမျိုးမြင့်၏ရှေ့နေက တရားလိုပြသက်သေ များဖြစ်သည့် ဦးစိန်ဇွာ၊ ဦးသိန်းဝင်း၊ ဒေါ်အုံးရီနှင့် ဒေါ်ဝင်းလဲ့ခိုင်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ယုံကြည်ပါက စွပ်စွဲခံရသူသည် ခိုးမှုကို ကျူးလွန် ကြောင်း ပေါ်လွင်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် လျှောက်ထားသူတို့ဘက်က အကြောင်းပြတင်ပြထားသကဲ့သို့ မွေးမွေးနှင့် ဦးစိန်ဇွာတို့သည် အိမ်ထောင်ရေးပြဿနာရှိသည်ဆိုလျှင်လည်း ထိုသို့ရှိကြောင်း စွပ်စွဲခံရသူ အား စွဲချက်တင်၍ ဖြေရှင်းစေရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ ဖြင့်ပါ စွဲချက်တင် ဖြေရှင်းစေရန် ညွှန်ကြားသည့်အမိန့်သည် မှားယွင်းခြင်းမရှိကြောင်း၊ ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်းဖြင့် အကျယ်တဝင့်တင်ပြသွားသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက အမှုတွင် တရားလိုပြ သက်သေများ ထွက်ဆိုချက်အရ ဦးမျိုးမြင့်၏ငွေ (၅) သိန်းထုပ်အား လျှောက်ထားသူက ယူဆောင်သွားကြောင်း စွပ်စွဲချက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရကြောင်း၊ စွဲချက်တင်သင့်မသင့်အဆင့်တွင် သက်သေများ၏ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ညီညွတ်မှုရှိ-မရှိ အဓိကထား၍ သုံးသပ်ရန်မသင့်ဟု ယူဆကြောင်း၊ ဦးမျိုးမြင့်မှ တိုင်ချက်ဖွင့်စဉ်က ငွေများပျောက်ဆုံးသည့် အကြောင်း မသိ၍ ထည့်သွင်းတိုင်တန်းခြင်းမပြုကြောင်း ရှင်းလင်းထား သည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ယင်းအချက်ကို လက်ခံခြင်းမပြုရန် ပိတ်ပင် ထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူအပေါ်တွင် ငွေများခိုးယူမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း ငြိစွန်းမှုရှိနေကြောင်း၊ ဖြေရှင်းရန်တာဝန်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ အရ စွဲချက်တင်ဖြေရှင်းစေရန် ထပ်မံညွှန်ကြားခဲ့သည့် တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်သည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းမှုမရှိသဖြင့် ဆက်လက်၍ အတည်ပြု သင့်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

အမှုတွဲရှိ တရားလိုပြသက်သေထွက်ဆိုချက်များကို လေ့လာကြည့်ရာ ဦးမျိုးမြင့် (လိုပြ-၁) အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ဇော်ဘွားကြီးကုန်းအဝေးပြေး ကားဂိတ်ဝင်းအတွင်း “ပြည့်ဝ” အမည်ဖြင့် ဘက်ထရီဆိုင်ဖွင့်ပြီး ထိုဆိုင်

၂၀၀၂

မွေးမွေး (ခ)
ခင်သန်းဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

တွင်နေထိုင်သည်။ မဝင်းလဲ့ခိုင် (လိပြ-၃)သည် ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁) ၏ ညီမဝမ်းကွဲတော်ပြီး ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁) နှင့်အတူနေသည်။ အချင်းဖြစ်သည့် ၂၇-၃-၂၀၀၁ နေ့ ည (၉) နာရီကျော် (၁၀) နာရီခန့်တွင် ဆိုင်ပိတ်ပြီး ဆိုင်တွင် ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁)၊ မဝင်းလဲ့ခိုင် (လိပြ-၃) တို့ ရှိနေစဉ် ဦးစိန်ဝှာ (လိပြ-၄) ရောက်လာသည်။ ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁)၊ မဝင်းလဲ့ခိုင် (လိပြ-၃) နှင့် ဦးစိန်ဝှာ (လိပြ-၄) တို့ စကားထိုင်ပြောနေကြသည်။ ခဏအကြာ ဦးစိန်ဝှာ၏ဇနီး လျှောက်ထားသူ ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး မဝင်းလဲ့ခိုင် (လိပြ-၃) ကို မကြားဝံ့မနာသာ စွပ်စွဲဆဲဆို၍ မဝင်းလဲ့ခိုင် (လိပြ-၃) ၏ ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းသည်။ ဦးစိန်ဝှာ (လိပြ-၄) က ၎င်း၏ဇနီး လျှောက်ထားသူကို ပြန်ခေါ်သွားသည်။ အချင်းဖြစ်ကိစ္စကို ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁) က အင်းစိန်ရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားသည်။ ရဲစခန်းမှ ပြန်ရောက်လာပြီး ရေခဲသေတ္တာဝယ်ရန်ထားသည့် ငွေငါးသိန်းပါအထုပ်များ ပျောက်နေသဖြင့်မေးရာ အဒေါ်တော်သူ ဒေါ်အုံးရီ (လိပြ-၂)၊ မဝင်းလဲ့ခိုင် (လိပြ-၃) တို့က လျှောက်ထားသူ ယူသွားကြောင်း ပြောပြသည်။ ဦးစိန်ဝှာ (လိပြ-၄) ထံ ဖုန်းဆက်မေးရာ ၎င်းမိန်းမ အထုတ်တစ်ထုတ်ယူလာကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည် စသည့်သက်သေခံချက်များ ပေါ်ပေါက်သည်။

မြို့နယ်ရုံးက လျှောက်ထားသူအပေါ် ထောင်ဒဏ်ထိုက်သည့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ အိမ်ကျော်နင်းမှုဖြစ်သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၁ (ပထမပိုင်း) နှင့် မဝင်းလဲ့ခိုင်အား အလိုအလျောက်နာကျင်စေမှု ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၃ ဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးပြီး ငွေငါးသိန်း ပျောက်သည့်ကိစ္စအတွက် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁) က ယင်းစွဲချက်အမိန့်အပေါ် မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရာ တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားသူအပေါ် ငွေငါးသိန်းခိုးယူကြောင်းဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ ဖြင့်ပါ စွဲချက်တင်စစ်ဆေးရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁) မှ အင်းစိန်ရဲစခန်းတွင် သက်သေခံ (က) တိုင်ချက်ရေးဖွင့် တိုင်ကြားရာတွင် လျှောက်ထားသူသည် ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်ပြီး ခိုင်းပြစွာ ဆဲရေးကြောင်း၊ ညီမဖြစ်သူ ရင်ဘတ်ကို တွန်းကြောင်း ဖြင့်သာဖော်ပြတိုင်ကြားပြီး ငွေကျပ်ငါးသိန်း ပျောက်ဆုံးကြောင်း ထည့်သွင်း တိုင်ကြားထားခြင်း မရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။ ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁) က

၂၀၀၂
 မွေးမွေး (ခ)
 ခင်သန်းဝင်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၂

သက်သေခံ (က) တိုင်ချက်တွင် ငွေငါးသိန်း ပျောက်ဆုံးခြင်းကို ထည့်သွင်း မတိုင်ကြားရခြင်းမှာ ရဲစခန်းသို့ ချက်ချင်းသွားတိုင်ကြားခဲ့သဖြင့် ငွေပျောက်ကြောင်းမသိဘဲ ရဲစခန်းက ပြန်ရောက်မှ ငွေပျောက်ကြောင်း သိရသဖြင့် ငွေငါးသိန်းကိစ္စ ထည့်သွင်းမတိုင်ကြားရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

အချင်းဖြစ်ပွားသည်မှာ ၂၇-၃-၂၀၀၁ နေ့ (၂၁:၀၀) နာရီခန့် တွင်ဖြစ်ပြီး ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက်ကို ၂၈-၃-၂၀၀၁ နေ့ (၁၂:၅၈) နာရီတွင် တိုင်ကြားခဲ့ကြောင်း အမှုတွဲရှိ ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက် မှတ်တမ်းအရ ပေါ်ပေါက်သည်။ ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁) က အချင်းဖြစ် ကိစ္စကို အင်းစိန်ရဲစခန်းသို့ ချက်ချင်းတိုင်ကြားခဲ့သည်ဆိုသော်လည်း အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်ချက်အရ အချင်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နေ့လည် တွင်မှ ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက်ကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်းမှာ ထင်ရှား ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ရဲစခန်းသို့ အမှုကို ချက်ခြင်း သွားတိုင်ကြားခဲ့ရသဖြင့် ငွေငါးသိန်းပျောက်သည့်ကိစ္စကိုမသိ၍ ထည့်သွင်း မတိုင်ကြား ရခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသည့် ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁) ၏ ရှင်းလင်း ထွက်ဆိုချက် သည် လက်ခံနိုင်ဖွယ်မရှိသည့် ရှင်းလင်းထွက်ဆိုချက် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁) က ငွေငါးသိန်းကို ရေခဲသေတ္တာဝယ်ရန် အတွက် ထုတ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ညဘက် (၉) နာရီအချိန်တွင် ရေခဲသေတ္တာဝယ်သွားရန်ဆိုသည့် ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁) ၏ ထွက်ဆိုချက်သည် လက်ခံရန် ခဲယဉ်းသည်။

ဒေါ်အုန်းရီ (လိပြ-၂) သည် ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁) နှင့် မဝင်းလဲ့ခိုင် (လိပြ-၃) တို့၏အဒေါ်ဖြစ်သည်။ မဝင်းလဲ့ခိုင် (လိပြ-၃) သည် လျှောက်ထားသူက ၎င်း၏ခင်ပွန်း ဦးစိန်ဝှာ (လိပြ-၄) နှင့် ဖောက်ပြန်နေသူဟု စွပ်စွဲခံထားရသူဖြစ်သည်။ ဦးစိန်ဝှာ (လိပြ-၄) သည် လျှောက်ထားသူကို လင်မယားအဖြစ်မှ ကွာရှင်းပြတ်စဲရန် တရားစွဲဆို ထားသူဖြစ်သည်။ အဆိုပါ သက်သေများက လျှောက်ထားသူမှ ငွေငါးသိန်း ထုပ် ကို ယူသွားသည်ကို မြင်တွေ့ကြောင်းဖြင့် စွပ်စွဲထွက်ဆိုချက်ကို သတိဝိရိယ ကြီးစွာထား၍ ချင့်ချိန်လက်ခံရမည့် အနေအထားတွင်ရှိသည်။

ဦးမျိုးမြင့် (လိပြ-၁) အနေဖြင့် အချင်းဖြစ်ညက ငွေငါးသိန်းကျပ် အမှန်ပျောက်ဆုံးခဲ့လျှင် ထိုအချက်ကို ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက်တွင်

ထည့်သွင်းဖော်ပြ တိုင်ကြားသင့်သည်။ တိုင်ချက်ကို အချင်းဖြစ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နေ့လည်တွင် တိုင်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် ငွေငါးသိန်း ပျောက်သည့်ကိစ္စကို ထည့်သွင်းတိုင်ကြားရန် အချိန်ရကြောင်းမှာ မြင်သာသည်။ အမှု၏အဓိကကျသည့် ငွေငါးသိန်းကျပ် ပျောက်ဆုံးသည့် ကိစ္စကို ပထမသတင်းပေးတိုင်ချက်တွင် ထည့်သွင်းမတိုင်ကြားဘဲ ရုံးရှေ့တွင် သက်သေအဖြစ်ထွက်ဆိုမှု စွပ်စွဲထွက်ဆိုခြင်းကို လက်ခံ စဉ်းစားရန်မသင့်ပေ။

၂၀၀၂
မွေးမွေး (ခ)
ခင်သန်းဝင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ပထမသတင်းပေးတိုင်ကြားသူအနေဖြင့် တိုင်ချက်တွင် အမှု ဖြစ်စဉ်ကို အသေးစိတ်ဖော်ပြတိုင်ကြားရန် မလိုသည်မှာ မှန်သော်လည်း အမှု၏ အဓိကကျသည့်အချက်များ ပါဝင်အောင် ဖော်ပြ တိုင်ကြားရန် လိုသည်။ အမှုတွင် အဓိကကျသည့်အချက်ကို တိုင်ချက်တွင် ထည့်သွင်း တိုင်ကြားခြင်းမပြုဘဲ ရုံးရှေ့ရောက်မှ ထုတ်ဖော်ထွက်ဆိုမည် ဆိုလျှင် ထိုထွက်ဆိုချက်ကို ရုံးက သတိဝိရိယကြီးစွာဖြင့် လက်ခံနိုင်ချေ ရှိ-မရှိကို စိစစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

မြို့နယ်တရားရုံးက အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအပေါ် သုံးသပ်၍ လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၅၁ (ပထမပိုင်း) နှင့် ၃၂၃ အရသာ စွဲချက်တင်စစ်ဆေးပြီး ပုဒ်မ ၃၈၀ ဖြင့် စွဲချက်မတင်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားသူအပေါ် မြို့နယ်ရုံးက စွဲချက်တင်စစ်ဆေးသည့် ပြစ်မှုများအပြင် ပုဒ်မ ၃၈၀ ဖြင့် စွဲချက်တင် စစ်ဆေးသွားရန် ညွှန်ကြားခဲ့သည့်အမိန့်သည် ဥပဒေအရ မှန်သည်ဟု မဆိုနိုင်သဖြင့် ဤရုံးမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ရမည် ဖြစ်သည်။

အထက်ပါအကြောင်းများအရ ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုသည်။ အင်းစိန်မြို့နယ်တရားရုံးပြစ်မှုကြီးအမှတ်-၁၀၁၃/၂၀၀၁ တွင် လျှောက်ထားသူမမွေးမွေး (ခ) မခင်သန်းဝင်း အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၄၅၁ (ပထမပိုင်း) နှင့် ပုဒ်မ ၃၂၃ အရ စွဲချက်တင်စစ်ဆေးသည့် အမိန့်ကို ဆက်လက်အတည်ပြုသည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှုအမှတ်-၁၀၂၃/၂၀၀၁ တွင် လျှောက်ထားသူ မမွေးမွေး (ခ) မခင်သန်းဝင်း အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၈၀ ဖြင့်ပါ ထပ်မံစွဲချက် တင်စစ်ဆေးသွားရန် ချမှတ်ခဲ့သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

+ ၂၀၀၂

ဇွန်လ

၂၈ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးဦးမြင့်အောင်၏ရှေ့တွင်

လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်း
နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများ ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) နှင့် ၂၃ တို့အရ စွဲချက်တင်ပြီး ပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းအပေါ် ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံး (မြောက်ပိုင်း) ကယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုမရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ လားရှိုးခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) နှင့်ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တို့အရ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင် ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်း လဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ ကိုကျူးလွန်သော ပင်ရင်း ပုဒ်မဖြစ်သည့် ၁၉ (က) နှင့်တွဲဘက်၍ စွဲချက်တင်ရမည်။ ထိုကဲ့သို့ပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ ဖြင့်စွဲချက်တင်မှ စွဲချက်သည် မှန်ကန်သည့်စွဲချက် ဖြစ်လာ ပေမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ မူလရုံးက လျှောက်ထားသူ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေ သောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) နှင့်ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တို့အရ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ ယင်းစွဲချက်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းက ကောင်းစွာခုခံချေပခွင့်ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၁၆ (ခ) (မန္တလေး)
+ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၃ တွင်ချမှတ်သော ၁၁-၂-၂၀၀၂ ရက်စွဲပါ ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံး၏အမိန့်ကို ပြင်ဆင်မှု

ဤအခြေအနေတွင် ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (မြောက်ပိုင်း) ကလောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၂၀၀၂
လောက်စန်း (ခ)
ဖုန်အူစန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးထွန်းကြည်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးစိန်ဝင်း
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

လားရှိုးခရိုင်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၉၄/၂၀၀၁ တွင် လျှောက်ထားသူအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ နှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ်ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို လျှောက်ထားသူက မကျေနပ်၍ ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၃/၂၀၀၂ တွင် အယူခံဝင်ရာ အယူခံတရားလိုအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ သို့ ပြောင်းလဲကာ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိပြီး ပြစ်ဒဏ်ကို အတည်ပြု၍ အယူခံမှုကို ပလပ်သည့် အမိန့်ချမှတ်သည်။ ယင်းအမိန့်ကို လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းက ကျေနပ်မှုမရှိ၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းသည်။

အမှုမှာ လားရှိုးမြို့၊ အမှတ် (၁) ရဲစခန်းမှ နယ်ထိန်းခေါင်းဆောင် ဒုရဲအုပ်သိန်းကျော်နှင့်အဖွဲ့သည် လားရှိုးမြို့နယ်၊ စဉ့်အင်ရဲကင်းစခန်းတာဝန်ကျတပ်ဖွဲ့ဝင်များနှင့် ပူးပေါင်း၍ (၇-၆-၂၀၀၁) နေ့ (၁၄:၀၀) နာရီခန့်အချိန်တွင် လားရှိုးမြို့ဘက်မှလာသော မသင်္ကာဖွယ်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကို ရပ်တန့်စေရာ မောင်းပြေးသွားသဖြင့် လိုက်ဖမ်းသောအခါ စဉ့်အင်ရွာတံတားနှင့် (၃) မိုင်ခန့်အကွာ လမ်းဘေးချုံထဲသို့ ဆိုင်ကယ်ကို ထိုးသွင်းရပ်ထားခဲ့ပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားခဲ့သည်။ သင်္ကာဖွယ်များနှင့် အတူ ဆိုင်ကယ်ကိုရှာဖွေရာ ဆီတိုင်ကီရှေ့အံ့ဝှက်နှင့် နောက်အံ့ဝှက်တို့မှ အပြာရောင်ဆပ်ပြာခွက်ဖြင့် ထည့်လျက်ဘိန်းဖြူဟု ယူဆရသော အဖြူမှုန့်အလေးချိန် (၀.၀၁၅၅၈) ကီလိုဂရမ်၊ အစိမ်းရောင်ဆပ်ပြာခွက်ဖြင့်

၂၀၀၂
 လောက်စန်း (ခ)
 ဖုန်အူစန်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

ထည့်လျက် ဘိန်းဖြူဟုယူဆရသော အဖြူမှုန့် အလေးချိန် (၀. ၀၁၅၅၈) ကီလိုဂရမ်၊ အစိမ်းရောင်ဆပ်ပြာခွက်ဖြင့်ထည့်လျက် ဘိန်းဖြူဟုယူဆရသော အဖြူမှုန့်အလေးချိန် (၀. ၀၁၈၆၅) ကီလိုဂရမ်၊ အစိမ်းရောင်ဆပ်ပြာခွက်ဖြင့်ထည့်လျက် ဘိန်းဖြူဟုယူဆရသောအဖြူမှုန့်အလေးချိန် (၀. ၀၁၆) ကီလိုဂရမ်တို့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိရသဖြင့် ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းပြီး ဆိုင်ကယ်စီးလာသူအား မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေအရ အရေးယူရန် ဒုရဲအုပ်သိန်းကျော်က တရားလိုပြုလုပ်၍ လားရှိုးအမှတ် (၁) ရဲစခန်းသို့ စာဖြင့်ရေးသား၍ တိုင်ကြားသောအမှုဖြစ်သည်။

ထို့နောက် (၂၄-၉-၂၀၀၁) နေ့တွင် တရားခံ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းကို ဖမ်းဆီးမိသဖြင့် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၅/၁၉ (က) အရတရားရုံးသို့ တရားစွဲ တင်ပို့ခဲ့သည်။

လျှောက်ထားသူ၏ရှေ့နေက မူးယစ်ဆေးဝါးများကို ဆိုင်ကယ်တွင် အံ့ဝှက်များပြုလုပ်ထည့်သွင်းကာ စီးနင်းလာသူမှာ လျှောက်ထားသူဖြစ် သည်ဟု အထောက်အထားခိုင်လုံမှုမရှိဘဲ မူလရုံးက မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိပြီး နှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံးက အတည်ပြုခဲ့ခြင်း မှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ဇနီးသည်အား ဖမ်းဆီးသည့်ကိစ္စ၌ ရဲစခန်းသို့ လာရောက်ဖြေရှင်းစဉ် လျှောက်ထားသူအား ဖမ်းဆီးပြီး သက်သေခံ (၄) ထောက်လှမ်းရေး စစ်ကြောချက်ကြေးနန်းမိတ္တူမှာ သက်သေခံအက်ဥပဒေ အရ သက်သေခံမဝင်သော်လည်း ထိုအချက်အပေါ် အခြေပြု၍ ပြစ်မှု ထင်ရှားတွေ့ရှိပြီး နှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ်ချမှတ်ခြင်းမှာ ကြီးလေးကြောင်း၊ သက်ညှာလျော့ပေါ့သောပြစ်ဒဏ်သို့ ပြောင်းလဲပေးသင့် ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးအတွက် လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ဒုတိယညွှန်ကြား ရေးမှူးက (၂၄-၉-၂၀၀၁) နေ့တွင် ဒုရဲအုပ်တင်မောင်ဝင်းနှင့်အဖွဲ့သည် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေသော တရားခံ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်း၏ ဇနီးဖြစ်သူ မနန်းနွဲ့မိုးထံမှ မူးယစ်ဆေးဝါးများ တွေ့ရှိမှုအတွက် ရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့်ပြီးနောက် နာရီဝက်ခန့်အကြာ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်း ကိုယ်

၂၀၀၂
လောက်စန်း (ခ)
ဖုန်အူစန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

တိုင်ရဲစခန်းသို့ လာရောက်အဖမ်းခံကြောင်း၊ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းသည် ကျောက်မဲခရိုင်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၉/၉၈ အမှုတွင် (၃၀-၉-၉၈) နေ့တွင် ချမှတ်ခဲ့သော စီရင်ချက်မိတ္တူကောက်နုတ်ချက်သက်သေခံ (၄) အရ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအား မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၁အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်နှင့် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ်၊ သီးခြားစီကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခံခဲ့ရသူဖြစ်ကြောင်း၊ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းသည် ယခင်ပြစ်မှုဖြင့် ပြစ်ဒဏ်ကျခံနေစဉ်အတွင်း ရဲဘက်စခန်းမှ ထွက်ပြေးလာပြီး အချင်းဖြစ်အမှုကို ထပ်မံကျူးလွန်ပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဇနီးဖြစ်သူအား မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် အဖမ်းခံရ၍ နမ့်လန်ရဲကင်းစခန်းသို့ လာရောက်အဖမ်းခံကြောင်း ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင် ရှေ့စစ်ကြောချက် သက်သေခံ (၄) အရ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ မူလရုံးက လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအား မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ အရ စွဲချက်တင်သောအခါ စွဲချက်ကိုဝန်ခံခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအပေါ် မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ အရ နှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ် ကျခံစေရန် ချမှတ်ခဲ့သည့် အမိန့်မှာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်သဖြင့် ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလရုံးအမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရာတွင် တရားခံ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ ထို့အပြင် တရားခံအား ကျောက်မဲခရိုင်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အမှုကြီးအမှတ် ၁၉/၉၈ တွင် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၁ အရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်၊ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ အရအလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ်၊ ယင်းပြစ်ဒဏ် (၂) ရပ်ကို သီးခြားစီကျခံစေရန် ချမှတ်သည့် စီရင်ချက်မိတ္တူ ကောက်နုတ်ချက်သက်သေခံ (၄) ကို ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာ နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၇ (င) (၁) နှင့်အညီ တင်ပြခဲ့သဖြင့် မူလရုံးက တရားခံ

၂၀၀၂
လောက်စန်း (ခ)
ဖုန်အူစန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ထပ်မံ၍ စွဲချက်တင်ရာတွင် နည်းဥပဒေ ၅၈ နှင့်အညီ လိုက်နာဆောင်ရွက်ခဲ့သည် ကို တွေ့ရှိသည်။

အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များအရ လားရှိုးဘက်မှလာသော ကာဝါစကီ အပြာရောင်မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကို ရှာဖွေရန် ရပ်တန့်စေရာ ရပ်တန့်ပေးခြင်းမရှိဘဲ မောင်းနှင်သွားသဖြင့် ကားနှင့်လိုက်လံဖမ်းဆီးရာ စဉ်အင်တံတားနှင့် (၃) မိုင်ကွာ လမ်းဘေးတွင် ဆိုင်ကယ်ထိုးရပ်၍ တော လမ်းမှထွက်ပြေးသွားသည်။ သက်သေများနှင့်အတူ မော်တော်ဆိုင်ကယ် ကို ရှာဖွေရာ မော်တော်ဆိုင်ကယ်ကိုယ်ထည်အတွင်းမှ ဆပ်ပြာခွက် (၄) ခွက်နှင့်ထည့်လျက် ဘိန်းဖြူဟု ယူဆရသောအဖြူမှုန့် အလေးချိန် (၀. ၀၆၅၈၁) ကီလိုဂရမ်ကို တွေ့ရှိရ၍ ရှာဖွေပုံစံ သက်သေခံ (ဃ) ဖြင့်သိမ်းဆည်းခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ တရားခံ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်း၏ ထောက်လှမ်းရေးတပ်ဖွဲ့ဝင် ရှေ့စစ်ကြောချက် သက်သေခံ (ဇ) တွင် ထိုသို့ပင် ထွက်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရှိသည်။ သိမ်းဆည်းရရှိခဲ့ သည့် အဖြူမှုန့်မှာ ဟယ်ရိုအင်းဟိုက်ဒရိုကလိုရိုဒ်ဖြစ်သည်ဟု ဓာတုဗေဒ စစ်ဆေးရေး ဌာနခွဲ၏ ပြန်ကြားစာသက်သေခံ (ည) အရပေါ်ပေါက်သည်။ တရားခံ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းက ၎င်း၏ပစ္စည်းမဟုတ်ဟု ထုချေ ထားသော်လည်း ခိုင်လုံသည့်အထောက်အထား တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ တရားခံ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းသည် မူးယစ်ဆေးဝါး နှင့်စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်လျက်ရှိသည်။ ထို့အပြင် တရားခံသည် ပြစ်ချက်ဟောင်း နှင့် စပ်လျဉ်း၍ တင်ထားသော ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်း လဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ ပြစ်မှု စွဲချက်ကို ဝန်ခံထား သဖြင့် ယင်းပြစ်မှုကိုလည်း ကျူးလွန်လျက် ရှိနေပေသည်။ မူလရုံးက တရားခံ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါး နှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများ ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) နှင့် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တို့အရ စွဲချက် တင်ခဲ့သော်လည်း ပုဒ်မ ၁၉ (က) အရ နှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ် ကျခံစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၃/၂၀၀၂ တွင် အယူခံတရားလို

၂၀၀၂

လောက်စန်း (ခ)
 ဖုန်အူစန်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်း အပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) အရပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိခြင်းအစား ယင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ သို့ပြောင်းလဲ၍ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ့ရှိပြီး ချမှတ်ထားသည့် နှစ်အကန့် အသတ်မရှိထောင်ဒဏ်ကို အတည်ပြုခဲ့သည်။

ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံး၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု အမှတ် ၁၃/၂၀၀၂ တွင်အယူခံတရားလို လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်း အပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါး များဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ သို့ပြောင်းလဲ၍ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင် ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုရှိ မရှိစိစစ်ဖို့လိုသည်။ လားရှိုးခရိုင်တရားရုံးက တရားခံ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) နှင့် ယင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တို့အရ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။ အမှန်မှာ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ ကိုကျူးလွန်သော ပင်ရင်းပုဒ်မဖြစ်သည့်ပုဒ်မ ၁၉ (က) နှင့်တွဲဘက်၍ စွဲချက်တင်ရမည်။ ထိုကဲ့သို့ပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ ဖြင့် စွဲချက် တင်မှ စွဲချက်သည် မှန်ကန်သည့်စွဲချက် ဖြစ်လာပေမည်။ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းသည် ပြစ်ချက်ဟောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ၎င်းအပေါ် တင်ထား သော ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါး များဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း ဝန်ခံထားသည်။ စွဲချက်တွင် ချွတ်ယွင်းချက်ရှိလင့်ကစား တရားခံသည် ၎င်း၏အမှုကို ထုချေရာ၌ လွဲမှားခြင်းမရှိပါမူ တရားစီရင်ရာ၌ တရားမျှတမှုကင်းမဲ့ သည်ဟုဆိုနိုင်မည်မဟုတ်၍ ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၅ နှင့် ၅၃၇ တို့အရ အောက်ရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ရန် အကြောင်းမရှိနိုင်ပေ။ မောင်မြင့်သန်းပါ ၂ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ^(၁) အမှုတွင် လမ်းညွှန် ထုံးဖွဲ့ထားပါသည်။ ထို့အပြင် အယူခံတရားလို လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်း က ၎င်းအပေါ် ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရစွဲချက်တင်စဉ်က စွဲချက်ကိုအပြစ် ရှိကြောင်းဝန်ခံခြင်းသည် မိမိပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သည့် ကိစ္စရပ်အားလုံးကို

(၁) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (ရုံးချုပ်) ၁၄၇၄

၂၀၀၂
လောက်စန်း (ခ)
ဖုန်အူစန်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သိရှိနားလည်သောကြောင့် ဝန်ခံသည်ဟုယူဆသည်။ ပေါက်စ (ခ) ဖေဝင်း
နှင့် ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော် (၂) အမှုတွင် ဤမူ
သဘောကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

မူလရုံးက လျှောက်ထားသူ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအပေါ်
၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများ
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) နှင့် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တို့အရ ပြစ်မှု
နှစ်ရပ်ဖြင့် စွဲချက်တင်ခဲ့သည်။ ယင်းစွဲချက်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လောက်စန်း
(ခ) ဖုန်အူစန်းက ကောင်းစွာခုခံချေပခွင့်ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ဤအခြေ
အနေတွင် ရှမ်းပြည်နယ် (မြောက်ပိုင်း) တရားရုံးက လောက်စန်း (ခ)
ဖုန်အူစန်းအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားတွေ
ရှိခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ အရ နှစ်အကန့်အသတ်မရှိ
ထောင်ဒဏ် ကျခံစေရန် ချမှတ်သည့်ပြစ်ဒဏ်သည် မှန်ကန်မှုရှိ မရှိ စိစစ်
ဖို့လိုသည်။ ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထား
သည်-

“ ပုဒ်မ ၁၆ မှ ၂၁ အထိ ပြဋ္ဌာန်းထားသော ပြုလုပ်မှုတစ်ခုခုကို
ကျူးလွန်ကြောင်း ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်း ခံရသောသူသည် ယခင်
က ယင်းပြစ်မှုဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံခဲ့ရလျှင် ထပ်မံကျူး
လွန်သော ပြစ်မှုအတွက် ပြဋ္ဌာန်းထားသော အများဆုံးပြစ်ဒဏ်
ကိုချမှတ်ခြင်းခံရမည်။ ”

၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသော
ဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က) ပြစ်မှုကိုကျူးလွန်ကြောင်း ပြစ်မှု
ထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရလျှင် ထိုသူအား ထောင်ဒဏ်အနည်းဆုံး (၁၀) နှစ်မှ
အများဆုံး နှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ်အထိ ချမှတ်ရမည်ဟု
ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်ရာ လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းသည် ယင်း
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ ပြစ်မှုကိုကျူးလွန်ခဲ့သဖြင့် ပြစ်မှုအတွက် ပြဋ္ဌာန်း
ထားသော အများဆုံးပြစ်ဒဏ်ဖြစ်သည့် နှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ်
ကို မလွဲမသွေချမှတ်ခြင်းခံရမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ရှမ်းပြည်နယ်

(၂) ၁၉၇၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (ဗဟိုတရားရုံး) စာ-၅၅

(မြောက်ပိုင်း)တရားရုံးက လောက်စန်း (ခ) ဖုန်အူစန်းအား ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊
 မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၁၉ (က)/၂၃ အရနှစ်အကန့်အသတ်မရှိထောင်ဒဏ် ကျခံစေရန်
 အမိန့်သည် မှန်ကန်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။
 ထို့ကြောင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

၂၀၀၂
 လောက်စန်း (ခ)
 ဖုန်အူစန်း
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်

+ ၂၀၀၂
ဇူလိုင်လ
၂၂ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှု
နှင့်
သေဒဏ်အတည်ပြုမှု

တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးမြင့်သိန်းနှင့် ဦးချစ်လွင်တို့၏ရှေ့တွင်

ဝေလင်း (ခ) နိုင်နိုင်ဦး (ခ) ရန်နိုင်လင်း နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
ဦးစန်းဝေ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့်
ဝေလင်း (ခ) နိုင်နိုင်ဦး (ခ) ရန်နိုင်လင်း*

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ၏ပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူ
အားအကာအကွယ်ပေးသူကို ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရန်အတွက်
ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်း၊မူရင်းပြစ်မှု ကျူးလွန်သူကို၎င်းကျူးလွန်
သည့်ပြစ်မှုအပြင်သက်သေခံတစ်ခုခုကို ဖျောက်ဖျက်ခြင်း
အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ အရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်
ခြင်းမပြုနိုင်ခြင်း၊

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ
အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်-

“ ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီးဖြစ်ကြောင်း သိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ ယုံကြည်
ရန် အကြောင်းရှိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ မည်သူမဆို ပြစ်မှုကျူးလွန်
သူအား ဥပဒေနှင့်အညီ ခံရမည့်ပြစ်ဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန် အကြံ
ဖြင့်၊ ထိုပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော သက်သေခံတစ်
ခုခုကို ပျောက်ပျက်စေလျှင် သို့တည်းမဟုတ် ထိုအကြံမျိုးဖြင့်ပင်
ပြစ်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မမှန်ဟုမိမိသိသောသို့တည်းမဟုတ် ယုံကြည်
သောသတင်းကိုပေးလျှင် ”

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၁၀၀၊ ၁၀၁
သေဒဏ်အတည်ပြုမှု ၅

+ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးမှုအမှတ် ၄၃ တွင်ချမှတ်သော ၂၄-၅-၂၀၀၂
ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး၏အမိန့်ကို လျှောက်ထားမှု

ယင်းပြဌာန်းချက်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းကို အားပေးသည့် အနေဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား အကာအကွယ်ပေးခြင်းအား ပြစ်ဒဏ် စီရင်နိုင်ရန် ပြဌာန်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ တစ်နည်းအား ဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား အကာအကွယ်ပေးရန်အတွက် သက်သေခံ ပစ္စည်းကို ဖျောက်ဖျက်သူကို ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရန်ဖြစ်သဖြင့် မူရင်းပြစ်မှု ကျူးလွန်သူနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိကြောင်းမှာ မြင်သာသည်။ မောင်ကျော်ဇံ နှင့် အစိုးရ(၂) အမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ သည် အဓိကအား ဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် သက်သေခံပစ္စည်း ဖျောက်ဖျက် သူကိုသာ ရည်ရွယ်ကြောင်း ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို မရည်ရွယ်ကြောင်းဖြင့် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဦးလာဘ (ခ) ဦးရွှေကြိုင်ပါ ၃ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ (၁) အမှုတွင် ထိုအတိုင်းထပ်မံဆုံးဖြတ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ အရ ပြစ်မှုသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိလျက် ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်းသိလျက်ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို ဥပဒေ နှင့်အညီ ခံရမည့်ပြစ်ဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန်အကြံဖြင့် သက်သေခံတစ်ခုခုကို ဖျောက်ဖျက်သူအား ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရန်ဖြစ်သည်။ မူရင်းပြစ်မှု ကျူးလွန်သူကို ၎င်းကျူးလွန်သည့်ပြစ်မှုအပြင် သက်သေခံတစ်ခုခုကို ဖျောက်ဖျက်ခြင်း အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ အရ ပြစ်မှု ထင်ရှားစီရင်ခြင်း မပြုနိုင်ပေ။

၂၀၀၂
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း
ဦးစန်းဝေ
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးစန်းမြင့်တင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- ဒေါ်သင်းသင်းမြ
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- အယူခံတရားခံအတွက် - ဒေါ်သင်းသင်းမြ
ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- ဦးစန်းမြင့်တင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

၂၀၀၂
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း
ဦးစန်းဝေ
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း

ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်းခရိုင် ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၄၃/၂၀၀၂ တွင် တရားခံ ဝေလင်း (ခ) နိုင်နိုင်ဦး (ခ) ရန်နိုင်လင်းအပေါ် မစ္စတာဆူဟို ယာမာနိုကူချိအား သတ်မှုဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ သေဒဏ်ကျခံစေရန် မတင်မိုးဌေး (ခ) မကြည်ပြာအား သတ်မှုဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ သေဒဏ်ကျခံစေရန်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်းအရ ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်ကျခံ စေရန် တရားခံ စန်းဝေအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်း အရ ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်များအသီးသီး စီရင်ခဲ့သည်။ တရားခံဝေလင်း (ခ) နိုင်နိုင်ဦး (ခ) ရန်နိုင်လင်းက ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံ အမှတ် ၁၀၀/၂၀၀၂ ကိုတင်သွင်းပြီး တရားခံ စန်းဝေက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ် ၁၀၁/၂၀၀၂ ကို တရားရုံးချုပ်သို့ အသီးသီးတင်သွင်းခဲ့ ကြသည်။ တရားရုံးချုပ်က တရားခံ ဝေလင်း (ခ) နိုင်နိုင်ဦး (ခ) ရန်နိုင်လင်းအပေါ် ချမှတ်ခဲ့သည့် သေဒဏ်ကို အတည်ပြုသင့် မသင့်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ သေဒဏ်အတည်ပြုမှုအမှတ် ၅/၂၀၀၂ ကို ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက် ခဲ့သည်။

ယင်းအမှုများသည် မြောက်ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၄၃/၂၀၀၂ စီရင်ချက်မှ ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဖြစ်သဖြင့် ဤစီရင်ချက် တစ်ရပ်တည်းနှင့် သက်ဆိုင်စေမည်ဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ရန်ကုန်မြို့ အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ် ပဉ္စမထပ်အခန်း အမှတ် ၅၀၈ မှ ၅၁၁ ထိအခန်း (၄) ခန်းကို ငှားရမ်းနေထိုင်သူ မစ်ဆူဘီရှိ ကော်ပိုရေးရှင်း ရန်ကုန်ဌာနခွဲမှ မန်နေဂျာ မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိုကူချိ နှင့် အမည်မသိအမျိုးသမီးတစ်ဦးတို့ အခန်းအမှတ် ၅၀၈ တွင်ဒဏ်ရာများ နှင့် သေဆုံးနေကြောင်းတွေ့ရှိရသဖြင့် ဥပဒေအရ အရေးယူပေးရန် အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ် ငွေစာရင်းကိုင်ချုပ် ဦးသိန်းလွင်က တရားလိုပြုလုပ် ၍ မရမ်းကုန်းရဲစခန်းတွင် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှု ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုများအတွက် လိုက်ပါသည့်ရှေ့နေက အယူခံ တရားလို ဝေလင်းအား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် သေဒဏ်အသီးသီးကျခံစေရန်နှင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်းအရ ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်စီရင် ထားခြင်းအစား လျော့ပေါ့သည့်ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပေးရန် တင်ပြပြီး အယူခံ

တရားလို စန်းဝေအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်းအရ ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ထားခြင်းအစား ပြစ်ဒဏ်လျော့ပေါ့ပေးရန် တင်ပြလျှောက်ထားသွားသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ဒုတိယညွှန်ကြားရေးမှူးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအပေါ် သေဒဏ် ချမှတ်ရန်မှအပ အခြားပြစ်ဒဏ်သို့ပြောင်းလဲချမှတ်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုများအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်းအရ ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ် ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် ပြစ်မှုနှင့် ပြစ်ဒဏ်မျှတသဖြင့် အယူခံမှုများကို ပလပ်ရန် ဖြစ်ကြောင်းတင်ပြသည်။

အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်သော သက်သေခံချက်များအရ သေဆုံးသူ မစ္စတာယာမာနိကူချီသည် ဂျပန်နိုင်ငံသားဖြစ်ပြီး မစ်ဆူဘိရှိကော်ပိုရေးရှင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံဌာနခွဲ၏ အထွေထွေမန်နေဂျာအဖြစ် တာဝန်ယူနေသူဖြစ်သည်။ မစ္စတာယာမာနိကူချီသည် လွန်ခဲ့သော (၆) နှစ်ခန့်ကစတင်၍ အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ်၊ အခန်းအမှတ် (၅၀၈)၊ (၅၀၉)၊ (၅၁၀) နှင့် (၅၁၁) အခန်း (၄) ခန်းကို တစ်လလျှင် ဒေါ်လာ (၈၀၀၀) ဖြင့် ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သည်။ မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိကူချီသည် ဟိုတယ်မှ နံနက်စာကို (၁၀) နာရီခန့်တွင် မှာယူစားသောက်ပြီး ကုမ္ပဏီရုံးသို့ သွားလေ့ရှိပြီး ည (၈) နာရီ (၉) နာရီတွင် ဟိုတယ်သို့ပြန်လာလေ့ရှိသည်။ ညဘက်တွင်မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိကူချီ၏ အခန်းသို့ အမျိုးသမီးဧည့်သည်များ လာလေ့ရှိပြီး အဆိုပါ အမျိုးသမီးဧည့်သည်များသည် နောက်နေ့နံနက် (၆) နာရီခန့်တွင် ပြန်လေ့ရှိသည်။ မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိကူချီက ၎င်းထံသို့လာသည့် အမျိုးသမီးဧည့်သည်များကို ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများမှ မေးမြန်းခြင်းကို မကြိုက်သဖြင့် ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းများက အဆိုပါ အမျိုးသမီးများကို မေးမြန်းခြင်းမပြုဘဲ သွားလာခွင့်ပြုထားသည်။ အယူခံတရားခံ ဝေလင်း (ခ) နိုင်နိုင်ဦး (ခ) ရန်နိုင်လင်းသည် ဟိုတယ်မှ ဘဲ(လ်)ဘွိုင်းတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းသန်းအေးမှာ မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိကူချီ နေထိုင်သည့် အခန်းများအပါအဝင် အိပ်ခန်းသန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းဖြစ်သည်စသည့်အချက်များ အငြင်းပွား ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည်။

၁၃-၅-၂၀၀၂ နေ့ နံနက် (၀၈:၀၀) နာရီတွင် ဟိုတယ်မန်နေဂျာများ အစည်းအဝေးတွင် ၁၂-၅-၂၀၀၂ နေ့ နံနက် (၀၈:၀၀) နာရီမှ ၁၃-၅-၂၀၀၂ နေ့ နံနက် (၀၈:၀၀) နာရီအထိ တာဝန်ကျသည့် မန်နေဂျာ

၂၀၀၂
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း
ဦးစန်းဝေ
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း

၂၀၀၂

ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း

ဦးစန်းဝေ

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း

ဒေါ်မာဂရက်က အခန်းအမှတ် (၅၀၈) တွင်နေသည့် မစ္စတာဆူဟိုယာမာ နိုကူချီသည် နံနက်စာမှာယူစားသောက်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ အခန်းအမှတ် (၅၀၈) ၏ဘေးတံခါးဟနေပြီး တံခါးတွင် (ဒီအင်ဒီ) မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ဟု အဓိပ္ပါယ်ရှိသည့် စာတမ်းချိတ်ထားသဖြင့် အခန်းသန့်ရှင်းရေးမလုပ်ရ ကြောင်းဖြင့် ပြောပြသည်။ မန်နေဂျာများ အစည်းအဝေးပြီးသည့်အခါ အိပ်ခန်းဆောင် ဒုတိယကြီးကြပ်ရေးမှူး ဒေါ်ခင်မူမူက အိပ်ခန်းဆောင် ကြီးကြပ်ရေးမန်နေဂျာ ဒေါ်မိမိထွန်း (လိပြု-၉) ထံ မစ္စတာဆူဟိုယာမာ နိုကူချီ၏ ယာဉ်မောင်းနှင့် တံခါးစောင့်တို့ ၎င်းရုံးသွားရန်အတွက် စောင့်နေ သော်လည်း ထွက်မလာကြောင်းဖြင့် လာရောက်တင်ပြသည်။ ဒေါ်မိမိထွန်း (လိပြု-၉) က အခြေအနေကို အထွေထွေမန်နေဂျာထံတင်ပြသည်။ မစ္စတာ ဆူဟိုယာမာနိုကူချီ၏ အခန်းသို့ ဆက်သွယ်ရာ ဆက်သွယ်မရသဖြင့် ကုမ္ပဏီရုံးသို့ မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိုကူချီရှိ မရှိ ဆက်သွယ်မေးမြန်းရာ မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိုကူချီ ရုံးသို့မလာကြောင်းသိရသဖြင့် အထွေထွေ မန်နေဂျာထံ ပြန်လည်တင်ပြသည်။ ယင်းနောက် အထွေထွေမန်နေဂျာ မန်းဖရက်ကိုင်လာ၊ ငွေစာရင်းကိုင်ချုပ် ဦးသိန်းလွင် (လိပြု-၁)၊ ဒေါ်မိမိထွန်း (လိပြု-၉) နှင့် အခန်းသန့်ရှင်းရေး ဒေါ်သန်းသန်းအေးတို့ အခန်းများဖွင့်၍ ဝင်ရောက်ကြည့်ကြသည်။ အခန်းအမှတ် (၅၁၁) မှပုံမှန် အနေအထားအတိုင်းဖြစ်သည်။ အခန်းအမှတ် (၅၁၀) တွင်စီဒီပလေရာ (၂) ခုပျောက်နေကြောင်း မသန်းသန်းအေးမှ ပြောပြသည်။ အခန်းအမှတ် (၅၀၈) ကို ဖွင့်၍ဝင်ရောက်ကြည့်ရာ မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိုကူချီသည် ကုတင်အနီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ကိုယ်တုံးလုံးအနေအထားဖြင့် သွေးများနှင့် တစ်စောင်းလဲကျ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် မရမ်းကုန်းရဲစခန်းနှင့် ဖုံးအမှတ် ၁၉၉ သို့ဆက်သွယ်သတင်းပို့ခဲ့သည်။ ရဲများရောက်လာပြီး အခန်းတွင်း ဝင်ရောက်စစ်ဆေးရာ မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိုကူချီအပြင် အမျိုးသမီးတစ်ဦးလည်း ကိုယ်တုံးလုံးအနေအထားဖြင့် သွေးများပေကျ၍ ဒဏ်ရာများနှင့် သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အချင်းဖြစ်ကိစ္စကို ငွေစာရင်းကိုင်ချုပ် ဦးသိန်းလွင် (လိပြု-၁) က မရမ်းကုန်းရဲစခန်းတွင် သက်သေခံ (က) တိုင်ချက်ကို ရေးဖွင့်တိုင်ကြားသည်။

၁၁-၅-၂၀၀၂ နေ့ညပိုင်းက ဟိုတယ်အဝင် တံခါးတွင် တာဝန်ကျသူ မောင်ယဉ်မင်းထွန်း (လိပြု-၆) က သေဆုံးနေသည့် အမျိုးသမီးမှာ ၁၁-၅-၂၀၀၂ နေ့ည (၁၁) နာရီခန့်က မစ္စတာဆူဟိုယာမာ

နိက္ခိယိ၏ အခန်းသို့လာသည့် အမျိုးသမီးဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

ဒေါ်ရီမီ (လိပြ-၁၆) က ၁၁-၅-၂၀၀၂ နေ့ည (၇) နာရီခန့်တွင် ၎င်း၏တယ်လီဖုန်းမှတစ်ဆင့် မတင်မိုးဌေးထံ ဂျပန်တစ်ယောက်မှ ဖုန်းဆက်ကြောင်း၊ ည (၉) နာရီခန့်တွင် မတင်မိုးဌေး ၎င်း၏အိမ်သို့ရောက် လာသဖြင့် ဂျပန်တစ်ဦးဖုန်းဆက်ကြောင်း ပြောပြရာ မတင်မိုးဌေး ပြန်ထွက်သွားကြောင်း ထွက်ဆိုပြီး၊ ဒေါ်မြရွှေ (လိပြ-၁၀) ကအင်းလျားလိပ် ဟိုတယ်အခန်းအမှတ် (၅၀၈) တွင် သေဆုံးနေသူမှာ ၎င်း၏သမီး မတင်မိုးဌေး (ခ) မကြည်ပြာဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသည်။

မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိကူချီနှင့် မတင်မိုးဌေးတို့ အသတ်ခံရမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ၁၅-၅-၂၀၀၂ နေ့တွင် အယူခံတရားလို ဝေလင်းကို ဖမ်းဆီးခဲ့ သည်။ အယူခံတရားလို ဝေလင်းသည် ၁၆-၅-၂၀၀၂ နေ့တွင် အင်းစိန်မြို့ နယ်တရားရုံး၊ တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးစံလင်း (လိပြ-၁၃) ထံတွင် သက်သေခံ (၅) ဖြောင့်ချက်ကိုပေးခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို ဝေလင်း၏ သက်သေခံ (၅) ဖြောင့်ချက်အရ သ (၁၁) နာရီခန့်တွင် မတင်မိုးဌေး (ခ) မကြည်ပြာနှင့် တွေ့ရန်ချိန်းထား သဖြင့် မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိကူချီ ၎င်းရမ်းနေသည့် အခန်းအနီးမှ စောင့်နေကြောင်း၊ မတင်မိုးဌေးထွက်မလာသဖြင့် ပွင့်နေသည့်အခန်း အမှတ် (၅၀၈) ဘေးပေါက်မှ အခန်းအတွင်းသို့ဝင်ပြီး အခန်းအမှတ် (၅၁၁) တွင်တွေ့ရသည့် ဒါးကိုယူခဲ့ကြောင်း၊ မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိကူချီနှင့် မတင်မိုးဌေးတို့ကို ချောင်းကြည့်နေစဉ် မတင်မိုးဌေးနှင့် မစ္စတာဆူဟိုယာမာ နိကူချီတို့မှ ၎င်းကိုတွေ့သွားကြောင်း၊ မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိကူချီ ဒေါသဖြစ်ကာအော်ဟစ်ပြီး ၎င်းထံပြေးလာရာ ၎င်းလက်တွင်အသင့်ရှိနေ သည့်ဒါးဖြင့် အချက်ပေါင်းများစွာထိုးခဲ့ကြောင်း၊ မတင်မိုးဌေးမှာ ကုတင် အောက်တွင် ပုန်းနေကြောင်း၊ မတင်မိုးဌေးကို ကုတင်အောက်မှ ခေါ်ထုတ်ပြီး ၎င်းနှင့်အတူထွက်ပြေးရန်ခေါ်ကြောင်း၊ မတင်မိုးဌေးက မလိုက်သဖြင့် ဒါးဖြင့်ဆက်ထိုးခဲ့ကြောင်း၊ အခန်းအတွင်းမှ တွေ့ရသည့် ပစ္စည်းများကို အိတ်ဖြင့်ထည့်၍ယူခဲ့ပြီး မတင်မိုးဌေး ဝတ်ဆင်ထားသည့် လက်စွပ်နှင့် မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိကူချီ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ကျောက်စိမ်း ဆွဲသီးပါ ရွှေဆွဲကြိုးကိုဖြုတ်ယူပြီး စက်ဘီးဖြင့် ၎င်းနေထိုင်ရာ လှိုင်သာယာ သို့ ပြန်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ဖြောင့်ဆိုထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

အယူခံတရားလို ဝေလင်း၏ ထုတ်ဖော်ချက်အရ ၎င်း၏အိမ်

၂၀၀၂
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း
ဦးစန်းဝေ
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း

၂၀၂

ဝေလင်း (ခ)

နိုင်နိုင်ဦး (ခ)

ရန်နိုင်လင်း

ဦးစန်းဝေ

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဝေလင်း (ခ)

နိုင်နိုင်ဦး (ခ)

ရန်နိုင်လင်း

အောက်မြေကြီးအတွင်း ဝှက်သိမ်းထားသည့် ပစ္စည်း ၃၂ မျိုးနှင့် နေအိမ် ဘီဒိုအတွင်း ဝှက်သိမ်းထားသည့် ၃ ပဲသားရှိ ကျောက်ဖြူ (၅) လုံးပါ ရွှေ လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို သက်သေခံ (ဈ) (ည) တို့ဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို ကိုစန်းဝေ၏ ထုတ်ဖော်ချက်အရ ၎င်း၏အိမ်ဝင်းအတွင်း ခြံစည်းရိုးဘေး မြေကြီးအောက်တွင် ဝှက်သိမ်းထားသည့် ၃ ကျပ်သားရှိ ပြီး ကျောက်စိမ်းပြားပါ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး၊ လက်ပတ်နာရီမျိုးစုံ (၄) လုံး၊ ဒန်ဟဲလ်မီးခြစ် (၄) လုံး၊ ဘောပင် ၅ ချောင်းနှင့် ၎င်း၏အိမ်သာအတွင်းမှ အရိုးအသွား ၇ ချပ်လက်မရှိ ခလုပ်နှိပ်စတီးဒါးတစ်ချောင်းတို့ကို သက်သေခံ (ခ) နှင့် (က) ရှာဖွေပုံစံများဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို ဝေလင်း၏ဇနီး မိုးမိုးလှိုင် (လိုပြ-၂၄) လာရောက်အပ်နှံထားသည်ဆိုသည့် သော့ခတ်ထားသော သံသေတ္တာတစ်လုံးနှင့် ဒေါ်စိန်စိန်မြ (လိုပြ-၁၃) လာရောက်ပို့ထားသည်ဆိုသည့် ဆိုနီနားကြပ်ကက်ဆက်အသေးတစ်လုံး၊ ဆိုနီဘင်အသံဖမ်းစက်တစ်လုံးတို့ကို မအေးအေးဟန် (လိုပြ-၁၁) က အဓိပတိလမ်းနှင့် ဦးဥတ္တမလမ်းထောင့် ရေမြောင်းတွင် လွှင့်ပစ်ထားရာမှ တွေ့ရှိရသဖြင့် သက်သေခံ (ခ) ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သည်။ အဆိုပါ သံသေတ္တာတွင်းမှ ကျောက်ပါငွေထည်များ၊ ကျောက်များနှင့် ဒီနွန်စီဒီစက်၊ ဒီနွန်အင်ပလီဖိုင်ယာစသည့် သက်သေခံပစ္စည်းများကို တွေ့ရသည်။ အယူခံ တရားလို ဝေလင်းလာအပ်ထားသည့် နက်ပြာရောင် တိုက်ဂါးဘီယာအိတ်တွင် ထည့်ထားသည့် သက်သေခံပစ္စည်း (၈) မျိုးကို ဒေါ်စိန်စိန်မြ (လိုပြ-၁၃) က အိမ်အနောက်ဖက်မြောင်းအတွင်း လွှင့်ပစ် ထားရာမှ အပ်ပေးသဖြင့် သက်သေခံ (ပ) ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်း ခဲ့သည်။

သက်သေခံ (ခ) ရှာဖွေပုံစံဖြင့် သိမ်းဆည်းခဲ့သည့် သံသေတ္တာ အတွင်းမှတွေ့ရသည့် ကျောက်ပါငွေထည်များ ကျောက်ဗူးများကို ဒေါ်ရီမီ (လိုပြ-၁၆) က အချင်းဖြစ်စဉ်က မတင်မိုးဌေး (ခ) မကြည်ပြာသို့ ၎င်း ပေးလိုက်သည့်ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးတူးမော် (လိုပြ-၁၇) ရှေ့တွင် စီတန်းပြသရာ သက်သေခံ (န) နှင့် (ပ) အတိုင်း မှန်ကန်စွာဆွဲပြနိုင်ခဲ့သည်။ အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ်အိပ်ခန်း သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း မကြူကြူလှိုင် (လိုပြ-၁၅) ကဆိုနီဝေါ့(ခ်)မင်းစီဒီ ပလေရာစက်ကင်နွန်လှိုင်းယွန်းဘထ္တရီပက်ဒ်၊ ပိုင်အိုနီယားဗွီပီဒီအဝေး ထိန်းခလုပ်၊ ရွှေရောင်ဂတ်(စ်)မီးခြစ်၊ ကျောက်စိမ်းပြားပါ ရွှေဆွဲကြိုးတစ်

ကုံး၊ စီဒီခါတ်ပြားထည့်အိတ်၊ ဒီနွန်အမ်ပလီဖိုင်ယာ၊ ဒီနွန်အမျိုးအစားစီဒီ ဖွင့်စက်၊ ပင်နီဆိုနစ်အမျိုးအစား ဗွီစီစက်တို့မှ ကျောက်စိမ်းပြားပါဆွဲကြိုး ကို မစွတာဆူဟိုယာမာနီကူချီ ဝတ်ဆင်သည်ကို တွေ့ဖူးသဖြင့်လည်း ကောင်း၊ ကျန်ပစ္စည်းများကို မစွတာဆူဟိုယာမာနီကူချီ အခန်းတွင် သန့်ရှင်းရေးလုပ်ရင်း တွေ့မြင်ဘူးသဖြင့် မှတ်မိနေသဖြင့်၎င်း သက်သေခံ (ဖ) မှ (ဟ) ထိအတိုင်း တွဲဖက်မြို့နယ်တရားသူကြီး ဦးတူးမော် (လိပြ- ၁၇) ရှေ့တွင် မှန်ကန်စွာ ဆွဲပြနိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

အင်းစိန်မူခင်းတပ်ဖွဲ့ သိပ္ပံခါတုရူပကျွမ်းကျင်သူ ဒုရဲအုပ် ကျော်စိုးသန်း (လိပြ- ၂၁) က အချင်းဖြစ်အခန်းအမှတ် (၅၀၈) အတွင်း ရေချိုးခန်းနှင့် အိပ်ခန်းကြားကြမ်းပြင်ပေါ်မှ သွေးစွန်းကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ခြေရာနှင့် ရေချိုးခန်းအတွင်းမှ တွေ့ရသည့်မျက်နှာသုတ်ပုဝါနှစ်ထည်ပေါ် တွင် တွေ့ရသည့် သွေးစွန်းနေသည့်ဝဲခြေရာတစ်ခုတို့ကို အယူခံတရားခံ ဝေလင်း၏ခြေရာနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးရာ တူညီကြောင်း ထင်မြင်ချက် ပေးထွက်ဆိုသည်။

ခလုပ်နှိပ်စတီးမောင်းချဒါးနှင့် လက်ကိုင်ပေါ်တွင် လူသွေးတွေ့ရှိ ကြောင်းဖြင့် ခါတုဗေဒဝန်က သက်သေခံ (၉၉) ဖြင့်ပြန်ကြားထင်မြင်ချက် ပေးထားသည်။

သေသူမစွတာဆူဟိုယာမာနီကူချီနှင့် မတင်မိုးဌေး (ခ) မကြည်ပြာတို့၏ အလောင်းစစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဒေါက်တာ ဒေးဗစ်ကျော် (လိပြ- ၂၂) ကသက်သေခံ (ဃဃ) နှင့် (ငင) ဆေးစာအရ မစွတာဆူဟိုယာမာနီကူချီတွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာ၊ ပြတ်ရှုထားသည့်ဒဏ်ရာ နှင့် ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာများ စုစုပေါင်းဒဏ်ရာ (၃၈) ချက်တွေ့ရပြီး မတင်မိုးဌေး တွင် ထိုးသွင်းဒဏ်ရာ (၉) ချက်တွေ့ရကြောင်း၊ မစွတာဆူဟိုယာမာနီကူချီ သေဆုံးခြင်းသည် ရင်ဘတ်၊ ဝမ်းဗိုက်၊ လည်ပင်းတို့တွင် ရသည့်ထိုးသွင်း ဒဏ်ရာများကြောင့် လေပြွန်ပြတ်ခြင်း၊ အဆုတ်၊ အစာအိမ်၊ အသည်းပေါက် ခြင်းကြောင့် ရင်ခေါင်းတွင်းနှင့် ဝမ်းခေါင်းအတွင်း သွေးလွန်သေဆုံးရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ မတင်မိုးဌေး သေဆုံးရခြင်းမှာ ရင်ဘတ်၊ ဝမ်းဗိုက်နှင့် လည်ပင်းတို့တွင် ရသည့်ထိုးသွင်းဒဏ်ရာကြောင့် အဆုတ်၊ သရက်ရွက်၊ လေပြွန်နှင့် အစာပြွန်၊ အစာအိမ်တို့ထိုးဖောက်သွားပြီး ရင်ခေါင်းတွင်းနှင့် ဝမ်းခေါင်းတွင် သွေးလွန်၍ သေဆုံးရခြင်းဖြစ်ကြောင်း သေသူများရရှိ သည့်ဒဏ်ရာသည် ဖြစ်တတ်သောသဘော၊ သေစေနိုင်သောဒဏ်ရာများ

၂၀၂

ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း

ဦးစန်းဝေ

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း

၂၀၀၂
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း
ဦးစန်းဝေ
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း

ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံဒါးဦးချွန်တစ်ဖက်သွားပါ ခလုပ်နှိပ်စတီးမောင်းချ
ဒါးဖြင့်ပြုလုပ်လျှင် သေသူများတွင်ရရှိသောဒဏ်ရာမျိုး ဖြစ်ပေါ်နိုင်ကြောင်း
ဖြင့် ထင်မြင်ချက်ပေးထွက်ဆိုသည်။

ခရိုင်တရားရုံးက အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံချက်များ
အရ အယူခံတရားလို ဝေလင်းအပေါ် မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိကူချီအား
သတ်မှုဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရလည်းကောင်း၊
မတင်မိုးဌေး (ခ) မကြည်ပြာအား သတ်မှုဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ
၃၀၂ (၁) (ဂ) အရလည်းကောင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်းများကို ဖျောက်ဖျက်မှု
ဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်းအရလည်းကောင်း၊ အယူခံ
တရားလို စန်းဝေအပေါ် သက်သေခံပစ္စည်းများ ဖျောက်ဖျက်မှုဖြင့်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်းအရလည်းကောင်း အသီးသီး
စွဲချက်တင်စစ်ဆေးခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို ဝေလင်းက စွဲချက်များအပေါ် အပြစ်ရှိကြောင်း
ဝန်ခံပြီး အယူခံတရားလို စန်းဝေက သားဖြစ်သူ အယူခံတရားလို ဝေလင်း
မှ ပစ္စည်းများကို ရောင်းချပြီး ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်မည်စိုးသဖြင့် ဝှက်သိမ်း
ထားခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း အပြစ်မရှိကြောင်း ထုချေထွက်ဆိုသည်။

အမှုတွဲရှိ သက်သေခံချက်များကို ခြုံ၍ သုံးသပ်ကြည့်လျှင် အယူခံ
တရားလို ဝေလင်း၏ သက်သေခံ (၁) ဖြောင့်ချက်ရှိသည်။ အယူခံတရားလို
၏ ထုတ်ဖော်ချက်အရ သိမ်းဆည်းရမိသည့် သက်သေခံပစ္စည်းများ၊
အချင်းဖြစ်အခန်းအမှတ် (၅၀၈) မှာတွေ့ရှိသည့် ခြေရာသည် အယူခံ
တရားလို၏ ခြေရာဖြစ်ကြောင်း မှုခင်းတပ်ဖွဲ့မှ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးသန်း
(လိုပြ-၂၁) ၏ထင်မြင်ချက်ပေးထွက်ဆိုချက်၊ သေသူများရရှိသည့်ဒဏ်ရာ
အနေအထားများက အယူခံတရားလို၏ သက်သေခံ (၁) ဖြောင့်ချက်ကို
ထောက်ခံကောက်ယူနိုင်သဖြင့် အယူခံတရားလို ဝေလင်းသည် သက်သေခံ
(၁) ဖြောင့်ချက်ကို အမှန်အတိုင်း အလိုအလျောက်ဖြောင့်ဆိုထားခြင်းဖြစ်
သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်သည်။

ခရိုင်တရားရုံးက ခိုးမှုကျူးလွန်ရန် အခန်းအတွင်းသို့ ကျော်နင်းဝင်
ရောက်ပြီး လူသတ်မှုကို ကျူးလွန်ကြောင်း ကောက်ယူခဲ့သည်။ ယင်းသို့
ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိကူချီကို ဒါးဖြင့်ထိုးပြီးနောက်
ကုတင်အောက်တွင်ပုန်းနေသော မတင်မိုးဌေးကို ခေါ်ထုတ်၍ ၎င်းနှင့်အတူ
ထွက်ပြေးရန်ခေါ်ယူရာ မရသဖြင့် မတင်မိုးဌေး (ခ) မကြည်ပြာကို ဒါးဖြင့်

ထပ်မံထိုးခဲ့သဖြင့် အယူခံတရားလို ဝေလင်းအား မစ္စတာဆူဟိုယာမာ နို့ကူချိုကို သတ်မှုအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ သေဒဏ်ကျခံစေရန်လည်းကောင်း၊ မတင်မိုးဌေး (ခ) မကြည်ပြာအား သတ်မှုအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ သေဒဏ် ကျခံစေရန်လည်းကောင်း ပြစ်ဒဏ်အသီးသီး စီရင်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ဥပဒေ အရ မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

၂၀၀၂
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း
ဦးစန်းဝေ
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း

ခရိုင်တရားရုံးက အယူခံတရားလို ဝေလင်းအပေါ် သက်သေခံ ပစ္စည်းများ ဖျောက်ဖျက်ကြောင်းဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမ ပိုင်းအရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့ ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဦးလာဇာ (ခ) ဦးရွှေကြိုင်ပါ ၃ နှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ အမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ပြစ်ဒဏ်ကျူးလွန်သူအား ဥပဒေနှင့်အညီခံရမည့် ပြစ်ဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန် အကြံဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်းသော သက်သေခံ အထောက် အထားတစ်ခုခုကို ပျောက်ပျက်စေခြင်းနှင့်ပတ်သက်သည်ဖြစ်ရာ ပြစ်မှုကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်ကျူးလွန်သူနှင့် မသက်ဆိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထား သဖြင့် အယူခံတရားလို ဝေလင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်းအရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ ပြန်လည်စိစစ်ရန်လိုမည်ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ၏ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ အောက်ပါ အတိုင်းဖြစ်သည်-

“ ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီးဖြစ်ကြောင်းသိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ ယုံကြည်ရန် အကြောင်းရှိလျက်နှင့်ဖြစ်စေ၊ မည်သူမဆို ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား ဥပဒေနှင့်အညီခံရမည့် ပြစ်ဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန်အကြံဖြင့်၊ ထို ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသော သက်သေခံတစ်ခုခုကို ပျောက်ပျက်စေလျှင် သို့တည်းမဟုတ် ထိုအကြံမျိုးဖြင့်ပင် ပြစ်မှု နှင့်စပ်လျဉ်း၍ မမှန်ဟုမိမိသိသော သို့တည်းမဟုတ် ယုံကြည်သော သတင်းကိုပေးလျှင် ”

ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်သည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းကို အားပေးသည့် အနေဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား အကာအကွယ်ပေးခြင်းအား ပြစ်ဒဏ် စီရင်နိုင်ရန် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ တစ်နည်းအား

၂၀၀၂

ဝေလင်း (ခ)

နိုင်နိုင်ဦး (ခ)

ရန်နိုင်လင်း

ဦးစန်းဝေ

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

နှင့်

ပြည်ထောင်စု

မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဝေလင်း (ခ)

နိုင်နိုင်ဦး (ခ)

ရန်နိုင်လင်း

ဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်သူအား အကာအကွယ်ပေးရန်အတွက် သက်သေခံပစ္စည်းကို ဖျောက်ဖျက်သူကို ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရန်ဖြစ်သဖြင့် မူရင်းပြစ်မှုကျူးလွန်သူနှင့် သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိကြောင်းမှာ မြင်သာသည်။ မောင်ကျော်ဇံနှင့် အစိုးရ အမှုတွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ သည် အဓိကအားဖြင့် ပြစ်မှုကျူးလွန်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် သက်သေခံပစ္စည်း ဖျောက်ဖျက်သူကိုသာ ရည်ရွယ်ကြောင်း ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို မရည်ရွယ်ကြောင်းဖြင့် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဦးလာဘ (ခ) ဦးရွှေကြိုင်ပါရ နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ^၁ အမှုတွင် ထိုအတိုင်းထပ်မံဆုံးဖြတ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ယုံကြည်ရန်အကြောင်း ရှိလျက်ဖြစ်စေ၊ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်းသိလျက်ဖြစ်စေ ပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို ဥပဒေနှင့်အညီ ခံရမည့်ပြစ်ဒဏ်မှ ကာကွယ်ရန်အကြံဖြင့် သက်သေခံတစ်ခုခုကို ဖျောက်ဖျက်သူအား ပြစ်ဒဏ်စီရင်ရန်ဖြစ်သည်။ မူရင်းပြစ်မှုကျူးလွန်သူကို ၎င်းကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုအပြင် သက်သေခံအရာကို ဖျောက်ဖျက်ခြင်းအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ အရ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းမပြုနိုင်ပေ။

အယူခံတရားလို မောင်ဝေလင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ ပြစ်မှုနှစ်ရပ်ဖြင့် သေဒဏ်အသီးသီးကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ပြီး သက်သေခံပစ္စည်းများ ဖျောက်ဖျက်ခြင်းအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်းအရ ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရမှန်ကန်ခြင်းမရှိသဖြင့် ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်းအရ ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့ခြင်းကို ပယ်ဖျက်ရမည်ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို စန်းဝေသည် သားဖြစ်သူ အယူခံတရားလို ဝေလင်းမှ ပြစ်မှုကျူးလွန်ပြီး ရယူခဲ့သည့် သက်သေခံပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်ရန်အကြောင်းရှိလျက် ယင်းသက်သေခံပစ္စည်းများကို ၎င်း၏အိမ်ခြံဝင်းအတွင်း မြေတူး၍ ဝှက်သိမ်းဖျောက်ဖျက်ခဲ့ကြောင်းမှာ ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည်။ အယူခံတရားလို ဝေလင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ ပြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်ပြီးဖြစ်၍ ၎င်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်းအရ အလုပ်နှင့် ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ် (ခုနစ်နှစ်) ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်စီရင်

၂။ အတွဲ ၁ အောက်မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး စာ ၃၁၆

ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။ ပြစ်ဒဏ်မှာလည်း ပြစ်မှုနှင့်နှိုင်းစာလျှင် ကြီးလေးလွန်းသည်ဟု မဆိုနိုင်သဖြင့် ယင်းအမိန့်အပေါ် ဤရုံးမှဝင် ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

အထက်ပါအကြောင်းများအရ ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၄၃/၂၀၀၂ တွင် အယူခံတရားလို ဝေလင်း (ခ) နိုင်နိုင်ဦး (ခ) ရန်နိုင်လင်းအပေါ် မစ္စတာဆူဟိုယာမာနိကူချီအား သတ်မှု အတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ သေဒဏ်ကျခံစေ ရန်နှင့် မတင်မိုးဌေး (ခ) မကြည်ပြာအား သတ်မှုအတွက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၂ (၁) (ဂ) အရ သေဒဏ်ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့ ခြင်းကို အတည်ပြုသည်။ အယူခံတရားလို ဝေလင်း (ခ) နိုင်နိုင်ဦး (ခ) ရန်နိုင်လင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်းအရ အလုပ် နှင့် ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ် (ခုနစ်နှစ်) ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်စီရင်ခဲ့ခြင်းကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

အယူခံတရားလို စန်းဝေအပေါ် ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်းခရိုင်တရား ရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၄၃/၂၀၀၂ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ ပထမပိုင်းအရ အလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ်ကျခံစေရန် ပြစ်ဒဏ်စီရင် ထားခြင်းကို ဆက်လက်အတည်ပြုပြီး ၎င်းတင်သွင်းသည့် အယူခံမှုကို ပယ်လိုက်သည်။

၂၀၀၂
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း
ဦးစန်းဝေ
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ဝေလင်း (ခ)
နိုင်နိုင်ဦး (ခ)
ရန်နိုင်လင်း

+ ၂၀၀၂
ဇန်နဝါရီလ
၁၆ ရက်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဦးခင်မြင့်၏ရှေ့တွင်

ဦးကျော်မြင့်

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် ပါ ၄ *

တရားခံအားအချုပ်လွတ် ထုချေခွင့်ပြုသင့်-မသင့် ကို ဥပဒေအရာရှိ၏ သဘောထားမှတ်ချက် ရယူဆုံးဖြတ်ရန် မဟုတ်ဘဲ နှစ်ဘက် ကြားနာ၍ ဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးအနေဖြင့် တရားခံကို အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့် ပြုသင့်-မသင့်ကို ဥပဒေအရာရှိ၏ သဘောထားမှတ်ချက် တောင်းခံရယူ ဆုံးဖြတ်ရန်မဟုတ်ဘဲ တရားရုံးများလိုက်နာရသည့် ကျင့်ထုံးကျင့်စဉ်နှင့် အညီ နှစ်ဘက်ကြားနာ၍ ဥပဒေနှင့်အညီ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူအတွက် - ကိုယ်တိုင် (လာ)
လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဒေါ်ကြည်ကြည်ဝင်း
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
၂။ ၃။ ဦးသိန်းသန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ဒိုက်ဦးမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၁၅၂/၂၀၀၁ တွင် တရားခံဦးခင်ထွန်း၊ ဦးညိုနှင့်ဦးတင်ကြီးတို့အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၀၇ အရ အရေးယူ တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့သည်။ တရားခံဦးတင်ထွန်း ပါ (၃) ဦးတို့ တရားစွဲဆိုတင်ပို့သည့်နေ့တွင်ပင် ကျပ်တစ်သိန်းတန် ခံဝန်သူ

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၇၄ (ခ)
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၆၀ တွင်ချမှတ်သော ၁၆-၉-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုမကျေနပ်၍ လျှောက်ထားမှု

အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့်ပြုခဲ့သည်။ တရားခံ ဦးခင်ထွန်း ပါ -၃ ဦးအားအချုပ်လွတ်ထုချေခွင့်ပြုခဲ့သည့်အမိန့်ကို ပဲခူးခရိုင်တရားရုံး ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၈/၂၀၀၁ ကို ဖွင့်လှစ်ကြားနာခဲ့ပြီးနောက် မြို့နယ်တရားရုံးအမိန့်ကို ဆက်လက် အတည်ပြုခဲ့သည်။ တရားလို ဦးကျော်မြင့်က ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၁၆၀/၂၀၀၁ အဖြစ် ဆက်လက်တင်သွင်းရာ အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခံ ရသဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြင်ဆင်မှုကို တင်သွင်းလာခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၀၂
 ဦးကျော်မြင့်
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၄

အမှုမှာ ၂၄-၁၂-၂၀၀၁ နေ့နံနက် (၂:၀၀) နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဒိုက်ဦးမြို့နယ် ပန်းတိုင်ကျေးရွာအုပ်စုဘုရားချောင်းအင်းရှိ ဦးကျော်မြင့် အင်းတဲတွင် ပေါက်ကွဲမှုဖြစ်ပွားပြီး အင်းတဲပေါ်တွင် အိပ်နေသည့် အလုပ်သမား (၂) ဦးဒဏ်ရာများရရှိသွားသဖြင့် ဥပဒေအရအရေးယူ ပေးရန် ဖောင်တော်သီရဲစခန်းမှ ဒုရဲအုပ်သိန်းဝင်း က တရားလိုပြုလုပ် အမှုဖွင့် တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူဦးကျော်မြင့်က ကိုယ်တိုင်လျှောက်ထားတင်ပြ ရာတွင် မြို့နယ်တရားရုံးက မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိထံမှ မှတ်ချက် တောင်းရာ သက်ဆိုင်ရာ (မယက) က ၂၈-၈-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါစာအမှတ် ၅၇၇/၃/၃-၂၅/ဦး ၁ အရ အာမခံပေးရန် လမ်းညွှန်အကြောင်းကြားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ကန့်ကွက်ရန်မရှိကြောင်း မှတ်ချက်ပြုသဖြင့် လျှောက်ထားခံရ သူများကို အာမခံပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၃-၁-၈၉ ရက်စွဲပါ ရှေ့နေချုပ် ရုံး၏ ညွှန်ကြားချက် ၁/၈၉ ကို ဥပဒေအရာရှိက ဆန့်ကျင်ဆောင်ရွက် ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ မြို့နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားခံရသူများကို အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့် ပြုခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေကိုဆန့်ကျင်ရာရောက်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူများကို အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့် ပြုထားသဖြင့် လျှောက်ထားသူမိသားစုသည် စားသတိ၊ နေသတိ၊ ထိုင်သတိ ဖြင့် နေရပြီး နေရာပြောင်းရွှေ့အိပ်စက်နေရကြောင်း၊ မူလမြို့နယ်တရားရုံးက အာမခံ ပေးခဲ့သူများသည် လယ်သမားများလည်းမဟုတ်ကြောင်း၊ မရိုးမသား လျှောက်ထား၍ အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့် တောင်းခံထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူမိသားစုကို သေစေရန် ဇာတ်တိုက်လုပ်ကြံမှုဖြစ်ပြီး ကျူးလွန်သူများကို အချုပ်လွတ် ထုချေခွင့် ပြုထားခြင်းသည် ဥပဒေအရ လည်းကောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာအရလည်းကောင်း မှားယွင်းနေကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူများကိုအချုပ်လွတ် ထုချေခွင့်ပြုထားသည့်အမိန့်ကို

၂၀၀၂
ဦးကျော်မြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၄

ပယ်ဖျက်သင့်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးခင်ထွန်းပါ (၃)ဦး တို့၏ရှေ့နေက လျှောက်ထားသူများအပေါ် အရေးယူထားသည့်ပြစ်မှုသည် အာမခံ မပေးနိုင်သည့်ပြစ်မှုဖြစ်သော်လည်း မူလမြို့နယ်တရားရုံးသည် တရားစွဲ အဖွဲ့အစည်းနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အစည်းများ၏ အမြင်ကိုရယူပြီး ကျယ်ပြန့်စွာစဉ်းစား၍ အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့် ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် မူလရုံး ကလျှောက်ထားသူများကို အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းကို ခရိုင်တရားရုံး နှင့်တိုင်းတရားရုံးတို့က ဆက်လက် အတည်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူများသည် သက်သေများကို ဖျက်ဆီးရန်၊ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ရန် အကြောင်းရှိကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူတင်သွင်းသည့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြုရန်အကြောင်း မရှိကြောင်းဖြင့် အဓိက တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံးလက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက မူလမြို့နယ်ရုံး သည် သက်ဆိုင်ရာတရားစွဲအဖွဲ့အစည်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အစည်းများ၏ သဘောထားများအပြင် မိမိဆင်ခြင်တုံတရားဖြင့် လျှောက်ထားသူများကို အချုပ်လွတ် ထုချေခွင့် ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် မှားယွင်းသည်ဟု မဆိုနိုင် ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍သာ ပဲခူးခရိုင်တရားရုံးနှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့က မူလ မြို့နယ်တရားရုံးအမိန့်ကို ဆက်လက် အတည်ပြုခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့် ပြုထားသူများသည် အလားတူပြစ်မှုကို ကျူးလွန် ကြောင်း၊ ဖြောင့်မှန်စွာတရားစီရင်ရေးကို နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးကြောင်း၊ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ရန်အကြောင်းရှိကြောင်း၊ စသည့်အချက်များ ရှိကြောင်းထင်ရှားလျှင် အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့်ပြုမိန့်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်ခွင့် ရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ယင်းအကြောင်းများ ရှိကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းသည့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်သင့်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

မူလရုံးအမှုတွဲအား လေ့လာကြည့်ရာ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးခင်ထွန်း ပါ (၃) ဦးအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၇ ဖြင့် အရေးယူ၍ ၂၃-၈-၂၀၀၁ နေ့တွင်တရားစွဲဆိုတင်ပို့ခဲ့သည်။ မြို့နယ် တရားရုံးသည် တရားစွဲဆိုတင်ပို့သည့် ၂၃-၈-၂၀၀၁ နေ့တွင်ပင် ဦးခင်ထွန်းပါ (၃)ဦး တို့အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇(၁) အရ ကျပ်တစ်သိန်း တန် ခံဝန်သူ (၂) ဦးစီဖြင့် အချုပ်လွတ် ထုချေခွင့်

၂၀၀၂
ဦးကျော်မြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၄

ပြုခဲ့သည်။ အဆိုပါ အမိန့်ကို ပဲခူးခရိုင်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၃၅ အရ တောင်းခေါ်ကြည့်ရှု၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ပြင်ဆင်မှု ဖွင့်လှစ်ကြားနာ ပြီးနောက် မြို့နယ်တရားရုံး၏အမိန့်သည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းခြင်း မရှိကြောင်းဖြင့် သုံးသပ်၍ ဆက်လက် အတည်ပြုခဲ့သည်။ အဆိုပါအမိန့် ကို ဦးကျော်မြင့်ကမကျေနပ်သဖြင့် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းရာ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးက ပြင်ဆင်မှုကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခဲ့ ကြောင်းတွေ့ရသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးခင်ထွန်း ပါ (၃) ဦးအပေါ်-အရေးယူ တရားစွဲဆို တင်ပို့ခဲ့သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၃၀၇ အရ ပြစ်မှုသည် ထောင်ဒဏ် (၁၀) နှစ်ထိချမှတ်နိုင်သည့် ပြစ်မှုဖြစ်ပြီး နာကျင်စေမှု ပါဝင်ပါက တစ်သက်တစ်ကျွန်းဒဏ်ဖြစ်စေ၊ (၁၀) နှစ်ထိထောင်ဒဏ် ဖြစ်စေ၊ ချမှတ်နိုင်သည့် ပြစ်မှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားခံရသူများက မူလမြို့နယ်ရုံးတွင် အချုပ်လွတ် ထုချေခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရာတွင် (၁) တရားခံဖြစ်သည့် လျှောက်ထား ခံရသူ ဦးခင်ထွန်းက ဒိုက်ဦးမြို့နယ်ဆေးရုံတွင် ဆေးဝါးကုသသည့် မှတ်တမ်းကို ပူးတွဲတင်ပြထားကြောင်း တွေ့ရသည်။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ (၁) ၏ ချွင်းချက်အရ သေဒဏ် သို့မဟုတ် တစ်သက် တစ်ကျွန်းဒဏ်ထိုက်သင့်သည့်ပြစ်မှုများတွင် အသက် (၁၆) နှစ်အောက် ရှိသည့် ငယ်ရွယ်သူ (သို့မဟုတ်) မိန်းမ (သို့မဟုတ်) နာမကျန်းသူ (သို့မဟုတ်) မသန်စွမ်းသူ တရားခံကို တရားရုံးက အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့် ပြုနိုင်သည်။ မြို့နယ်ရုံးက လျှောက်ထားသူများကို အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့် ပြုခဲ့ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၉၇ (၁) ၏ ချွင်းချက် အရ ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

မြို့နယ်တရားရုံးသည် လျှောက်ထားခံရသူများကို အချုပ်လွတ် ထုချေခွင့် ပြုသင့်မသင့် စဉ်းစားရာတွင် မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိ၏ သဘော ထားမှတ်ချက်ကို တောင်းခံရယူခဲ့သည်။ မြို့နယ်ဥပဒေအရာရှိက သက်ဆိုင်ရာ တရားစွဲအဖွဲ့အစည်းနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အစည်းတို့၏ သဘောထားဖြင့် လျှောက်ထားခံရသူများ၏ အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခြင်းပေါ် ကန့်ကွက်ရန် မရှိကြောင်း မှတ်ချက်ပြုခဲ့သည်။ ယင်းနောက် မြို့နယ်တရားရုံးသည် လျှောက်ထားခံရသူများကို အချုပ်လွတ် ထုချေခွင့် ပြုခဲ့သည်။

၂၀၀၂
ဦးကျော်မြင့်
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၄

ဥပဒေအရာရှိက တရားခံ၏ အာမခံလျှောက်ထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားစွဲအဖွဲ့အစည်း၊ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့အစည်း တို့၏ သဘောထားရယူပြီး တရားရုံးသို့တင်ပြခြင်းကို အထူးဝေဖန်ဆွေးနွေးရန် မရှိပေ။ သို့သော် တရားရုံးအနေဖြင့် တရားခံကို အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့် ပြုသင့်မသင့်ကို ဥပဒေအရာရှိ၏ သဘောထားမှတ်ချက် တောင်းခံရယူ ဆုံးဖြတ်ရန်မဟုတ်ဘဲ တရားရုံးများလိုက်နာရသည့် ကျင့်ထုံးကျင့်စဉ်နှင့် အညီ နှစ်ဖက်ကြားနာ၍ ဥပဒေနှင့်အညီဆုံးဖြတ်ရန် ဖြစ်သည်။ တရားခံ က အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခြင်းအပေါ် ဥပဒေအရာရှိ ၏ သဘောထားမှတ်ချက် တောင်းခံ၍ ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် နည်းလမ်းမကျ မှုသက်သက်မျှသာဖြစ်ပြီး တရားရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ထိခိုက်ပျက်ပြယ် စေနိုင်သည့် ကျင့်ထုံးဆိုင်ရာ မှားယွင်းမှုမဟုတ်သော်လည်း ယင်းအလေ့ အထကို တရားရုံးအနေဖြင့် အထူးရှောင်ကြဉ်ရန် လိုကြောင်းကို သတိ ချပ်စေလိုက်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ မြို့နယ်တရားရုံးက လျှောက်ထားသူများကို အချုပ် လွတ်ထုချေခွင့်ပြုခဲ့သည့် အမိန့်သည် ဥပဒေအရ မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

လျှောက်ထားသူက လျှောက်ထားခံရသူများကို အချုပ်လွတ် ထုချေခွင့် ပြုခဲ့သဖြင့် ၎င်း၏မိသားစုမှာ နေရာပြောင်းရွှေ့အိပ်စက် နေရကြောင်းဖြင့် တင်ပြထားသော်လည်း ယင်းအချက်အမှန် ဖြစ်ပွား ခဲ့ကြောင်းကို နည်းလမ်းတကျ ထင်ရှားအောင် တင်ပြထားနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း တွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ဒိုက်ဦးမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၁၅၂/၂၀၀၁ တွင် လျှောက်ထားခံရသူများအား ကျပ်တစ်သိန်းတန် ခံဝန်သူ (၂) ဦးစီဖြင့် အချုပ်လွတ်ထုချေခွင့်ပြုခဲ့သည့် အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့် ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် ပဲခူးခရိုင်နှင့် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံးအမိန့်များအပေါ် ဤရုံးမှ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ဤပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
အောက်တိုဘာလ
၂၅ ရက်

တရားရုံးချုပ်ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေးနှင့်
ဦးထွန်းရှင်တို့၏ရှေ့တွင်

ဦးမောင်မောင်တင့် (ခ) ရင်ကင်ဝှ
နှင့်
ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် *

သက်သေခံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် “ အယူခံရက်ကျော်
လွန်ပါက ” ဟူသောစကားလုံးကို ထည့်သွင်းအမိန့်ချမှတ်ခြင်း
သည်ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်ညီညွတ်မှုရှိ၊ မရှိ။
သက်သေခံပစ္စည်းများကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်း
ကြောင်း အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာမချမှတ်ဘဲ သက်ဆိုင်ရာဌာနများ
သို့ ပေးအပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်း
နှင့်ညီညွတ်ခြင်းရှိ၊ မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၁၀၉၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်
အရ သက်သေခံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲသည့် အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် “ အယူခံရက်
ကျော်လွန်ပါက ” ဟူသောစကားလုံးကို ထည့်သွင်းဖော်ပြသည်ဖြစ်စေ၊
ထည့်သွင်းမဖော်ပြသည်ဖြစ်စေ သက်သေခံပစ္စည်းမှာ သက်ရှိပစ္စည်းသော်
လည်းကောင်း၊ ဓမ္မတာအရ လျင်မြန်စွာပျက်စီးလွယ်သောပစ္စည်းသော်
လည်းကောင်း ဖြစ်သည့်အခါမှတစ်ပါး အခြားသက်သေခံပစ္စည်းများအား
အယူခံရက်ကျော်လွန်သည်အထိ စောင့်ဆိုင်းပြီးမှ တရားရုံးမှချမှတ်သော
အမိန့်နှင့်အညီ စီမံခန့်ခွဲရန်ဖြစ်သည်။ အယူခံဝင်ရောက်သည့်အမှုများတွင်
အယူခံတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အမိန့်နှင့်အညီ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည်

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၃

+ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၅၅ (ခ) တွင် ချမှတ်သော
၂၄၆ (ခ)

၂၀၀၂
ဦးမောင်မောင်တင့်
(ခ) ရင်ကင်ဝှ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် သက်သေခံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် “ အယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက ” ဟူသောစကားလုံးကို ထည့်သွင်းအမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိဟုဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အချို့သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ မူလတရားရုံးများက ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်းမပြုဘဲ သက်ဆိုင်ရာဌာနများသို့လွှဲအပ်ရန် တရားရုံးချုပ်က ညွှန်ကြားချက်ထုတ်ပြန်ထားသည်။ ယခင်ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၈ တွင် ယင်းအချက်ကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားရုံးများက သက်သေခံပစ္စည်းများကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းပြီးမှ သက်ဆိုင်ရာဌာနများသို့လွှဲအပ်ရန် သို့မဟုတ် ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် မသိမ်းဆည်းဘဲ လွှဲအပ်ရန် သို့မဟုတ် မည်သည့်ဌာနကိုမျှ မလွှဲအပ်ဘဲ လေလံတင်ရောင်းချရန်စသည့် စီမံခန့်ခွဲရန်ကိစ္စကို ဥပဒေပြဌာန်းချက်များ၊ ညွှန်ကြားချက်များနှင့် အမှုတစ်မှုချင်းအလိုက်ပေါ်ပေါက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာများပေါ်တွင် မူတည်၍ ဆုံးဖြတ်ကြရန်သာဖြစ်သည်။ ယခုအမှုမှ သက်သေခံပစ္စည်းများမှာ နိုင်ငံခြားငွေများ၊ တယ်လီဖုန်းများနှင့် ကားများဖြစ်ပြီး ယင်းပစ္စည်းများမှာ ပြစ်မှုနှင့်သက်ဆိုင်သောပစ္စည်းများဖြစ်သည့်အလျောက် ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ်သိမ်းဆည်းရမည်ဖြစ်သည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးသန်းအောင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားခံများအတွက် - ဦးမြင့်နိုင်
ညွှန်ကြားရေးမှူး
ရှေ့နေချုပ်ရုံး

ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၀၁/၂၀၀၁ တွင် တရားခံ ဦးမောင်မောင်တင့် (ခ) ရင်ကင်ဝှအပေါ် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် အရေးပေါ်စီမံမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ (ဇ) အရအလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၇) နှစ် (ခုနစ်နှစ်) ကျခံစေရန်လည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၀၂/၂၀၀၁ တွင် တရားခံ ဦးမောင်မောင်တင့် (ခ) ရင်ကင်ဝှအပေါ် ၁၉၄၇ ခုနှစ် နိုင်ငံခြားငွေလဲလှယ်မှု

၂၀၀၂
ဦးမောင်မောင်တင့်
(ခ) ရင်ကင်ဝှ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

စည်းမျဉ်းသတ်မှတ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ (၁) အရအလုပ်နှင့်ထောင်
ဒဏ် (၃) နှစ် (သုံးနှစ်) ကျခံစေရန်လည်းကောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။
အယူခံတရားလို ဦးမောင်မောင်တင့် (ခ) ရင်ကင်ဝှက ၎င်းအပေါ် ၁၉၅၀
ပြည့်နှစ် အရေးပေါ်စီမံမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ (ဇ) အရအလုပ်နှင့်ထောင်
ဒဏ် (၇) နှစ် (ခုနှစ်နှစ်) ချမှတ်သည့်အမိန့်ကိုမကျေနပ်သဖြင့်ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၅၂/၂၀၀၂ နှင့် တရားရုံးချုပ်၏
ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၄၅(ခ)/၂၀၀၂ တို့တွင် အသီးသီးလျှောက်
ထားခဲ့သော်လည်း အောင်မြင်မှုမရရှိဘဲ အကျဉ်းနည်းပလပ်ခံရသည်။

အယူခံတရားလို ဦးမောင်မောင်တင့် (ခ) ရင်ကင်ဝှသည် ၎င်း
အပေါ် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ နိုင်ငံခြားငွေလဲလှယ်မှုစည်းမျဉ်းသတ်မှတ်ရေးအက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ (၁) အရအလုပ်နှင့်ထောင်ဒဏ် (၃) နှစ် (သုံးနှစ်)
ကျခံစေရန် ချမှတ်သောအမိန့်ကိုလည်း မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်း
တရားရုံး၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအယူခံမှုအမှတ် ၅၃/၂၀၀၂ နှင့်တရားရုံးချုပ်၏
ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၄၆ (ခ) ၂၀၀၂ တို့အရအသီးသီးလျှောက်
ထားရာတွင်လည်း အောင်မြင်မှုမရရှိဘဲ အကျဉ်းနည်းပလပ်ခံရသည်။

ဦးမောင်မောင်တင့် (ခ) ရင်ကင်ဝှသည် ၎င်းအပေါ်တရားရုံးချုပ်
၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၂၄၅ (ခ)/၂၀၀၂ တွင်ချမှတ်သော
အမိန့်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူးအယူခံ) အမှတ်
၉၄/၂၀၀၂ အရလည်းကောင်း၊ တရားရုံးချုပ်၏ ပြစ်မှုဆိုင်ရာပြင်ဆင်မှု
အမှတ် ၂၄၆ (ခ)/၂၀၀၂ တွင်ချမှတ်သောအမိန့်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေ
ထွေလျှောက်လွှာ (အထူးအယူခံ) အမှတ် ၉၅/၂၀၀၂ အရလည်းကောင်း
လျှောက်ထားရာ အောက်ပါပြဿနာများကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာ
ရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူးအယူခံ) ၉၄/၂၀၀၂

“ သက်သေခံပစ္စည်းများ စီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်ရာတွင်
“အယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက” ဟူသောစကားလုံးကို ထည့်သွင်း
အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သက်သေခံနိုင်ငံခြားငွေ
များ၊ တယ်လီဖုန်းများ၊ ကားများကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်း
ဆည်းကြောင်း အမိန့်တစ်စုံတစ်ရာမချမှတ်ဘဲ သက်ဆိုင်ရာဌာန
များသို့ ပေးအပ်စေခြင်းအမိန့်သည်လည်းကောင်း ဥပဒေလုပ်ထုံး
လုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်မှုရှိ၊ မရှိ။”

၂၀၀၂
ဦးမောင်မောင်တင့်
(ခ) ရင်ကင်ဂု
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ(အထူးအယူခံ)

၉၅/၂၀၀၂

“ သဲက်သေခံပစ္စည်းများစီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်ရာတွင်
“အယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက” ဟူသောစကားကိုထည့်သွင်းအမိန့်
ချမှတ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သက်သေခံနိုင်ငံခြားငွေများ၊
တယ်လီဖုန်းများကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းကြောင်း
တစ်စုံတစ်ရာအမိန့်မချမှတ်ဘဲ သက်ဆိုင်ရာဌာနများသို့ ပေးအပ်
စေခြင်းအမိန့်သည်လည်းကောင်း ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်
ညီညွတ်မှုရှိ မရှိ။”

ရန်ကုန်တိုင်း၊ ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ အမှတ် ၆ ရပ်ကွက်၊ ကုန်သည်
လမ်း၊ အမှတ် (၆၃၈/၆၄၀) ရှိ တောင်ကြီးစတိုးပိုင်ရှင် ဦးမောင်မောင်တင့်
(ခ) ရင်ကင်ဂုထံမှ ၉-၁၀-၂၀၀၁ နေ့က အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၂)
ဒေါ်လာ၊ စင်္ကာပူဒေါ်လာ (၄) ဒေါ်လာ၊ ထိုင်းဘတ်ငွေ (၉၀) ဘတ်တို့ကို
ရှာဖွေသိမ်းဆည်းရမိသည်။ မောင်မောင်တင့် (ခ) ရင်ကင်ဂုမှ နိုင်ငံခြားငွေ
များကို အမြဲတစေဝယ်ယူရောင်းချနေသူ လှဝင်း (ခ) အိမ်ကျောင်းဆိုသူ
ထံမှလည်း ၁၄-၁၀-၂၀၀၁ နေ့က ဂျပန်ယန်းငွေ (၃၀၀၀၀)၊ တရုတ်ယွမ်
ငွေ (၂၅၃၂) ယွမ်၊ ထိုင်းဘတ်ငွေ (၁၃၆၀) ဘတ်တို့ကို သိမ်းဆည်းရမိ
သည်။ မောင်မောင်တင့် (ခ) ရင်ကင်ဂုနှင့် လှဝင်း (ခ) အိမ်ကျောင်းတို့
သည် အစိုးရကပြုလုပ်ထားသော ဘဏ္ဍာရေးဆောင်ရွက်ချက်အောင်မြင်မှု
ကို ထိခိုက်စေရန်နှင့် နိုင်ငံတော်၏ဘောဂဗလနှင့် တရားဝင်ငွေစက္ကူများ
အပေါ် ပြည်သူတို့အယုံအကြည်ပျက်ပြားစေရန် ကြံရွယ်၍ နိုင်ငံခြားသုံးငွေ
များကို တရားမဝင်သောနည်းလမ်းဖြင့် ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားကြောင်း
စစ်ဆေး ပေါ်ပေါက်သဖြင့် မောင်မောင်တင့် (ခ) ရင်ကင်ဂုနှင့် လှဝင်း
(ခ) အိမ်ကျောင်းတို့အား ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် အရေးပေါ်စီမံမှုအက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၅ (ဇ) အရလည်းကောင်း၊ မောင်မောင်တင့် (ခ) ရင်ကင်ဂုအပေါ်
တွင် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ နိုင်ငံခြားငွေလဲလှယ်မှုစည်းမျဉ်းသတ်မှတ်ရေးအက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ (၁) အရလည်းကောင်း အရေးယူပေးရန် အထူးစုံစမ်း
စစ်ဆေး ရေးဦးစီးဌာနမှ ဦးစီးအရာရှိ ဦးဌေးမြင့်က ပန်းဘဲတန်းရဲစခန်း
တွင်တိုင်ကြားရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသောအမှုဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေက အယူခံတရားလို
အပေါ် အမှုဖြစ်ကြောင်းခြင်းရာတစ်မျိုးတည်းကို နှစ်မှုခွဲ၍စွဲဆိုပြီး နှစ်မှု

စလုံး၌ ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းသည် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၃ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်လည်းကောင်း၊ ယေဘုယျစကားရပ်များဥပဒေပုဒ်မ ၂၂ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်လည်းကောင်း မညီကြောင်း၊ အမှုနှစ်မှုစလုံးတွင် သက်သေခံပစ္စည်းအပေါ် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရများနေကြောင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြုသော သက်သေခံပစ္စည်းအပေါ်တွင်သာ စီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်နိုင်ကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် ကျပ်ငွေများ၊ တယ်လီဖုန်းများ၊ ကားများသည် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာတွင် အသုံးပြုသောပစ္စည်းများဖြစ်သည်ဟု မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ယင်းပစ္စည်းများနှင့်ပတ်သက်၍ လက်ရှိရထိုက်ခွင့်ရှိသူအား လျှောက်ထားခွင့်မပြုဘဲ စီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ နှင့်မညီကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၀ အရအယူခံခုံရုံးမှ နောက်ထပ်တရားမျှတသည့် စီမံခန့်ခွဲခွင့်ပြုသည့် အမိန့်တစ်ရပ်ကိုပြင်ဆင်ချမှတ်ပေးသင့်ပါကြောင်းလျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၂၀၀၂
ဦးမောင်မောင်တင့်
(ခ) ရင်ကင်ဝှ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

နိုင်ငံတော်အတွက်လိုက်ပါဆောင်ရွက်သော ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးက အမှုတွဲပါသက်သေခံချက်များအရ မောင်မောင်တင့် (ခ) ရင်ကင်ဝှသည် နိုင်ငံခြားငွေများကို တရားမဝင်လက်ဝယ်ကိုင်ဆောင်သဖြင့် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ နိုင်ငံခြားငွေလဲလှယ်မှုစည်းမျဉ်းသတ်မှတ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ (၁) အရပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခံရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် မောင်မောင်တင့် (ခ) ရင်ကင်ဝှသည် နိုင်ငံခြားငွေများကို မြန်မာငွေ၊ အက်ဖ်အီးစီများနှင့် လဲလှယ်ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ဈေးနှုန်းများ အဆမတန်ပေး၍ ဝယ်ယူရောင်းဝယ်ခြင်းကြောင့် နိုင်ငံတော်၏ ဘောဂဗလနှင့် ငွေစက္ကူများအပေါ် ပြည်သူတို့အယုံအကြည်ပျက်ပြားအောင် ပြုလုပ်မှုကိုပါ ထပ်မံကျူးလွန်ကြောင်း ပေါ်လွင်သဖြင့် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် အရေးပေါ်စီမံမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ (ဇ) အရလည်းပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလတရားရုံးနှင့် အယူခံတရားရုံးများက ယင်းပုဒ်မနှစ်ခုစလုံးနှင့် ပြစ်ဒဏ် စီရင်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်အညီဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် “ အယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက ” ဟူသော စကားလုံးကိုထည့်သွင်းအမိန့်ချမှတ်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးများလက်စွဲ အပိုဒ် ၁၀၉၁ (၁) နှင့် (၂) တို့တွင်ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိကြောင်း၊ အချို့သော သက်သေခံပစ္စည်းများကို အမိန့်ချမှတ်ရာ၌ အောက်ရုံးအဆင့်ဆင့် ၏ အမိန့်များ တူညီမှုမရှိဘဲ တရားရုံးချုပ်သို့လည်းကောင်း၊ တရားရုံးချုပ်

၂၀၀၂
ဦးမောင်မောင်တင့်
(၁) ရင်ကင်ဂှ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အထူးအယူခံခံရုံးအထိလည်းကောင်း တက်ရောက်၍ အဆုံးအဖြတ်ခံယူရ
သည့် သာဓကများရှိကြောင်း၊ ယင်းသာဓကများကို ဦးပါလေး နှင့်
ပြည်ထောင်စုဆိုရှယ်လစ်သမ္မတမြန်မာနိုင်ငံတော်^(၁) အမှုနှင့် ဒေါ်မြဦး
နှင့် ပြည် ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ^(၂) အမှုတို့တွင် တွေ့ရှိရကြောင်း၊
သို့ဖြစ်၍ သက်သေခံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် “အယူခံ
ရက်ကျော်လွန်ပါက” ဟူသောစကားလုံးကို ထည့်သွင်းအမိန့်ချမှတ်ခြင်း
သည် ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် မညီညွတ်ဟုမဆိုသာကြောင်း၊ သက်
သေခံနိုင်ငံခြား ငွေများ၊ တယ်လီဖုန်းများ၊ ကားများကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာ
အဖြစ်သိမ်းဆည်း ကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာအမိန့်မချမှတ်ဘဲ သက်ဆိုင်ရာ
ဌာနများသို့ ပေးအပ် စေခြင်းအမိန့်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးသည် ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) အရသက်သေခံပစ္စည်းကို အခြား
နည်းဖြင့် ဆောင်ရွက် ရန်အတွက်သင့်သည် ထင်မြင်သည့်စီမံခန့်ခွဲသည့်
အမိန့်ချမှတ်နိုင်ကြောင်း၊ ယင်းပြဌာန်းချက်သည် သက်သေခံပစ္စည်းစီမံ
ခန့်ခွဲသည့် အမိန့်ချမှတ်ရာ၌ တရားရုံးများက ကျယ်ပြန့်စွာသုံးသပ်ဆုံးဖြတ်
နိုင်သည့်အချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်းအမျိုးအမည်၊ အနေ
အထားနှင့် မှုခင်းဖြစ်ရပ်အပေါ် မူတည်ပြီး တရားသူကြီး၏ သင့်သည်ထင်
မြင်သည့် အမိန့်တစ်ရပ်ကို ချမှတ်နိုင်ခွင့်ပေးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊

ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၈ တွင် ဘာသာ
ရေးအရလည်းကောင်း၊ ယဉ်ကျေးမှုအရလည်းကောင်း အမြတ်တနိုးထား
သောပစ္စည်းများကို သက်ဆိုင်ရာပြည်နယ် သို့မဟုတ် တိုင်းသာသနာရေး
မှူးများသို့ လွှဲအပ်ရန်အတွက် အမိန့်ချမှတ်ရန်၊ ယင်းပစ္စည်းများအနက်မှ
ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများ၊ သမိုင်းဝင်ပစ္စည်းများ၊ ယဉ်ကျေးမှုအရထိန်းသိမ်း
ထားရန် သင့်သောပစ္စည်းများကို ရှေးဟောင်းသုတေသနဦးစီးဌာနက
သက်ဆိုင်ရာသာသနာရေးဦးစီးဌာနမှတစ်ဆင့် လွှဲပြောင်းယူရန်ဟူ၍ ညွှန်
ကြားခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းကြောင်းအမိန့်
တစ်စုံ တစ်ရာမချမှတ်ဘဲ သက်ဆိုင်ရာဌာနများသို့ ပေးအပ်စေသည့်အမိန့်
သည် ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်
ကြောင်း၊ သက်သေခံပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်သည့်အခါ
“အယူခံ ရက်ကျော်လွန်ပါက” ဟူ၍ထည့်သွင်းဖော်ပြပြီး အမိန့်ချမှတ်ရန်

(၁) ၁၉၇၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (ဗဟိုတရားရုံး) စာ-၉၂
(၂) ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (ဗဟိုတရားရုံး) စာ-၁၅၁

၂၀၀၂
ဦးမောင်မောင်တင့်
(ခ) ရင်ကင်ဝှ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

လိုအပ်၊ မလိုအပ်၊ ယင်းသက်သေခံပစ္စည်းများကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းကြောင်းအမိန့်ချမှတ်ဘဲ သက်ဆိုင်ရာဌာနများသို့ ပေးအပ်စေ သည့် အမိန့်ချမှတ်နိုင်ခွင့်ရှိ၊ မရှိဆိုသောကိစ္စရပ်ကို ကျယ်ပြန့်စွာစိစစ်မှုပြု လုပ်ပြီး ညွှန်ကြားချက်ထုတ်ပြန်၍ လမ်းညွှန်ဆောင်ရွက်သင့်ပါကြောင်း၊ ယခုအမှုမှ သက်သေခံပစ္စည်းများ၏ အမျိုးအစားနှင့် အနေအထားများ အရ “အယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက” ဟူသောစကားရပ်ကို ထည့်သွင်းဖော်ပြ ပြီး အမိန့်ချမှတ်ရန်လိုအပ်မည်မဟုတ်ပါကြောင်းနှင့် သက်သေခံပစ္စည်း များကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းသည့်အမိန့်ကိုသာ ချမှတ်ပေးသင့် ပါကြောင်း အကျယ်တဝင့်လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဤအထူးအယူခံမှု ၂ မှုမှာ ဆက်စပ်နေသဖြင့် ဤစီရင်ချက်သည် အဆိုပါအမှု ၂ မှုစလုံးနှင့် သက်ဆိုင်စေရမည်။

အထူးအယူခံမှု ၂ မှုောင် အဆုံးအဖြတ်ပြုရမည့် ပြဿနာများကို စိစစ်ကြည့်ရှုလျှင် အယူခံတရားလိုအနေဖြင့် ၎င်းအပေါ် ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ် အရေးပေါ်စီမံမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅ (ဇ) အရပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သော အမိန့်နှင့် ၁၉၄၇ ခုနှစ်၊ နိုင်ငံခြားငွေလဲလှယ်မှုစည်းမျဉ်းသတ်မှတ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ (၁) အရပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်သောအမိန့်များကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တင်ပြလျှောက်လဲခွင့်ရှိမည် မဟုတ်တော့သကဲ့သို့ သက် သေခံပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍လည်း တရားရုံးကချမှတ်ထားသောအမိန့် များကို ပယ်ဖျက်ပြီး ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၂၀ အရစီမံခန့်ခွဲ ခွင့်ပြုသည့် အမိန့်တစ်ရပ်ကိုချမှတ်ပေးရန် တင်ပြလျှောက်ထားခွင့် ရှိမည် မဟုတ်ပေ။ အယူခံတရားလို၏တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေသည် အဆိုပါအချက် များအပေါ်တွင်သာ အဓိကထားလျှောက်လဲတင်ပြသည်ကို တွေ့ရပြီး အမှု တွင် အဓိကအဆုံးအဖြတ်ပြုရန်ထုတ်နုတ်ထားသော ဥပဒေပြဿနာပေါ် တွင်မူ တစ်စုံတစ်ရာတင်ပြလျှောက်လဲသည်ကို မတွေ့ရပေ။ ထုတ်နုတ် သောဥပဒေပြဿနာနှင့် မသက်ဆိုင်သောကိစ္စရပ်များကို အထူးအယူခံ ခဲ့ရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပြုမည်မဟုတ်ကြောင်း သတိပြုရန်လိုသည်။

ဤအထူးအယူခံမှု ၂ မှုတွင် အဓိကအဆုံးအဖြတ်ပြုရမည့်အချက် မှာ သက်သေခံပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် “အယူခံ ရက်ကျော်လွန်ပါက” ဟူသောစကားလုံးကို ထည့်သွင်းအမိန့်ချမှတ်ခြင်း နှင့် သက်သေခံနိုင်ငံခြားငွေများ၊ တယ်လီဖုန်းများနှင့် ကားများကို ပြည်သူ့ ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာအမိန့်မချမှတ်ဘဲ သက်

၂၀၀၂
ဦးမောင်မောင်တင့်
(ခ) ရင်ကင်ဝှ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

ဆိုင်ရာဌာနများသို့ ပေးအပ်ရန်အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေလုပ်ထုံး
လုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်မှုရှိ၊ မရှိဆိုသောအချက်ဖြစ်သည်။

တရားရုံးများက အမှုအချို့တွင် သက်သေခံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲသည့်
အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် “အယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက” ဟူသောစကားလုံးကို
ထည့်သွင်းအမိန့်ချမှတ်ကြသကဲ့သို့ အမှုအချို့တွင် ယင်းသို့ထည့်သွင်းဖော်ပြ
အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမပြုကြသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ယင်းအချက်နှင့်စပ်
လျဉ်း၍ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၁၀၉၁ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြ
ထားသည်-

- (၁) သက်သေခံများ စီမံခန့်ခွဲရန်အမိန့်များကို ရာဇဝတ်ကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ နှင့်အညီ တိကျစွာချမှတ်၍ အတည်ပြု
ဆောင်ရွက်ရမည်။ အယူခံခွင့်ရှိသောအမှုများတွင် ပစ္စည်း
မှာ သက်ရှိပစ္စည်းသော်၎င်း၊ ဓမ္မတာအရလျင်မြန်စွာပျက်စီး
လွယ်သောပစ္စည်းသော်၎င်း ဖြစ်သည့်အခါတွင်မှတစ်ပါး
အယူခံတင်သွင်းရန် ခွင့်ပြုသောကာလကုန်လွန်သည့်တိုင်
အောင် သို့တည်းမဟုတ် အယူခံမှုကိုဆုံးဖြတ်ပြီးသည့်တိုင်
အောင် စီမံခန့်ခွဲရန်ချမှတ်သောအမိန့်ကို အတည်ပြုဆောင်
ရွက်ခြင်း မရှိစေရန်၊ အထူးသဖြင့် ဂရုပြုရမည်။ ထို့ပြင်
တရားလို သို့တည်းမဟုတ် တရားခံမှတစ်ပါး အခြားသူ
တစ်ဦးတစ်ယောက်ထံမှ ပစ္စည်းကိုယူခဲ့သည်ဖြစ်လျှင်၊ ၎င်း
ပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲရန်အမိန့် မချမှတ်မီ ထိုသူအား ပြောဆို
လျှောက်ထားခွင့်ပေးရမည်။ ထိုစည်းကမ်းချက်များကို
မဆန့်ကျင်စေဘဲ သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စီမံ
ခန့်ခွဲရန်အမိန့်များကို တတ်နိုင်ပါက စီရင်ချက်ချမှတ်သော
နေ့၌ပင် ချမှတ်ရမည်။

သက်သေခံပစ္စည်းများ စီမံခန့်ခွဲမှု၌ ပြည်ထောင်စုအစိုးရက
တနည်းနည်းဖြင့် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည့်ကိစ္စများတွင်
ထိုသို့စီမံခန့်ခွဲရန်အမိန့်ကို တရားခံအား တရားရှင်လွတ်
ပါက ရက်ပေါင်း ၆၀ ကာလအပိုင်းအခြားမကုန်ဆုံးသေး
သမျှ သို့မဟုတ် တရားခံအား တရားသေလွတ်ပါက ခြောက်
လမကုန်ဆုံးသေးသမျှ ထို့ပြင်သက်ဆိုင်ရာအာဏာပိုင်အား
ထိုအမိန့်ပါအကြောင်းအရာကို အကြောင်းမကြားရသေးသ

မျှ အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုရ။

(၂) အယူခံမှုမပြီးပြတ်သေးမီအတွင်း အမိန့်ကိုအတည်မပြုဘဲ ရပ်ဆိုင်းထားရမည်ဟူသော မှတ်ချက်လိုလျှင် ထိုမှတ်ချက် နှင့်တကွ သက်သေခံပစ္စည်းများ စီမံခန့်ခွဲရန်အမိန့်မိတ္တူ တစ်စောင်ကို ဘီလစ်ထံသို့ ချက်ခြင်းပေးပို့ရမည်။ ထိုအမိန့် မိတ္တူကို ဘီလစ်သို့ပေးပြီးကြောင်း အမှုနေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင် ရေးသွင်းရမည်ပြင် ၎င်းရေးသွင်းချက်ကို ဘီလစ်ကလက် မှတ်တိုရေးထိုးရမည်။ ဘီလစ်သည်ထိုအမိန့်၏လိုရင်း အချက်ကို မှတ်ပုံစာရင်းစာအုပ် ၃၊ ဇယားကွက် ၇ တွင်ရေး သွင်း၍ ထိုအမိန့်ရရှိသည့်နေ့စွဲကို ဇယားကွက် ၈ တွင်ရေး သွင်းရမည်။ အမှုတွဲကိုမည်သည့်အကြောင်းနှင့်မျှ ဘီလစ်က ထိန်းသိမ်းထားစေရန် ၎င်း၏လက်ဝယ်မအပ်ပေးရ “သက် သေခံပစ္စည်းများ စီမံခန့်ခွဲခြင်းကို အယူခံမှု၏အပြီးသတ် အခြေအနေကိုသိမှ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု အမိန့်များက ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အခါ သက်သေခံအရာများကို စီမံခန့်ခွဲ ခြင်းနှင့်သက်ဆိုင်သမျှ အယူခံမှု၏ အပြီးသတ်အခြေအနေ ကို ၎င်းအယူမခံဘဲ အယူခံကာလကုန်ဆုံးသွားသောအခါ အယူမခံသည့်အကြောင်းကို ၎င်းဘီလစ်သို့ နှောင့်နှေး ကြန့်ကြာခြင်းမရှိစေဘဲ အကြောင်းကြားရမည်။ ထိုအချက် နှစ်ရပ်လုံးတွင်အပြီးသတ်အမိန့်ကို အမှုနေ့စဉ်မှတ်တမ်း တွင် ရေးမှတ်ထားရမည့်အပြင် ထိုရေးသွင်းချက်ကို ဘီလစ် ကလက်မှတ်တိုရေးထိုးရမည်။

၂၀၀၂
ဦးမောင်မောင်တင့်
(ခ) ရင်ကင်ဝှ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

အထက်ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ သက်သေခံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲသည့် အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် “အယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက” ဟူသောစကားလုံးကို ထည့်သွင်းဖော်ပြသည်ဖြစ်စေ၊ ထည့်သွင်းမဖော်ပြသည်ဖြစ်စေ သက်သေခံ ပစ္စည်းမှာ သက်ရှိပစ္စည်းသော်လည်းကောင်း၊ ဓမ္မတာအရလျင်မြန်စွာ ပျက်စီးလွယ်သောပစ္စည်းသော်လည်းကောင်း ဖြစ်သည့်အခါမှတစ်ပါး အခြားသက်သေခံပစ္စည်းများအား အယူခံရက်ကျော်လွန်သည့်အထိ စောင့် ဆိုင်းပြီးမှ တရားရုံးမှချမှတ်သောအမိန့်နှင့်အညီ စီမံခန့်ခွဲရန်ဖြစ်သည်။ အယူခံဝင်ရောက်သည့်အမှုများတွင် အယူခံတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် အမိန့်နှင့်အညီ လိုက်နာဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်သည်။

၂၀၀၂
ဦးမောင်မောင်တင့်
(ခ) ရင်ကင်ဝှ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သို့အတွက်သက်သေခံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် “အယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက” ဟူသောစကားလုံးကို ထည့်သွင်းအမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိဟုဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

သက်သေခံပစ္စည်း နိုင်ငံခြားငွေများ၊ တယ်လီဖုန်းများနှင့် မော်တော်ယာဉ် ၃ စီးကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းကြောင်း အမိန့်မချမှတ်ဘဲ သက်ဆိုင်ရာဌာနများသို့ပေးအပ်စေရန် ချမှတ်သောအမိန့်မှာဥပဒေ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့် ညီညွတ်ခြင်းရှိ မရှိဆက်လက်စိစစ်သုံးသပ်ရန် ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများကို စစ်ဆေးကြားနာစီရင်ဆုံးဖြတ်သော အခါ သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်ပတ်သက်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) အရဖျက်ဆီးစေရန်၊ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းစေရန် သို့အတွက် လက်ရှိထားခွင့်ရှိသည်ဟု တောင်းဆိုသူအား ပေးအပ်စေရန် သို့မဟုတ် အခြားနည်းဖြင့် ဆောင်ရွက်စေရန်အတွက် သင့်သည်ထင်မြင်သည့် စီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်တစ်ရပ်ရပ်ကို တရားရုံးက ချမှတ်နိုင်သည်။

သက်သေခံပစ္စည်းများကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဥပဒေတွင်အတိအလင်း ပြဌာန်းပါရှိပါက ယင်းပြဌာန်းချက်နှင့်အညီ စီမံခန့်ခွဲသည့်အမိန့်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၇ ခုနှစ် နိုင်ငံခြားငွေလဲလှယ်မှု စည်းမျဉ်းသတ်မှတ်ရေးအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၂၄ (၁) တွင်အောက်ပါအတိုင်းပြဌာန်းထားသည်-

“ စစ်ဆေးသည့်တရားရုံးကသင့်သည်ထင်မြင်လျှင် အဆိုပါ ပြစ်ဒဏ်အပြင် ပြစ်မှုနှင့်အကျုံးဝင်သည့်ငွေကြေး၊ ငွေချေးသက်သေခံလက်မှတ်၊ ရွှေ၊ ငွေနှင့် အခြားကုန်စည်ပစ္စည်းများကို နိုင်ငံတော်ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရမည်။ ”

အလားတူပြဌာန်းချက်မျိုးကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့်စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများဆိုင်ရာဥပဒေတွင်လည်းကောင်း၊ ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ လောင်းကစားဥပဒေတွင်လည်းကောင်း၊ အထူးဥပဒေအချို့တွင်လည်းကောင်း ဖော်ပြထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အဆိုပါအမှုများမှ သက်သေခံပစ္စည်းများသည် ပြစ်မှုနှင့်သက်ဆိုင်သော သို့မဟုတ် အကျုံးဝင်သောပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ပါက ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရန်အမိန့်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရန် ဥပဒေတွင်ပြဌာန်းမထားသောအမှုများတွင် သက်သေခံပစ္စည်း

ကို ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရန်နှင့် မသင့်ကိစ္စရပ်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ တရားရုံးများက အဆုံးအဖြတ်ပြုရမည်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းသောသက်သေခံပစ္စည်း မော်တော်ယာဉ်၊ မော်တော်ဆိုင်ကယ်၊ စက်ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍လည်းကောင်း၊ သံထည်ပစ္စည်း သံတိုသံချောင်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍လည်းကောင်း၊ ရွှေ၊ ငွေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား၊ ရွှေအရိုင်းတုံးများနှင့်စပ်လျဉ်း၍လည်းကောင်း၊ မည်သည့်ဌာနများသို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရမည်ကို တရားရုံးချုပ်က တရားရုံးအသီးသီးသို့ ညွှန်ကြားချက်များ ထုတ်ပြန်ညွှန်ကြားထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ်သိမ်းဆည်းပြီးသည့် သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးချုပ်၏ ညွှန်ကြားချက်များတွင် ဖော်ပြထားသည့်ဌာနများသို့ တရားရုံးများက လွှဲပြောင်းပေးအပ်ရန်ဖြစ်သည်။ အချို့သက်သေခံပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍မူ တရားရုံးများက ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းခြင်းမပြုဘဲ သက်ဆိုင်ရာဌာနများသို့ လွှဲအပ်ရန် တရားရုံးချုပ်က ညွှန်ကြားချက်ထုတ်ပြန်ထားသည်။ ယခင်ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၈ တွင် ယင်းအချက်ကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားရုံးများက သက်သေခံပစ္စည်းများသို့ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းပြီးမှ သက်ဆိုင်ရာဌာနများသို့ လွှဲအပ်ရန် သို့မဟုတ် ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် မသိမ်းဆည်းဘဲလွှဲအပ်ရန် သို့မဟုတ် မည်သည့်ဌာနကိုမျှ မလွှဲအပ်ဘဲ လေလံတင်ရောင်းချရန်စသည့် စီမံခန့်ခွဲရန်ကိစ္စကို ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များ၊ ညွှန်ကြားချက်နှင့်အမှုတစ်မှုချင်းအလိုက် ပေါ်ပေါက်သည့် အကြောင်းခြင်းရာများပေါ်တွင်မူတည်၍ ဆုံးဖြတ်ကြရန်သာ ဖြစ်သည်။

တရားရုံးများသည် အခြားနည်းဖြင့်ဆောင်ရွက်စေရန်အတွက် သင့်သည်ထင်မြင်သည့် စီမံခန့်ခွဲမှုပြုသည့်အမိန့်တစ်ရပ်ရပ်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၁၇ (၁) နှင့်အညီ ချမှတ်နိုင်သော ကျယ်ပြန့်သည့်အာဏာကိုရရှိထားသည်ဖြစ်ရာ ယင်းအာဏာကို ဘောင်ခတ်သည့် သဘောမသက်ရောက်စေရန်လည်း အထူးဂရုပြုကြရမည်ဖြစ်သည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် နှင့် ဦးညိုမောင်အမှု^(၇) တွင် ပြည်သူ့ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းက ပိုင်ဆိုင်သောသက်သေခံငွေကျပ် (၃)

(၃) ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစီရင်ထုံး (အထူးအယူခံ) ၈-၁၈သိန်းကို

၂၀၀၂
ဦးမောင်မောင်တင့်
(ခ) ရင်ကင်ဝှ
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်

သိန်းကိုအဆိုပါဌာနသို့ပြန်ပေးရန်သာ အမိန့်ချမှတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊
ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းပြီးမှ ပြန်ပေးရန်အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ
မှားယွင်းကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအချက်ကိုလည်း သတိပြုပြီး
လိုက်နာကြရန်ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ပြုလိုက်သည်။

ယခုအမှုမှ သက်သေခံပစ္စည်းများမှာ နိုင်ငံခြားငွေများ၊ တယ်လီ
ဖုန်းများနှင့် ကားများဖြစ်ပြီး ယင်းပစ္စည်းများမှာ ပြစ်မှုနှင့်သက်ဆိုင်သော
ပစ္စည်းများဖြစ်သည့်အလျောက် ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းရမည်
ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းဆည်းသည့်အမိန့်ချမှတ်ရာတွင်
အယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက သက်ဆိုင်ရာဌာနသို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်စေဟု
ဖော်ပြပြီး အမိန့်ချမှတ်ရန် လိုအပ်မည်မဟုတ်ပေ။ ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ်
သိမ်းဆည်းစေဟု ဖော်ပြလျှင် လုံလောက်ပေလိမ့်မည်။

သို့အတွက် ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်းခရိုင်စာရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ်
၁၀၀/၂၀၀၁ တွင် သက်သေခံနိုင်ငံခြားငွေများအားလုံးကို အယူခံရက်
ကျော်လွန်ပါက မြန်မာနိုင်ငံတော် ဗဟိုဘဏ်သို့အပ်နှံစေ။ သက်သေခံ
တယ်လီဖုန်းများကို အယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက မြန်မာ့ဆက်သွယ်ရေးလုပ်
ငန်းသို့ အပ်နှံစေ။ သက်သေခံမော်တော်ယာဉ် ၃ စီးကို အယူခံရက်ကျော်
လွန်ပါက သက်ဆိုင်ရာမှ အမျိုးသားစီမံကိန်းနှင့် စီးပွားဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု
ဝန်ကြီးဌာနသို့ လွှဲပြောင်းပေးအပ်စေ။ “ဆိုသည့်အမိန့်အစား သက်သေခံ
နိုင်ငံခြားငွေများ၊ တယ်လီဖုန်းများနှင့် မော်တော်ယာဉ် ၃ စီးကို ပြည်သူ့
ဘဏ္ဍာအဖြစ်သိမ်းဆည်းစေ” ဟုပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ကျန်
သက်သေခံပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ချမှတ်ထားသောအမိန့်ကို ဆက်လက်
အတည်ပြုသည်။

ရန်ကုန်မြောက်ပိုင်းခရိုင်စာရားရုံး၏ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၀၂/
၂၀၀၁ တွင် “သက်သေခံနိုင်ငံခြားငွေများဖြစ်သော အမေရိကန်ဒေါ်လာ
(၂) ဒေါ်လာ၊ စင်္ကာပူဒေါ်လာ (၄) ဒေါ်လာ၊ ထိုင်းဘတ်ငွေ (၉၀) တို့ကို
အယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက မြန်မာနိုင်ငံတော်ဗဟိုဘဏ်သို့အပ်နှံစေ။ သက်
သေခံတယ်လီဖုန်း (၂) လုံးကိုအယူခံရက်ကျော်လွန်ပါက မြန်မာ့ဆက်သွယ်
ရေးလုပ်ငန်းသို့အပ်နှံစေ” ဆိုသည့်အမိန့်အစား “သက်သေခံနိုင်ငံခြားငွေ
များ ဖြစ်သော အမေရိကန်ဒေါ်လာ (၂) ဒေါ်လာ၊ စင်္ကာပူဒေါ်လာ (၄)
ဒေါ်လာ၊ ထိုင်းဘတ်ငွေ (၉၀) နှင့် သက်သေခံ တယ်လီဖုန်း (၂) လုံးကို
ပြည်သူ့ဘဏ္ဍာအဖြစ်သိမ်းဆည်းစေ” ဟုပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ

+ ၂၀၀၂
စက်တင်ဘာလ
၂၃ ရက်

တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးဦးခင်မြင့်၏ရှေ့တွင်

ဦးသူဝပါ ၊

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ၊ *

သီးစားချထားရေးနည်းဥပဒေ ၁၅ (၅) အရ မြေယာမှုခင်းဆုံးဖြတ်ချက် အပေါ် အယူခံနေသည့် အတောအတွင်းဖြစ်စေ၊ အယူခံမှု များ မပြီးမချင်းဖြစ်စေ မူလချထားခြင်းခံရသော သီးစားသည် အခြေမပျက် လုပ်ကိုင်ပိုင်ခွင့် ရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ သီးစားချထားရေးနည်းဥပဒေ ၁၅ (၅) တွင် အယူခံ မှုများဟု သုံးစွဲထားသဖြင့် နောက်ဆုံးအယူခံဖြစ်သည့် တိုင်းသီးစားချထား ရေးဆိုင်ရာအယူခံမှု၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ပြီးသည်အထိ ရည်ညွှန်းကြောင်း ထင်ရှားသည်။ ကျေးရွာအုပ်စု သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ မူလမှု၏ဆုံးဖြတ် ချက်အရ သီးစားချထားခြင်းခံရသူသည် နည်းဥပဒေ ၁၅ (၅) တွင် ရည်ညွှန်းသည့် မူလချထားခံရသော သီးစားဖြစ်သဖြင့် ယင်းသီးစားသည် တိုင်းသီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှု ဆုံးဖြတ်ပြီးသည်အထိ အခြေခံ မပျက် လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးညွန့်တင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- အယူခံတရားခံအတွက် - ဦးခင်မောင်မောင်
လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး၊
ရှေ့နေချုပ်ရုံး
- ကိုယ်တိုင်မလာ

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာအမှတ် ၃၁
+ မြန်အောင်မြို့နယ်တရားရုံး၏ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၃၉၈ ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရအမှုတွဲချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားမှု

၂၀၀၂
 ဦးသူဝပါ ၂
 ပါ ၂
 နှင့်
 ပြည်ထောင်စု
 မြန်မာနိုင်ငံတော်
 ပါ ၂

မြန်အောင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၉၈/၂၀၀၂ တွင် ဦးသူဝနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့အပေါ် မြို့နယ်မြေစာရင်းဦးစီးဌာနမှူး ဦးဝင်းညွန့်က တရားလိုပြုလုပ်၍ ၁၉၆၃ ခုနှစ် သီးစားချထားရေးဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၂ အရအရေးယူပေးရန် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ဦးသူဝနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့က ၎င်းတို့အပေါ် စွဲဆိုထားသည့် အဆိုပါ အမှုကို ပြစ်မှု ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရချေဖျက်ပေးရန်အတွက် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာကို တင်သွင်းလာ ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ မြန်အောင်မြို့နယ်၊ ကညင်ငူကျေးရွာအုပ်စု၊ ကွင်းအမှတ်- ၄၂၀ ဦးပိုင်အမှတ်-၈၄ ဧရိယာ (၂. ၃၆) ဧကရှိ ယာမြေနှင့် ထန်းပင် ၇၅ ပင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဦးသူဝနှင့် ဦးအေးကို၊ ဒေါ်သောင်းရီတို့ မြေယာ မှုခင်းဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ကညင်ငူကျေးရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး ကောင်စီ သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ မူလမှုခင်းအမှတ်-၁/၂၀၀၁ တွင် ဦးသူဝအား သီးစားလုပ်ကိုင်ခွင့်ပြုကြောင်း ၂၅-၅-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်ကို ဦးအေးကို၊ ဒေါ်သောင်းရီတို့က မကျေနပ်၍ မြန်အောင်မြို့နယ်မြေစာရင်းဦးစီးဌာနသို့ အယူခံတင်သွင်း ရာ မြို့နယ်သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှုခင်းအမှတ်-၂/မယ ၂၀၀၁-၂၀၀၂ တွင် ဦးအေးကို၊ ဒေါ်သောင်းရီတို့အား ပြန်လည်လုပ်ကိုင် ခွင့်ပြုကြောင်း၊ ၂၅-၁၀-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင် ပြင်ဆင်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ မြို့နယ်မြေယာကော်မတီ၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဦးသူဝက တိုင်းမြေ စာရင်းဦးစီးဌာနသို့ ၆-၁၁-၂၀၀၁ နေ့တွင် အယူခံမှုကို ဆက်လက် လျှောက်ထားခဲ့ရာ တိုင်းမြေစာရင်းဦးစီးဌာနက အယူခံမှုကို ဆောင်ရွက်ဆဲ ရှိနေစဉ် မြို့နယ်သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ဦးသူဝနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့က လိုက်နာခြင်းမရှိကြောင်း ဖော်ပြ၍ မြို့နယ် မြေစာရင်းဦးစီးဌာနမှူး ဦးဝင်းညွန့် တရားလိုပြုလုပ်၍ ဦးသူဝနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့အပေါ် ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ သီးစားချထားရေးဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ အရ အရေးယူပေးရန် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အမှု ဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူများ၏ရှေ့နေက သီးစားချထားရေးနည်းဥပဒေ နှင့် တည်ဆဲအမိန့်ညွှန်ကြားချက်များအရ မြို့နယ်သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှုတွင် ကျေးရွာသီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ မူလမှု၏အမိန့်ကို

၂၀၀၂
ဦးသူဝပါ ၂
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ပယ်ဖျက်ရုံသက်သက်မျှဖြင့် တိုင်းမြေစာရင်းဦးစီးဌာနသို့ အယူခံထားဆဲ ကာလအတွင်း မြို့နယ်သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှု၏အမိန့်ကို မလိုက်နာဆိုပြီး လျှောက်ထားသူများအပေါ် တရားစွဲဆိုနိုင်သည့် ရပ်တည်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ တရားရုံးအနေဖြင့်လည်း လက်ခံစစ်ဆေးခွင့်မရှိကြောင်း အမှုကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးရန် သာရှိကြောင်းဖြင့် တင်ပြသွားသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက မြို့နယ်မြေစာရင်းဦးစီးဌာနမှူးက ၎င်း၏အမိန့်ကို လိုက်နာခြင်းမရှိ၍ အရေးယူခဲ့သော်လည်း မြေယာမူခင်းများနှင့်ဆိုင်သော လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများအရ လျှောက်ထားခံရသူက တိုင်းမြေယာကော်မတီသို့ အယူခံဝင်ရောက်ထားဆဲ ဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်းသီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှုတွင် တစ်စုံတစ်ရာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ခြင်း မရှိသေးကြောင်း ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိကြောင်း၊ ၁၉၆၃ ခုနှစ် သီးစားချထားရေးနည်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၅ (၅) အရ မြေယာမူခင်းများကို အယူခံနေသည့်ကာလအတွင်း အယူခံမှုမပြီးခင် မူလချထားခြင်းခံရသောသီးစားသည် အခြေမပျက် ဆက်လက်လုပ်ကိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်တွေ့ရှိရကြောင်း၊ မြေယာအယူခံမှုများဆောင်ရွက်နေစဉ်တွင် မူလလက်ရှိဖြစ်သူအား တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိဟု သုံးသပ်ရရှိကြောင်း၊ သက်သေခံချက်များအရ အခင်းဖြစ်ယာမြေ၏ မူလလက်ငုတ်သည် ဦးသူဝသာဖြစ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ ဦးသန်းထွန်းသည် ဦးသူဝ၏သားမက်သာဖြစ်ပြီး ဦးသူဝ၏ခိုင်းစေချက်ကို ဆောင်ရွက်ရသူသာဖြစ်ကြောင်းလည်း ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ယင်းကိစ္စရပ်နှင့်ပတ်သက်၍ မြန်အောင်မြို့နယ် အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီမှ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုပြုလုပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ စုံစမ်းစစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အရလည်း ဦးသူဝသာပိုင်ရှင်ဖြစ်သင့်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို ပေါ်ပေါက်တွေ့ရှိရကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူများ လျှောက်ထားချက်အပေါ် သင့်မြတ်သည့်အမိန့် ချမှတ်ရန်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

အမှုအား လေ့လာကြည့်ရာ ဦးအေးကို၊ ဒေါ်သောင်းရီနှင့် လျှောက်ထားသူ ဦးသူဝတို့ မြန်အောင်မြို့နယ်၊ ကညင်ငူကျေးရွာ၊ ကွင်းအမှတ်-၄၂၀ ဦးပိုင်အမှတ်-၈၄ ဧရိယာဧက ၂.၃၆ ဧကရှိမြေနှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ ထန်းပင် ၇၅ ပင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ မြေယာမူခင်းဖြစ်ပွားခဲ့ကြသည်။ ကညင်ငူကျေးရွာအုပ်စု အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေး

၂၀၀၂
ဦးသူဝ ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ကောင်စီ သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာမူလမူခင်းအမှတ် ၁/၂၀၀၁ ဖြစ်သည်။
ယင်းအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ ဦးသူဝကို အနိုင်ပေးခဲ့သည်။ ထိုအမိန့်ကို
ဦးအေးကို၊ ဒေါ်သောင်းရီတို့က မကျေနပ်သဖြင့် မြန်အောင်မြို့နယ်မြေ
စာရင်းဦးစီးဌာနသို့ မြေယာအယူခံမှု တင်သွင်းသည်။ မြန်အောင်မြို့နယ်
မြေစာရင်းဦးစီးဌာန၊ မြို့နယ်သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ်
၂/မယ/၂၀၀၁-၂၀၀၂ အဖြစ်လက်ခံဆောင်ရွက်ပြီး ကညင်ငူကျေးရွာ
အုပ်စု အေးချမ်းသာယာရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ၏ သီးစားချထားရေး
ဆိုင်ရာမူလမူခင်းအမှတ် ၁/၂၀၀၁ တွင် ချမှတ်ခဲ့သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်
ပြီး ဦးအေးကိုနှင့် ဒေါ်သောင်းရီတို့ကို အနိုင်ပေးခဲ့သည်။ လျှောက်ထားသူ
ဦးသူဝက အဆိုပါ အယူခံမှုတွင် ချမှတ်ခဲ့သည့်အမိန့်ကို မကျေနပ်သဖြင့်
ဧရာဝတီတိုင်းမြေစာရင်းဦးစီးဌာနသို့ အယူခံမှုကို တင်သွင်းလျှောက်ထား
သည်။ တိုင်းမြေစာရင်းဦးစီးဌာနသို့ လျှောက်ထားသူ ဦးသူဝ တင်သွင်း
သည့် အယူခံမှုမှာ အချင်းဖြစ်ပွားချိန်က ဆုံးဖြတ်ရခြင်း မရှိသေးဘဲ
ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်ကြောင်း၊ ဧရာဝတီတိုင်းမြေစာရင်းဦးစီးဌာန၏
သက်သေခံ (၂) စာအရ ပေါ်ပေါက်သည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးသူဝက တိုင်းမြေစာရင်းဦးစီးဌာနသို့ အယူခံ
ဝင်ရောက်နေဆဲတွင် မြို့နယ်သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှုအမှတ်
၂/မယ/၂၀၀၁-၂၀၀၂ ၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို လျှောက်ထားသူ ဦးသူဝနှင့်
၎င်း၏သားမက် ဦးသန်းထွန်းတို့က မလိုက်နာဟုဆိုကာ မြန်အောင်မြို့
နယ်မြေစာရင်းဦးစီးဌာနမှူး ဦးဝင်းညွန့်က တရားလိုပြုလုပ်၍ ၁၉၆၃
ခုနှစ် သီးစားချထားရေးဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ အရအရေးယူပေးရန် တရားစွဲ
ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ကညင်ငူကျေးရွာ အေးချမ်းသာယာရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ
ဥက္ကဋ္ဌ ဦးသောင်း (လှိုပြ-၃) ၏ထွက်ဆိုချက်အရ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်
ထန်းပင်များကို ဦးအေးကိုနှင့် ဒေါ်သောင်းရီတို့က လုပ်ကိုင်နေရာမှ ဦးသူဝ
နှင့်သီးစားချထားရေးမူခင်းဖြစ်ပွားကြောင်း၊ ကညင်ငူကျေးရွာ အေးချမ်း
သာယာရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ၏ သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ မူလမူခင်း
အမှတ် ၁/၂၀၀၁ ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်အရ လျှောက်ထားသူ ဦးသူဝက
အနိုင်ရပြီး လျှောက်ထားသူ ဦးသူဝတို့က လုပ်ကိုင်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း
ပေါ်ပေါက်သည်။

သီးစားချထားရေးနည်းဥပဒေ ၁၅ (၅) တွင် အောက်ပါအတိုင်း

ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ အမှုများကို အယူခံနေသည့်ကာလအတောအတွင်း သို့တည်းမဟုတ် အယူခံမှုများ မပြီးမချင်း မူလချထားခြင်းခံရသော သီးစားသည် အခြေခံမပျက် ဆက်လက်လုပ်ပိုင်ခွင့်ရရှိမည့်အပြင် အမှုပြီးပြတ်သော်လည်း ပြီးပြတ်သည့်အချိန်တွင် စိုက်ပျိုးထားသော သီးနှံများကိုလည်း ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိရမည်။ ”

၂၀၀၂
ဦးသူဝပါ ၂
ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

သီးစားချထားရေးနည်းဥပဒေ ၁၅ (၅) အရမြေယာမူခင်းဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် အယူခံနေသည့်အတောအတွင်းဖြစ်စေ၊ အယူခံမှုများ မပြီးမချင်းဖြစ်စေ၊ မူလချထားခြင်းခံရသော သီးစားသည် အခြေမပျက် ဆက်လက်လုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။ ကျေးရွာသီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ မူခင်းဆုံးဖြတ်ချက်အရ ပေါ်ပေါက်သည့်အမိန့်ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ် မြို့နယ်သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှုအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို မကျေနပ်ပါက တိုင်းသီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှုအဖြစ်လည်းကောင်း အဆင့်ဆင့်တင်သွင်းခွင့်ရှိသည်။ တိုင်းသီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှုသည် နောက်ဆုံးအပြီးအပြတ်ဖြစ်သည်။ သီးစားချထားရေးနည်းဥပဒေ ၁၅ (၅) တွင် အယူခံမှုများဟု သုံးစွဲထားသဖြင့် နောက်ဆုံးအယူခံဖြစ်သည့် တိုင်းသီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှု၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ပြီးသည်အထိ ရည်ညွှန်းကြောင်းထင်ရှားသည်။

လျှောက်ထားသူ ဦးသူဝသည် ကညင်ငူကျေးရွာအုပ်စု သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ မူလမှုအမှတ် ၁/၂၀၀၁ ၏ဆုံးဖြတ်ချက်အရ သီးစားချထားခြင်းခံရသူဖြစ်သဖြင့် နည်းဥပဒေ ၁၅ (၅) တွင် ရည်ညွှန်းသည့် မူလချထားခြင်းခံရသော သီးစားဖြစ်သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ လျှောက်ထားသူ ဦးသူဝသည် ကျေးရွာအုပ်စုသီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ မူလမှုခင်းတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်အရ သီးစားချထားခံရပြီး လုပ်ကိုင်လာသူဖြစ်သည်။ မြို့နယ်သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှုတွင် ကျေးရွာအုပ်စု သီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ မူလမှု၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဦးအေးကို၊ ဒေါ်သောင်းရီတို့ကို ပြောင်းလဲသီးစားချထားခဲ့သော်လည်း လျှောက်ထားသူ ဦးသူဝက မြို့နယ်၏အမိန့်အပေါ် တိုင်းသီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှုအဖြစ် တင်သွင်းထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ လျှောက်ထားသူ ဦးသူဝသည် တိုင်းသီးစားချထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှုဆုံးဖြတ်ပြီးသည်အထိ အခြေခံမပျက် ဆက်လက်

၂၀၀၂
ဦးသူဝ ပါ ၂
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

လုပ်ကိုင်ပိုင်ခွင့်ရှိမည်ဖြစ်သည်။

ယင်းအခြေအနေတွင် လျှောက်ထားသူများကို မြို့နယ်သီးစားချ
ထားရေးဆိုင်ရာ အယူခံမှု၏အမိန့်ကို ဆန့်ကျင်သည်ဆိုပြီး ၁၉၆၃ ခုနှစ်
သီးစားချထားရေးဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ အရ ပြစ်မှုဖြင့် တရားစွဲဆိုရန်
အကြောင်းပေါ်ပေါက်ဦးမည်မဟုတ်ပေ။

မြန်အောင်မြို့နယ် မြေစာရင်းဦးစီးမှူး ဦးဝင်းညွန့်က လျှောက်
ထားသူ ဦးသူဝနှင့် ၎င်း၏သားမက် ဦးသန်းထွန်းတို့အပေါ် ၁၉၆၃ ခုနှစ်
သီးစားချထားရေးဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ အရ တရားစွဲဆိုထားခြင်းသည် လက်ရှိ
အခြေအနေတွင် တရားစွဲဆိုခွင့် မရှိသေးဘဲ တရားစွဲဆိုထားရာရောက်
နေပေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ တရားရုံးချုပ် အနေဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၅၆၁-က အရအပ်နှင်းထားသည့် မူလဘူတ အာဏာကိုကျင့်သုံး၍
ယင်းအမှုကို ချေဖျက်ရမည်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြန်အောင်မြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၃၉၈/
၂၀၀၂ တွင် လျှောက်ထားသူ ဦးသူဝနှင့် ဦးသန်းထွန်းတို့အပေါ် ၁၉၆၃
ခုနှစ် သီးစားချထားရေးဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ အရ တရားစွဲဆိုထားသည့်အမှု
ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်လိုက်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ

+ ၂၀၀၂
ဇန်နဝါရီလ
၁၈ ရက်

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီး ဦးထွန်းရှင်၏ရှေ့တွင်

ဦးသက်လင်း

နှင့်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်ပါ ။*

တရားရုံးချုပ်က လျှောက်ထားသူတင်သွင်းသည့် ပြင်ဆင်မှုကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခဲပြီးဖြစ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်ကပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ယင်းအမှုကို ချေဖျက်လိုက်လျှင် မိမိအမိန့်ကို မိမိပြန်လည်ပြင်ဆင်ရာ ရောက်မည်ဖြစ်ခြင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများတွင် တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးတစ်ဦးက ချမှတ်သည့်စီရင်ချက်အမိန့်ကို အထူးအယူခံခံရုံးဖြင့် ပြန်လည် ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှအပ အခြားနည်း ပြင်ဆင်ဆုံးဖြတ်ခွင့် မရှိခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တရားရုံးချုပ်က လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းသည့် ပြင်ဆင်မှုကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခဲခြင်းသည် လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် စွဲချက်တင် စစ်ဆေးသည့် မြို့နယ် တရားရုံးအမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးအမိန့်များသည် မှားယွင်းခြင်း မရှိသဖြင့် ထပ်တူထပ်မျှသဘောတူကြောင်း ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ရာရောက်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင် စစ်ဆေးရန် ဦးစွာအမြင်အရ သက်သေခံချက်ရှိကြောင်း တရားရုံးချုပ်ကလည်း လက်ခံ ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် အရေးယူ စစ်ဆေးလျှက်ရှိသည့်အမှုတွဲကို တရားရုံးချုပ်ကပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာ ၆၀
+ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုကြီးအမှတ် ၆၈၃ တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ အမှုတွဲ ချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း

၂၀၀၂
ဦးသက်လင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က တွင် အပ်နှင်းသည့် မူလဘူတအာဏာကို သုံးစွဲ၍
ချေဖျက်ပေးလျှင် မိမိအမိန့်ကို မိမိပြန်လည်ပြင်ဆင်ရာ ရောက်ရှိစေမည်
ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများတွင် တရားရုံးချုပ်
တရားသူကြီးတစ်ဦးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့်စီရင်ချက် (သို့မဟုတ်) အမိန့်ကို
တရားစီရင်ရေးဥပဒေက ခွင့်ပြုသည့်အတိုင်း အထူးအယူခံခံရုံးဖြင့်
ပြန်လည်ကြားနာဆုံးဖြတ်ခြင်းမှအပ အခြားနည်းဖြင့် ပြင်ဆင်ဆုံးဖြတ်
ပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်းမှာ ထင်ရှားသည်။

- လျှောက်ထားသူအတွက် - ဦးအောင်စိုး (တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
 လျှောက်ထားခံရသူများအတွက် - ၁။ ဦးခင်မောင်ဦး
 လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး
 ရှေ့နေချုပ်ရုံး
 ၂။ ဦးသန်းစိုး(ထွန်း)
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ကျောက်တံတားမြို့နယ်တရားရုံး၊ ပြစ်မှုကြီးအမှတ်-၆၈၃/၉၉
တွင် တရားခံ ဦးသက်လင်းအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့်
လက်ခံအရေးယူစစ်ဆေးခဲ့သည်။ ယင်းအမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးရန် ဤပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေ
လျှောက်လွှာကို တရားခံ ဦးသက်လင်းက တရားရုံးချုပ်သို့ တင်သွင်းလာ
ခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုမှာ ဦးသိန်းဇော်ဦးက ၎င်းပိုင် တိုယိုတာကိုရိုလာအမျိုးအစား
ခါတ်ဆီသုံးယာဉ်အမှတ်-ကက/၇၉၇၉ အငှားမော်တော်ယာဉ်ကို
၁၃-၅-၉၉ နေ့တွင် စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ တစ်လငှားရမ်းခ ၆၀၀၀ဝိ/- ဖြင့်
ဦးသက်လင်းသို့ ငှားရမ်းခဲ့ကြောင်း၊ စာချုပ်အရ မော်တော်ယာဉ်ပျက်စီးမှု
ကို ဦးသက်လင်းက ၎င်း၏ကုန်ကျစရိတ်ဖြင့်တာဝန်ယူခဲ့ကြောင်း၊ သို့သော်
ဦးသက်လင်းသည် စာချုပ်ပါစည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်၍ ပြစ်မှုမကင်း
သော ယုံကြည်အပ်နှံရေးဖောက်ဖျက်မှုကို ကျူးလွန်သဖြင့် ဥပဒေအရ

အရေးယူပေးရန်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် ဦးတိုက်လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုရာမှ ပေါ်ပေါက်လာသည့်အမှုဖြစ်သည်။

လျှောက်ထားသူဦးသက်လင်း၏ရှေ့နေက လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသိန်းဇော်ဦးထံမှ ယာဉ်အမှတ်-ကက/၇၉၇၉ မော်တော်ယာဉ်ကို စဘော်ငွေ ၅၀၀၀၀/- နှင့် တစ်လငှားရမ်းခငွေ ၆၀၀၀၀/- ဖြင့် လျှောက်ထားသူက ငှားရမ်းမောင်းနှင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မော်တော်ယာဉ် ငှားရမ်းခငွေ ၃၃၀၀၀၀/- ကို လျှောက်ထားသူက လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသိန်းဇော်ဦးသို့ ပေးအပ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း စသည့်အချက်များ အမှုတွဲတွင် ပေါ်ပေါက်ပြီးဖြစ်သဖြင့် လျှောက်ထားသူအနေဖြင့် ပြစ်မှုမကင်းသော ယုံကြည်အပ်နှံရေးဖောက်ဖျက်မှုကို ကျူးလွန်ခြင်းမရှိကြောင်းမှာ ထင်ရှား ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူမှ စာချုပ်ပါစည်းကမ်းကို ဖောက်ဖျက်သည် ဆိုလျှင်လည်း ပဋိညာဉ်ဖောက်ဖျက်ခြင်းသာဖြစ်သဖြင့် တရားမကြောင်း ဖြင့် အရေးယူတရားစွဲဆိုရန်သာ ဖြစ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုကြောင်းဖြင့် အရေးယူစစ်ဆေးနေခြင်းသည် ပြစ်မှုတရားစီရင်ရေး ယန္တရားကို အလွဲသုံးစားပြုရာရောက်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် အရေးယူတရားစွဲဆိုစစ်ဆေးလျက် ရှိသည့် ကျောက်တံတားမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၆၈၃/၉၉ အမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေး သင့်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

လျှောက်ထားခံရသူ ဦးသိန်းဇော်ဦး၏ရှေ့နေက လျှောက်ထားသူ အပေါ် မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် စွဲချက်တင် စစ်ဆေးခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းစွဲချက်အမိန့်ကို လျှောက်ထားသူက မကျေနပ်သဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်သို့ အဆင့်ဆင့် ပြင်ဆင်မှုများတင်သွင်းခဲ့ရာ ပလပ်ခံရပြီး မြို့နယ်တရားရုံးအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူသည် ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိပြီး ဖြစ်သည့်အတိုင်း စွဲချက်ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားရုံးချုပ်အထိ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခွင့်ကို အပြည့်အဝကျင့်သုံးပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူသည် ယင်းအချက်များကို ထိန်ချန်၍ တင်ပြထားကြောင်း၊ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က ၏ အခွင့်အာဏာကို ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိသည့် ကိစ္စများတွင် တရားရုံးချုပ်က ကျင့်သုံးရကြောင်း၊ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် အတိအလင်းရှိသည့်ကိစ္စများတွင် ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်ကို မလွှမ်းမိုးနိုင်

၂၀၀၂
ဦးသက်လင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

၂၀၀၂
ဦးသက်လင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူတင်သွင်းသည့် ပြင်ဆင်မှုကို တရားရုံးချုပ် တရားသူကြီးတစ်ဦးက ရုံးထိုင်ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်သဖြင့် ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ပြင်ဆင်ပေးနိုင်သည့် အာဏာမရှိကြောင်းကို ဦးသိန်းဇံနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ^(၁) အမှုတွင် အတိအလင်း ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် စွဲချက်တင်ရန် မြင်သာသည့်သက်သေခံချက် များရှိသဖြင့် တရားရုံးချုပ်ကပင် အတည်ပြုထားပြီးဖြစ်၍ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ အမှုတွဲကို ချေဖျက်ပေးရန်အကြောင်း မရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေ လျှောက်လွှာကို ပယ်ရန်ဖြစ်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

ရှေ့နေချုပ်ရုံး၊ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူးက မူလရုံးအမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရာ လျှောက်ထားသူသည် ၎င်းအပေါ် မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးသည့်အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ပေးရန်အတွက် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ် များသို့ အဆင့်ဆင့် ပြင်ဆင်မှုတင်သွင်းရန် အခွင့်အရေးရရှိခဲ့ပြီးဖြစ် ကြောင်းကို တွေ့ရှိရကြောင်း၊ အမှုမှာ တရားခံပြသက်သေများစစ်ဆေးဆဲ အဆင့်တွင် အမှုတွဲကို ချေဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုမှာ အပြီးသတ်အမိန့်ချမှတ်ရန်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအဆင့်တွင် တရားရုံးချုပ်အနေဖြင့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က တွင် အပ်နှင်းထားသည့်အခွင့်အာဏာကို ကျင့်သုံး၍ အမှုတွဲကို ချေဖျက်ပေးရန် သင့်တော်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ တင်သွင်း သည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာကို ပယ်သင့်ကြောင်းဖြင့် တင်ပြသည်။

အမှုတွဲကို လေ့လာကြည့်ရှုရာ မြို့နယ်တရားရုံးသည် လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် စွဲချက်တင် စစ်ဆေးပြီးနောက် လျှောက်ထားသူပြသက်သေ (တရားခံပြသက်သေ) များကို စစ်ဆေးပြီးဖြစ်၍ အပြီးသတ်စီရင်ချက်ချမှတ်မည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေပြီးဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

(၁) ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၆၆၀

၂၀၂
ဦးသက်လင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

ယင်းအပြင် လျှောက်ထားသူသည် ၎င်းအပေါ် မြို့နယ်တရားရုံးက ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးသဖြင့် ယင်းအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့ ပြင်ဆင်မှု တင်သွင်းခဲ့ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းသည့် ပြင်ဆင်မှုကို ပလပ်ခဲ့သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုဆက်လက် တင်သွင်းခဲ့ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်က လျှောက်ထားသူ တင်သွင်းသည့် ပြင်ဆင်မှုကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခဲ့ကြောင်း စသည့်အချက်များလည်း ပေါ်ပေါက်သည်။

တရားရုံးချုပ်က လျှောက်ထားသူတင်သွင်းသည့် ပြင်ဆင်မှုကို အကျဉ်းနည်းဖြင့် ပလပ်ခဲ့ခြင်းသည် လျှောက်ထားသူပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးသည့် မြို့နယ်တရားရုံးအမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးအမိန့်များသည် မှားယွင်းခြင်းမရှိသဖြင့် ထပ်တူထပ်မျှသဘောတူကြောင်း ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ရာရောက်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင်စစ်ဆေးရန် ဦးစွာအမြင်အရ သက်သေခံချက်ရှိကြောင်း တရားရုံးချုပ်ကလည်း လက်ခံကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ယင်းအခြေအနေတွင် လျှောက်ထားသူ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် အရေးယူ စစ်ဆေးလျက် ရှိသည့် အမှုတွဲကို တရားရုံးချုပ်ကပင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က တွင် အပ်နှင်းသည့် မူလဘူတ အာဏာကို သုံးစွဲ၍ ချေဖျက်ပေးလျှင် မိမိအမိန့် ကို မိမိ ပြန်လည် ပြင်ဆင်ရာ ရောက်ရှိစေမည်ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာအမှုများတွင် တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးတစ်ဦးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် စီရင်ချက် (သို့မဟုတ်) အမိန့်ကို တရားစီရင်ရေး ဥပဒေက ခွင့်ပြုသည့်အတိုင်း အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှ အပ အခြားနည်းဖြင့် ပြင်ဆင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း မှာ ထင်ရှားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ လျှောက်ထားသူအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၀၆ ဖြင့် စွဲချက်တင်စစ်ဆေးလျက်ရှိသည့် ကျောက်တံတားမြို့နယ်တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၆၈၃/၉၉ အမှုတွဲကို ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၅၆၁-က အရ ချေဖျက်ပေးရန်အကြောင်းမရှိပေ။

၂၀၀၂
ဦးသက်လင်း
နှင့်
ပြည်ထောင်စု
မြန်မာနိုင်ငံတော်
ပါ ၂

အမှုမှာ အပြီးသတ်အမိန့်ချမှတ်ရမည့်အဆင့်သို့ ရောက်ရှိနေကြောင်းတွေ့ရသည်။ မြို့နယ်တရားရုံးအနေဖြင့် အမှုတွဲတွင်ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံချက်များအရ ဥပဒေနှင့်အညီဆုံးဖြတ်သွားရန်ဖြစ်သည်။ အထက်ပါ အကြောင်းများအရ လျှောက်ထားသူတင်သွင်းသည့် ပြစ်မှုဆိုင်ရာအထွေထွေလျှောက်လွှာကို ခွင့်ပြုရန် အကြောင်းမရှိသဖြင့် ပယ်သည်။

၂၀၀၂ ခုနှစ်

တရားမဆိုင်ရာအမှုများ

တရားမဆိုင်ရာအမှုများ

ဥပဒေများ-

- တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ
- ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေ
- ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေ
- မြန်မာ့လေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ
- မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများဆိုင်ရာဥပဒေ
- သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေ
- အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေ
- အခွင့်အမိန့်အရနေထိုင်သူအားနှင့်လိုမှု
- ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာမိန်းမများအထူးထိမ်းမြားရေးနှင့် အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေ
- ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေ
- ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေ

အဆောက်အအုံသစ် ဆောက်လုပ်ရာတွင် ပေါ့လျော့စွာဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အဆောက်အအုံတစ်ခု ပျက်စီးချွတ်ယွင်းမှုပေါ်ပေါက်ခြင်း၊ ရန်ကုန်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီကအဆောက်အအုံသစ်ဆောက်လုပ်သူနှင့် ညှိနှိုင်း၍ နစ်နာသူအား ပေးရမည့် နစ်နာကြေးငွေကို သတ်မှတ်ပေးခြင်း၊ နစ်နာသူသည် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီမှ သတ်မှတ် ပေးသည့်နစ်နာကြေးငွေကို လက်ခံခဲ့ပြီးဖြစ်ပါက နစ်နာကြေးငွေပမာဏကို ကျေနပ်မှုမရှိလျှင် တရားရုံးတွင် နစ်နာကြေးငွေရလိုမှု တရားစွဲဆို တောင်းခံနိုင်ခြင်း ရှိ-မရှိ၊

စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏ ဆောင်ရွက်မှုသည်အနုညာတ ခုံရုံးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်း ဟုတ်-မဟုတ်။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသည် အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခြင်း လုပ်ငန်းလုပ်ပိုင်ခွင့်ရသူနှင့် ညှိနှိုင်း၍ နစ်နာကြေး သတ်မှတ်ပေးခြင်းသည် အနုညာတခုံရုံးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်ပေ။ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အဆောက် အအုံဆိုင်ရာနည်းဥပဒေများတွင် ကော်မတီ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များသည် အနုညာတခုံရုံးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကော်မတီက သတ်မှတ်သော နစ်နာကြေးငွေသည် အပြီးသတ်ဖြစ်ပြီး အမှုသည်များအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပြဌာန်းထားခြင်းမရှိပေ။ အဆိုပါ နည်းဥပဒေတွင် အနုညာတခုံရုံး ဖွဲ့စည်းခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြဌာန်းချက်မရှိသောကြောင့် အနုညာတခုံရုံး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆ ပါ ပြဌာန်းချက်နှင့်လည်း အကျုံးဝင်ရန် အကြောင်း မရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ နည်းဥပဒေ ၁၁ တွင် ကော်မတီက ညှိနှိုင်း သတ်မှတ်ပေးသည့် နစ်နာကြေးကို ကာယကံရှင်များက လက်မခံလျှင် နစ်နာသူသည် တည်ဆဲဥပဒေများနှင့်အညီ နစ်နာကြေးရရန် သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်းဖော်ပြထားသည်ဖြစ်ရာ ကော်မတီက နစ်နာကြေးသတ်မှတ်ပေးခြင်းသည် အပြီးသတ်မဟုတ်ကြောင်း အငြင်းပွား ဖွယ်ရာမရှိချေ။ ထို့အတူ ယင်းပြဌာန်းချက်အရပင်လျှင် နစ်နာသူသည် တည်ဆဲဥပဒေနှင့်အညီ နစ်နာကြေးရရှိရန် တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားနိုင် ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း နစ်နာကြေးငွေ ပေးစေခြင်း သည် တရားရုံး၏စီရင်ပိုင်ခွင့်အတွင်း ကျရောက်သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ များ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်မဟုတ်ချေ။

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အဆောက်အအုံ ဆိုင်ရာနည်းဥပဒေများတွင် ကော်မတီက နစ်နာသူရထိုက်သည့် နစ်နာ ကြေးကို ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ပြီးဖြစ်လျှင် မကျေနပ်သူက တရားရုံးတွင် ထပ်မံတရားစွဲဆိုခွင့် မရှိဟူ၍ အတိအလင်းဖြစ်စေ၊ သဘောအားဖြင့် ဖြစ်စေ ပိတ်ပင်ထားသည်ကို မတွေ့ရှိရပေ။

စာမျက်နှာ

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် တရားရုံးများသည် အတိအလင်းဖြစ်စေ၊ သဘောအားဖြင့်ဖြစ်စေ ပိတ်ပင်ထားခြင်းမရှိသော တရားမမှုများကို စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက သတ်မှတ်သည့် နစ်နာကြေးငွေကို လက်ခံပြီးဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ တရားရုံးတွင် ထပ်မံပြီး နစ်နာကြေးငွေ တောင်းခံခွင့် မရှိတော့ပါဆိုသည့် အယူခံတရားလိုရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်ကို လက်မခံနိုင်ပေ။

ဒေါ်ငွေရှင်ပါ ၇ နှင့် ဦးခွေးလေး (၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

၂၄၄

တရားလိုတို့က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ၎င်းတို့မိသားစုဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိကြောင်း အဆိုပြု၍ လက်ရောက်ရလိုမှုစွဲဆိုသည်။

အမှုတွင်အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်အငြင်းပွားလျက်ရှိရာ သက်သေခံချက်များ ရယူခြင်းမရှိသေးပါဘဲလျက် အဆိုအချေသက်သက်ဖြင့် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုပြဿနာကိုဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်းရှိ မရှိ။ အထူးခုံရုံးက အမှုအရည်အသွေးအရ သုံးသပ်ချက်သည် အမှုသည်များအပေါ်အတည်ဖြစ် မဖြစ်။ အဆိုပါဆုံးဖြတ်ချက်သည် မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်ဟုတ် မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်အငြင်းပွားလျက်ရှိရာတွင် အမှုစစ်ဆေးပြီး သက်သေခံချက်များ ရယူခြင်းမရှိသေးပါဘဲလျက် အဆိုအချေသက်သက်ဖြင့် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုပြဿနာကို တရားရုံးချုပ်က အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်း မရှိပေ။

ယခုအမှုတွင် မူလရုံးတရားလိုတို့က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ၎င်းတို့မိသားစုဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ မူလရုံးတရားပြိုင်

ဒေါ်မြမြဝင်းသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိကြောင်း ဖော်ပြ၍ မူလရုံးတရားလိုတို့က အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်းနှင့် လက် ရောက်ရလိုကြောင်း အဆိုပြုစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလိုများစွဲဆိုသော အမှုသည် ပုံစံမှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ ၎င်းတို့တင်သွင်းသော အဆိုလွှာအပေါ်တွင် မူတည်စိစစ်ရသည်။ အမှုတစ် မှုကို တရားလိုစွဲဆိုသော ပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုနိုင်ခြင်းရှိ မရှိမှာ အဆိုအချေ တို့အရ ဆုံးဖြတ်ရမည့်ပြဿနာဖြစ်သည်။ သက်သေခံချက်ရယူပြီးမှ ဆုံး ဖြတ်ရမည့်ပြဿနာ မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်ဌေးဌေးရင်ပါ ၂ နှင့် ဦးကျော်ဇောပါ ၃ အမှု^(၃) တွင်ကြည့်ပါ။ အမှုပုံစံမှန် မမှန် စိစစ်ရာတွင် တရားလို၏ အဆိုလွှာတွင် အဆိုပြုထားသည့်အချက်များကို စွဲဆိုသည့်အမှု အမျိုးအစား အလိုက် ညီညွတ်ပြည့်စုံရန်လိုအပ်သည့်အင်္ဂါရပ်များနှင့် ကိုက်ညီမှုရှိ မရှိ စိစစ်ရသည်။ ထိုသို့ စိစစ်ရာတွင်၌ ဝန်ခံထားသည့်အချက်များကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်သည်။ ဒေါ်ခင်မြင့် နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ပါ ၇ အမှု^(၄) ကိုကြည့်ပါ။

မူလရုံး တရားလို၊ တရားပြိုင်များသည် စွန့်နီအစ္စလာမ်ဘာသာ ဝင်များဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် စွန့်နီအစ္စလာမ်ဘာသာဝင် များ အမွေဆက်ခံခြင်းဆိုင်ရာဥပဒေ (ဟာနာဖီဥပဒေ) နှင့်သက်ဆိုင် သည်။

မူလရုံးတရားလိုတို့၏ အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြထားသည့်အချက်များ မှန်ကန်ပါက မူလရုံးတရားလိုတို့သည် အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ အချင်း ဖြစ်ဥပစာကို အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်မည်ဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က မူလရုံးတရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အမွေဆိုင် အချင်းချင်းဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ခြင်းမှာ အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ သုံး သပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ မူလရုံးတရားလိုတို့၏ အဆိုလွှာပါ အဆို ပြုချက်များမှန် မမှန်မှာ နှစ်ဘက်တင်ပြသည့် သက်သေခံ အထောက် အထားများကို စိစစ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အထူးခုံရုံးသည် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် သင့် မသင့် ကိုကြားနာသည့် ရုံးဖြစ်သည်။ နှစ်ဘက်ကြားနာပြီးနောက် အရေးယူလောက်သော ပြဿနာပေါ်ပေါက်ကြောင်း တွေ့ရှိလျှင် အထူး ခုံရုံးသည် မည်သည့်ပြဿနာအတွက် ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြု ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ရသည်။ အရေးယူလောက်သော ပြဿနာပေါ်ပေါက်

ခြင်းမရှိကြောင်း အထူးခုံရုံးက တွေ့ရှိလျှင် အထွေထွေလျှောက်ထားမှုကို ပယ်မည်ဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာ

အထူးခုံရုံးသည် အယူခံရုံးအဖြစ် ကြားနာသည့်ရုံးမဟုတ်သဖြင့် အထူးခုံရုံးက အမှုအရည်အသွေးအပေါ် သုံးသပ်ချက်သည် အမှုသည်များ အပေါ် အတည်မဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မီးသေဆုံးဖြတ် ချက်မဟုတ်ချေ။

ဒေါ်ခင်လေး ပါ ၂ နှင့် ဦးပါ ပါ ၅ (ကွယ်လွန်သူဒေါ်မြမြဝင်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ)

၂၁၉

အယူခံတရားလိုဦးသိန်းဟန်က တောင်သုံးလုံး သာသနာပြုစခန်း ဥပထမ္မကအဖွဲ့ ကိုယ်စားပြု၍ အင်းစိန်မြို့နယ်ဘဏ်တွင် ကွယ်လွန်သူအဘိုးသံ (ခ) ဦးသံချောင်း အပ်နှံထားသော ငွေကျပ်သိန်း ၂၀၀ နှင့်အယူခံတရားပြိုင်အမှတ်(၅) လက်ဝယ် ရှိယာဉ်အမှတ် န/၃၆၂၉ စူပါရစ် မော်တော်ကားသည် သာသနာပြုကိစ္စရပ်များတွင် အသုံးပြုရန် လှူဒါန်းထားသော ငွေနှင့်ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေလိုမှုနှင့် လက်ရောက်ရလိုမှုစွဲဆိုသည်။ ထိုအမှုမျိုးသည် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၂ တွင်အကျုံးဝင်သောအမှုမျိုး ဟုတ် မဟုတ်၊ ပုဒ်မ ၉၂ အရအကျုံးဝင်ရန်လိုအပ်သည့်အချက်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ တွင် အကျုံးဝင်ရန် အလို့ငှာ ပထမဆုံးလိုအပ်ချက်မှာ အများပြည်သူနှင့်သက်ဆိုင်သော လှူဒါန်းမှုကိစ္စအတွက် သို့မဟုတ် သာသနာရေးကိစ္စအတွက် ပြုလုပ် ထားသော ယုံမှတ်အပ်နှံမှုတည်ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ယုံမှတ် အပ်နှံမှုမတည်ရှိလျှင် တရားရုံးမှ ထိုပုဒ်မ ၉၂ တွင် ပါရှိသော သက်သာ ခွင့်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဒီကရီချမှတ်ခြင်း မပြုနိုင်။ ယုံမှတ်အပ်နှံမှုမရှိလျှင် ဤပုဒ်မနှင့် သက်ဆိုင်မှုမရှိပေ။ ဦးထွေးနှင့် အီး၊ အမ်၊ စူလတန်အမှု^(၁) တွင်ကြည့်ပါ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အများပြည်သူနှင့်သက်ဆိုင်သော လှူဒါန်းမှု

ကိစ္စအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ သာသနာရေးကိစ္စအတွက်သော်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ထားသောယုံမှတ်အပ်နှံမှုကို ဖောက်ဖျက်ကြောင်း စွပ်စွဲသည့်ကိစ္စတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂(၁) (က) မှ (ဇ) အထိတွင် ဖော်ပြထားသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက် တရားစွဲဆိုသည့် အမှုမျိုးသာ ရှေ့နေချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်ရယူရန်လိုသည်။ ခရစ်မက်သဒစ် အသင်းတော်နှင့် ကျောင်းဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့ (၄င်းအသင်း၏ ကိုယ်စားလှယ် အသင်းအတွင်းရေးမှူး ဦးမျိုးမြင့်) နှင့် ကမာရွတ် ခရစ်တော်မက်သာဒစ် အသင်းတော်ပါ -၃ အမှု^(၂) တွင်ကြည့်ပါ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ကျူးကျော်သူ သို့မဟုတ် ဂေါပကထံမှ လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိသူသို့ သူတစ်ပါးများလက်တွင်ရှိသည့် ပစ္စည်းအား ဂေါပကအဖွဲ့ပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ကြေညာပေးရန်နှင့် လက်ရောက် ပေးအပ်ရန် စွဲဆိုမှုမျိုးသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ ဘောင်အတွင်း ကျရောက်ခြင်း မရှိချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်သည် ပုဒ်မ ၉၂(၁)(က) မှ (ဇ) အထိ ပြဋ္ဌာန်းချက်များတွင် အကျုံးမဝင်၍ ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော အမှုမျိုးကို သာမန်အမှုများကဲ့သို့ စွဲဆိုရမည်ဖြစ်ပြီး တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ အရ ရှေ့နေချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် စွဲဆိုရန်မလိုပေ။

ဦးသိန်းဟန် နှင့် ဦးစောနောင်ပါ ၇

တရားပြိုင်တစ်ဦးက ၄င်းအား တရားပြိုင်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် (၁) နည်း ၁၀ (၂) အရ လျှောက်ထားမှုများအပေါ် ပြုလုပ်သည့် စုံစမ်းမှုသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် အကျုံးဝင်သော မှုခင်းမျိုးဖြစ်-မဖြစ်၊ တရားပြိုင်တစ်ဦးက ၄င်းအား တရားပြိုင်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့်(၁) နည်း ၁၀ (၂) အရ လျှောက်ထားမှုများအပေါ်ပြုလုပ်သည့် စုံစမ်းမှုတွင် တရားလိုသည် လျှောက်ထားခံရသူ အနေအထားတွင် ရှိ-မရှိ၊ ရှိလျှင် လျှောက်ထားခံရသူတရားလို ရုံးချိန်း ဖျက်တွက်ခြင်းအပေါ်

စာမျက်နှာ

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၆ အရ စုံစမ်းမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်ဖက်သတ်အမိန့် ချမှတ်ခြင်းမပြုဘဲ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၈ အရ တရားမကြီးမှုကို ပလပ်ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်းရှိ-မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁ နည်း ၁၀(၂) အရ အမှုသည်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်လျှောက်လွှာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ရာတွင် အယူခံတရားလို (လျှောက်ထားခံရသူ) အားစစ်ဆေးရန်နေ့တွင် အယူခံတရားလို မလာသောကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၈ အရ အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် တရားမမှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို တရားမစီရင်ပိုင်ခွင့် ကျင့်သုံးသော တရားရုံး၌ သက်ဆိုင်နိုင်သမျှ မှုခင်းအရပ်ရပ်တွင် လိုက်နာကျင့်သုံးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၉ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် လျှောက်လွှာများနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ကေဗင် ကာကာနာရဆင်းဟရောင်းနှင့် ဒီကဒရီဆာရနာ ရယနအမှု^(၁) ကိုရည်ညွှန်းသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ အရ လျှောက်ထားမှုအတွက် သီးခြားအမှုတွဲမဖွင့်လှစ်သော်လည်း ပေါ်ပေါက်သည့်ပြဿနာမှာ တရားမကြီးမှုနှင့် ကွဲပြားသည့်ပြဿနာဖြစ်ကာ ယင်းအမှုနှင့်မသက်ဆိုင်သည့်ပြဿနာအပေါ် အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ဤရှုထောင့်အရ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပုဒ်မ ၁၄၁ နှင့်သက်ဆိုင်ကြောင်း မြင်သာသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားပြိုင်စာရင်းမှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်လျှောက်လွှာသက်သက်သည် ကြားဖြတ်ကိစ္စရပ်ဖြစ်၍ တရားမမှုသဘောသက်ရောက်သည့် မူလကိစ္စရပ်မဟုတ်ဟုဆိုနိုင်သော်လည်း ယင်းလျှောက်ထားမှုအရ ပြုလုပ်သည့် စုံစမ်းမှုသည် မူလတရားမကြီးမှုနှင့် မသက်ဆိုင်သည့်ပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ရန် ပြုလုပ်သည့်

စုံစမ်းမှုဖြစ်သည့်အပြင် တရားမကြီးမှု အကြောင်းခြင်းရာနှင့် မပတ်သက် သောသက်သေခံချက်များအရ ဆုံးဖြတ်ရမည့်အမှုဖြစ်၍ တရားမမှု သဘောသက်ရောက်သည့် မူလကိစ္စရပ်များဖြစ်သည်မှာ မြင်သာ ထင်ရှားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တိုင်းတရားရုံးက အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးအေးသန်း၏ ၎င်းအားအမှုမှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်ထားချက် အပေါ် စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ရာ၌ အယူခံတရားလိုအား စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆို ခြင်းမှာ အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသော တရားမကြီးမှုအတွက် စစ်ဆေးရန် အတွက် ချိန်းဆိုခြင်းမဟုတ်ပေ။ အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးအေးသန်း အား အမှုမှ ထုတ်ပယ်ရန်သင့်မသင့်အတွက် စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ရာ၌ စစ်ဆေး ရန် ချိန်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ ဦးအေးသန်း ဘက်ကို စစ်ဆေးပြီးဖြစ်၍ လျှောက်ထားခံရသူအယူခံ တရားလို ဦးစိန်လွင်အား စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုထားသည့်ရက်တွင် လျှောက်ထားခံရ သူ ဦးစိန်လွင် ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စုံစမ်းမှု၌ စစ်ဆေးရန်ချိန်းဆိုထားသည့်ရက်တွင် ဦးစိန်လွင် လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်ပါက ၎င်းအားစစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုထားသည့် စုံစမ်းမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သင့်တော်သည့်အမိန့် ချမှတ်ရန်သာရှိပေသည်။ ထိုစုံစမ်းမှုတွင် ဦးစိန်လွင်မှာ လျှောက်ထားခံရသူဖြစ်သဖြင့် ကြားနာရန် ချိန်းဆိုသောရက်၌ လာရောက်ရန်ပျက်ကွက်လျှင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၉ နည်း ၆(၁) အရ ဦးအေးသန်းလျှောက်ထားသော စုံစမ်းမှုကို တစ်ဖက်သတ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ပေမည်။ အယူခံတရားလို ဦးစိန်လွင် စွဲဆိုသည့် တရားမကြီးမှုကို စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုထားခြင်း မရှိသဖြင့် စုံစမ်းမှုတွင် ဦးစိန်လွင်လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်မှုအတွက် တရားမကြီးမှုကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၈ အရ ပလပ် နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုအမှုတွင် အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်သည် ချေပလွှာပင် မတင်သွင်းရသေးသဖြင့် အမှုသည်ကြားနာရန်အဆင့် မရောက်သေးပေ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ ပါကြားနာရန်ဆိုသော စကားသည် ပထမအကြိမ်အမှုကြားနာသည့်နေ့ကို ဆိုလိုသည်။ ပထမ အကြိမ်အမှုကြားနာသည့်နေ့သည် ငြင်းချက်ထုတ်သည့်နေ့ဖြစ်သည်။ တရားမကြီးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကြားနာရန်ချိန်းဆိုထားခြင်းမရှိပါဘဲလျက် စုံစမ်းမှုတွင် လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်မှုအတွက် တရားမကြီးမှုကို ပလပ်

ခြင်းမှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်းရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

စာမျက်နှာ

ဦးစိန်လွင် နှင့် ဦးအေးသန်း ပါ ၄

၃၂၃

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၆၊ နည်း ၁၇၊ နှစ်ဘက်အမှုသည်များ သည် သက်သေပြပြီးကြ၍ လျှောက်လဲချက် ကြားနာရန်သာ ကျန်တော့သည့် အဆင့်တွင် အဆိုအချေများကို ခွင့်ပြုရန် သင့်-မသင့်၊ အလှူခံမှုကို ကြားနာသည့်အချိန်ရောက်မှ အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်နိုင်သလား၊ ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးစေ လိုမှုနှင့် ဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုသည် ကွဲပြားခြားနား သည့်အမှုများ ဟုတ်-မဟုတ်၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၇ တရားရုံးသည် တရားလို၏အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြ ထားခြင်းမရှိသော ခြားနားသည့် အကြောင်းခြင်းရာအရ သက်သာခွင့်ကို ပေးနိုင်-မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၆ နည်း ၁၇ တွင် တရားရုံးသည် အမှုတွင် မည်သည့်အဆင့်၌မဆို တရားမျှတသော နည်းလမ်းနှင့် စည်းကမ်းချက်များ သတ်မှတ်၍ တစ်ဘက်ဘက် သောအမှုသည် အား အဆိုအချေများကို ပြောင်းလဲရန် သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်ရန် ခွင့်ပြု နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

အဆိုအချေအားပြင်ဆင်ခြင်းကို တရားရုံးက အမှုတစ်မှုစီ အခြေအနေအရ မိမိသဘောအတိုင်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တစ်ဘက်အမှုသည်သည် သက်သေခံချက်များ တင်ပြပြီး၍ မိမိဘက်ကိုပိတ်ပြီးမှ အကြောင်းခြင်းရာငြင်းချက်အသစ်များ တင်ပြနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းမျိုးကို သာမန်အားဖြင့် ငြင်းပယ်မည်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနည်းတူ နှစ်ဘက်အမှုသည်များသည် သက်သေပြပြီးကြ၍ လျှောက်လဲချက်ကြားနာ ရန်သာ ကျန်တော့သည့်အဆင့်တွင် ငြင်းချက်အသစ်များတင်ပြနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းမျိုးကို သာမန်အားဖြင့် ငြင်းပယ်မည်ဖြစ်သည်။

ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မည်သည့်အဆင့်၌မဆို အဆိုအချေတို့ကို

ပြင်ဆင်နိုင်သည်။ ဒုတိယအယူခံတွင်လည်း ပြင်ဆင်ခွင့် ပြုနိုင်သည် ဆိုခြင်းမှာမှန်သည်။ သို့ရာတွင် ထူးခြားသောအမှုမဟုတ်လျှင် အယူခံမှု တွင် ပြင်ဆင်ခွင့် မပြုနိုင်ပေ။ အဒုလ်လျလားခန် နှင့် မန်တက်ခန် ပါ-၂ အမှု^(၁) တွင် အယူခံကို ကြားနာသည့်အချိန်ကျမှ အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်ခြင်း အား ထူးခြားသည့်အမှုများတွင်သာ ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြ ထားသည်။

အမှုပုံစံနှင့် အတွင်းသရုပ် ပြောင်းလဲစေမည့် ပြင်ဆင်ချက်ကို ဒုတိယအယူခံမှုတွင် ခွင့်မပြုနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် မူရင်းအဆိုအချေနှင့် လုံးဝ ဆန့်ကျင်သော ပြင်ဆင်မှုများကို လက်ခံရန် သင့်လျော်မည် မဟုတ်ပေ။ တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းတစ်ရပ်ကို အခြားတစ်ရပ်နှင့် အစား မထိုးနိုင်။ မူဖြစ်အကြောင်းအရာကို ပြောင်းလဲခြင်း မပြုနိုင်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မူလအမှုနှင့် လုံးဝကွဲပြားသောအမှုကို အစား ထိုးခြင်းသည် မူလတောင်းဆိုချက်ကို ပြင်ဆင်ခြင်းဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ဥပဒေ အခြေခံသဘောမှာ ခြားနားသော တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်အကြောင်းအတွက် သီးခြားအမှုများ စွဲဆိုရန်ဖြစ်သည်။ ဒီကရီကို ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟ၍ ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှုနှင့် မိမိအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုတို့သည် တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းများ ခြားနားသည့် သီးခြားအမှုများ ဖြစ်ကြသည်။

ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှုနှင့် ဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုတို့သည် ကွဲပြားခြားနားသည်။ တရားလိုသည် မိမိပိုင်ဆိုင်မှုကို အခိုင်အမာ ပြဆို ရာတွင် မိမိလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသော ဒီကရီ သို့မဟုတ် မိမိပါဝင်ခဲ့သော အမှုတွင် ချမှတ်သည့် ဒီကရီကဲ့သို့သော မကျော်လွှားနိုင်သည့် အတား အဆီးကို ဖယ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ ယင်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို အခိုင်အမာ ပြဆိုနိုင်မည် မဟုတ်လျှင် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပေးရန်ဖြစ်စေ၊ ပျက်ပြယ် ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးရန်ဖြစ်စေ တရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်တွင် ပိုင်ဆိုင်မှုကို အခိုင်အမာပြဆိုလိုသူ တရားလိုသည် အခြားသူများ အချင်းချင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ဒီကရီ၏ သို့မဟုတ် အမှုကိစ္စ၏ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းခံရလျက်ရှိပြီး ထိုဒီကရီကို လုံးလုံးလျားလျား ပယ်ဖျက်ခွင့်ရနိုင်စွမ်း မရှိသော အခြေအနေတွင် ရှိနေပါမူ ကုစားနိုင်သည့် နည်းလမ်းမှန်မှာ ထိုဒီကရီသည် ၎င်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပျက်ပြယ်ကြောင်း

မြွက်ဖော်ချက်ရယူရန်သာဖြစ်၍ ထိုဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုခြင်း မပြုဘဲ ထိုဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားရုံးအနေဖြင့် သင့်တော်သော သက်သာခွင့်ကို ပေးနိုင်ရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၇ ကို ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တရားလိုသည် သီးခြားအကြောင်းရပ်အပေါ် အခြေခံကာ တစ်စုံတစ်ခုသောသက်သာခွင့်ကို တောင်းဆိုထားရာတွင် အဆိုလွှာ၌ လုံးဝဖော်ပြထားခြင်းမရှိသော ခြားနားသည့် အခြားအကြောင်းအရာ ယင်းသက်သာခွင့်ကို ခွင့်မပြုနိုင်ပေ။ ချစ်တီးနက်ဘဏ် လီမိတက် နှင့် ဦးတောအမှု^(၇) တွင် တရားလိုသည် အဆိုလွှာ၌ အဆိုပြုထားသည့် လိုအပ်သောအကြောင်းခြင်းရာကို သက်သေထင်ရှားပြရာ၌ အချို့သောသက်သာခွင့်ကို ရထိုက်လျှင် အတိအလင်းတောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်များကို မပီမပြင် တောင်းဆိုထားစေကာမူ တရားရုံးသည် ထိုသက်သာခွင့်များကို ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း ထုံးစွဲထားသည်။

အဆိုပါအမှုမှာ တရားလိုက သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ ၏ချွင်းချက်အရ အကျိုးဆက်သက်သာခွင့် တောင်းဆိုနိုင်ပါလျက် တောင်းဆိုရန် ပျက်ကွက်သည့်အတွက် အကျိုးဆက် သက်သာခွင့် တောင်းဆိုနိုင်ရန် အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်ခွင့်ပြုခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ တွင် အကျုံးဝင်သော အကျိုးဆက်သက်သာခွင့်သည် မြွက်ဟဒီကရီနှင့် နီးနွယ်သော သက်သာခွင့် ဖြစ်သည့်အပြင် အရေးဆိုသည့် အခွင့်အရေးနှင့် ဆီလျော်ပြီး ထိုအခွင့်အရေးမှ မလွဲမသွေ ပေါ်ပေါက်သော အကျိုးဆက်သက်သာခွင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးသည့် သက်သာခွင့်နှင့် ဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးသည့် သက်သာခွင့်သည် ခြားနားသည့်အကြောင်းအရာ သီးခြားသက်သာခွင့်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် နောက်အကြောင်းအပေါ် အခြေခံကာ သက်သာခွင့် မပေးနိုင်။ တရားရုံးချုပ်က တရားလို၏ အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြထားခြင်းမရှိသည့် ခြားနားသည့် အခြားအကြောင်းအရာ သက်သာခွင့်ကို ပေးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းပေသည်။

ဒေါ်ခင်ဝင်း နှင့် ဦးစိုးလွင်ပါ ၇

တရားရုံးက တရားလိုတစ်ဦးတည်းကိုသာစစ်ဆေးပြီး တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ နှင့် အမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ တို့အရ
တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခဲခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်
ညီညွတ် မှန်ကန်မှုရှိ မရှိ၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၅၊
နည်း ၃ (၁) နှင့်ညီညွတ်ရန်လိုအပ်သည့် အင်္ဂါရပ်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို
ပလပ်ရာတွင် တရားလို ဒေါ်မိမိအေးတစ်ဦးတည်းသာ စစ်ဆေးပြီးနောက်
အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်ဦး လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ နှင့် အမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ တို့၏လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို
ကျင့်သုံး၍ အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်ခဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း
တွေ့ရသည်။

အမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ အရအမှုတွင် ဥပဒေငြင်းချက်နှင့် အကြောင်း
ချင်းရာ ငြင်းချက်ဟူ၍ ငြင်းချက်နှစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ပြီး ဥပဒေငြင်းချက် ကို
စစ်ဆေးစီရင်ခြင်းဖြင့် အမှုတစ်ခုလုံးကိုဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ဖြစ်စေ
ပြီးပြတ်အောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဟု တရားရုံးက ထင်မြင်လျှင်
ဥပဒေငြင်းချက်ကို ပထမဦးစွာ စစ်ဆေးစီရင်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသဖြင့်
ဥပဒေငြင်းချက်သည် သက်သေခံချက်မယူဘဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်လျှင်
တရားရုံးသည် အဆိုပါ ငြင်းချက်ကို ကနဦး ဆုံးဖြတ်ရန်တာဝန်ရှိသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ သာမန်အားဖြင့် တရားရုံးသည် မိမိရှေ့တွင်
တင်ပြသော ငြင်းချက်များကို မည်သည့်အစီအစဉ်အရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်
တာဝန်မရှိချေ။ အမှန်ကိုဖော်ထုတ်ရာတွင် အများဆုံးအထောက်အကူ
ဖြစ်စေတန်ရာသည်ဟု သဘောရရှိသောနည်းဖြင့် ငြင်းချက်များကို အဆုံး
အဖြတ်ပေးခွင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ခြွင်းချက်နှစ်ရပ်ရှိသည်။ အယူခံဝင်နိုင်
သောအမှုများတွင် အမှုကိုအပိုင်းလိုက် တစ်စစီစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ခြင်းသည်
အမှုကိုကြန့်ကြာစေပြီး တစ်မှုတည်းတွင် အယူခံများ ထပ်တလဲလဲပေါ်

စာမျက်နှာ

ပေါက်စေသည်ဖြစ်၍ တရားရုံးသည် ဖြစ်နိုင်သမျှထုတ်ထားသော ငြင်း
ချက်အားလုံးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ နောက်ခြွင်းချက် တစ်ရပ်မှာ
အမိန့် ၁၄၊ နည်းဥပဒေ ၂ တွင်ပါရှိသည်။ ဥပဒေငြင်းချက် များသည်
အမှု၏ အခြေအမြစ်နှင့် သက်ဆိုင်ပြီး သက်သေခံချက်မယူဘဲ
အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်လျှင် တရားရုံးသည် အဆိုပါ ငြင်းချက်များကို ကနဦး
ဆုံးဖြတ်ရန် တာဝန်ရှိသည်။

ယခုအမှုတွင် တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုကို စစ်ဆေးပြီးနောက်
အမှုကိုအပြီးအပြတ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သက်သေခံချက်မယူဘဲ
အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်း မဟုတ်သည့်အတွက် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့်
၁၄၊ နည်း ၂ အရဆုံးဖြတ်ခြင်းမဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃

(၁)အရ ဆောင်ရွက်ရန် အောက်ပါအင်္ဂါရပ်များနှင့် ညီညွတ်ရန်လိုသည်-

- (၁) အမှုသည်တို့မှာ ဥပဒေပြဿနာ သို့မဟုတ် အကြောင်း
ချင်းရာ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အငြင်း
ပွားလျက်ရှိခြင်း။
- (၂) အငြင်းပွားလျက်ရှိသော ပြဿနာများကို စီရင်ဆုံးဖြတ်
ရန်အတွက် ငြင်းချက်များထုတ်ထားခြင်း။
- (၃) အမှုကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် လုံလောက်မည်ဖြစ်
သည့် ငြင်းချက်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမှုသည်များက
လျှောက်လဲချက် သို့မဟုတ် သက်သေခံချက် လတ်တ
လော တင်ပြနိုင်ခြင်း။
- (၄) ထို့အပြင် အမှုသည်များက နောက်ထပ်လျှောက်လဲချက်
သို့မဟုတ် သက်သေခံချက်တင်ပြရန်မလိုအပ်တော့ခြင်း။
- (၅) အမှုကိုချက်ချင်းဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် တရားမျှတမှုကင်း
မဲ့မည်မဟုတ်ကြောင်း တရားရုံးက ကျေနပ်ခြင်း။
- (၆) ငြင်းချက်အပေါ် တွေ့ရှိချက်မှာ အမှုစီရင်ဆုံးဖြတ်ရေး
အတွက် လုံလောက်ခြင်း။
- (၇) သမ္မာန်စာကို ငြင်းချက်ထုတ်ရန်အတွက် ထုတ်ဆင့်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်လျှင် စီရင်ချက်ချမှတ်နိုင်ရန် အမှုသည်များ
သို့မဟုတ် ၎င်းတို့၏ရှေ့နေများအနက် မည်သူကမျှ

ကန့်ကွက်ခြင်းမပြုခြင်း။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ တွင်ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံညီညွတ်လျှင် တရားရုံးသည် နောက်ထပ်သက်သေခံ ချက်များ ထပ်မံရယူခြင်းမပြုဘဲ အမှုကို စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြောင်း အငြင်း ပွားရန်မရှိပေ။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် လိုအပ်သော ငြင်းချက်များအတွက် အမှုသည်များက သက်သေခံချက်များ တင်ပြနိုင် သည့်အပြင် နောက်ထပ်သက်သေခံချက် တင်ပြရန် မလိုအပ်တော့ကြောင်း၊ ယင်းသို့အမှုကို ချက်ချင်းစီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းအားဖြင့် တရားမျှတမှုကင်းမဲ့ ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်ရန်လိုပေသည်။

ယခုအမှုတွင် တိုင်းတရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့် ငြင်းချက် အမှတ် (၂) မှာ အမှုကိုစီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် လုံလောက်သည့်ငြင်းချက် ဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း ယင်းငြင်းချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်အမှုသည် တို့က ပြည့်စုံလုံလောက်သည့် သက်သေခံချက်များ တင်ပြရခြင်းမရှိသေး ပေ။ ထို့ပြင် တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုကိုသာစစ်ဆေးပြီး တရားလိုပြ သက်သေများကို တင်ပြခွင့်မပြုဘဲနှင့် တရားလိုစွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ် ကြောင်း ချက်ချင်းစီရင်ချက်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားလိုအတွက် တရားမျှတ မှုရရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၈ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အမှုကြား နာရန် သတ်မှတ်သောနေ့တွင် စတင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိသော အမှုသည်က မိမိအမှုကို တင်ပြရသည်။ ထို့နောက် ၎င်းကသက်သေထင်ရှားပြသရန် တာဝန်ရှိသော ငြင်းချက်များကိုထောက်ခံသည့် သက်သေအထောက် အထားများကို တင်ပြရမည်ဖြစ်သည်။ ဤအခွင့်အရေးမှာ ဥပဒေအရ ပေးအပ်ထားသည့် အခွင့်အရေးဖြစ်သည်။ တရားလိုကိုစစ်ဆေးပြီးနောက် တရားလိုပြသက်သေများကို တင်ပြခွင့်မပေးဘဲ ချက်ချင်းစီရင်ချက်ချမှတ် ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ အမှုသည်တို့အား ပေးအပ်ထားသည့် အခွင့်အရေးကို ပိတ်ပင်ရာရောက်သည်။ ထို့ကြောင့် အမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ ပါပြဋ္ဌာန်းချက် နှင့်လည်း ကိုက်ညီသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဒေါ်မိမိအေး နှင့် ဦးမြင့်ဦး

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၄(၃)။ အမွေပုံပစ္စည်းစီမံ ခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု၌ပဏာမဒီကရီချမှတ်ပြီးနောက် ကော်မရှင်

စာမျက်နှာ

နာခန့်ထား၍ပစ္စည်းခွဲဝေသည့်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ခြင်း၊တရား
ရုံးကကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာကိုအတည်ပြုရာ၌ အချင်း
ဖြစ်တိုက်ကိုအမွေပုံပစ္စည်းအဖြစ် လက်ခံအတည်ပြုခဲ့ပြီး
ဖြစ်လျှင် အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရာ၌ ယင်းပစ္စည်းကိုအမွေ
ပုံပစ္စည်းမှ ဖယ်ထုတ်နိုင်ခြင်းရှိ-မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် ပဏာမဒီကရီ
ချမှတ်ပြီးနောက် အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲရာ၌ ပစ္စည်းခွဲဝေသည့်
ကိစ္စအတွက် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နာ
ခန့်ထား၍ ဆောင်ရွက်စေရသည်။

ကော်မရှင်နာသည် ၄၆၏ဆောင်ရွက်ချက်များကို တရားရုံးသို့
အစီရင်ခံရသည်။ အစီရင်ခံစာအပေါ် မကျေနပ်သူက တရားရုံးတွင်
ကန့်ကွက်တင်ပြလျှင် တရားရုံးက ကန့်ကွက်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အဆုံး
အဖြတ်ပေးရသည်။ တရားရုံးသည် ကန့်ကွက်ချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍
ကြားနာပြီးနောက် ကန့်ကွက်ချက်များသည် အခြေအမြစ်မရှိကြောင်း
တွေ့ရှိပါက ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်
ချမှတ်၍ ယင်းအမိန့်နှင့်အညီ အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်ရန်ဖြစ်သည်။
ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲပါက ပြင်ဆင်
ပြောင်းလဲထားသည့် အစီရင်ခံစာနှင့်အညီ အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရန်
ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၄(၃) တွင် အောက်ပါ
အတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ ၁၄(၃)။ တရားရုံးသည် ယင်းအစီရင်ခံစာကို အတည်
ပြုလျှင် သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲလျှင် ယင်းသို့
အတည်ပြုထားသည့် သို့မဟုတ် ပြောင်းလဲထား
သည့်အစီရင်ခံစာနှင့်အညီ ဒီကရီချမှတ်ရမည်xx”

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၄(၃) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်
များအရ တရားရုံးသည် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုလျှင်
ဖြစ်စေ၊ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ထိုသို့ အတည်ပြုသည့်အတိုင်း
သို့မဟုတ် ပြောင်းလဲပြင်ဆင်သည့် အစီရင်ခံစာအတိုင်း အပြီးသတ်ဒီကရီ
ချမှတ်ရသည်။ ထို့နောက် အပြီးသတ်ဒီကရီကို ပဏာမဒီကရီပါ ညွှန်ကြား

ချက်များအပေါ်အခြေခံ၍ ရေးဆွဲရသည်။ ဦးဇော်လင်း (၄င်း၏အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်မြင့်မြင့်) နှင့် ဒေါ်စန်းစန်းရွှေအမှု^(၁) ကိုကြည့်ပါ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တိုင်းတရားရုံးသည် ကော်မရှင်နာ အစီရင်ခံစာ ကို အတည်ပြုသင့် မသင့် အမိန့်ချမှတ်စဉ်က အချင်းဖြစ်တိုက်အသစ်သည် အမွေပုံပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက် အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်ရာတွင် အဆိုပါ တိုက်အသစ်ကို အမွေပုံပစ္စည်းတွင် မထည့်သွင်းဘဲ ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုသင့်-မသင့် အမိန့်ချမှတ်စဉ်က မပါရှိသည့် ဝိုင်းမြေအရှေ့ဘက်ပိုင်းအား ရောင်းရငွေကျပ် ၁၂၀၀၀ ကို အမွေပုံပစ္စည်းတွင် ထည့်သွင်း၍ အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေ နှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

ဒေါ်ခဲ နှင့် ဒေါ်ကြင်ကြူး ပါ ၂

အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် စာချုပ်ပြုလုပ်ပြီး ၆ လကြာလျှင် ရောင်းသူ ကပြန်ဝယ်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ၆ လပြည့်သော်လည်း ပြန်မဝယ် လျှင်ရောင်းသူကဝယ်သူအားမှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ် ပြု လုပ်လွှဲအပ်ရန်ဖော်ပြထားခြင်း၊ ထိုစာချုပ်မှာ အရောင်းစာချုပ် မဟုတ် အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်းရှိ၊ မရှိ၊ အရောင်းစာချုပ်၌ ငွေချေးကြောင်း လုံးဝ ပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိလျှင် ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ပါရှိရုံမျှဖြင့် ထိုစာချုပ်ကို အရောင်းစာချုပ် မဟုတ်၊အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်မည်မဟုတ် ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စာချုပ်တစ်ခုသည် အရောင်းစာချုပ်ဖြစ်သလား၊ အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သလားဆိုသည့် ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ စာချုပ်၌ ဖော်ပြထားသောစကားရပ်များအပေါ် သာမန်အားဖြင့် အမှီသဟဲပြုကာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ရောင်းချကြောင်း အတိအလင်းဖော်ပြထားပါက ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပေါင်နှံခြင်းသာဖြစ်သည်ဟုဆိုလာလျှင် ထိုကဲ့သို့

အဆိုပြုသူအပေါ်၌ ယင်းအဆိုပြုချက်ကို ထင်ရှားအောင်ပြသရန် တာဝန် ကျရောက်ပေသည်။

စာမျက်နှာ

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (က) အရပေါင်နံ့ခြင်း၊ အထမြောက်စေရန် မြီရှင်မြီစားရှိရမည်ဖြစ်ရာ အရောင်းစာချုပ်၌ ငွေချေးကြောင်း လုံးဝပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိပါက ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ပါရှိနေသည့်အကြောင်းကြောင့် ရောင်းပေါင်ဖြစ်ရမည်ဟု မဆိုသာပေ။

ဒေါ်စန်းနှင့် ဦးအောင်မင်းကြည်တို့ ပြုလုပ်သည့် သက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်တွင် ငွေချေးကြောင်း လုံးဝပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသဖြင့် ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ပါရှိရုံမျှဖြင့် ထိုစာချုပ်ကို အရောင်းစာချုပ်မဟုတ် အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်တွင် စာချုပ်ပြုလုပ်ပြီး ၆ လကြာလျှင် ရောင်းသူက ပြန်ဝယ်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ၆ လပြည့်သော်လည်း ပြန်မဝယ်လျှင် ရောင်းသူက ဝယ်သူအား မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ်ပြုလုပ်လွှဲအပ်ရန် ဖော်ပြချက်အရ ထိုစာချုပ်သည် အရောင်းစာချုပ်မဟုတ်ဘဲ အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးချုပ်က ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိပေ။

ဦးအောင်မင်းကြည်ပါ ၂ နှင့် ဦးသက်အောင်ပါ ၃
(၎င်း၏အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာ
ရသူ ဒေါ်သန်းသန်းဌေး)

၄၁၆

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို အမှန်တကယ် တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၃ သိန်းဖြင့် ရောင်းချခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလျက် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၁ သိန်းခွဲဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသဖြင့် ယင်း စာချုပ်သည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ပြီး အတည်ပြုနိုင်သောစာချုပ် ဟုတ်-မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တွင် သဘောတူညီချက်

၏ရည်ရွယ်ချက်သည် အောက်ပါအချက်တစ်ရပ်ရပ်မရှိမှသာလျှင် တရား ဥပဒေနှင့် ညီကြောင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

စာမျက်နှာ

- (၁) တရားဥပဒေဖြင့် တားမြစ်ထားသည့်အချက်၊
- (၂) အကယ်၍ ခွင့်ပြုလျှင် တရားဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို ပျက်ပြားစေမည့်အချက်၊
- (၃) လိမ်လည်လှည့်ဖြားရာ ရောက်သည့်အချက်၊
- (၄) သူတပါး၏ကိုယ် (သို့မဟုတ်) ပစ္စည်းကို ထိခိုက်နစ်နာ စေခြင်း (သို့မဟုတ်) နစ်နာရာရောက်စေသည့်အချက်၊
- (၅) ကျင့်ဝတ်တရားပျက်ပြားသည့် သို့မဟုတ် အများပြည်သူ ဆိုင်ရာဝါဒနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟု တရားရုံးက ထင်မြင် သည့်အချက်။

လဲချားစော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွဲ့နှင့် ဦးစိုင်းရီတို့သည် အိမ်မြေ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြရာတွင် အဘိုးစားနားတန်ဘိုးငွေ ကျပ် ၃ သိန်းဖြင့် အမှန်တကယ် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်ပါလျက် အမြတ်ခွန် သက်သာစေရန် အလို့ငှာ အဘိုးစားနားတန်ဖိုးငွေကို ၁ သိန်းခွဲ ဟု ဖော်ပြခြင်းမှာ မမှန်မကန် ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ရောင်းသူဝယ်သူ ၂ ဦး လုံးက အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့် တန်ဖိုးကို လျော့နည်း၍ မမှန် မကန် ဖော်ပြခြင်းသည် အမြတ်ခွန်နှင့် တံဆိပ်ခွန်များ သက်သာစေရန် သက်ဆိုင်ရာဌာနများကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်းဖြစ်၍ ပဋိညာဉ်အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ယင်းသဘောတူညီချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် တရား ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ တရားဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်း မရှိသည့် သဘောတူညီချက်ကို အတည် မပြုလုပ်နိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် အဘိုးစားနား တန်ဘိုးငွေ ကျပ် ၁ သိန်းခွဲဖြင့် မမှန်မကန်ဖော်ပြချုပ်ဆိုထားသည်ကို အမှန်အကန်ရောင်းဝယ်သည့် အဘိုးစားနား တန်ဘိုးငွေ ကျပ် ၃ သိန်း အပေါ်တွင် ထိုက်သင့်သည့် တံဆိပ်ခေါင်းခွန်နှင့် မှတ်ပုံတင်ကြေးတို့ ပေးဆောင်စေပြီး တရားဝင်မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ချုပ်ဆို စေမည်ဆိုပါက ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူတို့၏ တရားဥပဒေနှင့် မညီသည့် သဘောတူညီချက်ကို အားပေးရာရောက်မည်ဖြစ်၍ တရားမျှတမှု၊ သာနာ ညီမျှမှု၊ စိတ်စေတနာကောင်းမှုဟူသောမူနှင့်လည်း ညီညွတ်မျှတမည်

မဟုတ်ပေ။

ဒေါ်စပ်ချစ်ဦး (ကွယ်လွန်သူဒေါ်စပ်လိပ်လုံ၏ နှင့် ဦးစိုင်းရီ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်) ပါ ၉

စာမျက်နှာ ၂၆၀

ကြားလူကစွဲဆိုသော အမှုတရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၈၊ ၇၂ ပုဒ်မနှင့် ကုမ္ပဏီတစ်ခုက မြန်မာနိုင်ငံမှ ၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်မှ တစ်ဆင့်မြန်မာနိုင်ငံ မီးသတ်ဦးစီးဌာနသို့မီးသတ်ဘူးများတင် သွင်းရောင်းချခဲ့သည်။ မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ဝယ်ယူသည့် ပစ္စည်းတန်ဖိုး ၅၁၂ သိန်းကျော်ကို ၇၂ ပုဒ်မကုမ္ပဏီ၏ ကိုယ်စား လှယ်သို့ပေးပို့ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကျန်ငွေ ၆၅ သိန်းကျော်ပေးချေ ရန်အသင့်ရှိ နေစဉ် ၇၂ ပုဒ်မကုမ္ပဏီက မြန်မာနိုင်ငံရှိ ၎င်း၏ မူလကိုယ်စားလှယ်ကိုရပ်စဲပြီး ကိုယ်စားလှယ်အသစ် ခန့်ထား သည်။ ကိုယ်စားလှယ်အသစ်က မီးသတ်ဦးစီးဌာနသို့ကျန်ငွေ များပေးချေရန်တောင်းခံသည်။ မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ကျန်ငွေ ကိုမည်သူသို့ပေးဆပ်ရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးရန် ကြားလူအနေ ဖြင့်တရားစွဲဆိုသည်။ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မည်သူသည် မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ပေးဆပ် သည့်ကျန်ငွေကိုလက်ခံထိုက်သနည်း၊ မည်သည့်အခါ ကိုယ် စားလှယ်အားလွှဲအပ်ထားသည့် အခွင့်အာဏာကို ရုပ်သိမ်း ခွင့်မရသလဲ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၁ တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

ပုဒ်မ ၂၂၁။ ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲသော မည်သည့် ပဋိညာဉ်မျှမရှိခဲ့ လျှင် ကိုယ်စားလှယ်သည် မိမိအား ပေးရန်ရှိ သည့်ကော်မရှင်ကို မပေးချေသေးသမျှဖြစ်စေ။ မိမိအား စာရင်းမရှင်းသမျှဖြစ်စေ၊ မိမိရရှိသည့် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူ၏ ကုန်ပစ္စည်းများ၊ စာရွက် စာတမ်းများနှင့် ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သော သို့မဟုတ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော အခြားပစ္စည်းများကို ဆက်လက် ထားရှိ ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ထိုပစ္စည်း

များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိမိစိုက်ထုတ်ပေးရသော
ငွေများနှင့် ဝန်ဆောင်မှုများ အတွက်လည်း
အလားတူ ဆက်လက်ထားရှိပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌနှင့်ဦးလှမြင့်တို့ သဘောတူညီချက်အရ ဦးလှမြင့်
အနေဖြင့် ကော်မရှင်ခများ၊ မိမိစိုက်ထုတ်ကုန်ကျရသောစရိတ်စကများ၊
ဝန်ဆောင်မှုများအတွက် စာရင်းရှင်းလင်းခြင်းမရှိသေးသည့်အတွက်
အထက်ဖော်ပြပါ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၁ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ
ဦးလှမြင့်သည် မီးသတ်ဦးစီးဌာနမှ အချင်းဖြစ်ငွေကို လက်ခံထိုက်သည် မှာ
ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တဖန် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၄ တွင်
အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

ပုဒ်မ ၂၀၄။ လွှဲအပ်ထားသော အခွင့်အာဏာအရ ကိုယ်စား
လှယ်က အချို့အဝက်ကို ဆောင်ရွက်ပြီး သည့်
နောက် ထိုဆောင်ရွက်မှုမှ ဖြစ်ထွန်းလာသည့်
ကိစ္စနှင့် တာဝန်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အကြီးအကဲ
သည် ကိုယ်စားလှယ်အား ပေးအပ်သည့် အခွင့်
အာဏာကို ရုပ်သိမ်းခွင့်မရှိ။

ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌက ဦးလှမြင့်အား လွှဲအပ်ထားသော အခွင့်အာဏာ
အရ မီးသတ်ဆေးဘူးနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများကို မီးသတ်ဦးစီးဌာနသို့
ရောင်းချရန် အပ်နှံပြီးနောက် နှစ်ဦးသဘောတူညီချက်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး
လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ငွေကို လက်ခံရရှိရေး ကိစ္စရပ်
များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အခွင့်အာဏာကို ရုပ်သိမ်းခွင့်မရှိချေ။

ဦးလှမြင့် နှင့် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် (မီးသတ်ဦးစီးဌာန) ပါ ၂ ၃၈၀

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈ နှင့် ၁၀၊ ပစ္စည်းကိုလွှဲပြောင်း
ရာ၌ တစ်ဆင့်လွှဲပြောင်းခြင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်း မပြုရဟုတားမြစ်
သည့်စည်းကမ်းချက် သို့မဟုတ် ကန့်သတ်ချက်မပြုနိုင်ခြင်း၊
ထိုသို့တားမြစ်သည့်စည်းကမ်းချက် သို့မဟုတ် ကန့်သတ်ချက်
ပါရှိပါက ယင်းစည်းကမ်းချက် သို့မဟုတ် ကန့်သတ်ချက်မှာ

ပျက်ပြယ်သော်လည်း လွှဲပြောင်းမှုမှာ ပျက်ပြယ်မှုမရှိခြင်း၊
အပျောက်စနစ်ဖြင့် ရောင်းချခြင်း၏အဓိပ္ပါယ်။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းတစ်ရပ်ကို လွှဲပြောင်းသည့်အခါ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရပစ္စည်း၏အကျိုးစီးပွားနှင့် ဥပဒေ အရ ဒွန်တွဲဆက်စပ်နေသည့် အရာအားလုံးသည် လွှဲပြောင်းခံယူသူထံသို့ ရောက်ရှိသည်။ ဥပဒေအရ ဒွန်တွဲဆက်စပ်နေသည့်အရာတွင် ထိုပစ္စည်းအား လွှဲပြောင်းခံယူသူက မိမိသဘောအတိုင်း ပြန်လည်လွှဲပြောင်းခြင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်း ပြုပိုင်ခွင့်ပါဝင်နေသဖြင့် ပစ္စည်းကိုလွှဲပြောင်းရာ၌ တစ်ဆင့် လွှဲပြောင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်း မပြုရဟုလုံးဝတားမြစ်သည့် စည်းကမ်းချက် သို့မဟုတ် ကန့်သတ်ချက် သတ်မှတ်ထားခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ သတ်မှတ်ထားပါက ထိုသတ်မှတ်ချက်သည် တရားမဝင်ဘဲပျက်ပြယ်သည်။ ပစ္စည်းကို အလွယ်တကူဖြင့်လွှဲပြောင်းရာ၌ အဟန့်အတားဖြစ်စေမည့် စည်းကမ်းချက်သည် ပျက်ပြယ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းကိုရောင်းခြင်း၊ ဝယ်ခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်းပြုလုပ်ကြသည့် ပြည်သူတို့၏ အကျိုးကာကွယ်ရန်ဖြစ်ပေသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ အရပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲခြင်းမပြုရန် လုံးဝတားမြစ်သည့်စည်းကမ်းချက်သည် တရားမဝင်သော်လည်း ထိုစည်းကမ်းချက်ပါဝင်သော လွှဲပြောင်းမှုမှာ ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိပေ။ ဥပမာ လူတစ်ဦးက သားသမီးများ စားဝတ်နေရေးအတွက် မြေကွက်တစ်ကွက်ကို လွှဲပြောင်းပေးရာ၌ ထိုမြေကိုရောင်းချပေါင်နှံခြင်း မပြုရဆိုသော စည်းကမ်းချက်သတ်မှတ်ထားရာ ထိုစည်းကမ်းချက်သည် ဤပုဒ်မ ၁၀ အရပျက်ပြယ်သော်လည်း မြေကိုလွှဲပြောင်းသည့်ကိစ္စမှာမူ အတည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အပျောက်စနစ်ဖြင့် ရောင်းချခြင်းသည် လွှဲပြောင်းပိုင်ခွင့်ဖြင့် ငှားရမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ လွှဲပြောင်းပိုင်ခွင့်ဖြင့် ငှားရမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ ငှားရမ်းသည့်ကာလ သတ်မှတ်ချက်မရှိဘဲ အိမ်ငှားက ဥပစာလက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့်ကို ဝယ်ယူ၍ အိမ်ရှင်အား ငှားရမ်းခကိုသာ ပေးသည့်ငှားရမ်းခြင်းကိုဆိုသည်။

ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း နှင့် ဦးကိုဌေး ပါ ၂

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပြဌာန်းချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ်ရရှိနိုင်ရန်အတွက် ပြည့်စုံရမည့်အင်္ဂါရပ် ၆ ရပ်၊ ရောင်းသူသို့မဟုတ် ထိုသူ၏အကျိုးဆက်ခံခွင့်ရသူမဟုတ်သော အခြားသူတစ်ဦးက တရားစွဲသည့်အမှုတွင် ဝယ်သူအနေဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က အရ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့်မရနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါ ပြဌာန်းချက်မှာ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးရာတွင် လွှဲပြောင်းခြင်းသည် အထမမြောက်စေကာမူ လွှဲပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူက လွှဲပြောင်းခံရသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူအပေါ် ပစ္စည်း၏အကျိုးသက်ဆိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးယူခြင်းမှ ပိတ်ပင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူက တရားစွဲဆိုမှုများသာလျှင် ပုဒ်မ ၅၃-က နှင့်အကျိုးဝင်သက်ဆိုင်ကြောင်း ပြဌာန်းချက်အရပင် ထင်ရှားပေသည်။

ဦးဥမားပသီး နှင့် ဦးဘီစနစ်ပါ ၂ အမှု^(၁) တွင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ်ကိုယူနိုင်ရန် ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သည့်အချက် ၅ ချက်ကို ဖော်ပြခဲ့ရာ ယင်းအချက်များအပြင် တရားလိုသည် လွှဲပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသူဖြစ်ရမည်ဟူသည့်အချက်ကို ထည့်သွင်းရန်လိုမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ်ကို ရယူနိုင်ရန် ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သည့်အချက် များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်-

- ၁။ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်က တရားပြိုင်အား အဖိုးစားနားဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်ရမည်။
- ၂။ စာဖြင့်ရေးသားထားသော တရားဝင် ပဋိညာဉ်ဖြစ်ရမည်။
- ၃။ ပဋိညာဉ်စာချုပ်ကို ပိုင်ရှင်ကလက်မှတ်ရေးထိုးရမည်။

- သို့မဟုတ် ၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်က လက်မှတ်ရေးထိုးရမည်။
- ၄။ ပဋိညာဉ်ကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဆောင်ရွက်သော အားဖြင့် တရားပြိုင်သည် ပစ္စည်းကို လက်ရှိရယူထားရမည်။
- ၅။ ကျန်ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသမျှကို တရားပြိုင်ဘက်မှဆောင်ရွက်ပြီးဖြစ်စေရမည် သို့မဟုတ် ဆောင်ရွက်ရန် အသင့်ရှိစေရမည်။
- ၆။ တရားလိုသည် လွှဲပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှ တစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသူဖြစ်ရမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို မှတ်ပုံမတင်သောစာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူပြီး ပစ္စည်းကို လက်ရှိထားသူအပေါ် ရောင်းချသူက သို့တည်းမဟုတ် ထိုသူ၏အကျိုးဆက်ခံခွင့်ရသူက ထိုပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ဝယ်ယူလက်ရှိထားသူအပေါ် နှင်ထုတ်ရန်စွဲဆိုသောအမှုတွင်သာ ဝယ်ယူက ပုဒ်မ ၅၃-က အရခုခံကာကွယ်ခွင့်ရကြောင်း ပြဌာန်းထားခြင်းဖြစ် သည်။ ရောင်းသူ သို့တည်းမဟုတ် ထိုသူ၏အကျိုးဆက်ခံခွင့်ရသူမဟုတ်သော အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်က စွဲဆိုသောအမှုဖြစ်လျှင် ပုဒ်မ ၅၃-က အရ ခုခံခွင့်မရနိုင်ဆိုသောအချက်ကို သတိချပ်ရန်လိုကြောင်း၊ ဒေါ်တင်တင်လှ နှင့် ဦးသန်းလွင် (ခ) အော်လီပါ ၂ အမှု^(၃) တွင်စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရောင်းသူ သို့မဟုတ် ထိုသူ၏အကျိုးဆက်ခံခွင့်ရသူမဟုတ်သော အခြားသူတစ်ဦးက တရားစွဲဆိုသည့် ယခုအမှုတွင် ဝယ်ယူအယူခံတရားလိုများအနေဖြင့် ပုဒ်မ ၅၃-က အရခုခံကာကွယ်နိုင်ခွင့်မရနိုင်ပေ။

ဒေါ်ကျော့ကျော့ ပါ ၅ နှင့် ဦးဝင်းကြိုင်(ကွယ်လွန်သူဒေါ်ခင်စိုး၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်) ၁၆၅

အိမ်နှင့်မြေအရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်ကိုမှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန် တရားစွဲဆိုမှု၊ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်မဟုတ်၊ အပေါင်စာချုပ်သာဖြစ်သည်ဟုထုချေခြင်း၊ ထိုထုချေသူ

အနေဖြင့် သက်သေပြရမည့် အချက်၊ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို ဝယ်ယူသူ လက်ရောက်ရရှိခဲ့ခြင်းက ရောင်းချခြင်းဖြစ်သည်ဆို သည့်အချက်ကို အလေးသာစေခြင်း၊ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိသော အမှုတွင် အချင်းဖြစ်စာချုပ်မှာ ဟန်ဆောင်စာချုပ် ဖြစ်သည်ဟု ချမှတ်သည့် စီရင်ချက်သည် မီးမသေခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မဟုတ် အပေါင်စာချုပ်သာ ဖြစ်သည်ဟု တင်ပြသူအနေဖြင့် အပေါင်ခံသူနှင့် ပေါင်သူတို့အကြားတွင် မြီရှင်မြီစားဆက်ဆံမှုရှိကြောင်း အခိုင်အမာ သက်သေပြနိုင်ရမည် ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းချစ်နှင့် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့အကြား မြီရှင်မြီစား ဆက်ဆံမှု ရှိခဲ့ကြောင်း ဦးစိုးနိုင်တို့က တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို ဝယ်ယူသူ လက်ရောက်ရရှိခဲ့ခြင်းက ရောင်းချခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသည့် အချက်ကို အလေးသာစေသည်။ လယ်ယာမြေကို ပေါင်နှံရာတွင် အပေါင်ခံသူအား ပေါင်နှံသည့် ပစ္စည်းကို လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်ရန် လက်ရောက်ပေးအပ်ရန်လိုသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပေါင်နှံခြင်းကို ပေါင်နှံသည့်ပစ္စည်း၏ အမြတ်အစွန်းကို ခံစား စေရန် ပေါင်နှံခြင်း (Usufructory mortgage) ဟုခေါ်သည်။ အိမ်မြေကို ပေါင်နှံရာတွင် ရိုးရိုးလက်မဲ့ပေါင်နှံခြင်း (Simple mortgage) သို့မဟုတ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်စာချုပ် အပ်နှံ၍ ပေါင်နှံခြင်း (Mortgage by deposit of title-deeds) ဖြင့် ပေါင်နှံလေ့ရှိကြသည်။ ပေါင်နှံသည့်ပစ္စည်းကို အပေါင် ခံသူထံ ပေးအပ်ပေါင်နှံခြင်း မရှိပေ။ ဦးထွန်းချစ်က အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို လက်ဝယ်ရရှိထားသည်ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်စာချုပ်သည် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်သာဖြစ်ပြီး ပေါင်နှံခြင်းစာချုပ်မဟုတ်ကြောင်း ကောက်ယူနိုင်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားရုံးချုပ်က ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ မှတ်ပုံမတင်သော စာချုပ်သည် အပေါင်စာချုပ်အဖြစ် အကျိုးမသက်ရောက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့ စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဦးထွန်းချစ်သည် အမှုတွင် လုံးလုံးလျားလျားအနိုင်ရရှိသဖြင့် ယင်းစီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ

အပေါ် ဦးထွန်းချစ်သည် အယူခံဝင်ခွင့်မရှိပေ။ အယူခံဝင်ခွင့်မရှိသော အမှုတွင် အချင်းဖြစ်စာချုပ်မှာ ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ချမှတ်သည့်စီရင်ချက်သည် မီးမသေချေ။ အပေါင်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင် မထားလျှင် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့စွဲဆိုသည့် အပေါင်ရွေးနှုတ်လို့မှုကို ပယ်ရန်သာရှိရာ အချင်းဖြစ်စာချုပ်မှာ ဟန်ဆောင်စာချုပ်သာဖြစ်သည်ဟု အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မလိုအပ်ပေ။ အမှုတွင် မလိုအပ်ဘဲ ချမှတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မီးမသေချေ။

စာမျက်နှာ

ဦးထွန်းချစ် နှင့် ဦးစိုးနိုင် (၄င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

၃၄၇

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အဘိုး အဘွားတို့၏ အမွေကို အမွေမမီမြှေးများ ရခွင့်ရှိ မရှိ၊ ကွယ်လွန်သူကျန်ရစ်သောအမွေကို ဆက်ခံမှုနှင့် သက်ဆိုင်သည့် မိသားစုဥပဒေ၊ အမွေမှုတွင် အမွေပစ္စည်းတစ်ရပ်ကို အမွေရှင်က အခြားသူတစ်ဦးအား လွှဲပြောင်းပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုရှိ မရှိပြဿနာကို ဖော်ထုတ် ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင် မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် အဓိကပေါ်ပေါက်သည့်ပြဿနာမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အဘိုး အဘွား၏အမွေကို အမွေမမီမြှေးများက ရခွင့်ရှိ မရှိဖြစ်သည်။ ယင်းအချက်ကို မူလတိုင်းတရားရုံးက ငြင်းချက်အမှတ် (၂) အဖြစ်ထုတ်ထားသော်လည်း ဖြေကြားခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

ကွယ်လွန်သူကျန်ရစ်သောအမွေကို ဆက်ခံမှုမှာ ထိုသူကွယ်လွန်စဉ် ကနဦးပေါ်ပေါက်သော အခွင့်အရေးကို တရားစွဲဆိုတောင်းခံမှုဖြစ်၍ ကွယ်လွန်သူနှင့် သက်ဆိုင်သည့်မိသားစုဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ တောင်းခံသူအမှုသည်နှင့် သက်ဆိုင်သည့်မိသားစုဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ၏အမွေကို မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိ မရှိနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးအရောင်နှင့် မကာကြူမွေးအမှု^(၃) တွင်ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သည့် သားသမီးတို့သည်

ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သည့်မိဘအမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရသည်-

“ Even if the plaintiff had renounced the Christian faith and become a Buddhist, there is no law to prevent a Buddhist Lady from succeeding to the estate of a Christian mother. ”

ထို့အတူ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မြေးများသည်လည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အဘိုး အဘွား၏အမွေကိုဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း တားမြစ်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် ၎င်းတို့သည် အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေနှင့်အညီ အမွေရရှိကြမည်သာဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ဒေါ်လွန်းပါ ၅ နှင့် ဒေါ်သိန်းရင်အမှု^(၄) တွင် အမွေမှု၌ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများသည် အမွေပစ္စည်းဟုတ် မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ရသည်ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းတစ်ရပ်ကို အမွေရှင်က အခြားသူတစ်ဦးအား လွှဲပြောင်းပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုရှိ မရှိ ပြဿနာကို အမွေမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးပါက အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် အမှုပွားများခြင်းကိုလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ပိတ်ပင်ရာရောက်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ စာ-၁၅ နှင့် ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ စာ-၈၇ အမှုများတွင် ထုံးစံမူများကို သဘောတူလက်ခံသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအမွေမှုတွင် အမွေရှင် ဒေါ်မက အချင်းဖြစ်မြေကို ဒေါ်သိန်းရင်အား ပေးကမ်းခြင်းသည် ပျက်ပြယ်အတည်ဖြစ် မဖြစ် ပြဿနာကို ဖော်ထုတ်ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းဥပဒေအရ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်းနှင့် ပေးကမ်းခြင်းတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ရောင်းချခြင်းမှာ အဘိုးစားနားဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်၍ ပေးကမ်းခြင်းမှာ အဘိုးစားမရှိဘဲ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အင်အေဦအာချစ်တီးကုန်တိုက် နှင့် မောင်သံဒိုင်အမှု^(၅) တွင် ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်းဟူ၍ ခွဲခြားဖော်ပြခြင်းမပြုဘဲ လင်မယားနှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်းမှ ၎င်း၏အကျိုးခံစားခွင့်သို့ ပြောင်းနိုင်ကြောင်း သို့မဟုတ် အခြားနည်းစီမံခန့်ခွဲခြင်း ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မည်သူ

မျှ ခင်ပွန်းသည်၏ အတိအလင်း သို့မဟုတ် သဘောသက်ရောက်သည့် သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ ထိုသူ၏အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ဦးသန်းနိုင် (ခ) ဦးဘိုနီ နှင့် ဒေါ်အေးအေးအမှု^(၆) တွင်လင် မယားနှစ်ဦး၏ မခွဲဝေရသေးသော နှစ်ဦးပိုင်လက်ထက်ပွားပစ္စည်းကို တစ် ဦးဦး၏သဘောတူညီချက်အရမဟုတ်ဘဲ ပစ္စည်းတစ်ရပ်လုံးကို ရောင်းချ ခွင့်မရှိချေ။ ရောင်းချလျှင်လည်း ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိနိုင်သည့် အချိုးအစု အတွက်သာ အတည်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ဤအမှုတွင် မူလရုံးအမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)သည် ကွယ်လွန်သူမိဘများတွင် ၎င်းတစ်ဦး တည်းသာ အမွေဆက်ခံသူဖြစ်ကြောင်း လိမ်လည်ဖော်ပြ၍ အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မှတ်ပုံတင်စာချို့အမှတ် ၁၉၃၅/၉၁ ကိုပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)သည် မူလရုံးအမှတ် (၃) တရားပြိုင် ဦးကြည်ဝင်းအား မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅၆၃/၉၅ ဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကို ရောင်းချခဲ့ကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။

ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)သည် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းကို ကျန် အမွေဆိုင်များသဘောမတူဘဲ ဦးကြည်ဝင်းသို့ ရောင်းချခဲ့ရာတွင် ကျန် အမွေဆိုင်များ၏ သဘောတူညီချက်မရှိသောကြောင့် ၎င်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိ သည့် ဝေစုအတွက်သာ အတည်ဖြစ်မည်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုတို့၏ ဝေစုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အတည်မဖြစ်နိုင်ချေ။

ဒေါ်ခင်မူမူ ပါ ၂ နှင့် ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်) (၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်ခင်တီပါ ၃)

မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရကုမ္ပဏီကို ဖျက် သိမ်း၍ စာရင်း ရှင်းလင်းပေးစေလိုမှု၊ ပုဒ်မ ၁၆၆ အရ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန်အတွက် လျှောက်ထားနိုင်သူများ၊ နည်း ဥပဒေပုဒ်မ ၃(၁) အရ လျှောက်ထားမှုများတွင် ဖော်ပြရမည့် အမှုခေါင်းစဉ်၊ လျှောက်ထားခံရသူတို့အမည်ကိုဖော်ပြရန် လို-မလို။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ တွင် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန်အတွက် လျှောက်ထားနိုင်သူတို့မှာ (က) ကုမ္ပဏီ၊ (ခ) ပုံသေမဟုတ်သော သို့မဟုတ် ရှိမည်မျှော်လင့်ရန်ရှိသော မြီရှင် တစ်ဦး သို့မဟုတ် အများ (ဂ) ကြွေးမြီကုဆပ်ရသူတစ်ဦး သို့မဟုတ် အများတို့ ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့အားလုံးကဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ တွဲဖက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ အသီးအခြားစီသော်လည်းကောင်း လျှောက်ထား နိုင်သည်။

မေလီအောင်အင်တာနေရှင်နယ်ကုမ္ပဏီလီမိတက် နှင့် အီမာရယ်ရီစ်ဂါဒင်းလီမိတက်ပါ ၂ အမှု^(၁) တွင် မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် ဖော်ပြထားသည့် ထိုကုမ္ပဏီ ဆိုသည်မှာ ဖျက်သိမ်းမည့် ကုမ္ပဏီကို ရည်ညွှန်းသည်ဟု ကောက်ယူ ရကြောင်း၊ အခြားကုမ္ပဏီမဟုတ်ဘဲ ထိုကုမ္ပဏီသာ ဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ထိုစီရင်ထုံးသည် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ တွင် ဖော်ပြထားသည့် ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်ထားနိုင်သူ ၃ မျိုး ၃ စား အနက် ပထမအမျိုးအစားဖြစ်သော ထိုကုမ္ပဏီက လျှောက်ထားမှု ကို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၁ တွင် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန်လျှောက်လွှာကို လျှောက်လွှာပုံစံ ၁၀ သို့မဟုတ် ၁၁ တို့အရ လျှောက်ထားရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ပုံစံ ၁၀ သို့မဟုတ် ၁၁ တွင် ဖော်ပြရမည့်ခေါင်းစဉ်မှာ နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၃(၁) အရ ညွှန်ပြထားသည့် ခေါင်းစဉ်ပင်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၆၆ တွင် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန် မည်သူတို့က လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိသော်လည်း မည်သူတို့အပေါ် လျှောက်ထားရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း ထားခြင်းမရှိချေ။

မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများနည်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၈ တွင် ကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းရန်လျှောက်ထားမှုအား ကြားနာရန်ချိန်းဆိုထားသည့်ရက် ၇ ရက် မတိုင်မီ၌ လျှောက်ထားမှုကို ကန့်ကွက်ကြောင်း ကျမ်းကျိန်လွှာ

ပေးပို့နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ လျှောက်ထားမှုကို ကန့်ကွက်လိုသူ တို့သည် ယင်းနည်းဥပဒေနှင့်အညီ ကန့်ကွက်နိုင်ကြသည်။

စာမျက်နှာ

ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူသည် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်ရမည်ဆိုသော အယူခံတရားလိုရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံ နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ဦးသန်းအောင် နှင့် မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်း

၃၉၃

(၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ် သည့် ဒီကရီမှ တင်သွင်းသောပြင်ဆင်မှုတွင် တရားရုံးချုပ်က အကြောင်းခြင်းရာ အငြင်းပွားမှုများကို အယူခံမှုသဖွယ် သုံးသပ်၍ အောက်ရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်း သည် အယူခံဝင်ခွင့်ကို အတိအလင်း ပိတ်ပင်ထားသော သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် များနှင့်ဆန့်ကျင်ခြင်းရှိ-မရှိ။ ပြင်ဆင်မှုတွင် တရားရုံးချုပ်က အကြောင်းခြင်းရာ အငြင်းပွားမှုများကို အယူခံမှုသဖွယ် သုံးသပ်၍ မူလရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စွက်ဖက်ပြင်ဆင်ခြင်း သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ အခွင့်အာဏာကို ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာရောက်-မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဤအမှုသည် အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားလို အပေါ် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်း လက်ရောက် ရလို့မူ စွဲဆိုခြင်းဖြစ် သည်။ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ တရားစွဲဆိုသော အမှုတွင် ချမှတ်သောဒီကရီ ကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိဟု ယင်းပုဒ်မတွင် အတိအလင်းပိတ်ပင်ထားသဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ အရ ပြင်ဆင်မှုသာ တက်ရောက်ခွင့် ရှိမည်ဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသောအမှု တွင် ချမှတ်သည့်ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမှာ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် မိမိ၏ပိုင်ဆိုင်မှု (Title) ကို အခိုင်အမာပြဆိုပြီး

ထိုပစ္စည်းကို ပြန်လည်လက်ရောက်ရရှိရန် တရားတစ်ထုံးထုပ်မံစွဲဆိုနိုင်ပြီး ထိုစွဲဆိုမှုတွင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပါက အဆင့်မြင့်တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

စာမျက်နှာ

ပြင်ဆင်မှုတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အချက်သုံးချက်နှင့် အကျုံးဝင်မှသာ ပြင်ဆင်မှုရုံးက အောက်ရုံး၏အမိန့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြင်ဆင်မှုတွင် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ရာ၌ အယူခံမှုတွင် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သကဲ့သို့ အကြောင်းခြင်းရာပြဿနာများကို စိစစ်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားရုံးချုပ်က ပြင်ဆင်မှုတွင် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ရာ၌ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားချက်များအရ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် မည်ကဲ့သို့ အကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း စိစစ်သုံးသပ်ထားခြင်းမရှိဘဲ အငြင်းပွားမှု ပြဿနာများအပေါ် အယူခံမှုသဖွယ် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ အတိအလင်းပိတ်ပင်တားမြစ်ချက်ကို ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာ ရောက်သည့်အပြင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ အခွင့်အာဏာကို ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာရောက်ကြောင်း သုံးသပ်တွေ့ရှိရသည်။

ကူအမင် (ခ) ဦးကျော်လွင် နှင့် ဦးအဟောင်
(၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် (၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်
ဦးအောင်ဝင်း) ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

အမှုတွင်အမှုသည်အဖြစ်မပါဝင်သူသည်အယူခံဝင်ခွင့်ရှိမရှိ၊ တရားရုံးက ချမှတ်သောဒီကရီသည်အမှုသည်အဖြစ် မပါဝင်သူအပေါ် အတည်ဖြစ်မဖြစ်၊ထိုသူအား အကြီးအကျယ်ထိခိုက်နစ်နာမှုဖြစ်မဖြစ်၊ ပစ္စည်းတွင်အကျိုးခံစားခွင့်မရှိသူတစ်ဦးသည်သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် စာချုပ်စာတမ်းကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိမရှိ၊ တရားရုံးက ချမှတ်သောဒီကရီသည် မိမိအပေါ် အတည်မဖြစ်၊ ဒီကရီ၌ အကျုံးဝင်

သောပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိပါက ထိုသူသည် ယင်း ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုနိုင်မည်။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ်ပါဝင်ခြင်းမရှိသူတစ်ဦးသည် ယေဘုယျအားဖြင့် အယူခံခွင့်မရှိပေ။ အမှုသည်အဖြစ်မပါဝင်သော ကြောင့် ၎င်းတရားရုံးမှ ချမှတ်သောဒီကရီသည် ၎င်းအပေါ်အတည်ဖြစ် ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ဒီကရီသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ် အတည် ဖြစ် (Binding) မှသာ ထိုသူကို အကြီးအကျယ်ထိခိုက်နစ်နာစေမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ သည် ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့အား စာချုပ်စာတမ်းများကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုခွင့်ရရှိစေသည်မဟုတ်။ ထိုပုဒ်မတွင် တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိသူများနှင့် မည်သည့်အခြေအနေတွင် တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိကြောင်း သတ်မှတ်ထားသည်။ ပုဒ်မ ၃၉ အရဆိုလျှင် စောဒကတက်သည့် စာချုပ်ကို လက်ရှိအတိုင်း ထားပါက မိမိအား အလွန်အမင်းထိခိုက်စေမည်ဖြစ်ကြောင်း တရားလိုက အဆိုပြုရန်လိုသည်။ ထိုသို့ အဆိုပြုနိုင်ရန် တရားလိုသည် အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိရမည်။ စာချုပ်ကိုပယ်ဖျက်ခြင်းမပြုပါက ထိုအကျိုးခံစားခွင့်ကိုထိခိုက်နစ်နာစေရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုပြင် ပယ်ဖျက် စေလိုသော စာချုပ်စာတမ်းသည် တရားလို၏ အကျိုးနှင့်ဆန့်ကျင်ရန် လိုသည်။ သို့မဟုတ် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် တရားလိုသည် အကျိုး သက်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူဖြစ်ရန်လိုပေသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များ အရ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိသူတစ်ဦးသည် သီးခြား သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း သည့် စာချုပ်စာတမ်းကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ခြုံ၍ သုံးသပ်ရသော် အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးက ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုသောဒီကရီမှာ ၎င်းအပေါ် အတည်မဖြစ်သည့်အပြင် ၎င်းအားအကြီးအကျယ် ထိခိုက်နစ်နာမှုမရှိခြင်း၊ ဒီကရီ၌ အကျိုးဝင်သော ပစ္စည်းတွင် ဦးမြင့်စိုးအနေဖြင့် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိခြင်း၊ ဦးမြင့်စိုးသည်

အချင်းဖြစ်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်နိုင်ရန် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၃၉ အရ တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိသူမဟုတ်ခြင်းတို့ကြောင့် အဆိုလွှာတွင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသဖြင့် မူလတိုင်းတရားရုံးက အဆိုလွှာ ကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇ နည်း ၁၁ (က) အရ ပယ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်သည်။

စာမျက်နှာ

ဦးမြင့်စိုး နှင့် ဦးတင်ရွှေ ပါ ၂

၃၆၈

ကွယ်လွန်သူကျန်ရစ်သောပစ္စည်းများကိုထိန်းသိမ်းရန်အတွက်ကွယ်လွန်သူ၏တူ၊ တူမများ၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူအမည်ဖြင့် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းရှိမရှိ။ ကွယ်လွန်သူတွင် ဝရန်မြေတစ်ကွက်ကျန်ရစ်သည်။ ကွယ်လွန်သူ၏တူ၊ တူမများက ကွယ်လွန်သူနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ခြင်းမရှိသူအား ကိုယ်စားလှယ်စာ လွှဲအပ်ထားသည်။ ထိုသူက ကွယ်လွန်သူ၏တူ၊ တူမများအမည်ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ၎င်း၏အမည်ဖြင့်အမွေထိန်းလက်မှတ်စာလျှောက်ထားရာ ထိုသူအား အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးနိုင် မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်သည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်၍ ၎င်းကွယ်လွန်ချိန်တွင် ကျန်ရစ်ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး စီမံထိန်းသိမ်းရန် လိုအပ်ကြောင်း အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့သော် အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၈ (၁) အရ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားသူသည် ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေတစ်ရပ်လုံးကိုဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုဖြစ်စေ ရထိုက်သူဖြစ်ရမည်။

မူလတရားရုံးက ဦးလှသိန်းအား ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏ ကျန်ရစ်ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပြီး ယင်းအမိန့်ကို တရားရုံးချုပ်က အတည်ပြုခဲ့သည်။ ထိုသို့မူလရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် ဦးတိတ်၏တူ၊ တူမများက ဦးလှသိန်းအား အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားရန်အတွက် အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ ပေးအပ်ပြီး ဦးတိတ်၏ကျန်ရစ်သော မရွှေ

မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးတွင် အမွေထိန်း
လက်မှတ်စာ လျှောက်ထားရယူရန် ဦးလှသိန်းအား တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည်
ဟု တင်ပြချက်အပေါ် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

စာမျက်နှာ

သို့ရာတွင် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားသူ ဦးလှသိန်း
သည် ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်နှင့် သွေးသားတော်စပ်သူမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်
ပေါက်သည်။ ဦးလှသိန်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏တူမ ဒေါ်ကျင်ကြူး၏
ခင်ပွန်းသာဖြစ်ပြီး ဒေါ်ကျင်ကြူး သက်ရှိထင်ရှားရှိနေချိန်တွင် ဦးတိတ်နှင့်
သွေးသားတော်စပ်မှုမရှိသည့် ဦးလှသိန်းသည် ဦးတိတ်၏အမွေကိုဆက်ခံ
ထိုက်သူမဟုတ်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ကွယ်လွန်သူဦးတိတ်၏ အမွေကိုဆက်ခံခွင့်မရှိ
သူ ဦးလှသိန်းမှ ဦးတိတ်ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းကို ထိန်းသိမ်းရန် အမွေထိန်း
လက်မှတ်စာ လျှောက်ထားခြင်းကို မူလရုံးက ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းသည် အမွေဆက်
ခံခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၈ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း
သုံးသပ်တွေ့ရှိရသည်။

ဒေါ်မူမူ (ခ) ဒေါ်ကျင်သန်း နှင့် ဦးလှသိန်း ပါ ၂

၃၀၀

အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားသူအားနှင့်ထုတ်လိုမှု၊ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို
အပျောက် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူရာတွင်
လက်ရောက်မရရှိခဲ့ခြင်း၊ ဝယ်သူကမူလကပင်လက်ရှိ နေထိုင်
လျက်ရှိသော တိုက်ခန်းရောင်းသူများအား ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်
နေသူအဖြစ် တရားစွဲဆိုခြင်း၊ မူလကပင် နေထိုင်သူတို့အား
တိုက်ခန်း လက်ရောက်မရသည့် ဝယ်သူ၏ အခွင့်အမိန့်အရ
နေထိုင်သူများအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်-မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြင့်နှင့် မသန်းသန်းထွေး
တို့သည် အချင်းဖြစ်အခန်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိ
ခဲ့ခြင်းမရှိ၍ ငှားရမ်းသူများ ဖြစ်မလာနိုင်ပေ။

အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြင့်နှင့် မသန်းသန်းထွေးတို့သည် အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ချိုလေးတို့ထံမှ အချင်းဖြစ်အခန်းကို ဝယ်ယူရာတွင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခြင်း မဟုတ်သောကြောင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ အခန်း၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်းရရှိမည်မဟုတ်ချေ။

အပျောက်စနစ်ဖြင့်ဝယ်ယူသည်ဆိုလျှင်လည်း အခန်းကို လက်ရောက်မရရှိခဲ့သောကြောင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅ အရ အခန်း၏အကျိုးခံစားခွင့်ကိုလည်း လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

ထိုအခြေအနေတွင် အချင်းဖြစ်အခန်း၏ အိမ်ငှားများ ဖြစ်ကြသော အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းတို့အား အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြင့်တို့က အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအဖြစ် နေထိုင်ခွင့် ပြုကြောင်း ကတိစာချုပ် (သက်သေခံအမှတ်-၀) စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုရုံမျှဖြင့် အယူခံတရားလိုဦးဌေးဝင်းတို့သည် အိမ်ငှားအဖြစ်မှ အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြင့်တို့၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားမည် မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၆ ပါ ပြဌာန်းချက်အရ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူသည် ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်သူ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ဝင်ရောက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အဆိုပါ ပြဌာန်းချက်အရ အခွင့်အမိန့်ပေးသူသည် အခွင့်အမိန့်ပေးစဉ်က ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပေးသည်ဆိုသော ပစ္စည်းကို လက်ရှိဖြစ်ရန် လိုအပ်ကြောင်း မြင်သာပေသည်။

ဦးဘခင် (ခ) ဦးအဒူလ်ဆိုလ် ပါ ၃ နှင့် ဦးအဒူ (ခ) ဦးထွန်းလှ ပါ ၂ အမှု^(၄) တွင် ဥပဒေသဘောအရဆိုလျှင် ဥပစာတစ်ခု၏ပိုင်ရှင်သို့မဟုတ် ယင်းဥပစာကို စီမံခန့်ခွဲခွင့်ရှိသူကသာ အခြားသူတစ်ဦးအား ယင်းဥပစာ၌ နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုနိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ ဥပစာတစ်ခု၏ပိုင်ရှင် သို့မဟုတ် ယင်းဥပစာကို စီမံခန့်ခွဲခွင့်ရှိသူမှာ ဥပစာကို လက်ရှိဖြစ်သူ (Possession) သို့မဟုတ် ဥပဒေသဘောအရ လက်ရှိဖြစ်သူ (Constructive Possession) ဖြစ်ပေရာ ယင်းထုံးဖွဲ့ချက်သည် သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၆ ပါ ပြဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အပျောက်အရောင်းအဝယ်

စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သော်လည်း လက်ရှိရယူခဲ့ခြင်းမရှိသည့် ဝယ်ယူသူက ထိုအခန်းတွင် မူလကပင် နေထိုင်လျက်ရှိသော ရောင်းသူများအား အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူများအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့်ရှိကြောင်း စီရင်ဆုံးဖြတ်သည့် တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် မှားယွင်းပေသည်။

စာမျက်နှာ

ဦးဌေးဝင်း ပါ ၂ နှင့် ဒေါ်အေးမြင့် ပါ ၂

၃၃၆

မြန်မာနိုင်ငံသား ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တစ်ဦး မကွယ်လွန်မီက ရေးသားခဲ့သည့် သေတမ်းစာကိုသေတမ်းစာအတည်ပြုလက်မှတ်ထုတ်ပေးရန်လျှောက်ထားခြင်း၊ ကွယ်လွန်သူ၏ဇနီးမှာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်၍ ထိုသူ၏ အမွေဆက်ခံမှုကိစ္စကို ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရခြင်း၊ ယင်းဥပဒေအရ ထိုသူနှင့် ထိုသူတို့၏မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မြန်မာလူမျိုး ချည်းဖြစ်ဘီသကဲ့သို့ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအတိုင်း အဆုံးအဖြတ် ပေးရခြင်း၊ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် သေတမ်းစာရေးသားပိုင်ခွင့် မရှိ၍ ဟိန္ဒူဘာသာဝင် လင်ယောက်ျားရေးသားခဲ့သည့် သေတမ်းစာမှာ တရားမဝင်ခြင်း၊

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့်အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄ တွင် “ အခြားတည်ဆဲဥပဒေများတွင်လည်းကောင်း၊ တရားဥပဒေကဲ့သို့အာဏာရှိသော ဓလေ့ထုံးစံများတွင်သော်လည်းကောင်း မည်သို့ပင်ဆန့်ကျင်လျက်ပါရှိစေကာမူ ဤအက်ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမနှင့် ထိုမိန်းမ၏ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သော လင်ယောက်ျားတိုင်းအပေါ် အာဏာသက်ရောက်ရမည်” ဟုလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၄(၁) တွင် “ ဤအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူခံရသူတို့၏ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့်စပ်လျဉ်းသော ကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့နှင့် ထိုသူ၏မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်ဘီသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်” ဟု

လည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၄(၂) တွင် “ ဤပုဒ်မနှင့် ပုဒ်မ ၂၆ ပါကိစ္စများ အလို့ငှာ “ မိသားစု” ဆိုသည့်စကားရပ်တွင် တရားဝင်လင်၊ တရားဝင် မယား သို့တည်းမဟုတ် မယားများနှင့် တရားဝင်သားသမီးများ ပါဝင်သည်” ဟုလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၅(၁) တွင် “ လင်မယားကွာရှင်းမှု ကိစ္စ၊ ပစ္စည်းခွဲဝေမှုကိစ္စ၊ သားသမီးထိန်းသိမ်းမှုကိစ္စဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မသတ်၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဤအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားကြသူတို့ အပေါ် သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့ အပေါ်သို့ ထိုသူတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်း ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ အာဏာသက်ရောက်ရမည်” ဟုလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၆ တွင် “ ဤအက် ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားကြသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့၏ အမွေဆက်ခံမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်ကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့နှင့် ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုး ချည်းဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်” ဟုလည်းကောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဟိန္ဒူဘာသာဝင် ဦးရန်လတန်၏ အမွေဆက်ခံမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသော ကိစ္စအားလုံးကို မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ် (မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ)အရ အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးရန်လတန်သည် မကွယ်လွန်မီက သက်သေ ခံမှတ် (ခ) သေတမ်းစာကို ရေးသားခဲ့ခြင်းမှာ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်း ဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်နေသဖြင့် ထိုသေတမ်းစာမှာ တရားမဝင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သေတမ်းစာအား အတည်ပြုရန်အတွက် သေတမ်းစာအတည်ပြုလက်မှတ် ထုတ်ပေးရန် မလိုအပ်ချေ။

ဦးမောင်စိန် နှင့် ဦးညွန့်မောင်

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ (၄) နှင့် ၂၁ (၇) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၊ အငှားချထားရမည့် ဥပစာသည်လစ်လပ်မှသာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်အနေ ဖြင့် ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း၊ ထိုလုပ်ပိုင်ခွင့်တွင် အဆိုပါ

တိုက်ခန်း တွင် နေထိုင်သူသည် အိမ်ငှားဟုတ်-မဟုတ်၊ တရားမဝင်နေထိုင်သူ ဟုတ်-မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ရန် အခွင့်အာဏာပေးအပ်ထားမှု မရှိခြင်း၊ ပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသည့် အခန်းကိုပြည်သူပိုင်သိမ်းခြင်းမှ ရပ်စဲ၍ပိုင်ရှင်သို့ပြန်လည်လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည်အခါ အဆိုပါပြည်သူပိုင်သိမ်းထား သည့် အခန်းတွင် အငှားချထားခြင်းခံရသူသည် ပိုင်ရှင်၏ အိမ်ငှားအဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဥပစာကို တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူအား အငှားချထားရန် အိမ်ရှင်အား ဆင့်ဆိုခွင့်ကို ပုဒ်မ ၂၁ (၄) တွင် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်အား အပ်နှင်းထားရာ ထိုပုဒ်မအရ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်မှာ အငှားချထားရမည့်ဥပစာသည် လူနေထိုင်ရန် ဥပစာဖြစ်ရမည်၊ အိမ်ရှင်ရှိရမည်၊ ဥပစာမှ ယခင်အိမ်ငှား ထွက်ခွာသွားပြီး ဖြစ်ရမည် သို့မဟုတ် ထွက်ခွာသွားမည့်ဆဲဆဲဖြစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

ဦးစိန်လင်း နှင့် ရန်ကုန်မြို့၊ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ပါ ၃^(၁) အမှုတွင် “လူနေထိုင်ရန်ဥပစာမှာ လစ်လပ်မှသာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က ပုဒ်မ ၁၆-ကက (၄) [ယခုပုဒ်မ ၂၁ (၄)] အရ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဥပစာတွင် နေထိုင်ပြီးဖြစ်သည့်အချိန်တွင် ၎င်းသည် အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုနိုင်၊ သို့ဖြစ်၍ ၎င်း၏ဆောင်ရွက်ချက်သည် စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာမရှိဘဲ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

သက်သေခံအထောက်အထားများအရ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းတွင် မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးဝင်းကို နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။ ဦးဝင်းကိုသည် ၎င်း၏ဖခင် အိမ်ငှားဝိဇ္ဇာ ဦးမောင်ကိုအား အကြောင်းပြု၍ အိမ်ငှား၏ မိသားစုဝင်အဖြစ် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ငှား၏ မိသားစုများ နေထိုင် လျက် ရှိသဖြင့် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းမှ အိမ်ငှား ထွက်ခွာသွားပြီးဖြစ်သည် သို့တည်းမဟုတ် ထွက်ခွာသွားမည့်ဆဲဆဲ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုအခန်းသည် လစ်လပ်သည့် အခန်း မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်အနေဖြင့် ပုဒ်မ ၂၁ (၄) အရ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငှားချထားရန် ပိုင်ရှင်အား ဆင့်ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ ဆင့်ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်သောကြောင့် ပုဒ်မ

၂၁ (၇) အရ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ရန်လည်း အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

စာမျက်နှာ

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ ပုဒ်မ ၂၁ (၄) နှင့် ပုဒ်မ ၂၁ (၇) တို့အရ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွင် အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းတွင် နေထိုင်သူသည် အိမ်ငှားဟုတ် မဟုတ်၊ တရားမဝင်နေထိုင် သူဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရန် ထိုဥပဒေက အခွင့်အာဏာပေးထားခြင်း မရှိပေ။ အခွင့်အာဏာ ပေးအပ်ထားခြင်းမရှိဘဲနှင့် ဆုံးဖြတ်ထားသည့် မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တရားရုံးက လိုက်နာရန် မလိုချေ။ စီမံခန့်ခွဲရေးနည်းလမ်းအရ ဆောင်ရွက်ထားသော မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ အမှုအမှတ် ၁၈/၉၄ ပါ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အခွင့်အာဏာမရှိဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်၍ တရားရုံး၏ စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက် များအပေါ် လွှမ်းမိုးသည့် စည်းနှောင်အားရှိသော ဆုံးဖြတ်ချက်မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းသည် ပြည်သူပိုင်သိမ်း ထားသည့် တိုက်ခန်းဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အမှတ် ၁ တရားပြိုင် ဦးဝင်းကို၏ဖခင် ဝိဇ္ဇာဦးမောင်ကိုသို့ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနမှ အငှားချထား ခဲ့ကြောင်း သက်သေထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည်။ အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းကို အငှားချထားခဲ့သည့် အနေအထားဖြင့် မြို့ရွာနှင့်အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဦးစီး ဌာနက အဆောက်အအုံပိုင်ရှင် ဦးဘွန်စိန်နှင့် ဒေါ်စန်းနိုင်တို့အား ၂၆- ၁-၉၃ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (ဂ) ဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသည့်အခန်းကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းခြင်းမှ ရပ်စဲ၍ ပိုင်ရှင်သို့ ပြန်လည်လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည့်အခါ အဆိုပါပြည်သူ ပိုင်သိမ်းထားသည့်အခန်းတွင် အငှားချထားခြင်းခံရသူသည် ပိုင်ရှင်၏ အိမ်ငှားအဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်သည်။

ဒေါ်စန်းနိုင် နှင့် ဦးဝင်းကို ပါ ၂

၂၇၀

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရအပ်နှင်းထားသော အာဏာကိုတရားရုံးက အထူးသတိထား၍ ကျင့်သုံးရခြင်း၊ တရားစွဲဆိုခြင်းအားဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရမည်ဟု မမျှော်လင့်နိုင်လျှင် တရားရုံးက တိုင်လျှောက်ချက်လုပ်ရန်

မသင့်ကြောင်း။

စာမျက်နှာ

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ တရားစွဲ ဆိုရန်တာဝန်မှာ တရားရုံးအပေါ် လုံးဝကျရောက်သည်။ ထိုပုဒ်မအရ အပ်နှင်းထားသော အာဏာကို တရားရုံးက အထူးသတိထား၍ ကျင့်သုံး ရသည်။ တရားမျှတမှု အလို့ငှာ လိုအပ်မှသာ ကျင့်သုံးရသည်။ ပုဒ်မ ၄၇၆ ပါအကြောင်းကိစ္စသည် ပုဂ္ဂလိကအချင်းချင်းဖြစ်ပွားသည့် အမှုကိစ္စ နှင့်မသက်ဆိုင်။ တရားစီရင်ရေးဖြူစင်သန်ရှင်းစေရန် အလို့ငှာ အများ ပြည်သူ့ဆိုင်ရာတာဝန်အရ တရားရုံးက အရေးယူဆောင်ရွက်ရသည်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ တရားရုံးက အရေး ယူဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၄၁၈ တွင် “ ကောင်းမွန်သင့်လျော်သောအကြောင်းယုတ္တိမရှိဘဲလျက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ အမှုစွဲဆိုခြင်းမပြုရန် တရားရုံးများက ဝရပြုကြရမည်။ သို့သော်ငြားလည်း ပြည်သူ့တရားမျှတမှုကို ဆန့်ကျင်သော ပြစ်မှုများနှင့် အလားတူသော ပြစ်မှုများအတွက် တရားစွဲဆိုခြင်းတွင် ကြုံကြိုက်ရမည့်ပင်ပန်းခြင်းဒုက္ခမှ တရားရုံးများက ရှောင်သွေခြင်း မပြုရ။ တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာ သက်သေခံချက်နှင့်စပ်လျဉ်းသော ကိစ္စများတွင် မှန်ကန်ခြင်းကို ရိုသေလေးစားခြင်းရှိစေရန်ပြုထားသည့် တရားဥပဒေကို ပြစ်ဒဏ်မခံရဘဲ တာဝန်မဲ့ချိုးဖောက်ခြင်း မပြုကြစေရန် တရားရုံးများ၌ စောင့်ရှောက်ရမည့် ဝတ္တရားရှိသည်။ သို့ရာတွင် ရနိုင်သည့် သက်သေခံ ချက်သည် ယုတ္တိတန်ထင်ရှားသော အမှုဖြစ်စေရန် လုံလောက်သည်မဟုတ် လျှင် ထို့ပြင်လည်း တရားစွဲဆိုခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရမည်ဟု သင့်လျော်စွာ မျှော်လင့်နိုင်မည်မဟုတ်လျှင် တိုင်လျှောက်ချက်မပြုရ ” ဟုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

တရားစွဲဆိုခြင်းအားဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရမည်ဟု သင့်လျော်စွာ မျှော်လင့်နိုင်မည်မဟုတ်လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ တိုင်လျှောက်ချက်ပြုခြင်းသည် အများပြည်သူ့ဆိုင်ရာ တရားမျှတမှု ၏ အကျိုးအတွက် ပြုလုပ်သည်ဟု မဆိုနိုင်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ယခုအမှုတွင် ကာယကံရှင် မစ္စတာကဇူဟီတို့

ကွန်နီကိုယ်တိုင် အစည်းအဝေးဖိတ်စာပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသည့် လက်မှတ်မှာ ၎င်းကိုယ်တိုင်ရေးထိုးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တရားရုံးရှေ့ မှောက်၌ အတိအလင်းထွက်ဆိုထားသည်။ ဖိတ်စာတွင် ဖိတ်ကြားသည့် နေ့ရက်၌ အစည်းအဝေးကျင်းပပြီး မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီလည်း အစည်း အဝေးတက်ရောက်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီက အစည်း အဝေး ဖိတ်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဖိတ်စာပေါ်ရှိ လက်မှတ်မှာ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီ၏ လက်မှတ်နှင့် မတူ၍ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီ ရေးထိုးခြင်း မဟုတ်ဟု ယူဆစေဦးတော့ ယင်း လက်မှတ်ကို မစ္စတာ မစ်စူရိုနာကာတာရာ ရေးထိုးကြောင်း အထောက် အထား တစ်စုံတစ်ရာ မရှိချေ။

သို့ဖြစ်ရာ မစ္စတာ မစ်စူရိုနာကာတာရာအပေါ် အရေးယူနိုင်ရန် လုံလောက်သည့်သက်သေခံချက်မရှိ တရားစွဲဆိုခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီ ရင်ခြင်းခံရမည်ဟု မျှော်လင့်နိုင်သော အထောက်အထားလည်း မရှိသည့် အခြေအနေတွင် တရားရုံးက တိုင်လျှောက်ချက်ပြုလုပ်ရန် မသင့်ချေ။

မြန်မာထရာဗဲလ်ဗျူရိုကုမ္ပဏီလီမိတက် နှင့် မစ္စတာမစ်စူရိုနာကာတာရာ (၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဇော်ဝင်း) (မြန်မာထရာဗဲလ်ဗျူရိုကုမ္ပဏီ လီမိတက်၏ဒါရိုက်တာ)

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
ဇန်နဝါရီလ
၂၅ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေးနှင့်
ဦးချစ်လွင် တို့၏ရှေ့တွင်

ကူအမင် (ခ) ဦးကျော်လွင်
(၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဦးအောင်ဝင်း)
နှင့်
ဦးအဟောင်*
(၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်
သည့် ဒီကရီမှ တင်သွင်းသောပြင်ဆင်မှုတွင် တရားရုံးချုပ်က
အကြောင်းခြင်းရာ အငြင်းပွားမှုများကို အယူခံမှုသဖွယ်
သုံးသပ်၍ အောက်ရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်း
သည် အယူခံဝင်ခွင့်ကို အတိအလင်းပိတ်ပင်ထားသော သီးခြား
သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်
ဆန့်ကျင်ခြင်းရှိ-မရှိ၊ ပြင်ဆင်မှုတွင် တရားရုံးချုပ်က အကြောင်း
ခြင်းရာ အငြင်းပွားမှုများကို အယူခံမှုသဖွယ် သုံးသပ်၍ မူလရုံး
၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စွက်ဖက်ပြင်ဆင်ခြင်းသည် တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ အခွင့်အာဏာကို ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာ
ရောက်-မရောက်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဤအမှုသည် အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားလို
အပေါ် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ အချင်းဖြစ်
တိုက်ခန်း လက်ရောက်ရလိမ့် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ သီးခြားသက်သာခွင့်
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ တရားစွဲဆိုသော အမှုတွင် ချမှတ်သောဒီကရီ

+ ၂၀၀၁ ခုနှစ် တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၁
* ၂၀၀၁ ခုနှစ် တရားမပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၆ တွင် ချမှတ်သော ၆-၆-၂၀၀၁ ရက်
နေ့စွဲပါ တရားရုံးချုပ်(ရန်ကုန်) ၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု

ကူအမင် (ခ)
ဦးကျော်လွင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးအောင်ဝင်း)
နှင့်
ဦးအဟောင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

ကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိဟု ယင်းပုဒ်မတွင် အတိအလင်းပိတ်ပင်ထားသဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ အရ ပြင်ဆင်မှုသာ တက်ရောက်ခွင့် ရှိမည်ဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသောအမှု တွင် ချမှတ်သည့်ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမှာ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် မိမိ၏ပိုင်ဆိုင်မှု (Title) ကို အခိုင်အမာပြဆိုပြီး ထိုပစ္စည်းကို ပြန်လည်လက်ရောက်ရရှိရန် တရားတစ်ထုံးထပ်မံစွဲဆိုနိုင်ပြီး ထိုစွဲဆိုမှုတွင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပါက အဆင့်မြင့်တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပြင်ဆင်မှုတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသည့်အချက်သုံးချက်နှင့် အကျုံးဝင်မှသာ ပြင်ဆင်မှုရုံးက အောက်ရုံး ၏အမိန့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြင်ဆင်မှုတွင် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ရာ၌ အယူခံမှုတွင် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သကဲ့သို့ အကြောင်းခြင်းရာပြဿနာများကို စိစစ်ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားရုံးချုပ်က ပြင်ဆင်မှုတွင် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ရာ၌ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားချက်များအရ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် မည်ကဲ့သို့ အကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း စိစစ်သုံးသပ်ထားခြင်းမရှိဘဲ အငြင်းပွားမှု ပြဿနာများအပေါ် အယူခံမှုသဖွယ် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်း သည် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ အယူခံဝင်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ အတိအလင်းပိတ်ပင်တားမြစ်ချက်ကို ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာ ရောက်သည့်အပြင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ အခွင့်အာဏာ ကို ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာရောက်ကြောင်း သုံးသပ်တွေ့ရှိရသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျော်ထွန်းအောင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးချန်ထွန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ (မလာ)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၉၀ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးအဟောင်က ၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်စန်းစန်းဝင်းမှတစ်ဆင့် အယူခံတရားလို ကူအမင် (ခ) ဦးကျော်လွင် အပေါ် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ လက်လွတ်သွားသော အခန်းကို လက်ရောက်ပြန်လည်ရလို့မူ စွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံ တရားပြိုင် ဦးအဟောင်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် တရားမ ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၄၉/၂၀၀၁ ဖြင့် ဝင်ရောက်ခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ်က မူလ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံတရားပြိုင် ဦးအဟောင်စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီချမှတ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးပေးရန် အယူခံတရားလို ကူအမင် (ခ) ဦးကျော်လွင်က ၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဦးအောင်ဝင်းမှ တစ်ဆင့် လျှောက်ထားရာတွင် တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါ ပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်-

၂၀၂
 ကူအမင် (ခ)
 ဦးကျော်လွင်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးအောင်ဝင်း)
 နှင့်
 ဦးအဟောင်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

- (၁) သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်သည့်ဒီကရီမှ တင်သွင်းသော ပြင်ဆင်မှုတွင် တရားရုံးချုပ်က အကြောင်းခြင်းရာ အငြင်းပွားမှုများကို အယူခံမှုသဖွယ် သုံးသပ်၍ အောက်ရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းသည် အယူခံဝင်ခွင့်ကို အတိအလင်း ပိတ်ပင်ထားသော သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းရှိ-မရှိ။
- (၂) ပြင်ဆင်မှုတွင် တရားရုံးချုပ်က အကြောင်းခြင်းရာ အငြင်းပွားမှုများကို အယူခံမှုသဖွယ် သုံးသပ်၍ မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စွက်ဖက်ပြင်ဆင်ခြင်းသည် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ အခွင့်အာဏာကို ဆန့်ကျင် ဆုံးဖြတ်ရာရောက်-မရောက်။

အယူခံတရားပြိုင်က ၎င်း၏အဆိုလွှာတွင် ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ အမှတ် (၁) ရပ်ကွက်၊ အနော်ရထာလမ်း၊ အမှတ် ၁၈၁ မြေညီထပ် အခန်းကို မူလပိုင်ရှင် ဦးအရှုရပ်ခန်းထံမှ တန်ဖိုးငွေကျပ် ၂၅၅၀၀၀

၂၀၂
 ကူအမင် (ခ)
 ဦးကျော်လွင်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးအောင်ဝင်း)
 နှင့်
 ဦးအဟောင်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

ဖြင့် လွှဲပြောင်းရယူခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ်အခန်းကို လွှဲပြောင်းဆက်ခံသည့်နေ့မှစ၍ တစ်ဆက်တည်း လက်ဝယ်ထားရှိနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်အခန်းကို ယောက်ဖတော်သူ ဦးခူးကေချောင်းက တက်နေလင်း လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်းကို အယူခံတရားပြိုင်က ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းဦးခူးကေချောင်း၏ လက်ဘက်ရည်ဆိုင်ကို အယူခံတရားလိုက ကြီးကြပ်ပေးခဲ့သော်လည်း အယူခံတရားလိုကို အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် လုံးဝနေထိုင်ခွင့် မပေးခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် အမှတ် ၁၄၃ မြေညီထပ်၊ ဘိုကလေးဈေးလမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်တွင် အိမ်ထောင်စုစာရင်းဖြင့် အမြဲနေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် အယူခံတရားပြိုင်ပိုင် အိမ်ခန်းတွင် အယူခံတရားပြိုင်မသိဘဲ ခွင့်ပြုချက်လည်းမရရှိဘဲ အယူခံတရားပြိုင်၏ အိမ်ထောင်စုစာရင်းတွင် အယူခံတရားပြိုင်၏ အစ်ကိုဟု ဖော်ပြ၍ အယူခံတရားပြိုင်၏ လက်မှတ်အတုထိုးကာ ၁၂-၄-၉၀ ရက်နေ့တွင် စာရင်းသွင်းခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် ၎င်းနေထိုင်ရာ ဘိုကလေးဈေးလမ်းမှ အယူခံတရားပြိုင်နေထိုင်သည့် အမှတ် ၁၈၁၊ မြေညီထပ်၊ အနော်ရထာလမ်းကို အယူခံတရားပြိုင်၏ သဘောတူခွင့်ပြုချက်မပါဘဲ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်းကို အယူခံတရားပြိုင်သည် သဘောမတူ၍ အရေးယူပေးရန် သက်ဆိုင်ရာသို့ တိုင်တန်းခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် တရားလို၏ အိမ်ခန်းတွင် မည်သည့်အခွင့်အရေးမျှမရှိဘဲ ဆက်လက်နေထိုင်ခြင်းဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်နှင့် တူမတော်သူတို့အား အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် နေထိုင်ခြင်းမပြုရန် မတရားတားဆီးခဲ့၍ အယူခံတရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ်အခန်းကို လက်လွတ်ဖြစ်ခဲ့ရ၍ အချင်းဖြစ်အခန်းအား လက်ရောက် ပြန်လည်ရထိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့်အဆိုပြုသည်။

အယူခံတရားလိုက ၎င်း၏အချေလွှာတွင် ၎င်းသည် မိမိကိုယ်ပိုင် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းကို မိမိကိုယ်တိုင် ဦးဆောင်လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြစ်၍ မည်သူ၏လက်အောက်တွင်မှ အလုပ်လုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်အခန်းကို ပိုင်ရှင် ဦးအရှုရပ်ခန်းထံမှ အယူခံတရားလိုက ၎င်း၏ငွေဖြင့် ဝယ်ယူပြီး စာချုပ်ကိုမူ ဦးဝင်းကြည်၊ ဦးအဟောင်တို့၏အမည်ဖြင့် အစုစပ်ဝယ်ယူထားသည့်သဘော လက်မှတ်ရေးထိုးထားကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်အခန်း၏တန်ဖိုးမှာ ငွေကျပ် ၁၇၅၀၀၀ ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်း ဝယ်ယူသည့် အခွန်ငွေကျပ် ၉၆၉၆ ကို အယူခံတရားလိုက ပေးဆောင်

၂၀၀၂
 ကူအမင် (ခ)
 ဦးကျော်လွင်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးအောင်ဝင်း)
 နှင့်
 ဦးအဟောင်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

ခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် အချင်းဖြစ်အခန်း လွှဲပြောင်းလက်ခံ စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီးနောက် ဦးအဟောင်နှင့် ဦးဝင်းကြည်အား အချင်းဖြစ် အခန်းနှင့် ပတ်သက်သည့် ကတိဝန်ခံချက်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးစေ ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးအဟောင်သည် အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းတွင် နေထိုင်ခြင်းမရှိ ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းကို ပိုင်ရှင် ဦးအရှုရပ်ခန်းထံမှ ၃၁-၇-၇၈ နေ့တွင် စတော်ငွေကျပ် ၃၀၀၀၀၊ ဆိုင်လခ တစ်လလျှင် ၇၅၀ ကျပ်ဖြင့် ငှားရမ်း၍ တက်နေလင်း လက်ဘက်ရည်ဆိုင် ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းလက်ဘက်ရည်ဆိုင်ကို အယူခံတရားလို ကသာ ပိုင်ဆိုင်ပြီး ဆိုင်၏အခွန်အရပ်ရပ်ကို အယူခံတရားလို၏အမည် ဖြင့်သာ ပေးဆောင်ခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် အမှတ် ၁၄၃၊ မြေညီထပ်၊ ဘိုကလေးဈေးလမ်းတွင် ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလထိ နေထိုင်ပြီးနောက် အချင်းဖြစ်အခန်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို နိုင်ငံခြားသို့ရောက်ရှိနေသည်ကို အယူခံ တရားပြိုင်က အခွင့်ကောင်းယူ၍ မမှန်မကန် တိုင်ကြားတရားစွဲဆိုခြင်း သာဖြစ်ကြောင်း ချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အချင်းဖြစ်အခန်းကို ဦးကျော်လွင်သည် ဦးအရှုရပ်ခန်းထံမှ အိမ်ငှားအနေဖြင့် ၁၉၇၈ ခုနှစ်မှစ၍ လက်ရှိဖြစ် ခဲ့သည်ဟု ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်အခန်းကို ပိုင်ရှင် ဦးအရှုရပ်ခန်း ထံမှ ဦးကျော်လွင်၏ငွေဖြင့် ဦးအဟောင်နှင့် ဦးဝင်းကြည်တို့ အမည်ခံ၍ ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ထပ်ဆင့်ကတိစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးစေခဲ့သည်မှာ မှန်ကြောင်း၊ ဦးအဟောင်သည် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းတွင် သန်းခေါင် စာရင်းဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်ဆိုသည့် အချက်မှလွဲ၍ လက်ရှိနေထိုင်ခဲ့သည်ဟု မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဦးအဟောင်သည် အချင်းဖြစ်အခန်းကို လက်ရှိဖြစ် နေရာမှ လက်မဲ့ဖြစ်သွားရသည်ဟု မပေါ်ပေါက်သဖြင့် သီးခြား သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ သက်သာခွင့်မရထိုက်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က မူလရုံးတရားလိုသည် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို ဝယ်ယူခြင်းဖြင့် ပိုင်ဆိုင်မှုရှိကာ သန်းခေါင်စာရင်းအရ နေထိုင်သည်ဟု ပေါ်ပေါက်သဖြင့် တရားဝင်နေထိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ မူလတိုင်းတရားရုံးက ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို အခြေခံသုံးသပ်သည့်အပြင် မူလရုံးတရားလိုတို့၏ နေထိုင် ပိုင်ခွင့်ကို မျက်ကွယ်ပြုခဲ့ခြင်းတို့မှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း

၂၀၀၂

ကုမ္ပဏီ (ခ)
ဦးကျော်လွင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးအောင်ဝင်း)
နှင့်
ဦးအဟောင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

သုံးသပ်၍ မူလတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ကာ
မူလရုံး တရားလိုစွဲဆိုသည့်အတိုင်း အမှုကို အနိုင်ဒီကရီချမှတ်သည်။
အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသောအမှုတွင် ချမှတ်သည့်ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိ
ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမှာ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း လက်ရှိဖြစ်သူ
တရားလိုသည် ၎င်း၏သဘောတူညီမှုလည်းမရှိ၊ တရားဥပဒေနှင့်အညီ
လည်းမဟုတ်ဘဲ ထိုပစ္စည်းမှ ဖယ်ရှားခြင်းခံရလျှင် ထိုပစ္စည်းတွင် မိမိ၏
ပိုင်ဆိုင်မှု (Title) ကို အခိုင်အမာပြဆိုပြီး ထိုပစ္စည်းကို ပြန်လည်
လက်ရောက်ရရှိရန် တရားတစ်ထုံးထပ်မံစွဲဆိုနိုင်ပြီး ထိုစွဲဆိုမှုတွင် ရုံးနိမ့်ခဲ့
ပါက အဆင့်မြင့်တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိသောကြောင့်ဖြစ်ကြောင်း၊
ပြင်ဆင်မှုတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်
အချက် (၃) ချက်နှင့် ငြိစွန်းခြင်းရှိ-မရှိကိုသာ စိစစ်ရန်ဖြစ်ပြီး ထိုအချက်
(၃) ချက်လုံးနှင့်ဖြစ်စေ၊ တစ်ချက်ချက်နှင့်ဖြစ်စေ ငြိစွန်းမှသာ ပြင်ဆင်မှုရုံး
အနေဖြင့် အောက်ရုံး၏အမိန့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နိုင်ကြောင်း၊ တရားမ
ပြင်ဆင်မှုအမှတ် ၅၄၆/၂၀၀၁ ၌ တရားရုံးချုပ်က စိစစ်သုံးသပ်ချက်များ
သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အချက်
များမဟုတ်သော အကြောင်းခြင်းရာပြဿနာကို စိစစ်သုံးသပ်ထားချက်
များ ဖြစ်နေ၍ အယူခံမှုကဲ့သို့ စိစစ်သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းဖြစ်သည်မှာ
ပေါ်ပေါက်နေကြောင်း၊ ထိုသို့ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ တွင်
ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အချက်များ မဟုတ်သော အကြောင်းခြင်းရာပြဿနာကို
အယူခံမှုကဲ့သို့ စိစစ်သုံးသပ်ပြီး ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကို တရားရုံးချုပ်က ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းသည် အယူခံဝင်ခွင့်ကို
အတိအလင်းပိတ်ပင်ထားသော သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉
ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်နေကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက သီးခြား
သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသောအမှုကို စစ်ဆေး
ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ၎င်းအား တရားဥပဒေအရ အပ်နှင်းထားခြင်းမရှိသည့်
စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးခဲ့ခြင်းမဟုတ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ
၁၁၅ (က) တွင် ငြိစွန်းခြင်းမရှိကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးသည် ၎င်းအား
အပ်နှင်းထားသည့် စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းမရှိ
သောကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ (ခ) တွင် ငြိစွန်းခြင်း
မရှိကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးသည် စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရာတွင် ဥပဒေနှင့်

မညီဘဲဖြစ်စေ၊ အရေးပါသောနည်းလမ်းမကျမှုဖြင့်ဖြစ်စေ (Illegally or with material irregularity) ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်နှင့် ၎င်း၏ရှေ့နေလာရောက်လျှောက်လဲခြင်း မပြုပေ။

ဤအမှုသည် အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားလိုအပေါ် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း လက်ရောက်ရလိုမှုစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉ အရ တရားစွဲဆိုသောအမှုတွင် ချမှတ်သော ဒီကရီကို အယူခံ ဝင်ခွင့်မရှိဟု ယင်းပုဒ်မတွင် ဒ.တိအလင်း ပိတ်ပင်ထားသဖြင့် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ အရ ပြင်ဆင်မှုသာ တက်ရောက်ခွင့်ရှိမည် ဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၉ အရစွဲဆိုသော အမှုတွင် ချမှတ်သည့်ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမှာ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် မိမိ၏ပိုင်ဆိုင်မှု (Title) ကို အခိုင်အမာပြဆိုပြီး ထိုပစ္စည်း ပြန်လည်လက်ရောက်ရရှိရန် တရားတစ်ထုံးထပ်မံစွဲဆိုနိုင်ပြီး ထိုစွဲဆိုမှုတွင် ရုံးနိမ့်ခဲ့ပါက အဆင့်မြင့်တရားရုံးသို့ အယူခံဝင်ခွင့် ရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ပြင်ဆင်မှုတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ တွင် ပြဋ္ဌာန်း ထားသည့် အချက်သုံးချက်နှင့် အကျုံးဝင်မှသာ ပြင်ဆင်မှုရုံးက အောက်ရုံး ၏ အမိန့်ကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်မည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ပြင်ဆင်မှုတွင် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ရာ၌ အယူခံမှုတွင် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သကဲ့သို့ အကြောင်း ခြင်းရာပြဿနာများကို စိစစ်ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

မူလတိုင်းတရားရုံးမှ အယူခံတရားပြိုင်စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ် ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် အချင်းဖြစ်အခန်းကို တန်ဖိုးငွေကျပ် ၂၅၅၀၀၀ ဖြင့် ဦးအရှုရပ်ခန်းထံမှ ၁၅-၂-၈၀ ရက်စွဲပါ သက်သေခံ အမှတ် (က) စာချုပ်အရ ဦးအဟောင်က လွှဲပြောင်းလက်ခံသည်ဟု ပေါ်ပေါက် သော်လည်း ဦးဝင်းကြည်နှင့် ဦးအဟောင်တို့သည် သက်သေခံအမှတ် ၂၀ ဖြင့် တင်ပြထားသည့် ကတိဝန်ခံချက်အရ အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းကို အမည်ခံ များအနေဖြင့် ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်အိမ်ခန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဦးကျော်လွင်တစ်ဦးတည်းသာ

၂၀၀၂
ကုအမင် (ခ)
ဦးကျော်လွင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးအောင်ဝင်း)
နှင့်
ဦးအဟောင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

၂၀၀၂

ကူအမင် (ခ)
ဦးကျော်လွင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးအောင်ဝင်း)
နှင့်
ဦးအဟောင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ မည်သည့်အနှောင့်အယှက်မျှမပေးကြောင်း၊
ကတိဝန်ခံချက်ကို ဦးအဟောင်က လက်မှတ် ရေးထိုး ပေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်အခန်းကို လွှဲပြောင်းရောင်းချ သူဦးအရှုရပ်ခန်း၏
ထွက်ဆိုချက်အရ ဦးအဟောင်နှင့်ဦးဝင်းကြည်တို့သည် အချင်းဖြစ်
အိမ်ခန်းလွှဲပြောင်းစာချုပ်ကို ဦးကျော်လွင်ကိုယ်စား ခေတ္တ အမည်ခံ
ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းသာဖြစ်၍ ဦးအဟောင်သည် အချင်းဖြစ် အခန်းတွင်
မူလပိုင်ရှင်ထံမှ လွှဲပြောင်းလက်ခံယူသည့်အချိန်မှ တစ်ဆက်တည်း
နေထိုင်သည်ဟူသော အချက်မှာ အထင်အရှား ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိဘဲ
ဦးကျော်လွင်ကသာ ၃၁-၇-၇၈ ရက်စွဲပါ နှစ်ဦးသဘောတူ အိမ်ခန်း
ငှားရမ်းခြင်းကတိစာချုပ် သက်သေခံအမှတ် (၄) အရ အချင်းဖြစ်
အခန်းတွင် ထိုစဉ်ကစ၍ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ပြီး နိုင်ငံခြား
သွားသည်အထိ အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်
အိမ်ခန်း၏ အိမ်ထောင်စုစာရင်းတွင် ဦးကျော်လွင် ၁၂-၄-၉၀ နေ့မှ
စ၍ အမည်စာရင်းဝင်ရောက်ခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ အချင်း ဖြစ်အခန်းသို့
တရားပြိုင်ဦးကျော်လွင်က ထိုနေ့မှစ၍ ဝင်ရောက်သည်ဟု ကောက်ယူရန်
အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ မူလတရားလိုအနေဖြင့် အချင်းဖြစ်
အခန်းကို လက်ရှိရယူခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး အိမ်ထောင်စု လူဦးရေစာရင်းကို
တင်ပြထားသည်မှလွဲ၍ အခြားခိုင်မာသည့် အထောက်အထားများ တင်ပြ
နိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ မူလရုံးတရားလိုသည် အချင်းဖြစ် အခန်းကို လက်ရှိ
မဟုတ်သဖြင့် တရားနည်းလမ်းအတိုင်းမဟုတ်ဘဲ လက်မဲ့ဖြစ်သွား
ရသည်ဟု မပေါ်ပေါက်သောကြောင့် မူလရုံးတရားလို စွဲဆို သည့် သီးခြား
သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ သက်သာခွင့်ကို မရထိုက်ဟု
သုံးသပ်၍ အမှုကိုပယ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မူလတိုင်းတရားရုံး၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီသည် သီးခြားသက်သာ
ခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသည့် အမှုတွင် ချမှတ်သည့်ဒီကရီ
ဖြစ်သဖြင့် ယင်းဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့်မရှိသောကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်
က ပြင်ဆင်မှုတက်ရောက်ခဲ့ရာတွင် တရားရုံးချုပ်က ပြင်ဆင်မှုကို ခွင့်ပြု၍
မူလတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ကာ အယူခံ
တရားပြိုင် စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ခဲ့ရာတွင် အောက်ပါ
အတိုင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

မူလအမှုသည် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ

စွဲဆိုခြင်းဖြစ်၍ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် တရားဝင်နေထိုင်ခြင်းဟုတ်-မဟုတ်၊ တရားလို၏နေထိုင်ပိုင်ခွင့်ကိုတရားပြိုင်၏ အပြုအမူကြောင့် တရားလိုလက်မဲ့ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဟုတ်-မဟုတ် ဆိုသည့်အချက်များကို အဓိက စဉ်းစားရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် သန်းခေါင်စာရင်း သက်သေခံအမှတ် (၁) ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ (၇) နှစ်ခန့်ရှိပြီး အချင်းဖြစ်အခန်းကို မူလပိုင်ရှင် ဦးအရှုရပ်ခန်းထံမှ ၁၅-၂-၈၀ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်ဖြင့်လွှဲပြောင်းရောင်းချ၍ လက်ရောက်ရရှိခဲ့သည်ဟုပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ဦးကျော်လွင်သည် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် တရားလိုအားအကြောင်းပြု၍ ရောက်လာခဲ့သူသာဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် နေထိုင်စဉ်ကာလအတွင်း ဦးကျော်လွင်က ၁၇-၂-၉၁ ရက်တွင် တရားလိုတို့အား လက်ရှိနေထိုင်ပိုင်ခွင့်ကို နှောင့်ယှက်ထိပါး၍ နှင်ထုတ်ခဲ့သဖြင့် အချင်းဖြစ်အခန်းကို လက်မဲ့ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ပေါ်ပေါက်သောကြောင့် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်ကို ခွင့်ပြုသင့်သည်ဟု သုံးသပ်၍ ပြင်ဆင်မှုရုံးဖြစ်သော တရားရုံးချုပ်က မူလတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ကာ မူလရုံးတရားလို စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

၂၀၀၂
 ကူအမင် (ခ)
 ဦးကျော်လွင်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးအောင်ဝင်း)
 နှင့်
 ဦးအဟောင်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

တရားရုံးချုပ်သည် မူလတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ရာတွင် ပုဒ်မ ၁၁၅ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ စိစစ်ခြင်းမပြုဘဲ အကြောင်းခြင်းရာအငြင်းပွားချက်များကို အယူခံရုံးသဖွယ် သုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီအပေါ် တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုတက်ရောက်ခဲ့ရာတွင် တရားရုံးချုပ်က တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ တွင် ဖော်ပြထားသည့် ပြင်ဆင်မှုအာဏာများဖြစ်သော မူလတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်သည် မိမိအားအပ်နှင်းထားခြင်းမရှိသည့် စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို ကျင့်သုံးခြင်း ရှိ-မရှိ၊ မိမိတွင်ရှိသည့် စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို ကျင့်သုံးရန် ပျက်ကွက်ခြင်းရှိ-မရှိ၊ မိမိ၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရာတွင် တရားဥပဒေနှင့်မညီမှု သို့မဟုတ် အကြီးအကျယ်နည်းလမ်းမကျမှု ရှိ-မရှိ စိစစ်ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးသည် သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသောအမှုကို စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံး

၂၀၀၂

ကုမ္ပဏီ (ခ)
ဦးကျော်လွင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးအောင်ဝင်း)
နှင့်
ဦးအဟောင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

ကသီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသောအမှုကို စစ်ဆေးစီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် တရားဥပဒေအရ အပ်နှင်းထားခြင်း မရှိသည့် စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးခဲ့ခြင်းမဟုတ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ (က) နှင့် ငြိစွန်းခြင်းမရှိချေ။ တိုင်းတရားရုံးသည် ၎င်းအား အပ်နှင်းထားသည့် စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းလည်းမရှိသောကြောင့် ပုဒ်မ ၁၁၅ (ခ) တွင်လည်း ငြိစွန်းမှုမရှိချေ။ သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံးသည်ပုဒ်မ၁၁၅ (ဂ) တွင်ပြဋ္ဌာန်းထားသည့်အတိုင်း စီရင်ပိုင်ခွင့်ကိုကျင့်သုံးရာတွင်ဥပဒေနှင့်မညီဘဲဖြစ်စေ၊ အရေးပါသောနည်းလမ်းမကျမှုဖြစ်ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ရှိ-မရှိ ကို စိစစ်ရမည် ဖြစ်သည်။

ဖွတ်ချောင် နှင့် မောင်ဖိုးချိုအမှု (၁) တွင် အောက်ရုံးသည် ဥပဒေ အချက်အလက်တစ်ရပ်ရပ်ကိုဖြစ်စေ၊ သက်သေခံချက်ပါ အရေးပါသော အကြောင်းခြင်းရာ တစ်ရပ်ရပ်ကိုဖြစ်စေ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရန် ပျက်ကွက် လျှင် တရားဥပဒေနှင့်အညီမဟုတ်ဘဲ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ တရား လွှတ်တော်က အောက်ရုံး၏အဆုံးအဖြတ်ကို ပြင်ဆင်နိုင်သည်။ သို့ရာတွင် အောက်ရုံးသည် အမှုကို စိစစ်ပြီးအကြောင်းခြင်းရာများနှင့် သက်ဆိုင်ရာ ဥပဒေတို့ကို နည်းလမ်းတကျ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခဲ့ပါက အောက်ရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက် မှားယွင်းစေကာမူ ထိုအမှားကို ပြင်ဆင်မှု၌ ပြင်ဆင်ခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့လမ်းညွှန်ထားသည်။

တိုင်းတရားရုံးသည် ဥပဒေအချက်အလက်တစ်ရပ်ရပ်ကိုဖြစ်စေ၊ သက်သေခံချက်ပါ အရေးပါသော အကြောင်းခြင်းရာတစ်ရပ်ရပ်ကို ဖြစ်စေ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ တိုင်းတရားရုံးသည် သက်သေခံချက်များအရလည်းကောင်း၊ သက်သေခံစာရွက်စာတမ်းများ အရလည်းကောင်း အမှုကိုစိစစ်ပြီး အကြောင်းခြင်းရာနှင့် သက်ဆိုင်ရာ ဥပဒေတို့ကို နည်းလမ်းတကျ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ကိုခေါင်းရွယ်ပါ ၂ နှင့် အာရုံ၊ အမ်၊ ဝီ၊ အက်စ်၊ ဖမ်း အမှု(၂) တွင် အောက်ရုံးသည် မိမိရှေ့မှောက်ရှိ အမှုကို ဆင်ခြင်၍ အကြောင်း ခြင်းရာများနှင့် သက်ဆိုင်ရာဥပဒေတို့ကို နည်းလမ်းတကျ ဆင်ခြင်သုံးသပ်ခဲ့ပါက ဆုံးဖြတ်ချက် မှားယွင်းစေကာမူ အမှားကို

(၁) ရန်ကုန်အတွဲ ၇၊ ၈-၃၃၉
(၂) အေ၊ အိုင်၊ အာရုံ၊ ၁၉၃၄၊ ရန်ကုန် ၈-၃၀၆

ပြင်ဆင်မှု၌ ပြင်ဆင်ခြင်း မပြုနိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့လမ်းညွှန်ထားသည်။

ယခုအမှုကဲ့သို့ သီးခြားသက်သာခွင့် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသောအမှုတွင် မူလရုံးက ချမှတ်သော စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီအပေါ် တရားလွှတ်တော်သို့ တင်သွင်းသည့် ပြင်ဆင်မှုဖြစ်သော ဘော်(လ်)မစ် ရှားကူး နှင့် ဖိုမန်ဆင်းပါ ၅ အမှု^(၃) တွင် “မူလရုံး၏ အဆုံးအဖြတ်သည် ဥပဒေအရဖြစ်စေ၊ အကြောင်းခြင်းရာအရဖြစ်စေ မှားယွင်းစေကာမူ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ (ဂ) တွင် အကျုံးဝင်သော စီရင်ပိုင်ခွင့် အာဏာကို ဥပဒေနှင့်အညီမဟုတ်ဘဲ သုံးစွဲခြင်းအဖြစ်သော်လည်းကောင်း၊ အကြီးအကျယ်နည်းလမ်းမကျဘဲ စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာကို ဥပဒေနှင့် အညီမဟုတ်ဘဲ သုံးစွဲခြင်းအဖြစ်သော်လည်းကောင်း သတ်မှတ်မည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ပုဒ်မ ၁၁၅ ပါစည်းကမ်းချက် တစ်ရပ်ရပ်ကို ဖောက်ဖျက်ကြောင်း ထင်ရှားမှသာလျှင် တရားလွှတ်တော်၏ ပြင်ဆင်မှု အခွင့်အာဏာကို သုံးစွဲရန် တောင်းခံနိုင်ကြောင်း၊ ထို့အပြင် အမှုသည် တစ်ဦးသည် အောက်ရုံးတွင် အယူခံဝင်ခြင်း၊ တရားတစ်ထုံးစွဲဆိုခြင်းနည်း ဖြင့် ကုစားခွင့်ရှိပါက တရားလွှတ်တော်သည် ပုံမှန်အားဖြင့် ပြင်ဆင်မှုတွင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ခြင်း မပြုကြောင်း” ထုံးဖွဲ့သည်။

တိုင်းတရားရုံး၏အဆုံးအဖြတ်သည် ဥပဒေအရဖြစ်စေ၊ အကြောင်းခြင်းရာအရဖြစ်စေ၊ မှားယွင်းမှုမရှိသည့်အပြင် စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံးရာတွင် ဥပဒေနှင့်မညီဘဲဖြစ်စေ၊ အရေးပါသောနည်းလမ်းမကျမှု ဖြင့်ဖြစ်စေ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းမရှိသောကြောင့် ပုဒ်မ ၁၁၅ (ဂ) တွင်လည်း ငြိစွန်းမှုမရှိချေ။

တရားရုံးချုပ်က ပြင်ဆင်မှုတွင် တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ရာ၌ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ တွင် ပြဋ္ဌာန်းထားချက်များအရ ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် မည်ကဲ့သို့အကြောင်းများ ပေါ်ပေါက်ကြောင်း စိစစ်သုံးသပ်ထားခြင်းမရှိဘဲ အငြင်းပွားမှုပြဿနာ များအပေါ် အယူခံမှုသဖွယ် သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် သီးခြား သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ အယူခံဝင်ခွင့်မရှိကြောင်း အတိအလင်းပိတ်ပင်တားမြစ်ချက်ကို ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာရောက်သည့် အပြင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ အခွင့်အာဏာကို ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာရောက်ကြောင်း သုံးသပ်တွေ့ရှိရသည်။

(၃) ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၃၆၄

၂၀၀၂
ကုအမင် (ခ)
ဦးကျော်လွင်
(၄င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဦးအောင်ဝင်း)
နှင့်
ဦးအဟောင်
(၄င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

၂၀၀၂
 ကူအမင် (ခ)
 ဦးကျော်လွင်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဦးအောင်ဝင်း)
 နှင့်
 ဦးအဟောင်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်စန်းစန်းဝင်း)

ထို့ကြောင့် အထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာ နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

- (၁) သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ စွဲဆိုသောအမှု ကို ပလပ်သည့်ဒီကရီမှ တင်သွင်းသောပြင်ဆင်မှုတွင် တရားရုံးချုပ်က အကြောင်းခြင်းရာ အငြင်းပွားမှုများကို အယူခံမှုသဖွယ် သုံးသပ်၍ အောက်ရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်ခြင်းသည် အယူခံဝင်ခွင့်ကို အတိအလင်း ပိတ်ပင်ထားသော သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၉ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်ခြင်းရှိကြောင်း။
- (၂) ပြင်ဆင်မှုတွင် တရားရုံးချုပ်က အကြောင်းခြင်းရာ အငြင်းပွားမှုများကို အယူခံမှုသဖွယ် သုံးသပ်၍ မူလရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို စွက်ဖက်ပြင်ဆင်ခြင်းသည် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ ပါ အခွင့်အာဏာကို ဆန့်ကျင် ဆုံးဖြတ်ရာရောက်ကြောင်း။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပယ်ဖျက်ပြီး တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။
 ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

ပ...ရားမမှုအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
ဩဂုတ်လ
၂၂ ရက်

တရားရုံးချုပ် ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့်
ဒေါက်တာတင်အောင်အေးတို့၏ရှေ့တွင်

ဒေါ်ကျော့ကျော့ပါ ၅
နှင့်

ဦးဝင်းကျိုင်း (ကွယ်လွန်သူဒေါ်ခင်စိုး၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်)*

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပြဋ္ဌာန်းချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ်ရရှိနိုင်ရန်အတွက် ပြည့်စုံရမည့်အင်္ဂါရပ် ၆ ရပ်၊ ရောင်းသူ သို့မဟုတ် ထိုသူ၏အကျိုးဆက်ခံခွင့်ရသူမဟုတ်သော အခြားသူ တစ်ဦးက တရားစွဲသည့်အမှုတွင် ဝယ်ယူအနေဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က အရ ခုခံကာကွယ်ပိုင်ခွင့် မရနိုင်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ မရွေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးရာတွင် လွှဲပြောင်းခြင်းသည် အထမမြောက်စေကာမူ လွှဲပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူက လွှဲပြောင်းခံရသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှ တစ်ဆင့်အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူအပေါ် ပစ္စည်း၏အကျိုးသက်ဆိုင်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ အရေးယူခြင်းမှ ပိတ်ပင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် မရွေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူက တရားစွဲဆိုမှုများသာလျှင် ပုဒ်မ ၅၃-က နှင့်အကျိုး ဝင်သက်ဆိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်အရပင် ထင်ရှားပေသည်။

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမမှုအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၄
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၇၆ တွင်ချမှတ်သော
၂၈-၁၁-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အထူးအယူခံမှု။

၂၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

ဦးဥမားပသီး နှင့် ဦးဘီစနစ်ပါ ၂ အမှု^(၁) တွင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ်ကိုယူနိုင်ရန် ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သည့်အချက် ၅ ချက်ကို ဖော်ပြခဲ့ရာ ယင်းအချက်များအပြင် တရားလိုသည် လွှဲပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့် ရှိသူဖြစ်ရမည်ဟူသည့်အချက်ကို ထည့်သွင်းရန်လိုမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ်ကို ရယူနိုင်ရန် ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သည့်အချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်-

- ၁။ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်က တရားပြိုင်အား အဖိုးစားနားဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်ရမည်။
- ၂။ စာဖြင့်ရေးသားထားသော တရားဝင် ပဋိညာဉ်ဖြစ်ရမည်။
- ၃။ ပဋိညာဉ်စာချုပ်ကို ပိုင်ရှင်ကလက်မှတ်ရေးထိုးရမည် သို့မဟုတ် ၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်က လက်မှတ်ရေးထိုးရမည်။
- ၄။ ပဋိညာဉ်ကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဆောင်ရွက်သော အားဖြင့် တရားပြိုင်သည် ပစ္စည်းကို လက်ရှိရယူထားရမည်။
- ၅။ ကျန်ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသမျှကို တရားပြိုင်ဘက်မှဆောင်ရွက်ပြီးဖြစ်စေရမည် သို့မဟုတ် ဆောင်ရွက်ရန် အသင့်ရှိစေရမည်။
- ၆။ တရားလိုသည် လွှဲပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသူဖြစ်ရမည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို မှတ်ပုံမတင်သောစာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူပြီး ပစ္စည်းကို လက်ရှိထားသူအပေါ် ရောင်းချသူက သို့တည်းမဟုတ် ထိုသူ၏အကျိုးဆက်ခံခွင့်ရသူက ထိုပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ဝယ်ယူလက်ရှိထားသူအပေါ် နှင်ထုတ်ရန်စွဲဆိုသောအမှုတွင်သာ ဝယ်ယူက ပုဒ်မ ၅၃-က အရခွဲခံကာကွယ်ခွင့်ရကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရောင်းသူ သို့တည်းမဟုတ် ထိုသူ၏အကျိုးဆက်ခံခွင့်ရသူမဟုတ်

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

သော အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်က စွဲဆိုသောအမှုဖြစ်လျှင် ပုဒ်မ ၅၃-က အရ ခုခံခွင့်မရနိုင်ဆိုသောအချက်ကို သတိချပ်ရန်လိုကြောင်း၊ ဒေါ်တင်တင်လှ နှင့် ဦးသန်းလွင် (ခ) အော်လီပါ ၂ အမှု(၇) တွင်စီရင် ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရောင်းသူ သို့မဟုတ် ထိုသူ၏အကျိုးဆက်ခံခွင့်ရသူ မဟုတ်သော အခြားသူတစ်ဦးက တရားစွဲဆိုသည့် ယခုအမှုတွင် ဝယ်သူ အယူခံတရားလိုများအနေဖြင့် ပုဒ်မ ၅၃-က အရခုခံကာကွယ်နိုင်ခွင့် မရနိုင်ပေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးစိန်လှ
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးသန်းစိုး
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၇၀ တွင် ဒေါ်ခင်စိုးက ဒေါ်ကျော့ကျော့၊ ဒေါ်မြစိန်၊ ဒေါ်လှခင်၊ ဒေါ်လှမြင့် တို့အပေါ် အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအား နှင်ထုတ်ပေးရန် တရားစွဲ ဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက ၂၈-၁-၉၇ နေ့တွင် ဒေါ်ခင်မာမာအား တရားပြိုင်အဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ပြုသည်။ အမှုအတောအတွင်း ဒေါ်ခင်စိုး ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးဝင်းကြိုင်ကလည်းကောင်း၊ ဒေါ်မြစိန် ကွယ်လွန်သွားသောအခါ သားဖြစ်သူ ဦးမျိုးကြည်ကလည်း ကောင်း တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက အမှုအား ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ ဦးဝင်းကြိုင်က တရားရုံးချုပ်သို့ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၇၆ ကို တင်သွင်းသောအခါ တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ ကို ပယ်ဖျက်ပြီး ဒေါ်ခင်စိုး စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ဒီကရီချမှတ်သည်။ ဒေါ်ကျော့ကျော့ပါ ၅ တို့က တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရပြန်လည်စစ်ဆေးပေးရန် လျှောက်ထားသောအခါ တရားရုံးချုပ်၊ အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာ များကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုသည်-

၁။ ၉-၅-၆၄ ရက်စွဲဖြင့်ချုပ်ဆိုခဲ့သော အရောင်းအဝယ်စာချုပ် သက်သေခံ ၁ သည်ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရား

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

ရုံးချုပ်က ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မူလမူတွင်ပေါ်
ပေါက်သည့် သက်သေခံချက်များအရ မှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ၊
၂။ သက်သေခံ ၁ စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ်မဟုတ်ဘဲ
အမှန်တကယ် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ခဲ့သော မှတ်ပုံမတင်
ခဲ့ရသည့် စာချုပ်ဖြစ်ပါက နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်လက်ဝယ်ရ
ရှိနေထိုင်ခဲ့ခြင်းအတွက် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာကွယ်ရထိုက်ခွင့်ရှိ မရှိ။

အဆိုလွှာတွင် တရားလို ဒေါ်ခင်စိုးက ရန်ကုန်မြို့၊ အင်းစိန်ခရိုင်
သယံဇာတကျွန်းမြို့နယ်၊ ဘောက်ထော်ကွင်းအမှတ် ၅၊ မြေကွက်အမှတ် ၄၆
ယခုအခေါ် ရန်ကုန်တိုင်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၅၊
ကံ့ဘဲမြေကွက်အမှတ် ၈၇/ပါ၊ မြေဧရိယာ ၀. ၂၀၀ ဧကရှိ မြေကွက်ကြီးကို
၁၉၅၈ ခုနှစ်တွင် မူလပိုင်ရှင် ဦးသိန်းမောင်ထံမှ ဝယ်ယူခဲ့ပြီး ၁၉၆၀
ပြည့်နှစ်တွင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၈၁၂/၆၀ ကိုချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊
တရားပြိုင်များသည် တရားလို၏ခင်ပွန်း ဦးဝင်းကြိုင်၏ ညီမတော်စပ်သူ
များဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးဝင်းကြိုင်၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်မြသိန်း (ဦးဝင်းကြိုင်၏အစ်မကြီး) နှင့် တရားပြိုင်များအား တရားလို
ပိုင်ဆိုင်သော မြေကွက်ကြီးပေါ်ရှိ ပိုင်းခြားသတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိသော
မြေအစိတ်အပိုင်းပေါ်တွင် ၅-၅-၆၃ နေ့မှစ၍ အခမဲ့အိမ်ဆောက်နေထိုင်
ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုက တရားပြိုင်များထံသို့ ၆-၁၂-၉၅ ရက်စွဲပါ
အကြောင်းကြားစာဖြင့် ခွင့်ပြုချက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍
တရားပြိုင်များအား အချင်းဖြစ်မြေမှ နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားပေးပါရန် တရားလို
ဒေါ်ခင်စိုးက အဆိုပြုသည်။

အမှတ် ၁ မှ ၄ အထိ တရားပြိုင်များ၏ ချေလွှာတွင် တရားလိုက
မြေကွက်အမှတ် ၈၇/ပါ၊ ဧရိယာ ၀. ၂၀၀ ဧကကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့်
ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းအား တရားပြိုင်ကို အသိမပေးသဖြင့် ငြင်းဆိုကြောင်း၊
ဦးဝင်းကြိုင်က မျက်နှာစာ ၂၈၅ ပေ၊ နောက်ဖေးဘက် ၃၄၅ ပေ၊ အလျား
၉၀ ပေရှိ အမှတ် ၄၆ ဘီ၊ ဆေးရုံလမ်း၊ ဘောက်ထော်ဟုခေါ်တွင်သော
သီးခြားသတ်မှတ်ထားသည့် မြေကွက်ကို ၉၉ ၇၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ရောင်းချ
သဖြင့် တရားပြိုင်များက ဝယ်ယူပြီး နှစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ်ကို ဆောက်လုပ်
ကာ အဆက်မပြတ် နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်မြသိန်းက တရားပြိုင်
ဒေါ်ခင်မာမာအား ၂၁-၉-၉၄ ရက်စွဲပါစာချုပ်အမှတ် ၃၀၆၆ ဖြင့် ကိတ္တိမ

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

သမီးအဖြစ် မွေးစားခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်မြသိန်းက ဦးဝင်းကြိုင်အား ယုံကြည်
သဖြင့် မြေကွက်ကြီးကို စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ ဝယ်ယူစေခဲ့ကြောင်း၊ ၅-၅-၆၃
နေ့ကစ၍ တရားပြိုင်များသည် အချင်းဖြစ်မြေကို ဆန့်ကျင်လက်ဝယ်ထား
ခဲ့သဖြင့် ဤအမှုကို တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော်လွန်
နေကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အဆိုလွှာကို ပလပ်ပေးရန် ထုချေသည်။

အမှတ် ၅ တရားပြိုင် ဒေါ်ခင်မာမာ၏ ချေလွှာတွင် တရားလိုက
မြေကွက်အမှတ် ၈၇/ပါ ဧရိယာ ၀. ၂၀၀ ဧကရှိ မြေကွက်ကြီးကို
မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းအား ဒေါ်ခင်မာမာကို အသိမပေးခဲ့
ကြောင်း၊ ဦးဝင်းကြိုင်သည် မျက်နှာစာ ၂၁၅ ပေ၊ နောက်ဖေးဘက် ၃၄
ပေ၊ အလျား ၉၀ ပေရှိသော အမှတ် ၄၆ ဘီ၊ ဆေးရုံလမ်း၊ ဘောက်ထော်
ဟုခေါ်တွင်သည့် သီးခြားသတ်မှတ်ထားသည့်မြေကွက်ကို ၄၄ ၇၀၀၀ ကျပ်
ဖြင့် ရောင်းချခဲ့သဖြင့် တရားပြိုင်များက ဝယ်ယူပြီး နှစ်ထပ်တိုက်ခံအိမ်ကို
ဆောက်လုပ်ကာ အဆက်မပြတ် နေထိုင်လာခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်မြသိန်းက
တရားပြိုင် ဒေါ်ခင်မာမာအား ၂၁-၉-၉၄ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်
အမှတ် ၃၀၆၆ ဖြင့် ကိတ္တိမမွေးစားသမီးအဖြစ် မွေးစားခဲ့ကြောင်း၊
ဒေါ်မြသိန်းက ဦးဝင်းကြိုင်အား ယုံကြည်သဖြင့် မြေကွက်ကြီးကို ဝယ်ယူစေ
ခဲ့ကြောင်း၊ တရားပြိုင်များသည် ၅-၅-၆၃ နေ့မှစ၍ ဆန့်ကျင်လက်ဝယ်
နေထိုင်လာခဲ့သဖြင့် ဤအမှုကို တရားစွဲဆိုခြင်းမှာ ကာလစည်းကမ်းထက်
ကျော်လွန်နေပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အဆိုလွှာကိုပလပ်ပေးရန် ထုချေ
သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်ခင်စိုးသည် အချင်းဖြစ်မြေကွက်
အပါအဝင် မြေကွက်တစ်ခုလုံးကို သက်သေခံအမှတ် (ခ) မှတ်ပုံတင်
စာချုပ်အမှတ် ၈၁၂/၆၀ အရ ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်စိုး၏
တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် တရားလို ဦးဝင်းကြိုင်က အမှတ်၁ မှ ၄ အထိ
တရားပြိုင်များသည် ၎င်း၏အစ်မနှင့် ညီမများဖြစ်ကြကြောင်း၊ အစ်မကြီး
ဖြစ်သူ ဒေါ်မြသိန်း၏ မေတ္တာရပ်ခံချက်အရ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်စိုးက
တရားပြိုင်များအား နေအိမ်ဆောက်လုပ်နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ တရားလို
ပြသက်သေ ဦးခင်မောင်အေးက ဒေါ်ခင်စိုးသည် တရားပြိုင်များအား
အချင်းဖြစ်မြေ၌ နေခွင့်ပေးခြင်းဟုတ် မဟုတ်မသိကြောင်း၊ အမှတ် ၁
မှ ၄ အထိ တရားပြိုင်များ၏ အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် မလှလှနွယ်က
ဒေါ်မြသိန်းနှင့် ၎င်း၏မိခင်တို့ ၅-၅-၆၃ နေ့တွင် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

ငွေ ၇၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဝယ်ယူကာ တိုက်ဆောက်နေထိုင်ခဲ့သည်ဟု ထွက်ဆိုကြောင်း၊ တရားလို ဦးဝင်းကြိုင်က ချေးငွေ ၇၀၀၀ ကျပ်အတွက် စိတ်ကျေနပ်စေရန် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးခဲ့သည်ဟု ထွက်ဆိုသော်လည်း အထောက်အထားမပြနိုင်ကြောင်း၊ မြေအရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရာတွင် စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ထားခြင်းမရှိသော်လည်း ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က အရကာကွယ်နိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ တရားပြိုင်များသည် တရားလို၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်မှ ပိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲရောက်ရှိသွားသဖြင့် အမှုအား ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ရန်ကုန်မြို့၊ အင်းစိန်ခရိုင်၊ သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ် ဘောက်ထော်ကွင်းအမှတ် ၅၊ မြေကွက်အမှတ် ၄၆၊ ယခုအခေါ် ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၅၊ ကံဘဲ့၊ မြေကွက်အမှတ် ၈၇/ပ၊ ဧရိယာ ၀.၂၀၀ ဧကရှိ မြေကွက်ကြီးကို ဒေါ်ခင်စိုးက မူလပိုင်ရှင် ဦးသိန်းမောင်ထံမှ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၈၁၂/၆၀ ဖြင့်ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုများသည် အယူခံတရားပြိုင်ဦးဝင်းကြိုင်၏ အစ်မ၊ ညီမတော်စပ်သူများဖြစ်ကြကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းကြိုင်သည် ဒေါ်ခင်စိုး၏ခင်ပွန်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်စိုးအာ ပြောဆိုပြီး အယူခံတရားလိုများအား ၅-၅-၆၃ နေ့တွင် အချင်းဖြစ်မြေ၌ နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်နှင့် ဒေါ်မြစိန်တို့က ငွေ ၄၀၀၀ ကျပ်စီစိုက်ထုတ်ကာ အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်နှင့် ဒေါ်မြစိန်တို့ကြား၌ အလီလီငွေချေးခြင်းပြုလုပ်ခဲ့ပြီး သက်သေခံအမှတ် ၁ ဟန်ဆောင်မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်က ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ရှိ ခြံမြေကို အမွေခွဲဝေပြီးနောက်ငွေကို ဒေါ်မြစိန်သို့ ပြန်လည်ပေးအပ်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် ၁ စာချုပ်သည် မှတ်ပုံတင်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် အရောင်းအဝယ်သည် အထမမြောက်ကြောင်း၊ မူလတရားရုံးက အယူခံတရားလိုတို့သည် အယူခံတရားပြိုင်၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူမဟုတ်ဘဲ ပိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်သူများဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိချက်မှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုသာကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားပြိုင်စွဲဆိုသောအမှုကို အနိုင်ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက အဆိုလွှာတွင် ၉-၅-၆၄ ရက်စွဲဖြင့် ချုပ်ဆိုခဲ့သော (သက်သေခံအမှတ်-၁) စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဟု ဖော်ပြစွဲဆိုခြင်းမရှိသည့်အပြင် မူလရုံးက ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဟုတ် မဟုတ် ရုံးငြင်းချက်မထုတ်ခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုများသည် (သက်သေခံ အမှတ်-၈) ဒေါ်ခင်စိုး၏နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ၅-၅-၆၃ ရက်နေ့နောက်ပိုင်း ၉-၅-၆၄ ရက်စွဲဖြင့် ချုပ်ဆိုခဲ့သော အရောင်းအဝယ်စာချုပ် (သက်သေခံ အမှတ်-၁) ဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ (သက်သေခံအမှတ်- ၁၆) ဖြင့် မှတ်ပုံတင်အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ ပေးအပ်ထားကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်၏ဇနီး ဒေါ်ခင်စိုးမှ ခြံစည်းရိုးခတ်စဉ်က မြေ ၁ ပေပို ပါနေသဖြင့် မြေဖိုး ၁၀၀၀/- လက်ခံရယူထားသည့် သက်သေခံချက်များ ရှိကြောင်း၊ ယင်းသက်သေခံချက်များအပေါ် ထည့်သွင်းသုံးသပ်ခြင်းမရှိဘဲ တရားရုံးချုပ်က ၉-၅-၆၄ ရက်စွဲဖြင့် ချုပ်ဆိုခဲ့သော (သက်သေခံအမှတ်- ၁) စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်း သည် မှန်ကန်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ၉-၅-၆၄ ရက်စွဲဖြင့် ချုပ်ဆိုခဲ့သော (သက်သေခံအမှတ်-၁) အရောင်းအဝယ်စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ် မဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ခဲ့သော စာချုပ်ဖြစ် ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ယင်း (သက်သေခံအမှတ်-၁) အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် ပဋိညာဉ်စာချုပ်စာတမ်းရှိခြင်း၊ ငွေကျပ် ၇၀၀၀/- ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ခဲ့၍ အဖိုးစားနားရှိခြင်း၊ ရောင်းသူ ဝယ်သူအသိသက်သေများ လက်မှတ်ရေးထိုး၍ ချုပ်ဆိုထားသည့် ပဋိညာဉ် ဖြစ်ခြင်း၊ ဒေါ်ခင်စိုးသည် အမည်ပေါက် လျှောက်ထားဆဲဖြစ်၍ အမည် ပေါက်ရလျှင် ဒေါ်မြသိန်းအမည်သို့ လွှဲပြောင်းပေးမည်ဟု စည်းကမ်းချက် ပါရှိခြင်း၊ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ပြုလုပ်ချိန်မှစ၍ ယုံ့နေ့တိုင် လက်ရောက် ရယူနေထိုင်လျက်ရှိခြင်းစသည့် အကြောင်းအချက်များ ပြည့်စုံလျက်ရှိ သဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က တွင် အကျုံးဝင်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေ သက်သေခံအမှတ် (က) နှင့် (ခ) စာချုပ်များအရ အချင်းဖြစ်မြေကွက်တစ်ခုလုံးသည် မြေပိုင်မြေအမျိုး အစားဖြစ်ပြီး ဒေါ်ခင်စိုးက ၎င်းအမည်ဖြင့် ၁၉၅၈ ခုနှစ်ကတည်းက ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ထားကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (ခ) စာချုပ်မှာ အရောင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်စိုး အမည်ဖြင့် မှတ်ပုံတင်အမည်ပေါက်

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

ထားသောကြောင့် ဒေါ်ခင်စိုးသည် အချင်းဖြစ်မြေ့ကို အချိန်အခါမရွေး မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ လွှဲပြောင်းရောင်းချနိုင်သည့် အခြေအနေရှိ ကြောင်း၊ ဤအခြေအနေတွင် အမည်ပေါက်မဟုတ်သူ ဦးဝင်းကြိုင်က ဒေါ်ခင်စိုး သိရှိသဘောတူညီချက်မပါဘဲ သက်သေခံအမှတ် (၁) စာချုပ်၌ ရောင်းသူအဖြစ် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ခြင်း၊ စာချုပ်တွင် အချင်းဖြစ်မြေ့ကို ဒေါ်ခင်စိုးပိုင်ဆိုင်သောမြေဟု အတိအလင်း ဖော်ပြခြင်း၊ ဒေါ်ခင်စိုး အမည်ပြောင်းလဲပြီးပါက မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးမည်ဟုပါရှိခြင်း စသည့်အချက်များမှာ သဘာဝယုတ္တိမရှိကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်စိုး အမည်ပေါက် ပိုင်ဆိုင်သောမြေကို ဦးဝင်းကြိုင်က မှတ်ပုံတင်ပေးမည်ဟူသောအချက်မှာ လည်း ယင်းစာချုပ်၏ရည်ရွယ်ချက် မည်သို့ရှိသည်ကို ကောက်ယူသုံးသပ် နိုင်သောအချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်မြသိန်းသည် သက်သေခံအမှတ် (၁) စာချုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာကိုလည်းကောင်း၊ ကွယ်လွန်သည့်အချိန်တိုင်အောင် ထုတ်ဖော်အရေးဆိုမှု မပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ ယင်းစာချုပ်သည် အမှန်တကယ် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ခဲ့သည့် စာချုပ် မဟုတ်သောကြောင့်သာဖြစ်မည်ဟု ကောက်ယူသုံးသပ်ရမည်သာဖြစ် ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (၁) စာချုပ်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက် ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ်ကို အယူခံတရားလိုများက ရထိုက် ခွင့်ရှိကြောင်း၊ အထောက်အထားတစ်ရပ်မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ သက်သေခံ အမှတ် (၁) စာချုပ်သည် စာချုပ်ပါလွှဲပြောင်းရောင်းချသောပစ္စည်း၏ အမည်ပေါက်ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်စိုးက လက်မှတ်ရေးထိုးပြုလုပ်ချုပ်ဆို ထားခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ အမှုတွင် အငြင်းမပွားကြောင်း၊ လက်မှတ်ရေးထိုး သူ ဦးဝင်းကြိုင်သည် မြေအမည်ပေါက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်ခင်စိုးကိုယ်စား ပစ္စည်း အပေါ် စီမံခန့်ခွဲခွင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်းလည်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ယုတ်စွ အဆုံး သက်သေခံအမှတ် (၁) စာချုပ်ကို ဒေါ်ခင်စိုး၏ အတည်အလင်း ဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ဖြစ်စေ သဘောတူညီချက်ဖြင့် ဦးဝင်းကြိုင်က ကိုယ်စားပြုလက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းဖြစ်သည်ဟုပင် အမှုတွင် မပေါ်ပေါက် ကြောင်း၊ ဤအခြေအနေတွင် သက်သေခံအမှတ် (၁) စာချုပ်၌ ဝယ်သူ အဖြစ် ပါဝင်လက်မှတ်ရေးထိုးထားခြင်း မရှိသောအယူခံတရားလိုအမှတ် (၁) မှ (၄) တို့သည် သက်သေခံအမှတ် (၁) စာချုပ်ကို အထောက်အထား ပြု၍ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ်ကို ရထိုက်ခွင့်ရှိမည်မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

ဒေါ်ခင်စိုးသည် အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းကြိုင်၏ဇနီးဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလို ဒေါ်ကျော့ကျော့၊ ဒေါ်လှတင်၊ ဒေါ်လှမြင့်နှင့် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်မြစိန်တို့သည် အယူခံတရားပြိုင်၏ ညီမအရင်းများဖြစ်ကြသည်။ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်မြသိန်းသည် အယူခံတရားပြိုင်၏ အစ်မအရင်းဖြစ်ပြီး အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ခင်မာမာသည် ဒေါ်မြသိန်း၏ ကိတ္တိမမွေးစားသမီး ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ခင်စိုးသည် ရန်ကုန်မြို့၊ အင်းစိန်ခရိုင်၊ သယံဇာတကွင်းမြို့နယ်၊ ဘောက်ထော်ကွင်းအမှတ် ၅၊ မြေကွက်အမှတ် ၄၆၊ ယခုအခေါ် ရန်ကုန် တိုင်း၊ ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၅၊ ကံဘဲ့၊ မြေကွက်အမှတ် ၈၇/ပ၊ မြေဧရိယာ ၀.၂၀၀ ဧကရှိ မြေကွက်ကြီးကို မူလပိုင်ရှင် ဦးသိန်းမောင်ထံမှ ငွေ ၁၆၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် သက်သေခံအမှတ် (က) အရောင်းစာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က မြေကွက်ကြီးသည် ဂရန် အမည်မပေါက်သေးသဖြင့် မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ် မချုပ်ဆိုနိုင်ခဲ့သေး ပေ။ ထို့ကြောင့် ၂၂-၁၁-၆၀ နေ့တွင် ဦးသိန်းမောင်က ဒေါ်ခင်စိုးသို့ ထိုမြေကွက်ကြီးကို သက်သေခံအမှတ် (ခ) အရောင်းမှတ်ပုံတင်စာချုပ် အမှတ် ၈၁၂/၆၀ ကို ပြုလုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့သည်။ မြေကွက်ကြီး၏ မြေငှားဂရန် ဌာလည်း ဒေါ်ခင်စိုးအမည်ပေါက်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်မြေအစိတ် အပိုင်းပါဝင်သော မြေကွက်အမှတ် ၈၇/ပ၊ ဧရိယာ ၀.၂၀၀ ဧကရှိ မြေကွက်ကြီးကို ဒေါ်ခင်စိုးက တရားဝင်ဝယ်ယူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း ထင်ရှား ပေသည်။

အယူခံတရားလိုများက ဒေါ်မြသိန်းသည် အချင်းဖြစ်မြေ အစိတ် အပိုင်းကို အယူခံတရားပြိုင်ထံမှ ငွေ ၇၀၀၀ ကျပ်ဖြင့် ၉-၅-၆၄ နေ့တွင် သက်သေခံအမှတ် (၁) စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း တင်ပြသည်။ အယူခံ တရားပြိုင်က ထိုစာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း ငြင်းဆိုခဲ့ခြင်းမရှိပေ။ သို့ရာတွင် အယူခံတရားပြိုင်က အစ်မဒေါ်မြသိန်းထံမှ ငွေအလီလီချေးယူ ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုကဲ့သို့ ချေးယူငွေ ၇၀၀၀ ကျပ်အတွက် ဒေါ်မြသိန်းသို့ မြေအရောင်းအဝယ် ဟန်ဆောင်အရောင်းစာချုပ်ကို ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ဘူးကြောင်း၊ ကွမ်းခြံကုန်းမြို့ရှိ အမွေဆိုင်မြေကွက်ကို ရောင်းချ ပြီး မောင်နှမများခွဲဝေယူကြသောအခါ ဒေါ်မြသိန်းသို့ ငွေ ၇၀၀၀ ကျပ် ကို ပေးဆပ်ခဲ့ကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသည်။ သို့ရာတွင် အယူခံတရားပြိုင်နှင့် တရားလိုတို့၏ အဆိုအချေများတွင် ၉-၅-၆၄ ရက်စွဲပါ စာချုပ်သည်

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း အငြင်းမထွက်ခဲ့သဖြင့် ဟန်ဆောင်စာချုပ်
ဟုတ် မဟုတ်ငြင်းချက်ပင် မပေါ်ခဲ့ချေ။ ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း
သက်သေထင်ရှားပြရန် တာဝန်ကျရောက်သော်လည်း အယူခံတရားပြိုင်
က ထင်ရှားအောင် သက်သေမပြနိုင်ခဲ့ပေ။ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းကြိုင်
၏ ထွက်ချက်သာရှိပြီး ထောက်ခံချက်မရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ သက်သေခံအမှတ်
(၁) စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း
ဆက်သေများကိုဖြစ်စေ၊ စာရွက်စာတမ်းများကိုဖြစ်စေ အယူခံတရားပြိုင်က
တင်ပြထားခြင်းမရှိသဖြင့် ထိုစာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု
ကောက်ယူနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားလို၏ အစ်မကြီးဖြစ်သူ ဒေါ်မြသိန်းက အချင်းဖြစ်
မြေအစိတ်အပိုင်းကို အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းကြိုင်ထံမှ မှတ်ပုံမတင်သော
စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။ ဒေါ်မြသိန်းသည်
မှတ်ပုံမတင်သောစာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်မြေကို ပိုင်ဆိုင်
ခွင့်မရနိုင်သော်လည်း ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏
အကာအကွယ်ကို ရနိုင် မရနိုင် သုံးသပ်ရန်လိုသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က တွင် အောက်ပါ
အတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

x x x x x x
x x x x x x

ပဋိညာဉ်သည် မှတ်ပုံတင်ရန်လိုအပ်သော်လည်း မှတ်ပုံမတင်စေ
ကာမူ သို့မဟုတ် လွှဲပြောင်းပေးသည့်စာချုပ်ရှိသော်လည်း တည်ဆဲ
ဥပဒေအရ လွှဲပြောင်းခြင်းသည် အထမမြောက်စေကာမူ လွှဲ
ပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူ
သည် လွှဲပြောင်းခံယူသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစား
ခွင့်ရှိသူအပေါ် ပဋိညာဉ်၌ အတိအလင်းဖော်ပြထားသည့် အခွင့်
အရေးမှတစ်ပါး ပစ္စည်း၏ အကျိုးသက်ဆိုင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍
အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်းမှ ပိတ်ပင်ပြီးဖြစ်သည်။

x x x x x x
x x x x x x

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ
မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးရာတွင် လွှဲပြောင်းခြင်း

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

သည် အထမမြောက်စေကာမူ လွှဲပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူက လွှဲပြောင်းခံရသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူအပေါ် ပစ္စည်း၏အကျိုးသက်ဆိုင်မှုနှင့်ပတ်သက်၍ အရေးယူခြင်းမှ ပိတ်ပင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူက တရားစွဲဆိုမှုများသာလျှင် ပုဒ်မ ၅၃-က နှင့်အကျိုးဝင်သက်ဆိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်အရပင် ထင်ရှားပေသည်။

ဦးဥမားပသီး နှင့် ဦးဘိစနစ်ပါ ၂ အမှု^(၁) တွင် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ်ကိုယူနိုင်ရန် ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သည့်အချက် ၅ ချက်ကို ဖော်ပြခဲ့ရာ ယင်းအချက်များအပြင် တရားလိုသည် လွှဲပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူဖြစ်မည်ဟူသည့် အချက်ကို ထည့်သွင်းရန်လိုမည်ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ်ကို ရယူနိုင်ရန် ပြည့်စုံရန်လိုအပ်သည့်အချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်-

- ၁။ မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်က တရားပြိုင်အားအဖိုးစားနားဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်ရမည်။
- ၂။ စာဖြင့်ရေးသားထားသော တရားဝင်ပဋိညာဉ်ဖြစ်ရမည်။
- ၃။ ပဋိညာဉ်စာချုပ်ကို ပိုင်ရှင်က လက်မှတ်ရေးထိုးရမည် သို့မဟုတ် ၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်ကလက်မှတ်ရေးထိုးရမည်။
- ၄။ ပဋိညာဉ်ကို တစ်စိတ်တစ်ဒေသ ဆောင်ရွက်သောအားဖြင့် တရားပြိုင်သည် ပစ္စည်းကို လက်ရှိရယူထားရမည်။
- ၅။ ကျန်ဆောင်ရွက်ရန်ရှိသမျှကို တရားပြိုင်ဘက်မှ ဆောင်ရွက်ရန်အသင့်ရှိစေရမည်။
- ၆။ တရားလိုသည် လွှဲပြောင်းပေးသူ သို့မဟုတ် ၎င်းမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူဖြစ်ရမည်။

ဤအမှုတွင် ဒေါ်ခင်စိုးက အယူခံတရားလိုများအပေါ် အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအား နှင်ထုတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်စိုးသည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းပေးသူမဟုတ်သဖြင့် ဒေါ်ခင်စိုး စွဲဆို

(၁) ၁၉၉၄ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ ၁၂၇

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

သည့် အမှုတွင် အယူခံတရားလိုများက ပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ်ကို တောင်းခံပိုင်ခွင့်မရှိပေ။ သက်သေခံအမှတ် (၁) စာချုပ်အရ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းပေးသူသည် အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းကြိုင်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုများကို အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းကြိုင်က တရားစွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ပေ။

ဒေါ်ခင်စိုးက အယူခံတရားလိုများအား တရားစွဲဆိုခြင်းမှာလည်း လွှဲပြောင်းပေးသူ ဦးဝင်းကြိုင်မှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသူအနေဖြင့် စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ချေ။

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ လင်မယားတို့သည် လင်မယားနှစ်ဦး၏ မခွဲဝေရသေးသော နှစ်ဦးပိုင်လက်ထက်ပွားပစ္စည်းကို တစ်ဦးဦးက ကျန်တစ်ဦး၏ သဘောတူညီချက်အရမဟုတ်ဘဲ ပစ္စည်းတစ်ရပ်လုံးကို ရောင်းချခွင့်မရှိပေ။ ဦးသိန်းနိုင် (ခ) ဦးဆိုနီ နှင့် ဒေါ်အေးအေးအမှု(၂) ကိုကြည့်ပါ။

ထို့ကြောင့် လင်ဖြစ်သူက လင်မယားနှစ်ဦးပိုင် လက်ထက်ပွားပစ္စည်းကို မယားဖြစ်သူ၏ သဘောတူညီမှုမရှိဘဲ ရောင်းချရာထားသည့် အခြေအနေတွင် မယားကလွှဲပြောင်းခံရသူတို့အပေါ် အခွင့်အမိန့်နှင့်ထားသူအဖြစ် နှင်လိုမှုစွဲဆိုခြင်းမှာ လွှဲပြောင်းပေးသူလင်မှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူအနေဖြင့် စွဲဆိုခြင်း မဟုတ်ပေ။

လွှဲပြောင်းပေးသူ လင်ကွယ်လွန်သွား၍ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိသူ မယားကစွဲဆိုလျှင် လွှဲပြောင်းပေးသူမှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသူအနေဖြင့် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်နိုင်သည်။

ယခုအမှုတွင် ဦးဝင်းကြိုင်က သက်ထင်ရှားရှိနေသည့်အပြင် ဦးဝင်းကြိုင်က ဒေါ်ခင်စိုး၏ သဘောတူညီချက်အရ မဟုတ်ဘဲ လွှဲပြောင်းရောင်းချကြောင်းပေါ်ပေါက်သဖြင့် ဒေါ်ခင်စိုးက လွှဲပြောင်းခံယူသူတို့အပေါ် စွဲဆိုခြင်းသည် လွှဲပြောင်းပေးသူ ဦးဝင်းကြိုင်မှတစ်ဆင့် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိသူအနေဖြင့် စွဲဆိုရာ မရောက်ပေ။

မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို မှတ်ပုံမတင်သောစာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူပြီး ပစ္စည်းကိုလက်ရှိထားသူအပေါ် ရောင်းသူက သို့တည်းမဟုတ် ထိုသူ၏အကျိုးဆက်ခံခွင့်ရသူက ထိုပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ဝယ်ယူလက်ရှိထားသူအပေါ် နှင်ထုတ်ရန်စွဲဆိုသောအမှုတွင် ဝယ်ယူက ပုဒ်မ ၅၃-က အရ ခုခံကာကွယ်ခွင့်ရကြောင်း ပြဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရောင်းသူ

(၂) ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ- ၁၅၉ (၁၆၄)

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

သို့တည်းမဟုတ် ထိုသူ၏အကျိုးဆက်ခံခွင့်ရသူမဟုတ်သော အခြားသူတစ်
ဦးတစ်ယောက်က စွဲဆိုသောအမှုဖြစ်လျှင် ပုဒ်မ ၅၃-က အရခွဲခံခွင့်မရနိုင်
ဆိုသောအချက်ကို သတိချပ်ရန်လိုအပ်ကြောင်း၊ ဒေါ်တင်တင်လှ နှင့်
ဦးသန်းလွင် (ခ) အော်လီပါ ၂ အမှု^(၃) တွင် စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရောင်းသူ သို့တည်းမဟုတ် ထိုသူ၏အကျိုးဆက်ခံခွင့်
ရသူမဟုတ်သော အခြားသူတစ်ဦးက တရားစွဲဆိုသည့် ယခုအမှုတွင်
ဝယ်ယူအယူခံတရားလိုများအနေဖြင့် ပုဒ်မ ၅၃-က အရခွဲခံကာကွယ်ပိုင်
ခွင့် မရနိုင်ပေ။

မောင်ချစ်လုံးပါ ၂ ဦး နှင့် မောင်မြင့်ပါ ၂ ဦးအမှု^(၄) တွင်-

အယူခံတရားပြိုင် မောင်မြင့်နှင့် မခင်မြင့်တို့သည် ဦးဖိုးထယ်၏
ခွင့်ပြုချက်အရ အချင်းဖြစ်မြေတွင် နေထိုင်ခဲ့သည်မှန်သော်လည်း ယင်းမြေ
ကို ဦးဖိုးထယ်ထံမှ ဝယ်ယူသည့် ၃၁-၈-၇၆ နေ့မှစ၍ ၎င်းတို့သည်
ဦးဖိုးထယ်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်နေထိုင်သူများ မဟုတ်တော့ဟု ကောက်ယူရ
မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သက်သေခံ (၁) စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ထားခြင်းမရှိ၍
အရောင်းအဝယ်အထမမြောက်စေကာမူ မောင်မြင့်တို့သည် ပစ္စည်းလွှဲ
ပြောင်းရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များ၏ အကာအကွယ်
ကိုရရှိသဖြင့် အယူခံတရားလိုသည် ၎င်းတို့အပေါ် ဖယ်ရှားစေလိုမှု မစွဲဆို
နိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

မောင်ချစ်လုံးတို့အမှုတွင် ဦးဖိုးထယ်က မောင်မြင့်တို့အား
အချင်းဖြစ်မြေပေါ်၌ ပထမအခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။
ထို့နောက် ဦးဖိုးထယ်ထံမှ မောင်မြင့်တို့က အချင်းဖြစ်မြေကို မှတ်ပုံမတင်
သောစာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သဖြင့် မောင်မြင့်တို့သည် ဦးဖိုးထယ်၏ ခွင့်ပြု
ချက်ဖြင့် နေထိုင်သူများမဟုတ်တော့ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ထိုအမှုတွင် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားသည်ဟုဆိုသူ ဦးဖိုးထယ်က ခွင့်ပြု
ချက်ဖြင့်နေထိုင်သူ မောင်မြင့်တို့အား မြေကိုရောင်းချခြင်းဖြစ်သည်။ ယခု
အမှုတွင် ဒေါ်ခင်စိုးက အယူခံတရားလိုတို့အား အချင်းဖြစ်မြေ၌ နေထိုင်
ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဒေါ်ခင်စိုးက ဒေါ်မြသိန်းအား အချင်းဖြစ်မြေ
ကို ရောင်းချခြင်းမဟုတ်သဖြင့် မောင်ချစ်လုံးတို့အမှုနှင့် ယခုအမှုတို့မှာ
အမှုအဖြစ်အပျက်ခြင်း မတူညီချေ။

(၃) ၁၉၉၂ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ ၆၀
(၄) ၁၉၈၁ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ ၁၉

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

ဒေါ်ခင်စိုး၏ သက်သေခံအမှတ် (ဂ) နေ့စဉ်မှတ်တမ်း၌ ၅-၅-၆၃ နေ့တွင် ဒေါ်မြသိန်းတို့ ပြည်သာယာလမ်း၌ စတင်နေထိုင်ကြောင်း မှတ်တမ်းရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဒေါ်မြသိန်းသည် အချင်းဖြစ်မြေ အစိတ်အပိုင်းကို ဦးဝင်းကြိုင်ထံမှ ဝယ်ယူသည်မှာ ၁၉၆၄ ခုနှစ်ဖြစ်ရာ ထိုပဋိညာဉ်ကို အကြောင်းပြု၍ ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ရရှိခဲ့ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ထို့ကြောင့် တရားရုံးချုပ်အထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသည့် ပြဿနာများကို အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

၁။ ၉-၅-၆၄ ရက်စွဲဖြင့် ချုပ်ဆိုခဲ့သော အရောင်းအဝယ်စာချုပ်သက်သေခံ ၁ သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း တရားရုံးချုပ်က ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် မူလမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံချက်များအရ မှန်ကန်ခြင်းမရှိ။

၂။ သက်သေခံ ၁ စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ်မဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ခဲ့သော မှတ်ပုံမတင်ခဲ့ရသည့်စာချုပ်ဖြစ်သော်လည်း ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ် ရထိုက်ခွင့်မရှိ။

ဤအထူးအယူခံမှုတွင် အယူခံတရားလိုတို့နှင့် အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေတို့က အယူခံတရားလိုတို့သည် အချင်းဖြစ်မြေတွင် ဒေါ်ခင်စိုး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်းဟုတ် မဟုတ် ပြဿနာကိုလည်း လျှောက်လဲခဲ့ကြသည်။

အယူခံတရားလိုတို့သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၃-က ၏အကာအကွယ်ကို ရထိုက်ခွင့်မရှိစေကာမူ အချင်းဖြစ်မြေတွင် ဒေါ်ခင်စိုး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်းဟုတ် မဟုတ်ကို စိစစ်ရန်လိုသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းကြိုင်က အစ်မဖြစ်သူ ဒေါ်မြသိန်းသည် ၎င်းမှတစ်ဆင့် ဒေါ်ခင်စိုးထံ၌ အချင်းဖြစ်မြေကွက်တွင် အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းသဖြင့် ဒေါ်ခင်စိုးက ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ ဦးဝင်းကြိုင်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံသည့် သက်သေမရှိပေ။ ဦးခင်မောင်အေး (လိုပြ-၁) သည် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထား မထားကို သိရှိသူမဟုတ်ပေ။ ဒေါ်မြသိန်း ပြောသည်ကို တစ်ဆင့်ကြားထွက်ဆိုခြင်းသာဖြစ်သည်။ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်မြေ၌ အယူခံတရားလိုတို့

အား အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားကြောင်း ထင်ရှားခိုင်လုံအောင် အထောက်
အထားတင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

၂၀၀၂
ဒေါ်ကျော့ကျော့
ပါ ၅
နှင့်
ဦးဝင်းကြိုင်

တရားရုံးချုပ်က အထောက်အထား ခိုင်မာခြင်းမရှိဘဲ အယူခံ
တရားလိုတို့သည် အချင်းဖြစ်မြေတွင် ဒေါ်ခင်စိုး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်
ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူသုံးသပ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်
ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု၍ တရားရုံးချုပ်၏
စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို
တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေခကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

+ ၂၀၀၂

ဇူလိုင်လ

၂၆ ရက်

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသောဦးခင်မြင့်နှင့်ဦးစန်းတင့်ရှိတို့၏ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခ

နှင့်

ဒေါ်ကြင်ကြူး ပါ ၂ *

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၄(၃)။ အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲ
ပေးစေလိုမှု၌ ပဏာမဒီကရီ ချမှတ်ပြီးနောက် ကော်မရှင်နာ
ခန့်ထား၍ ပစ္စည်းခွဲဝေသည့်ကိစ္စ ဆောင်ရွက်ခြင်း၊ တရားရုံးက
ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုရာ၌ အချင်းဖြစ်တိုက်ကို
အမွေပုံပစ္စည်းအဖြစ် လက်ခံအတည်ပြုခဲ့ပြီးဖြစ်လျှင် အပြီးသတ်
ဒီကရီချမှတ်ရာ၌ ယင်းပစ္စည်းကို အမွေပုံပစ္စည်းမှ ဖယ်ထုတ်
နိုင်ခြင်းရှိ-မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် ပဏာမဒီကရီ
ချမှတ်ပြီးနောက် အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲရာ၌ ပစ္စည်းခွဲဝေသည့်
ကိစ္စအတွက် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၃ အရ
ကော်မရှင်နာ ခန့်ထား၍ ဆောင်ရွက်စေရသည်။

ကော်မရှင်နာသည် ၎င်း၏ဆောင်ရွက်ချက်များကို တရားရုံးသို့
အစီရင်ခံရသည်။ အစီရင်ခံစာအပေါ် မကျေနပ်သူက တရားရုံးတွင်
ကန့်ကွက်တင်ပြလျှင် တရားရုံးက ကန့်ကွက်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အဆုံး
အဖြတ်ပေးရသည်။ တရားရုံးသည် ကန့်ကွက်ချက်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍
ကြားနာပြီးနောက် ကန့်ကွက်ချက်များသည် အခြေအမြစ်မရှိကြောင်း
တွေ့ရှိပါက ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်
ချမှတ်၍ ယင်းအမိန့်နှင့်အညီ အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်ရန်ဖြစ်သည်။
ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲပါက ပြင်ဆင်

* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၄၄ (မန္တလေး)
+ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၅၃ တွင် ချမှတ်သော
၁၄-၇-၉၉ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအထူးအယူခံမှု

ပြောင်းလဲထားသည့် အစီရင်ခံစာနှင့်အညီ အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရန် ဖြစ်သည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ခ
နှင့်
ဒေါ်ကြင်ကြာ
ပါ ။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၄(၃) တွင် အောက်ပါ အတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ ၁၄(၃)။ တရားရုံးသည် ယင်းအစီရင်ခံစာကို အတည် ပြုလျှင် သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲလျှင် ယင်းသို့ အတည်ပြုထားသည့် သို့မဟုတ် ပြောင်းလဲထား သည့်အစီရင်ခံစာနှင့်အညီ ဒီကရီချမှတ်ရမည်။”

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၄(၃) ပါပြဋ္ဌာန်းချက် များအရ တရားရုံးသည် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုလျှင် ဖြစ်စေ၊ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ထိုသို့ အတည်ပြုသည့်အတိုင်း သို့မဟုတ် ပြောင်းလဲပြင်ဆင်သည့် အစီရင်ခံစာအတိုင်း အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်ရသည်။ ထို့နောက် အပြီးသတ်ဒီကရီကို ပဏာမဒီကရီပါ ညွှန်ကြား ချက်များအပေါ် အခြေခံ၍ ရေးဆွဲရသည်။ ဦးဇော်လင်း (၄င်း၏အခွင့်ရ ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်မြင့်မြင့်) နှင့် ဒေါ်စန်းစန်းရွှေအမှု^(၁) ကိုကြည့်ပါ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တိုင်းတရားရုံးသည် ကော်မရှင်နာ အစီရင်ခံစာ ကို အတည်ပြုသင့် မသင့် အမိန့်ချမှတ်စဉ်က အချင်းဖြစ်တိုက်အသစ်သည် အမွေပုံပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက် အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်ရာတွင် အဆိုပါ တိုက်အသစ်ကို အမွေပုံပစ္စည်းတွင် မထည့်သွင်းဘဲ ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုသင့်-မသင့် အမိန့်ချမှတ်စဉ်က မပါရှိသည့် ဝိုင်းမြေအရှေ့ဘက်ပိုင်းအား ရောင်းရငွေကျပ် ၁၂၀၀၀ ကို အမွေပုံပစ္စည်းတွင် ထည့်သွင်း၍ အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေ နှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးမင်းလွင်
- တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးမျိုးအောင်
- တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၂၀၀၂
ဒေါ်ခ
နှင့်
ဒေါ်ကြင်ကြီး
ပါ ၂

မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (မိတ္ထီလာခရိုင်) ၏ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂/၈၉ တွင် ဒေါ်ခက ဒေါ်ကြင်မိပါ ၃ ဦးတို့အပေါ် ဦးလင်တိုက်ရှင်း ကျန်ရစ်သည့် အမွေပုံပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလုပ်ခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဒေါ်ခက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး ရုံးထိုင်) သို့ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၂၆/၉၀ ဖြင့် အယူခံတင်သွင်း ရာ တရားရုံးချုပ်မှ ဒေါ်ခသည် ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ပထမဇနီးတို့မှ ဖြစ်ထွန်းသော အထက်ပါပစ္စည်းတွင် ၄ ပုံ ၃ ပုံ၊ ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ဒုတိယဇနီးတို့မှ ဖြစ်ထွန်းသောလက်ထက်ပွားပစ္စည်းတွင် ၈ ပုံ ၁ ပုံကို အမွေရထိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဒေါ်ကြင်မိပါ ၃ ဦးတို့က မကျေနပ်၍ ယင်း စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးရန် လျှောက်ထားရာ တရားရုံးချုပ်မှ ခွင့်ပြု၍ အမှုကိုပြန်လည်ကြားနာကာ မူလကချမှတ်ခဲ့သည့် ပဏာမဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပြီးနောက် ဒေါ်ခစွဲဆိုသောအမှုကို ပလုပ်ခဲ့ သည့် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (မိတ္ထီလာခရိုင်) ၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပြန်လည်အတည်ပြုသည်။ ဒေါ်ခက ယင်းအမိန့်ကိုမကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၅၉/၉၄ ဖြင့် အယူခံ တင်သွင်းရာ စုံညီခုံရုံးမှ တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်ခစွဲဆိုသောအမှုကို ပလုပ် သည့်စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး ပဏာမဒီကရီကို ပြန်လည် အတည်ပြုသည်။ ထို့နောက် မူလတိုင်းတရားရုံးက ကော်မရှင်နာခန့်အပ်၍ ပစ္စည်းစာရင်းကောက်ယူစေပြီး ကော်မရှင်နာတင်ပြသည့် အစီရင်ခံစာကို ပြင်ဆင်ချက်ဖြင့် အတည်ပြုပြီးနောက် အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်သည်။ ယင်းအပြီးသတ်ဒီကရီကို ဒေါ်ခက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံ ဝင်သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခက တရားရုံးချုပ် ၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၁၉၈၈ ခုနှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၆ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာနိုင်ရန် အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာအပေါ် ချမှတ်သည့် အမိန့်တွင် အချင်းဖြစ်တိုက်အသစ်ကို အမွေပုံပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ် ခဲ့ပါလျက် အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်ရာတွင် အဆိုပါတိုက်ကို ခွဲဝေ

၂၀၀၂
ဒေါ်ခ
နှင့်
ဒေါ်ကြင်ကြူး
ပါ ။

ရန် အမွေပုံပစ္စည်းအဖြစ် ထည့်သွင်းချမှတ်ခဲ့မှု မရှိသည့် မူလ တိုင်းတရားရုံး၏ အပြီးသတ်ဒီကရီကို အတည်ပြုခဲ့သည့် တရားရုံး ချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်ကန်မှု ရှိ-မရှိ။”

အထူးအယူခံမှု အတောအတွင်း အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ကြင်မိ ကွယ်လွန်သွားရာ အမှုကို ကျန်အယူခံတရားပြိုင်တို့နှင့် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (မိတ္ထီလာ ခရိုင်) သည် ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမိန့်ချမှတ်ရာ၌ အမွေပစ္စည်းအဖြစ် ဖော်ပြထားသော အမွေဆိုင်မြေပေါ်ရှိ အယူခံတရား ပြိုင်တို့ လက်ရှိနေထိုင်သည့် အချင်းဖြစ်တိုက်ကို အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရာ ၌ ချန်လှပ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသည့် အဆင့်မြင့်တရားရုံးက ပြင်ဆင်ပယ်ဖျက်ခြင်းမပြုသမျှ တရားရုံးတစ်ရုံးသည် မိမိချမှတ်ထားသည့် အမိန့်ကို ပြင်ဆင်ခွင့်မရှိသည့်အတွက် မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (မိတ္ထီလာ ခရိုင်) က ထိုသို့ပြင်ဆင်၍ အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်သည်မှာ မှန်ကန်မှု မရှိကြောင်း၊ အဆိုပါဒီကရီကို အတည်ပြုသည့် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့် သည်လည်း ထပ်တူထပ်မျှ မှားယွင်းနေကြောင်း၊ ထို့ပြင် ကော်မရှင်နာ အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုစဉ်က မပါသော အမွေဆိုင်မြေကွက်၏ အရှေ့ ဘက်ပိုင်းကို ရောင်းချ၍ ရရှိသည့်ငွေကို အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရာ၌ ထည့်သွင်းချမှတ်ခြင်းသည် မှားယွင်းကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြု သည့် တရားရုံးချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြန်လည်စိစစ်သင့်ကြောင်း၊ အမှန် မှာ အချင်းဖြစ်မြေ၏ အရှေ့ပိုင်းကို ရောင်းချ၍ အယူခံတရားပြိုင်တို့ လက်ရှိနေထိုင်သည့် တိုက်ကို ဆောက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ဆောက်ခြင်း ဖြစ်၍ အမွေပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု မန္တလေးတိုင်းတရားရုံး (မိတ္ထီလာခရိုင်)က ကော်မရှင်နာ အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုသင့်-မသင့် အမိန့်ချမှတ်စဉ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်သည့်အခါ အယူခံတရားပြိုင်တို့ လက်ရှိနေထိုင်သောတိုက်နှင့်ပတ်သက်၍ ဖော်ပြမဆုံးဖြတ်တော့ဘဲ အမွေ ဆိုင်မြေကွက်၏ အရှေ့ဘက်ပိုင်းရောင်းချငွေကိုသာ အမွေပစ္စည်းဖြစ် ကြောင်းဖြင့် ဆုံးဖြတ်ကြောင်း၊ မူလအမွေပစ္စည်းမှာ မြေဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေဆိုင်မြေကို ရောင်းချရသည့်ငွေဖြင့် ဆောက်လုပ်သည့် အယူခံ တရားပြိုင်တို့ လက်ရှိနေထိုင်သည့်တိုက်သည် အမွေပစ္စည်းသာဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၂၀၂
ဒေါ်ခ
နှင့်
ဒေါ်ကြင်ကြူ
ပါ ။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက မူလရုံး၏ အပြီးသတ်ဒီကရီ
သည် ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာ အတည်ပြုရန်သင့်မသင့်ချမှတ်စဉ်
အမိန့်နှင့် ခြားနားခြင်းမရှိကြောင်း၊ အမွေပစ္စည်းစာရင်းတွင် ယခု အယူခံ
တရားပြိုင်များလက်ရှိနေထိုင်သည့် တိုက်အဆောက်အအုံသည် အမွေဆိုင်
ပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်
ခံစာတွင် ပစ္စည်းသုံးရပ်ကိုသာလျှင် ကျန်ရစ်သည်ဟုဖော်ပြထားသည့်
အပြင် မူလရုံးမှ ယင်းပစ္စည်းသုံးရပ်ကိုသာလျှင် အမွေပစ္စည်းဖြစ်သည်ဟု
အတည်ပြုပေးခဲ့ကြောင်း၊ သို့အတွက် အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရာ၌
ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာအပေါ် အတည်ပြုခဲ့သည့်အမိန့်နှင့်
လိုက်လျောညီထွေစွာ ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ သို့အတွက်
တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) မှ မူလရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို
ဆက်လက်အတည်ပြုပေးခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ
အမိန့် ၂၆၊ နည်းဥပဒေ ၁၄ (၃) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားရုံးသည်
ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုလျှင်ဖြစ်စေ၊ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်
လျှင်ဖြစ်စေ၊ ထိုသို့ အတည်ပြုသည့်အတိုင်း သို့မဟုတ် ပြောင်းလဲပြင်ဆင်
သည့်အတိုင်း အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့အတွက် မူလ
တိုင်းတရားရုံး၏ အပြီးသတ်စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဆက်လက်အတည်ပြု
ပေးခဲ့သည့် တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) ၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီသည်
ဥပဒေအရလည်းကောင်း၊ အကြောင်းချင်းရာအရလည်းကောင်း မှားယွင်း
မှုမရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ကွယ်လွန်သူ ဦးလင်တိုက်ရှင်းသည် ဇနီး ၂ ဦးရှိရာ ဒေါ်ပေါက်ဦး
နှင့် ဒေါ်စိန်မီ တို့ဖြစ်ကြသည်။ ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ပထမဇနီး
ဒေါ်ပေါက်ဦးတို့မှ ဦးရှောင်ရောင်ကို မွေးဖွားသည်။ မူလရုံးတရားလို ဒေါ်ခ
သည် ဦးရှောင်ရောင်၏ ဇနီးဖြစ်သည်။ မူလရုံးတရားပြိုင် ဒေါ်ကြင်မိ၊
ဒေါ်ကြင်ကြူ၊ ဒေါ်ကြင်စွမ်တို့သည် ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ဒုတိယဇနီး
ဒေါ်စိန်မီတို့မှ မွေးဖွားသည့် သားသမီးများဖြစ်ကြသည်။ ဦးလင်တိုက်ရှင်း
ကွယ်လွန်သည့်အခါ သဲတောမြို့၊ အမှတ် ၂ ရပ်ကွက်၊ အမှတ် ၆ (ခ)
ဦးပိုင်အမှတ် ၃၇/၄၃၊ ဧရိယာ ၁. ၃၄၃ ဧကကျယ်ဝန်းသည့် အိမ်ဝင်းမြေ
ကွက်နှင့် မြေပေါ်ရှိအဆောက်အအုံများ ကျန်ရစ်သည်ဆိုကာ ဒေါ်ခက
ဒေါ်ကြင်မိ၊ ဒေါ်ကြင်ကြူနှင့် ဒေါ်ကြင်စွမ်တို့အပေါ် အမွေပုံပစ္စည်းစီမံ
ခန့်ခွဲပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၂
ဒေါ်ခ
နှင့်
ဒေါ်ကြင်ကြူး
ပါ ။

တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်ခစွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်ခဲ့သော်လည်း တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်ခသည် ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ပထမဇနီးနှင့်ဖြစ်ထွန်းသော အထက်ပါပစ္စည်းတွင် ၄ ပုံ ၃ ပုံ၊ ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ဒုတိယဇနီး တို့မှဖြစ်ထွန်းသော လက်ထက်ပွားပစ္စည်းတွင် ၈ ပုံ ၁ ပုံ အမွေရထိုက်ကြောင်း ပဏာမဒီကရီချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ပဏာမဒီကရီချမှတ်ပြီးနောက် တိုင်းတရားရုံးသည် ပစ္စည်းစာရင်းကောက်ယူခြင်း၊ ခွဲဝေခြင်းတို့ပြုလုပ်ရန် ကော်မရှင်နာခန့်ထားပြီး အစီရင်ခံစာတင်ပြစေခဲ့သည်။ ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာတွင် ကွယ်လွန်သူ ဦးလင်တိုက်ရှင်း၏ အမွေပုံနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း အစီရင်ခံစာတင်ပြခဲ့သည်-

“ အမွေရှင်ဖြစ်သည့် ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ပထမဇနီးတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်း လုံးဝမရှိပါ။

ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ဒေါ်စိန်မိတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းများမှာ-

- (က) ဦးပိုင်အမှတ် ၃၇ (က) နှင့် ၄၃ (က)၊ ဧရိယာ ၁ ဧကရှိဝိုင်းမြေ၊
- (ခ) ၎င်းဝိုင်းမြေ၏ အရှေ့ဘက်ပိုင်းအား ရောင်းချထားသည့်ငွေ ၁၂၀၀၀/-၊
- (ဂ) တရားလိုလက်ရှိနေထိုင်သည့် မြေစိုက်ပျဉ်ကာ သွပ်မိုး ၂ ထပ်အိမ် (မြေပုံပြ-၃)။”

ဖြစ်၍ ၎င်းပစ္စည်းများကိုသာ တရားလိုမှ ၈ ပုံ ၁ ပုံ အမွေဆိုင်ကြောင်း တင်ပြခဲ့သည်။

အဆိုပါ ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာအပေါ် တိုင်းတရားရုံးက အောက်ပါအတိုင်း အမိန့်ချမှတ်သည်-

“အချင်းဖြစ်ဝိုင်းမြေနှင့် မြေပေါ်ရှိအသစ်ဆောက်လုပ်ထားသော အချင်းဖြစ်တိုက်သည်လည်းကောင်း၊ တရားလိုလက်ရှိနေထိုင်သော ပျဉ်ထောင်အိမ်သည်လည်းကောင်း၊ ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ဒေါ်စိန်မိတို့ ပေါင်းသင်းနေစဉ်အတွင်း ဖြစ်ထွန်းလာသော လက်ထက်ပွားပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။”

သို့သော် တိုင်းတရားရုံးသည် ကော်မရှင်နာ အစီရင်ခံစာအပေါ် အတည်ပြုသည့်အမိန့်ချမှတ်ပြီးနောက် အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရာတွင်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခ
နှင့်
ဒေါ်ကြင်ကြာ
ပါ ၂

အောက်ပါအတိုင်းချမှတ်ခဲ့သည်-

“တရားလိုသည် မူလက အမွေရှင်ဖြစ်သော ဦးလင်တိုက်ရှင်း၏ ပထမဇနီးတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ဒေါ်စိန်မိုးတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းများ ဖြစ်သော (က) ဦးပိုင်အမှတ် ၃၇ (က) နှင့် ၄၃ (က) ဧရိယာ ၁ ဧကရှိဝိုင်းမြေ၊ (ခ) ၎င်းဝိုင်းမြေ၏အရှေ့ဘက်ဝိုင်းအား ရောင်းချထားသောငွေကျပ် ၁၂၀၀၀/- (ဂ) တရားလိုလက်ရှိနေထိုင်သည့်မြေစိုက်ယျဉ်ကာ၊ သွပ်မိုး ၂ ထပ်အိမ် (မြေပုံ-၃)တို့၏ ၈ ပုံ ၁ ပုံကိုအမွေခံစားထိုက်ကြောင်းအမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။”

တိုင်းတရားရုံးက ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာအပေါ် အတည်ပြု အမိန့်ချမှတ်ရာတွင် အချင်းဖြစ်ဝိုင်းမြေပေါ်ရှိ အသစ်ဆောက်လုပ်ထားသော အချင်းဖြစ်တိုက်ကို ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ဒေါ်စိန်မိုးတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းအဖြစ် လက်ခံအတည်ပြုခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရာတွင် အဆိုပါ တိုက်အသစ်ကို အမွေပုံပစ္စည်းအဖြစ်ထည့်သွင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

အမွေပုံပစ္စည်း စီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုတွင် ပဏာမဒီကရီချမှတ်ပြီးနောက် အမွေပစ္စည်းများကို စီမံခန့်ခွဲရာ၌ ပစ္စည်းခွဲဝေသည့်ကိစ္စအတွက် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆၊ နည်း ၁၃ အရ ကော်မရှင်နာခန့်ထား၍ ဆောင်ရွက်စေရမည်။

ကော်မရှင်နာသည် ၎င်း၏ ဆောင်ရွက်ချက်များကို တရားရုံးသို့ အစီရင်ခံရသည်။ အစီရင်ခံစာအပေါ် မကျေနပ်သူက တရားရုံးတွင် ကန့်ကွက်တင်ပြလျှင် တရားရုံးက ကန့်ကွက်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးရသည်။ တရားရုံးသည် ကန့်ကွက်ချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကြားနာပြီးနောက် ကန့်ကွက်ချက်များသည် အခြေအမြစ်မရှိကြောင်း တွေ့ရှိပါက ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုကြောင်း အမိန့်ချမှတ်၍ ယင်းအမိန့်နှင့်အညီ အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲပါက ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲထားသည့် အစီရင်ခံစာနှင့်အညီ အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရန်ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၄ (၃) တွင် အောက်ပါအတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“၁၄ (၃) တရားရုံးသည် ယင်းအစီရင်ခံစာကို အတည်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခ
နှင့်
ဒေါ်ကြင်ကြိုင်
ပါ ၂

ပြုလျှင် သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲလျှင် ယင်းသို့
အတည်ပြုထားသည့် သို့မဟုတ် ပြောင်းလဲထားသည့်
အစီရင်ခံစာနှင့်အညီ ဒီကရီချမှတ်ရမည် x x x”

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၄ (၃) ပါပြဋ္ဌာန်းချက်
များအရ တရားရုံးသည် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုလျှင်
ဖြစ်စေ၊ ပြောင်းလဲပြင်ဆင်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ထိုသို့အတည်ပြုသည့်အတိုင်း
သို့မဟုတ် ပြောင်းလဲပြင်ဆင်သည့် အစီရင်ခံစာအတိုင်း အပြီးသတ်ဒီကရီ
ချမှတ်ရသည်။ ထို့နောက် အပြီးသတ်ဒီကရီကို ပဏာမဒီကရီပါ ညွှန်ကြား
ချက်များအပေါ် အခြေခံ၍ ရေးဆွဲရသည်။ ဦးဇော်လင်း (၄င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်မြင့်မြင့်) နှင့် ဒေါ်စန်းစန်းရွှေအမှု^(၁) ကိုကြည့်ပါ။

တိုင်းတရားရုံးသည် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံစာကို အောက်ပါ
အတိုင်း သုံးသပ်ပြီးနောက် အမွေပုံပစ္စည်းတွင် အငြင်းပွားနေသည့် တိုက်
အသစ်ပါဝင်ကြောင်းကို ပြင်ဆင်ချက်ဖြင့် အတည်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်-

“ အချင်းဖြစ်အဆောက်အဦးမှာ အဟောင်းကိုဖျက်ပြီး
ပြန်လည်ဆောက်ထားသည်ကို နှစ်ဖက်မှ အငြင်းမပွားပေ။
အချင်းဖြစ်မြေကွက်၏ အရှေ့ဘက် ၂ ကွက်ကို ဒေါ်စိန်မိမိမှ
၁၂၀၀၀/- နှင့် ဦးကျောက်ပြားအားရောင်းချပြီး လက်ရှိတိုက်ကို
ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ရောင်းပြီးနောက် ရောင်းရငွေနှင့်
မူလအဆောက်အဦးကိုဆောက်ခဲ့သဖြင့် ယင်းအဆောက်အဦး
သည် ဒေါ်စိန်မိမိနှင့် ဦးလင်တိုက်ရှင်းတို့၏ လက်ထက်ပွားမြေကို
ရောင်းရသည့်ငွေ ဖြစ်သောကြောင့် အချင်းဖြစ်မြေပေါ်ရှိ
အဆောက်အဦးသည် ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ဒေါ်စိန်မိမိတို့၏
လက်ထက်ပွားမြေကိုရောင်းရသည့်ငွေဖြစ်သောကြောင့် အချင်း
ဖြစ်မြေပေါ်ရှိ အဆောက်အဦးသည် ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့်
ဒေါ်စိန်မိမိတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းထဲတွင် အကျုံးဝင်သွား
သည်။

x x x x x x x x x x x x x x

ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ်ခိုင်းမြေနှင့် မြေပေါ်ရှိအသစ်
ဆောက်လုပ်ထားသော အချင်းဖြစ်တိုက်သည်လည်းကောင်း၊
တရားလို လက်ရှိနေထိုင်သော ယှဉ်ထောင်အိမ်သည်လည်း

(၁) ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၂၉ (၃၀)

၂၀၀၂
ဒေါ်ခ
နှင့်
ဒေါ်ကြင်ကြူး
ပါ ၂

ကောင်း၊ ဦးလင်တိုက်ရှင်း နှင့်ဒေါ်စိန်မိတို့ ပေါင်းသင်းနေထိုင် စဉ်အတွင်း ဖြစ်ထွန်းလာသော လက်ထက်ပွားပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်လိုက်သည်။ ”

တိုင်းတရားရုံးသည် ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာကို အတည်ပြု သင့်မသင့် အမိန့်ချမှတ်စဉ်က အချင်းဖြစ်တိုက်အသစ်သည် အမွေပုံ ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက် အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်ရာတွင် အဆိုပါတိုက်သစ်ကို အမွေပုံပစ္စည်းတွင် မထည့်သွင်းဘဲ ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာကို အတည်ပြုသင့်မသင့် အမိန့်ချမှတ်စဉ်က မပါရှိသည့် ဝိုင်းမြေအရှေ့ဘက်ပိုင်းအား ရောင်းရငွေကျပ် ၁၂၀၀၀ ကို အမွေပုံပစ္စည်းတွင် ထည့်သွင်း၍ အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံးသည် ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင် ခံစာကို အတည်ပြုပြီး ထိုအတည်ပြုထားသည့် အစီရင်ခံစာပါအတိုင်း အပြီးသတ်ဒီကရီ ချမှတ်ခြင်းဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် အပြီးသတ်ဒီကရီမှာ မှားယွင်းခြင်းမရှိဟုသုံးသပ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်သည် တိုင်းတရားရုံးက ကော်မရှင်နာ၏ အစီရင်ခံ စာကို အတည်ပြုရာ၌ ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲချက်ဖြင့် အတည်ပြုခဲ့သည်ကို သတိပြုမိဟန်မတူပေ။

အစီရင်ခံစာအပေါ် ပြင်ဆင်ပြောင်းလဲထားသည့် အမိန့်အတိုင်း ချမှတ်ခြင်းမပြုသည့် အပြီးသတ်ဒီကရီသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၆ နည်း ၁၄ (၃) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိသည့်အလျောက် ယင်းအပြီးသတ်ဒီကရီကို အတည်ပြုခဲ့သော တရားရုံးချုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက် သည်လည်း မှန်ကန်ခြင်းမရှိချေ။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤအထူးအယူခံရုံးမှ ကြားနာ လျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်းဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ ကော်မရှင်နာအစီရင်ခံစာအပေါ်၌ ချမှတ်သည့်အမိန့်တွင် အချင်းဖြစ်တိုက်အသစ်ကို အမွေပုံပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ပါလျက် အပြီးသတ်ဒီကရီချမှတ်ရာတွင် အဆိုပါ တိုက်ကိုခွဲဝေရန် အမွေပုံပစ္စည်းအဖြစ် ထည့်သွင်းချမှတ်ခဲ့မှုမရှိသည့် မူလတိုင်း တရားရုံး၏ အပြီးသတ်ဒီကရီကို အတည်ပြုခဲ့သည့် တရားရုံးချုပ် ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း။ ”

ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်က အတည်ပြုခဲ့သည့် တိုင်းတရားရုံး၏ အပြီးသတ်ဒီကရီတွင် ဦးလင်တိုက်ရှင်းနှင့် ဒေါ်စိန်မိုးတို့၏ လက်ထက်ပွားပစ္စည်းအဖြစ် ဖော်ပြထားသည့် (ခ) ၎င်းဝိုင်းမြေ၏ အရှေ့ဘက်ပိုင်းအား ရောင်းချထားသောငွေကျပ် ၁၂၀၀၀/- အစား (ခ) ၎င်းဝိုင်းမြေပေါ်ရှိ အသစ်ဆောက်လုပ်ထားသော အချင်းဖြစ်တိုက်ဟူ၍ အစားထိုးပြင်ဆင်၍ တရားရုံးချုပ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ ဒီကရီတို့ကို ပြင်ဆင်ချက်ဖြင့် အတည်ပြုလိုက်သည်။

တရားစရိတ်ကို အမွေပုံပစ္စည်းမှ ကျခံစေရမည်။

၂၀၀၂
 ဒေါ်ခ
 နှင့်
 ဒေါ်ကြင်ကြူး
 ပါ ၂

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂

ဒီဇင်ဘာလ

၆ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသောဒေါက်တာတင်အောင်အေးနှင့်
ဦးချစ်လွင်တို့၏ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေးပါ ၂ *

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈ နှင့် ၁၀၊ ပစ္စည်းကိုလွှဲပြောင်း
ရာ၌ တစ်ဆင့်လွှဲပြောင်းခြင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်း မပြုရဟုတားမြစ်
သည့်စည်းကမ်းချက် သို့မဟုတ် ကန့်သတ်ချက်မပြုနိုင်ခြင်း၊ ထိုသို့
တားမြစ်သည့်စည်းကမ်းချက် သို့မဟုတ် ကန့်သတ်ချက်ပါရှိပါက
ယင်းစည်းကမ်းချက် သို့မဟုတ် ကန့်သတ်ချက်မှာ ပျက်ပြယ်သော်
လည်း လွှဲပြောင်းမှုမှာ ပျက်ပြယ်မှုမရှိခြင်း၊ အပျောက်စနစ်ဖြင့်
ရောင်းချခြင်း၏အဓိပ္ပါယ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပစ္စည်းတစ်ရပ်ကို လွှဲပြောင်းသည့်အခါ ပစ္စည်းလွှဲ
ပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရပစ္စည်း၏အကျိုးစီးပွားနှင့် ဥပဒေ
အရ ဒွန်တွဲဆက်စပ်နေသည့် အရာအားလုံးသည် လွှဲပြောင်းခံယူသူထံသို့
ရောက်ရှိသည်။ ဥပဒေအရ ဒွန်တွဲဆက်စပ်နေသည့်အရာတွင် ထိုပစ္စည်း
အား လွှဲပြောင်းခံယူသူက မိမိသဘောအတိုင်း ပြန်လည်လွှဲပြောင်းခြင်း၊
စီမံခန့်ခွဲခြင်း ပြုပိုင်ခွင့်ပါဝင်နေသဖြင့် ပစ္စည်းကိုလွှဲပြောင်းရာ၌ တစ်ဆင့်
လွှဲပြောင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်း မပြုရဟုလုံးဝတားမြစ်သည့် စည်းကမ်းချက်
သို့မဟုတ် ကန့်သတ်ချက် သတ်မှတ်ထားခြင်းမပြုနိုင်ပေ။ သတ်မှတ်ထားပါ
က ထိုသတ်မှတ်ချက်သည် တရားမဝင်ဘဲပျက်ပြယ်သည်။ ပစ္စည်းကို
အလွယ်တကူဖြင့်လွှဲပြောင်းရာ၌ အဟန့်အတားဖြစ်စေမည့် စည်းကမ်းချက်

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၄
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၄၄ တွင်ချမှတ်ထားသော
၁၇-၉-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်) စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

သည် ပျက်ပြယ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းကိုရောင်းခြင်း၊ ဝယ်ခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်းပြုလုပ်ကြသည့် ပြည်သူတို့၏ အကျိုးကာကွယ်ရန်ဖြစ်ပေသည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေး
ပါ ၂

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ အရပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲခြင်းမပြုရန် လုံးဝတားမြစ်သည့်စည်းကမ်းချက်သည် တရားမဝင်သော်လည်း ထိုစည်းကမ်းချက်ပါဝင်သော လွှဲပြောင်းမှုမှာ ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိပေ။ ဥပမာ လူတစ်ဦးက သားသမီးများ စားဝတ်နေရေးအတွက် မြေကွက်တစ်ကွက်ကို လွှဲပြောင်းပေးရာ၌ ထိုမြေကိုရောင်းချပေါင်နှံခြင်းမပြုရဆိုသော စည်းကမ်းချက်သတ်မှတ်ထားရာ ထိုစည်းကမ်းချက်သည် ဤပုဒ်မ ၁၀ အရပျက်ပြယ်သော်လည်း မြေကိုလွှဲပြောင်းသည့်ကိစ္စမှာမူ အတည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အပျောက်စနစ်ဖြင့် ရောင်းချခြင်းသည် လွှဲပြောင်းပိုင်ခွင့်ဖြင့် ငှားရမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ လွှဲပြောင်းပိုင်ခွင့်ဖြင့် ငှားရမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ ငှားရမ်းသည့်ကာလ သတ်မှတ်ချက်မရှိဘဲ အိမ်ငှားက ဥပစာလက်ဝယ်ထားပိုင်ခွင့်ကို ဝယ်ယူ၍ အိမ်ရှင်အား ငှားရမ်းခကိုသာ ပေးသည့်ငှားရမ်းခြင်းကိုဆိုသည်။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမင်းလွင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - မလာ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၁၅တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းက အယူခံတရားပြိုင်များ ဖြစ်ကြသော ဦးကိုဌေးနှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးတို့အပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက အမှုကိုပလုပ်ခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို မကျေနပ်သဖြင့် အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းက တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံတင်သွင်းသော်လည်း အောင်မြင်ခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းက တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ဖော်ပြပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေး
ပါ ၂

ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“၁။ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရာ၌ ၃ ရစ်ခွဲ
၍ ငွေပေးချေလက်ခံခဲ့ခြင်းကို ရောင်းသူဝယ်သူ အငြင်းမ
ပွားသည့် အခြေအနေတွင် ချေလွှာတွင်ခုခံချေပခဲ့ခြင်းမရှိ
ဘဲ ထိုငွေပေးချေသည့်ကိစ္စကို တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှု
တွင် ထည့်သွင်းသုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်
ကန်မျှတမှုရှိ မရှိ။

၂။ ဒေါ်ခင်စန်းက အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း၏နေထိုင်ပိုင်ခွင့်ကို
(အပျောက်စနစ်ဖြင့်) ၎င်း၏အထူးကိုယ်စားလှယ်လွှဲအပ်
သူဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးမှတစ်ဆင့် ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းသို့ ရောင်း
ချခဲ့ခြင်းသည်ဥပဒေအရ ခိုင်မာသည့်လွှဲပြောင်းရောင်းချမှု
မဟုတ်ဟု သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှန်ကန်မှုရှိ မရှိ။ ”

အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းက ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်တထောင်
ဘုရားလမ်း၊ အမှတ် ၁၁၉ မြေညီထပ်ရှိ တိုက်ခန်းနှင့် တယ်လီဖုန်းအမှတ်
၂၉၁၇၇၃ အပါအဝင်ကို ငွေကျပ်သိန်း ၅၀ တိတိဖြင့် အရောင်းအဝယ်
ပြုလုပ်ရန် သဘောတူညီခဲ့ပြီး တိုက်ခန်းရောင်းချသူ ဒေါ်ခင်စန်း (၎င်း၏
အထူးကိုယ်စားလှယ်စာရသူ အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင်) နှင့် ဝယ်သူ
အယူခံတရားလိုတို့က အဆိုပါ ငွေကျပ်သိန်း ၅၀ ကို ၃ ရစ်ခွဲပေးရန်
သဘောတူညီခဲ့ကြကြောင်း၊ ပထမအရစ်ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀၀/- ကို
၂၁-၁၀-၉၉ ရက်စွဲပါ အရောင်းအဝယ်စရန်ငွေပေး သဘောတူစာချုပ်
အရလည်းကောင်း၊ ၁၇-၁၁-၉၉ နေ့တွင် ငွေကျပ် ၃၀၀၀၀၀/- ကို
လည်းကောင်း၊ ၁-၁၂-၉၉ တွင်ငွေကျပ် ၁၀၀၀၀၀/-ကို နောက်ဆုံး
အရစ်ကျန်ငွေပေးခြင်း ကတိစာချုပ်ဖြင့်လည်းကောင်း ပေးချေဝယ်ယူခဲ့
ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အဆိုပါတိုက်ခန်း၌ နေထိုင်လျက်ရှိသော အမှတ် ၁
အယူခံတရားပြိုင်၏မိသားစုများသည် ပြောင်းရွှေ့ဖယ်ရှားပေးခြင်းမရှိ၍
အရောင်းအဝယ်ပဋိညာဉ်ပါအတိုင်း လက်ဝယ်ရရှိခြင်း မရှိသေးကြောင်း၊
ထို့ကြောင့် အရောင်းအဝယ်ပဋိညာဉ်အတိုင်း တိကျစွာလိုက်နာဆောင်ရွက်
စေရန်နှင့် ဝယ်ယူထားသောတိုက်ခန်းနှင့် တယ်လီဖုန်းတို့အား လက်
ရောက်ပေးအပ်စေရန် စွဲဆိုရခြင်းဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြုသည်။

အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးကိုဌေးက ၎င်းသည်အချင်းဖြစ်
အခန်းကို အပျောက်စနစ်ဖြင့်ဝယ်ယူ၍ ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သူက အမအရင်း

၂၀၂
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေး
ပါ ၂

တော်စပ်သည့် ဒေါ်ခင်စန်းနှင့်အတူ စဉ်ဆက်မပြတ်ယနေ့ထိနေထိုင်လျက် ရှိပြီး ဒေါ်ခင်စန်းကွယ်လွန်ပြီးနောက် ငှားရမ်းခများကို ပေးသွင်းနေထိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အမအရင်း ဒေါ်ခင်စန်းကို အကြောင်းပြုနေထိုင်သူဖြစ်ပြီး ဒေါ်ခင်စန်း ကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်း ဒေါ်ခင်စန်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်နှင့် ဥပစာကို ဆက်လက်ငှားရမ်းနေထိုင်လျက်ရှိသူဖြစ်၍ ဖယ်ရှားထွက်ခွာပေးရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုနှင့် အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင်တို့အကြား ချုပ်ဆိုခဲ့သည်ဆိုသော တိုက်ခန်းအရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်သည်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ခင်စန်းက အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင်အား ပြုလုပ်ပေးခဲ့သည်ဆိုသော ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာသည်လည်းကောင်း၊ ဥပဒေနှင့်အညီ ပြုလုပ်ထားသော စာရွက်စာတမ်းများ မဟုတ်၍ သက်သာခွင့်တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း ချေပသည်။ အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင်က အယူခံတရားလို၏စွဲဆိုချက်များမှန်ကန်သည်ဟု ဝန်ခံချေလွှာတင်သွင်းသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်ခင်စန်းမှာ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း၏ ပိုင်ရှင်များမဟုတ်၊ အမှန်တကယ် အခန်းပိုင်ဆိုင်သည့် ဦးထွန်းဝါနှင့် ဒေါ်ထွေးကြည်တို့ထံတွင် နေထိုင်ပိုင်ခွင့်အတွက် အပိုဆောင်းငွေ (အပျောက်ငွေ) ကျပ်တစ်သိန်းသုံးသောင်းပေးချေကာ ငှားရမ်းနေထိုင်ကြသော တိုက်ခန်းငှားရမ်းသူ အိမ်ငှားများသာဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်စန်း၏ အထူးကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာရရှိသော အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင်သည် ဒေါ်ခင်စန်း အမှန်တကယ်တရားဝင်ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိသော တိုက်ခန်းနှင့် တရားဝင်အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းမရှိသော တယ်လီဖုန်းတို့ကို ကတိစာချုပ်များချုပ်ဆို၍ ရောင်းချခြင်းမှာ အထမြောက်ခြင်းမရှိသဖြင့် အယူခံတရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာနှင့် တယ်လီဖုန်းကို အပြီးအပိုင်ဝယ်ယူခဲ့သည်ဆိုခြင်းမှာ မမှန်ကြောင်း၊ အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးကိုဌေးမှာ ဒေါ်ခင်စန်းကွယ်လွန်ပြီးနောက် ငှားရမ်းခများ ပေးချေနေထိုင်ခဲ့ရာ ဥပဒေနှင့်အညီ နေထိုင်အသုံးပြုလျက်ရှိသောကြောင့် ဥပစာမှဖယ်ရှားပေးရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း သုံးသပ်၍ ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်က ၁-၁၂-၉၉ နေ့တွင် သက်သေခံအမှတ် (၁) အရ နောက်ဆုံးအရစ်ငွေပေးချေခြင်းသည် နောက်ဆုံးငွေပေးချေရန် မူလသတ်မှတ်ရက်ဖြစ်သည့် ၃-၂-၂၀၀၀ နေ့နှင့်ကွာခြားနေ၍ သဘာဝယုတ္တိရှိကင်းကွာနေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း၏ နေထိုင်ပိုင်ခွင့်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေး
ပါ ၂

ကို အပျောက်စနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူနေထိုင်ခဲ့သော ဒေါ်ခင်စန်းသည် ၎င်း၏ အထူးကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာရရှိသူ ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးမှတစ်ဆင့် ဒေါ်ခင်ဌေး သန်းသို့ လွှဲပြောင်းရောင်းချခဲ့သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ခိုင်မာသည့်လွှဲ ပြောင်းရောင်းချမှုထင်ရှားပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိဘဲ လက်ရောက်ပေးအပ်၍ သင့်မည်မဟုတ်ဟု သုံးသပ်၍ အယူခံမှုကို ပလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက ဒေါ်ခင်စန်းသည် အချင်းဖြစ်တိုက် ခန်းနှင့် တယ်လီဖုန်းကို အယူခံတရားလိုအား ရောင်းချရန် သက်သေခံ အမှတ် (ဃ) စာချုပ်အရ ပဋိညာဉ်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစာချုပ်အပါအဝင် သက်သေခံစာချုပ်များတွင် အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင်က ဒေါ်ခင်စန်း ထံမှ သက်သေခံအမှတ် (ခ) ကိုယ်စားလှယ်စာရထားသူအနေဖြင့် ချုပ်ဆို ထားကြောင်း၊ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၁ မှ ၄ တွင်အယူခံတရားလိုက အချင်းဖြစ် ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းနှင့် အဖိုးငွေအလီလီပေးချေခြင်းတို့ကို အဆိုပြုထား ရာ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးက အမှု၌ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံပြီး အယူခံ တရားပြိုင် ဦးကိုဌေးက ချေလွှာအပိုဒ် ၁ ၌အဆိုလွှာအပိုဒ် ၁ မှ ၄ ပါ အချက် များကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၈၊ နည်း ၂ နှင့် ၄ အရ လိုအပ်သည့် အတိုင်း ငြင်းဆိုခြင်းမပြုသဖြင့် နည်း ၅ အရအဆိုပြုချက်များ မှန်ကန်သည်ဟုမှတ်ယူရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးသည် ဒေါ်ခင်စန်း၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ဖြင့် သက်သေခံအမှတ် (ဃ) ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆိုခဲ့ ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (ခ) အထူးကိုယ်စားလှယ် စာ၌ ဒေါ်ခင်စန်းက ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးအား အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရောင်းချခြင်း၊ အခြားနည်းလွှဲပြောင်းခြင်း၊ ပြုလုပ်ရန် လွှဲအပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ သက်သေခံ အမှတ် (ဃ) စာချုပ်အရ ရောင်း ချရန်ပဋိညာဉ်ပြုခြင်းသည် ၎င်းအခွင့် အာဏာအတွင်းပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၍ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၆ အရ ဒေါ်ခင်စန်းကိုယ်တိုင် ပြုလုပ် တီသကဲ့သို့ အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိကြောင်း၊ စရန်ငွေကျပ် ၁၀ သိန်းပေးပြီး ၁၇-၁၀-၉၉ နေ့တွင် သက်သေခံအမှတ် (ဃ) ကိုချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ငွေနောက်ဆုံးပေးချေသည့် သက်သေခံအမှတ် (င)စာချုပ်ကို ၁-၁၂-၉၉ နေ့၌ချုပ်ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းစာချုပ်တွင် ယခင်ရငွေ များအကြောင်း အပိုဒ် ၂ ၌ဖော်ပြထားပြီး နောက်ဆုံးအရစ်ကို ၁-၁၂-၉၉ နေ့၌ ပေးချေကြောင်း၊ အပိုဒ် ၃ ၌ ဖော်ပြထားကြောင်း၊ ထို စာချုပ်ကိုချုပ် ဆိုခြင်းဖြင့် ငွေအပြေပေးချေပြီးဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ တိုက်ခန်း

ပေးအပ်ရန် သတ်မှတ်သော ၃-၂-၂၀၀၀ နေ့မတိုင်မီစော၍
 ဒေါ်ခင်စန်းကွယ်လွန်သွားရာ၌ ယင်းအခန်းတွင်နေထိုင်သူလည်း ဖြစ်ပြီး
 ၎င်း၏မောင်လည်းဖြစ်၍ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်လည်းဖြစ်သော
 ဦးကိုဌေးသည် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၇ အရပဋိညာဉ်အတိုင်း
 ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ရှိလာကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် ၅
 စာချုပ်သည် အပျောက်စနစ်ဖြင့် ငှားရမ်းခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သာမန်အငှား
 ချထားခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် ၅ အပိုဒ် ၁ ပါ
 “အပျောက်ငွေ” ဟူသောစကားရပ်ကို ရည်ညွှန်းကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့တွင်
 အပျောက်ဖြင့်ငှားရမ်းသည့်ကိစ္စ၌ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ
 ၁၀၈ ၏အဖွင့်စကားရပ်၌ ရည်ညွှန်းထားသည့် ဒေသဆိုင်ရာထုံးတမ်း
 (Local Usage) တစ်ရပ်မှာ အိမ်ရှင်ထံမှအပျောက်စနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူသော
 ဥပစာကို အိမ်ငှားကအခြားသူအား အပျောက်ဖြင့်ထပ်ဆင့်လွှဲပြောင်းခွင့်
 ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ လွှဲပြောင်းရာ၌ အိမ်ရှင်သည် ငွေကြေးအချို့ရသော်
 လည်း ထိုသို့ အိမ်ငှားကဥပစာကို အပျောက်စနစ်ဖြင့်လွှဲခြင်းကို ကန့်ကွက်
 ပိတ်ပင်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ လက်တွေ့တွင် အိမ်ငှားဆိုသူထံမှ ငွေကြေးလက်ခံ
 ပြီး အိမ်ငှားအသစ်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကြရသည်မှာ ထုံးတမ်းဖြစ်
 ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် ၅ အပိုဒ် ၇ ပါသတ်မှတ်ချက်ကို အသေအချာ
 ဖတ်ကြည့်ပါလျှင် အိမ်ငှား ဒေါ်ခင်စန်းက အခန်းကိုလွှဲပြောင်းလိုလျှင်
 အိမ်ရှင်အား ပထမရောင်းချစေရန်သတ်မှတ်ချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ တွေ့မြင်
 နိုင်ကြောင်း၊ အိမ်ရှင်ကအပျောက်ဖြင့် မဝယ်လိုပါက အိမ်ငှားဒေါ်ခင်စန်း
 က အခြားသူကို အပျောက်ဖြင့်လွှဲပြောင်းရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအခြေအနေ၌
 ထိုသတ်မှတ်ချက်သည် အိမ်ရှင်က ဒေါ်ခင်စန်းထံမှ တိုက်ခန်းကို ဦးစွာ
 ဝယ်ယူခွင့် (Pre Emption) ကိုဖြစ်ပေါ်စေသော သတ်မှတ်ချက်ဖြစ်သည်
 မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိကြောင်း၊ ဦးစွာဝယ်ယူပိုင်ခွင့် သဘောတူစည်းကမ်း
 ချက်သည် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးရာသဘောတူချက်အဖြစ် မှတ်ယူသည်ဖြစ်၍ သီးခြား
 ကာလသတ်မှတ်မှသာလျှင် အတည်ဖြစ်ကြောင်း သို့မဟုတ်ပါက အလှမ်း
 ဝေးခြင်းကြောင့် အတည်မဖြစ် ပျက်ပြယ်ကြောင်း၊ အချိန်ကာလသတ်မှတ်
 ထားသော သဘောတူစည်းကမ်းချက်သည် အတည်ဖြစ်နိုင်သော်လည်း
 အချိန်အကန့်အသတ်မရှိသော သဘောတူစည်းကမ်းချက်သည်ပျက်ပြယ်
 ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် ၅ အပိုဒ် ၇ ပါတိုက်ခန်းကို အပျောက်ဖြင့်
 ဦးစွာဝယ်ယူခွင့်ကို အချိန်ကာလကန့်သတ်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ အထင်

၂၀၀၂
 ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
 နှင့်
 ဦးကိုဌေး
 ပါ ၂

၂၀၂
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေး
ပါ ။

အရှားတွေ့မြင်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ပါ၍ သက်သေခံအမှတ် ၅ အပိုဒ် ၇ ပါ သဘောတူစည်းကမ်းချက်သည် ပျက်ပြယ်ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်က တိုက်ခန်းကို လက်ရောက် ပေးပါက အယူခံတရားလိုနှင့် မူလအိမ်ရှင်တို့အကြား ဆက်သွယ်မှုမရှိသောကြောင့် ရှုပ်ထွေးမှုများပေါ်ပေါက်နိုင်ကြောင်းသာ လျှင် သုံးသပ်ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် ၅ အပိုဒ် ၇ ပါ သတ်မှတ်ချက်က အိမ်ငှားအားထပ်ဆင့် မငှားရဟုအတိအလင်း ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိ၍ အိမ်ငှား ဒေါ်ခင်စန်းက အယူခံတရားလိုအား ထပ်ဆင့်ငှားရမ်းသဖြင့် တစ်ဆင့်ခံ အိမ်ငှားကို တိုက်ခန်းပေးခြင်းသည် အိမ်ရှင်နှင့်ဥပဒေအရ အရှုပ်အထွေး ဖြစ်စရာမရှိကြောင်း၊ တိုက်ခန်းကို အပျောက်ဖြင့်ရောင်းရန်ချုပ်ဆိုသော သက်သေခံအမှတ် (ဃ) ပဋိညာဉ်သည် ခိုင်လုံသောကြောင့် ပဋိညာဉ် အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေသည့်အနေဖြင့် တိုက်ခန်း (တယ်လီဖုန်း အပါအဝင်) ကိုလက် ရောက်ပေးအပ်စေရန် ဒီကရီချမှတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့ လာရောက်လျှောက်လဲခြင်းမပြုပေ။

ရန်ကုန်မြို့၊ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်း၊ အမှတ် ၁၀၉ မြေညီထပ် ရှိတိုက်ခန်းကို ဦးညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်စန်းတို့က ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ ဦးထွန်းဝါနှင့် ဒေါ်ထွေးကြည်တို့ထံမှ တိုက်ခန်းငှားရမ်းခြင်း ကတိစာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီး လွှဲပြောင်းပိုင်ခွင့်ဖြင့်ငှားရမ်းခြင်း (အပျောက်စနစ်) ဖြင့်ငွေပေးချေဝယ်ယူ ကာနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ဦးညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်စန်းတို့တွင် သားသမီးမွေးဖွားထွန်းကားခဲ့ကြ ခြင်းမရှိချေ။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးညွန့်မှာ ၁၈-၁-၈၄ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်စန်းက အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းနှင့် ၎င်းတိုက်ခန်း ၏အကျိုးခံစားခွင့်အရပ်ရပ်ကို အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ၂၈-၆-၉၉ ခန့်ကခွဲဟုကြေငြာချက်တစ်ခု ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ယင်းနောက် ဒေါ်ခင်စန်း က အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရောင်းချခြင်း၊ အခြားနည်းလွှဲ ပြောင်းခြင်း၊ ပေးကမ်းခွဲဝေခြင်းတို့ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် တူမတော်စပ်သူ ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေး အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင်အား အထူးကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာပေးအပ်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းက ဒေါ်ခင်စန်း၏ အထူးကိုယ် စားလှယ်စာရသူ ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးမှ ၎င်းအား အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းနှင့် တိုက်ခန်းတွင်တပ်ဆင်ထားသော တယ်လီဖုန်းအမှတ် ၂၉၁၇၇၃ အပါ

၂၀၂
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေး
ပါ ။

အဝင်ကို ငွေကျပ်သိန်း ၅၀ ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် သဘောတူခဲ့ကြောင်း၊ ၂၀-၁၀-၉၉ နေ့တွင် ငွေကျပ် ၁၀ သိန်းအား ပထမအရစ်အဖြစ် ဒေါ်ခင်စန်းသို့ ပေးချေခဲ့ပြီး သက်သေခံအမှတ် (ဂ) စာချုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ဒုတိယအရစ်ငွေကျပ် ၃၀ သိန်းကို ၁၇-၁၁-၉၉ နေ့တွင် ပေးချေခဲ့ပြီး သက်သေခံအမှတ် (ဃ) စာချုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ နောက်ဆုံးကျန်ငွေကျပ် ၁၀ သိန်းကျပ်ကို ၁-၁၂-၉၉ တွင်ပေးချေပြီး သက်သေခံအမှတ် (င) စာချုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ အသီးသီးချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်းတို့ကို သူ၏အဆိုလွှာအပိုဒ် ၁ မှ ၄ အထိတွင် အဆိုပြုခဲ့သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၈၊ နည်းဥပဒေ ၂ တွင်တရားပြိုင်သည် မိမိ၏ချေလွှာတွင် တရားလို၏အမှုမှာ မည်သည့်အကြောင်းကြောင့် စွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်းကို အတိအကျထည့်သွင်း ထုချေရမည်ဟု ပြဌာန်းထားပြီး နည်းဥပဒေ ၅ တွင် ထိုသို့ချေပခဲ့ခြင်းမရှိလျှင် တရားလို၏တင်ပြချက်ကို ဝန်ခံသည်ဟု ကောက်ယူရမည်ဟု ပြဌာန်းထားသည်။ မိမိကမထုချေခဲ့၍ နစ်နာသည်ဟုယူဆလျှင် အမိန့် ၆၊ နည်းဥပဒေ ၁၇ အရအယူခံမှုအဆင့်အထိ ချေလွှာကိုပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားနိုင်ခွင့်ရှိသည်။

အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းက အဆိုလွှာအပိုဒ် ၁ မှ ၄ အထိတွင် အယူခံတရားလိုက အချင်းဖြစ်ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းနှင့် အဖိုးငွေအလီလီပေးချေခဲ့ခြင်းတို့ကိုအဆိုပြုထားရာ အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင်ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးက အမှု၌ဖြောင့်ဆိုဝန်ခံပြီး အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်ဦးကိုဌေးက သူ၏ချေလွှာ၌ အဆိုလွှာအပိုဒ် ၁ မှ ၄ အထိပါအချက်များကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၈၊ နည်းဥပဒေ ၂ နှင့် ၄ အရလိုအပ်သည့်အတိုင်း ငြင်းဆိုခြင်းမပြုသဖြင့် နည်းဥပဒေ ၅ အရအယူခံတရားလို၏ အဆိုပြုချက်များ မှန်ကန်သည်ဟု မှတ်ယူရမည်ဖြစ်ပါသည်။

အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အရောင်းအဝယ်ပြုရာ၌ ငွေပေးချေပြီးကြောင်းကို ရောင်းသူဝယ်သူ အငြင်းမပွားသည့် အခြေအနေတွင် အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်က ချေလွှာတွင်ချေပခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှုတွင် နောက်ဆုံးအရစ်ငွေပေးချေခြင်းသည် သဘာဝယူတ္တိနှင့် ကင်းကွာသည်ဟု သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ဦးညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်စန်းတို့မှာ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း၏ အမှန်တကယ်ပိုင်ရှင်များမဟုတ်ဘဲ အမှန်တကယ်ပိုင်ဆိုင်သူတို့ထံမှ နေထိုင်ပိုင်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေး
ပါ ၂

ခွင့်အတွက် အပိုဆောင်းငွေ (အပျောက်ငွေ) ပေးချေကာ အိမ်လခတစ်လ လျှင် ၁၂၅/- ဖြင့်ငှားရမ်းနေထိုင်ကြသော လွှဲပြောင်းပိုင်ခွင့်ဖြင့် တိုက်ခန်း ငှားရမ်းသူ အိမ်ငှားများဖြစ်ကြသည်။

လွှဲပြောင်းပိုင်ခွင့်ဖြင့် ငှားရမ်းနေထိုင်ခဲ့သော ဒေါ်ခင်စန်းက အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အထူးကိုယ်စားလှယ်လွှဲအပ်သူ ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေး မှတစ်ဆင့် ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းသို့ ထပ်ဆင့်လွှဲပြောင်းရောင်းချခဲ့ရာ ထိုသို့ ထပ်ဆင့်လွှဲပြောင်း ရောင်းချခွင့်ရှိ မရှိကို စိစစ်ရန်လိုပေသည်။

ဦးညွန့်နှင့် ဒေါ်ခင်စန်းတို့က အချင်းဖြစ်အခန်းကို ဦးထွန်းဝါနှင့် ဒေါ်ထွေးကြည်တို့ထံမှ တိုက်ခန်းငှားရမ်းသည့် (သက်သေခံအမှတ်-၅) ၁၇-၁၀-၈၂ ရက်စွဲပါ အငှားစာချုပ်၊ စာပိုဒ် ၇ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်-

“၇။ နောင်သောအခါအိမ်ငှားသည် အခြားတစ်နေရာသို့ပြောင်း ရွှေ့လိုလျှင် ၎င်းအိမ်ခန်းကို ပြန်ရောင်းလိုသောအခါ အိမ် ရှင်ကို ဦးစွာအကြောင်းကြားပါမည်။ အိမ်ရှင်က ပြန်လိုချင် ပါက နှစ်ဦးသဘောတူနှုန်းဖြင့် ပြန်ရောင်းပါမည်။ အိမ်ရှင် က အလိုမရှိပါက လွတ်လပ်စွာရောင်းချနိုင်ရန် သဘောတူ ပါသည်။”

အဆိုပါဖော်ပြချက်အရဆိုလျှင် အိမ်ရှင်ကအိမ်ငှားအား ငှားရမ်း ထားသည့်အခန်းကို ရောင်းချရန် သဘောတူကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ အိမ် ငှားကအိမ်ခန်းကို ပြန်ရောင်းလိုသည့်အခါ အိမ်ရှင်အား အကြောင်းကြား ရန်နှင့် အိမ်ရှင်ကပြန်လိုချင်ပါက အိမ်ရှင်အား ဦးစားပေးရောင်းရန် စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားပြီး အိမ်ရှင်ကအလိုမရှိပါက အိမ်ငှားသည် လွတ်လပ်စွာရောင်းချပိုင်ခွင့်ရှိပေသည်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၁၀၈ (၈၅) အရအိမ်ငှားသည် တစ်ဆင့်အငှားချထားနိုင်သည်။ အခန်းကို အပျောက်စနစ်ဖြင့် ရောင်းခြင်းသည် အမှန်တကယ်ရောင်းခြင်း မဟုတ်ဘဲလွှဲပြောင်းပိုင်ခွင့်ဖြင့် ထပ်ဆင့်ငှားရမ်းခြင်းသာဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဌေးသိန်း နှင့် ဒေါ်သိန်းညွန့်အမှု^(၁) တွင်-

“အိမ်ငှားတစ်ဦးသည် မိမိငှားရမ်းနေထိုင်သည့်ဥပစာကို တစ်ဆင့် ပြန်လည်၍ အငှားချထားခွင့်ရှိသည်။ ထိုသို့တစ်ဆင့် ပြန်လည်၍ အငှားချထားရာ၌ ရန်ကုန်မြို့၌ အများလက်ခံကျင့်သုံးလျက်ရှိ

(၁) ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၁၇

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေး
ပါ ။

သော အပျောက်စနစ် (နေထိုင်ပိုင်ခွင့်အတွက် တန်ရာတန်ကြေး ပေး၍ ဥပစာကိုလွှဲပြောင်းရယူသည့်စနစ်) ဖြင့်ဆောင်ရွက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့တစ်ဆင့်ပြန်လည် အငှားချ ထားရန် ဆောင်ရွက်သည့်အခါ အဆောက်အဦပိုင်ရှင်၏ ကြိုတင် ခွင့်ပြုချက်ကို ရယူပြီးမှဆောင်ရွက်ရမည်ဟု ပြဌာန်းချက်မတွေ့ ရပေ။”

ဟုတရားရုံးချုပ် စုံညီခုံရုံးက ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ဒေါ်ခင်စန်းသည် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း၏နေထိုင်ပိုင်ခွင့်ကို အပျောက်စနစ်ဖြင့် ရောင်းချပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ထင်ရှားသဖြင့် ၎င်း၏ အထူးကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးမှတစ်ဆင့် ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းသို့ ထပ်ဆင့်လွှဲပြောင်းရောင်းချခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ ခိုင်မာသည့်လွှဲပြောင်း ရောင်းချမှုမဟုတ်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ တွင်အောက်ပါ အတိုင်း ပြဌာန်းထားသည်-

“ပုဒ်မ ၁၀။ လွှဲပြောင်းခံရသူကဖြစ်စေ၊ ထိုသူမှတစ်ဆင့်ပိုင်ဆိုင် သူကဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်း၏အကျိုးစီးပွားကို လက်လွှတ် ခြင်းမပြုရန်သော်လည်းကောင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်းမပြု ရန်သော်လည်းကောင်း လုံးဝတားမြစ်သည့်စည်း ကမ်းချက် သို့မဟုတ် ကန့်သတ်ချက်ထား၍ပစ္စည်း လွှဲပြောင်းလျှင် ငှားရမ်းရာ၌ စည်းကမ်းချက်သည် အငှားချထားသူ သို့မဟုတ် ထိုသူမှတစ်ဆင့် ပိုင်ဆိုင် သူ၏အကျိုးအတွက်ဖြစ်သည့်ကိစ္စမှအပ ယင်းစည်း ကမ်းချက် သို့မဟုတ် ကန့်သတ်ချက်သည် အတည် မဖြစ် ပျက်ပြယ်သည်။”

ပစ္စည်းတစ်ရပ်ကို လွှဲပြောင်းသည့်အခါ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရပစ္စည်း၏အကျိုးစီးပွားနှင့် ဥပဒေအရ ဒွန်တွဲ ဆက်စပ်နေသည့်အရာအားလုံးသည် လွှဲပြောင်းခံယူသူထံသို့ ရောက်ရှိ သည့်ဥပဒေအရ ဒွန်တွဲဆက်စပ်နေသည့်အရာတွင် ထိုပစ္စည်းအား လွှဲ ပြောင်းခံယူသူက မိမိသဘောအတိုင်း ပြန်လည်လွှဲပြောင်းခြင်း၊ စီမံခန့်ခွဲ ခြင်း ပြုပိုင်ခွင့်ပါဝင်နေသဖြင့် ပစ္စည်းကိုလွှဲပြောင်းရာ၌ တစ်ဆင့်လွှဲပြောင်း ခြင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်း မပြုရဟုလုံးဝတားမြစ်သည့် စည်းကမ်းချက် သို့မဟုတ်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေး
ဝ ဝါ ၂

ကန့်သတ်ချက်သတ်မှတ်ထားခြင်း မပြုနိုင်ပေ။ သတ်မှတ်ထားပါက ထိုသတ်မှတ်ချက်သည် တရားမဝင်ဘဲ ပျက်ပြယ်သည်။ ပစ္စည်းကို အလွယ်တကူဖြင့် လွှဲပြောင်းရာ၌ အဟန့်အတားဖြစ်စေမည့် စည်းကမ်းချက်သည် ပျက်ပြယ်သည်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ပစ္စည်းကို ရောင်းခြင်း၊ ဝယ်ခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ စီမံခန့်ခွဲခြင်း ပြုလုပ်ကြသည့် ပြည်သူတို့၏အကျိုးကာကွယ်ရန် ဖြစ်ပေသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ အရ ပစ္စည်းကိုစီမံခန့်ခွဲခြင်းမပြုရန် လုံးဝတားမြစ်သည့် စည်းကမ်းချက်သည် တရားမဝင်သော်လည်း ထိုစည်းကမ်းချက်ပါဝင်သော လွှဲပြောင်းမှုမှာ ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိပေ။ ဥပမာ လူတစ်ဦးက သားသမီးများ စားဝတ်နေရေးအတွက် မြေကွက်တစ်ကွက်ကို လွှဲပြောင်းပေးရာ၌ ထိုမြေကို ရောင်းချပေါင်နှံခြင်း မပြုရဆိုသော စည်းကမ်းချက်သတ်မှတ်ထားရာ ထိုစည်းကမ်းချက်သည် ဤပုဒ်မ ၁၀ အရပျက်ပြယ်သော်လည်း မြေကိုလွှဲပြောင်းသည့်ကိစ္စမှာမူ အတည်ဖြစ်သည်။

ဦးထွန်းဝါတို့နှင့် ဒေါ်ခင်စန်းတို့ ချုပ်ဆိုသည့်သက်သေခံအမှတ် ၅ အငှားစာချုပ်အပိုဒ် ၇ တွင်အိမ်ငှားက အိမ်ခန်းကိုပြန်ရောင်းလိုသော အခါ အိမ်ရှင်ကိုဦးစွာအကြောင်းကြားပါမည်ဟူသော သတ်မှတ်ချက်ပါရှိရာ ယင်းသတ်မှတ်ချက်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ ၏ခြွင်းချက်တွင် အကျုံးဝင် မဝင် စိစစ်ရန်လိုသည်။

ပုဒ်မ ၁၀ ၏ခြွင်းချက်အရ စည်းကမ်းချက်သည် သို့မဟုတ် ကန့်သတ်ချက်သည် အငှားချထားသူ သို့မဟုတ် ထိုသူကိုအစွဲပြု၍ တောင်းဆိုပိုင်သူများ၏ အကျိုးအတွက်ဖြစ်ပါက အတည်ဖြစ်သည်။

သက်သေခံအမှတ် ၅ အငှားစာချုပ်အပိုဒ် ၇ တွင်အိမ်ငှားက အိမ်ခန်းကိုပြန်ရောင်းလိုသောအခါ အိမ်ရှင်ကို အကြောင်းကြားရန်၊ အိမ်ရှင်ကအလိုမရှိပါမှ အိမ်ငှားကလွတ်လပ်စွာရောင်းချရန် သတ်မှတ်ငွေစနစ် (Pre Emption) ကိုဖြစ်ပေါ်စေသော သတ်မှတ်ချက်ဖြစ်သည်။ အိမ်ရှင်အားဦးစားပေးရောင်းချရန် သတ်မှတ်ထားချက်သည် အိမ်ရှင်အကျိုးအတွက်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆပါက ယင်းသတ်မှတ်ချက်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ အရ ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိဟု ယူဆရမည်ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ယူဆသည့်တိုင်အောင် အိမ်ရှင်ဦးထွန်းဝါနှင့် ဒေါ်ထွေး

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေး
ပါ J

ကြည်တို့က အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို ပြန်လည်အလိုရှိကြောင်း မပေါ်ပေါက်
ပါ။ အိမ်ငှား ဒေါ်ခင်စန်းက အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း၏ နေထိုင်ပိုင်ခွင့်ကို
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းသို့ ရောင်းချခြင်းအား ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၀ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ငြိစွန်းသည်ဆိုကာ ကန့်ကွက်ခြင်း၊ တရားစွဲဆို
ခြင်းများမရှိသဖြင့် ဒေါ်ခင်စန်း လွတ်လပ်စွာရောင်းချခြင်းကို သဘောတူ
ခဲ့ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။

အမှန်အားဖြင့် သက်သေခံအမှတ် ၅ အိမ်ငှားစာချုပ်အပိုဒ် ၇
တွင် အိမ်ရှင်အားဦးစားပေးရောင်းချရန် သတ်မှတ်ထားချက်သည် အိမ်ရှင်
နှင့်အိမ်ငှားတို့ပြုလုပ်သော သဘောတူသတ်မှတ်ချက် (Covenant) သာ
ဖြစ်သည်။ စည်းကမ်းချက် (Condition) သည်ပစ္စည်းနှင့် ဒွန်တွဲလျက်ရှိ
သောအရာဖြစ်၍ လွှဲပြောင်းသူကသတ်မှတ်ပေးသည့် သဘောတူသတ်မှတ်
ချက်သည် နှစ်ဦး သို့မဟုတ် နှစ်ဦးထက်ပိုသူများအချင်းချင်း သဘောတူ
ညီကြသည့် သဘောတူချက်မျှသာဖြစ်ပြီး ၎င်းတို့တစ်ဦးဦးက အခြားသူ
အား တစ်စုံတစ်ရာကိုပြုလုပ်စေရမည်ဟု ကတိကဝတ်ပြုခြင်းဖြစ်သည်။
သဘောတူသတ်မှတ်ချက်အတိုင်း မဆောင်ရွက်ခြင်း သို့မဟုတ် သဘောတူ
သတ်မှတ်ချက်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းသည် စည်းကမ်းချက်ကို ဖောက်ဖျက်မှု
မှာကဲ့သို့ လွှဲပြောင်းမှုကို ပျက်ပြယ်စေမည်မဟုတ်။ သို့သော်လျော်ကြေး
ရလို့မစွဲဆိုခြင်းကို ပေါ်ပေါက်စေနိုင်သည်။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်ခင်စန်းသည် အိမ်ရှင်ဦးထွန်းဝါတို့နှင့် သဘောတူ
ပြုလုပ်ထားသည့် အိမ်ရှင်အားဦးစားပေးရောင်းချရန် သတ်မှတ်ထားချက်
ကို ဖောက်ဖျက်သည်ဆိုဦးတော့ ဒေါ်ခင်စန်းက ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းအား
လွှဲပြောင်းပေးခြင်းသည် ပျက်ပြယ်မည်မဟုတ်ပေ။ ဦးထွန်းဝါတို့က
ဒေါ်ခင်စန်းအပေါ် လျော်ကြေးရလို့မစွဲဆိုလိုက စွဲဆိုရုံသာရှိစေလိမ့်မည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅ တွင် အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်
ဆိုထားသည့်အတိုင်း အငှားချထားခြင်းဟူသည် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်
ပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းခြင်းသာဖြစ်၍ အိမ်ရှင်သည်
ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ဖြစ်မြဲဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အိမ်ငှားကသဘောတူသတ်မှတ်
ချက် (Covenant) ကိုဖောက်ဖျက်စေကာမူ စည်းကမ်းချက် (Condi-
tion) ကိုဖောက်ဖျက်မှုမှာကဲ့သို့ လွှဲပြောင်းခြင်းကို ပျက်ပြယ်စေခြင်းမရှိပေ။

အပျောက်စနစ်ဖြင့် ရောင်းချခြင်းသည် လွှဲပြောင်းပိုင်ခွင့်ဖြင့်
ငှားရမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ လွှဲပြောင်းပိုင်ခွင့်ဖြင့် ငှားရမ်းခြင်းဆိုသည်မှာ ငှား

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေး
ပါ ၂

ရမ်းသည့်ကာလ သတ်မှတ်ချက်မရှိဘဲ အိမ်ငှားက ဥပစာလက်ဝယ်ထား ပိုင်ခွင့်ကိုဝယ်ယူ၍ အိမ်ရှင်အား ငှားရမ်းခကိုသာပေးသည့် ငှားရမ်းခြင်း ကိုဆိုသည်။

ဒေါ်ခင်စန်းက ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးအား အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို ရောင်းချခြင်း၊ အခြားနည်းလွဲပြောင်းခြင်းတို့ ဆောင်ရွက်ရန် သက်သေခံ အမှတ် (ခ) အထူးကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာဖြင့်လွှဲအပ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေး သည် ဒေါ်ခင်စန်း၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ဖြင့် သက်သေခံအမှတ် (ဂ) (ဃ) နှင့် (င) ပဋိညာဉ်စာချုပ်များအရ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းအား ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းသို့ ရောင်းချရန် ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးက ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်ခြင်းသည် ၎င်း၏အခွင့်အာဏာ အတွင်း ပြုလုပ်ခြင်းဖြစ်၍ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၆ အရ ဒေါ်ခင်စန်းကိုယ်တိုင် ပြုလုပ်ဘိသကဲ့သို့ အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိသည်။

အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို ပေးအပ်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့်နေ့ မတိုင်မီ ဒေါ်ခင်စန်း ကွယ်လွန်ခဲ့ရာ ယင်းအခန်းတွင်နေထိုင်သူ ဒေါ်ခင်စန်း၏မောင်ဖြစ်သူ အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးကိုဌေးသည် ၎င်း၏ချေလွှာတွင် ဖော်ပြထားသည့်အတိုင်း ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ခင်စန်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်သဖြင့် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၇ အရ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ရှိလာသည်။

အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးကိုဌေးက အချင်းဖြစ်ဥပစာကို ဆက်လက်ငှားရမ်းနေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ထုချေသော်လည်း ၎င်းတင်ပြ သည့် ငှားရမ်းခပြေစာများတွင် ဦးညွန့်၊ ဒေါ်ခင်စန်း နာမည်ဖြင့် ငှားရမ်း ခပေးသွင်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ ၎င်းနာမည်ဖြင့် ငှားရမ်းခပေး သွင်းခြင်းမဟုတ်၍ ဦးကိုဌေးသည် အိမ်ငှားမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင် ထင်ရှားသည်။

တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်ခင်စန်းသည် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း၏ နေထိုင်ပိုင်ခွင့်ကို ၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်လွှဲအပ်သူ ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးမှ တစ်ဆင့် ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းကို ရောင်းချခြင်းသည် ဥပဒေအရခိုင်မာသည့် လွှဲပြောင်းရောင်းချမှုမဟုတ်ဟု သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အထူးအယူခံခုံရုံးမှ ကြားနာသည့်ပြဿနာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

၁။ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရာ၌ ၃ ရစ်ခွဲ

၍ ငွေပေးချေလက်ခံခဲ့ခြင်းကို ရောင်းသူဝယ်သူ အငြင်း
မပွားသည့် အခြေအနေတွင် ချေလွှာတွင် ခုခံချေပခြင်းမရှိ
ဘဲ ထိုငွေပေးချေသည့်ကိစ္စကို တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှု
တွင် ထည့်သွင်းသုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်
ကန်မှုတမူမရှိကြောင်း၊

၂၀၁၂
ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း
နှင့်
ဦးကိုဌေး
ပါ ၂

၂။ ဒေါ်ခင်စန်းက အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း၏ နေထိုင်ပိုင်ခွင့်ကို
(အပျောက်စနစ်ဖြင့်) ၎င်း၏အထူးကိုယ်စားလှယ်လွှဲအပ်
သူ ဒေါ်မြင့်မြင့်ထွေးမှ တစ်ဆင့် ဒေါ်ခင်ဌေးသန်းသို့ရောင်း
ချခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရ ခိုင်မာသည့်လွှဲပြောင်းရောင်းချ
မှုမဟုတ်ဟု သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် မှန်ကန်မှုမရှိ
ကြောင်း။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြု
ပြီး တရားရုံးချုပ်နှင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့ကို
ပယ်ဖျက်ကာ အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ဌေးသန်း စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အချင်း
ဖြစ်တိုက်ခန်းအား အယူခံတရားလိုလက်ဝယ်သို့ ပေးအပ်စေသည့် အနိုင်
ဒီကရီကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ချမှတ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

+ ၂၀၀၂
အောက်တိုဘာလ
၁၀ ရက်

တရားမပထမအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီး ဦးချစ်လွင်၏ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်မူမူပါ ။

နှင့်

ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)

(၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်ခင်တီ) ပါ ။ *

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အဘိုး အဘွားတို့၏ အမွေကို အမွေမမိမြေးများ ရခွင့်ရှိ မရှိ၊ ကွယ်လွန်သူကျန်ရစ်သောအမွေကို ဆက်ခံမှုနှင့် သက်ဆိုင်သည့် မိသားစုဥပဒေ၊ အမွေမှုတွင် အမွေပစ္စည်းတစ်ရပ်ကို အမွေရှင်က အခြားသူတစ်ဦးအား လွှဲပြောင်းပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုရှိ မရှိပြဿနာကို ဖော်ထုတ်ဆုံးဖြတ်ပေးနိုင် မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ယခုအမှုတွင် အဓိကပေါ်ပေါက်သည့်ပြဿနာမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အဘိုး အဘွား၏အမွေကို အမွေမမိမြေးများက ရခွင့်ရှိ မရှိဖြစ်သည်။ ယင်းအချက်ကို မူလတိုင်းတရားရုံးက ငြင်းချက်အမှတ် (၂) အဖြစ်ထုတ်ထားသော်လည်း ဖြေကြားခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

ကွယ်လွန်သူကျန်ရစ်သောအမွေကို ဆက်ခံမှုမှာ ထိုသူကွယ်လွန်စဉ် ကနဦးပေါ်ပေါက်သော အခွင့်အရေးကို တရားစွဲဆိုတောင်းခံမှုဖြစ်၍ ကွယ်လွန်သူနှင့် သက်ဆိုင်သည့်မိသားစုဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ တောင်းခံသူအမှုသည်နှင့် သက်ဆိုင်သည့်မိသားစုဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ၏အမွေကို မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိ မရှိနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးအရောင်နှင့် မကာကြူမွေးအမှု(၇) တွင်ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သည့် သားသမီးတို့သည်

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၅၈
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၉၂ တွင်ချမှတ်သော ၂၈-၂-၂၀၀၂ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
နှင့်
ဒေါက်တာဂျီအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၎င်း၏အခွင်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သည့်မိဘအမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ရသည်-

“ Even if the plaintiff had renounced the Christian faith and become a Buddhist, there is no law to prevent a Buddhist Lady from succeeding to the estate of a Christian mother. ”

ထို့အတူ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မြေးများသည်လည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဝင် အဘိုး အဘွား၏အမွေကိုဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း တားမြစ်ထားခြင်းမရှိ သဖြင့် ၎င်းတို့သည် အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေနှင့်အညီ အမွေရရှိကြ မည်သာဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ဒေါ်လွန်းပါ ၅ နှင့် ဒေါ်သိန်းရင်အမှု^(၄)တွင် အမွေမှု၌ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများသည် အမွေပစ္စည်းဟုတ် မဟုတ် ဆုံးဖြတ် ရသည်ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းတစ်ရပ်ကို အမွေရှင်က အခြားသူတစ်ဦးအား လွှဲ ပြောင်းပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုရှိ မရှိ ပြဿနာကို အမွေမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးပါက အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင် အမှုပွား များခြင်းကိုလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ပိတ်ပင်ရာရောက်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ စာ-၁၅ နှင့် ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ စာ-၈၇ အမှုများတွင် ထုံးဖွဲ့မှုများကို သဘောတူလက်ခံသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအမွေမှုတွင် အမွေရှင် ဒေါ်မက အချင်းဖြစ်ခြေကို ဒေါ်သိန်းရင်အား ပေးကမ်းခြင်းသည် ပျက် ပြယ်အတည်ဖြစ် မဖြစ် ပြဿနာကို ဖော်ထုတ်ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်ဟု ကောက် ယူဆုံးဖြတ်သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းဥပဒေအရ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်းနှင့် ပေးကမ်းခြင်းတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ရောင်း ချခြင်းမှာ အဘိုးစားနားဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်၍ ပေးကမ်းခြင်းမှာ အဘိုးစားမရှိဘဲ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အင်အေဗွီအာချစ်တီးကုန်တိုက် နှင့် မောင်သံဒိုင်အမှု^(၅) တွင် ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်းဟူ၍ ခွဲခြားဖော်ပြခြင်းမပြုဘဲ

(၄) ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ- ၁၄၉
(၅) ၉ ရန်ကုန်၊ စာ-၅၂၄

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၊
နှင့်
ဒေါက်တာဂျီအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ။

လင်မယားနှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်းမှ ၎င်း၏အကျိုးခံစားခွင့်သို့ ပြောင်းနိုင်ကြောင်း သို့မဟုတ် အခြားနည်းစီမံခန့်ခွဲခြင်း ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မည်သူ မှ ခင်ပွန်းသည်၏ အတိအလင်း သို့မဟုတ် သဘောသက်ရောက်သည့် သဘောတူညီချက် မရရှိဘဲ ထိုသူ၏အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ဦးသန်းနိုင် (ခ) ဦးဘိုနီ နှင့် ဒေါ်အေးအေးအမှု^(၆) တွင်လင် မယားနှစ်ဦး၏ မခွဲဝေရသေးသော နှစ်ဦးပိုင်လက်ထက်ပွားပစ္စည်းကို တစ် ဦးဦး၏သဘောတူညီချက်အရမဟုတ်ဘဲ ပစ္စည်းတစ်ရပ်လုံးကို ရောင်းချ ခွင့်မရှိချေ။ ရောင်းချလျှင်လည်း ၎င်းတို့ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိနိုင်သည့် အချိုးအစု အတွက်သာ အတည်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ဤအမှုတွင် မူလရုံးအမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)သည် ကွယ်လွန်သူမိဘများတွင် ၎င်းတစ်ဦး တည်းသာ အမွေဆက်ခံသူဖြစ်ကြောင်း လိမ်လည်ဖော်ပြ၍ အမွေဆက်ခံ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၉၃၅/၉၁ကိုပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)သည် မူလရုံးအမှတ် (၃) တရားပြိုင် ဦးကြည်ဝင်းအား မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅၆၃/၈၅ ဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကို ရောင်းချခဲ့ကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။

ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)သည် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းကို ကျန် အမွေဆိုင်များသဘောမတူဘဲ ဦးကြည်ဝင်းသို့ ရောင်းချခဲ့ရာတွင် ကျန် အမွေဆိုင်များ၏ သဘောတူညီချက်မရှိသောကြောင့် ၎င်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိ သည့် ဝေစုအတွက်သာ အတည်ဖြစ်မည်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုတို့၏ ဝေစုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အတည်မဖြစ်နိုင်ချေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျော်သိန်း
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- အယူခံတရားခံအတွက် - ၁။ ဦးမင်းလွင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
၂။ ကိုယ်တိုင် (မလာ)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ်

(၆) ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စာ-၁၅၉ (၁၆၄)

၂၉၂ တွင် ဒေါ်ခင်မူမူပါ (၂) တို့ကဒေါက်တာကျိအာရ်လူးဝစ်(စ်)ပါ (၃) ဦးတို့အပေါ် အမွေပုံပစ္စည်းစီမံခန့်ခွဲပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက အမှုကိုပလပ်ကြောင်းအမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို မကျေနပ်၍ ဒေါ်ခင်မူမူပါ (၂) ဦးတို့က တရားမပထမအယူခံ မှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိုလွှာတွင် အမွေရှင်များဖြစ်ကြသော ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဒီအာရ်လူးဝစ်(စ်)နှင့်ဇနီး မစွစ်အင်မာဖလောရင်းလူးဝစ်(စ်) တို့တွင် သား သမီး (၅) ဦးထွန်းကာရာ ၎င်းတို့မှာ (၁) ပီအာရ်လူးဝစ်(စ်) (သား)၊ (၂) မာဗစ်အော့လူးဝစ်(စ်) (သမီး)၊ (၃) အယ်အာရ်လူးဝစ်(စ်) (သား)၊ (၄) အမ်အာရ်လူးဝစ်(စ်) (သား)၊ (၅) ဒေါက်တာကျိအာရ်လူးဝစ်(စ်) (သား) တို့ဖြစ်ကြကြောင်း၊ သားကြီး ပီအာရ်လူးဝစ်(စ်)မှာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဒေါ်ခင်လှနှင့်အိမ်ထောင်ပြုပြီး ဒေါ်ခင်မူမူ၊ ဒေါ်ခင်မိုးမိုးတို့ကို မွေးဖွားခဲ့ ကြောင်း၊ သမီးတစ်ဦးဖြစ်သော မာဗစ်အော့လူးဝစ်(စ်)မှာ မိဘများနှင့် အတူနေထိုင်ခဲ့ပြီး ဂျာမနီနိုင်ငံသားနှင့်အိမ်ထောင်ပြု၍ ၁၉၆၆ ခုနှစ်ကပင် ဂျာမဏီနိုင်ငံသို့ အပြီးအပိုင်ထွက်ခွာသွားကြောင်း၊ ကျန်သားနှစ်ဦးဖြစ် သော အယ်အာရ်လူးဝစ်(စ်)နှင့် အမ်အာရ်လူးဝစ်(စ်)တို့မှာ အမွေရှင်မိဘ များ မကွယ်လွန်မီကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေရှင် ဒီအာရ် လူးဝစ်(စ်)မှာ ၁၃-၁၀-၆၉ နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ ဇနီးဖြစ်သူမစွစ်အင်မာ ဖလောရင်းလူးဝစ်(စ်)သည် ၁၇-၈-၈၆ နေ့တွင်လည်းကောင်း ကွယ်လွန်ခဲ့ ကြကြောင်း၊ အမွေရှင်များသည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များဖြစ်သော်လည်း သေတမ်းစာရေးသားခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ တရားလိုများ၏ဖခင် ပီအာရ် လူးဝစ်(စ်)သည် ၆-၂-၈၄ နေ့တွင်လည်းကောင်း၊ မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်လှ သည် ၅-၃-၉၉ နေ့တွင်လည်းကောင်း အသီးသီးကွယ်လွန်ကြပြီးဖြစ် ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ကျန်ရစ်သောအမွေပစ္စည်းများကို အမွေမမီ မြေးများဖြစ်သောတရားလိုများနှင့် တရားပြိုင်ဒေါက်တာကျိအာရ်လူးဝစ်(စ်) နှင့် မာဗစ်အော့လူးဝစ်(စ်)တို့သည် အညီအမျှရထိုက်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဒေါက်တာလူးဝစ်(စ်)သည် ကွယ်လွန်သူမိဘများ ကျန်ရစ်သော ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် (၂-အီး)၊ မြေကွက်အမှတ် (၄၀၆-အေ) (၄၀၆ အေ^၁) (၄၀၆ ဘီ)၊ ဧရိယာ ၁. ၀၀၀ ဧကရှိ မြေကွက်နှင့် မြေကွက်ပေါ်ရှိ အကျိုးခံစားခွင့်အရပ်ရပ်ကို ၎င်းတစ်ဦးတည်းသာ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိကြောင်း၊ လိမ်လည်ဖော်ပြ၍ အမွေ

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
နှင့်
ဒေါက်တာကျိအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၎င်း၏အခွင်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
နှင့်
ဒေါက်တာဂျီအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

ဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာစာချုပ်အား ရန်ကုန်မြို့စာချုပ်
စာတမ်းများ မှတ်ပုံတင်ရုံးတွင် ၁၉-၁၂-၉၁ ရက်စွဲပါ စာချုပ်အမှတ်
၁၉၃၅/၉၁ ဖြင့် မှတ်ပုံတင်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဒေါက်တာဂျီအာရ်
လူးဝစ်(စ်)သည် အမှတ် (၃) တရားပြိုင် ဦးကြည်ဝင်းအား အချင်းဖြစ်မြေ
ကွက်ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅၆၃/၉၅ ဖြင့်ရောင်းချခဲ့သဖြင့်
အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းမှာ အမှတ် (၃) တရားပြိုင် ဦးကြည်ဝင်းလက်ဝယ်တွင်
ရှိနေကြောင်း ဖော်ပြ၍ အမွေပုံပစ္စည်း၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံ ရထိုက်ကြောင်းစသည်
ဖြင့် အဆိုပြုသည်။

အမှတ် (၁) တရားပြိုင်၏ချေလွှာတွင် တရားလိုများ၏မိခင်
ဒေါ်ခင်လှသည် ၁-၇-၈၆ရက်စွဲပါစာချုပ်ဖြင့်ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)
နှင့် မစ္စအင်မာဖလောရင်းလူးဝစ်(စ်) ထံမှငွေ သို့မဟုတ် ပစ္စည်းလုံးဝ
လက်ခံစရာမရှိတောကြောင်း၊ ဝန်ခံထားပြီးဖြစ်သည့်အပြင် တရားလိုများ
သည် ဗုဒ္ဓဘာသာသို့ကူးပြောင်းသွားကြသဖြင့် အမှုကိုစွဲဆိုပိုင်ခွင့်မရှိ
ကြောင်း၊ တရားလိုများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်ကြသူများဖြစ်၍
ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များထံမှာ အမွေတောင်းဆိုပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း၊
တရားလို၏အဆိုလွှာတွင် ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)မှ ဦးကြည်ဝင်းသို့
အချင်းဖြစ်မြေကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅၆၃/၉၅ ဖြင့် အရောင်း
အဝယ်ပြုလုပ်ပြီးကြောင်း အဆိုပြုထားရာ ယင်းစာချုပ်ကို ပယ်ဖျက်ခြင်း
မပြုဘဲ အမှုကို ဤပုံစံဖြင့်စွဲဆိုပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း ချေပသည်။

အမှတ် (၂) တရားပြိုင်လာရောက်ချေပခြင်းမရှိချေ။

အမှတ် (၃) တရားပြိုင် ဦးကြည်ဝင်းက သီးခြားချေလွှာတင်သွင်း
သော်လည်း အမှတ် (၁) တရားပြိုင် တင်ပြသည့်အချက်များကိုပင်
ထောက်ခံချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူး
ထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုဥပဒေအရ တရားလိုသည် ခရစ်ယာန်
ဘာသာဝင်များထံမှ အမွေတောင်းခံပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဦးတင်ထွန်း နှင့်
ဒေါ်ဝိုင်းကြည်ပါ ၇ အမှု^(၁) တွင် အမွေဆိုင်တစ်ဦးအနေဖြင့် အမွေဝေစု
ကို အပြီးအပြတ်ရရှိပြီးသူဖြစ်သည်ဟု ဝန်ခံလျှင် ၎င်းအားထပ်မံ၍ အမွေ
ဝေစုခွဲဝေပေးရန် အကြောင်းမရှိတော့ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်လှ
သည် ၎င်းရရန်ရှိသောအမွေဝေစုကို အပြည့်အဝလက်ခံရရှိပြီးဖြစ်သည်
ဟု သက်သေခံ (၁) အရတွေ့ရကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို မှတ်ပုံတင်

စာချုပ်ဖြင့် အမှတ် (၃) တရားပြိုင်သို့ ရောင်းချပြီးဖြစ်၍ ယင်းစာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းပြီးမှသာ ယခုအမှုကို စွဲသင့်ကြောင်း သုံးသပ်၍ တရားလိုစွဲဆို သောအမှုကိုပလပ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက တိုင်းတရားရုံးသည် အယူခံတရား လိုများ၏မိခင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့သော သက်သေခံ (၁) ဝန်ခံချက်အရ ယခုအမှုကိုစွဲဆိုရန် အကြောင်းမရှိတော့ကြောင်း ငြင်းချက်အမှတ် (၁) နှင့် (၂) ကိုတစ်ပေါင်းတည်းဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ သက်သေခံ (၁) မှာ စာချုပ်မဟုတ်ကြောင်း၊ သက်သေများ လက်မှတ်ရေး ထိုးထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ တံဆိပ်ခေါင်းစာချုပ်ပေါ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုး ထားသည့်ငွေရပြေစာသာဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုပါငွေများမှာလည်း အမှတ် ၁၈/၁၊ သီရိမင်္ဂလာလမ်း၊ စမ်းချောင်းမြို့နယ် နေအိမ်ကိုရောင်းချပြီး ရငွေ များကို အမွေဆိုင် (၃) ဦးဖြစ်သော မစွန်အင်မာဖလောရင်းလူးဝစ်(စ်)၊ ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)နှင့် ဒေါ်ခင်လှတို့ ခွဲဝေယူခြင်းသာဖြစ် ကြောင်း၊ သက်သေခံ (၁) အရနောက်ဆုံးရငွေကျပ် ၁၆၆၇၆၂/-တိတိကို ၁-၇-၈၆ နေ့တွင်လက်ခံရရှိပြီး ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)နှင့် မစွန်အင်မာဖလောရင်းလူးဝစ်(စ်)ထံမှ နောက်ထပ်ငွေ သို့မဟုတ် ပစ္စည်းလုံးဝလက်ခံ စရာမရှိတော့ကြောင်း၊ ဝန်ခံချက်မှာ အချင်းဖြစ် ဗဟန်းမြို့နယ်၊ မြေတိုင်း ရပ်ကွက်အမှတ် (၂-အီး)၊ မြေကွက်အမှတ် ၄၀၆ အေ၊ ၄၀၆ အေ၊ ၄၀၆ ဘီ၊ဇရိယာ ၁ ဧကရှိမြေကွက်နှင့် မသက်ဆိုင် ကြောင်း၊ အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်) သည် အမွေဆိုင်များ သက်ရှိထင်ရှားရှိပါလျက် ၎င်းတစ်ဦးတည်း ကျန်ရစ် သူသားအဖြစ် အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင် ကြောင်း စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းစာချုပ်အရအချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ၎င်းတစ်ဦးတည်းအမည်သို့ပြောင်းပြီး အမှတ် (၃) အယူခံတရားပြိုင် ဦးကြည်ဝင်းသို့ ရောင်းချခဲ့ကြောင်း၊ အမွေဆိုင်ပစ္စည်းများကျန်ရစ်ပါလျက် ယခင်အိမ်ရောင်းရငွေ လက်ခံရ သည့်ပြေစာအပေါ် အခြေပြုပြီး တိုင်း တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ဦးတင်ထွန်း နှင့် ဒေါ်ဝိုင်းကြည်ပါ (၇)အမှုမှာ ယခုအမှု နှင့်မသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ ယခုအမှု တွင် အမွေဝေစုကို အပြီးအပြတ် ရပြီးဖြစ်သည်ဟု အယူခံတရားလိုများ၏ အဆိုလွှာတွင် ဝန်ခံခြင်းလုံးဝ မရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၃) ဦးကြည်ဝင်းနှင့်ချုပ်ဆိုခဲ့သော ၂၆-၅-၉၅ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
နှင့်
ဒေါက်တာဂျီအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၄င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

၂၀၀၂
 ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
 နှင့်
 ဒေါက်တာဂျီအာ
 လူးဝစ်(စ်)
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

စာချုပ်ကို ဖျက်သိမ်းပြီး အနိုင်ဒီကရီရမှသာ အမွေပုံ စီမံခန့်ခွဲပေးစေ
 လိုမှုကို စွဲဆိုရမည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်မှာလည်း နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်
 က ဆုံးဖြတ်ခဲ့သောစီရင်ထုံးများနှင့် ကွဲလွဲဆုံးဖြတ် ထားခြင်းဖြစ်၍ မှားယွင်း
 ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၁) နှင့် (၃) တို့၏ရှေ့နေက သက်သေ
 ခံ (၁) အရ အယူခံတရားလိုတို့၏မိခင် ဒေါ်ခင်လှက အယူခံတရားပြိုင်
 နှင့် ၎င်း၏မိခင်ထံမှ ငွေများနောက်ဆုံးလက်ခံစဉ်ကငွေ သို့မဟုတ် ပစ္စည်း
 လုံးဝလက်ခံစရာမရှိတော့ဟု ဝန်ခံခဲ့ကြောင်း၊ အမွေရှင် မစွစ်အင်မာ
 ဖလောရင်းလူးဝစ်(စ်)သည် ၁၇-၈-၈၆ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့သော်လည်း
 အယူခံတရားလိုတို့၏ ဝေစုကိုတောင်းဆိုခြင်းမရှိဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာငြိမ်
 သက်နေခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၁) ဒေါက်တာဂျီအာရ်
 လူးဝစ်(စ်)က အချင်းဖြစ်မြေကို သူတစ်ဦးတည်းပိုင်ကြောင်း ကြေညာခြင်း
 မှာ အယူခံတရားလိုတို့၏မိခင်၏ ဝန်ခံချက်အရ အယူခံတရားလိုတို့သည်
 အမွေဆက်ခံရန် မရှိတော့သောကြောင့် ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)
 ကြေညာချက်မှာ အမှန်အတိုင်း ကြေညာခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးတင်ထွန်း
 နှင့် ဒေါ်ဝိုင်းကြည်ပါ (၇) အမှု^(၁) မှာ အမှုသည်အဖြစ်ပါဝင်သူ မြေးများက
 အမွေရပြီးကြောင်း ချေလွှာအရ ဝန်ခံခြင်းဖြစ်ပြီး ယခုအမှုတွင် အယူခံ
 တရားလိုတို့၏မိခင် အမွေပစ္စည်းအဖြစ် ရရန်မရှိတော့ကြောင်း ဝန်ခံပြီး
 ဖြစ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှားယွင်းသည်ဟုမဆိုနိုင်ကြောင်း၊
 အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်) အမည်ပြောင်းစဉ်
 သတင်းစာမှ ကြေညာခဲ့သော်လည်း အယူခံတရားလိုတို့က မကန့်ကွက်ခဲ့
 ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၃) ဦးကြည်ဝင်းသည် အချင်းဖြစ်
 ပစ္စည်းကို ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်) ပိုင်သည်ဟုယူဆ၍ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်း
 ဖြစ်သောကြောင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မမှ ၄၁ အရ
 ပျက်ပြယ်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူး
 ထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၆ တွင် ဤအက်ဥပဒေ
 အရ ထိမ်းမြားကြသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူ
 ခြင်းခံရသူတို့၏ အမွေဆက်ခံမှုနှင့်စပ်လျဉ်းသည့်ကိစ္စအားလုံး ထိုသူနှင့်
 ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်
 ဘိသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဓမ္မသတ်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်ဟု ပြဌာန်းထား
 ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အဆိုပါ ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ (၂) တွင် “ ပုဒ်မ (ပုဒ်မ ၂၄)

နှင့် ပုဒ်မ ၂၆ ပါကိစ္စများအလို့ငှာ “ မိသားစု ” ဆိုသည့်စကားရပ်တွင် တရားဝင်လင်၊ တရားဝင်မယား သို့မဟုတ် မယားများနှင့် တရားဝင် သားသမီးများပါဝင်သည် ” ဟုပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ ထိုပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မိသားစုဆိုသည့် စကားရပ်တွင် အဘိုး အဘွားမပါသည်မှာ ထင်ရှား ကြောင်း၊ ထိုနည်းတူ မြေး၊ မြစ်မပါသည်မှာလည်း ထင်ရှားကြောင်း၊ ယခု အမှုမှာ အဘိုး အဘွား၏အမွေကိုမြေးများက တောင်းဆိုနေခြင်းမှာ ထင်ရှားကြောင်း၊ မြေးများသည် အဘိုး အဘွား၏အမွေကို ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုဥပဒေအရ အမွေရခွင့်မရှိသည်မှာ မြင်သာကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
နှင့်
ဒေါက်တာကျီအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၎င်း၏အခွင်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

အမွေရှင် ဒီအာရ်လူးဝစ်(စ်)နှင့်ဇနီး မစွစ်အင်မာဖလောရင်း လူးဝစ်(စ်)တို့သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့၏ သား ပီအာရ်လူးဝစ်(စ်)နှင့် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဒေါ်ခင်လှတို့ အိမ်ထောင်ပြု ရာတွင် ဒေါ်ခင်လှအနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ခင်လှ၏သမီးများဖြစ်ကြ သော အယူခံတရားလိုများအနေဖြင့်လည်းကောင်း အမွေဆက်ခံရေးကိစ္စ နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှု နှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်ကြောင်း နှစ်ဖက်ရှေ့နေများ က လျှောက်လဲတင်ပြခဲ့ကြသည်။

ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၂ အီး၊ မြေကွက်အမှတ် (၄၀၆ အေ)၊ (၄၀၆ အေ^၁)၊ (၄၀၆ ဘီ) ဧရိယာ ၁. ၀၀၀ ဧကရှိမြေကွက်မှာ ဒေါက်တာကျီအာရ်လူးဝစ်(စ်) အမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင် ကြောင်း၊ ယခုအခါ ယင်းမြေကွက်မှာ အမွေဆိုင်မဟုတ်သူ ဦးကြည်ဝင်း လက်ဝယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီး ဦးကြည်ဝင်း အမည်ပေါက် ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိ ကြောင်း၊ ယင်းပစ္စည်းသည် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို နှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့အကြား အမွေဝေစုခွဲဝေရခြင်းမရှိသေးကြောင်း နှင့် အယူခံတရားလိုတို့အနေဖြင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် အဘိုး၏အမွေကို အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း အဆိုပြုထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့က အယူခံတရားလိုများ၏မိခင် ဒေါ်ခင်လှ ကိုယ်တိုင်အမွေပစ္စည်းရရန်မကျန်တော့ကြောင်း သက်သေခံအမှတ် (၁) အရ အတိအလင်းဝန်ခံစာချုပ်ပြုလုပ်ပြီးဖြစ်သဖြင့် အယူခံတရားလိုများ သည် အမွေတောင်းဆိုပိုင်ခွင့် မရှိတော့ကြောင်း ချေပထားသည်။

သက်သေခံအမှတ် (၁) မှာ ၁-၇-၈၆ နေ့စွဲဖြင့် နှစ်ကျပ်တန်

၂၀၂
ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
နှင့်
ဒေါက်တာကျိအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

အခွန်တံဆိပ်ခေါင်းပေါ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြ၍ ဒေါ်ခင်လှက သက်သေများရှေ့တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်-

“ အိမ်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ နောက်ဆုံးရငွေ ၁၆၆၇၆၂/- (တစ်သိန်း ခြောက်သောင်း ခြောက်ထောင် ခုနှစ် ရာ ခြောက်ဆယ်နှစ်ကျပ်တိတိ) ကို ယနေ့ (၁၈-၈-၆) ရက်နေ့ တွင် လက်ခံရရှိပါသည်။ ဒေါက်တာကျိအာရ်လူးဝစ်(စ်)၊ မစ္စစ် အင်မာဖလောရင်းလူးဝစ်(စ်)ထံမှငွေ သို့မဟုတ် ပစ္စည်းလုံးဝ လက်ခံစရာမရှိတော့ပါ။ မှန်ကန်ကြောင်း အောက်တွင်လက်ရေး ထိုးပါသည်။ ”

အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်မူမူက သက်သေခံ (၁) အရ ၎င်း၏မိခင် ဒေါ်ခင်လှအားပေးခဲ့သည်ဆိုသောငွေကျပ် ၁၆၆၇၆၂/- မှာ စမ်းချောင်း မြို့နယ်၊ သီရိမင်္ဂလာလမ်း၊ အမှတ် ၁၈/၁ အိမ်ကို ရောင်းရငွေမှပေးကမ်း ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည်။

သက်သေခံအမှတ် (၁) တွင် အိမ်အရောင်းအဝယ်ကိစ္စဟု ဖော်ပြ ပါရှိသည့်ပြင် ရောင်းရငွေကိုလက်ခံစဉ်က မစ္စစ်အင်မာဖလောရင်းလူး ဝစ်(စ်) မကွယ်လွန်သေးသည့်အတွက် အမွေဝေစုကို ခွဲဝေသည်ဟု ကောက်ယူနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ် ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဗဟန်းမြို့နယ်၊ မြေတိုင်း ရပ်ကွက်အမှတ် (၂-အီး)၊ မြေကွက်အမှတ် (၄၀၆ အေ)၊ (၄၀၆ အေ) နှင့် (၄၀၆ ဘီ) ဧရိယာ ၁. ၀၀၀ ဧကရှိမြေကွက်သည် ကွယ်လွန်သူ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ဒေါက်တာဒီအာရ်လူးဝစ်(စ်) အမည်ပေါက်ကျန်ရစ် သော အမွေပစ္စည်းသာဖြစ်ပေသည်။

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဒေါ်ခင်လှနှင့် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင် ပီအာရ်လူးဝစ်(စ်)တို့ ပေါင်းသင်းရာမှ အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်မူမူနှင့် ဒေါ်ခင်မိုးမိုးတို့ကို ရရှိကြောင်း အငြင်းမပွားပေ။

အယူခံတရားလိုတို့က အဘိုး အဘွားများကျန်ရစ်သောအမွေကို အမွေမမီမြေးများအဖြစ် တောင်းဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ၎င်းတို့၏အဆိုလွှာ အရထင်ရှားသည်။

ကွယ်လွန်သူ အမွေရှင် ဒီအာရ်လူးဝစ်(စ်)နှင့် မစ္စစ်အင်မာဖလော ရင်းလူးဝစ်(စ်)တို့သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များဖြစ်ကြကြောင်း အငြင်း မပွားပေ။ ကွယ်လွန်သူကျန်ရစ်သော အမွေကိုဆက်ခံသူမှာ ကွယ်လွန်သူ၏

မိသားစုဥပဒေနှင့်သက်ဆိုင်သည်ဟု ကိုအေး နှင့် ရာဇဘိဘီအမှု(၂) တွင်

ညွှန်ပြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေကိုဆက်ခံသည့်ကိစ္စမှာ ကွယ်လွန်သူ၏ မိသားစုဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်မည်ဖြစ်သည်။

ဤအမှုတွင် အယူခံတရားလိုတို့၏ဖခင် ပီအာရ်လူးဝစ်(စ်)သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်သည်။ မိခင် ဒေါ်ခင်လှသည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့မှမွေးဖွားသော အယူခံတရားလိုတို့သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေနှင့်သက်ဆိုင်ကြောင်း နှစ်ဖက်ရှေ့နေများက တင်ပြခြင်းဖြစ်သည်။

ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ နှင့် ၂၆ တို့တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဌာန်းထားသည်-

၂၄ (၁)။ ဤအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူခံရသူတို့၏ ပစ္စည်းပိုင်ခွင့် နှင့်စပ်လျဉ်းသောကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့နှင့် ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးချည်း ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်။

၂၄ (၂)။ ဤပုဒ်မနှင့် ပုဒ်မ ၂၆ ပါကိစ္စများအလို့ငှာ မိသားစုဆိုသူတို့စကားရပ်တွင် တရားဝင်လင်၊ တရားဝင်မယား၊ သို့တည်းမဟုတ် မယားများနှင့် တရားဝင်သားသမီးများ ပါဝင်သည်။

၂၆။ ဤအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားကြသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့၏ အမွေဆက်ခံမှုနှင့်စပ်လျဉ်းသည့်ကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့ နှင့် ထိုသူတို့၏မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်။

ယင်းပြဌာန်းချက်အရ အယူခံတရားလိုတို့၏ဖခင် ပီအာရ်လူးဝစ်(စ်)နှင့် မိခင်ဒေါ်ခင်လှတို့ တရားဝင်လင်မယားဟုတ် မဟုတ်ပြဿနာ

(၂) ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၂၈၈ (လွတ်တော်)

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
နှင့်
ဒေါက်တာဂျီအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

၂၀၂
ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
နှင့်
ဒေါက်တာကျီအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

နှင့် အယူခံတရားလိုတို့သည် တရားဝင်သားသမီးဟုတ် မဟုတ် ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်လျှင် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြား မှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်ပြုရမည်မှာ အငြင်း ပွားရန်မရှိပေ။ ထို့ပြင် ဖခင်ပီအာရ်လူးဝစ်(စ်)၏ အမွေကို အယူခံတရားလို တို့က အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိ မရှိ ပြဿနာပေါ်ပေါက်လျှင်လည်း ယင်းဥပဒေ အရပင် ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်ပေသည်။

ယခုအမှုတွင် အဓိကပေါ်ပေါက်သည့်ပြဿနာမှာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် အဘိုး အဘွား၏အမွေကို အမွေမမှီမြေးများက ရခွင့်ရှိ မရှိ ဖြစ်သည်။ ယင်းအချက်ကို မူလတိုင်းတရားရုံးက ငြင်းချက်အမှတ် (၂) အဖြစ်ထုတ်ထားသော်လည်း ဖြေကြားခဲ့ခြင်းမရှိပေ။

ကွယ်လွန်သူ ကျန်ရစ်သောအမွေကိုဆက်ခံမှုမှာ ထိုသူကွယ်လွန် စဉ် ကနဦးပေါ်ပေါက်သောအခွင့်အရေးကို တရားစွဲဆိုတောင်းခံမှုဖြစ်၍ ကွယ်လွန်သူနှင့်သက်ဆိုင်သည့် မိသားစုဥပဒေအရ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ် သည်။ တောင်းခံသူအမှုသည်နှင့်သက်ဆိုင်သည့် မိသားစုဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မဟုတ်ပေ။

မြန်မာနိုင်ငံတရားရုံးများတွင် ထိမ်းမြားလက်ထပ်ရေး၊ အမွေဆက် ခံရေး၊ အမွေခွဲဝေရေးကိစ္စများနှင့် သက်ဆိုင်သော မည်သည့်ပြဿနာကို မဆို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်ရှိလျှင် သက်ဆိုင်ရာအမှုသည်များသည် ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်ဖြစ်ပါက မြန်မာ့ခလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ၊ မဟာမေဒင်ဖြစ်လျှင် မဟာမေဒင်ဥပဒေ၊ ဟိန္ဒူဖြစ်လျှင် ဟိန္ဒူတရားဥပဒေအရ အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည်ဖြစ်သည်ဟု မြန်မာနိုင်ငံတရားဥပဒေများဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) တွင်ပြဌာန်းထားသည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်ဖြစ်ပါက ယင်း ဥပဒေပုဒ်မ ၁၃ (၁) အရ တည်ဆဲဥပဒေနှင့် သက်ဆိုင်မည်ဖြစ်ရာ Succession Act နှင့်အကျုံးဝင်မည်ဖြစ်သည်။ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ အမွေဆက်ခံသည့်ကိစ္စ၊ လင်ခန်းမယားခန်းကိစ္စ၊ ပစ္စည်းခန်းကိစ္စများသည် Succession Act နှင့်သက်ဆိုင်သည်။

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များအနေဖြင့် အမွေဆက်ခံရေးအက် ဥပဒေ Succession Act ပုဒ်မ ၅၉ အရ Will ခေါ်သေတမ်းစာဖြင့် မိမိ ပစ္စည်းကို စီမံခန့်ခွဲခွင့်ရှိပေသည်။ ပစ္စည်းရှင်သည်မိမိသေဆုံးသောအခါ၎င်း ၏ပစ္စည်းများကို မည်သို့မည်ပုံစီမံခန့်ခွဲလိုကြောင်း ၎င်း၏ရည်ရွယ်ချက်ကို ဖော်ထုတ်သည့်တရားဝင်ကြေညာချက်စာတမ်းသည်သေတမ်းစာဖြစ်သည်။

ယခုအမှု၌ ကွယ်လွန်သူအမွေရှင် ဒီအာရ်လူးဝစ်(စ်)နှင့် ဇနီး မစ္စင်အင်မာဖလောရင်းလူးဝစ်(စ်)တို့သည် သေတမ်းစာရေးသားခဲ့ကြောင်း၊ မပေါ်ပေါက်ပေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏အမွေကို အမွေဆက်ခံရေးအက် ဥပဒေအရသာလျှင် စီမံခန့်ခွဲရမည်ဖြစ်သည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
နှင့်
ဒေါက်တာကျီအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၎င်း၏အခွင်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များ၏အမွေကို မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ အမွေဆက်ခွင့်ရှိ မရှိနှင့်ပတ်သက်၍ ဦးအရောင် နှင့် မကာကြူမွေးအမှု^(၃) တွင် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သည့် သားသမီးတို့သည် ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သည့်မိဘအမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိကြောင်း အောက်ပါအတိုင်းတွေ့ ရသည်-

“ Even if the plain 'iff had renounced the Christian faith and become a Buddhist, there is no law to prevent a Buddhist Lady from succeeding to the estate of a Christian mother. ”

ထိုအတူ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မြေးများသည်လည်း ခရစ်ယာန်ဘာသာ ဝင် အဘိုး အဘွား၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရှိကြောင်း တားမြစ်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် ၎င်းတို့သည် အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေနှင့်အညီ အမွေရရှိကြ မည်သာဖြစ်သည်။

အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်သောပြဿနာသည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေ တွင် အကျုံးဝင်သောပြဿနာမဟုတ်ကြောင်း ဖော်ပြပြီးဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ (၂) တွင် မိသားစုဆိုသူတို့စကားရပ်တွင် တရားဝင်လင်၊ တရားဝင်မယား သို့တည်းမဟုတ် မယားများနှင့် တရားဝင် သားသမီးများသာ ပါဝင်သောကြောင့် အမွေမမှီမြေးများသည် အဘိုး အဘွား၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်ဘက်မှ တင်ပြ ချက်ကို လက်ခံစဉ်းစားရန် အကြောင်းမရှိပေ။

အယူခံတရားလိုတို့၏အဆိုလွှာတွင် ကွယ်လွန်သူ အဘိုး အဘွား ၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့် ရှိသူများမှာ အမွေရှင်၏သား အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် ဒေါက်တာကျီအာရ်လူးဝစ်(စ်) (သား)၊ မာဗစ်အော့လူး ဝစ်(စ်) (သမီး)နှင့်အမွေမမှီမြေးများဖြစ်ကြသော အယူခံတရားလိုတို့ဖြစ် ကြောင်း အဆိုပြု၍ အမွေပုံပစ္စည်း၏ သုံးပုံတစ်ပုံရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း

(၃) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၁၁၄

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
နှင့်
ဒေါက်တာဂျီအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

တောင်းဆိုထားသည်။

အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၁ အရ သေတမ်းစာမရေးဘဲ ကွယ်လွန်သူတွင် သားသမီးများနှင့် အမွေမမှီမြေးများကျန်ရစ်လျှင် အမွေမမှီမြေးများသည် မိမိတို့မိဘသက်ထင်ရှားရှိခဲ့လျှင်ရမည့် ဝေစုအတိုင်းရ၍ အချင်းချင်းညီတူအမျှ ခွဲဝေယူရမည်ဟုဖော်ပြထားသည်။ ၎င်းသို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားလိုတို့သည် ၎င်းတို့စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ကွယ်လွန်သူအဘိုး အဘွားကျန်ရစ်သော အမွေတွင် ၃ ပုံ ၁ ပုံရရှိမည်ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းမှာ အမွေဆိုင်မဟုတ်သူ အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၃) လက်ဝယ်တွင်ရောက်ရှိနေသဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့က ၎င်းအား အမှုသည်အဖြစ် ထည့်သွင်းစွဲဆိုခဲ့ပါသည်။ အဆိုလွှာအပိုဒ် (၁၁) တွင် အမွေဆိုင်မြေကွက်အား ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)မှ ဦးကြည်ဝင်းသို့ မြေအပြီးအပိုင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅၆၃/၉၅ အရ ရောင်းချခဲ့ပါသည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။ သို့ရာတွင် ယင်းစာချုပ်အားဖျက်သိမ်းရန် စွဲဆိုထားခြင်းမရှိချေ။ အယူခံတရားပြိုင်၏ ချေလွှာတွင် ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)မှ ဦးကြည်ဝင်းသို့ အချင်းဖြစ်မြေကိုရောင်းချသည့် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅၆၃/၉၅ ကိုယ်ဖျက်ခြင်းမပြုဘဲ ယခုအမှုကိုစွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း ချေပထားသည်။

ဒေါ်လွန်းပါ ၅ နှင့် ဒေါ်သိန်းရင်အမှု^(၄) တွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများသည် အမွေပစ္စည်းဟုတ် မဟုတ်ဆုံးဖြတ်ရသည်ဖြစ်ရာ ပစ္စည်းတစ်ရပ်ကို အမွေရှင်က အခြားသူတစ်ဦးအား လွှဲပြောင်းပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုရှိ မရှိပြဿနာကို အမွေမှုတွင် အဆုံးအဖြတ်ပေးပါက အမှန်ဆုံးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထို့ပြင်အမှုပွားများခြင်းကိုလည်း တစ်နည်းအားဖြင့် ပိတ်ပင်ရာရောက်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၁၅ နှင့် ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ၊ စာ-၈၇ အမှုများတွင် ထုံးဖွဲ့မှုများကို သဘောတူလက်ခံသည်။ သို့ဖြစ်၍ အမွေမှုတွင် အမွေရှင်ဒေါ်မက အချင်းဖြစ်မြေကို ဒေါ်သိန်းရင်အားပေးကမ်းခြင်းသည် ပျက်ပြယ်အတည်ဖြစ် မဖြစ်ပြဿနာကိုဖော်ထုတ် ဆုံးဖြတ်နိုင်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းဥပဒေအရ ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်းနှင့် ပေးကမ်းခြင်းတို့မှာ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ရောင်းချ

(၄) ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၁၄၉

ခြင်းမှာ အဘိုးစားနားဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်၍ ပေးကမ်းခြင်းမှာ အဘိုးစားနားမရှိဘဲ လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်။

အင်အေဗီအာချစ်တီးကုန်တိုက် နှင့် မောင်သံဒိုင်အမှု^(၅) တွင် ရောင်းချခြင်း၊ ပေါင်နှံခြင်း၊ ပေးကမ်းခြင်းဟူ၍ ခွဲခြားဖော်ပြခြင်းမပြုဘဲ လင်မယားနှစ်ဦးပိုင်ပစ္စည်းမှ ၎င်း၏အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းနိုင်ကြောင်း သို့မဟုတ် အခြားနည်းစီမံခန့်ခွဲခြင်း ပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် မည်သူမျှ ခင်ပွန်းသည်၏ အတိအလင်း သို့မဟုတ် သဘောသက်ရောက်သည့် သဘောတူညီချက်မရရှိဘဲ ထိုသူ၏အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းခြင်း မပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ဦးသန်းနိုင် (ခ) ဦး ဝိနီ နှင့် ဒေါ်အေးအေးအမှု^(၆) တွင်လင်မယားနှစ်ဦး၏မခွဲရသေးသော နှစ်ဦးပိုင်လက်ထက်ပွားပစ္စည်းကို တစ်ဦးဦးက ကျန်တစ်ဦးဦး၏ သဘောတူညီချက်အရမဟုတ်ဘဲ ပစ္စည်းတစ်ရပ်လုံးကို ရောင်းချခွင့်မရှိချေ။ ရောင်းချလျှင်လည်း ၎င်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရရှိသည့် အချိုးအစုအတွက်သာ အတည်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ဤအမှုတွင် မူလရုံးအမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)သည် ကွယ်လွန်သူမိဘများတွင် ၎င်းတစ်ဦးတည်းသာ အမွေဆက်ခံသူဖြစ်ကြောင်း လိမ်လည်ဖော်ပြ၍ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅၃၅/၉၁ ကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)သည် မူလရုံးအမှတ် (၃) တရားပြိုင် ဦးကြည်ဝင်းအား မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၅၆၃/၉၅ ဖြင့်အချင်းဖြစ်မြေကို ရောင်းချခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)သည် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းကို ကျန်အမွေဆိုင်များသဘောမတူဘဲ ဦးကြည်ဝင်းသို့ ရောင်းချခဲ့ရာတွင် ကျန်အမွေဆိုင်များ၏ သဘောတူညီချက်မရှိသောကြောင့် ၎င်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည့် ဝေစုအတွက်သာ အတည်ဖြစ်မည်ဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလိုတို့၏ ဝေစုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အတည်မဖြစ်နိုင်ချေ။

အယူခံတရားလိုတို့၏ဝေစုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အတည်မဖြစ်သော်လည်း ဒေါက်တာဂျီအာရ်လူးဝစ်(စ်)၏ ဝေစုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အတည်ဖြစ်သောကြောင့် ဝယ်ယူဦးကြည်ဝင်းအနေဖြင့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း၏ တစ်စိတ်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
နှင့်
ဒေါက်တာဂျီအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

(၅) ၉ ရန်ကုန် ၊ စာ-၅၂၄

(၆) ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ တရားရုံးချုပ် စာ-၁၅၉(၁)

၂၀၀၂

ဒေါ်ခင်မူမူပါ ၂
နှင့်
ဒေါက်တာကျီအာ
လူးဝစ်(စ်)
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်တီ)ပါ ၃

တစ်ဒေသကို ပစ္စည်းတစ်ရပ်လုံးအတွက် သဘောတူထားသောဈေးဖြင့်
သက်သာခွင့်ရနိုင်သည်။ ဤမူသဘောကို ဦးကျော်မြင့်ပါ ၂ နှင့်
ကိုမောင်မြင့်ပါ ၂
ဒေါ်ခင်မာမာပါ ၄ အမှု(၇) တွင်တွေ့မြင်နိုင်သည်။
ဒေါ်ခင်မာမာပါ ၄

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် သီးခြားဆောင်ရွက်မပေးနိုင်လျှင်
တရားရုံးက လျော်ကြေးလည်း သတ်မှတ်ပေးနိုင်သည်။ ဒေါ်စောရွှေ နှင့်
ဒေါ်မှန်အမှု(၈) တွင်ကြည့်ပါ။ ပဏာမဒီကရီအဆင့်တွင် ယင်းသို့သတ်မှတ်
ပေးရန်မလိုသောကြောင့် ယင်းအချက်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားရန် မလိုသေး
ပေ။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် အယူခံကိုခွင့်ပြု၍ မူလတိုင်း
တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားလို (မူလရုံး
တရားလို)တို့သည် အမွေပုံပစ္စည်း၏ ၃ ပုံ ၁ ပုံရထိုက်ကြောင်း ပဏာမ
ဒီကရီချမှတ်ပေးလိုက်သည်။

တရားစရိတ်ကို အမွေပုံမှကျခံစေ။

(၇) ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၉ (၃၀) (၃၁) (၃၂)
(၈) ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၆၂

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
အောက်တိုဘာလ
၂၅ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသောဦးထွန်းရှင်နှင့်ဦးချစ်လွင်တို့၏ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်လေးပါ ၊

နှင့်

ဦးပါ ပါ ။*

(ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်မြမြဝင်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များ)

တရားလိုတို့က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ၎င်းတို့မိသားစုဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိကြောင်း အဆိုပြု၍ လက်ရောက်ရလို့မစွဲဆိုသည်။ အမှုတွင်အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်အငြင်းပွားလျက်ရှိရာ သက်သေခံချက်များ ရယူခြင်းမရှိသေးပါဘဲ လျက် အဆိုအချေသက်သက်ဖြင့် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်နိုင်ခြင်းရှိ မရှိ။ အထူးခုံရုံးက အမှုအရည်အသွေးအရ သုံးသပ်ချက်သည် အမှုသည်များအပေါ် အတည်ဖြစ် မဖြစ်။ အဆိုပါဆုံးဖြတ်ချက်သည် မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်ဟုတ် မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ အမှုတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်အငြင်းပွားလျက်ရှိရာတွင် အမှုစစ်ဆေးပြီး သက်သေခံချက်များ ရယူခြင်းမရှိသေးပါဘဲလျက် အဆိုအချေသက်သက်ဖြင့် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုပြဿနာကို တရားရုံးချုပ်က အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

ယခုအမှုတွင် မူလရုံးတရားလိုတို့က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ၎င်းတို့မိသားစုဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ မူလရုံးတရားပြိုင်ဒေါ်မြမြဝင်းသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိကြောင်း

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၁
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၃၈၇ တွင်ချမှတ်ထားသော
၁၅-၁၂-၂၀၀၂ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်လေး
ပါ ၂
နှင့်
ဦးပါ ပါ ၅

ဖော်ပြ၍ မူလရုံးတရားလိုတို့က အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်းနှင့် လက်
ရောက်ရလိုကြောင်း အဆိုပြုစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလိုများစွဲဆိုသော အမှုသည် ပုံစံမှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ
၎င်းတို့တင်သွင်းသော အဆိုလွှာအပေါ်တွင် မူတည်စိစစ်ရသည်။ အမှုတစ်
မူကို တရားလိုစွဲဆိုသော ပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုနိုင်ခြင်းရှိ မရှိမှာ အဆိုအချေ
တို့အရ ဆုံးဖြတ်ရမည့်ပြဿနာဖြစ်သည်။ သက်သေခံချက်ရယူပြီးမှ ဆုံး
ဖြတ်ရမည့်ပြဿနာ မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်ဌေးဌေးရင်ပါ ၂ နှင့် ဦးကျော်လောပါ
၃ အမှု^(၃) တွင်ကြည့်ပါ။ အမှုပုံစံမှန် မမှန် စိစစ်ရာတွင် တရားလို၏
အဆိုလွှာတွင် အဆိုပြုထားသည့်အချက်များကို စွဲဆိုသည့်အမှု အမျိုးအစား
အလိုက် ညီညွတ်ပြည့်စုံရန်လိုအပ်သည့်အင်္ဂါရပ်များနှင့် ကိုက်ညီမှုရှိ မရှိ
စိစစ်ရသည်။ ထိုသို့ စိစစ်ရာတွင်၌ ဝန်ခံထားသည့်အချက်များကိုလည်း
ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်သည်။ ဒေါ်ခင်မြင့် နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ပါ ၇ အမှု^(၄)
ကိုကြည့်ပါ။

မူလရုံး တရားလို၊ တရားပြိုင်များသည် စွန့်နီအစ္စလာမ်ဘာသာ
ဝင်များဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် စွန့်နီအစ္စလာမ်ဘာသာဝင်
များ အမွေဆက်ခံခြင်းဆိုင်ရာဥပဒေ (ဟာနာဖီဥပဒေ) နှင့်သက်ဆိုင်
သည်။

မူလရုံးတရားလိုတို့၏ အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြထားသည့်အချက်များ
မှန်ကန်ပါက မူလရုံးတရားလိုတို့သည် အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ အချင်း
ဖြစ်ဥပစာကို အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်မည်ဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးနှင့်
တရားရုံးချုပ်တို့က မူလရုံးတရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အမွေဆိုင်
အချင်းချင်းဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ခြင်းမှာ အစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ သုံး
သပ်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ မူလရုံးတရားလိုတို့၏ အဆိုလွှာပါ အဆို
ပြုချက်များမှန် မမှန်မှာ နှစ်ဘက်တင်ပြသည့် သက်သေခံ အထောက်
အထားများကို စိစစ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အထူးခုံရုံးသည် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန်
သင့် မသင့်ကိုကြားနာသည့်ရုံးဖြစ်သည်။ နှစ်ဘက်ကြားနာပြီးနောက်
အရေးယူလောက်သော ပြဿနာပေါ်ပေါက်ကြောင်း တွေ့ရှိလျှင် အထူး
ခုံရုံးသည် မည်သည့်ပြဿနာအတွက် ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြု

(၃) ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၂၇
(၄) ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၅

ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ရသည်။ အရေးယူလောက်သော ပြဿနာပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိကြောင်း အထူးခုံရုံးက တွေ့ရှိလျှင် အထွေထွေလျှောက်ထားမှုကို ပယ်မည်ဖြစ်သည်။

အထူးခုံရုံးသည် အယူခံရုံးအဖြစ် ကြားနာသည့်ရုံးမဟုတ်သဖြင့် အထူးခုံရုံးက အမှုအရည်အသွေးအပေါ် သုံးသပ်ချက်သည် အမှုသည်များအပေါ် အတည်မဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်မဟုတ်ချေ။

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျော်ငြိမ်း
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးနေဝင်း
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ဧရာဝတီတိုင်းတရားရုံး၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၇ တွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်လေးပါ ၂ ဦးက ဒေါ်မြမြဝင်းအပေါ် အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုနှင့် လက်ရောက်ရလိုမှုစွဲဆိုသည်။ အမှုအတောအတွင်း မူလရုံးတရားပြိုင် ဒေါ်မြမြဝင်းကွယ်လွန်၍ အယူခံတရားပြိုင် ဦးပါ ပါ ၅ ဦးတို့အား ဒေါ်မြမြဝင်း၏ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်းခဲ့သည်။ တိုင်းတရားရုံးက အမှုပုံစံမှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ ပဏာမငြင်းချက်ကို ထုတ်နှုတ်ကြားနာပြီးနောက် ဤအမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း ဖြေဆိုဆုံးဖြတ်၍ အယူခံတရားလိုတို့၏ အဆိုလွှာကို ပယ်ပယ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံတရားလိုများက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၃၈၇/၂၀၀၁ တွင်အယူခံဝင်ရောက်သော်လည်း မအောင်မြင်ပေ။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးပေးရန် အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်လေးပါ ၂ ဦးတို့က လျှောက်ထားသဖြင့် တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

- (၁) အမှုတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်အငြင်းပွားလျက်ရှိရာ အမှုစစ်ဆေးပြီး သက်သေခံချက်များရယူခြင်း မရှိသေးပါဘဲလျက် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှု

၂၀၂
ဒေါ်ခင်လေး
ပါ ၂
နှင့်
ဦးပါ ပါ ၅

ပြဿနာကို တရားရုံးချုပ်က အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှုတခြင်းရှိ မရှိ။

(၂) တရားရုံးချုပ်သည် အမှုပုံစံမှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ အဆုံးအဖြတ် ပြုရာတွင် အမှုသည်များ၏ သက်ဆိုင်ရာမိသားစုဥပဒေနှင့် စီရင်ထုံးလမ်းညွှန်ချက်များကို စပ်ဟပ်၍ အဆုံးအဖြတ်ပြု ရန် လိုအပ်ခြင်းရှိ မရှိ။

ကွယ်လွန်သူ စွန်နီအစ္စလာမ်ဘာသာဝင် ဦးသောင်း၊ ဒေါ်အမာ တို့သည် ဧရာဝတီတိုင်း၊ မြန်အောင်မြို့၊ ကျိုက္ကန်းရပ်ကွက်၊ အကွက်အမှတ် ၁၄၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၇၉၊ ဧရိယာ ၀. ၄၀၀ ဧကရှိ မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေကွက် ပေါ်ရှိ အမှတ် ၂၅၊ ရုံးလမ်း၊ မြန်အောင်မြို့ဟု ခေါ်တွင်သည့်အိမ်တို့ကို ၁၉၆၄ ခုနှစ်တွင် မူလပိုင်ရှင်များထံမှ ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က ခေတ်ကာလအခြေအနေနှင့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စရပ်များကြောင့် ဒေါ်ခင်သန်းမူ (ခ) ဒေါ်ညိုညို၊ ဒေါ်မြမြဝင်း၊ ဒေါ်ခင်ခင်သောင်းတို့ကို အမည်ခံစေလျက် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၁၆/၆၄ ကိုချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းတို့သည် အမည်ခံအမည်ငှားများသာဖြစ်ပြီး ဦးသောင်း၊ ဒေါ်အမာတို့သာလျှင် ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးသောင်း၊ ဒေါ်အမာတို့ ကွယ်လွန်သောအချိန်တွင် စွန်နီအစ္စလာမ်တရားဥပဒေအရ အဆိုပါအိမ်မြေအကျိုးခံစားခွင့်များကို သမီး ဒေါ်ခင်သန်းမူ (ခ) ဒေါ်ညိုညို တစ်ဦးတည်းက အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်လာကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်သန်းမူ (ခ) ဒေါ်ညိုညိုသည် ၂၄-၄-၉၃ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ပြန်ရာ အိမ်မြေအကျိုးခံစားခွင့်အရပ်ရပ်သည် ၎င်း၏ဖခင်ဘက်မှတော်စပ်သော ဒေါ်ခင်သန်းမူ၏ ဦးလေးအရင်း ဦးမောင်မောင် (ဖခင်ဦးသောင်း၏ညီ) ထံသက်ဆင်းကြောင်း၊ ဦးမောင်မောင်ကွယ်လွန်သွားခဲ့၍ အစ္စလာမ်တရား ဥပဒေအရ ဦးမောင်မောင်၏အမွေကို တူမအရင်းများဖြစ်ကြသော ဒေါ်ခင်လေးတို့က အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ တရားပြိုင် ဒေါ်မြမြဝင်း သည် ဒေါ်ခင်သန်းမူ (ခ) ဒေါ်ညိုညို၏ မိခင်ဘက်မှတော်စပ်သော တစ်ဝမ်းကွဲညီမဖြစ်ပြီး အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ခွင့်မရှိဘဲ အချင်းဖြစ် ဥပစာ တွင် ကျူးကျော်နေထိုင်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖော်ပြ၍ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင် ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် မူလရုံး တရားလိုဒေါ်ခင်လေးတို့က အဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

မူလရုံးတရားပြိုင် ဒေါ်မြမြဝင်းက အခြားအချက်များအပြင်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်လေး
ပါ ၂
နှင့်
ဦးပါ ပါ ၅

မူလရုံးတရားလိုများသည် ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်ခင်သန်းမူ (ခ) ဒေါ်ညိုညို၏ ဖခင်ဘက်မှတော်စပ်သော တစ်ဝမ်းကွဲအစ်မများဖြစ်ကြပြီး တရားပြိုင် သည် မိခင်ဘက်မှတော်စပ်သော ညီမတစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေဆိုင် အချင်းချင်းဖြစ်၍ ယခုအမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း၊ အချင်း ဖြစ်ပစ္စည်းမှာ ဦးသောင်း၊ ဒေါ်အမာတို့ပိုင်ပစ္စည်းမဟုတ်သကဲ့သို့ သမီး ဒေါ်ခင်သန်းမူ (ခ) ဒေါ်ညိုညို တစ်ဦးတည်းပိုင်ပစ္စည်းလည်း မဟုတ် ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်သန်းမူ၊ ဒေါ်မြမြဝင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ခင်သောင်းတို့၏ ငွေဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်လာပြီး သက်ရှိထင်ရှားရှိသူ ဒေါ်မြမြဝင်း တစ်ဦးတည်းက သာ အမည်ပေါက်၍ ကိုယ်တိုင်အခွင့်အရေးအရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ဒေါ်ခင်သန်းမူ ကျန်ရစ်သောအမွေပစ္စည်းများ အပေါ်တွင် တရားလိုများသည် အမွေဆိုင်အချင်းချင်းဖြစ်သူ ဒေါ်မြမြဝင်း အပေါ် အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးရန်နှင့် လက် ရောက်ရရန် စွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း၊ တရားလိုများ စွဲဆိုသောအမှုပုံစံ မှန်ကန် ခြင်းမရှိကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အတည် ပြုရာတွင် အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်ခဲ့သည်-

“ ထို့ကြောင့် ယခုအခြေအနေတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများ မှာ ဦးသောင်း၊ ဒေါ်အမာပိုင်ပစ္စည်းဟု ပေါ်လွင်ခြင်းမရှိသေး သကဲ့သို့ သမီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်သန်းမူ (ခ) ဒေါ်ညိုညို တစ်ဦး တည်းပိုင် ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်ခင်သန်းမူ၊ ဒေါ်မြမြဝင်း၊ ဒေါ်ခင်ခင်သောင်းပိုင်ငွေဖြင့် ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ပြီး ဒေါ်မြမြ ဝင်း တစ်ဦးတည်းသာ အမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်ပြီး ကိုယ်တိုင်အခွင့် အရေးအရ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင် နှင့် ပတ်သက်ခြင်းမရှိပေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် မြေအမည်ပေါက် ပိုင်ရှင် ဒေါ်မြမြဝင်း အသက်ရှင်နေသရွေ့ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ဥပစာသည် အမွေပုံပစ္စည်းအဖြစ် မရောက်သေးကြောင်း မြင်သာသည်။

မူလရုံးတရားလိုတို့က အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသူ ပိုင်ရှင်အစစ်အမှန်မှာ ဦးသောင်း၊ ဒေါ်အမာ ဖြစ်ပြီး ဒေါ်ခင်သန်းမူ (ခ) ဒေါ်ညိုညို၊ ဒေါ်မြမြဝင်း၊ ဒေါ်ခင်ခင်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်လေး
ပါ ၂
နှင့်
ဦးပါ ပါ ၅

သောင်းတို့မှာ အမည်ခံ အမည်ငှားသာဖြစ်ကြောင်း အဆိုပြု
သော်လည်း အထင်အရှားပေါ်လွင်မှု မရှိပေ။ အမည်ငှားလွဲ
ပြောင်းပေးခြင်းသည် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း
ဒေါ်ထွန်းပါ ၅ နှင့် ဒေါ်သိန်းရှင်အမှု^(၁)တွင်စီရင်ထုံးပြုထားသည်။

[ခြုံ၍ သုံးသပ်ရသော် ဒေါ်ခင်သန်းမူ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အမွေ
ပစ္စည်းများအပေါ် ဒေါ်ခင်လေးတို့သည် အမွေဆိုင်အချင်းချင်း
ဖြစ်သူဒေါ်မြမြဝင်း (၄င်း၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ဦးပါ ပါ ၅)
အပေါ် အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးရန်
နှင့် လက်ရောက်ရလို့မူ မစွဲဆိုနိုင်ပေ။ ထိုနည်းတူ အချင်းဖြစ်မြေ
နှင့်အိမ်ဥပစာကို အမည်ပေါက်ပူးတွဲပိုင်ဆိုင်သူ ဒေါ်မြမြဝင်း
(၄င်း၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဦးပါ ပါ ၅) အပေါ် ဤပုံစံ
အတိုင်း စွဲဆိုခြင်းမပြုနိုင်ကြောင်း မြင်သာသည်။ ”

အယူခံတရားလိုတို့၏ရှေ့နေက အမှုပုံစံမှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ စိစစ်
ရန်မှာ တရားလို၏ အဆိုလွှာတွင် အဆိုပြုထားသည့်အချက်များကို စွဲဆို
သည့်အမှုအမျိုးအစားအလိုက် ညီညွတ်ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သည့်အင်္ဂါရပ်များ
နှင့် ကိုက်ညီမှုရှိ မရှိ စိစစ်ရန်ဖြစ်ပြီး ထိုသို့ စိစစ်ရာတွင် အဆိုလွှာဖော်ပြ
ချက်များသာမက ချေလွှာတွင် ဝန်ခံထားသောအချက်များကိုပါ ထည့်သွင်း
စဉ်းစားရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းကိစ္စရပ်အတွက် သက်ဆိုင်ရာဥပဒေမှာ
မိသားစုဥပဒေ၊ သက်သေခံဥပဒေနှင့် လမ်းညွှန်စီရင်ထုံးများဖြစ်ကြောင်း၊
အမှုတွင် တရားလိုက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို မိမိတို့သာ အမွေဆက်ခံပိုင်
ဆိုင်ကြောင်း အဆိုပြုသည်ကို တရားပြိုင်က ငြင်းဆို၍ မိမိအမည်ပေါက်
ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း အဓိကထားငြင်းဆိုထုချေနေကြောင်း၊ ယင်းအချက်များမှာ
ကြောင်းခြင်းရာသက်သက်ဖြစ်ပြီး ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အခြေ
အမြစ်မှစပြီး နှစ်ဘက်သက်သေခံချက်များ ရယူပြီးနောက်မှ အမည်ငှား
မည်ခံဟုတ် မဟုတ်ပြဿနာ၊ အမွေကြောင်းစီးဆင်းမှု၊ ဆွေမျိုးစဉ်ဆက်
အနေအထားတို့နှင့် စပ်ဟပ်အဆုံးအဖြတ်ပြုရမည့်ပြဿနာဖြစ်ကြောင်း၊
တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်မြမြဝင်း တစ်ဦးတည်းသာ အမည်ပေါက်ကြောင်း၊
ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်နှင့် ပတ်သက်ခြင်းမရှိကြောင်း သုံးသပ်ခြင်းနှင့်
မူလရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်အနေနှင့် ဤအမှု ဤပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုခြင်းမပြု
နိုင်ကြောင်း မြင်သာသည်ဟု ကောက်ယူသုံးသပ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ

(၁) ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ ပြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ- ၁၄၉ (၁၅၇) (စုံညီ)

မှားယွင်းချွတ်ချော်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်လေး
ပါ ၂
နှင့်
ဦးပါ ပါ ၅

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ရှေ့နေက တရားရုံးချုပ်၏ ပထမအယူခံမှု အမှတ် ၃၈၇/၂၀၀၁ တွင်အမှုပုံစံမှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိအဆုံးအဖြတ်ပြုရာ တွင် အမှုသည်များ၏ သက်ဆိုင်ရာမိသားစုဥပဒေ (အစွလာမ်မိသားစု ဥပဒေ) နှင့်စီရင်ထုံးလမ်းညွှန်ချက်များကို စပ်ဟပ်၍ အဆုံးအဖြတ်ပြုခဲ့ ကြောင်း၊ အမှုတစ်ခုကို တရားစွဲသောပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုနိုင်ခြင်းရှိ မရှိမှာ အဆိုအချေတို့အရ ဆုံးဖြတ်ရမည့်ပြဿနာဖြစ်ကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်လေးတို့က ဒေါ်ခင်သန်းမူ (ကွယ်လွန်) ကျန်ရစ် သောအမွေပစ္စည်းအပေါ် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်းမြွက်ဟကြေညာ၍ လက်ရောက် ရလို့မူ သက်သာခွင့်ကို တောင်းဆိုထားကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်လေးနှင့် ဒေါ်ခင်သီတာသန်းတို့သည် ဒေါ်ခင်သန်းမူ၏ဖခင်ဘက်မှ ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲများဖြစ်ကြပြီး အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြမြဝင်းမှ ဒေါ်ခင်သန်းမူ ၏မိခင်ဘက်မှ ညီအစ်မတစ်ဝမ်းကွဲများပင်ဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုလွှာနှင့် ချေလွှာပါဝန်ခံချက်အရ ပေါ်လွင်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို အယူခံ တရားပြိုင်များအားလုံးမှာလည်း အစွလာမ်ဘာသာ ကိုးကွယ်ကြသူများဖြစ် ကြကြောင်း၊ အမွေဆိုင်တစ်ဦးသည် အမွေဆိုင်ပစ္စည်းကို အခြားအမွေဆိုင် တစ်ဦးထံမှ လက်ရောက်ရလို့မစွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း၊ အမွေပုံကို စီမံခန့်ခွဲ ပေးစေလိုမှုသာ စွဲဆိုနိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားရုံးချုပ်က တရားမပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၃၈၇/၂၀၀၁ တွင်ဒေါ်ခင်သန်းမူ (ကွယ်လွန်)၏ ကျန်ရစ် သောအမွေပစ္စည်းအပေါ် အယူခံတရားလိုတို့က အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင် ကြောင်းမြွက်ဟကြေညာ၍ လက်ရောက်ရလို့မူ တရားစွဲဆိုလျှောက်ထား ခြင်းသည် အစွလာမ်တရားဥပဒေအရသော်လည်းကောင်း၊ စီရင်ထုံးလမ်း ညွှန်မှုအရသော်လည်းကောင်း မှားယွင်းလျက်ရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားလို တို့နှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် ယခုတစ်ကြိမ်သာ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တွင် ဆိုင်ပြိုင်အရေးဆိုခဲ့ကြ ပြောခဲ့ကြ သည်မဟုတ်ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမအထွေထွေ လျှောက်လွှာ (အထူး) အမှုအမှတ် ၂၀၄/၂၀၀၀ တွင်အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်လေး၊ ဒေါ်ခင်သီတာသန်းတို့နှင့် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်မြမြဝင်း အပါအဝင် ၃ ဦးအမှုတွင် ဒေါ်ခင်လေးနှင့် ဒေါ်ခင်သီတာသန်းတို့မှာ ကွယ်လွန်သူ မခင်သန်းမူ၏ ညီအစ်မဝမ်းကွဲဖြစ်ကြကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းကို လက်ရှိထားသူ မူလတရားပြိုင်တို့မှာလည်း ကွယ်လွန်သူ အမေ

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်လေး
ပါ ၂
နှင့်
ဦးပါ ပါ ၅

ရှင်၏ညီအစ်မ တစ်ဝမ်းကွဲဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ အမွေရှင် မခင်သန်းမူ၏ အမွေကိုဆက်ခံရန် ပံ့ပိုးဆက်ခံသူများနှင့် အမွေကျန် ဆက်ခံသူများ မကျန်ရှိသဖြင့် အစ္စလာမိသားစုဥပဒေအရ ဆွေမျိုးနီးစပ် များက အမွေဆက်ခံရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလမူတရားပြိုင်များနှင့် တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်လျှောက်ထားကြသူ ဒေါ်ခင်လေးတို့မှာ မခင်သန်းမူ၏ ဆွေမျိုးနီးစပ်အုပ်စုတို့များဖြစ်၍ အမွေဆိုင်အချင်းချင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမွေ ဆိုင်ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆိုင်တစ်ဦးက အခြားအမွေဆိုင် တစ်ဦးအပေါ် ပစ္စည်းကို မိမိပိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာ၍ လက်ရောက်ရ လိုမှု စွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်းဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အယူခံ တရားလိုတို့သည် အယူခံတရားပြိုင်အပေါ် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာ၍ လက်ရောက်ရလိုမှု စွဲဆို ခွင့်မရှိကြောင်း၊ ယခင်တရားရုံးချုပ်က ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့သည့် စီရင်ချက်၊ ဒီကရီသည် ယင်းအမှု၌ အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သော ဒေါ်ခင်လေး၊ ဒေါ်ခင်သီတာသန်းနှင့် ဒေါ်မြမြဝင်း (၄င်း၏တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်ဦးပါ ပါ ၅ ဦး) တို့အကြားတွင် မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ် ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဘီနာမီ (ခ) အမည်ငှားဖြင့်ဝယ်ယူခြင်းဟုတ် မဟုတ်ဆိုသည့် အချက်မှာ အကြောင်းခြင်းရာပြဿနာဖြစ်သည်။ ဘီနာမီအမည်ငှားဟုတ် မဟုတ်ဆိုသောအချက်ကို စိစစ်ရာတွင် အခြေခံရမည့်လမ်းညွှန်ချက်များ မှာလည်း အကြောင်းခြင်းရာများပင်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဝယ်ယူရာ၌ အမည်ငှားဖြင့် ဝယ်ယူခြင်းဟုတ် မဟုတ်ဆိုသောအချက်ကို ဆုံးဖြတ်ရာတွင် အမှုဖြစ်စဉ်အပေါ်၌ အခြေခံ၍ စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရမည် သာဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးတင်ပါ ၂ နှင့် ဦးစေးဝှက် (ခ)ဦးစိန်တင်အမှု(၂) တွင်ညွှန်ပြထားသည်။

အမှုတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက် အငြင်းပွားလျက်ရှိရာတွင် အမှုစစ်ဆေးပြီး သက်သေခံချက်များ ရယူခြင်း မရှိသေးပါဘဲလျက် အဆိုအချေသက်သက်ဖြင့် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုပြဿနာ ကို တရားရုံးချုပ်၏ အဆုံးအဖြတ်ပေးခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

ယခုအမှုတွင် မူလရုံးတရားလိုတို့က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ၄င်းတို့ မိသားစုဥပဒေအရ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ မူလရုံး တရားပြိုင်

(၂) ၁၉၉၁ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (တရားရုံးချုပ်) စုံညီ၊ စာ-၈၀

၂၀၂
ဒေါ်ခင်လေး
ပါ ၂
နှင့်
ဦးပါ ပါ ၅

ဒေါ်မြမြဝင်းသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် အမွေဆက်ခံခွင့်မရှိကြောင်း ဖော်ပြ၍ မူလရုံးတရားလိုတို့က အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်းနှင့် လက် ရောက်ရလိုကြောင်း အဆိုပြုစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလိုများ စွဲဆိုသောအမှုသည် ပုံစံမှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ ၎င်းတို့တင်သွင်းသော အဆိုလွှာအပေါ်တွင် မူတည်စိစစ်ရမည်။ အမှု တစ်မှုကို တရားလိုစွဲဆိုသောပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုနိုင်ခြင်းရှိ မရှိမှာ အဆိုအချေ အရ ဆုံးဖြတ်ရမည့်ပြဿနာဖြစ်သည်။ သက်သေခံချက်ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ် ရမည့်ပြဿနာမဟုတ်ပေ။ ဒေါ်ဌေးဌေးရင်ပါ ၂ နှင့် ဦးကျော်ဇောပါ ၃ အမှု^(၃) တွင်ကြည့်ပါ။ အမှုပုံစံမှန် မမှန်စိစစ်ရာတွင် တရားလို၏ အဆိုလွှာ တွင် အဆိုပြုထားသည့်အချက်များကို စွဲဆိုသည့်အမှုအမျိုးအစားအလိုက် ညီညွတ်ပြည့်စုံရန် လိုအပ်သည့်အင်္ဂါရပ်များနှင့် ကိုက်ညီမှုရှိ မရှိ စိစစ်ရ သည်။ ထိုသို့ စိစစ်ရာတွင် ချေလွှာ၌ဝန်ခံထားသည့်အချက်များကိုလည်း ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်သည်။ ဒေါ်ခင်မြင့် နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ပါ ၇ အမှု^(၄) ကိုကြည့်ပါ။

မူလရုံးတရားလို၊ တရားပြိုင်များသည် စွန့်အိအစွလာမ်ဘာသာဝင် များဖြစ်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် စွန့်အိအစွလာမ်ဘာသာဝင်များ အမွေဆက်ခံခြင်းဆိုင်ရာဥပဒေ (ဟာနာဖီဥပဒေ) နှင့်သက်ဆိုင်သည်။

မူလရုံးတရားလိုတို့၏ အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြထားသည့်အချက်များ မှန်ကန်ပါက မူလရုံးတရားလိုတို့သည် အစွလာမ်တရားဥပဒေအရ အချင်း ဖြစ်ဥပစာကို အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်မည်ဖြစ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရား ရုံးချုပ်တို့က မူလရုံးတရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့သည် အမွေဆိုင်အချင်းချင်း ဖြစ်သည်ဟု သုံးသပ်ခြင်းမှာ အစွလာမ်တရားဥပဒေအရ သုံးသပ်ခြင်းဖြစ် သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ မူလရုံးတရားလိုတို့၏ အဆိုလွှာပါ အဆိုပြုချက်များ မှန် မမှန်မှာ နှစ်ဘက်တင်ပြသည့်သက်သေခံ အထောက်အထားများကို စိစစ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

တရားရုံးချုပ် ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၉၃/၉၉ တွင်ဦးမောင် မောင် ကွယ်လွန်သည့်အခါ ဦးမောင်မောင်စွဲဆိုသောအမှုရပ်စဲသွားခြင်းရှိ မရှိ၊ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်ဝင်ရောက်ခွင့်ရှိ မရှိပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တရားရုံးချုပ်က မူလရုံးတရားလိုများနှင့် မူလရုံးတရားပြိုင်သည်

(၃) ၁၉၈၀ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၂၇
(၄) ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၅

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်လေး
ပါ ၂
နှင့်
ဦးပါ ပါ ၅

အမွေဆိုင်များဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဦးမောင်မောင်က အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ၎င်းတစ်ဦးတည်းပိုင်ဆိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာ ပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းကွယ်လွန် သောအခါ ၎င်းတွင်သားသမီးအရင်းနှင့် မယားတို့ကျန်ရစ်ခြင်းမရှိသဖြင့် ၎င်းတစ်ဦးတည်းပိုင်အဖြစ် ကြေညာပေးရန် ရနိုင်တော့မည်မဟုတ် ကြောင်း၊ ၎င်း၏အမွေကိုဆက်ခံသူများ ပေါ်ပေါက်လာမည်ဖြစ်သော ကြောင့် အမှုကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်၍မရနိုင်တော့ကြောင်း၊ ပြောင်းလဲ လာသောအခြေအနေများအရ အမှုမှာရပ်စဲသွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး) အမှတ် ၂၀၄/၂၀၀၀ တွင် တရားရုံးချုပ်က အမွေဆိုင်ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆိုင်တစ်ဦးက အခြားအမွေဆိုင်တစ်ဦးအပေါ် ပစ္စည်းကိုမိမိပိုင်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာ ၍ လက်ရောက်ရလို့မူ စွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း ဖော်ပြထားသော်လည်း ယင်း ဖော်ပြချက်သည် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုသင့် မသင့် သုံးသပ်ခြင်းဖြစ်၍ ယခုအမှုကို စွဲဆိုခြင်းကို ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိချေ။ ထို့ပြင်ယင်းအမိန့်၌ပင် လျှောက်ထားသူ မူလရုံးတရားလိုတို့က ကွယ်လွန်သူ ဦးမောင်မောင်၏ အမွေကိုဆက်ခံခွင့်ရရှိသည်ဆိုလျှင် လျှောက်ထားခံရသူ မူလရုံးတရားပြိုင် ၏လက်ဝယ်ရှိ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းအပေါ် သီးခြားတရားစွဲဆိုရန် အခွင့် အရေးရရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြထားသည်။ ယင်းညွှန်ပြချက်အရ မူလ ရုံးတရားလိုတို့က ယခုအမှုကို စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။

အထူးခုံရုံးသည် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန်သင့် မသင့်ကိုကြားနာ သည့်ရုံးဖြစ်သည်။ နှစ်ဘက်ကြားနာပြီးနောက် အရေးယူလောက်သော ပြဿနာပေါ်ပေါက်ကြောင်း တွေ့ရှိလျှင် အထူးခုံရုံးသည် မည်သည့် ပြဿနာအတွက်ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ရန်ခွင့်ပြုကြောင်း အမိန့် ချမှတ်ရသည်။ အရေးယူလောက်သောပြဿနာ ပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိ ကြောင်း အထူးခုံရုံးကတွေ့ရှိလျှင် အထွေထွေလျှောက်ထားမှုကို ပယ်မည် ဖြစ်သည်။

အထူးခုံရုံးသည် အယူခံရုံးအဖြစ် ကြားနာသည့်ရုံးမဟုတ်သဖြင့် အထူးခုံရုံးက အမှုအရည်အသွေးအပေါ် သုံးသပ်ချက်သည် အမှုသည်များ အပေါ်အတည်မဖြစ်သဖြင့် အဆိုပါဆုံးဖြတ်ချက်သည် မီးသေဆုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ချေ။

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်လေး
ပါ ၂
နှင့်
ဦးပါ ပါ ၅

တိုင်းတရားရုံးက ဤအမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း ပဏာမငြင်းချက်ကြားနာ၍ အယူခံတရားလိုတို့ စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခဲခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ တိုင်းတရားရုံး၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို အတည်ပြုသည့် တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီသည်လည်းကောင်း မှားယွင်းသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကြားနာလျက်ရှိသောပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

- (၁) အမှုတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်အငြင်းမပွားလျက်ရှိရာ အမှုစစ်ဆေးပြီးသက်သေခံချက်များရယူခြင်း မရှိသေးပါဘဲလျက် ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်မှုပြဿနာကို တရားရုံးချုပ်က အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်ခြင်းမရှိကြောင်း၊
- (၂) တရားရုံးချုပ်သည် အမှုပုံစံမှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိအဆုံးအဖြတ်ပြုရာတွင် အမှုသည်များ၏ သက်ဆိုင်ရာမိသားစုဥပဒေနှင့် စီရင်ထုံးလမ်းညွှန်ချက်များကို စပ်ဟပ်၍ အဆုံးအဖြတ်ပြုရန် လိုအပ်ကြောင်း။

ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် အယူခံတရားလိုတို့ စွဲဆိုသည့်အမှုကို မူလအမှုနံပါတ်ဖြင့် ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်၍ ကျန်ငြင်းချက်များအပေါ် ဥပဒေနှင့်အညီ ကြားနာဆုံးဖြတ်သွားရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁၊ နည်း ၂၃ အရညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဤအယူခံတွင် ထမ်းဆောင်သောရုံးခွန်ကို အယူခံတရားလိုတို့အား ပြန်ပေးရန်အတွက် သက်သေခံလက်မှတ်ထုတ်ပေးစေ။

ဤအယူခံတွင် ကုန်ကျသောတရားစရိတ်များကို နောက်ဆုံးတွင် အမှုရုံးသူက အမှုနိုင်သူအားပေးရမည်။

ရှေ့နေကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

+ ၂၀၀၂
ဖေဖော်ဝါရီလ
၂၂ ရက်

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့်
ဒေါက်တာတင်အောင်အေး တို့၏ရှေ့တွင်

ဒေါ်ခင်ဝင်း

နှင့်

ဦးစိုးလွင် ပါ-၇*

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၆၊ နည်း ၁၇၊ နှစ်ဘက်အမှုသည်များသည် သက်သေပြပြီးကြ၍ လျှောက်လဲချက် ကြားနာရန်သာ ကျန်တော့ သည့် အဆင့်တွင် အဆိုအချေများကို ခွင့်ပြုရန်သင့်-မသင့်၊ အယူခံမှုကိုကြားနာသည့် အချိန်ရောက်မှအဆိုလွှာကို ပြင်ဆင် နိုင်သလား၊ ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှုနှင့် ဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှုသည် ကွဲပြားခြားနားသည့် အမှုများ ဟုတ်-မဟုတ်၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၇၊ နည်း ၇ တရားရုံးသည် တရားလို၏ အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြထားခြင်းမရှိသော ခြားနား သည့် အကြောင်းခြင်းရာ အရသက်သာခွင့်ကို ပေးနိုင်-မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၆ နည်း ၁၇ တွင် တရားရုံးသည် အမှုတွင် မည်သည့်အဆင့်၌မဆို တရားမျှတသော နည်းလမ်းနှင့် စည်းကမ်းချက်များ သတ်မှတ်၍ တစ်ဘက်ဘက် သောအမှုသည် အား အဆိုအချေများကို ပြောင်းလဲရန် သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်ရန် ခွင့်ပြု နိုင်ကြောင်း ပြဌာန်းထားသည်။

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၇
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ် တရားမပထမအယူခံမှု ၄၇ တွင် ချမှတ်သော ၁၅-၆-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်) ၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု

အဆိုအချေအားပြင်ဆင်ခြင်းကို တရားရုံးက အမှုတစ်မှုစီ အခြေအနေအရ မိမိသဘောအတိုင်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင် ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တစ်ဘက်အမှုသည်သည် သက်သေခံချက်များ တင်ပြပြီး၍ မိမိဘက်ကိုပိတ်ပြီးမှ အကြောင်းခြင်းရာငြင်းချက်အသစ်များ တင်ပြနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းမျိုးကို သာမန်အားဖြင့် ငြင်းပယ်မည်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနည်းတူ နှစ်ဘက်အမှုသည်များသည် သက်သေပြပြီးကြ၍ လျှောက်လဲချက်ကြားနာ ရန်သာ ကျန်တော့သည့်အဆင့်တွင် ငြင်းချက်အသစ်များတင်ပြနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းမျိုးကို သာမန်အားဖြင့် ငြင်းပယ်မည်ဖြစ်သည်။

ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မည်သည့်အဆင့်၌မဆို အဆိုအချေတို့ကို ပြင်ဆင်နိုင်သည်။ ဒုတိယအယူခံတွင်လည်း ပြင်ဆင်ခွင့် ပြုနိုင်သည် ဆိုခြင်းမှာမှန်သည်။ သို့ရာတွင် ထူးခြားသောအမှုမဟုတ်လျှင် အယူခံမှု တွင် ပြင်ဆင်ခွင့် မပြုနိုင်ပေ။ အဒူလ်ဂျုလားခန် နှင့် မန်တက်ခန် ပါ-၂ အမှု^(၁) တွင် အယူခံကို ကြားနာသည့်အချိန်ကျမှ အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်ခြင်း အား ထူးခြားသည့်အမှုများတွင်သာ ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြ ထားသည်။

အမှုပုံစံနှင့် အတွင်းသရုပ် ပြောင်းလဲစေမည့် ပြင်ဆင်ချက်ကို ဒုတိယအယူခံမှုတွင် ခွင့်မပြုနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် မူရင်းအဆိုအချေနှင့် လုံးဝ ဆန့်ကျင်သော ပြင်ဆင်မှုများကို လက်ခံရန် သင့်လျော်မည် မဟုတ်ပေ။ တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းတစ်ရပ်ကို အခြားတစ်ရပ်နှင့် အစား မထိုးနိုင်။ မှုဖြစ်အကြောင်းအရာကို ပြောင်းလဲခြင်း မပြုနိုင်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မူလအမှုနှင့် လုံးဝကွဲပြားသောအမှုကို အစား ထိုးခြင်းသည် မူလတောင်းဆိုချက်ကို ပြင်ဆင်ခြင်းဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ဥပဒေ အခြေခံသဘောမှာ ခြားနားသော တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်အကြောင်းအတွက် သီးခြားအမှုများ စွဲဆိုရန်ဖြစ်သည်။ ဒီကရီကို ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟ၍ ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှုနှင့် မိမိအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုတို့သည် တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းများ ခြားနားသည့် သီးခြားအမှုများ ဖြစ်ကြသည်။

ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှုနှင့် ဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုတို့သည် ကွဲပြားခြားနားသည်။ တရားလိုသည် မိမိပိုင်ဆိုင်မှုကို အခိုင်အမာ ပြဆို

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း
နှင့်
ဦးစိုးလွင်
ပါ ၇

ရာတွင် မိမိလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသော ဒီကရီ သို့မဟုတ် မိမိပါဝင်ခဲ့သော အမှုတွင် ချမှတ်သည့် ဒီကရီကဲ့သို့သော မကျော်လွှားနိုင်သည့် အတားအဆီးကို ဖယ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ ယင်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို အခိုင်အမာ ပြဆိုနိုင်မည် မဟုတ်လျှင် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပေးရန်ဖြစ်စေ၊ ပျက်ပြယ် ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးရန်ဖြစ်စေ တရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်တွင် ပိုင်ဆိုင်မှုကို အခိုင်အမာပြဆိုလိုသူ တရားလိုသည် အခြားသူများ အချင်းချင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့် ဒီကရီ၏ သို့မဟုတ် အမှုကိစ္စ၏ ခြိမ်းခြောက်ခြင်းခံရလျက်ရှိပြီး ထိုဒီကရီကို လုံးလုံးလျားလျား ပယ်ဖျက်ခွင့်ရနိုင်စွမ်း မရှိသော အခြေအနေတွင် ရှိနေပါမူ ကုစားနိုင်သည့် နည်းလမ်းမှန်မှာ ထိုဒီကရီသည် ၎င်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဖော်ချက်ရယူရန်သာဖြစ်၍ ထိုဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုခြင်း မပြုဘဲ ထိုဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားရုံးအနေဖြင့် သင့်တော်သော သက်သာခွင့်ကို ပေးနိုင်ရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇၊ နည်း ၇ ကို ပြဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တရားလိုသည် သီးခြားအကြောင်းရပ်အပေါ် အခြေခံကာ တစ်စုံတစ်ခုသောသက်သာခွင့်ကို တောင်းဆိုထားရာတွင် အဆိုလွှာ၌ လုံးဝဖော်ပြထားခြင်းမရှိသော ခြားနားသည့် အခြားအကြောင်းအရ ယင်းသက်သာခွင့်ကို ခွင့်မပြုနိုင်ပေ။ ချစ်တီးနက်ဘဏ် လီမိတက် နှင့် ဦးတောအမှု^(၄) တွင် တရားလိုသည် အဆိုလွှာ၌ အဆိုပြုထားသည့် လိုအပ်သောအကြောင်းခြင်းရာကို သက်သေထင်ရှားပြရာ၌ အချို့သောသက်သာခွင့်ကို ရထိုက်လျှင် အတိအလင်းတောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်များကို မပီမပြင် တောင်းဆိုထားစေကာမူ တရားရုံးသည် ထိုသက်သာခွင့်များကို ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

အဆိုပါအမှုမှာ တရားလိုက သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ ၏ချွင်းချက်အရ အကျိုးဆက်သက်သာခွင့် တောင်းဆိုနိုင်ပါလျက် တောင်းဆိုရန် ပျက်ကွက်သည့်အတွက် အကျိုးဆက် သက်သာခွင့် တောင်းဆိုနိုင်ရန် အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်ခွင့်ပြုခဲ့သော အမှုဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ တွင် အကျုံးဝင်သော အကျိုးဆက်သက်သာခွင့်သည် မြွက်ဟဒီကရီနှင့် နီးနွယ်သော သက်သာခွင့်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း
နှင့်
ဦးစိုးလွင်
ပါ ?

ဖြစ်သည့်အပြင် အရေးဆိုသည့် အခွင့်အရေးနှင့် ဆီလျော်ပြီး ထိုအခွင့်အရေးမှ မလွဲမသွေ ပေါ်ပေါက်သော အကျိုးဆက်သက်သာခွင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးသည့် သက်သာခွင့်နှင့် ဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးသည့် သက်သာခွင့်သည် ခြားနားသည့်အကြောင်းအရာ သီးခြား သက်သာခွင့်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် နောက်အကြောင်းအပေါ် အခြေခံကာ သက်သာခွင့် မပေးနိုင်။ တရားရုံးချုပ်က တရားလို၏ အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြထားခြင်းမရှိသည့် ခြားနားသည့် အခြားအကြောင်းအရာ သက်သာခွင့်ကို ပေးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းပေသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးတင်မြိုင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁) အတွက်ဦးအောင်သစ်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
(၂) မှ (၇) တို့မလား၊

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၅၁ တွင် အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်ဦးစိုးလွင်က အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ဝင်းနှင့် ကျန်အယူခံတရားပြိုင်များဖြစ်ကြသော ဦးမြင့်လွင်၊ ဦးကျော်မင်းဦး၊ ဒေါ်သီသီခိုင်၊ ဦးတာတာထွန်း၊ ဦးမောင်မောင်သန်းနှင့် ဒေါ်အေးမြင့်တို့အပေါ် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) ၏ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၉၄/၉၈ တွင် ဒေါ်ခင်ဝင်းသည် ဦးမြင့်လွင်၊ ဦးကျော်မင်းဦး၊ ဒေါ်သီသီခိုင်၊ ဦးတာတာထွန်း တို့နှင့် မတရားပူးပေါင်းပြီး အနိုင်ဒီကရီကို မတရားရယူ၍ ၎င်းအား အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းမှ ဖယ်ရှားခဲ့သဖြင့် ယင်းဒီကရီမှာ ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟ၍ ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှု နှင့် ဒေါ်ခင်ဝင်းလက်ဝယ်ရှိ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း ၂ လွှာကို လက်ရောက် ရလိုမှုစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက အမှုကိုပလပ်သည်။ ယင်းစီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ် ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၅၁ အရ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ်က အယူခံကိုခွင့်ပြု၍ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ကာ အမှတ် ၁ အယူခံ

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း
နှင့်
ဦးစိုးလွင်
ပါ ၇

တရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်စွဲဆိုသည့်အတိုင်း အနိုင်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးသည်။
တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တရားစီရင်ရေး
ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးပေးရန်အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ဝင်း
က လျှောက်ထားရာတွင် တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို
အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်-

“ မူလရုံးတရားလိုသည် ဒီကရီကို မတရားရယူပြီး မတရား
ဖယ်ရှားခံရသဖြင့် ယင်းဒီကရီမှာ ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟ၍
ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ ပလပ်ခံရသည်တွင် တရားရုံးချုပ်
က ယင်းဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု
မရှိကြောင်း မြွက်ဟကြညာ ပေးခဲ့ခြင်းမှာ တရားလို တောင်းဆို
သော သက်သာခွင့်နှင့် ဆက်နွယ်သော သက်သာခွင့်ဟု
ကောက်ယူနိုင်ခြင်းရှိ-မရှိ။”

ဦးစိုးလွင်က ရန်ကုန်တိုင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ကျောက်မြောင်းကြီး
ရပ်ကွက်၊ အင်းဝလမ်း၊ အမှတ် ၁၄ ဟုခေါ်တွင်သော မြေ၏ပိုင်ရှင်မှာ
ဦးအုန်းသွင်နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်ရီတို့ဖြစ်ပြီး ယင်းမြေပေါ်တွင် ၃ ထပ်တိုက်
ကို အမှတ် ၂ တရားပြိုင် ဦးမြင့်လွင်နှင့်ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ အမှတ်
၂ တရားပြိုင် ဦးမြင့်လွင်က ၎င်းအကျိုးခံစားခွင့်ရှိသော မြေညီထပ်
တိုက်ခန်း ၂ လွှာအား အမှတ် ၄ နှင့် ၅ တရားပြိုင်တို့အား အပျောက်
စနစ်ဖြင့် ရောင်းချပြီး လက်ရောက်ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ အမှတ် ၃
တရားပြိုင် ဦးကျော်မင်းဦးက အချင်းဖြစ်အခန်းကိုပင် အမှတ် ၂
တရားပြိုင်ထံမှ ဝယ်ယူထားသည်ဆိုသော အမှတ် ၂၊ ၄၊ ၅ တရားပြိုင်
တို့အပေါ် တိုက်ခန်းအရောင်းအဝယ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေ
လိုမှုကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၉၈/၉၃ အရ
စွဲဆိုခဲ့ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက အမှတ် ၄ နှင့် ၅ တရားပြိုင်တို့သည်
အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အမှတ် ၂ တရားပြိုင်ထံမှ ဝယ်ယူပြီး လက်ရောက်
ရယူခဲ့သည်မှာ မှန်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ပြီး အမှတ် ၃ တရားပြိုင်စွဲဆိုသော
အမှုကို ပလပ်ခံကြောင်း၊ ထို့နောက် အမှတ် ၄ နှင့် ၅ တရားပြိုင်တို့၏
အထူးကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဦးသိန်းညွန့်ထံမှ အမှတ် ၆ တရားပြိုင်က
အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို ဝယ်ယူပြီး လက်ရောက်ရယူခဲ့ကြောင်း၊ အမှတ်
၆ တရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အမှတ် ၇ တရားပြိုင်သို့
ရောင်းချပြီး လက်ရောက်ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးစိုးလွင်သည် အမှတ် ၇

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း
နှင့်
ဦးစိုးလွင်
ပါ ၇

တရားပြိုင်ထံမှ အချင်းဖြစ်အခန်းကို ဝယ်ယူလက်ရောက်ရယူကာ သော့ခတ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ထိုနောက် အမှတ် ၁ တရားပြိုင်က အမှတ် ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅ တရားပြိုင်တို့အပေါ် အချင်းဖြစ်အခန်း လက်ရောက်ရလို့မူကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၉၄/၉၈ အရ တရားစွဲဆိုခဲ့ကြောင်း၊ အမှတ် ၂၊ ၅ တရားပြိုင်တို့ထံ ဝန်ခံလွှာ တင်သွင်း ခဲ့ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးက အချင်းဖြစ်အခန်းကို လက်ရောက်ပေးအပ် စေရန် ဒီကရီချမှတ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ အမှတ် ၁ တရားပြိုင်သည် အနိုင် ဒီကရီကို အတည်ပြုရန် ဇာရီမူဖွင့်ပြီး တရားရှုံးမဟုတ်သူ တရားလိုအား အချင်းဖြစ်အခန်းမှ ဖယ်ရှားခဲ့ကြောင်း၊ အမှတ် ၁ တရားပြိုင်သည် အမှတ် ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅ တရားပြိုင်တို့နှင့် မမှန်မကန်ပူးပေါင်း၍ ဒီကရီရရှိအောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းကြောင့် ယင်းဒီကရီသည် ပျက်ပြယ်အတည်မဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟ၍ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းအား အမှတ် ၁ တရားပြိုင်ထံမှ လက်ရောက် ရယူသည့်ဒီကရီထိုက်ကြောင်း အဆိုပြုသည်။

အမှတ် ၁ တရားပြိုင်ဒေါ်ခင်ဝင်းက အချင်းဖြစ်မြေညီထပ် တိုက်ခန်း ၂ လွှာကို အမှတ် ၂ တရားပြိုင် ကန်ထရိုက်တာ ဦးမြင့်လွင် ထံမှ ဦးစွာဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အမှတ် ၄ နှင့် ၅ တရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်အခန်းကို အမှတ် ၁ တရားပြိုင်၏နောက်မှ ဝယ်ယူသူများ ဖြစ်ကြောင်း၊ အမှတ် ၄ နှင့် ၅ တရားပြိုင်တို့သည် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း ၂ လွှာ၏ပိုင်ဆိုင်မှုကို မည်သည့်တရားရုံးကမှ ဒီကရီရရှိဘူးခြင်း မရှိကြောင်း၊ အမှတ် ၄၊ ၅ တရားပြိုင်တို့၏ကိုယ်စား ဦးသိန်းညွန့်က လွှဲပြောင်းရောင်းချခြင်းမှာ တရားမဝင်သဖြင့် အမှတ် ၇ တရားပြိုင်ထံမှ တရားလိုက အချင်းဖြစ်အခန်းကို ဝယ်ယူခြင်းသည် တရားဝင် အရောင်း အဝယ် မမြောက်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် ဇာရီမူတွင် ဝရမ်းခွာလိုမှု လျှောက်ထားရမည်ဖြစ်ပါလျက် မဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလို စွဲဆိုသော အမှုပုံစံသည် မှားယွင်းကြောင်း ချေပသည်။

အမှတ် ၆ နှင့် ၇ တရားပြိုင်တို့က ဝန်ခံလွှာ တင်သွင်းကြသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အမှတ် ၁ တရားပြိုင်သည် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၉၄/၉၈ တွင် အမှတ် ၂၊ ၃၊ ၄၊ ၅ တရားပြိုင်တို့နှင့် မမှန်မကန် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပြီး ဒီကရီရရှိခဲ့ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် တရားလိုသည် အဆိုပါအမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူ မဟုတ်ကြောင်း၊ ယင်းဒီကရီကို အတည်ပြုသည့် ဇာရီမူအမှတ် ၃/၉၉

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း
နှင့်
ဦးစိုးလွင်
ပါ ၇

တွင် အပ်ဝရမ်းထုတ်ဆင့်ရာ၌ ဖယ်ရှားခြင်းခံရကြောင်း၊ ထိုစဉ်က တရားလိုသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၁၀၀ အရ အခန်း လက်ဝယ်ပြန်ရရှိရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိကြောင်း၊ ထိုသို့လျှောက်ထား ပါလျက် မအောင်မြင်သည့်အခါ နည်းဥပဒေ ၁၀၃ အရ မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှုစွဲဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ထိုသို့ အခွင့်အရေးများ ရှိပါလျက် တရားလိုသည် ထိုကဲ့သို့လျှောက်ထားခြင်း၊ စွဲဆိုခြင်းများ မပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုသည် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၉၄/၉၈ တွင် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူမဟုတ်ခြင်းကြောင့် အဆိုပါအမှုမှ ဒီကရီသည် ယင်းအမှုသည်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်သဖြင့် တရားလိုအနေဖြင့် ဒီကရီကို ပျက်ပြယ်ကြောင်း တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း၊ တရားလိုသည် ယင်းအမှု တွင် ချမှတ်ထားသောဒီကရီမှာ မမှန်မကန် ပူးပေါင်းရယူထားသော ဒီကရီဖြစ်ပါသည်ဟု အဆိုပြု၍ ၎င်းအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုသာ စွဲဆိုနိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၉၄/၉၈ ၏ ဒီကရီကို ပျက်ပြယ်ကြောင်းမြွက်ဟ၍ ပယ်ဖျက်မပေးထိုက်သော်လည်း ယင်းဒီကရီသည် အဆိုပါအမှု၌ တရားလိုနှင့်တရားပြိုင်များ မတရား ပူးပေါင်း၍အမှုတွင် မပါဝင်သူတစ်ဦးအား နစ်နာစေရန် မရိုးမသားမမှန် မကန်မတရားပူးပေါင်းရယူထားသည့် ဒီကရီဖြစ်၍ ၎င်းဒီကရီသည် အယူခံတရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာ ၍ လက်လွှတ်ခဲ့ရသည့်တိုက်ခန်းအား လက်ရောက်ပြန်ပေးထိုက်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက တရားရုံးအနေဖြင့် တရားလို မတောင်းဆိုသောသက်သာခွင့်ကို ပေးနိုင်သော်လည်း ယင်းသက်သာခွင့် မျိုးသည် တရားလိုတောင်းဆိုသောသက်သာခွင့်နှင့် ဆက်နွယ်သော သက်သာခွင့်ဖြစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒီကရီတစ်ရပ်မှာ ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှုအဖြစ် အတည့်အလင်း ဖော်ပြတောင်းဆို သည့် သက်သာခွင့်အစား ယင်းဒီကရီတစ်ရပ်မှာ တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးခဲ့ခြင်းမှာ လုံးဝ ဆန့်ကျင်ကွဲပြားခြားနားသော သက်သာခွင့်တစ်ရပ် တီထွင်ပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသဖြင့် တောင်းဆိုသောသက်သာခွင့်နှင့် ဆက်နွယ်သောသက်သာခွင့်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း
နှင့်
ဦးစိုးလွင်
ပါ ၇

ဟု ကောက်ယူနိုင်ရန် အလွန်အလှမ်းဝေးလျက်ရှိကြောင်း၊ ဦးစိုးလွင်သည် မူလရုံး၌ ဒေါ်ခင်ဝင်းရရှိအတည်ဖြစ်ပြီးသော အနိုင်ဒီကရီကို မူလရုံးမှ တရားပြိုင်များနှင့် မတရားပူးပေါင်း၍ ရယူသောဒီကရီအဖြစ် အဆိုပြုလျက် ယင်းဒီကရီအား ပျက်ပြယ်ကြောင်းမြွက်ဟပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှုကို စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ရာ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ မှ ၄၂ ဘောင်အတွင်းမှ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့အပြင် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကိုအခြေခံ၍ ပစ္စည်းလက်ရောက်ရလိုမှုကို စွဲဆိုထားပြန်ရာ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရလည်း စွဲဆိုထားကြောင်း၊ သက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးသည့် သက်သာခွင့်နှင့် အချင်းဖြစ်အခန်းလက်ရောက်ရရှိမှု သက်သာခွင့်နှစ်ရပ်တွင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းတူညီမှုမရှိသဖြင့် တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုကို မူလရုံးကပလပ်ခွဲခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်ဟုဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဆက်လက်၍ အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်၏ ယခုပြင်ဆင်တောင်းဆိုလိုသော သက်သာခွင့်မှာ ဤအမှု၌ ထုတ်နှုတ်သော ပြဿနာနှင့်ထပ်တူဖြစ်ပြီး ယင်းပြဿနာကို ဤအထူး အယူခံမှုက ယခုပင်ကြားနာ၍ အဆုံးအဖြတ်ပြုနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အဆိုလွှာပြင်ဆင် ရန်အကြောင်းပင်မရှိတော့ကြောင်း၊ အဆိုလွှာပြင်ဆင်လိုသော တရားလို သည် မူလတောင်းဆိုထားသော သက်သာခွင့်အပြင် အမှုအတွင်းသရုပ် ပြောင်းလဲသွားမည်ဖြစ်သော ဆန့်ကျင်ခြားနားသော သက်သာခွင့်ကိုပါထပ်မံ တောင်းဆိုနေခြင်းဖြစ်၍ ပြင်ဆင်အဆိုလွှာကို ခွင့်မပြုသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက ဦးစိုးလွင်သည် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း ၂ လွှာကိုဝယ်ယူပြီး အိမ်ရှင်သို့ငှားရမ်းခများပေးသွင်းကြောင်း အမှုတွဲတွင်ပေါ်ပေါက်ပါသဖြင့် ဒေါ်ခင်ဝင်းက ရန်ကုန်တိုင်း (အရှေ့ပိုင်းခရိုင်) တရားရုံး ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၉၄ ကိုစွဲဆိုစဉ်က တိုက်ခန်း ၂ လွှာမှာ ဦးစိုးလွင်လက်ရှိဖြစ်သည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်ဝင်းသည် အဆိုပါတိုက်ခန်းများကို လက်ရောက်ရလိုမှု စွဲဆိုရာ၌ ဦးစိုးလွင်သည် မပါမဖြစ်ပါဝင်ရန် လိုအပ်သည့်အမှုသည် ဖြစ်သော်လည်း ဒေါ်ခင်ဝင်းက ၎င်းကို တရားပြိုင်အဖြစ်မထည့်ခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ဝင်းက အနိုင်ရသောအမှုတွင် ဦးစိုးလွင်သည် အမှုသည်အဖြစ် မပါသည်သာမက ထိုအမှုမစွဲဆိုမီကပင် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းများကို

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း
နှင့်
ဦးစိုးလွင်
ပါ ၇

လွှဲပြောင်းရယူပြီးဖြစ်၍ ဒေါ်ခင်ဝင်းရသောဒီကရီသည် ၎င်းအပေါ် အတည်မဖြစ်ကြောင်း၊ တရားမစွဲဆိုမီက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်နေ သည်ဖြစ်သော ဦးစိုးလွင်အား အမှုသည်အဖြစ်ထည့်ရန်ပျက်ကွက်သဖြင့် ဒီကရီသည် ဦးစိုးလွင်အပေါ် မီးသေခြင်းဆိုင်ရာဥပဒေအရ အတည်မဖြစ် ကြောင်း၊ ဦးစိုးလွင်သည် ဒေါ်ခင်ဝင်းရရှိသောဒီကရီကို လိုက်နာရန် တာဝန်မရှိ၍ ၎င်းအားအခန်းများမှ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၁၊ နည်း ၃၅ အရ ဖယ်ရှားခွင့်မရှိပါဘဲလျက် ဖယ်ရှားခံခဲ့ရ၍ အဆိုပါဒီကရီ သည် မိမိအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေး စေရန် ရုံးခွန်ကျပ် ၃၀/- ထမ်းဆောင်ကာ တရားစွဲဆိုရမည့်အစား ရုံးခွန် ၁၅၀၀၀/- ကျပ်ထမ်းဆောင်ကာ ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုခဲ့ကြောင်း၊ တောင်းဆိုသောသက်သာခွင့် ဆီလျော်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ သို့ပါ၍ ဆီလျော်သောသက်သာခွင့်တောင်းဆိုရန် အဆိုလွှာ ကို ပြင်ဆင်ခွင့်လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုသည် အဆိုလွှာ၌ အဆိုပြုထားသည့် လိုအပ်သောအကြောင်းချင်းရာကို သက်သေထင်ရှားပြ ရာ၌ အချို့သောသက်သာခွင့်ကို ရထိုက်လျှင် အတိအလင်းတောင်းဆို သော သက်သာခွင့်များကို မပီမပြင်တောင်းဆိုထားစေကာမူ တရားရုံး သည် ထိုသက်သာခွင့်များကို ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးစိုးလွင် သည် ဥပဒေနှင့် အညီမဟုတ်ဘဲ လက်လွတ်လိုက်ရသောအခန်းများကို လက်ရောက်ပြန်ရထိုက်သည်မှာ မြင်သာကြောင်း၊ အချင်းဖြစ် ဒီကရီသည် ဦးစိုးလွင်အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာသော ဒီကရီသည် အဆိုလွှာတွင် အဆိုပြုထားသောအမှုနှင့်လည်းကောင်း၊ မှားယွင်း၍တောင်းဆိုမိသော သက်သာခွင့်နှင့်လည်းကောင်း၊ မညီမညွတ် (not inconsistent) ဖြစ်သည်မဟုတ်ပါသဖြင့် တရားရုံးချုပ်က ချမှတ်ပေး သော မြွက်ဟဒီကရီသည် အမိန့် ၇၊ နည်း ၇ တွင် အကျုံးဝင်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်သည် အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းကို ကန်ထရိုက်တာ ဦးမြင့်လွင်ထံမှအဆင့်ဆင့် ဝယ်ယူခဲ့သူ ဒေါ်အေးမြင့်ထံမှထပ်ဆင့် ဝယ်ယူပြီး လက်ရှိထားခဲ့ရာမှ အယူခံတရားလို ဒေါ်ခင်ဝင်းက အမှတ် ၂ မှ ၅ အထိ အယူခံတရားပြိုင်တို့အပေါ် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၉၄/၉၈ တွင် ရရှိခဲ့သည့် ဒီကရီကို အတည်ပြုဆောင်ရွက်ရာတွင် ယင်းအမှု၌ အမှုသည်အဖြစ်

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း
နှင့်
ဦးစိုးလွင်
ပါ ၇

မပါဝင်ခဲ့သူ ၎င်းအား အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းမှ ဖယ်ရှားခဲ့သဖြင့် အယူခံ တရားလိုနှင့် အမှတ် ၂ မှ ၅ အထိ အယူခံတရားပြိုင်တို့သည် မတရား ပူးပေါင်း၍ ဒီကရီရယူသည်ဆိုကာ အဆိုပါ ဒီကရီသည်ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာ၍ အချင်းဖြစ်အခန်းကို လက်ရောက်ပေးစေရန် တရားစွဲ ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအထူးအယူခံတွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်က မူလမှုကို တရားလိုအဖြစ် တရားစွဲဆိုရာ၌ မိမိအမှုသည်အဖြစ်မပါသော အမှု၌ ချမှတ်သောဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးစေရန် သက်သာခွင့်တောင်းဆို ခဲ့ကြောင်း၊ အမှန်မှာ အဆိုပါဒီကရီသည် ဦးစိုးလွင်အပေါ် အကျိုးသက် ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေရန် သက်သာခွင့်တောင်းဆို ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုနှင့် ဦးစိုးလွင်တို့အကြား အမှန်အကယ် အငြင်းပွားမှုကို အပြီးအပြတ် ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန်အလို့ငှာ ဆီလျော်သော သက်သာခွင့်တောင်းဆိုရန် အဆိုလွှာကိုပြင်ဆင်ရန် လိုအပ်ကြောင်း ဖော်ပြ ပြီး ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၅၁/၉၉ ၏ အဆိုလွှာ ကို ပြင်ဆင်ခွင့်ပြုရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၆၊ နည်း ၁၇ နှင့် ပုဒ်မ ၁၀၇ (၂) အရ လျှောက်ထားသည်။

အယူခံတရားလိုက အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးစိုးလွင်၏ ၁-၁-၂၀၀၂ ရက်စွဲပါ အဆိုလွှာပြင်ဆင်ရန် လျှောက်ထားချက်သည် အမှု၏ နောက်ကျသောအဆင့်တွင် အမှုအနိုင်ရရေးအတွက် စစ်မျက်နှာ ပြောင်းကာ လုံးဝခြားနားသော အခြားအကြောင်းဖြင့် လျှောက်ထားခြင်း ဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၆၊ နည်း ၁၇ နှင့် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၇ (၂) တို့နှင့်ကိုက်ညီမှုမရှိကြောင်း၊ ပြင်ဆင်လိုသော အဆိုလွှာ၌ မူလတောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်များအပြင် အမှုအတွင်း သရုပ် ပြောင်းလဲသွားမည်ဖြစ်သော ခြားနားသောသက်သာခွင့်ပါ ထပ်မံ တောင်းဆိုကာ ပြင်ဆင်လိုခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ပြင်ဆင်အဆိုလွှာကို မူလကပင် လက်ခံစဉ်းစားရန်မလိုကြောင်း ကန့်ကွက်တင်ပြသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၆၊ နည်း ၁၇ တွင် တရားရုံးသည် အမှုတွင် မည်သည့်အဆင့်၌မဆို တရားမျှတသော နည်းလမ်းနှင့် စည်းကမ်းချက်များသတ်မှတ်၍ တစ်ဘက်ဘက်သော အမှုသည်အား အဆို အချေများကို ပြောင်းလဲရန် သို့မဟုတ် ပြင်ဆင်ရန် ခွင့်ပြုနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း
နှင့်
ဦးစိုးလွင်
ပါ ၇

အဆိုအချေများပြင်ဆင်ခြင်းကို တရားရုံးက အမှုတစ်မှုစီ အခြေအနေအရ မိမိသဘောအတိုင်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တစ်ဘက်အမှုသည် သက်သေခံချက်များတင်ပြပြီး၍ မိမိဘက် ကိုပိတ်ပြီးမှ အကြောင်းခြင်းရာငြင်းချက်အသစ်များ တင်ပြနိုင်ရန် ပြင်ဆင် ခြင်းမျိုးကို သာမန်အားဖြင့် ငြင်းပယ်မည်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုနည်းတူ နှစ်ဘက်အမှုသည်များသည် သက်သေပြပြီးကြ၍ လျှောက်လဲချက်ကြားနာ ရန်သာ ကျန်တော့သည့်အဆင့်တွင် ငြင်းချက်အသစ်များ တင်ပြနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ခြင်းမျိုးကို သာမန်အားဖြင့် ငြင်းပယ်မည်ဖြစ်သည်။

ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မည်သည့်အဆင့်၌မဆို အဆိုအချေ တို့ကိုပြင်ဆင်နိုင်သည်။ ဒုတိယအယူခံတွင်လည်း ပြင်ဆင်ခွင့်ပြုနိုင်သည် ဆိုခြင်းမှာမှန်သည်။ သို့ရာတွင် ထူးခြားသောအမှုမဟုတ်လျှင် အယူခံမှု တွင် ပြင်ဆင်ခွင့် မပြုနိုင်ပေ။ အဗ္ဘလ်ဂျလားခန် နှင့် မန်တက်ခန် ပါ ၂ အမှု (၁) တွင် အယူခံကို ကြားနာသည့်အချိန်ကျမှ အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင် ခြင်းအား ထူးခြားသည့်အမှုများတွင်သာ ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်ပြ ထားသည်။

အမှုပုံစံနှင့် အတွင်းသရုပ်ပြောင်းလဲစေမည့် ပြင်ဆင်ချက်ကို ဒုတိယအယူခံမှုတွင် ခွင့်မပြုနိုင်ပေ။ ထို့ပြင် မူရင်းအဆိုအချေနှင့် လုံးဝ ဆန့်ကျင်သော ပြင်ဆင်မှုများကို လက်ခံရန် သင့်လျော်မည် မဟုတ်ပေ။ တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းတစ်ရပ်ကို အခြားတစ်ရပ်နှင့် အစား မထိုးနိုင်။ မှုဖြစ်အကြောင်းအရာကို ပြောင်းလဲခြင်း မပြုနိုင်။

မရွေ့မြဲ နှင့် မောင်မိုးနှောင်းအမှု(၂) တွင် ပရိစ္ဆာန်ကောင်စီက အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

“ တရားရုံးများ၏ နည်းဥပဒေများသည် တရားစီရင်မှု ချောမွေ့စေရန် ရည်ရွယ် ပြဋ္ဌာန်းချက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ ထိုနည်းဥပဒေများသည် ထိုရည်ရွယ်ချက်ကို အထမြောက် စေရန်လိုသည်။ သို့ဖြစ်၍ အဆိုအချေများ ပြင်ဆင်ခွင့် အပြည့်အဝရရှိစေရမည်။ ရက်ရက်ရောရော ကျင့်သုံးရမည်။ သို့ရာတွင် ကွဲပြားသော အကြောင်းခြင်းရာတစ်ရပ်ကို အခြား တစ်ရပ်နှင့် အစားထိုးနိုင်ရန်ဖြစ်စေ၊ ပြင်ဆင်သည့်နည်းဖြင့် အမှု

(၁) ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၂၁၉ (ရုံးချုပ်)
(၂) အထက်မြန်မာပြည်အတွဲ ၄ စာ-၃၀

၂၀၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း
နှင့်
ဦးစိုးလွင်
ပါ ၇

၏မှုဖြစ်အကြောင်းအရာကို ပြောင်းလဲနိုင်ရန်ဖြစ်စေ အာဏာ
ပေးထားခြင်းမရှိသေးချေ။ ”

ဒေါ်ခင်မြင့် နှင့် ဦးထွန်းစိန်အမှု^(၃) တွင်လည်း

“ မူလအမှုနှင့် လုံးဝကွဲပြားသောအမှုကို အစားထိုးခြင်း
သည် မူလတောင်းဆိုချက်ကို ပြင်ဆင်ခြင်းဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊
မူလဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်သည့်အမှုတွင် ဖော်ပြထားသည့်
အငြင်းပွားမှုကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်အတွက် လုံးဝကွဲပြားသော
အမှုသစ်သည် လိုအပ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ ဥပဒေ၏
အခြေခံသဘောမှာ ခြားနားသော တရားစွဲဆိုနိုင်ရန်အကြောင်း
အတွက် သီးခြားအမှုများစွဲဆိုရန်ဖြစ်သည် ” ဟု ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

မူလအမှုနှင့်လုံးဝကွဲပြားသောအမှုကို အစားထိုးခြင်းသည် မူလ
တောင်းဆိုချက်ကို ပြင်ဆင်ခြင်းဟု မဆိုနိုင်ပေ။ ဥပဒေအခြေခံသဘောမှာ
ခြားနားသောတရားစွဲဆိုနိုင်ရန်အကြောင်းအတွက် သီးခြားအမှုများ
စွဲဆိုရန်ဖြစ်သည်။ ဒီကရီကို ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟရ၍ ပယ်ဖျက်ပေး
စေလိုမှုနှင့် မိမိအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှု မရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာ
ပေးစေလိုမှုတို့သည် တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းများ ခြားနားသည့်
သီးခြားအမှုများဖြစ်ကြသည်။

ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှုနှင့် ဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ်
အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုတို့သည်
ကွဲပြားခြားနားသည်။ တရားလိုသည် မိမိပိုင်ဆိုင်မှုကို အခိုင်အမာ
ပြဆိုရာတွင် မိမိလိုက်နာရန် တာဝန်ရှိသော ဒီကရီ သို့မဟုတ် မိမိပါဝင်
ခဲ့သောအမှုတွင် ချမှတ်သည့် ဒီကရီကဲ့သို့သော မကျော်လွှားနိုင်သည့်
အတားအဆီးကို ဖယ်ရှားခြင်းမပြုဘဲ ယင်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို အခိုင်အမာ
ပြဆိုနိုင်မည်မဟုတ်လျှင် ထိုဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန်ဖြစ်စေ၊ ပျက်ပြယ်
ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးရန်ဖြစ်စေ တရားစွဲဆိုရမည်ဖြစ်သည်။

တစ်ဖက်တွင် ပိုင်ဆိုင်မှုကို အခိုင်အမာပြဆိုလိုသူ တရားလိုသည်
အခြားသူများအချင်းချင်းနှင့် သက်ဆိုင်သည့်ဒီကရီ သို့မဟုတ် အမှုကိစ္စ၏
ခြိမ်းခြောက်ခြင်းခံရလျက်ရှိပြီး ထိုဒီကရီကို လုံးလုံးလျားလျား ပယ်ဖျက်ခွင့်
ရနိုင်စွမ်းမရှိသောအခြေအနေတွင် ရှိနေပါမူ ကုစားနိုင်သည့်နည်းလမ်းမှန်
မှာ ထိုဒီကရီသည် ၎င်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဖော်ချက်

(၃) ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ ၁၀၁၀

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း
နှင့်
ဦးစိုးလွင်
ပါ ၇

ရယူရန်သာဖြစ်၍ ထိုဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုခြင်းမပြုဘဲ ထိုဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရသည်။

ထို့ကြောင့် အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်၏ လျှောက်ထားချက်ကို ခွင့်ပြုပါက တရားစွဲဆိုနိုင်ရန် အကြောင်းတစ်ရပ်ကို အခြားတစ်ရပ်နှင့် အစားထိုးရာရောက်မည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်၏ အဆိုလွှာပြင်ဆင်ခွင့်ပြုပါရန် လျှောက်ထားခြင်းကို ပယ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၉၄/၉၈ ၏ ဒီကရီကို ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟ၍ ပယ်ဖျက်မပေးထိုက်ကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ၎င်းဒီကရီသည် အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာ၍ အချင်းဖြစ်အခန်းကို လက်ရောက်ပေးအပ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးအနေဖြင့် သင့်တော်သော သက်သာခွင့်ကို ပေးနိုင်ရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၇ နည်း ၇ ကို ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် တရားလိုသည် သီးခြားအကြောင်းရပ်အပေါ် အခြေခံကာ တစ်စုံတစ်ခုသော သက်သာခွင့်ကို တောင်းဆိုထားရာတွင် အဆိုလွှာ၌ လုံးဝဖော်ပြထားခြင်းမရှိသော ခြားနားသည့် အခြားအကြောင်းအရ ယင်းသက်သာခွင့်ကို ခွင့်မပြုနိုင်ပေ။

ချစ်တီးနက်ဘဏ်လီမိတက် နှင့် ဦးတောအမှု(၇) တွင် တရားလိုသည် အဆိုလွှာ၌ အဆိုပြုထားသည့် လိုအပ်သောအကြောင်းခြင်းရာကို သက်သေထင်ရှားပြရာ၌ အချို့သောသက်သာခွင့်ကို ရထိုက်လျှင် အတိအလင်း တောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်များကို မပီမပြင် တောင်းဆိုထားစေကာမူ တရားရုံးသည် ထိုသက်သာခွင့်များကို ခွင့်ပြုရန်ဖြစ်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

အဆိုပါအမှုမှာ တရားလိုက သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ ၏ ခြွင်းချက်အရ အကျိုးဆက်သက်သာခွင့် တောင်းဆိုနိုင်ပါလျက် တောင်းဆိုရန် ပျက်ကွက်သည့်အတွက် အကျိုးဆက်သက်သာခွင့် တောင်းဆိုနိုင်ရန် အဆိုလွှာကို ပြင်ဆင်ခွင့်ပြုခဲ့သောအမှုဖြစ်သည်။

သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ တွင် အကျိုးဝင်သော အကျိုးဆက်သက်သာခွင့်သည် မြွက်ဟဒီကရီနှင့် နှီးနွယ်သော သက်သာခွင့်

(၄) ၁၉၅၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ ၅၆ (လွှတ်တော်)

ဖြစ်သည့်အပြင် အရေးဆိုသည့်အခွင့်အရေးနှင့် ဆီလျော်ပြီး ထိုအခွင့်အရေးမှ မလွဲမသွေ ပေါ်ပေါက်သော အကျိုးဆက်သက်သာခွင့် ဖြစ်ပေသည်။

ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးသည့် သက်သာခွင့်နှင့် ဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးသည့် သက်သာခွင့်သည် ခြားနားသည့်အကြောင်းအရာ သီးခြားသက်သာခွင့်များ ဖြစ်ကြသဖြင့် နောက်အကြောင်းအပေါ် အခြေခံကာ သက်သာခွင့်မပေးနိုင်။ တရားရုံးချုပ်က တရားလို၏အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြထားခြင်းမရှိသည့် ခြားနားသည့် အခြားအကြောင်းအရာ သက်သာခွင့်ကို ပေးခဲ့ခြင်းသည် မှားယွင်းပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ မူလရုံးတရားလိုသည် ဒီကရီကို မတရားရယူပြီး မတရားဖယ်ရှားခံရသဖြင့် ယင်းဒီကရီမှာ ပျက်ပြယ်ကြောင်း မြွက်ဟ၍ ပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ ပလပ်ခံရသည်တွင် တရားရုံးချုပ်က ယင်းဒီကရီသည် တရားလိုအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးခဲ့ခြင်းသည် တရားလိုတောင်းဆိုသော သက်သာခွင့်နှင့် ဆက်နွယ်သော သက်သာခွင့် ဟု ကောက်ယူနိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း ”

ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ခင်ဝင်း
နှင့်
ဦးစိုးလွင်
ပါ ၇

+ ၂၀၀၂
ရန်ကင်းရိလ
၂၅ ရက်

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသောဦးခင်မြင့်နှင့်ဦးထွန်းရှင်တို့၏ရှေ့တွင်

ဒေါ်ငွေရှင်ပါ ၇

နှင့်

ဦးခွေးလေး*

(၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

အဆောက်အအုံသစ် ဆောက်လုပ်ရာတွင် ပေါ့လျော့စွာဆောင်ရွက်ခဲ့
သဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အဆောက်အအုံတစ်ခု ပျက်စီးချွတ်ယွင်းမှု
ပေါ်ပေါက်ခြင်း၊ ရန်ကုန် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက
အဆောက်အအုံသစ် ဆောက်လုပ်သူနှင့် ညှိနှိုင်း၍ နစ်နာသူအား
ပေးရမည့် နစ်နာကြေးငွေကို သတ်မှတ်ပေးခြင်း၊ နစ်နာသူသည်
စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီမှ သတ်မှတ်ပေးသည့်နစ်နာကြေး
ငွေကို လက်ခံခဲ့ပြီးဖြစ်ပါက နစ်နာကြေးငွေပမာဏကို ကျေနပ်မှု
မရှိလျှင် တရားရုံးတွင် နစ်နာကြေးငွေရလို့မူ တရားစွဲဆို
တောင်းခံနိုင်ခြင်း ရှိ-မရှိ၊ စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏
ဆောင်ရွက်မှုသည် အနုညာတခုံရုံးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်း
ဟုတ်-မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသည် အဆောက်အအုံ
ဆောက်လုပ်ခြင်း လုပ်ငန်းလုပ်ပိုင်ခွင့်ရသူနှင့် ညှိနှိုင်း၍ နစ်နာကြေး
သတ်မှတ်ပေးခြင်းသည် အနုညာတခုံရုံးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်း
မဟုတ်ပေ။ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အဆောက်
အအုံဆိုင်ရာနည်းဥပဒေများတွင် ကော်မတီ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များသည်
အနုညာတခုံရုံးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှု ၂၄
+ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ပထမအယူခံမှု ၂၉၁ တွင် ၂၆-၃-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်
(ရန်ကုန်) ၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု

ကော်မတီက သတ်မှတ်သော နစ်နာကြေးငွေသည် အပြီးသတ်ဖြစ်ပြီး အမှုသည်များအပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိသည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိပေ။ အဆိုပါ နည်းဥပဒေတွင် အနုညာတခုံရုံး ဖွဲ့စည်းခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြဋ္ဌာန်းချက်မရှိသောကြောင့် အနုညာတခုံရုံး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်လည်း အကျုံးဝင်ရန် အကြောင်း မရှိချေ။

၂၀၀၂
ဒေါ်ငွေရှင်
ပါ ၇
နှင့်
ဦးခွေးလေး
(၄င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ နည်းဥပဒေ ၁၁ တွင် ကော်မတီက ညှိနှိုင်း သတ်မှတ်ပေးသည့် နစ်နာကြေးကို ကာယကံရှင်များက လက်မခံလျှင် နစ်နာသူသည် တည်ဆဲဥပဒေများနှင့်အညီ နစ်နာကြေးရရန် သက်ဆိုင်ရာ တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်းဖော်ပြထားသည်ဖြစ်ရာ ကော်မတီက နစ်နာကြေးသတ်မှတ်ပေးခြင်းသည် အပြီးသတ်မဟုတ်ကြောင်း အငြင်းပွား ဖွယ်ရာမရှိချေ။ ထို့အတူ ယင်းပြဋ္ဌာန်းချက်အရပင်လျှင် နစ်နာသူသည် တည်ဆဲဥပဒေနှင့်အညီ နစ်နာကြေးရရှိရန် တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားနိုင် ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း နစ်နာကြေးငွေ ပေးစေခြင်း သည် တရားရုံး၏စီရင်ပိုင်ခွင့်အတွင်း ကျရောက်သည်။ အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ များ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်မဟုတ်ချေ။

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အဆောက်အအုံ ဆိုင်ရာနည်းဥပဒေများတွင် ကော်မတီက နစ်နာသူရထိုက်သည့် နစ်နာ ကြေးကို ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ပြီးဖြစ်လျှင် မကျေနပ်သူက တရားရုံးတွင် ထပ်မံတရားစွဲဆိုခွင့် မရှိဟူ၍ အတိအလင်းဖြစ်စေ၊ သဘောအားဖြင့် ဖြစ်စေ ပိတ်ပင်ထားသည်ကို မတွေ့ရှိရပေ။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် တရားရုံးများသည် အတိ အလင်းဖြစ်စေ၊ သဘောအားဖြင့်ဖြစ်စေ ပိတ်ပင်ထားခြင်းမရှိသော တရားမမှုများကို စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက သတ်မှတ်သည့် နစ်နာကြေးငွေကို လက်ခံပြီးဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ တရားရုံးတွင် ထပ်မံပြီး နစ်နာကြေးငွေ တောင်းခံခွင့် မရှိတော့ပါဆိုသည့် အယူခံတရားလိုရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်ကို လက်မခံ နိုင်ပေ။

၂၀၀၂
ဒေါ်ငွေရှင်
ပါ ၇
နှင့်
ဦးခွေးလေး
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးတင်လှိုင်ထွေး
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးမြဟန်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၈၀ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဦးခွေးလေးက အယူခံတရားလို ဒေါ်ငွေရှင် ပါ ၇ အပေါ် နစ်နာကြေးငွေ ၅၄ သိန်းကျပ် ရလို့မူ စွဲဆိုရာ ငွေ ၄၂၇၈၂၀၀ ကျပ် ပေးစေရန်ဒီကရီချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဒေါ်ငွေရှင် ပါ ၇ တို့က တရားရုံးချုပ်သို့ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၉၁ ကို တင်သွင်းခဲ့သော်လည်း တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှုကို ပလပ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဒေါ်ငွေရှင် ပါ ၇ တို့က ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရား စီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ပြည်လည်စီရင်ဆုံးဖြတ်ပေးရန် လျှောက်ထား သောအခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာများကို အထူး အယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားနာ ဆုံးဖြတ်ရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်-

- (က) ဦးခွေးလေးသည် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီမှ သတ်မှတ်သည့် လျော်ကြေးငွေ ကျပ် ၁၁၂၈၀၀ ကို ဒေါ်ငွေရှင်တို့ထံမှ လက်ခံရရှိပြီးဖြစ်၍ နစ်နာကြေးငွေ ၅၄ သိန်းရလို့မူ တရားစွဲဆိုပိုင်ခွင့် ရှိ-မရှိ၊
- (ခ) မူလတရားရုံးက အဆောက်အအုံ ပျက်စီးမှုအတွက် နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၅၄ သိန်း သတ်မှတ် ဆုံးဖြတ် ခဲ့ခြင်းမှာ မျှတမှန်ကန်ခြင်း ရှိ-မရှိ။

အဆိုလွှာတွင် တရားလိုဦးခွေးလေးသည် ရန်ကုန်တိုင်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ၅ ရပ်ကွက်၊ လှည်းတန်းလမ်း၊ အမှတ် ၂၈ ဟုခေါ်တွင်သော နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်ပြီး အမှတ် ၂၆ အဆောက်အအုံသစ်၏ ပိုင်ရှင်မှာ တရားပြိုင် ဒေါ်ငွေရှင် ပါ ၇ တို့ ဖြစ်ကြကြောင်း၊ တရားပြိုင်များသည် အမှတ် ၂၆၊ ၈ ထပ် အဆောက်အအုံသစ်ကို ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မေလတွင် စတင်ဆောက်လုပ်ခဲ့ရာ

အဆောက်အအုံ၏ အောက်ခြေကို သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းချက်များနှင့်အညီ ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်း မရှိသဖြင့် မြေများပြိုကျကာ တရားလို၏ အဆောက်အအုံဘေးတိုက်နံရံများ၊ မျက်နှာကျက်များ၌ ကြီးမားသော အက်ကွဲကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၊ မြေညီထပ်ကြမ်းခင်းများ ကွဲအက်ပြီး တစ်ဖက်သို့ နိမ့်သွားခြင်းများဖြစ်ပြီး အဆောက်အအုံသည် ပြိုကျနိုင်သော အန္တရာယ်ရှိနေကြောင်း၊ အဆောက်အအုံပျက်စီးသွားသဖြင့် ကုစား၍မရသော နစ်နာမှုများဖြစ်ပေါ်သောကြောင့် နစ်နာကြေးငွေ ၅၄ သိန်းကျပ် ရထိုက်ကြောင်းအဆိုပြုစွဲဆိုသည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ငွေရှင်
ပါ ၇
နှင့်
ဦးခွေးလေး
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

ချေလွှာတွင် တရားပြိုင်ဒေါ်ငွေရှင်ပါ ၇ တို့က ၎င်းတို့၏ အဆောက်အအုံကို စနစ်တကျပုံစံရေးဆွဲကာ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အင်ဂျင်နီယာဌာန (အဆောက်အအုံ)၏ အတည်ပြုချက် ရယူပြီး သတ်မှတ်ထားသော စည်းကမ်းချက်များနှင့်အညီ ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလို၏ အဆောက်အအုံ ပျက်စီးမှုသည် တရားပြိုင်များ၏ အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ တရားလို၏တင်ပြတိုင်ကြားချက်အရ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၊ အတွင်းရေးမှူးက ညှိနှိုင်းပေးသဖြင့် အဆောက်အအုံပျက်စီးမှုအတွက် ပြင်ဆင်စရိတ်နှင့် နစ်နာကြေးငွေ ၁၁၂၀၈၀၀ ကျပ်ကို ပေးအပ်ခဲ့ရာ တရားလိုက လက်ခံရယူပြီးဖြစ်၍ နစ်နာကြေးငွေ ထပ်မံ မရထိုက်သဖြင့် အဆိုလွှာအား ပလပ်ပေးရန် ချေပခဲ့သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက တရားပြိုင်ဒေါ်ငွေရှင်တို့သည် ၈ ထပ်တိုက်အဆောက်အအုံသစ်ကို စည်းကမ်းချက်များနှင့်မညီ ပေါ့လျော့စွာ ဆောက်လုပ်ခဲ့သဖြင့် တရားလိုဦးခွေးလေး၏ နှစ်ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံ၌ ပျက်စီးနစ်နာမှုကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့ကြောင်း၊ အင်ဂျင်နီယာ ဒေါ်မိမိထွန်းက အဆောက်အအုံကို ခိုင်ခံ့စေရန်အတွက် နဂိုပုံစံအတိုင်း ဆောက်လုပ်ရမည်ဖြစ်၍ သက်သေခံအမှတ် (၁) အရ ငွေ ၆၆၁၀၀၀၀ ကျပ် ကုန်ကျမည်ဟု တွက်ချက်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုသည် တောင်းဆိုထားသည့်ငွေ ၅၄ သိန်းကျပ်ထက်မနည်း နစ်နာဆုံးရှုံးခဲ့ရကြောင်း၊ တရားရုံးက အမှုစစ်ဆေးနေစဉ် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသည် တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်များအားခေါ်ယူပြီး တရားပြိုင်က လျော်ကြေးငွေ ၁၁၂၀၈၀၀ ကျပ်ကို ပေးစေပြီး တရားလိုအား လက်ခံစေ

၂၀၀၂
 ဒေါ်ငွေရှင်
 ပါ ၇
 နှင့်
 ဦးခွေးလေး
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

ခဲ့ကြောင်း၊ တရားရုံးက စစ်ဆေးဆဲအမှု၌ စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ
 က လျော်ကြေးငွေ မည်မျှပေးရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်မရှိဆိုခြင်းမှာ
 သံသယဖြစ်စရာမရှိကြောင်း၊ ငွေ ၅၄ သိန်းကျပ်မှ တရားလို လက်ခံရရှိပြီး
 ငွေ ၁၁၂၁၈၀၀ ကျပ်ကို ခုနှိမ်လျှင် ငွေ ၄၂၇၈၂၀၀ ကျပ်ကို တရားလိုက
 ရထိုက်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး တရားပြိုင်များက တရားလိုသို့ ငွေ ၄၂၇၈၂၀
 ကျပ်ကို စရိတ်နှင့်တကွ ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ဒေါ်ငွေရှင်တို့သည် အမှတ် ၂၆ အဆောက်
 အအုံသစ်ကို ဆောက်လုပ်ရာတွင် ပေါ့လျော့စွာ ဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့်
 ဦးခွေးလေး၏ အမှတ် ၂၈ နှစ်ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံသည်
 လူနေထိုင်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကွဲအက်ပျက်စီးခဲ့သည်မှာ အငြင်း
 မပွားကြောင်း၊ ဦးခွေးလေးက ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး
 ကော်မတီသို့ တင်ပြခဲ့ရာ ကော်မတီက ဒေါ်ငွေရှင်တို့သည် ဦးခွေးလေးသို့
 နှစ်နာကြေးငွေ ၁၁၂၁၈၀၀ ကျပ် ပေးစေရန် သတ်မှတ်ခဲ့ကြောင်း၊
 သို့ရာတွင် ထိုငွေကို မည်သို့မည်ပုံ သတ်မှတ်တွက်ချက်ခဲ့သည်ဟု
 မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ယင်းနှစ်နာကြေးငွေအား အတင်းအကြပ်လက်ခံ
 ခိုင်း၍ ဦးခွေးလေးက လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့တော်
 စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက နှစ်နာကြေးငွေ မသတ်မှတ်မီကပင်
 ဦးခွေးလေးသည် ဤအမှုကို စွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်၍ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်
 သာယာရေးကော်မတီ၏ ကြော်ငြာစာအမှတ် ၉/၉၉ နှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟု
 မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ အင်ဂျင်နီယာ ဒေါ်မိမိထွန်း၏တွက်ချက်မှုအရ
 နှစ်ထပ်တိုက် အဆောက်အအုံ၌ ကွဲအက်ပျက်စီးခြင်းကို ပြန်လည်
 ပြုပြင်လျှင် သက်သေခံအမှတ် (ဃ) အရ ငွေ ၅၅၄၇၈၃ ကျပ် ကုန်ကျမည်
 ဖြစ်သော်လည်း မူလအတိုင်း ပြန်ကောင်းမည်မဟုတ်ဘဲ အမြင်ကောင်း
 အောင်သာ ပြုပြင်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလအဆောက်အအုံပုံစံ
 အတိုင်း အသစ်ဆောက်လုပ်မည်ဆိုပါက သက်သေခံအမှတ် (င) အရ
 ငွေ ၆၆၁၀၀၀၀ ကျပ် ကုန်ကျမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မူလတိုင်းတရားရုံး၏
 စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် မှားယွင်းခြင်းမရှိ၍ အယူခံမှုကို ပလုပ်ကြောင်း
 အမိန့်ချမှတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုအမှတ် ၁
 ဒေါ်ငွေရှင်က လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ လှည်းတန်းလမ်း၊ အမှတ် ၂၆ နေအိမ်
 အား ၈ ထပ်တိုက်သစ် ပြန်လည်ဆောက်လုပ်ခဲ့ရာ ဘေးအိမ်ဖြစ်သော

အယူခံတရားပြိုင် ဦးခွေးလေး၏ အမှတ် ၂၈ နေအိမ် ပျက်စီးခဲ့ရာတွင် ၎င်းပျက်စီးမှုအတွက် နစ်နာကြေး ငွေကျပ် ၁၁၂၀၈၀၀/- ကို ဦးခွေးလေးအား ပေးလျော်ခဲ့ရကြောင်း၊ ထိုသို့ ပေးလျော်ခဲ့ရသည်မှာလည်း ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီမှ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ စိစစ်ဆောင်ရွက်ပြီး ပျက်စီးမှုအတွက် မှန်ကန်မျှတသော နစ်နာကြေး ငွေကျပ် ၁၁၂၀၈၀၀/- သတ်မှတ်ပေးရန် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီမှ ဆုံးဖြတ်ပေးခဲ့ရာ လျှောက်ထားခံရသူ ဦးခွေးလေးက လက်ခံရယူပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုနှင့် နစ်နာကြေးငွေကို ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက စည်ပင်သာယာရေးနည်းဥပဒေ ၁၀ အရ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်အညီ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုအပေါ် အခြေခံ၍ သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နည်းဥပဒေနှင့်အညီ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုအပေါ် ညှိနှိုင်း၍ စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက သတ်မှတ်သည့် ဆုံးရှုံးမှုနှင့် နစ်နာကြေးငွေကို နှစ်ဦးနှစ်ဘက်က သဘောတူလက်ခံခဲ့သည့်ကိစ္စကို တရားရုံးက ပြင်ဆင်နိုင်သည့် စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိ-မရှိနှင့် တရားစွဲဆိုရန် ပိတ်ပင်နေပြီး ဖြစ်မဖြစ်ကို မူလရုံးတော်နှင့် နိုင်ငံတော်တရားရုံးချုပ်တို့မှ ထည့်သွင်းသုံးသပ်ခဲ့ခြင်း မရှိသည်မှာ မှားယွင်းကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးနည်းဥပဒေ ၉၊ ၁၀ နှင့် ၁၁ တို့အရ အပ်နှင်း ထားသော လုပ်ပိုင်ခွင့်နှင့်အညီ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များသည် အနုညာတခုံရုံးအဖြစ် ဆောင်ရွက် ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့ နည်းဥပဒေ ၉ အရ တင်သွင်းလာသော ကန့်ကွက်လွှာအပေါ် ကော်မတီ က နည်းဥပဒေ ၁၀ အရ စုံစမ်းစစ်ဆေး၍ ညှိနှိုင်းမှုပြုပြီး သတ်မှတ် ပေးသော ထိုက်သင့်သည့်နစ်နာကြေးငွေကို နစ်နာသူက လက်ခံပြီးလျှင် အပြီးသတ်ဖြစ်၍ နည်းဥပဒေ ၁၁ အရ တရားရုံးများတွင် တရားစီရင်ခွင့် ရှိမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉ အရ တရားရုံးက စစ်ဆေးစီရင်ခွင့်ရှိသော တရားမကြောင်းဆိုင်ရာအမှုများမှာ အတိအလင်း ဖြစ်စေ၊ သဘောအားဖြင့်ဖြစ်စေ ပိတ်ပင်ခြင်းမရှိသောအမှုများကို ဆိုလိုကြောင်း၊ အထူးဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် တည်ဆဲဥပဒေတစ်ရပ်ရပ်အရ တရားရုံးတော်က စစ်ဆေးခြင်းကို ပိတ်ပင်ထားပါက တရားရုံးက ကြားနာ စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် စည်ပင် သာယာရေးဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်

၂၀၀၂
ဒေါ်ငွေရှင်
ပါ ၇
နှင့်
ဦးခွေးလေး
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

၂၀၀၂
ဒေါ်ငွေရှင်
ပါ ၇
နှင့်
ဦးခွေးလေး
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

အညီ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ကျေနပ်လက်ခံပြီးဖြစ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တရားရုံးတော်က စီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ တရားရုံးတော်က ကြားနာစစ်ဆေးစီရင်ပါက အထူးဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက် ဖြစ်သော စည်ပင်သာယာရေးဥပဒေ၊ နည်းဥပဒေ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတို့ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်တို့မှာ အဟောသိကံရောက်စေမည်သာဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံ တရားပြိုင်ဦးခွေးလေးသည် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ က သတ်မှတ်သည့် လျော်ကြေးငွေကျပ် ၁၁၂၁၈၀၀/-ကို ဒေါ်ငွေရှင်ထံမှ လက်ခံရရှိပြီးဖြစ်၍ နှစ်နာကြေးငွေကျပ် ၅၄ သိန်း ရလို့မူအဖြစ် တရားစွဲ ဆိုပိုင်ခွင့်မရှိဟူ၍လည်းကောင်း၊ မူလရုံးက အဆောက်အအုံ ပျက်စီးမှု အတွက် နှစ်နာကြေးငွေကျပ် ၅၄ သိန်း သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ တရား မျှတမှန်ကန်မှု မရှိဟူ၍လည်းကောင်း၊ ပြဿနာနှစ်ရပ်အား အယူခံ တရားလိုများကို အသာပေးဖြေဆို သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုများဘက်မှ အကြောင်းပြသကဲ့သို့ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီအဖွဲ့ သည် ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ အနုညာတခုံရုံးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆ အရ ခုံသမာဓိ လူကြီးဖြစ်သည်ဟု တင်ပြခြင်းသည် မမှန်ကြောင်း၊ ၁၉၄၄ ခုနှစ်၊ အနုညာတခုံရုံးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂ အရ အမှုသည်နှစ်ဘက်စလုံး သဘောတူခန့်ထားသူကိုသာ ခုံသမာဓိလူကြီးဟု သတ်မှတ်နိုင်ကြောင်း၊ ယခုကိစ္စတွင် မြို့တော်စည်ပင်သာယာရုံးကို ခုံသမာဓိလူကြီးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ပေးပါဟု အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင် ၂ ဦးစလုံးက သဘောတူခန့်ထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီ၊ အမိန့်ကြော်ငြာစာအမှတ် ၉/၉၉၊ အခန်း ၃၊ နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ တွင် “ နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၀ အရ ကော်မတီက ညှိနှိုင်းသတ်မှတ် ပေးသည့်နှစ်နာကြေးကို လက်မခံလျှင် နှစ်နာကြေးရရန် တရားရုံးသို့ လျှောက်နိုင်သည် ” ဟု ဖော်ပြထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ဦးခွေးလေး အနေဖြင့် မြို့တော်စည်ပင်က သတ်မှတ်ပေးသော ၁၁၂၁၈၀၀/- ကို မကျေနပ်လျှင် တရားရုံး၌ ဆက်လက်၍ တရားစွဲတောင်းခွင့်ရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားလို၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူနှင့် အယူခံတရားပြိုင်၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူတို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရ ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာ အင်ဂျင်နီယာဌာန (အဆောက်အဦ စစ်ဆေးရေးဌာနခွဲ) မှ နှစ်နာကြေးအဖြစ်သတ်မှတ်သော ၁၁၂၁၈၀၀/- ကျပ်သည် နှစ်ဦး

သဘောတူ ပေးသော လက်ခံရယူသော နစ်နာကြေးငွေ မဟုတ်ကြောင်း လည်း ထင်ရှားကြောင်း၊ ထိုသို့ မိမိဆန္ဒအလျောက် ရယူသော ပေးအပ်သောငွေ မဟုတ်လျှင် ထိုသို့သောပြုလုပ်ချက်မှာ ပဋိညာဉ်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၉ အရ ပျက်ပြယ်သဖြင့် တရားဆက်လက်စွဲဆို ခြင်းကို မပိတ်ပင်ကြောင်း၊ အင်ဂျင်နီယာဒေါ်မီမီထွန်းနှင့် အင်ဂျင်နီယာဦးကျော်သိန်းတို့၏ ထွက်ချက်အရ ဦးခွေးလေးက တရားစွဲဆိုတောင်းဆိုသော နစ်နာကြေးငွေကျပ် ၅၄ သိန်းသည် အမှန်ကုန်ကျနိုင်သည် (သို့မဟုတ်) အမှန်တကယ် နစ်နာစေသည့်တန်ဖိုးဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်ပေါက်သဖြင့် မူလရုံးနှင့် ပထမ အယူခံရုံးတို့က အယူခံတရားလိုများအား ပထမအရစ်ပေးပြီး ငွေ ၁၁၂၀၈၀၀/- ကျပ်အားခုနှိမ်ပြီး ထပ်မံ၍ ငွေကျပ် ၄၂၇၈၂၀၀/-ကျပ်ကို ပေးစေဟု ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း၊ သင့်တော်မျှတမှုလည်းရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ငွေရှင်
ပါ ၇
နှင့်
ဦးခွေးလေး
(၄င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

အယူခံတရားပြိုင် ဦးခွေးလေးသည် ရန်ကုန်တိုင်း၊ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ ၅ ရပ်ကွက်၊ လှည်းတန်းလမ်း၊ အမှတ် ၂၈ ဟု ခေါ်တွင်သော နှစ်ထပ် အဆောက်အအုံ၏ပိုင်ရှင်ဖြစ်သည်။ အမှတ် ၂၈ နှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အမှတ် ၂၆၊ လှည်းတန်းလမ်း မြေနေရာ၌ အယူခံ တရားလို ဒေါ်ငွေရှင်တို့က ၈ ထပ်တိုက်အဆောက်အအုံကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ သဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်၏အဆောက်အအုံ အောက်ခြေကြမ်းခင်းများ အက်ကွဲကာ တစ်ဖက်သို့နိမ့်သွားပြီး တိုက်နံရံများ၌ အက်ကွဲမှုများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြောင်း သက်သေခံအမှတ် (ဂ) မှ (ဂ-၉) နှင့် သက်သေခံ အမှတ် (စ) မှ (စ-၃) အထိ ဓါတ်ပုံများအရ ထင်ရှားပေသည်။

အယူခံတရားပြိုင်သည် အယူခံတရားလိုများအပေါ် ၄င်း၏ အဆောက်အအုံ ပျက်စီးမှုအတွက် နစ်နာကြေးငွေ ၅၄ သိန်း ရလိုမှုကို ရန်ကုန် တိုင်းတရားရုံးတွင် ၆-၅-၉၇ နေ့က တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အယူခံ တရားပြိုင်က ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသို့ လည်း အယူခံတရားလိုများထံမှ နစ်နာကြေးငွေ ၅၄ သိန်း ရလိုကြောင်း တိုင်ကြားခဲ့သဖြင့် ကော်မတီမှ တာဝန်ရှိပုဂ္ဂိုလ်များသည် အယူခံတရားပြိုင် နှင့် အယူခံတရားလိုတို့၏ အင်ဂျင်နီယာများနှင့်အတူ အဆောက်အအုံကို စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီအတွင်း ရေးမျူး က အယူခံတရားပြိုင်၊ အယူခံတရားလိုများအား ခေါ်ယူညှိနှိုင်းပြီး နောက် နစ်နာကြေးငွေ ၁၁၂၀၈၀၀ ကျပ်ကို အယူခံတရားလိုက အယူခံ

၂၀၂
ဒေါ်ငွေရှင်
ပါ ၇
နှင့်
ဦးဆွေးလေး
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

တရားပြိုင်အား ၁၉-၅-၉၇နေ့တွင်ပေးအပ်ခဲ့သည်။ အယူခံတရားပြိုင်
သည်အယူခံတရားလိုများအပေါ် ၆-၅-၉၇ နေ့က အမှုစွဲဆိုခဲ့သည်ဖြစ်၍
တရားမကြီးမှုကို တရားစွဲဆိုပြီးနောက်မှ နစ်နာကြေးငွေကို ပေးခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက အမိန့်
ကြော်ငြာစာအမှတ် ၉/၉၉ ဖြင့် ထုတ်ပြန်ခဲ့သည့် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်
သာယာရေးကော်မတီ အဆောက်အအုံဆိုင်ရာနည်းဥပဒေများအပိုဒ် ၉၊
၁၀၊ ၁၁ တို့တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

(၉) ကော်မတီ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အဆောက်အအုံ ဆောက်
လုပ်ခြင်းလုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်ရာတွင် ယင်းလုပ်ငန်းကြောင့်
ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အဆောက်အအုံတစ်ခုခု သို့မဟုတ်
ယင်းအဆောက်အအုံ၏ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုခု ပျက်စီး
ချွတ်ယွင်းမှု ပေါ်ပေါက်ပါက နစ်နာသူသည် ကော်မတီ
သို့ ကန့်ကွက်လွှာတင်နိုင်သည်။

(၁၀) ကော်မတီသည် နည်းဥပဒေ ၉ အရ နစ်နာသူက
တင်ပြလာသော ကန့်ကွက်လွှာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမြန်
ဆုံး စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီး အမှန်တကယ်နစ်နာကြောင်း
တွေ့ရှိပါက အဆောက်အအုံဆောက်လုပ်ခြင်း လုပ်ငန်း
လုပ်ကိုင်ခွင့်ရရှိသူနှင့် ညှိနှိုင်း၍ ထိုက်သင့်သော
နစ်နာကြေးကို သတ်မှတ်ပေးရမည်။

(၁၁) နည်းဥပဒေ ၁၀ အရ ကော်မတီက ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်
ပေးသည့် နစ်နာကြေးကို ကာယကံရှင်များက လက်မခံ
လျှင် ဖြစ်စေ၊ ကော်မတီက ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ပေးနိုင်
ခြင်း မရှိလျှင်ဖြစ်စေ၊ နစ်နာသူသည် တည်ဆဲဥပဒေ
များနှင့်အညီ နစ်နာကြေး ရရှိရန် သက်ဆိုင်ရာ
တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားနိုင်သည်။

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အဆောက်အအုံ
ဆိုင်ရာ နည်းဥပဒေများတွင် ပြဋ္ဌာန်းချက်အရဆိုလျှင် ကော်မတီသည်
နစ်နာသူက တင်ပြလာသော ကန့်ကွက်လွှာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်း
စစ်ဆေးပြီး အမှန်တကယ်နစ်နာကြောင်း တွေ့ရှိပါက အဆောက်အအုံ
ဆောက်လုပ်ခြင်းဆိုင်ရာ လုပ်ပိုင်ခွင့်ရသူနှင့် ညှိနှိုင်း၍ ထိုက်သင့်သော

နစ်နာကြေးကို သတ်မှတ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ငွေရှင်
ပါ ၇
နှင့်
ဦးခွေးလေး
(၄င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အင်ဂျင်နီယာ
ဌာနက ကန်ထရိုက်တိုက် ဆောက်လုပ်မှုကြောင့် တစ်ဖက်ကပ်လျက်
ရှိသော အဆောက်အအုံ ပျက်စီးခြင်းအား လျော်ကြေးငွေပေးအပ်ခြင်း
သက်သေခံအမှတ် (၇) တွင် အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြထားသည်-

“လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ လှည်းတန်းလမ်း၊ အမှတ် ၂၆ ၌
ကန်ထရိုက်တိုက် ဆောက်လုပ်မှုကြောင့် ကပ်လျက်ရှိ အမှတ် ၂၈ နေအိမ်
ပျက်စီးမှုအား အဖွဲ့မှ ကွင်းဆင်းစစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်များအရ ကျပ်ငွေ
၁၁၂၁၈၀၀/- (ကျပ်တစ်ဆယ်တစ်သိန်းနှစ်သောင်းတစ်ထောင်ရှစ်ရာ
တိတိ) ကို ကန်ထရိုက်တာမှ အိမ်ရှင်များအား ပေးလျော်/လက်ခံရရှိ
ပါကြောင်း သဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုးကြပါသည်။”

အဆိုပါ မှတ်တမ်းအရဆိုလျှင်လည်း နစ်နာကြေးကို ကော်မတီ
က ကန်ထရိုက်တာနှင့် ညှိနှိုင်း၍ သတ်မှတ်ပေးခြင်း ဖြစ်ကြောင်း
ပေါ်ပေါက်သည်။

စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီသည် အဆောက်အအုံ ဆောက်
လုပ်ခြင်းလုပ်ငန်း လုပ်ပိုင်ခွင့်ရသူနှင့် ညှိနှိုင်း၍ နစ်နာကြေး သတ်မှတ်
ပေးခြင်းသည် အနုညာတခုံရုံးအဖြစ်ဆောင်ရွက်ခြင်း မဟုတ်ပေ။
ရန်ကုန်မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အဆောက်အအုံဆိုင်ရာ
နည်းဥပဒေ များတွင် ကော်မတီ၏ ဆောင်ရွက်ချက်များသည် အနုညာတ
ခုံရုံးအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ကော်မတီက
သတ်မှတ်သော နစ်နာကြေးငွေသည် အပြီးသတ်ဖြစ်ပြီး အမှုသည်များ
အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုရှိသည်ဟူ၍လည်းကောင်း ပြဌာန်းထားခြင်း
မရှိပေ။ အဆိုပါ နည်းဥပဒေတွင် အနုညာတခုံရုံးဖွဲ့စည်းခြင်းနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ ပြဌာန်းချက် မရှိသောကြောင့် အနုညာတခုံရုံး အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄၆ ပါ ပြဌာန်းချက် နှင့်လည်း အကျိုးဝင်ရန် အကြောင်းမရှိချေ။

နည်းဥပဒေ ၁၁ တွင် ကော်မတီက ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ပေးသည့်
နစ်နာကြေးကို ကာယကံရှင်များက လက်မခံလျှင် နစ်နာသူသည်
တည်ဆဲဥပဒေများနှင့်အညီ နစ်နာကြေးရရန် သက်ဆိုင်ရာတရားရုံးသို့
လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ဖြစ်ရာ ကော်မတီက နစ်နာ
ကြေးသတ်မှတ်ပေးခြင်းသည် အပြီးသတ်မဟုတ်ကြောင်း အငြင်းပွား
ဖွယ်ရာမရှိချေ။ ထို့အတူ ယင်းပြဌာန်းချက်အရ ပင်လျှင် နစ်နာသူသည်

၂၀၀၂
 ဒေါ်ငွေရှင်
 ပါ ၇
 နှင့်
 ဦးခွေးလေး
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

တည်ဆဲဥပဒေနှင့်အညီ နစ်နာကြေးရရှိရန် တရားရုံးသို့ လျှောက်ထား
 နိုင်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ အမှန်အားဖြင့်လည်း နစ်နာကြေးငွေ ပေးစေ
 ခြင်းသည် တရားရုံး၏စီရင်ပိုင်ခွင့်အတွင်း ကျရောက်သည်။ အုပ်ချုပ်ရေး
 အဖွဲ့များ၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်မဟုတ်ချေ။

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အဆောက်အအုံ
 ဆိုင်ရာနည်းဥပဒေများတွင် ကော်မတီက နစ်နာသူရထိုက်သည့် နစ်နာ
 ကြေးကို ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ပြီးဖြစ်လျှင် မကျေနပ်သူက တရားရုံးတွင် ထပ်မံ
 တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိဟူ၍ အတိအလင်းဖြစ်စေ၊ သဘောအားဖြင့်ဖြစ်စေ
 ပိတ်ပင်ထားသည်ကို မတွေ့ရှိရပေ။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉ တွင် တရားရုံးများသည်
 အတိအလင်းဖြစ်စေ၊ သဘောအားဖြင့်ဖြစ်စေ ပိတ်ပင်ထားခြင်း မရှိသော
 တရားမမှုများကို စစ်ဆေးစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဌာန်းထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက
 သတ်မှတ်သည့် နစ်နာကြေးငွေကို လက်ခံပြီးဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ
 ပုဒ်မ ၉ အရ တရားရုံးတွင် ထပ်မံပြီး နစ်နာကြေးငွေတောင်းခံခွင့် မရှိတော့
 ပါဆိုသည့် အယူခံတရားလိုရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်ကို လက်မခံနိုင်ပေ။

အယူခံတရားပြိုင်၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ် ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေးက
 ၎င်းတို့ မြေမှာ ဂရန်မြေဖြစ်၍ သိမ်းဆည်းခံရမည်ကို စိုးရိမ်ကြောင်း၊
 ၎င်းတို့တိုက်ကို အန္တရာယ်ရှိသောတိုက်အဖြစ် သတ်မှတ်မည်ကို စိုးရိမ်
 ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက သတ်မှတ်ပေးသည့်
 နစ်နာကြေးကို လက်ခံခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

ဒေါ်သီတာ (လိုပြ-၃) က ဖခင်ဦးခွေးလေးသည် ဤရုံးတော်၌
 ဤအမှုစွဲဆိုထားစဉ်မှာပင် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်မှု ဦးခွေးလေးအား
 ၎င်းတို့ပေးသောငွေကျပ် ၁၁ သိန်းကိုပင် ယူရန် အိမ်အထိလိုက်လာပြီး
 အတင်းအကြပ်ယူခိုင်းသောကြောင့် ဦးခွေးလေးက ၎င်း၏ဆန္ဒမပါဘဲ
 အဆိုပါငွေ ၁၁ သိန်းကို ယူခဲ့ရပါသည်ဟု ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးကြူခင်က မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး
 ကော်မတီအဆောက်အအုံ အင်ဂျင်နီယာဌာနမှ တာဝန်ရှိသူများသည်
 ဦးခွေးလေး၏အိမ်ပျက်စီးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ လာရောက်စစ်ဆေးကြည့်ရှု
 ပြီးနောက် နှစ်ဘက်အင်ဂျင်နီယာများကို ခေါ်၍ညှိနှိုင်းဆုံးဖြတ်ကြကြောင်း၊
 ဌာနဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများက ပြင်ဆင်စရိတ် ၄ သိန်းကျော် သတ်မှတ်

ကြောင်း၊ ၎င်းတို့က ယင်းကဲ့သို့ သတ်မှတ်ထားသည့် ပြင်ဆင် စရိတ်ကို မလျော်နိုင်ကြောင်း တင်ပြခဲ့ရာ တာဝန်ရှိသူများက ယင်းသို့မလျော်ပါက အဆောက်အအုံဆက်လက်ဆောက်လုပ်ခြင်းကို ရပ်ဆိုင်းထားမည်ဟု ပြောကြောင်း၊ ၎င်းတို့က အဆောက်အအုံ ဆောက်လုပ်ခွင့်ရရှိစေရန် အတွက် ဌာနကသတ်မှတ်သည့် ပြင်ဆင်စရိတ် ၄ သိန်းကျော်ကို ပေးလျော် မည်ဟုပြောခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအခါ ဦးခွေးလေး တို့ဘက်မှ ပြင်ဆင်စရိတ် အပြင် နစ်နာကြေး ၅၄ သိန်း ပေးရန် ထပ်မံ သီးခြားတင်ပြခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့်ထိုနေ့က နှစ်ဦးနှစ်ဘက် ညှိနှိုင်းမှု ပျက်ပြားခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

၂၀၂
 ဒေါ်ငွေရှင်
 ပါ ?
 နှင့်
 ဦးခွေးလေး
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များ အရ အယူခံတရားလိုတို့က ၎င်းတို့၏ ဆောက်လက်စအဆောက်အအုံကို ဆက်လက်ဆောက်လုပ်ခွင့် မရမည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ အယူခံ တရားပြိုင်ကလည်း ၎င်းတို့၏ဂရန်မြေကို သိမ်းဆည်းခံရမည်ကို ကြောက်ရွံ့ သဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက သတ်မှတ် ပေးသည့် နစ်နာကြေးငွေ ၁၁ သိန်းကျော်ကို လက်ခံခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်ရာ နှစ်ဦးနှစ်ဘက်လုံးသည် ကော်မတီက သတ်မှတ်ပေးသည့် နစ်နာကြေးငွေကို အပြီးအပြတ်အဖြစ် ကျေကျေနပ်နပ် လက်ခံခဲ့ကြခြင်း မဟုတ်ကြောင်းထင်ရှားသည်။

ဦးခွေးလေးမှ နစ်နာကြေးငွေ ၅၄ သိန်း တောင်းခံခဲ့ခြင်းအပေါ် မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက ၁၁ သိန်းကျော်သာ သတ်မှတ် ပေးခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ကော်မတီ၏ နစ်နာကြေး သတ်မှတ်ပေးမှုကို ဦးခွေးလေးက ၎င်း၏ လွတ်လပ်သည့် ဆန္ဒအရ ကျေနပ်စွာဖြင့် သဘောတူ လက်ခံခဲ့ခြင်းမဖြစ်နိုင်ပေ။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် အယူခံတရားပြိုင်က တရားရုံးတွင် ၎င်းစွဲဆို ထားသည့် တရားမကြီးမှုကို မရုပ်သိမ်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ မြို့တော် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏ ဦးခွေးလေးပိုင် အဆောက်အအုံ ပျက်စီးခြင်း အတွက် လျော်ကြေးငွေပေးခြင်းမှတ်တမ်း သက်သေခံအမှတ် (၇) တွင်လည်း ဦးခွေးလေးက တရားရုံးတွင် စွဲဆိုထားသည့်အမှုကို ရုပ်သိမ်း ပေးရန် သဘောတူကြောင်း ဖော်ပြထားချေ။

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အဆောက်အအုံ ဆိုင်ရာ နည်းဥပဒေများအပိုဒ် ၁၁ တွင် ဖော်ပြပါရှိသည့် “ နည်းဥပဒေ

၂၀၀၂
ဒေါ်ငွေရှင်
ပါ ၇
နှင့်
ဦးခွေးလေး
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

၁၀ အရ ကော်မတီက ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ပေးသည့် နစ်နာကြေးကို ကာယကံရှင်များက လက်မခံလျှင် ဆိုသည့်စကားရပ်မှာ သတ်မှတ်ပေးသည့် နစ်နာကြေးပမာဏကို လက်မခံလျှင်ဟူ၍ အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်သည်။ ယင်းနည်းဥပဒေ ၁၁ တွင် ကော်မတီက ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ပေးသည့် နစ်နာကြေးကို ကာယကံရှင်များက လက်မခံလျှင် နစ်နာသူသည် နစ်နာကြေးရရှိရန် တရားရုံးသို့လျှောက်ထားနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းချက် ရှိသဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်က တိုင်းတရားရုံးတွင် စွဲဆိုထားသည့်အမှုကို မရုပ်သိမ်းခဲ့ခြင်းကပင်လျှင် ကော်မတီက သတ်မှတ်ပေးသည့် နစ်နာကြေး ငွေပမာဏကို ကျေနပ်မှုမရှိကြောင်း ပေါ်လွင်နေသည်။

အပြန်အလှန်အားဖြင့်လည်း အယူခံတရားပြိုင်သည် ကော်မတီက ညှိနှိုင်းသတ်မှတ်ပေးသည့် နစ်နာကြေးငွေပမာဏကို လက်မခံနိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်နေသည်ဖြစ်ရာ ငွေကျပ် ၁၁ သိန်းကျော်ကို လက်ခံထားရှိစေကာမူ ၎င်းရလိုသည့် နစ်နာကြေးငွေကျပ် ၅၄ သိန်းရရှိရန် တရားရုံး တွင် တရားစွဲဆိုခြင်းသည် နည်းဥပဒေ ၁၁ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင်မှု မရှိချေ။

ထို့ပြင်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီတို့က နစ်နာကြေး သတ်မှတ်ခြင်းမှာ အယူခံတရားပြိုင်က တရားစွဲဆိုထားပြီးနောက်မှ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အကြောင်းအရာဖြစ်၍ တရားရုံးက စွဲဆိုထားသည့် အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်သာရှိသည်။ ယင်းသို့စီရင်ဆုံးဖြတ် ရာတွင် စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏ နစ်နာကြေးသတ်မှတ်ချက်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်ပေသည်။ တိုင်းတရားရုံးက စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ၏ သတ်မှတ်ချက်ကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားပြီး နစ်နာကြေးငွေ သတ်မှတ်ခဲ့ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ဆက်လက်၍ တိုင်းတရားရုံးက ချမှတ်သည့် နစ်နာကြေးငွေမှာ သင့်လျော်မျှတမှု ရှိမရှိ စိစစ်ရန်ရှိသည်။

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက လမ်းမတော်မြို့နယ် လှည်းတန်းလမ်း အိမ်အမှတ် ၂၆ ၌ ကန်ထရိုက်တိုက် ဆောက်လုပ်မှုကြောင့် ကပ်လျက်ရှိသော အမှတ် ၂၈ အိမ်ပျက်စီးမှုအား အဖွဲ့ဖြင့် ကွင်းဆင်းစစ်ဆေးတွေ့ရှိချက်အရ ငွေကျပ် ၁၁၂၁၈၀၀/- ကို ကန်ထရိုက်တာမှ အိမ်ရှင်များအား ပေးလျော်စေရန် ညှိနှိုင်းပေးခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယင်းငွေကျပ် ၁၁ သိန်းကျော်ကို မည်သို့တွက်ချက်သတ်မှတ်သည်ကို တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိပေ။

အကြီးတန်းလိုင်စင်ရ အင်ဂျင်နီယာ ဒေါ်မိမိထွန်း (လိပြ-၁) က ဦးခွေးလေး၏ အိမ်ပျက်စီးမှုအခြေအနေကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရာ နေအိမ်ကြမ်းခင်းများ ရှေ့ဘက်မှ နောက်ဘက်သို့ ကွဲအက်နိမ့်ဆင်းသွားခြင်း၊ အဓိကကျသည့်အိမ်တိုင်များ ကွဲအက်သွားခြင်း၊ လျှောက်ထုတ်ယက်မတန်းများကွဲအက်ခြင်း၊ ကွဲအက်ပျက်စီးမှုများမှာ အိမ်ရှေ့ခန်း၊ မီးဖိုခန်း၊ ဧည့်ခန်း အသီးသီးတွင် နေရာအနှံ့ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်းတို့ကြောင့် ပြင်ဆင်ပါက မူလအတိုင်း ခိုင်ခန့်မှုမရှိနိုင်သဖြင့် ပြန်လည်တည်ဆောက်မှ ခိုင်ခန့်မှုအတွက် စိတ်ချရမည်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။ ပြန်လည်တည်ဆောက်ပါက ၆၆၁၀၀၀၀ ကျပ် ကုန်ကျမည်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံအမှတ် (၁) အရ တွက်ချက်တင်ပြထားသည်။

၂၀၂
 ဒေါ်ခွေးရှင်
 ပါ ၇
 နှင့်
 ဦးခွေးလေး
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

ဦးကျော်သိန်း (လိပြ-၄) မှာမြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီမှ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သည်။ ဦးကျော်သိန်းသည် စည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့နှင့်အတူ လမ်းမတော်မြို့နယ်၊ လှည်းတန်းလမ်း၊ အမှတ် ၂၈ အဆောက်အအုံကို စစ်ဆေးခဲ့သည်။ နောက်တစ်ကြိမ် သွားရောက်ကြည့်ရှုသည့်အခါ တိုက်နံရံအက်ကွဲကြောင်းအနေအထား ပို၍ဆိုးဝါးလာသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။ သက်သေခံတင်ပြသည့်ဓါတ်ပုံများတွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း အက်ကွဲမှုများကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်။ ဦးကျော်သိန်းက လိုင်စင်ရ အကြီးတန်းအင်ဂျင်နီယာဒေါ်မိမိထွန်း ထွက်ဆိုထားသောကုန်ကျစရိတ် ၆၆၁၀၀၀၀ ကျပ်မှာ နီးစပ်သောတန်ဖိုးဟုပြောနိုင်ကြောင်း ထောက်ခံထွက်ဆိုသည်။

ဦးကျော်သိန်းသည် မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီမှ တာဝန်ရှိသူ အင်ဂျင်နီယာဖြစ်သည့်အပြင် အယူခံတရားပြိုင်၏ တိုင်ကြားမှုအရ မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အင်ဂျင်နီယာအဖွဲ့ဖြင့် အချင်းဖြစ်တိုက် ပျက်စီးမှုကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုခဲ့သူဖြစ်ရာ ၎င်းက ဒေါ်မိမိထွန်း တွက်ချက်မှုကို ထောက်ခံခဲ့သဖြင့် အချင်းဖြစ်တိုက်ကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ပါက ၆၆၁၀၀၀၀ ကျပ် ကုန်ကျမည်ဆိုသည့် အချက်မှာ ပိုမိုတွက်ချက်ထားခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

အချင်းဖြစ်တိုက်ပျက်စီးမှုမှာ တဖြည်းဖြည်းပိုမိုဆိုးဝါးလာသဖြင့် လူနေ၍မရတော့ကြောင်း၊ ဒေါ်သီတာ (လိပြ-၃)၏ ထွက်ချက်အရ တွေ့ရှိရသည်။

၂၀၀၂
 ဒေါ်ငွေရှင်
 ပါ ၇
 နှင့်
 ဦးခွေးလေး
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

အယူခံတရားပြိုင်သည် အယူခံတရားလိုတို့၏ ပြုလုပ်မှုကြောင့် နစ်နာမှုရှိကြောင်း ပေါ်လွင်နေပြီဖြစ်ရာ အယူခံတရားလိုတို့က မည်မျှ နစ်နာကြေးပေးသင့်သည်ကိုသာ ချိန်ဆရန်ရှိသည်။

ဦးတင်မောင်ဦး နှင့် မအေးပိုပါ ၅ အမှု^(၁) တွင် အထူးလျော်ကြေး ငွေမှာ ပစ္စည်း သို့မဟုတ် ငွေအရေအတွက်အားဖြင့် တွက်ချက်၍ ရသည့် လျော်ကြေးငွေဖြစ်သည့်အလျောက် ထိုလျော်ကြေးငွေမျိုးကို တောင်းဆိုလျှင် တရားလိုသည် မိမိမည်သို့ကုန်ကျခဲ့ရသည်၊ မည်ရွှေ့မည်မျှကုန်ကျခဲ့ရ သည်ဟု အချက်အလက် အသေးစိတ်ဖော်ပြရန်လိုကြောင်း၊ တရားလို အနေဖြင့် အထူးလျော်ကြေးငွေရထိုက်ကြောင်း ထင်ရှားအောင် ပြသနိုင် မှသာ ရရှိရန်အခွင့်အရေးရှိကြောင်း ညွှန်ပြထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်သည် ပျက်စီးသွားသည့် ၎င်း၏အဆောက် အအုံကို ပြန်လည်တည်ဆောက်ပါက ၆၆၁၀၀၀၀ ကျပ် ကုန်ကျမည့် အကြောင်းကို အသေးစိတ်တွက်ချက်ဖော်ပြပြီး သက်သေခံအမှတ် (င) အရ တင်ပြထားသည်။ သို့ရာတွင် အယူခံတရားပြိုင်က နစ်နာကြေးငွေ တောင်းဆိုရာ၌ ငွေကျပ် ၅၄ သိန်းကိုသာ တောင်းခံခဲ့သဖြင့် တရားရုံးက အယူခံတရားပြိုင် တောင်းဆိုသည့်အတိုင်း နစ်နာကြေးငွေကျပ် ၅၄ သိန်း ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်က နစ်နာကြေးငွေရလိုမှုတရားစွဲဆိုသည့် အချိန်မှာ ၁၉၉၇ ခုနှစ်ဖြစ်ပြီး တရားရုံးက ဒီကရီချမှတ်သည့်အချိန်မှာ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်ဖြစ်သည်။ ဒီကရီချမှတ်သည့်အချိန်တွင် ကုန်ကျမည့်စရိတ် ဖြင့် တွက်ချက်ပါက အယူခံတရားပြိုင်အား ခွင့်ပြုသည့်နစ်နာကြေးငွေမှာ အဆောက်အအုံအသစ် ပြန်လည်တည်ဆောက်ပါက ကုန်ကျမည့်ငွေကို မကာမိနိုင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုရှေ့နေတင်ပြသကဲ့သို့ တရားရုံး က အဆောက်အအုံအသစ် ပြန်လည်တည်ဆောက်လျှင် ကုန်ကျမည့် စရိတ်အတိုင်း နစ်နာကြေးပေးသည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီက သတ်မှတ် သည့် နစ်နာကြေးငွေ ၁၁၂၀၈၀၀ ကျပ်သည် အယူခံတရားပြိုင်၏ အဆောက်အအုံ ပျက်စီးမှုအတွက် လုံလောက်သည့် နစ်နာကြေးငွေ ပမာဏမဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားပြီးဖြစ်သည်။

(၁) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၆၃၆

အယူခံတရားလိုတို့၏ ဆောင်ရွက်မှုကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်၏ အဆောက်အအုံ ပျက်စီးသွားရာတွင် ပြန်လည်ပြုပြင်တည်ဆောက်ပါက ကုန်ကျမည့်စရိတ်အပေါ် အခြေခံ၍ သင့်တင့်မျှတသည့် နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၅၄ သိန်းကိုသာ ပေးစေရန် ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မျှတမှန်ကန်မှု ရှိကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သုံးသပ်ရရှိသည်။

ထို့ကြောင့် ဤအထူးအယူခံခံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

(က) ဦးခွေးလေးသည် ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေး ကော်မတီမှ သတ်မှတ်သည့် လျော်ကြေးငွေကျပ် ၁၁၂၁၈၀၀ ကျပ်ကို ဒေါ်ငွေရှင်တို့ထံမှ လက်ခံရရှိပြီး ဖြစ်သော်လည်း နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၅၄ သိန်းရလိုမှုကို တရားစွဲဆို ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း။

(ခ) မူလတရားရုံးက အဆောက်အအုံ ပျက်စီးမှုအတွက် နစ်နာကြေးငွေ ကျပ် ၅၄ သိန်း သတ်မှတ်ဆုံးဖြတ် ခဲ့ခြင်းမှာ မျှတမှန်ကန်ခြင်းရှိကြောင်း။

ထို့ကြောင့် ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခ ကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်ငွေရှင်
ပါ ၇
နှင့်
ဦးခွေးလေး
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်နွဲ့နွဲ့အေး)

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသောဦးခင်မြင့်နှင့်ဦးစန်းတင့်ရီတို့၏ရှေ့တွင်

ဒေါ်စပ်ချစ်ဦး

(ကွယ်လွန်သူဒေါ်စပ်လိပ်လုံ၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်) ပါ ၉

နှင့်

ဦးစိုင်းရီ •

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃။ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို အမှန်တကယ်
တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၃ သိန်းဖြင့် ရောင်းချခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါလျက်
အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၁ သိန်းခွဲဖြင့်
အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသဖြင့် ယင်းစာချုပ်
သည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ပြီး အတည်ပြုနိုင်သော စာချုပ်
ဟုတ်-မဟုတ်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တွင် သဘောတူညီချက်
၏ရည်ရွယ်ချက်သည် အောက်ပါအချက်တစ်ရပ်ရပ်မရှိမှသာလျှင် တရား
ဥပဒေနှင့် ညီကြောင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

- (၁) တရားဥပဒေဖြင့် တားမြစ်ထားသည့်အချက်၊
- (၂) အကယ်၍ ခွင့်ပြုလျှင် တရားဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များကို
ပျက်ပြားစေမည့်အချက်၊
- (၃) လိမ်လည်လှည့်ဖြားရာ ရောက်သည့်အချက်၊
- (၄) သူတပါး၏ကိုယ် (သို့မဟုတ်) ပစ္စည်းကို ထိခိုက်နစ်နာ
စေခြင်း (သို့မဟုတ်) နစ်နာရာရောက်စေသည့်အချက်၊
- (၅) ကျင့်ဝတ်တရားပျက်ပြားသည့် သို့မဟုတ် အများပြည်သူ
ဆိုင်ရာဝါဒနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟု တရားရုံးက ထင်မြင်
သည်အချက်။

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၂ (မန္တလေး)
+ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၁၄၇ တွင် ချမှတ်သော
၂၄-၉-၉၉ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအထူးအယူခံမှု

၂၀၂
 ဒေါ်စပ်ချစ်ဦး
 (ကွယ်လွန်သူ
 ဒေါ်စပ်လိပ်လုံ
 ၏တရားဝင်
 ကိုယ်စားလှယ်)
 နှင့်
 ဦးစိုင်းရီ

လဲချားစော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွဲ့နှင့် ဦးစိုင်းရီတို့သည် အိမ်မြေ အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြရာတွင် အဘိုးစားနားတန်ဘိုးငွေ ကျပ် ၃ သိန်းဖြင့် အမှန်တကယ် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ကြခြင်းဖြစ်ပါလျက် အမြတ်ခွန် သက်သာစေရန် အလို့ငှာ အဘိုးစားနားတန်ဖိုးငွေကို ၁ သိန်းခွဲ ဟု ဖော်ပြခြင်းမှာ မမှန်မကန် ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ရောင်းသူဝယ်သူ ၂ ဦး လုံးက အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့် တန်ဖိုးကို လျော့နည်း၍ မမှန် မကန် ဖော်ပြခြင်းသည် အမြတ်ခွန်နှင့် တံဆိပ်ခွန်များ သက်သာစေရန် သက်ဆိုင်ရာဌာနများကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်းဖြစ်၍ ပဋိညာဉ်အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ယင်းသဘောတူညီချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် တရား ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ တရားဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်း မရှိသည့် သဘောတူညီချက်ကို အတည် မပြုလုပ်နိုင်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် အဘိုးစားနား တန်ဘိုးငွေ ကျပ် ၁ သိန်းခွဲဖြင့် မမှန်မကန်ဖော်ပြချုပ်ဆိုထားသည်ကို အမှန်အကန်ရောင်းဝယ်သည့် အဘိုးစားနား တန်ဘိုးငွေ ကျပ် ၃ သိန်း အပေါ်တွင် ထိုက်သင့်သည့် တံဆိပ်ခေါင်းခွန်နှင့် မှတ်ပုံတင်ကြေးတို့ ပေးဆောင်စေပြီး တရားဝင်မှတ်ပုံတင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ချုပ်ဆို စေမည်ဆိုပါက ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူတို့၏ တရားဥပဒေနှင့် မညီသည့် သဘောတူညီချက်ကို အားပေးရာရောက်မည်ဖြစ်၍ တရားမျှတမှု၊ သာနာ ညီမျှမှု၊ စိတ်စေတနာကောင်းမှုဟူသောမူနှင့်လည်း ညီညွတ်မျှတမည် မဟုတ်ပေ။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးမင်းလွင်
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးဇော်လင်း
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး(တောင်ကြီးခရိုင်) ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ တရားမ ကြီးမှုအမှတ် ၉ တွင် ဦးစိုင်းရီက ဒေါ်လှကြွယ်၊ ဒေါ်စပ်လိပ်လုံ၊ ဒေါ်စပ်ခင်ဌေး၊ ဦးစပ်ဆေးဟုန် (ခ) ဦးစပ်လုံ၊ ဒေါ်ခင်မာလာ (ခ) ဒေါ်စပ်ပေါက်၊ ဒေါ်စပ်နောင်အွန် (ခ) ဒေါ်စပ်ပဒုမ္မာ၊ ဦးစပ်မိ၊ ဦးစပ်ထ

၂၀၂
ဒေါ်စပ်ချစ်ဦး
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်စပ်လိပ်လုံ
၏တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးစိုင်းရီ

(ခ) ဦးစပ်ထိုက် (ခ) ဦးဌေးလှိုင် တို့အပေါ် လဲချားစော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွဲ့ထံမှ ဝယ်ယူထားသော တောင်ကြီးမြို့၊ လမ်းမတော်ရပ်၊ စပ်စံထွန်းလမ်း၊ လဲချားဟော်တည်ရှိရာ မြေကွက်အမှတ် ၂၇၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၈၄-က၊ မြေကွက်မှ အရှေ့အနောက် ၅၅ ပေ၊ တောင်မြောက် ၇၀ ပေ၊ ဧရိယာ ၀. ၃၈၅၀ စတုရန်းပေရှိမြေကွက်နှင့် ယင်းမြေကွက်ပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံကို အရောင်းအဝယ်ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ အနိုင်ဒီကရီ ရရှိသည်။ ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဒေါ်စပ်ခင်ဌေးပါ ၆ ဦးတို့က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) သို့ အယူခံဝင်ရောက်သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်း မရှိပေ။ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေးရုံးထိုင်) ၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီတွင် အများပြည်သူအကျိုးငှာ အရေးယူလောက်သော ပြဿနာ ပေါ်ပေါက်သည်ဟု တရားသူကြီးချုပ်က ယူဆသဖြင့် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရ အောက်ပါပြဿနာများကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်စေရန် အထူးအယူခံမှု ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်-

၁။ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကိုမယားများမပါဘဲ ဦးစပ်နွဲ့ တစ်ဦးတည်းက ဦးစိုင်းရီအား လွှဲပြောင်းရောင်းချခဲ့သည့် ၁-၁၁-၈၅ ရက်စွဲပါ အိမ်နှင့်မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေရန် ဒီကရီချမှတ်ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှန်ကန်ခြင်းရှိ-မရှိ။

၂။ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၃၀၀၀၀၀ ဖြင့် ရောင်းချခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလျက် ၁-၁၁-၈၅ ရက်စွဲပါ အရောင်းအဝယ်စာချုပ် (သက်သေခံအမှတ်-က) တွင် တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၁၅၀၀၀၀ ဖြင့် အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသဖြင့် ယင်းစာချုပ်သည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ပြီး အတည်ပြုနိုင်သောစာချုပ်ဟုတ်-မဟုတ်။

မူလရုံးအမှတ် ၁ တရားပြိုင်ဒေါ်လှကြွယ်နှင့် အမှတ် ၂ တရားပြိုင်ဒေါ်စပ်လိပ်လုံတို့သည် လဲချားစော်ဘွားကြီး ဦးစပ်နွဲ့၏ မယားပြိုင်များဖြစ်ကြသည်။ အမှတ် ၃ မှ ၈ အထိ တရားပြိုင်တို့သည် ဦးစပ်နွဲ့နှင့် အခြားမယားပြိုင်တို့၏ သားသမီးများဖြစ်ကြသည်။

ဦးစပ်နွဲ့သည် တောင်ကြီးမြို့၊ လမ်းမတော်ရပ်ကွက် စပ်စံထွန်းလမ်းရှိ လဲချားဟော်တည်ရှိရာ မြေကွက်အမှတ် ၂၇၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၈၄-

က၊ စာရင်းပေါက်သောမြေကွက်မှ အရှေ့အနောက် ၅၅ ပေ၊ တောင်
မြောက် ၇၀ ပေ၊ ဧရိယာ ၀. ၃၈၅၀ စတုရန်းပေရှိမြေနှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ
အဆောက်အအုံကို ဦးစိုင်းရီအား တန်ဘိုးငွေ ကျပ် ၁၅၀၀၀၀ ဖြင့်
၁-၁၁-၈၅ ရက်စွဲပါ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ချုပ်ဆိုရောင်းချခဲ့သည်။

လဲချားစော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွံသည် ၈-၁-၈၆ နေ့တွင် ကွယ်လွန်
ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးစိုင်းရီက ဦးစပ်နွံ၏ အမွေစားအမွေခံများ ဖြစ်ကြ
သော မူလရုံးတရားပြိုင်တို့အပေါ် အရောင်းအဝယ်ပဋိညာဉ်ပါ မြေနှင့်
အဆောက်အအုံကို ၎င်းအား ရောင်းချသည့် မှတ်ပုံတင်အရောင်းအဝယ်
စာချုပ်ချုပ်ဆိုပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအထူးအယူခံတွင် ရှေးဦးစွာ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့်ကိစ္စမှာ
ဒေါ်လှကြွယ်နှင့် ဒေါ်စပ်လိပ်လုံတို့အား အယူခံတရားလိုများအဖြစ်
ပါဝင်ခွင့် ပြုသင့်-မသင့် ဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလိုများ၏ ရှေ့နေက ဤအယူခံသည် ၂၀၀၀
ပြည့်နှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ တင်သွင်းသည့် အယူခံမှု
မဟုတ်ကြောင်း၊ ပုဒ်မ ၈ အရ တရားသူကြီးချုပ်က ဖွင့်လှစ်ဆောင်ရွက်
ခဲ့သည့် အမှုဖြစ်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၄၁ နည်းဥပဒေ
၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ ဒေါ်လှကြွယ်နှင့် ဒေါ်စပ်လိပ်လုံတို့သည် အယူခံ
ပင် မဝင်ခဲ့သော်လည်း အယူခံတရားရုံးအနေဖြင့် တရားပြိုင်အားလုံး
အကျိုးအတွက် ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ခြင်း၊ ပြောင်းလဲခြင်းပြုလုပ်နိုင်ကြောင်း၊
ဤအမှု တွင် ဒေါ်လှကြွယ်နှင့် ဒေါ်စပ်လိပ်လုံတို့သည် အယူခံဝင်ခွင့်မရှိဟု
ဆုံးဖြတ်သည့်တိုင် ၎င်းတို့အကျိုးငှာ ပထမအယူခံရုံးသည်လည်းကောင်း၊
အထူးအယူခံရုံးသည်လည်းကောင်း ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြောင်း လျှောက်လဲ
တင်ပြသည်။

အယူခံတရားလိုတို့၏ ရှေ့နေက ပထမစာချုပ်အရ အဖိုးငွေ
သည် ကျပ် ၃ သိန်းဖြစ်စေရန် ငွေ ၂ သိန်းပေးခဲ့သဖြင့် ကျန်ငွေ ၁
သိန်းကျပ်သာဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် သက်သေခံအမှတ် (က) တွင်
ကျပ်တစ်သိန်းငါးသောင်းဟု ဖော်ပြခြင်းသည် အထင်အရှား မှားယွင်း
နေကြောင်း၊ ယခင်ပေးပြီးငွေကိုလည်း ရည်ညွှန်းပြခြင်း မပြုကြောင်း၊
ဦးစိုင်းရီက “ အဆိုပါစာချုပ်တွင် စော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွံမှာ နေမကောင်း၍
လက်မှတ်မထိုးနိုင်၍ လက်ဗွေနှိပ်ပါသည်” ဟုထွက်ဆိုသော်လည်း
သက်သေခံအမှတ် (က) တွင် တံဆိပ်တုံးလက်မှတ်နှင့် လက်ဗွေတွေ့ရ

၂၀၀၂
ဒေါ်စပ်ချစ်ဦး
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်စပ်လိပ်လုံ
၏တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးစိုင်းရီ

၂၀၀၂
ဒေါ်စပ်ချစ်ဦး
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်စပ်လိပ်လုံ
၏တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးစိုင်းရီ

ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က ဦးစပ်နွံမှာ လက်မှတ်မထိုးနိုင်လောက်အောင်
နေမကောင်းပါလျှင် ၎င်း၏စိတ်ဆန္ဒအလျောက် ချုပ်ဆိုသောစာချုပ်
မဖြစ်နိုင်ကြောင်း၊ ၎င်းသတ်မှတ်ခြင်းကြောင့် ငွေကျပ် ၁၅၀၀၀၀ ဖြင့်
အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည်ဟု မမှန်မကန်ဖော်ပြစာချုပ်ချုပ်ဆိုသည်ဟု
ကောက်ယူရန်အခြေအနေပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ သက်သေခံ
အမှတ် (က) မှာ တရားရုံးက အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးသင့်သော စာချုပ်
မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက ဒေါ်စပ်လိပ်လုံမှာ ဤတရားမ
အထူးအယူခံမှု အပြီးသတ်လျှောက်လဲချက်ကြားနာခြင်း မပြုရသေးမီ
ကွယ်လွန် သွားသဖြင့် ၎င်း၏တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် အမှုတွင်
ပါဝင် ဆောင်ရွက်ခွင့်ပြုရန် ဒေါ်စပ်ချစ်ဦးက လျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း၊
ဒေါ်လှကြွယ်နှင့် ဒေါ်စပ်လိပ်လုံတို့သည် မူလရုံးဒီကရီကို အယူခံ
တက်ရောက်ခဲ့ခြင်းမရှိသဖြင့် ပြည်နယ်တရားရုံး၏ ဒီကရီသည် ၎င်းတို့
အပေါ် ယနေ့တိုင် အတည်ဖြစ်လျက်ရှိလျက်နေကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့
နှစ်ဦးသည် ယခုအထူးအယူခံမှုတွင် အယူခံတရားလိုများအဖြစ် ပါဝင်
ဆောင်ရွက်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ ဒေါ်လှကြွယ်နှင့် ဒေါ်စပ်လိပ်လုံတို့၏
တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်များအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားသူများ
ဖြစ်သည့် ဦးစပ်စိုးတင့်၊ ဒေါ်စပ်ကြည်မြနှင့် ဒေါ်စပ်ချစ်ဦးတို့သည်လည်း
ဤအယူခံမှုတွင် အမှုသည်များအဖြစ် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခွင့်မရှိကြောင်း
ရှေးဦးစွာလျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို
ကွယ်လွန်သူ ဦးစပ်နွံနှင့် ဦးစိုင်းရီတို့သည် တန်ဘိုးငွေကျပ် ၃၀၀၀၀၀/-
ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့သော် ၁-၁၁-၈၅ နေ့စွဲ
ပါ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် ရောင်းချသည့်အိမ်မြေတန်ဘိုးကို
၁၅၀၀၀၀/- ဖြင့် ဖော်ပြချုပ်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ဤအမှုတွင် တရားလိုသည်
ဦးစပ်နွံထံမှ အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေကို အမှန်တကယ်ဝယ်ယူခဲ့ပြီး
ဝယ်ယူသည့်တန်ဘိုးငွေကျပ် ၃ သိန်းကိုလည်း အပြေအကျေပေးချေခဲ့ပြီး
ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ ဝယ်ယူနစ်နာမရှိစေရန် တရားမျှတမှု၊ သာနာ
ညီမျှမှု၊ စိတ်စေတနာကောင်းဟူသော မူသဘော ၃ ရပ်အပေါ် အခြေခံ၍
စဉ်းစားဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း၊ သို့ပါ၍ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင်
ငွေကျပ် ၁ သိန်းခွဲနှင့် ဖော်ပြချုပ်ဆိုထားသော်လည်း အမှန်တကယ်

အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့် တန်ဘိုးဖြစ်သည့် ငွေကျပ် ၃ သိန်းအပေါ် တွင်ထိုက်သင့်သည့် တံဆိပ်ခေါင်းခွန်နှင့် မှတ်ပုံတင်ကြေးတို့ ပေးဆောင် စေပြီးတရားဝင်မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ်ချုပ်ဆိုစေရန် ချမှတ်သင့်ကြောင်း၊ ထိုသို့တန်ဘိုးငွေကျပ် ၃ သိန်းနှင့် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်ဆိုပေးစေရန် ချမှတ်မည်ဆိုပါက တရားလို၊ တရားပြိုင် မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမျှ ထိခိုက်နစ်နာခြင်းမဖြစ်စေနိုင်ကြောင်း အကယ်၍ စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးခြင်းမပြုရန် ချမှတ်မည်ဆိုပါက တန်ဘိုးငွေ အပြည့်ပေးချေ၍ အမှန်တကယ် ဝယ်ယူခဲ့သူ တရားလိုတွင် များစွာထိခိုက် နစ်နာမှုဖြစ်ပေါ် စေမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် အရောင်း အဝယ်ပြုလုပ် သည့် တန်ဘိုးငွေအတိုင်း စာချုပ်မချုပ်ဘဲ တန်ဘိုးလျော့၍ ဖော်ပြချုပ်ဆိုခဲ့ ခြင်းမှာ ရောင်းသူဦးစပ်နွဲ့အားလိုက်လျော့၍ တရားလိုက ချုပ်ဆိုပေးခဲ့ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ တရားလိုသည် မိမိ၏ကိုယ်ကျိုး အတွက် မရိုးမသားပြုလုပ်ခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ သဘောရိုးနှင့် မသိနားမလည်၍ ပြုလုပ်ခဲ့သည့်အပေါ်တွင် အရောင်းအဝယ်ကို အတည်ပြုမှတ်ပုံတင်ပေး ခြင်း မခံရပါကများစွာနစ်နာစေမည် ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဒေါ်လှကြွယ်နှင့် ဒေါ်စပ်လိပ်လုံတို့သည် ဦးစိုင်းရီ စွဲဆိုသည့် မူလတရားမကြီးမှုတွင် တရားပြိုင်များအနေဖြင့် ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ မူလမှုတွင် ဦးစိုင်းရီ စွဲဆိုသည့်အတိုင်း ပြည်နယ်တရားရုံးက ဒီကရီချမှတ် သည်။ ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဒေါ်လှကြွယ်နှင့် ဒေါ်စပ်လိပ်လုံတို့က တရားရုံးချုပ်သို့ ပထမအယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ ဤအထူးအယူခံမှုမှာ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ရန် ဖွင့်လှစ်သည့်အမှုဖြစ်သည်။ ဒေါ်လှကြွယ်နှင့် ဒေါ်စပ်လိပ်လုံတို့သည် ပြည်နယ်တရားရုံးက ချမှတ်သော ဒီကရီကို တရားရုံးချုပ်သို့ ပထမအယူခံဝင်ရောက်ခြင်း မပြုခဲ့သည့်အတွက် အထူး အယူခံမှုတွင် အယူခံတရားလိုများအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်ရရှိမည်မဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ ကွယ်လွန်သူ ဒေါ်လှကြွယ်နှင့် ဒေါ်စပ်လိပ်လုံတို့၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ်များသည်လည်း ကွယ်လွန်သူတို့ကိုယ်စား အယူခံတရားလို များအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်မရှိပေ။

ဦးကျော်မြင့်အောင်ပါ- ၂၊ ကိုမောင်မြင့်ပါ- ၂နှင့် ဒေါ်ခင်မာမာ ပါအမှု^(၁) တွင် အောက်ပါအတိုင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

(၁) ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၉

၂၀၀၂
ဒေါ်စပ်ချစ်ဦး
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်စပ်လိပ်လုံ
၏တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးစိုင်းရီ

၂၀၂
ဒေါ်စပ်ချစ်ဦး
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်စပ်လိပ်လုံ
၏တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးစိုင်းရီ

“ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ တွင် မူလစီရင်ပိုင်ခွင့်ကို ကျင့်သုံး၍ ချမှတ်သောဒီကရီကို အယူခံစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသောရုံး သို့ အယူခံဝင်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ယင်းပြဋ္ဌာန်း ချက်အရဆိုလျှင် တိုင်းတရားရုံးကချမှတ်သောဒီကရီကိုမကျေနပ် ပါက တရားရုံးချုပ်သို့ ပထမအယူခံဝင်ရောက်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဆက်လက်၍ တရားရုံးချုပ်က အယူခံမှုတွင် ချမှတ်သော စီရင်ချက်၊ အမိန့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မကျေနပ်သေးပါက အထူး အယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန်လျှောက်ထားနိုင်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ တွင် မူလရုံး၏ဒီကရီ အပေါ် အယူခံစီရင်ပိုင်ခွင့်ရှိသော အယူခံရုံးသို့ အယူခံဝင်ရောက် ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားပါလျက် တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီ ကို တရားရုံးချုပ်သို့ ပထမအယူခံဝင်ရောက်ခြင်းမရှိဘဲ အထူး အယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားနိုင်သည်ဟု ကောက်ယူပါလျှင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၆ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ဆန့်ကျင် မည်ဖြစ်သည်။

တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၂၀ အရ သတ်မှတ်သည့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းသည် တည်ဆဲဥပဒေတစ်ရပ်ရပ်ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် နှင့်ဆန့်ကျင်လျှင် တည်ဆဲဥပဒေကသာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို လွှမ်းမိုးမည်ဖြစ်ပေသည်။

စုံညီခုံရုံးဖြင့် အထူးအယူခံမှု စစ်ဆေးစီရင်ခြင်းဆိုင်ရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းများ အပိုဒ် ၃ တွင် ဖော်ပြပါရှိသည့်အမှုသည် တစ်ဦးဦးဆိုသည်မှာ တရားရုံးချုပ်သို့ တည်ဆဲဥပဒေနှင့်အညီ အယူခံဝင်ရောက်သူအမှုသည် သို့မဟုတ် တရားရုံးချုပ်က မူလ ရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပြင်ဆင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းကြောင့် ထိခိုက်နစ်နာ သူအမှုသည်ကို ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ တရားရုံး တစ်ရုံးရုံး၏ ဒီကရီကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ ခြင်း မရှိသူအမှုသည်တစ်ဦးဦးက လုပ်ထုံးလုပ်နည်းအပိုဒ် ၃ အရ အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားနိုင်သည်ဆိုပါက အမှုသည်တို့အနေဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက် များနှင့်အညီ တရားရုံးအဆင့်ဆင့် အယူခံဝင်ရောက်ခြင်း မပြု တော့ဘဲ အဆင့်ကျော်၍ အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထား

လာကြမည့် အန္တရာယ်ရှိသောကြောင့် ထိုကဲ့သို့အဓိပ္ပါယ်ကောက်
ယူရန် သင့်လျော်မည် မဟုတ်ပေ။”

ယခုအထူးအယူခံမှုသည် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၈ အရ ဖွင့်လှစ်သည့်အမှုဖြစ်သော်လည်း အထူးအယူခံဝင်ခွင့်
ရှိသူသည်သာ အယူခံတရားလိုအဖြစ်ပါဝင်ခွင့် ရှိနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

အထူးအယူခံခံရုံးက ကြားနာရမည့် ပထမပြဿနာမှာ ဦးစပ်နွံ၏
ဇနီးမယားများနှင့် အဓိကသက်ဆိုင်သည့် ပြဿနာဖြစ်သည်။ အထူး
အယူခံမှုတွင် ဦးစပ်နွံ၏ဇနီးမယားများဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်လှကြွယ်၊
ဒေါ်စပ်လိပ်လုံတို့သည် အယူခံတရားလိုများအဖြစ် ပါဝင်ခွင့်မရသဖြင့်
၎င်းတို့နှင့်သက်ဆိုင်သည့် အမှတ် ၁ ပြဿနာကို ဖြေဆိုရန်လိုမည်
မဟုတ်ပေ။

လဲချားစော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွံနှင့် ဦးစိုင်းရီတို့သည် အချင်းဖြစ်
အိမ်နှင့်မြေကို အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရာ၌ ရှေးဦးစွာ ၆-၆-၈၄ ရက်စွဲပါ
အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ်စရန်ပေးစာချုပ် (သက်သေခံအမှတ်-၈)
စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါစရန်ငွေပေးစာချုပ်တွင် အချင်းဖြစ်
မြေကွက်ကို တန်ဖိုးငွေကျပ် ၃ သိန်းဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြောင်း
ဖော်ပြထားသည်။

တရားလိုဦးစိုင်းရီက အောက်ပါအတိုင်းထွက်ဆိုသည်-

“ x x x အိမ်ငှားအဖြစ် ကျွန်တော်နေထိုင်လျက်ရှိစဉ်
စော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွံက ကျွန်တော်နေထိုင်လျက်ရှိသော အိမ်နှင့်၎င်းအိမ်
တည်ရှိရာမြေ (အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့် အချင်းဖြစ်မြေ) ကို တန်ဖိုးငွေသုံးသိန်းခွဲ
ဖြင့် ရောင်းချလိုကြောင်း ကျွန်တော်အားပြောပါသည်။ ကျွန်တော်က
ငွေသုံးသိန်းကျပ်ဖြင့်ရောင်းချမည်ဆိုလျှင် ကျွန်တော်ဝယ်ယူလိုကြောင်း
စော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွံအား ပြောပြပါသည်။ ငွေသုံးသိန်းကျပ်ဖြင့် အရောင်း
အဝယ်ပြုလုပ်ရန် စော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွံနှင့် ကျွန်တော်တို့ သဘောတူကြ
ပါသည်။ ထိုသို့သဘောတူပြီးနောက် ကျွန်တော်နှင့်စော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွံ
တို့သည် အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေကို အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် စရန်ငွေပေး
စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြပါသည်။ ၎င်းစရန်ငွေပေးစာချုပ်ကို ၆-၆-၈၄ ရက်နေ့
တွင် ချုပ်ဆိုကြပါသည်။ ၎င်းစာချုပ်တွင် စော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွံ၊ ကျွန်တော်
ဦးစိုင်းရီ သက်သေဦးမြင့်နှင့် ဦးရှီစောင်းတို့ လက်မှတ်ရေးထိုးကြပါသည်။

၁-၁၁-၈၅ နေ့တွင် စော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွံနှင့် ဦးစိုင်းရီတို့သည်

၂၀၀၂
ဒေါ်စပ်ချစ်ဦး
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်စပ်လိပ်လုံ
၏တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးစိုင်းရီ

၂၀၀၂
ဒေါ်စပ်ချစ်ဦး
(ကွယ်လွန်သူ
ဒေါ်စပ်လိပ်လုံ
၏တရားဝင်
ကိုယ်စားလှယ်)
နှင့်
ဦးစိုင်းရီ

အိမ်နှင့်မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ် (သက်သေခံအမှတ်-က) ကိုချုပ်ဆိုကြသည်။ ယင်းစာချုပ်တွင် မြေကွက်စာနံဘိုးကိုကျပ် ၁ သိန်း ၅ သောင်း ဟု ဖော်ပြထားသည်။

ငွေကျပ် ၃ သိန်းဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် သဘောတူထားကြပါလျက်နှင့် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် တန်ဖိုးကို ၁ သိန်းခွဲဟု ဖော်ပြထားခြင်းမှာ စော်ဘွားကြီးက အမြတ်ခွန်သက်သာစေရန်အတွက် ထိုသို့ဖော်ပြရန် ပြောဆိုသောကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း သဘောတူသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်ဟု ဦးစိုင်းရီက သက်သေခံအမှတ် (က) အိမ်နှင့်မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် တန်ဖိုးလျော့နည်း၍ ချုပ်ဆိုသည် ရည်ရွယ်ချက်ကို ရှင်းလင်းထွက်ဆိုသည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ တွင် သဘောတူညီချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်သည် အောက်ပါအချက်တစ်ရပ်ရပ်မရှိမှသာလျှင် တရားဥပဒေနှင့်ညီကြောင်း ပြဌာန်းထားသည်-

- (၁) တရားဥပဒေဖြင့် တားမြစ်ထားသည့်အချက်၊
- (၂) အကယ်၍ ခွင့်ပြုလျှင် တရားဥပဒေပြဌာန်းချက်များကို ပျက်ပြားစေမည့် အချက်၊
- (၃) လိမ်လည်လှည့်ဖြားရာရောက်သည့်အချက်၊
- (၄) သူတပါး၏ကိုယ် သို့မဟုတ် ပစ္စည်းကို ထိခိုက်နစ်နာစေခြင်း သို့မဟုတ် နစ်နာရာရောက်စေသည့်အချက်၊
- (၅) ကျင့်ဝတ်တရားပျက်ပြားသည့် သို့မဟုတ် အများပြည်သူ ဆိုင်ရာဝါဒနှင့် ဆန့်ကျင်သည်ဟု တရားရုံးက ထင်မြင်သည့် အချက်။

လဲချားစော်ဘွားကြီးဦးစပ်နွဲ့နှင့် ဦးစိုင်းရီတို့သည် အိမ်မြေအရောင်းအဝယ် စာချုပ်ချုပ်ဆိုကြရာတွင် အဘိုးစားနား တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၃ သိန်းဖြင့် အမှန်တကယ် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြခြင်း ဖြစ်ပါလျက် အမြတ်ခွန်သက်သာစေရန်အလို့ငှာ အဘိုးစားနား တန်ဖိုးငွေကို ၁ သိန်းခွဲဟု ဖော်ပြခြင်းမှာ မမှန်မကန်ဖော်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ ရောင်းသူဝယ်သူနှစ်ဦးလုံးက အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည့်တန်ဖိုးကို လျော့နည်း၍ မမှန်မကန်ဖော်ပြခြင်းသည် အမြတ်ခွန်နှင့် တံဆိပ်ခွန်များ သက်သာစေရန် သက်ဆိုင်ရာဌာနများကို လိမ်လည်လှည့်ဖြားခြင်းဖြစ်၍ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၃ အရ ယင်းသဘောတူညီချက်၏ ရည်ရွယ်ချက်သည်

တရားဥပဒေနှင့် ညီညွတ်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။ တရားဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိသည့် သဘောတူညီချက်ကို အတည်မပြုလုပ်နိုင်ပေ။

အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် အဘိုးစားနားတန်ဘိုးငွေကျပ် ၁ သိန်းခွဲဖြင့် မမှန်မကန် ဖော်ပြချုပ်ဆိုထားသည်ကို အမှန်အကန် ရောင်းဝယ်သည့်အဘိုးစားနားတန်ဘိုးငွေကျပ် ၃ သိန်းအပေါ်တွင် ထိုက်သင့်သည့်တံဆိပ်ခေါင်းခွန်နှင့် မှတ်ပုံတင်ကြေးတို့ ပေးဆောင်စေပြီး တရားဝင် မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုစေမည်ဆိုပါက ရောင်းသူနှင့် ဝယ်သူတို့၏ တရားဥပဒေနှင့်မညီသည့် သဘောတူညီချက်ကို အားပေးရာရောက်မည်ဖြစ်၍ တရားမျှတမှု၊ သာနာညီမျှမှု၊ စိတ်စေတနာကောင်းမှုဟူသော မှုနှင့်လည်း ညီညွတ်မှုတမည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် ကြားနားလျက်ရှိသည့် အမှတ် ၂ ပြဿနာကို အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို တန်ဖိုးငွေကျပ် ၃၀၀၀၀၀ ဖြင့် ရောင်းချခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလျက် ၁-၁၁-၈၅ ရက်စွဲပါ အရောင်းအဝယ်စာချုပ် (သက်သေခံအမှတ်-က) တွင် တန်ဖိုးငွေကျပ် ၁၅၀၀၀၀ ဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသဖြင့် ယင်းစာချုပ်သည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ပြီး အတည်ပြုနိုင်သော စာချုပ်မဟုတ်ကြောင်း။”

ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်နှင့် ရှမ်းပြည်နယ် တရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်ကာ အယူခံတရားပြိုင်ဦးစိုင်းရိစ္စုံဆိုသည့်အမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

+ ၂၀၀၂
ဖေဖော်ဝါရီလ
၂၂ ရက်

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့်
ဒေါက်တာတင်အောင်အေးတို့၏ရှေ့တွင်

ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို ပါ ၂*

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁
(၄) နှင့် ၂၁ (၇) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်၊ အငှားချထားရမည့် ဥပစာ
သည် လစ်လပ်မှသာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်အနေဖြင့်
ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိခြင်း၊ ထိုလုပ်ပိုင်ခွင့်တွင် အဆိုပါ တိုက်ခန်း
တွင် နေထိုင်သူသည် အိမ်ငှားဟုတ်-မဟုတ်၊ တရားမဝင်
နေထိုင်သူ ဟုတ်-မဟုတ် ဆုံးဖြတ်ရန် အခွင့်အာဏာပေးအပ်
ထားမှု မရှိခြင်း၊ ပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသည့် အခန်းကို ပြည်သူ
ပိုင်သိမ်းခြင်းမှ ရပ်စဲ၍ ပိုင်ရှင်သို့ ပြန်လည်လွှဲပြောင်းပေးအပ်
သည့်အခါ အဆိုပါပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသည့်အခန်းတွင် အငှား
ချထားခြင်းခံရသူသည် ပိုင်ရှင်၏ အိမ်ငှားအဖြစ် ဆက်လက်
ရပ်တည်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ဥပစာကို တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူအား အငှားချ
ထားရန် အိမ်ရှင်အား ဆင့်ဆိုခွင့်ကို ပုဒ်မ ၂၁ (၄) တွင် ငှားရမ်းခ
ကြီးကြပ်ရေးဝန်အား အပ်နှင်းထားရာ ထိုပုဒ်မအရ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က
ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်မှာ အငှားချထားရမည့်ဥပစာသည် လူနေထိုင်ရန်
ဥပစာဖြစ်ရမည်၊ အိမ်ရှင်ရှိရမည်၊ ဥပစာမှ ယခင်အိမ်ငှား ထွက်ခွာသွားပြီး
ဖြစ်ရမည် သို့မဟုတ် ထွက်ခွာသွားမည့်ဆဲဆဲဖြစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၃၄
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ် တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၉ တွင် ချမှတ်သော ၁၁-၇-၂၀၀၁
ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်) ၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု

ဦးစိန်လင်း နှင့် ရန်ကုန်မြို့၊ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ပါ
 ၃^(၁) အမှုတွင် “လူနေထိုင်ရန်ဥပစာမှာ လစ်လပ်မှသာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်
 ရေးဝန်က ပုဒ်မ ၁၆-ကက (၄) [ယခုပုဒ်မ ၂၁ (၄)] အရ ဆောင်ရွက်
 ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဥပစာတွင် နေထိုင်ပြီးဖြစ်သည့်အချိန်တွင် ၎င်းသည်
 အရေးယူဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုနိုင်၊ သို့ဖြစ်၍ ၎င်း၏ဆောင်ရွက်ချက်သည်
 စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာမရှိဘဲ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့
 ထားသည်။

သက်သေခံအထောက်အထားများအရ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းတွင်
 မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးဝင်းကို နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။
 ဦးဝင်းကိုသည် ၎င်း၏ဖခင် အိမ်ငှားဝိဇ္ဇာ ဦးမောင်ကိုအား အကြောင်းပြု၍
 အိမ်ငှား၏ မိသားစုဝင်အဖြစ် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ငှား၏
 မိသားစုများ နေထိုင် လျက်ရှိသဖြင့် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းမှ အိမ်ငှား
 ထွက်ခွာသွားပြီးဖြစ်သည် သို့တည်းမဟုတ် ထွက်ခွာသွားမည့်ဆဲဆဲ
 ဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုအခန်းသည် လစ်လပ်သည့် အခန်း
 မဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်အနေဖြင့် ပုဒ်မ ၂၁ (၄)
 အရ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အငှားချထားရန် ပိုင်ရှင်အား
 ဆင့်ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ ဆင့်ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်သောကြောင့် ပုဒ်မ
 ၂၁ (၇) အရ အရေးယူ ဆောင်ရွက်ရန်လည်း အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏
 ပုဒ်မ ၂၁ (၄) နှင့် ပုဒ်မ ၂၁ (၇) တို့အရ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွင် အချင်းဖြစ်
 တိုက်ခန်းတွင် နေထိုင်သူသည် အိမ်ငှားဟုတ် မဟုတ်၊ တရားမဝင်နေထိုင်
 သူဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရန် ထိုဥပဒေက အခွင့်အာဏာပေးထားခြင်း
 မရှိပေ။ အခွင့်အာဏာ ပေးအပ်ထားခြင်းမရှိဘဲနှင့် ဆုံးဖြတ်ထားသည့်
 မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တရားရုံးက
 လိုက်နာရန် မလိုချေ။ စီမံခန့်ခွဲရေးနည်းလမ်းအရ ဆောင်ရွက်ထားသော
 မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ အမှုအမှတ် ၁၈/၉၄ ပါ
 ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အခွင့်အာဏာမရှိဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်၍ တရားရုံး၏
 စီရင်ဆုံးဖြတ်ချက်များအပေါ် လွှမ်းမိုးသည့် စည်းနှောင်အားရှိသော
 ဆုံးဖြတ်ချက်မဟုတ်ပေ။

၂၀၀၂
ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို
ပါ ၂

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းသည် ပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသည့် တိုက်ခန်းဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အမှတ် ၁ တရားပြိုင်ဦးဝင်းကို၏ဖခင် ဝိဇ္ဇာဦးမောင်ကိုသို့ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနမှ အငှားချထားခဲ့ကြောင်း သက်သေထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည်။ အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းကို အငှားချထားခဲ့သည့် အနေအထားဖြင့် မြို့ရွာနှင့်အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဦးစီးဌာနက အဆောက်အအုံပိုင်ရှင် ဦးဘွန်စိန်နှင့် ဒေါ်စန်းနိုင်တို့အား ၂၆-၁-၉၃ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (၈) ဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသည့်အခန်းကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းခြင်းမှ ရပ်စဲ၍ ပိုင်ရှင်သို့ ပြန်လည်လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည့်အခါ အဆိုပါပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသည့်အခန်းတွင် အငှားချထားခြင်းခံရသူသည် ပိုင်ရှင်၏ အိမ်ငှားအဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်သည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမြအောင်
- တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးမင်းစိန်
- တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၈၆ တွင် တရားလို ဒေါ်စန်းနိုင်က တရားပြိုင်ဦးဝင်းကိုနှင့် ဒေါ်သန်းသန်းနွဲ့တို့အပေါ် ကျူးကျော်နေထိုင်သူများအား နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားပြီး အခန်းလက်ရောက်ရလို့မှုစွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက အမှုကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီအပေါ် ဒေါ်စန်းနိုင်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်သို့ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၉ ဖြင့် အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့ရာ မူလတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီး အယူခံမှုကို ပလပ်သည်။ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးပေးရန် ဒေါ်စန်းနိုင်က လျှောက်ထားရာတွင် တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာနိုင်ရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်။

၂၀၂
ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို
ဝါ ၂

- ၁။ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံး၏ အမှုအမှတ် ၁၈/၉၄ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးဝင်းကိုသည်အချင်း ဖြစ် အခန်း၌ တရားမဝင်နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း သတ်မှတ် ထားပြီးဖြစ်ပါလျက် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်က ဦးဝင်းကိုသည် အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် အိမ်ငှားအဖြစ် နေထိုင်သူ ဖြစ်ကြောင်း ကွဲလွဲ၍ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိ-မရှိ။
- ၂။ ပြည်သူပိုင်သိမ်းအခန်းတွင် ပြည်သူ့အိုးအိမ် ပြန်လည် ထူထောင်ရေးနှင့် မြို့ရွာစည်ပင်ရေးအဖွဲ့မှ အငှားချထား ခံရသူသည် အချင်းဖြစ်အခန်းကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းခြင်းမှ ရပ်စဲ၍ ပိုင်ရှင်သို့ ပြန်လည်လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည့်အခါ အဆိုပါ အငှားချထားခံရသူသည် ပိုင်ရှင်၏ အိမ်ငှားအဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်ခြင်း ရှိ-မရှိ။

မူလရုံးတရားလိုဒေါ်စန်းနိုင်က အဆိုလွှာတွင် ရန်ကုန်မြို့၊ မြို့မ အရှေ့တိုက်နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၁၃အီး ၂၊ တတိယတန်း မြေကွက်အမှတ် ၂၄ ၏ မြောက်ဘက်တစ်ဝက်၊ အလျား ၂၅ ပေ ၆ လက်မ x အနံ ၄၀ ပေရှိ မြေပိုင်မြေကွက်နှင့် ယင်းမြေပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၄ လမ်း၊ အမှတ် ၁၃၀ဘီ/၁၃၂ ဟုခေါ်တွင်သည့် ၃ ထပ်တိုက်နှင့် အကျိုးခံစားခွင့်အရပ်ရပ်တို့ကို ဦးထွန်းစိန်နှင့် သမီးဒေါ်စန်းနိုင်တို့နှစ်ဦးက ၃-၄-၆၇ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်အမှတ် ၂၁၁/၆၇ အရ ဝယ်ယူပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပြီး ဦးထွန်းစိန်က အချင်းဖြစ်မြေနှင့် တိုက်အပေါ် စွန့်လွှတ်စာချုပ်အမှတ် ၁၀/၇၀ ဖြင့် စွန့်လွှတ်ခဲ့သဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် တိုက်ကို ဒေါ်စန်းနိုင်တစ်ဦးတည်း ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါတိုက်၏ အမှတ် ၁၃၂ (မြေညီထပ်) အခန်းမှာ ပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသည့် အခန်းဖြစ်၍ ဆောက်လုပ်ရေးဝန်ကြီးဌာန၊ မြို့ရွာနှင့်အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဦးစီးဌာန၏ ၂၆-၁-၉၁ ရက်စွဲပါစာအရ ပြည်သူပိုင် အိမ်ခန်းစာရင်းမှ ပယ်ဖျက်ပြီးနောက် တရားလို၏ လက်ဝယ် သို့ ပြန်လည်လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က အချင်းဖြစ်အခန်း၌ တရားပြိုင်ဦးဝင်းကို လက်ရှိနေထိုင်လျက်ရှိပြီး နေအိမ်ခန်းကို ရောင်းချရန် စီစဉ်နေကြောင်း သိရှိရ၍ တရားလိုက ဦးဝင်းကိုအပေါ် ကျောက်တံတား မြို့နယ် အထွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးဦးစီးဌာန၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ် ရေးဝန်ရုံးတွင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး

၂၀၀၂
ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို
ပါ ၂

အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁(၁)(၄) နှင့် ၂၁(၇) တို့အရ လျှောက်ထားရာ ထိုရုံး၏ အမှုအမှတ် ၁၈/၉၄ တွင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁(၇) အရ ၂၁-၁၀-၉၅ နေ့နောက်ဆုံး ထား၍ ထွက်ခွာသွားရန်နှင့် ထွက်ခွာမသွားပါက အင်အားသုံးဖယ်ရှား မည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို ဦးဝင်းကိုက ပြန်လည် သုံးသပ်ပေးရန် လျှောက်ထားသော်လည်း ပယ်ချခဲ့ကြောင်း၊ ဦးဝင်းကိုက ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံးအမှုမှတ် ၁၅/၉၄ ဖြင့် မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆(၁) အရ အိမ်လခပေးသွင်းခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားရာတွင်လည်း အိမ်ငှားမဟုတ်၍ ပလပ်ခံခဲ့ရကြောင်း၊ တရားလိုက ကျောက်တံတားမြို့နယ် ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံး၏ အမှုအမှတ် ၁၈/၉၄ တွင် တရားပြိုင်အား နေအိမ်ခန်းမှ ဖယ်ရှားရန်အတွက် အမိန့်အတိုင်း အတည်ပြုရန် ကြိုးစားစဉ် ရန်ကုန်တိုင်းအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီက ၂၉-၅-၉၈ ရက်စွဲပါစာဖြင့် တရားရုံးတွင် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန် အကြောင်းကြားသဖြင့် ကျူးကျော်သူအား နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှုကို စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြအဆိုပြုသည်။

မူလရုံးတရားပြိုင်များ၏ ချေလွှာတွင် အချင်းဖြစ်အခန်းသည် ပြည်သူပိုင်သိမ်းသည့်အခန်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လကစ၍ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော်လှန်ရေးကောင်စီအစိုးရ၊ ပြည်သူ့အိုးအိမ် ပြန်လည်ထူထောင်ရေးနှင့် မြို့ရွာစည်ပင်သာယာရေးအဖွဲ့ (အဆောက် အအုံအုပ်ချုပ်မှုဌာန) နှင့် ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနတို့ညှိနှိုင်းကာ အချင်းဖြစ်အခန်းကို တရားဝင်အိမ်ငှားအဖြစ် တရားပြိုင်တို့အား ချထားခဲ့ သဖြင့် အိမ်ငှားအဖြစ်နေထိုင်လာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် တရားပြိုင်တို့နေထိုင်သည်မှာ အိမ်ငှားအဖြစ် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်၍ ယခုလိုတရားစွဲနှင့်ထုတ်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ တရားလို စွဲဆိုသော မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံး၏ အမှုများမှာ ဤအမှုနှင့် မဆိုင်ကြောင်း၊ ယင်းအမှုမှ ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် ဤအမှု အပေါ်လွှမ်းမိုးခြင်းမရှိသည့်အပြင် ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်များကို ဖယ်ရှားပြီး ရန်ကုန်တိုင်းအေးချမ်းသာယာရေးနှင့်ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီ၏ ၂၉-၅-၉၈ ရက်စွဲပါစာအမှတ် ၁၀၀/၂-၁/တယက အရ တရားရုံးတွင် ဖြေရှင်း ဆောင်ရွက်ရန် အကြောင်းကြားခဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားစွဲဆိုရန်

၂၀၀၂
ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို
ပါ ၂

အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်တို့သည် မတရား ကျူးကျော်
၍ အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် နေထိုင်သူများမဟုတ်ဘဲ အိမ်ငှားအဖြစ်
နေထိုင်သူများသာဖြစ်၍ ဤသို့လက်ရောက်ရလို့မှုကို စွဲဆိုခွင့် မရှိကြောင်း၊
အမှတ် ၁ တရားပြိုင်ဦးဝင်းကိုသည် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ၁၉၇၁ ခုနှစ်
ဇူလိုင်လမှစ၍ နေထိုင်လာသူဖြစ်သဖြင့် တရားလိုအဆိုပြုသကဲ့သို့
ကျူးကျော်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်လျှင် ထိုနေ့မှစ၍ ကျူးကျော်နေထိုင်ခြင်းကို
လက်ခံရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့လက်ခံလျှင် စတင်ကျူးကျော်သောနေ့တွင်
အချင်းဖြစ် အကြောင်းအရာပေါ်ပေါက်သောကြောင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ်မှစ၍
ရေတွက်လျှင် တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်
နေပြီဖြစ်၍ အဆိုလွှာကို ပယ်ရန်သာရှိကြောင်း စသည်ဖြင့်ချေပသည်။

မူလတိုင်းတရားရုံးက တရားပြိုင်ဦးဝင်းကိုတို့သည် အိမ်ငှားများ
အဖြစ် အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် နေထိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ဟု
သုံးသပ်လျက် တရားလိုဒေါ်စန်းနိုင်၏ စွဲဆိုမှုကို ပလပ်ကြောင်း ဒီကရီ
ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က မူလမှုတွင်ပေါ်ပေါက်သည့် သက်သေခံချက်
များအရ မူလရုံးတရားပြိုင်များသည် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းတွင် ကျူးကျော်
ဝင်ရောက်နေထိုင်သူများမဟုတ်ကြောင်း၊ သက်ဆိုင်ရာအမှတ် ၁
တရားပြိုင် ဦးဝင်းကို၏ဖခင် ဝိဇ္ဇာမောင်ကိုအမည်ဖြင့် ပြည်သူပိုင်
သိမ်းခဲ့သည့် အခန်းကို အငှားချထားပေးခဲ့သောကြောင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ်
ကပင် ဦးမောင်ကိုအမည်ဖြင့် အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနသို့ အိမ်လခပေးသွင်းသည့်
ပြေစာများ တင်ပြခဲ့သဖြင့် အိမ်ငှားများဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ဟု
သုံးသပ်ကာ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီကို ဆက်လက်အတည်ပြုသည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏
အမှုအမှတ် ၁၈/၉၄ တွင် အယူခံတရားပြိုင်များသည် တရားမဝင်
နေထိုင်သူများ ဖြစ်သည်ဟုဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးနှင့်
တရားရုံးချုပ်တို့မှ အိမ်ငှားအဖြစ် ဆန့်ကျင်သုံးသပ်ထားသည့်အပြင်
ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ အမိန့်ကိုလည်း တရားရုံးများက သက်သေခံ
အဖြစ် လက်ခံခြင်းမပြုဘဲ မျက်ကွယ်ပြုခဲ့ခြင်းမှာ ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မြို့ပြ
ဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၈(၃) အား ဆန့်ကျင်
ဆုံးဖြတ်ရာရောက်ရှိကြောင်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်ငှားရမ်းခကြီးကြပ်
ရေးဝန်သည် အမှုအမှတ် ၁၈/၉၄ တွင် တရားပြိုင် ဦးဝင်းကို (ခ)

၂၀၀၂
ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို
ပါ ၂

ဦးဆန်နီနှင့် ၎င်း၏ဖခင် ဦးမောင်ကိုတို့၏ ကိုယ်တိုင်ထွက်ဆိုချက်များ အရ အဆိုပါအချင်းဖြစ်အခန်းတွင် ၎င်းတို့အား အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနမှ တရားဝင်အိမ်ငှားအဖြစ် ချထားပေးသည့် စာအထောက်အထား မရှိပါကြောင်း ထွက်ဆိုထားသည့်အပြင် ဦးမောင်ကိုသည် ၎င်းအခန်းတွင် မည်သည့်အခါကမျှ သန်းခေါင်စာရင်းဖြင့် တရားဝင် နေထိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိကြောင်း ထွက်ဆိုချက်များအရ မြို့ပြ ဆိုင်ရာဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂ (ဆ) အရ အိမ်ငှားဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား မရှိသဖြင့် အိမ်ငှားမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားသဖြင့် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ (၁)(၄) နှင့် ၂၁(၇) အရ တရားဥပဒေနှင့်အညီ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးဖြစ်ပါလျက် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် မြို့ပြဆိုင်ရာ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄ အား ဆန့်ကျင်ဆုံးဖြတ်ရာ ရောက်ရှိကြောင်း၊ မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံး၏ အမှုအမှတ် ၁၈/၉၄ တွင် လျှောက်ထားခံရသူဦးဝင်းကို(ခ)ဦးဆန်နီသည် အချင်းဖြစ် အခန်း၌ တရားမဝင် နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း သတ်မှတ်ထားပြီးဖြစ်ပါလျက် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်က ဦးဝင်းကို(ခ)ဦးဆန်နီသည် အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် အိမ်ငှားအဖြစ် နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ကွဲလွဲ၍ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခွင့် မရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင် ဦးဝင်းကို(ခ)ဦးဆန်နီသည် ဌာနရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂(ဆ) အရ အိမ်ငှားဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထားအဖြစ် ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနမှလည်းကောင်း၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနမှ လည်းကောင်း တရားဝင်အိမ်ငှားအဖြစ် ချထား ပေးသည့် စာအထောက်အထား မရှိ၍ အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် တရားမဝင် နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်များ၏ရှေ့နေက အယူခံတရားပြိုင်ဦးဝင်းကို၏ ဖခင် ဝိဇ္ဇာဦးမောင်ကိုအား နိုင်ငံပိုင် အသိမ်းခံရသည့်အခန်းအတွက် နေရာအစားပေးသည့်အနေနှင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လမှစ၍ တော်လှန် ရေးကောင်စီအစိုးရ ပြည်သူ့အိုးအိမ်ပြန်လည်ထူထောင်ရေးနှင့် မြို့ရွာ စည်ပင်ရေးအဖွဲ့ (အဆောက်အအုံအုပ်ချုပ်မှုဌာန) နှင့် ကုန်သွယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာနတို့ ညှိနှိုင်း၍ အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် တရားဝင်နေရာ ချထားပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်ချက်များမှာ အယူခံ

၂၀၀၂
ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို
ပါ ၂

တရားပြိုင်တို့သည် အိမ်လခများကို အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနသို့ ပေးသွင်း
ခဲ့ကြောင်း၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ အယူခံတရားလို၏ဖခင်
ဦးဘွန်စိန်အား နိုင်ငံတော်က ပြန်ပေးရာတွင် အယူခံတရားပြိုင်တို့
အိမ်ငှားများအဖြစ်ပါလာကြောင်း၊ ယင်းသို့ပြန်ပေးရာတွင် အိုးအိမ်ဦးစီး
ဌာနက အယူခံတရားလို၏ ဖခင်ထံပေးသော မြို့ရွာနှင့်အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေး
ဦးစီးဌာန၏ အိမ်ငှားအဖြစ် အယူခံတရားပြိုင်တို့ ပါရှိသည်ဟု ဖော်ပြထား
ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုအနေနှင့် “ တယက ” ၏ ညွှန်ကြားချက်ကို
လက်ခံလိုက်နာပြီး တရားရုံးတွင် တရားစွဲဆိုသဖြင့်လည်းကောင်း၊ မြို့ပြ
ဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံး၏ အမိန့်ကို အုပ်ချုပ်ရေးအာဏာအရ
“ တယက ” ကဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခွင့် မပြုတော့ဘဲ တရားရုံး၏ အဆုံး
အဖြတ်ခံယူရန် အမိန့်ချမှတ်၍ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံး
၏အမိန့်သည် ဆိတ်သုန်းသွားပြီဖြစ်သဖြင့် တရားရုံး၏ ဆောင်ရွက်ချက်
သာ အတည်ဖြစ်နေကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုက ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး
ဝန်၏ စီရင်ပိုင်ခွင့်ကို လက်မခံဘဲ တရားရုံး၏ အဆုံးအဖြတ်ကို ခံယူရန်
ရောက်ရှိလာသည့်အခါ တရားရုံးသည် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏
လက်အောက်ခံမဟုတ်သဖြင့် တရားရုံးရှေ့ရှိသက်သေခံချက်များအတိုင်း
ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဦးမောင်ကိုပိုင်အခန်းကို ယခင်ကုန်သွယ်ရေးဌာန
တာဝန်ခံ ပိုလ်မှူးချုပ်တင်ဖေ၏ လုံခြုံရေးအတွက် အသိမ်းခံခဲ့ရရာ ယခု
အချင်းဖြစ်အခန်းကို အစားပေးသည့်အနေနှင့် ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ
မှစ၍ တော်လှန်ရေးကောင်စီအစိုးရ ပြည်သူ့အိုးအိမ်ပြန်လည်ထူထောင်
ရေးနှင့် မြို့ရွာစည်ပင်ရေးအဖွဲ့ (အဆောက်အအုံအုပ်ချုပ်မှုဌာန) နှင့်
ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးတို့ညှိနှိုင်း၍ အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် တရားဝင် နေရာ
ချထားပေးခဲ့ကြောင်း၊ အိမ်လခများကို အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနသို့ ပေးသွင်းခဲ့
ရကြောင်း၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူ အယူခံတရားလို၏ဖခင်
ဦးဘွန်စိန်အား နိုင်ငံတော်ကပြန်ပေးရာတွင် လျှောက်ထားခံရသူတို့
အိမ်ငှားများအဖြစ် ပါလာကြောင်း၊ ယင်းသို့ပြန်ပေးရာတွင် အိုးအိမ်ဦးစီး
ဌာနက အယူခံတရားလို၏ဖခင်ထံ ပေးသောစာတွင် အိမ်ငှားအဖြစ်
အယူခံတရားပြိုင်တို့ ပါရှိသည်ဟုဖော်ပြထားကြောင်း၊ တရားပြိုင်ပြ
သက်သေ ဦးမောင်ကို (ခ) ဦးဝိဇ္ဇာကိုက အထက်ပါအကြောင်းအရာများကို
ထောက်ခံထွက်ဆိုသည့်ပြင် မိမိ၏သားဖြစ်သူအား နေခွင့်ပြုထားသော
အခန်းဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ပြည်သူပိုင်သိမ်း

၂၀၀၂
ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို
ပါ ၂

အခန်းတွင် ပြည်သူ့အိုးအိမ်ပြန်လည်ထူထောင်ရေးနှင့် မြို့ရွာစည်ပင်ရေး အဖွဲ့မှ အငှားချထားခံရသူသည် အချင်းဖြစ်အခန်းကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းခြင်း မှရပ်စဲ၍ ပိုင်ရှင်သို့ ပြန်လည်လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည့်အခါ အဆိုပါ အငှား ချထားခံရသူသည် ပိုင်ရှင်၏ အိမ်ငှားအဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်ခြင်း ရှိသည်ဟု ဖြေဆိုရန်သာရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မူလအမှုသည် ဒေါ်စန်းနိုင်က အချင်းဖြစ်အခန်းပါဝင်သည့် အဆောက်အအုံကို ၎င်းပိုင်ဆိုင်ကြောင်း အဆိုပြု၍ ထိုပိုင်ဆိုင်မှုကို အခြေပြု ကာ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၈ အရ ကျူးကျော် နေထိုင်သည့် ဦးဝင်းကိုတို့အား နှင်ထုတ်ဖယ်ရှားပြီး တိုက်ခန်း လက်ရောက် ရလို့မူ စွဲဆို ခြင်းဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းပါဝင်သည့် အဆောက်အအုံသည် မူလရုံး တရားလို ဒေါ်စန်းနိုင် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို ပြည်သူပိုင် သိမ်းခဲ့ပြီးနောက် အမှတ် ၁ တရားပြိုင်ဦးဝင်းကို၏ဖခင် ဝိဇ္ဇာဦးမောင်ကို အား သက်ဆိုင်ရာမှ အိမ်ငှားချထားပေးခဲ့ကြောင်း၊ ထို့နောက် မြို့ရွာနှင့် အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဦးစီးဌာန၏ ၂၆-၁-၉၃ ရက်စွဲပါစာအမှတ် အစရ (ရန်ကုန်) ပြည်သူပိုင်/၉၃(၁၃၁) အရ ပြည်သူပိုင်အိမ်ခန်းစာရင်းမှ ပယ်ဖျက်၍ မူလရုံးတရားလို ဒေါ်စန်းနိုင်သို့ ပြန်လည်လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ ကြောင်း နှစ်ဘက်အငြင်းမပွားကြချေ။

အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို ဒေါ်စန်းနိုင်အား ပြန်လည်လွှဲပြောင်း ပေးသည့်အခါ အိမ်လခများကို အိမ်ရှင်က လက်မခံသဖြင့် ဦးဝင်းကိုက ဦးဘွန်စိန်နှင့် ဒေါ်စန်းနိုင်တို့အပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆ (၁) အရ ကျောက်တံတား မြို့နယ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံးတွင် အမှုအမှတ် ၁၅/၉၄ ဖြင့် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ ထို့အတူ ဒေါ်စန်းနိုင်ကလည်း ဦးဝင်းကိုအပေါ် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ (၄) နှင့် ၂၁ (၇) တို့အရ တရားမဝင်နေထိုင်သည့်အတွက် ဖယ်ရှား ပြီး နေထိုင်ခွင့်ပြုရန် ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံးတွင် အမှုအမှတ် ၁၇/၉၄ ဖြင့် လျှောက်ထားခဲ့သည်။ အဆိုပါ အမှုနှစ်စလုံးကို ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က ဒေါ်စန်းနိုင်သို့ အသာပေးဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ အမှုများတွင် ဦးဝင်းကိုအား တရားဝင်အိမ်ငှားတစ်ဦးဖြစ်သည်ဟု

မယူဆဘဲ တရားမဝင်နေထိုင်သူအဖြစ် သုံးသပ်ကာပုဒ်မ ၁၆ (၁) အရ ဦးဝင်းကိုလျှောက်ထားမှုကို ပလပ်သည့်အမိန့်ချခဲ့ပြီး ပုဒ်မ ၂၁ (၄) အရ ဒေါ်စန်းနိုင်ကို နေခွင့်ပြုကြောင်းနှင့် ပုဒ်မ ၂၁ (၇) အရ ဦးဝင်းကိုအား အချင်းဖြစ်အခန်းမှ ဖယ်ရှားထွက်ခွာသွားရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

ဒေါ်စန်းနိုင်က မြို့ပြဆိုင်ရာဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုဆောင်ရွက်ရာတွင် ရန်ကုန်တိုင်း အေးချမ်းသာယာရေးနှင့် ဖွံ့ဖြိုးရေးကောင်စီက အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းတွင် နေထိုင်သူများအား ဖယ်ရှားပေးရေးကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍ တရားရုံးတွင် ဖြေရှင်းဆောင်ရွက်ရန် ၂၉-၅-၉၈ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (ဆ) စာဖြင့် ဒေါ်စန်းနိုင်သို့ ပြန်ကြားခဲ့သဖြင့် ဒေါ်စန်းနိုင်က မူလအမှုကို တရားရုံးတွင် စွဲဆိုခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးဝင်းကိုက အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို သက်ဆိုင်ရာ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနမှ ၎င်း၏ဖခင် ဝိဇ္ဇာဦးမောင်ကို အမည်ဖြင့် အိမ်ငှားချထားခြင်းဖြစ်ရာ ၁၉၇၁ ခုနှစ်ကပင် အိမ်လခများကို အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနသို့ ပေးသွင်းပြီးနေထိုင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထုချေပြီး အိမ်လခပြေစာများ (၁၅) စောင်ကို သက်သေခံအမှတ် ၁ အရ လည်းကောင်း၊ ၁၉၇၁ ခုနှစ်မှစ၍ တရားဝင်နေထိုင်ကြောင်းကို သန်းခေါင် စာရင်းသက်သေခံအမှတ် ၂ အရလည်းကောင်း၊ ဗဟိုကုန်သွယ်ရေးမှ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနသို့ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းအား ဝိဇ္ဇာဦးမောင်ကိုသို့ အခန်း အစားပေးရန် အကြောင်းကြားစာကို သက်သေခံအမှတ် ၃ နှင့် ၄ တို့အရ လည်းကောင်း၊ အိမ်ပိုင်ရှင်များဖြစ်သော ဦးဘွန်စိန်နှင့် သမီးဒေါ်စန်းနိုင် ၎င်းတို့၏ ကိုယ်စားလှယ် ဦးခင်မောင်လတ်မှတစ်ဆင့် အိမ်လခ ပေးသွင်း ရန် အကြောင်းကြားစာများကို သက်သေခံအမှတ် ၅၊ ၆ နှင့် ၇ တို့အရ လည်းကောင်း၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနမှ အိမ်လခတောင်းခံသည့် အကြောင်း ကြားစာသက်သေခံအမှတ် ၈ နှင့် အဆိုပါတိုက်ခန်းအား အဆောက်အအုံ ပိုင်ရှင်သို့ လွှဲပြောင်းပေးပြီးဖြစ်၍ အိမ်လခများကို ဦးမောင်ကိုမှ မူလ ပိုင်ရှင်ထံသို့ ပေးသွင်းရန်နှင့် လက်မခံပါက သက်ဆိုင်ရာမြို့နယ်အထွေထွေ အုပ်ချုပ်ရေးဦးစီးဌာန၊ ဌာနရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ထံ လျှောက်ထားရန် အကြောင်းကြားစာကို သက်သေခံအမှတ် ၉ အရလည်းကောင်း တင်ပြသည်။

ဦးအေးသောင်း(ပြိုင်ပြ- ၂) သည် မြို့ရွာနှင့်အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဦးစီး

၂၀၀၂
ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို
ပါ ၂

ဌာနမှ ဦးစီးအရာရှိဖြစ်သည်။ ဦးအေးသောင်းက ပြည်သူပိုင်အိမ်ခန်းများ စာရင်းစာအုပ်တွင် ဦးမောင်ကိုအား အချင်းဖြစ်အခန်းကို အငှားချထားကြောင်း၊ ဦးမောင်ကိုထံမှ အိမ်လခများ လက်ခံရရှိကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ သက်သေခံအထောက်အထားများအရ ဦးမောင်ကိုသည် အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် အိမ်ငှားအဖြစ်နေထိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ကျောက်တံတားမြို့နယ် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံး၏ အမှုအမှတ် ၁၈/၉၄ မှာ မူလရုံးတရားလို ဒေါ်စန်းနိုင်က ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ (၄) နှင့် ၂၁ (၇) အရ ဦးဝင်းကိုအပေါ် လျှောက်ထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ (၄) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်-

၂၁ (၄)ကြီးကြပ်ရေးဝန်သည် ပုဒ်မခွဲ (၁) အရ လူနေထိုင်ရန် ဥပစာတစ်ခုခုမှ အိမ်ငှား ထွက်ခွာသွားကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ထွက်ခွာမည့်ဆဲဆဲဖြစ်ကြောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် အဆိုပါ ဥပစာတစ်ခုခုမှ အိမ်ငှားထွက်ခွာသွားပြီးနောက် ကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူက ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ အောက်တိုဘာလ ၂၁ ရက်နေ့နောက်တွင် နေထိုင်ကြောင်းဖြင့် အကြောင်းကြားစာကိုရရှိသောအခါ သို့တည်းမဟုတ် အခြားနည်းဖြင့် သတင်းရရှိသောအခါ အိမ်ရှင်ထံညွှန်ကြားချက်ထုတ်၍ ထိုညွှန်ကြားချက်တွင် သီးခြားဖော်ပြထားသူ သို့တည်းမဟုတ် သီးခြားဖော်ပြထားသူများအား ဥပစာများလစ်လပ်သည့်အခါ အငှားချထားရန် သို့တည်းမဟုတ် ဥပစာမှ အိမ်ငှားထွက်ခွာသွားလျှင် ထိုသို့ အိမ်ငှားထွက်ခွာသွားသည့် ဥပစာကို အငှားချထားရန် ဆင့်ဆိုနိုင်သည်။

၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁ (၇) ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်-

၂၁ (၇) မည်သည့်အိမ်ငှား သို့တည်းမဟုတ် နေထိုင်သူမဆို ပုဒ်မခွဲ (၄) အရ ထုတ်သည့်ဆင့်ဆိုချက်တွင် သီးခြားဖော်ပြထားသူ သို့တည်းမဟုတ် သီးခြားဖော်ပြ ထားသူ

များအား အငှားချထားရေးအတွက် အဆိုပါ လူနေ
ထိုင်ရန် ဥပစာကို အိမ်ရှင်အားလက်ရောက်မပေးအပ်
ဘဲ ပျက်ကွက်လျှင် အဆောတလျှင် နှင်ထုတ်ခြင်းခံ
ရမည်။

၂၀၀၂
ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို
ပါ ၂

ပုဒ်မ ၂၁ (၄) တွင် လူနေထိုင်ရန် ဥပစာတစ်ခုခုမှ အိမ်ငှား
ထွက်ခွာသွားကြောင်း သို့တည်းမဟုတ် ထွက်ခွာသွားမည့်ဆဲဆဲဖြစ်ကြောင်း
သို့တည်းမဟုတ် အဆိုပါဥပစာတစ်ခုခုမှ အိမ်ငှားထွက်ခွာသွားပြီးနောက်
ကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူက
နေထိုင်ကြောင်းဖြင့် အကြောင်းကြားစာရရှိသောအခါ သို့တည်းမဟုတ်
အခြားနည်းဖြင့် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်က သတင်းရရှိသောအခါ
အိမ်ရှင်ထံ ညွှန်ကြားချက်ထုတ်၍ ထိုညွှန်ကြားချက်တွင် ဖော်ပြထားသူ
အား ဥပစာတွင် လစ်လပ်သည့်အခါ အငှားချထားရန် သို့တည်းမဟုတ်
ဥပစာမှ အိမ်ငှားထွက်ခွာသွားလျှင် ထိုသို့အိမ်ငှားထွက်ခွာသွားသည့်
ဥပစာကို အငှားချထားရန် ဆင့်ဆိုနိုင်ကြောင်း ပြဌာန်းထားခြင်းဖြစ်
ပေသည်။

ဥပစာကို တစ်ဦးတစ်ယောက်သောသူအား အငှားချထားရန်
အိမ်ရှင်အားဆင့်ဆိုခွင့်ကို ပုဒ်မ ၂၁ (၄) တွင် ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်
အား အပ်နှင်းထားရာ ထိုပုဒ်မအရ ကြီးကြပ်ရေးဝန်က ဆောင်ရွက်နိုင်ရန်
မှာ အငှားချထားရမည့်ဥပစာသည် လူနေထိုင်ရန် ဥပစာဖြစ်ရမည်။
အိမ်ရှင်ရှိရမည်၊ ဥပစာမှ ယခင်အိမ်ငှားထွက်ခွာသွားပြီးဖြစ်ရမည်
သို့မဟုတ် ထွက်ခွာသွားမည့်ဆဲဆဲဖြစ်ရမည် ဖြစ်သည်။

ဦးစိန်လင်း နှင့် ရန်ကုန်မြို့၊ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ပါ(၁)
အမှုတွင် ” လူနေထိုင်ရန် ဥပစာမှာ လစ်လပ်မှသာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး
ဝန်က ပုဒ်မ ၁၆-ကက (၄) [ယခုပုဒ်မ ၂၁ (၄)] အရ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်
ရှိကြောင်း၊ ဥပစာတွင်နေထိုင်ပြီးဖြစ်သည့်အချိန်တွင် ၎င်းသည်အရေးယူ
ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုနိုင်၊ သို့ဖြစ်၍ ၎င်း၏ဆောင်ရွက်ချက်သည်
စီရင်ပိုင်ခွင့်အာဏာမရှိဘဲ ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့
ထားသည်။

သက်သေခံအထောက်အထားများအရ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းတွင်
မူလရုံးတရားပြိုင် ဦးဝင်းကို နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း အငြင်းမပွားချေ။

(၁) ၁၉၅၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး (ရုံးချုပ်) စာ-၁၅၆

၂၀၀၂
ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို
ပါ ၂

ဦးဝင်းကိုသည် ၎င်း၏ဖခင်အိမ်ငှားဝိဇ္ဇာ ဦးမောင်ကိုအား အကြောင်းပြု၍ အိမ်ငှား၏မိသားစုဝင်အဖြစ် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အိမ်ငှား၏မိသားစု များ နေထိုင်လျက်ရှိသဖြင့် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းမှ အိမ်ငှားထွက်ခွာသွား ပြီးဖြစ်သည် သို့တည်းမဟုတ် ထွက်ခွာသွားမည့်ဆဲဆဲဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင် မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုအခန်းသည် လစ်လပ်သည့်အခန်းမဟုတ်ချေ။ သို့ဖြစ်၍ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်အနေဖြင့် ပုဒ်မ ၂၁ (၄) အရ အချင်းဖြစ် တိုက်ခန်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အငှားချထားရန် ပိုင်ရှင်အား ဆင့်ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ထိုသို့ ဆင့်ဆိုနိုင်မည် မဟုတ်သောကြောင့် ပုဒ်မ ၂၁(၇) အရ အရေးယူဆောင်ရွက်ရန်လည်း အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ချေ။

မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်၏ပုဒ်မ ၂၁ (၄) နှင့် ပုဒ်မ ၂၁ (၇) တို့အရ လုပ်ပိုင်ခွင့်တွင် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းတွင် နေထိုင်သူသည် အိမ်ငှားဟုတ်မဟုတ် တရားမဝင်နေထိုင်သူဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရန် ထိုဥပဒေက အခွင့်အာဏာ ပေးထားခြင်းမရှိပေ။ အခွင့် အာဏာ ပေးအပ် ထားခြင်းမရှိဘဲနှင့် ဆုံးဖြတ်ထားသည့် မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ် ရေးဝန်၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို တရားရုံးက လိုက်နာရန် မလိုချေ။ စီမံခန့်ခွဲရေး နည်းလမ်းအရ ဆောင်ရွက်ထားသော မြို့ပြဆိုင်ရာ ငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေး ဝန်၏ အမှုအမှတ်၁၈/၉၄ ပါ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အခွင့်အာဏာမရှိဘဲ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်၍ တရားရုံး၏စီရင် ဆုံးဖြတ် ချက် များအပေါ် လွှမ်းမိုးသည့်စည်းနှောင်အားရှိသော ဆုံးဖြတ်ချက်မဟုတ်ပေ။ ဒေါ်တင်အေး နှင့် ဦးအိဘရာဟင်အလီမိုဟာမက်မာစတာအမှု^(၂) တွင် တရားရုံးချုပ်က မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့၏အမိန့်သည် တရားဝင်သောအမိန့်မဟုတ်ပါက ယင်းအမိန့်ကိုအခြေခံကာ ကန့်ကွက် တင်ပြခြင်းမပြုနိုင်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်ကို တွေ့ရှိနိုင်သည်။

တရားရုံးသည် အမှုတွင် နှစ်ဘက်တင်ပြသည့်သက်သေခံ အထောက်အထားများအပေါ် ပြည့်စုံစွာသုံးသပ်၍ ဆုံးဖြတ်ရမည် ဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလို ဒေါ်စန်းနိုင်သည် အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနက ပြည်သူပိုင်ပြုလုပ်ထားသော အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း ပိုင်ဆိုင်မှုကို ၎င်းအား ပြန်လည်လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည့်နေ့မှစ၍ ယင်းတိုက်ခန်းနှင့်စပ်လျဉ်း သည့် အခွင့်အရေးအရပ်ရပ်ရရှိခဲ့သည်။

(၂) ၁၉၈၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ -၁၀၉ (၁၁၃)

၂၀၀၂
ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို
ပါ ၂

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၉ တွင် အငှားချထားသူက အငှားချထားသည့်ပစ္စည်းကို လွှဲပြောင်းပေးလျှင် လွှဲပြောင်းပေးသည့်ပစ္စည်းနှင့်ပတ်သက်သည့် အငှားချထားသူ၏ အခွင့်အရေးအားလုံး လွှဲပြောင်းခံယူသူက လက်ခံရရှိကြောင်း အောက်ပါအတိုင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ ပုဒ်မ ၁၀၉ အငှားချထားသူက အငှားချထားသည့် ပစ္စည်းကိုဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်း၏အစိတ်အပိုင်း ကိုဖြစ်စေ၊ ပစ္စည်းအပေါ် အကျိုးသက်ဆိုင်မှု အစိတ်အပိုင်း ကိုဖြစ်စေလွှဲပြောင်းပေးလျှင် အခြားနည်းဆန့်ကျင်သည့် ပဋိညာဉ်မရှိပါက အငှားချထားသူသည် ပစ္စည်းကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်နေသရွေ့လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည့်ပစ္စည်း သို့မဟုတ် အစိတ်အပိုင်းနှင့်ပတ်သက်သည့် အငှားချထားသူ၏ အခွင့်အရေးအားလုံးကို လွှဲပြောင်းလက်ခံယူသူက ရရှိစေရမည်အပြင် ငှားရမ်းသူက လက်ခံလျှင် အငှားချထားသူ၏ တာဝန်အားလုံး မှာလည်း လွှဲပြောင်းခံယူသူအပေါ် ကျရောက်စေရမည်။ ”

အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းသည် ပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသည့်တိုက်ခန်းဖြစ်၍ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အမှတ် ၁ တရားပြိုင် ဦးဝင်းကို၏ဖခင် ဝိဇ္ဇာဦးမောင်ကိုသို့ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာနမှ အငှားချထားခဲ့ကြောင်း သက်သေထင်ရှားပေါ်ပေါက်သည်။ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အငှားချထားခဲ့သည့် အနေအထားဖြင့် မြို့ရွာနှင့်အိုးအိမ်ဖွံ့ဖြိုးရေးဦးစီးဌာနက အဆောက်အအုံ ပိုင်ရှင် ဦးဘွန်စိန်နှင့် ဒေါ်စန်းနိုင်တို့အား ၂၆-၁-၉၃ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (၈) ဖြင့် လွှဲပြောင်းပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသည့်အခန်းကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းခြင်းမှ ရပ်စဲ၍ ပိုင်ရှင်သို့ပြန်လည်လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည့်အခါ အဆိုပါ ပြည်သူပိုင်သိမ်းထားသည့်အခန်းတွင် အငှားချထားခြင်းခံရသူသည် ပိုင်ရှင်၏ အိမ်ငှားအဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်သည်။ ဤမူသဘောကို ဗိုလ်မှူးဇော်လင်းပါ- ၂ နှင့် ဒေါ်စိန်တီအမှု^(၃) တွင် လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားပြီး

(၃) ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၈၉ (စုံညီ)

၂၀၂
ဒေါ်စန်းနိုင်
နှင့်
ဦးဝင်းကို
ပါ ၂

ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာန၏ အိမ်ငှားဖြစ်သူ ဦးမောင်ကိုသည် ဦးဘွန်စိန်နှင့် သမီးဒေါ်စန်းနိုင်တို့၏ အိမ်ငှားဖြစ်လာသည်။

အထက်ပါ သုံးသပ်ချက်များအရ အထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆို လိုက်သည်-

၁။ မြို့ပြဆိုင်ရာငှားရမ်းခကြီးကြပ်ရေးဝန်ရုံး၏ အမှုအမှတ် ၁၈/၉၄ တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးဝင်းကိုသည် အချင်း ဖြစ်အခန်း၌ တရားမဝင်နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း သတ်မှတ် ထားပြီးပါလျက် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်က ဦးဝင်းကိုသည် အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် အိမ်ငှားအဖြစ် နေထိုင်သူဖြစ် ကြောင်း ကွဲလွဲ၍ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိကြောင်း၊

၂။ ပြည်သူပိုင်သိမ်းအခန်းတွင် ပြည်သူ့အိုးအိမ် ပြန်လည် ထူထောင်ရေးနှင့် မြို့ရွာစည်ပင်ရေးအဖွဲ့မှ အငှား ချထား ခံရသူသည် အချင်းဖြစ်အခန်းကို ပြည်သူပိုင်သိမ်းခြင်း မှရပ်စဲ၍ ပိုင်ရှင်သို့ ပြန်လည် လွှဲပြောင်းပေးအပ်သည့်အခါ အဆိုပါ အငှားချထားခံရသူသည် ပိုင်ရှင်၏ အိမ်ငှား အဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည်နိုင်ကြောင်း။

ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့် တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမပထမအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
စက်တင်ဘာလ
၃၀ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးချစ်လွင်၏ရှေ့တွင်

ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး *

တရားရုံးက တရားလိုတစ်ဦးတည်းကသာ စစ်ဆေးပြီး တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ နှင့် အမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ တို့အရ
တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခဲခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်
မှန်ကန်မှုရှိ မရှိ၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃
(၁) နှင့်ညီညွတ်ရန်လိုအပ်သည်အင်္ဂါရပ်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို
ပလပ်ရာတွင် တရားလို ဒေါ်မိမိအေးတစ်ဦးတည်းသာ စစ်ဆေးပြီးနောက်
အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်ဦး လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ နှင့် အမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ တို့၏လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို
ကျင့်သုံး၍ အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်ခဲခြင်းဖြစ်ကြောင်း
တွေ့ရသည်။

အမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ အရအမှုတွင် ဥပဒေငြင်းချက်နှင့် အကြောင်း
ချင်းရာ ငြင်းချက်ဟူ၍ ငြင်းချက်နှစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်ပြီး ဥပဒေငြင်းချက်
ကို စစ်ဆေးစီရင်ခြင်းဖြင့် အမှုတစ်ခုလုံးကိုဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို
ဖြစ်စေ ပြီးပြတ်အောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဟု တရားရုံးက ထင်မြင်လျှင်
ဥပဒေငြင်းချက်ကို ပထမဦးစွာ စစ်ဆေးစီရင်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသဖြင့်
ဥပဒေငြင်းချက်သည် သက်သေခံချက်မယူဘဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်လျှင်
တရားရုံးသည် အဆိုပါ ငြင်းချက်ကို ကနဦး ဆုံးဖြတ်ရန်တာဝန်ရှိသည်။
ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ သာမန်အားဖြင့် တရားရုံးသည် မိမိရှေ့တွင်
တင်ပြသော ငြင်းချက်များကို မည်သည့်အစီအစဉ်အရ အဆုံးအဖြတ်ပေး

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၂၄
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၅၁ တွင်ချမှတ်သော ၁၈-၄-၂၀၀၂ ရက်စွဲပါ
ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

၂၀၀၂
ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး

ရန် တာဝန်မရှိချေ။ အမှန်ကိုဖော်ထုတ်ရာတွင် အများဆုံးအထောက်အကူ ဖြစ်စေတန်ရာသည်ဟု သဘောရရှိသောနည်းဖြင့် ငြင်းချက်များကို အဆုံး အဖြတ်ပေးခွင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ခြွင်းချက်နှစ်ရပ်ရှိသည်။ အယူခံဝင်နိုင် သောအမှုများတွင် အမှုကိုအပိုင်းလိုက် တစ်စစီစစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် အမှုကိုကြန့်ကြာစေပြီး တစ်မှုတည်းတွင် အယူခံများ ထပ်တလဲလဲပေါ် ပေါက်စေသည်ဖြစ်၍ တရားရုံးသည် ဖြစ်နိုင်သမျှထုတ်ထားသော ငြင်း ချက်အားလုံးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ နောက်ခြွင်းချက် တစ်ရပ်မှာ အမိန့် ၁၄၊ နည်းဥပဒေ ၂ တွင်ပါရှိသည်။ ဥပဒေငြင်းချက် များသည် အမှု၏အခြေအမြစ်နှင့်သက်ဆိုင်ပြီး သက်သေခံချက်မယူဘဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်လျှင် တရားရုံးသည် အဆိုပါ ငြင်းချက်များကို ကနဦး ဆုံးဖြတ်ရန် တာဝန်ရှိသည်။

ယခုအမှုတွင် တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုကို စစ်ဆေးပြီးနောက် အမှုကိုအပြီးအပြတ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သက်သေခံချက်မယူဘဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်း မဟုတ်သည့်အတွက် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ အရဆုံးဖြတ်ခြင်းမဟုတ်ပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃

- (၁) အရ ဆောင်ရွက်ရန် အောက်ပါအင်္ဂါရပ်များနှင့် ညီညွတ်ရန်လိုသည်-
 - (၁) အမှုသည်တို့မှာ ဥပဒေပြဿနာ သို့မဟုတ် အကြောင်း ချင်းရာ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အငြင်း ပွားလျက်ရှိခြင်း၊
 - (၂) အငြင်းပွားလျက်ရှိသော ပြဿနာများကို စီရင်ဆုံးဖြတ် ရန်အတွက် ငြင်းချက်များထုတ်ထားခြင်း၊
 - (၃) အမှုကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် လုံလောက်မည်ဖြစ် သည့် ငြင်းချက်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမှုသည်များက လျှောက်လဲချက် သို့မဟုတ် သက်သေခံချက် လတ်တ လော တင်ပြနိုင်ခြင်း၊
 - (၄) ထို့အပြင် အမှုသည်များက နောက်ထပ်လျှောက်လဲချက် သို့မဟုတ် သက်သေခံချက်တင်ပြရန်မလိုအပ်တော့ခြင်း၊
 - (၅) အမှုကိုချက်ချင်းဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် တရားမျှတမှုကင်း မဲ့မည်မဟုတ်ကြောင်း တရားရုံးက ကျေနပ်ခြင်း၊
 - (၆) ငြင်းချက်အပေါ် တွေ့ရှိချက်မှာ အမှုစီရင်ဆုံးဖြတ်ရေး

၂၀၀၂
ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး

အတွက် လုံလောက်ခြင်း၊

- (၇) သမ္မာန်စာကို ငြင်းချက်ထုတ်ရန်အတွက် ထုတ်ဆင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လျှင် စီရင်ချက်ချမှတ်နိုင်ရန် အမှုသည်များ သို့မဟုတ် ၎င်းတို့၏ရှေ့နေများအနက် မည်သူကမျှ ကန့်ကွက်ခြင်းမပြုခြင်း။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ တွင်ပြဌာန်းထားသည့် အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံညီညွတ်လျှင် တရားရုံးသည် နောက်ထပ်သက်သေခံချက်များ ထပ်မံရယူခြင်းမပြုဘဲ အမှုကို စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြောင်း အငြင်းပွားရန်မရှိပေ။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် လိုအပ်သော ငြင်းချက်များအတွက် အမှုသည်များက သက်သေခံချက်များ တင်ပြနိုင်သည့်အပြင် နောက်ထပ်သက်သေခံချက် တင်ပြရန် မလိုအပ်တော့ကြောင်း၊ ယင်းသို့အမှုကို ချက်ချင်းစီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းအားဖြင့် တရားမျှတမှုကင်းမဲ့ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်ရန်လိုပေသည်။

ယခုအမှုတွင် တိုင်းတရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့် ငြင်းချက်အမှတ် (၂) မှာ အမှုကိုစီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် လုံလောက်သည့်ငြင်းချက်ဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း ယင်းငြင်းချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်အမှုသည်တို့က ပြည့်စုံလုံလောက်သည့် သက်သေခံချက်များ တင်ပြရခြင်းမရှိသေးပေ။ ထို့ပြင် တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုကိုသာစစ်ဆေးပြီး တရားလိုပြသက်သေများကို တင်ပြခွင့်မပြုဘဲနှင့် တရားလိုစွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်ကြောင်း ချက်ချင်းစီရင်ချက်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားလိုအတွက် တရားမျှတမှုရရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၈ ပါပြဌာန်းချက်အရ အမှုကြားနာရန် သတ်မှတ်သောနေ့တွင် စတင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိသော အမှုသည်က မိမိအမှုကို တင်ပြရသည်။ ထို့နောက် ၎င်းကသက်သေထင်ရှားပြသရန် တာဝန်ရှိသော ငြင်းချက်များကိုထောက်ခံသည့် သက်သေအထောက်အထားများကို တင်ပြရမည်ဖြစ်သည်။ ဤအခွင့်အရေးမှာ ဥပဒေအရ ပေးအပ်ထားသည့် အခွင့်အရေးဖြစ်သည်။ တရားလိုကိုစစ်ဆေးပြီးနောက် တရားလိုပြသက်သေများကို တင်ပြခွင့်မပေးဘဲ ချက်ချင်းစီရင်ချက်ချမှတ်ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ အမှုသည်တို့အား ပေးအပ်ထားသည့် အခွင့်အရေးကို ပိတ်ပင်ရာရောက်သည်။ ထို့ကြောင့် အမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ ပါပြဌာန်းချက်နှင့်လည်း ကိုက်ညီသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

၂၀၀၂
ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးအောင်သစ်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးလှရှိန်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၅၁ တွင် ဒေါ်မိမိအေးက ဦးမြင့်ဦးအပေါ် အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင် အကျိုးခံစား ခွင့်ရှိသော တိုက်ခန်းအား လက်ရောက်ရလိမ့်စွဲဆိုသည်။ ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံးက တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုသည် ကာလစည်းကမ်းသတ် ကျော် လွန်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ အမှုကိုပလပ်သည်။ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဒေါ်မိမိအေးက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် အယူခံ တင်သွင်းသည်။

တရားလို၏ အဆိုလွှာအရ ကွယ်လွန်သူ ဦးအောင်မြင့်နှင့် ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့်တို့သည် မြန်မာလူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူများဖြစ်ကြ ကြောင်း၊ ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ခင်အုန်းမြင့် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဦးအောင်မြင့် သည် တူမဖြစ်သူ တရားလိုအား ၂၇-၄-၉၃ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင်မွေးစား စာချုပ်အမှတ် ၁၂၉၄/၉၃ အရက်ထိမသမီးအဖြစ် မွေးစားခဲ့ကြောင်း၊ ဖခင် ဦးအောင်မြင့်သည် ရန်ကုန်မြို့၊ တာမွေမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက် အမှတ် ၃ (က)၊ မြေကွက်အမှတ် ၄၅၊ ပဉ္စမတန်းမြေအမျိုးအစား၊ ဧရိယာ ၅၈ ပေ x ၁၀ လက်မ-၂၅ ပေရှိ ဂရန်မြေကွက်နှင့် ၎င်းမြေကွက်ပေါ်ရှိ ဆောက်လုပ်ထားသော အမှတ် (၃၇)၊ ဗျိုင်းရေအိုးစဉ်လမ်း၊ ဗျိုင်းရေအိုးစဉ် ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဟုခေါ်တွင်သော နှစ်ထပ်တိုက်တစ် လုံးကို ၁၆-၁၀-၄၇ ရက်စွဲပါ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူပြီး မြေငှားဂရန် တွင်လည်း အမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် ဦးအောင်မြင့် နှင့်ညီနှစ်ဝမ်းကွဲတော်စပ်ပြီး ဦးအောင်မြင့်ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ၁၆-၁-၈၈ နေ့ တွင် နှစ်ထပ်တိုက်၏ မြေညီထပ်အခန်းသို့ ရောက်ရှိနေထိုင်ကြောင်း၊ ဦးအောင်မြင့်သည် တရားပြိုင်အပေါ် ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၅၀/၁၉၉၈ အရ အခမဲ့ဖယ်ရှားပေးစေလိမ့်စွဲဆိုရာ အနိုင်ရရှိသော်လည်း တရားပြိုင်က မကျေနပ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၃၉/၂၀၀၁ တွင် အယူခံတင်သွင်းရာ အခမဲ့နေထိုင်ကြောင်း သက်သေထင်ရှားမပြနိုင်၍ မူလခရိုင်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ခဲ့ကြောင်း၊ တရားလိုသည် မြန်မာလေ့

ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ကွယ်လွန်သူ ဦးအောင်မြင့် ကျန်ရစ်သော တရားပြိုင် နေထိုင်ရာအခန်းအပါအဝင် ဖော်ပြပါမြေကွက်နှင့် နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး၏ အကျိုးခံစားခွင့်များကို အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ တရားပြိုင်သည် ဦးအောင်မြင့် ကျန်ရစ်သောအမွေပစ္စည်းအရပ်ရပ်တွင် အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိသူမဟုတ်သောကြောင့် အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် ဆိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်ရှိသူ မဟုတ်ကြောင်း၊ တရားလို၏ဖခင် ဦးအောင်မြင့်မှ တရားပြိုင်အား ၂၀-၃-၉၈ နေ့တွင် ဖယ်ရှားပေးရန် တောင်းဆိုရာ လက်မခံသောကြောင့် အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်သောအခန်းကို လက်ရောက်ရရန် လိုအပ်လာကြောင်း ဖော်ပြ၍ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ရလိုမှုစွဲဆိုသည်။

ချေလွှာတွင် အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ဦးအောင်မြင့် အမည်ပေါက် ပိုင်ဆိုင်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ငြင်းဆိုရန်မရှိကြောင်း၊ ဦးအောင်မြင့်နှင့် တရားပြိုင်တို့သည် ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ်သဖြင့် နှစ်ဦးသဘောတူချက် ဖြင့် တရားပြိုင်က အဆိုပါနှစ်ထပ်တိုက်ကို တရားပြိုင်၏ငွေဖြင့် ဆောက် လုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တိုက်ဆောက်လုပ်ပြီးသည့်အခါတွင် တရားပြိုင်၊ မြေညီထပ်တွင် နေထိုင်ရန်နှင့် ဦးအောင်မြင့်က ပထမထပ်တွင် နေထိုင်ရန် သဘောတူခဲ့ကြကြောင်း၊ ၁၆-၁၂-၈၇ နေ့တွင် တိုက်၏မြေညီထပ်သို့ တရားပြိုင်နှင့်မိသားစု ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အရှေ့ပိုင်းခရိုင် တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၅၀/၉၈ တွင်ဦးအောင်မြင့်၏ခွင့်ပြုချက် မရှိဘဲ ၁၆-၁-၈၈ ရက်နေ့ နံနက်စောစောကြီး ပြောင်းလာပါသည်ဟု ဦးအောင်မြင့်ကိုယ်တိုင် ထွက်ဆိုအစစ်ခံခဲ့ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင် သည် အချင်းဖြစ်တိုက်၏ မြေညီထပ်တွင် ဦးအောင်မြင့်၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ၎င်း၏ပထမအယူခံ မှုတွင် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ဦးမြင့်ဦးတို့ ဝင်ရောက်နေထိုင်ခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ တရားလို ဦးအောင်မြင့်က သူ၏ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ ဝင်ရောက် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်ဟုဆိုသော ထွက်ဆိုချက်ကိုကောက်လျှင် တရားပြိုင် ဦးမြင့်ဦး တင်ပြသကဲ့သို့ သူ့ငွေနှင့်ဆောက်ခဲ့သောအိမ်ဖြစ်၍ ဤသို့ ပိုင်စိုး ပိုင်နင်း ဦးအောင်မြင့်ခွင့်ပြုချက်မယူဘဲ ဝင်ရောက်နေထိုင်ခဲ့သည်ဟူ၍ပင် ကောက်ယူနိုင်သည့် အခြေအနေရှိသည်ကို ဤအမှုတွင် သုံးသပ်တွေ့ရှိရ သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အချင်းဖြစ်တိုက်မှာ တရားပြိုင် ဆောက်လုပ်သောတိုက်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် တရားပြိုင်က အချင်းဖြစ်တိုက်၏ မြေညီထပ်တွင် ၁၆-၁-၈၈ ရက်နေ့မှစတင်၍ ဦးအောင်မြင့်အား ဆန့်ကျင်

၂၀၀၂
ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး

လက်ရှိထား၍ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုမှာ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်နေကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမပထမ အယူခံမှုအမှတ် ၃၉/၂၀၀၁ တွင် အချင်းဖြစ်တိုက်မှာ တရားပြိုင်ဆောက်လုပ်သည့် တိုက်ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းနှင့် တရားပြိုင်က ၁၆-၁-၈၈ ရက်နေ့မှစ၍ တရားလိုအားဆန့်ကျင်၍ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း နေထိုင်သည်ဆိုခြင်းမှာ မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်တိုက်ကို တရားပြိုင်၏ငွေဖြင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သဖြင့် တရားပြိုင်ကသာ ပိုင်ဆိုင်သောကြောင့် တရားလိုသည် ဤအမှုကို စွဲဆိုရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၅၀/၉၈ တွင် ဦးအောင်မြင့်ကိုယ်တိုင်၏ ထွက်ဆိုချက်သည် ဤအမှုတွင် နှုတ်ပိတ်ပြီးဖြစ်ကြောင်းချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၃၉/၂၀၀၁ တွင် ချမှတ်သည့် စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ (သက်သေခံ-၁) နှင့် ဦးအောင်မြင့်၏ ထွက်ဆိုချက် (သက်သေခံ-၂) တို့အရ ၁၆-၁-၈၈ နေ့မှစ၍ ကာလစည်းကမ်းသတ်ရေတွက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကာလစည်းကမ်းသတ် (၁၂) နှစ်ကျော်လွန်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ အမှုကိုပလပ်လိုက်သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက တိုင်းတရားရုံးသည် ပဏာမငြင်းချက် (၂) ရပ်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ သက်သေခံချက်ရယူပြီးမှ အဆုံးအဖြတ်ပြုမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ သက်သေခံချက်ရယူရာတွင် တရားလိုကိုသာ စစ်ဆေးရသေးကြောင်း၊ တရားလိုသက်သေများကို ပြည့်စုံအောင် မစစ်ဆေးရသေးကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ အရ တရားပြိုင်၏လျှောက်ထားမှုကို လက်ခံဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ ဆန္ဒစောလွန်းရာရောက်သည့်ပြင် ဥပဒေလုပ်ထုံးလုပ်နည်းနှင့်လည်း ညီညွတ်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံးသည် ဦးအောင်မြင့်၏ ထွက်ဆိုချက်တစ်ရပ်လုံးကို မယူဘဲ အယူခံတရားပြိုင်ကသာရစေမည့် အချက်ကိုသာကွက်၍ အမှုကို ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊ ဦးမြင့်ဦးသည် ဦးအောင်မြင့်သဘောမတူဘဲ ဦးအောင်မြင့်၏ဆန္ဒကိုဆန့်ကျင်၍ ဝင်ရောက်နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ဦးအောင်မြင့်၏မိတာ၊ တယ်လီဖုန်းတို့ကို သုံးစွဲခွင့်ပြုထားခြင်းက ဆန့်ကျင်လက်ရှိထားသည့်သဘောကို မဆောင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်ပြီဟု ကောက်ယူခြင်းမှာ မှန်ကန်ခြင်းမရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ အရအမှုတွင် ဥပဒေငြင်းချက်၊ အကြောင်းချင်းရာငြင်းချက်နှစ်ရပ်ရှိရာ ဥပဒေငြင်းချက်ကိုသာ စစ်ဆေးစီရင်ခြင်းဖြင့် အမှုတစ်ခုလုံးကို ဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုဖြစ်စေ ပြီးပြတ်အောင်စစ်ဆေးနိုင်မည်ဟု တရားရုံးကထင်မြင်လျှင် ပထမဦးစွာ စစ်ဆေးစီရင်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ညွန့်ညွန့်ခင် နှင့် ဒေါ်အိမ်ကြည်အမှု^(၁) တွင်ဥပဒေငြင်းချက် သက်သက်ဖြစ်သော အငြင်းထွက်ပြဿနာကို ဦးစွာအဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်း ဖြင့် မလိုဘဲအမှုကို ကြန့်ကြာစွာခုခံနေရသော ဒုက္ခမှကင်းစေရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ ကရည်ရွယ်ကြောင်း၊ ဒေါ်မြရင်ပါ ၅ နှင့် ဒေါ်စောအမှု^(၂) တွင်အဓိကကျသော အခြေခံဖြစ်သော တစ်မှုလုံး၏ အနိုင်အရှုံးကို ဆုံးဖြတ်နိုင်သော ပထမငြင်းချက်ပေါ်တွင် ရုံးကအဆုံးအဖြတ်ပေးလျှင် ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို အယူခံဝင်ကာ အယူခံရုံးသုံးသပ်ချက်ကို မကျေနပ်သူက နောက်ထပ်ဆက်လက်၍ အခွင့်ထူးအယူခံဝင်ခွင့်ကိုပင် လျှောက်ထားနိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးက ဒေါ်မြရင်ပါ ၅ နှင့် ဒေါ်စောအမှု^(၂) ကိုရည်ညွှန်း၍ ကာလစည်းကမ်းသတ်ထက်ကျော်လွန်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ လမ်းညွှန်စီရင်ထုံးအရလည်းကောင်း၊ ဥပဒေအရလည်းကောင်း မှန်ကန်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်က အဓိကအားဖြင့်ထုချေသည်မှာ ဦးအောင်မြင့်နှင့် တရားပြိုင်တို့ နှစ်ဦးသဘောတူညီချက်ဖြင့် တရားပြိုင်က တရားပြိုင်၏ငွေဖြင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တိုက်ဆောက်လုပ်ပြီးသည့်အခါ တရားပြိုင်က မြေညီထပ်တွင် နေထိုင်ရန် ဦးအောင်မြင့်က ပထမထပ်တွင် နေထိုင်ရန် သဘောတူခဲ့ကြောင်း၊ တိုက်အကြမ်းထည်ပြီးသွားသည့် ၁၆-၁၂-၈၇ နေ့တွင် တိုက်မြေညီထပ်သို့ တရားပြိုင်နှင့်မိသားစု ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၅၀/၉၈ တွင် ဦးအောင်မြင့်ကိုယ်တိုင် အစစ်ခံချက် (သက်သေခံ-၂) အရလည်းကောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ပထမအယူခံမှုတွင်ဆုံးဖြတ်ချက် (သက်သေခံ-၃) အရလည်းကောင်း အယူခံတရားပြိုင်သည် ၁၆-၁-၈၈ ရက်နေ့မှစ၍ ဦးအောင်မြင့်အား ဆန့်ကျင်လက်ရှိထား၍ နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း။ ဦးအောင်မြင့်၏ ထွက်ဆိုချက်များကို သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၅ အရ

(၁) ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၂၂
 (၂) ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၂၃၂

၂၀၀၂
ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး

အယူခံတရားလိုအနေဖြင့် ငြင်းဆိုခွင့်မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ မူလရုံးက
ယင်းအချက်များကို အထောက်အထားပြု၍ အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသော
အမှုကိုပလပ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်ကြောင်း၊ မူလရုံးတော်သည် ပဏာမငြင်းချက်
နှစ်ရပ်ကို ခြားနားခဲ့သော်လည်း အမှတ် (၃) ငြင်းချက်ဖြစ်သည့် တရားမ
ကြီးမှုအမှတ် ၃၅၀/၉၈ တွင်အချင်းဖြစ်တိုက်နှင့်ပတ်သက်၍ ထုတ်နှုတ်
ဆုံးဖြတ်ခဲ့သောငြင်းချက်အမှတ် (၂) အရအချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို
တရားပြိုင်ပိုင်ကြောင်း မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်နေ၍ အမှုကိုစွဲရန်
အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ဆိုသည်မှာ မှန်သလား ငြင်းချက်ကိုဖြေဆိုဆုံးဖြတ်
ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ဒေါ်လှမြင့် (၄င်း၏ကိုယ်စားလှယ် ဦးအောင်တင်) နှင့်
ဦးရီပါ ၂ အမှု^(၃) တွင် အမှုအနိုင်ရသူအနေဖြင့် ဒီကရီကို အယူခံဝင်ခွင့်
မရှိသောကြောင့် တန်ပြန်ကန်ကွက်လွှာ တင်သွင်းခွင့်မရှိကြောင်း၊
သို့ရာတွင် မိမိတို့အပေါ်နစ်နာစေသည့် အောက်ရုံး၏ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိလျှင်
ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် မှားယွင်းကြောင်း တင်ပြခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဦးမြင့်ဦး၏
ထွက်ချက် (သက်သေခံ-၂) နှင့်ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်
(သက်သေခံ-၁) တို့အရ အချင်းဖြစ်အိမ်ကို တရားပြိုင် ဦးမြင့်ဦးက ၄င်း၏
ငွေဖြင့် ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ခွင့်ပြုချက်
ဖြင့်အခမဲ့နေထိုင်သူအား နှင်လိုမှုတွင် ဆိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်ပြဿနာကို အဓိက
ထား၍ ဆုံးဖြတ်ရန်မဟုတ်သော်လည်း ပိုင်ဆိုင်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ခွင့်ပြု
ချက်ပေးသည့်အမှုတွင်ဖြစ်စေ၊ ဆိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်သည့်အမှုတွင်
ဖြစ်စေ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ပြဿနာနှင့် ဆိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်ပြဿနာကို စိစစ်၍အဆုံး
အဖြတ်ပြုရကြောင်း၊ ယင်းအတိုင်းပင် ဒါဝတ်အီဗရာဟင်ဘိုင်များ (ခ)
အာကီးသားအာမက်ခြားအမှု^(၄) တွင်ဆုံးဖြတ်ထားကြောင်း၊ တရားမကျင့်
ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရလည်းကောင်း၊ ယင်းပုဒ်မ၏
ရှင်းလင်းချက် (၄) အရလည်းကောင်း၊ စီရင်ထုံးများအရလည်းကောင်း
ယခင်စွဲဆိုသောအမှုတွင် ဦးအောင်မြင့်က အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းပိုင်ဆိုင်မှုကို
အခြေခံပြီး အခမဲ့နေထိုင်သူအား နှင်လိုမှုစွဲဆိုခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ဦးအောင်မြင့်
အားဆက်ခံသူ အယူခံတရားလိုအနေဖြင့် ဤအမှုကို စွဲဆိုရန်မီးသေပြီး
ဖြစ်ကြောင်း ထည့်သွင်းဆုံးဖြတ်ပေးရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဦးအောင်မြင့်ကဦးမြင့်ဦးအပေါ် ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး

(၃) ၁၉၉၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၉၈ (၁၀)
(၄) ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၆၅ (စုံညီ)

၂၀၂
ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး

တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၅၀/၉၈ တွင်ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အခမဲ့နေထိုင်သူအား ဖယ်ရှားပေးစေလိုမှုစွဲဆိုသည်။ အမှုအတွင်း ဦးအောင်မြင့် ကွယ်လွန်၍ ဒေါ်မိမိအေးအား တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ထည့်သွင်းသည်။ မူလရုံး တွင် ဒေါ်မိမိအေးအနိုင်ဒီကရီရရှိသော်လည်း ဦးမြင့်ဦးက အယူခံသော အခါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၃၉/၂၀၀၁ တွင် ဒေါ်မိမိအေး၏ အဆိုလွှာကိုပလပ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် ဒေါ်မိမိအေးက ဦးမြင့်ဦးအပေါ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို အခြေခံ၍ ရန်ကုန်မြို့၊ တာမွေမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၃ (က)၊ မြေကွက်အမှတ် (၄၅)၊ ပဉ္စတန်းမြေ အမျိုးအစား၊ ဧရိယာ ၅၈ ပေ ၁၀ လက်မ x ၂၅ ပေရှိ ဂရန်မြေကွက်ပေါ် တွင် ဆောက်လုပ်ထားသော ရန်ကုန်မြို့၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ဗျင်းရေအိုးစင် ရပ်ကွက်၊ ဗျင်းရေအိုးစင်လမ်း၊ အမှတ် (၃၇) ဟုခေါ်တွင်သော နှစ်ထပ် တိုက်၏ မြေညီထပ် (၁) ခန်းအား လက်ရောက်ရလို့မူ စွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဦးမြင့်ဦးက ဦးအောင်မြင့်သည် တာမွေမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက် အမှတ် ၃ (က)၊ မြေကွက်အမှတ် (၄၅)၊ ပဉ္စတန်းမြေအမျိုးအစား၊ ဧရိယာ ၅၈ ပေ ၁၀ လက်မ x ၂၅ ပေရှိ ဂရန်မြေကွက်ကိုဝယ်ယူ၍ အမည်ပေါက် ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ငြင်းဆိုခြင်းမပြုခဲ့ပေ။ သို့ရာတွင် အဆိုပါမြေကွက်ပေါ်ရှိ အမှတ် ၃၇၊ ဗျင်းရေအိုးစင်လမ်း၊ ဗျင်းရေအိုးစင်ရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ဟုခေါ်တွင်သော နှစ်ထပ်တိုက်ကို ဦးအောင်မြင့်ပိုင်ဆိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ ဦးအောင်မြင့်နှင့် တရားပြိုင်တို့မှာ ညီအစ်ကိုဝမ်းကွဲတော်စပ် သဖြင့် နှစ်ဦးသဘောတူညီချက်ဖြင့် အဆိုပါနှစ်ထပ်တိုက်ကို ၎င်း၏ငွေဖြင့် ဆောက်လုပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချေပသည်။

ဒေါ်လှခင်ပါ ၂ နှင့် မသန်းတင်အမှု(၁) တွင် ဤအငြင်းပွား သည့်ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း သက်သေပြရန်တာဝန်ကို သတ်မှတ်ထားသည်ကို သတိပြုသင့်သည်-

“ မြေပေါ်တွင်တည်ရှိသော အဆောက်အအုံသည် မြေရှင်၏ *quid n f lau mu f &rn f Quicquid Plantatur Solo Solo Cedit*) ဆိုသောဥပဒေစကားပုံသည် မြန်မာပြည်နှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်ဟု မဆိုသာပေ။ အမှုကိုလိုက်၍ အကြောင်းခြင်း ရာပေါ်တွင် မူတည်လျက်ကို ဥပဒေစကားပုံသည် အကျုံးဝင်

(၅) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး ၈-၂၄

၂၀၂
ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး

မဝင်ဆိုခြင်းကို ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ဦးဖန်နှင့်တစ်ဦး နှင့် ဒေါ်မြိုင်နှင့်နှစ်ဦးအမှု^(၆) ကို စကားပုံ၏အဓိပ္ပါယ်မှာ လူတစ်ဦးသည် မိမိပိုင်မြေမဟုတ်ဘဲ သူတပါးပိုင်မြေပေါ်တွင် ငွေကြေးအကုန်အကျခံ၍ အိမ်ဆောက်မည်မဟုတ်ဟုဆိုသော အခြေခံသဘောတရားပင်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူတပါး၏မြေပေါ်တွင် ဆောက်လုပ်ထားသောအိမ်သည် မိမိအိမ်ဖြစ်သည်ဟု တစ်ဦးတစ်ယောက်ကစွပ်စွဲလာလျှင် ထိုကဲ့သို့ စွပ်စွဲလာသူက မိမိအိမ်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားအောင်သက်သေပြရန် တာဝန်ရှိသည်။ ”

ဦးမြင့်ဦးက အငြင်းပွားနေသည့် အဆောက်အအုံတည်ရာမြေကို ဦးအောင်မြင့်ပိုင်ကြောင်း ဝန်ခံသော်လည်း ယင်းမြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံကို ၎င်းငွေဖြင့်ဆောက်လုပ်ကြောင်း ငြင်းဆိုသည်ဖြစ်ရာ ထိုအချက်ကို သက်သေထင်ရှားပြရန် တာဝန်မှာ ၎င်းအပေါ်ကျရောက်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ချေပလွှာအပိုဒ် ၄ (က) တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြထားသည်-

၄ (က)။ အချင်းဖြစ်နှစ်ထပ်တိုက်ကို တရားပြိုင်က ငွေစိုက်ထုတ်၍ ဆောက်လုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ တိုက်ဆောက်လုပ်ပြီးသည့်အခါတွင် တရားပြိုင်က မြေညီထပ်တွင် နေထိုင်ရန်နှင့် ဦးအောင်မြင့်က ပထမထပ်တွင်နေထိုင်ရန် သဘောတူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် အယူခံတရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ်တိုက်အိမ်ကို ၎င်းငွေဖြင့်ဆောက်လုပ်ကြောင်း သက်သေပြရန်လိုသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ရာတွင် တရားလို ဒေါ်မိမိအေးတစ်ဦးတည်းသာ စစ်ဆေးပြီးနောက် အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်ဦး လျှောက်ထားသည့်အတိုင်း တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ နှင့်အမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ တို့၏ လုပ်ပိုင်ခွင့်များကို ကျင့်သုံး၍ အယူခံတရားလို စွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

အမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ အရအမှုတွင် ဥပဒေငြင်းချက်နှင့် အကြောင်းချင်းရာငြင်းချက် နှစ်ရပ်ပေါ်ပေါက်ပြီး ဥပဒေငြင်းချက်ကို စစ်ဆေးစီရင်ခြင်းဖြင့် အမှုတစ်ခုလုံးကိုဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုဖြစ်စေ ပြီးပြတ်အောင် ဆုံးဖြတ်နိုင်မည်ဟု တရားရုံးက ထင်မြင်လျှင် ဥပဒေငြင်းချက်ကို

(၆) ၁၉၄၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၂၀၀ (လွတ်တော်)

၂၀၂
ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး

ပထမဦးစွာ စစ်ဆေးစီရင်ရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသဖြင့် ဥပဒေကြမ်းချက်သည် သက်သေခံချက်မယူဘဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်လျှင် တရားရုံးသည် အဆိုပါကြမ်းချက်ကို ကနဦးဆုံးဖြတ်ရန်တာဝန်ရှိသည်။

တိုင်းတရားရုံးသည် အဆိုအချေအရ ကြမ်းချက် (၄) ရပ်ထုတ်နှုတ်ခဲ့သည်။ ယင်းကြမ်းချက်များအနက် ကြမ်းချက်အမှတ် ၂ နှင့် ၃ ကို ပဏာမကြမ်းချက်အဖြစ်သတ်မှတ်၍ နှစ်ဘက်ကြားနာခဲ့သော်လည်း ၉-၁၁-၂၀၀၁ နေ့တွင် ယင်းကြမ်းချက်များကို ပဏာမအဆင့်တွင် မဆုံးဖြတ်ဘဲ သက်သေခံချက်ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် တိုင်းတရားရုံးသည် တရားလိုကိုသာ စစ်ဆေးပြီး အမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ နှင့် အမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ ကိုရည်ညွှန်း၍ ပဏာမကြမ်းချက်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည့်ကြမ်းချက်အမှတ် (၂) ကိုဖြေဆိုပြီး အမှုကိုအပြီးအပြတ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သာမန်အားဖြင့် တရားရုံးသည် မိမိရှေ့တွင် တင်ပြသောကြမ်းချက်များကို မည်သည့်အစီအစဉ်အရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် တာဝန်မရှိချေ။ အမှုကိုဖော်ထုတ်ရာတွင် အများဆုံး အထောက်အကူဖြစ်စေတန်ရာသည်ဟု သဘောရရှိသောနည်းဖြင့် ကြမ်းချက်များကို အဆုံးအဖြတ်ပေးခွင့်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ကြမ်းချက်နှစ်ရပ်ရှိသည်။ အယူခံဝင်နိုင်သောအမှုများတွင် အမှုကိုအပိုင်လိုက် တစ်စစီ စစ်ဆေးဆုံးဖြတ်ခြင်းသည် အမှုကို ကြန့်ကြာစေပြီး တစ်မှုတည်းတွင် အယူခံများထပ်တလဲလဲ ပေါ်ပေါက်စေသည်ဖြစ်၍ တရားရုံးသည် ဖြစ်နိုင်သမျှထုတ်ထားသော ကြမ်းချက်အားလုံးကို အဆုံးအဖြတ်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ နောက်ခွဲကြမ်းချက်တစ်ရပ်မှာ အမိန့် ၁၄၊ နည်းဥပဒေ ၂ တွင်ပါရှိသည်။ ဥပဒေကြမ်းချက်များသည် အမှု၏အခြေအမြစ်နှင့်သက်ဆိုင်ပြီး သက်သေခံချက်မယူဘဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးနိုင်လျှင် တရားရုံးသည် အဆိုပါကြမ်းချက်များကို ကနဦး ဆုံးဖြတ်ရန်တာဝန်ရှိသည်။

ယခုအမှုတွင် တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုကို စစ်ဆေးပြီးနောက် အမှုကို အပြီးအပြတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ သက်သေခံချက်မယူဘဲ အဆုံးအဖြတ်ပေးခြင်းမဟုတ်သည့်အတွက် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ အရဆုံးဖြတ်ခြင်းမဟုတ်ပေ။ သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းတရားရုံး၏ အဆုံးအဖြတ်သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ အရ ၎င်းဆုံးဖြတ်ခြင်းဟုတ် မဟုတ် ဆက်လက်စိစစ်ရန်လိုပေသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၅ ၎င်းခေါင်းစဉ်မှာ ပထမအကြိမ်

၂၀၀၂
ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး

အမှုကြားနာသောရက်တွင် စီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ တွင်အောက်ပါအတိုင်း ပြဌာန်းထားသည်-

၃။ (၁) အမှုသည်တို့မှာ ဥပဒေပြဿနာ သို့မဟုတ် အကြောင်းခြင်းရာ ပြဿနာတစ်စုံတစ်ရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားလျက် ရှိပြီး ဤဥပဒေတွင် အထက်ကပြဌာန်းထားသည့်အတိုင်း တရားရုံးက ငြင်းချက်ထုတ်ပြီးသောအခါ အမှုတွင် အဆိုပါငြင်းချက်များ အနက်အမှုကိုစီရင်ဆုံးဖြတ်ရေးအတွက် လုံလောက်မည်ဖြစ်သည့် ငြင်းချက်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမှုသည်များက လတ်တလောတင်ပြနိုင်သည့် လျှောက်လဲချက် သို့မဟုတ် သက်သေခံချက်ထပ်မံ တင်ပြရန် မလိုအပ်တော့ကြောင်းနှင့် အမှုကိုချက်ချင်းဆက်လက် ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် တရားမျှတမှု ကင်းမဲ့မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျေနပ်လျှင် တရားရုံးသည် အဆိုပါငြင်းချက်ကို ဆုံးဖြတ်၍ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်သည်။ သမ္မာန်စာကို ငြင်းချက်ထုတ်ရန် အတွက်သာ ထုတ်ဆင့်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ၊ အမှုကိုအပြီးအပြတ်ဆုံးဖြတ်ရန် ထုတ်ဆင့်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ ငြင်းချက်များအပေါ် တွေ့ရှိချက်မှာ အမှုစီရင်ဆုံးရေးအတွက်လုံလောက်လျှင် တရားရုံးသည် ယင်းတွေ့ရှိချက်နှင့်အညီ စီရင်ချက်ချမှတ်ပေးနိုင်သည်။

သို့ရာတွင် သမ္မာန်စာကို ငြင်းချက်ထုတ်ရန်အတွက်သာ ထုတ်ဆင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လျှင် အမှုသည်များ သို့မဟုတ် ၎င်းတို့၏ ရှေ့နေများသည် တရားရုံးတွင် ရောက်ရှိနေကြပြီး ၎င်းတို့အနက် မည်သူကမျှ ကန့်ကွက်ခြင်းမပြုမှသာ အထက်ဆိုခဲ့သည့်စီရင်ချက်ကို ချမှတ်ပေးနိုင်သည်။

၃။ (၂) ငြင်းချက်များအပေါ် တွေ့ရှိချက်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရန် လုံလောက်ခြင်းမရှိလျှင် တရားရုံးသည် အမှုကိုထပ်မံကြားနာရန် ရွှေ့ဆိုင်းချိန်းဆိုရမည့်အပြင် အမှုတွင် လိုအပ်သော နောက်ထပ် သက်သေခံချက် တင်ပြရန်ဖြစ်စေ၊ လိုအပ်သည့်အတိုင်း ထပ်မံ လျှောက်လဲရန်ဖြစ်စေ ရက်တစ်ရက်ကိုလည်း သတ်မှတ်ပေးရမည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ (၁) အရ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် အောက်ပါအင်္ဂါရပ်များနှင့် ညီညွတ်ရန်လိုသည်-

- (၁) အမှုသည်တို့မှာ ဥပဒေပြဿနာ သို့မဟုတ် အကြောင်းချင်းရာပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အငြင်းပွားလျက်ရှိခြင်း၊
- (၂) အငြင်းပွားလျက်ရှိသော ပြဿနာများကို စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် ငြင်းချက်များထုတ်ထားခြင်း၊
- (၃) အမှုကိုစီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် လုံလောက်မည်ဖြစ်သည့် ငြင်းချက်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမှုသည်များက လျှောက်လဲချက် သို့မဟုတ် သက်သေခံချက် လတ်တလော တင်ပြနိုင်ခြင်း၊
- (၄) ထို့အပြင် အမှုသည်များက နောက်ထပ်လျှောက်လဲချက် သို့မဟုတ် သက်သေခံချက်တင်ပြရန်မလိုအပ်တော့ခြင်း၊
- (၅) အမှုကို ချက်ချင်းဆောင်ရွက်ခြင်းဖြင့် တရားမျှတမှုကင်းမဲ့မည်မဟုတ်ကြောင်း တရားရုံးက ကျေနပ်ခြင်း၊
- (၆) ငြင်းချက်အပေါ်တွေ့ရှိချက်မှာ အမှုစီရင်ဆုံးဖြတ်ရေးအတွက် လုံလောက်ခြင်း၊
- (၇) သမ္မာန်စာကို ငြင်းချက်ထုတ်ရန်အတွက် ထုတ်ဆင့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်လျှင် စီရင်ချက်ချမှတ်နိုင်ရန် အမှုသည်များ သို့မဟုတ် ၎င်းတို့၏ရှေ့နေများအနက် မည်သူကမျှ ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုခြင်း။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ တွင်ပြဌာန်းထားသည့် အင်္ဂါရပ်များနှင့် ပြည့်စုံညီညွတ်လျှင် တရားရုံးသည် နောက်ထပ်သက်သေခံချက်များ ထပ်မံရယူခြင်းမပြုဘဲ အမှုကိုစီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ကြောင်း အငြင်းပွားရန်မရှိပေ။ သို့ရာတွင် ယင်းသို့စီရင်ဆုံးဖြတ်နိုင်ရန် လိုအပ်သောငြင်းချက်များအတွက် အမှုသည်များက သက်သေခံချက်များ တင်ပြနိုင်သည့်အပြင် နောက်ထပ်သက်သေခံချက် တင်ပြရန် မလိုအပ်တော့ကြောင်း၊ ယင်းသို့အမှုကို ချက်ချင်းစီရင်ဆုံးဖြတ်ခြင်းအားဖြင့် တရားမျှတမှုကင်းမဲ့ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း ပေါ်ပေါက်ရန်လိုပေသည်။

ယခုအမှုတွင် တိုင်းတရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့် ငြင်းချက်အမှတ် (၂) မှာ အမှုကိုစီရင်ဆုံးဖြတ်ရန်အတွက် လုံလောက်သည့်ငြင်းချက်ဖြစ်သည်မှန်သော်လည်း ယင်းငြင်းချက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ နှစ်ဘက်အမှုသည်တို့က ပြည့်စုံလုံလောက်သည့် သက်သေခံချက်များ တင်ပြခြင်းမရှိသေးပေ။

၂၀၀၂
ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး

ထို့ပြင် တိုင်းတရားရုံးက တရားလိုကိုသာ စစ်ဆေးပြီး တရားလိုပြသက်သေ
များကို တင်ပြခွင့်မပြုဘဲနှင့် တရားလိုစွဲဆိုသည့်အမှုကို ပလပ်ကြောင်း
ချက်ချင်းစီရင်ချက်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားလိုအတွက် တရားမျှတမှု ရရှိ
ခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၈ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အမှုကြား
နာရန် သတ်မှတ်သောနေ့တွင် စတင်ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိသော အမှုသည်က
မိမိအမှုကိုတင်ပြရသည်။ ထို့နောက် ၎င်းကသက်သေထင်ရှားပြသရန်
တာဝန်ရှိသော ငြင်းချက်များကို ထောက်ခံသည့် သက်သေအထောက်
အထားများကို တင်ပြရမည်ဖြစ်သည်။ အခွင့်အရေးမှာ ဥပဒေအရ
ပေးအပ်ထားသည့် အခွင့်အရေးဖြစ်သည်။ တရားလိုကို စစ်ဆေးပြီးနောက်
တရားလိုပြသက်သေများကို တင်ပြခွင့်မပေးဘဲ ချက်ချင်းစီရင်ချက်ချမှတ်
ခြင်းမှာ ဥပဒေအရ အမှုသည်တို့အား ပေးအပ်ထားသည့်အခွင့်အရေးကို
ပိတ်ပင်ရာရောက်သည်။ ထို့ကြောင့် အမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်
လည်း ကိုက်ညီသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်
ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ နှင့် အမိန့် ၁၅၊ နည်း ၃ အရအမှုကို
ဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းသည်။

ဤစီရင်ချက်ကို အဆုံးမသတ်မီ ဖော်ပြလိုသည့်အချက်မှာ အယူခံ
တရားပြိုင်၏ရှေ့နေက တိုင်းတရားရုံးသည် ပဏာမငြင်းချက် ၂ ရပ်ကို
ကြားနာခဲ့သော်လည်း ငြင်းချက်အမှတ် (၃) ကိုဖြေဆိုခြင်းမပြုဘဲ အယူခံ
တရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်ခဲ့ခြင်းမှာ အယူခံတရားပြိုင်အား နစ်နာ
စေသည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် ငြင်းချက်အမှတ် (၃) ကိုဖြေဆိုဆုံးဖြတ်ရန်
လျှောက်ထားသည့်ကိစ္စဖြစ်သည်။

ငြင်းချက်အမှတ် (၃) မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်သည်-

၃။ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၅၁/၉၈ တွင်အချင်းဖြစ်တိုက်
နှင့်ပတ်သက်၍ ထုတ်နှုတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ငြင်းချက်
၂ အရ အချင်းဖြစ်တိုက်အိမ်ကို တရားပြိုင်ပိုင်ကြောင်း
မီးသေ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်နေ၍ ဤအမှုကိုစွဲဆိုရန်
အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ဆိုသည်မှာ မှန်သလား။

ဖော်ပြပါတရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၅၁/၉၈ မှပေါ်ပေါက်သော
ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမအယူခံမှုအမှတ် ၃၉/၂၀၀၁ တွင် တိုင်း

တရားရုံးက အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်ထားသည်-

၂၀၀၂
ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး

“ x x x x x x

ဤအမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေကို မည်သူပိုင် မပိုင်၊ အချင်းဖြစ်အိမ်ကို မည်သူဆောက် မဆောက်။ မည်သူ့ငွေပါ မပါ စသည်ဖြင့် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန် သက်သေခံ ဥပဒေပုဒ်မ ၅ အရ စပ်ဆိုင်သောအချက်မဟုတ်ပေ။ အဓိကအဆုံးအဖြတ်ပြုရမည့်အချက်မှာ တရားပြိုင်သည် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် တရားလို၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ခြင်းဟုတ် မဟုတ် ဆိုသောအချက်ဖြစ်သည်။ တရားပြိုင်သည် တရားလိုက ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ဝင်ရောက်နေထိုင်သည်ဆိုသောအချက်ကို တရားလိုက သက်သေပြနိုင်လျှင် တရားလိုနိုင်မည်။ သက်သေမပြနိုင်လျှင်ရှုံးမည်။ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်ဥပစာကို တရားလိုပိုင်သည်ဟုသက်သေပြနိုင်ရုံဖြင့် မနိုင်နိုင်ပေ။

x x x x x x

ထို့နောက် တိုင်းတရားရုံးက အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက်သုံးသပ်သည်-

“ သို့ဖြစ်၍ ဤအမှုတွင် တရားလို ဦးအောင်မြင့်က တရားပြိုင်ဦးမြင့်ဦးအား အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် အခမဲ့ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားခဲ့ကြောင်း သက်သေထင်ရှားမပြနိုင်သဖြင့် တရားလိုစွဲဆိုသော အမှုမှာအောင်မြင်ရန်အကြောင်းမရှိတော့ပေ။ သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၁ အရ သက်သေထင်ရှားမပြနိုင်သဖြင့် ပလပ်ရန်သာရှိသည်။”

ထို့ကြောင့် ဦးအောင်မြင့်က ဦးမြင့်ဦးအား ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားကြောင်း သက်သေထင်ရှားမပြနိုင်၍ အမှုကို ပလပ်ခဲ့ကြောင်းမြင်သာသည်။

ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားသူအား နှင်လိုမှုတွင် တရားလိုသည် တရားပြိုင်အား ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထား မထားဆိုသည့်အချက်သည် အဓိကဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။ ယင်းအမှုမျိုးတွင် တရားလိုသည် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားသည့်ဥပစာကိုပိုင် မပိုင် ဆုံးဖြတ်ရန် မလိုပေ။

ဒေါ်မိမိအေးက ဦးမြင့်ဦးအပေါ် စွဲဆိုသည့်အမှုမှာ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်သော တိုက်ခန်းအား လက်ရောက်ရလိုမှုဖြစ်သည်။ ထိုအမှုတွင်

၂၀၀၂
ဒေါ်မိမိအေး
နှင့်
ဦးမြင့်ဦး

တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်ခြင်းရှိ မရှိ စိစစ်ရန်ဖြစ်သည်။ အမွေဆက်ခံပိုင်ဆိုင်မှု လက်ရောက်ရနိုင်မည်ဖြစ် သည်။ လက်ရောက်ရလိုမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့်အကြောင်းအရာများနှင့် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်ထားသူအား နှင်လိုမှုတွင် ဆုံးဖြတ်ရမည့်အကြောင်းအရာ များသည် တူညီခြင်းမရှိချေ။

တရားရုံးသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၄၊ နည်း ၂ အရ အမှု၏အခြေအမြစ်နှင့်သက်ဆိုင်ပြီး သက်သေခံချက်မယူဘဲ ဆုံးဖြတ်ပေး နိုင်သည့် ဥပဒေငြင်းချက်များကို ကနဦး ဆုံးဖြတ်ရန်တာဝန်ရှိသည်။

သို့ရာတွင် တိုင်းတရားရုံးသည် ဥပဒေငြင်းချက်ဖြစ်သော ပဏာမ ငြင်းချက်အမှတ် (၃) ကိုသက်သေခံချက်များ ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ထားသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားပြိုင်ရှေ့နေက တင်ပြသော ငြင်းချက် အမှတ် (၃) နှင့်စပ်လျဉ်း၍ တိုင်းတရားရုံးက ၉-၁၁-၂၀၀၁ နေ့တွင် သက်သေခံချက်ရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည့်အတိုင်း တိုင်းတရားရုံးသည် ကျန်ငြင်းချက်များနှင့်အတူ ဆုံးဖြတ်ရန်ဖြစ်သည်။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံကိုခွင့်ပြု၍ တိုင် တရားရုံး၏ ၃၀-၄-၂၀၀၂ ရက်စွဲပါအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင် တရားရုံးအား မူလအမှတ်ဖြင့်ပင် အမှုကိုဆက်လက်စစ်ဆေးပြီး ဥပဒေ နှင့်အညီ စီရင်ဆုံးဖြတ်ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ်ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
အောက်တိုဘာလ
၂၅ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသောဦးထွန်းရှင်နှင့်ဦးချစ်လွင်တို့၏ရှေ့တွင်

ဒေါ်မူမူ (ခ) ဒေါ်ကျင်သန်း
နှင့်
ဦးလှသိန်းပါ ။*

ကွယ်လွန်သူကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်းရန်အတွက် ကွယ်လွန်သူ၏တူ၊ တူမများ၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူအမည်ဖြင့် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းရှိမရှိ။ ကွယ်လွန်သူတွင် ဝရန်မြေတစ်ကွက်ကျန်ရစ်သည်။ ကွယ်လွန်သူ၏တူ၊ တူမများက ကွယ်လွန်သူနှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ခြင်းမရှိသူအား ကိုယ်စားလှယ်စာ လွှဲအပ်ထားသည်။ ထိုသူက ကွယ်လွန်သူ၏တူ၊ တူမများအမည်ဖြင့် မဟုတ်ဘဲ ၎င်း၏အမည်ဖြင့် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားရာ ထိုသူအား အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးနိုင် မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်သည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်၍ ၎င်းကွယ်လွန်ချိန်တွင် ကျန်ရစ်ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး စီမံထိန်းသိမ်းရန် လိုအပ်ကြောင်း အမှုတွင်ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့သော် အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၈ (၁) အရ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားသူသည် ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေတစ်ရပ်လုံးကိုဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုဖြစ်စေ ရထိုက်သူဖြစ်ရမည်။

မူလတရားရုံးက ဦးလှသိန်းအား ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏ ကျန်ရစ်ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပြီး ယင်းအမိန့်ကို တရားရုံးချုပ်က အတည်ပြုခဲ့သည်။ ထိုသို့မူလရုံး

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၀
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၆၁ တွင်ချမှတ်ထားသော ၅-၁၂-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

၂၀၀၂
ဒေါ်မူမူ (ခ)
ဒေါ်ကျင်သန်း
နှင့်
ဦးလှသိန်း
ပါ ၂

နှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းသည် ဦးတိတ်၏တူ၊ တူမများက ဦးလှသိန်းအား အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားရန်အတွက် အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ ပေးအပ်ပြီး ဦးတိတ်၏ကျန်ရစ်သော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးတွင် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားရယူရန် ဦးလှသိန်းအား တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည် ဟု တင်ပြချက်အပေါ် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

သို့ရာတွင် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားသူ ဦးလှသိန်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်နှင့် သွေးသားတော်စပ်သူမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဦးလှသိန်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏တူမ ဒေါ်ကျင်ကြူး၏ ခင်ပွန်းသာဖြစ်ပြီး ဒေါ်ကျင်ကြူး သက်ရှိထင်ရှားရှိနေချိန်တွင် ဦးတိတ်နှင့် သွေးသားတော်စပ်မှုမရှိသည့် ဦးလှသိန်းသည် ဦးတိတ်၏အမွေကိုဆက်ခံထိုက်သူမဟုတ်ချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ကွယ်လွန်သူဦးတိတ်၏ အမွေကိုဆက်ခံခွင့်မရှိသူ ဦးလှသိန်းမှ ဦးတိတ်ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းကို ထိန်းသိမ်းရန် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားခြင်းကို မူလရုံးက ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းသည် အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၈ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း သုံးသပ်တွေ့ရှိရသည်။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးစောဟန်ဝင်း
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ၁။ ဦးစံမြင့်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
၂။ ကိုယ်တိုင် (မလာ)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးတွင် ဦးလှသိန်းက ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏ ကျန်ရစ်ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားရာ ဒေါ်မူမူ (ခ) ဒေါ်ကျင်သန်းနှင့် ဦးကြည်အေးတို့က ကန့်ကွက်ကြသဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈၁၁/၉၈ ဖြင့်ပြောင်းလဲဖွင့်လှစ်စစ်ဆေးပြီးနောက် လျှောက်ထားသူ ဦးလှသိန်းအား အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးသည့်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းအမိန့်အပေါ် ဒေါ်မူမူ (ခ) ဒေါ်ကျင်သန်းက မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင်

၂၀၀၂
 ဒေါ်မူမူ (ခ)
 ဒေါ်ကျင်သန်း
 နှင့်
 ဦးလှသိန်း
 ပါ ၂

တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၆၁/၂၀၀၁ ဖြင့် အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့သော်လည်းအောင်မြင်ခြင်းမရှိခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့်ဒေါ်မူမူ (ခ) ဒေါ်ကျင်သန်းက ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရအထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုရန် တရားရုံးချုပ်တွင် လျှောက်ထားခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ်က အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာနိုင်ရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏ ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းများအတွက် ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏တူ၊ တူမများ၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူဖြစ်ပြီး တူမတစ်ဦး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးလှသိန်း အမည်ဖြင့် အမွေထိန်းလက်မှတ်ဘုတ်ပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းရှိ မရှိ။ ”

ထိုအမှုတွင် အမွေထိန်းက ကွယ်လွန်သူကျန်ရစ်သောပစ္စည်းများအတွက် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားရာတွင် ဦးတိတ်သည် ၄င်း၏ဦးလေးတော်စပ်၍ ၁၃-၅-၉၈ နေ့၌ အမှတ် ၁၀၇/အေ၊ ကျောက်မြောင်းလမ်း၊ ကျောက်မြောင်းရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးတိတ်၏ဇနီး ဒေါ်မြဝင်းသည် ၂၈-၂-၉၃ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်၍ ၄င်းတို့တွင် သားသမီးထွန်းကားခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ဦးတိတ်ကွယ်လွန်ချိန်တွင် ရန်ကုန်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ မြေတိုင်းအမှတ် (၃အေ-၃)၊ မြေကွက်အမှတ် ၃၇၊ မြေဧရိယာ ၂၅ ပေ x ၅၇ ပေ ၃ လက်မ ရှိမြေကွက်နှင့် မြေကွက်ပေါ်ရှိ အမှတ် ၂၁၊ ဗျိုင်းရေအိုးစင်လမ်း၊ ဗျိုင်းရေအိုးစင်ရွာမရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်းဟုခေါ်တွင်သော ဆောက်လုပ်ဆဲ ၈ ထပ်ကန်ထရိုက်တိုက် အဆောက်အဦးနှင့် ဒဂုံမြို့သစ် (တောင်ပိုင်း) မြို့နယ်၊ မြေတိုင်းရပ်ကွက်အမှတ် ၂၀/က၊ မြေကွက်အမှတ် ၁၃၆/က ဟုခေါ်တွင်သော ၈ရန်မြေကွက်တစ်ကွက် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးတိတ်ကွယ်လွန်ချိန် ၄င်း၏အစ်ကိုအရင်းမှမွေးသော ဒေါ်ကျင်ကြူး၊ ဦးအောင်ညွန့်၊ ဒေါ်မေမေခင်၊ ဒေါ်တင်တင်လှိုင်၊ ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း၊ ဒေါ်လှလှဝင်းနှင့် ဒေါ်မိမိငယ်တို့သည် ဦးတိတ်၏ နီးစပ်ရာဆွေမျိုးများအဖြစ်ကျန်ရစ်ပြီး ၄င်းတို့က လျှောက်ထားသူအား အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာလွှဲအပ်ထား၍ ဦးတိတ်၏ကျန်ရစ်ပစ္စည်းများကို အုပ်ထိန်းခွင့်လက်မှတ်ရထိုက်ကြောင်း၊ ဦးတိတ်၏သဂြိုဟ်စရိတ်၊ ရရန်၊ ပေးရန် ကြွေးမြီများ ရှင်းလင်းပြီး ရသင့်ရထိုက်သူများကို ခွဲဝေပေးရန် လိုအပ်လျက်ရှိသော

၂၀၀၂
 ဒေါ်မူမူ (ခ)
 ဒေါ်ကျင်သန်း
 နှင့်
 ဦးလှသိန်း
 ပါ ၂

ကြောင့် အမွေထိန်းလက်မှတ် ထုတ်ပေးသင့်ကြောင်း ဖော်ပြလျှောက်ထားသည်။

အမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဒေါ်မူမူ (ခ) ဒေါ်ကျင်သန်းက ၎င်း၏ ချေလွှာတွင် လျှောက်ထားသူ ဦးလှသိန်းသည် ဦးတိတ်၏တူ မဟုတ်ကြောင်း၊ ဦးတိတ်ကွယ်လွန်စဉ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းများအပြင် ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကျန်ရစ်ကြောင်း၊ ဦးတိတ်၏နီးစပ်ရာဆွေမျိုးများအဖြစ် ဦးတိတ်၏အစ်ကို ဦးကျော်စိန် (ကွယ်လွန်)၏ သားသမီးများနှင့် ဦးတိတ်၏ညီမများဖြစ်သည့် ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်းနှင့် အမှတ် (၁) တရားပြိုင် တို့ကို ဖော်ပြခြင်းမရှိဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူဦးလှသိန်းသည် ဦးတိတ်၏ အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိသူမဟုတ်သည့်အတွက် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာရထိုက်သူမဟုတ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ဖော်ပြချေပသည်။

အမှတ် (၂) တရားပြိုင် ဦးကြည်အေးက ၎င်း၏ချေပလွှာတွင် ဦးလှသိန်းသည် ဦးတိတ်၏အစ်ကို ဦးအေးမြင့်၏သမီး ဒေါ်ကျင်ကြူး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဖော်ပြပါမြေကွက်တွင် ဦးတိတ်က မြေရှင်အဖြစ် ဦးကြည်အေးထံမှ ငွေကျပ် ၅ သိန်းနှင့် ၈ ထပ်တိုက်၏ ခေါင်းရင်းခန်း ၈ ခန်းကိုရရှိခဲ့ပြီး ၂၁-၅-၉၇ ရက်စွဲပါ အခန်းအပျောက် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်အရ အမှတ် ၃ နှင့် ၄ အလွှာ တိုက်ခန်း ၂ ခန်းကို ဦးကြည်အေးသို့ ငွေကျပ် ၂၈ သိန်းဖြင့် ရောင်းချခဲ့ပြီးဖြစ်၍ ၎င်းတွင်တိုက်ခန်း ၆ ခန်းသာကျန်ရှိကြောင်း၊ ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်တွင် ညီမအရင်း ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း ကျန်ရှိသဖြင့် နီးစပ်ရာဆွေမျိုးများသည် အမွေခံစားခွင့်မရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဦးလှသိန်းသည် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ မရထိုက်ကြောင်း ဖော်ပြချေပသည်။

မူလတရားရုံးက ကန့်ကွက်သူ ဒေါ်မူမူ (ခ) ဒေါ်ကျင်သန်းသည် ဦးတိတ်၏ ညီမအရင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်မှု မရှိကြောင်း၊ ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်းသည် ဦးတိတ်၏ ညီမအရင်းဖြစ်သော်လည်း အမေရိကန်နိုင်ငံတွင် နေထိုင်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်းနှင့် ဦးတိတ်၏တူ၊ တူမများဖြစ်သော ဒေါ်ကျင်ကြူးပါ ၇ ဦးတို့နှင့် မိသားစု စီမံမှုသဘောတူစာချုပ်ပြုလုပ်၍ ဦးတိတ်၏တူ၊ တူမများဖြစ်သော ဒေါ်ကျင်ကြူးပါ ၇ ဦးတို့က ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာပေးအပ်ထားသော ဒေါ်ကျင်ကြူး၏ခင်ပွန်း ဦးလှသိန်းအား အမွေထိန်းစာ လျှောက်ထားရယူစေခဲ့သောကြောင့် ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏ကျန်ရစ်ပစ္စည်းများအပေါ် ဦးလှသိန်းသည် အမွေ

ထိန်းလက်မှတ်စာ ရထိုက်ကြောင်း၊ သုံးသပ်ချက်အရ ဦးလှသိန်းကို အမွေ ထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

တရားရုံးချုပ်က ဦးတိတ်ကွယ်လွန်စဉ် ကျန်ရစ်ပစ္စည်းများကို ထိန်းသိမ်း၍ စီမံခန့်ခွဲရန်လိုအပ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏ညီမအရင်းဖြစ်သူ ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်းနှင့် တူ၊ တူမအရင်းများကိုယ်တိုင် တူမဒေါ်ကျင်ကြူး၏ခင်ပွန်း ဦးလှသိန်းကို အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားဆောင်ရွက်ရန် တာဝန်ပေးအပ်မှုအပေါ် ဦးလှသိန်းက လျှောက်ထားခဲ့၍ မူလတိုင်းတရားရုံးက အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေအရမှားယွင်းမှုမရှိဟု သုံးသက်ကာ တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုသည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက ဦးတိတ်ကွယ်လွန်သည့် အခါ ဦးတိတ်၏ညီမအရင်း ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်း ကျန်ရှိနေကြောင်း အငြင်းပွားခြင်း မရှိသည့်အခြေအနေတွင် မူလရုံးတရားလို ဦးလှသိန်း၏ အမွေထိန်း လျှောက်လွှာ၌ ဦးတိတ်၏ အနီးစပ်ဆုံးဆွေမျိုးများအဖြစ် ဖော်ပြထားသူ ဒေါ်ကျင်ကြူးပါ ၇ ဦးတို့သည် ဦးတိတ်၏တူ၊ တူမများဖြစ်သော်လည်း ဦးတိတ်ထက်စော၍ ကွယ်လွန်သည့် ဦးတိတ်၏အစ်ကို ဦးအေးမြင့်၏ သား သမီးများဖြစ်သည့်အတွက် ဦးတိတ်ကျန်ရစ်သည့်ပစ္စည်းများအပေါ် ဒေါ်ကျင်ကြူးပါ ၇ ဦးသည် အမွေဆက်ခံခွင့်ရှိသူများ မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလျက်ရှိကြောင်း၊ ထိုအတူ ဒေါ်ကျင်ကြူး၏ခင်ပွန်း ဦးလှသိန်း သည်လည်း ဦးတိတ်၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူမဟုတ်ကြောင်း၊ ကိုယ်တိုင် လျှောက်ထားခြင်းမရှိသူအား အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးခြင်းမပြု နိုင်သဖြင့် ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏ညီမအရင်းဖြစ်သူ ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်းက ဦးလှသိန်းအား ကွယ်လွန်သူဦးတိတ်၏ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက် ထားရန် တာဝန်ပေးချက်အရလည်းကောင်း၊ ဒေါ်ကျင်ကြူးပါ ၇ ဦးတို့က ကိုယ်စားလှယ်လွှဲအပ်သဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဦးလှသိန်းက ၎င်းအမည်ဖြင့် ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားခြင်းအား ခွင့်မပြုနိုင်ကြောင်း၊ ဦးလှသိန်းအနေဖြင့် အမွေထိန်းစာထုတ်ပေးစေရန် ချမှတ်ခဲ့သော တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုသည့် တရားရုံးချုပ်၏ အမိန့်သည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက အမှတ် ၁ အယူခံ တရားပြိုင် ဦးလှသိန်းသည် ဦးတိတ် မကျန်းမာစဉ် စောင့်ရှောက်ပြီး

၂၀၀၂
ဒေါ်မူမူ (ခ)
ဒေါ်ကျင်သန်း
နှင့်
ဦးလှသိန်း
ပါ ၂

၂၀၀၂
 ဒေါ်မူမူ (ခ)
 ဒေါ်ကျင်သန်း
 နှင့်
 ဦးလှသိန်း
 ပါ ၂

ကွယ်လွန်ပြီးနောက် အစဉ်တစိုက် နာရေးကိစ္စအဝဝကို တာဝန်ခံစီစဉ်ခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးတိတ်၏ဆွေမျိုးသားချင်းလည်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးတိတ်၏ညီမအရင်းဟု အငြင်းမပွားသော ဒေါ်ဌေးဌေးဝင်းနှင့် ဦးတိတ်၏တူ၊ တူမအရင်းများကလည်း ဦးလှသိန်းအားပင် အမွေထိန်းလျှောက်စေရန် ရွေးချယ်ခဲ့သည့်သူလည်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုအမှုတွင် ဦးလှသိန်း တစ်ဦးတည်းကသာ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားခဲ့ပြီး အခြားအပြိုင်လျှောက်ထားသူလည်း တစ်စုံတစ်ဦးမျှ မရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူ ဦးလှသိန်းသည် ယခုအခြေအနေတွင် အသင့်တော်ဆုံးသူအဖြစ် ယူဆရပါ၍ ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏ ကျန်ရှိရစ်သောပစ္စည်းအပေါ်တွင် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာရထိုက်သူဖြစ်သည် ဆိုခြင်းမှာမှန်ကြောင်း ဖြေကြားခဲ့သည့် မူလရုံးအမိန့်နှင့် တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်တို့မှာ တစ်စုံတစ်ရာမှားယွင်းမှု မရှိကြောင်း၊ ဦးလှသိန်းသည် ဦးတိတ်၏တူမအရင်းဖြစ်သော မကျင်ကြူး၏ ခင်ပွန်းဖြစ်ကြောင်း၊ မကျင်ကြူးသည် ဦးတိတ်၏အမွေကို ဆက်ခံခွင့်ရှိသူဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးလှသိန်းနှင့် မကျင်ကြူးတို့မှာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာများဖြစ်ကြ၍ မကျင်ကြူး အမွေရပစ္စည်း၌ မကျင်ကြူးက သုံးပုံနှစ်ပုံ၊ ကိုလှသိန်းက သုံးပုံတစ်ပုံ အကျိုးခံစားခွင့်ရှိပေရာ ယခုအမှုမှ လျှောက်ထားသူ ဦးလှသိန်းသည် ဦးတိတ်၏ ကျန်ရစ်ပစ္စည်းနှင့် အလျဉ်းမသက်ဆိုင်သူ မဟုတ်ရကား ၎င်းအားအမွေထိန်းလက်မှတ်ထုတ်ပေးခြင်းသည် မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း၊ ဦးတိတ်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကန်ထရိုက်နှင့်ဆောက်လုပ်လက်စတိုက်အတွက် စာရင်းရှင်းရန်ကိစ္စရပ်များရှိနေခြင်းကြောင့် အမွေထိန်းစာဖြင့် စီမံခန့်ခွဲရန် လိုအပ်မည်ဖြစ်ခြင်းနှင့် အခြားယှဉ်ပြိုင်လျှောက်ထားသူများ မရှိသော အခြေအနေ၌ ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ ညှိနှိုင်းချက်အရ အမွေထိန်းစာလျှောက်ထားသူ ဦးလှသိန်းအား ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အမွေထိန်းစာထုတ်ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းမှုမရှိကြောင်း တွေ့ရှိသုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်သည် မှားယွင်းခြင်းမရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဤအမှုသည် ၁၃-၅-၉၈ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန်သော ဦးတိတ်၏ ကျန်ရစ်ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ဦးလှသိန်းက အမွေထိန်းလက်မှတ်စာရလိုကြောင်း လျှောက်ထားစွဲဆိုမှုဖြစ်သည်။

အမွေထိန်းလက်မှတ်စာထုတ်ပေးခြင်း၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ကွယ်လွန်သူ၏ပစ္စည်းကို လက်ရောက်ရယူနိုင်စေရေး၊ ကွယ်လွန်သူ ရရန်ရှိ

၂၀၀၂
 ဒေါ်မူမူ (ခ)
 ဒေါ်ကျင်သန်း
 နှင့်
 ဦးလှသိန်း
 ပါ ၂

သော ကြွေးမြီများကို ကောက်ခံနိုင်စေရေး၊ ကွယ်လွန်သူ၏ အသုဘစရိတ် နှင့် ကွယ်လွန်သူက ပေးရန်ရှိသည်များကို ပေးဆပ်နိုင်စေရေး၊ ထိုသို့ ပေးဆပ်ပြီးနောက် ကျန်ရစ်သော အမွေပစ္စည်းတို့ကို ကွယ်လွန်သူ၏ မိသားစုဥပဒေ အရ ကွယ်လွန်သူအမွေကို ဆက်ခံထိုက်သူတို့အား ခွဲဝေ ပေးနိုင်စေရေးအတွက် ကွယ်လွန်သူ၏ အခွင့်အရေးကို ဆက်ခံသူတစ်ဦး အား ခန့်ထား ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ဤမူသဘောကို မဝေ နှင့် မသိန်းရင် အမှု^(၁) စီရင်ထုံး တွင် လမ်းညွှန်ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၈ တွင်အောက်ပါအတိုင်း ပြဌာန်း ထားသည်-

- ပုဒ်မ ၂၁၈ (၁) ကွယ်လွန်သူသည် သေတမ်းစာမရေးဘဲ ကွယ် လွန်ခဲ့၍ ဟိန္ဒူ၊ မဟာမေဒင်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်လျှင် ၎င်းတို့၏အမွေထိန်းသိမ်းခွင့်ကို ကွယ် လွန်သူ၏အမွေကို ခွဲဝေရာ၌ သက်ဆိုင်သည့် ဥပဒေသများအရ ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေတစ် ရပ်လုံးကိုဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကိုဖြစ်စေ ရထိုက်သူအား ခွင့်ပြုနိုင်သည်။
- (၂) ထိုသို့ ထိန်းသိမ်းရန်အတွက် ထိုသူများက လျှောက်ထားလာလျှင် ထိုသူတို့၏အနက် တစ် ဦးဦးကိုဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးထက်ပိုသူများကိုဖြစ်စေ မိမိ၏သဘောအတိုင်း အမွေထိန်းသိမ်းခွင့်ပြု ရန်ဖြစ်သည်။
- (၃) ထိုသူများက လျှောက်ထားခြင်းမရှိလျှင် ကွယ် လွန်သူ၏ မြီရှင်အား အမွေထိန်းသိမ်းခွင့်ပြုနိုင် သည်။

ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်သည် မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ဦးဖြစ်၍ ၎င်းကွယ်လွန်ချိန်တွင် ကျန်ရစ်ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး စီမံထိန်းသိမ်း ရန်လိုအပ်ကြောင်း အမှုတွင် ပေါ်ပေါက်သည်။ သို့သော် အမွေဆက်ခံရေး အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၈ (၁) အရ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားသူ သည် ကွယ်လွန်သူ၏ အမွေတစ်ရပ်လုံးကိုဖြစ်စေ၊ တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို

(၁) အောက်မြန်မာပြည်စီရင်ထုံး၊ အတွဲ-၄၊ စာ- ၂၈၇

၂၀၀၂
ဒေါ်မူမူ (ခ)
ဒေါ်ကျင်သန်း
နှင့်
ဦးလှသိန်း
ပါ ၂

ဖြစ်စေ ရထိုက်သူဖြစ်ရမည်။

မူလတရားရုံးက ဦးလှသိန်းအား ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏ကျန်ရစ်ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ပြီး ယင်းအမိန့်ကို တရားရုံးချုပ်က အတည်ပြုခဲ့သည်။ ထိုသို့ မူလရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့က အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည့် ဦးတိတ်၏တူ၊ တူမများက ဦးလှသိန်းအား အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားရန်အတွက် အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာပေးအပ်ပြီး ဦးတိတ်၏ကျန်ရစ်သော မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးတွင် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားရယူရန် ဦးလှသိန်းအား တာဝန်ပေးအပ်ခဲ့သည်ဟု တင်ပြချက်အပေါ် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

သို့ရာတွင် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားသူ ဦးလှသိန်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်နှင့် သွေးသားတော်စပ်သူမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဦးလှသိန်းသည် ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏တူမ ဒေါ်ကျင်ကြူး၏ခင်ပွန်းသာဖြစ်ပြီး ဒေါ်ကျင်ကြူး သက်ရှိထင်ရှားရှိနေချိန်တွင် ဦးတိတ်နှင့်သွေးသားတော်စပ်မှုမရှိသည့် ဦးလှသိန်းသည် ဦးတိတ်၏ အမွေကို ဆက်ခံထိုက်သူမဟုတ်ချေ။

ဦးလှသိန်းက အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုခဲ့သည်-

“ ကျွန်တော်သည် ဦးတိတ်၏တူတော်ကြောင်း ထွက်ဆိုတင်ပြခြင်းမှာ ဦးတိတ်၏တူမ ဒေါ်ကျင်ကြူး၏ခင်ပွန်းဖြစ်၍ တူတော်စပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်ဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်နှင့် ကွယ်လွန်သူဦးတိတ်မှာ ဘာမျှတော်စပ်ခြင်းမရှိဟုဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။ x x x ဦးတိတ်၏အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားမှုတွင် ကျွန်တော်အမည်ဖြင့် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး ဦးအေးမြင့်၏ သားသမီး ၇ ဦးအမည်ဖြင့် လျှောက်ထားခြင်းမဟုတ်ဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။ ကျွန်တော်အား ကိုယ်စားလှယ်ပေးထားပါသည်။ ”

ကွယ်လွန်သူဦးတိတ်၏ အမွေကို ဆက်ခံခွင့်မရှိသူ ဦးလှသိန်းမှ ဦးတိတ်ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းကို ထိန်းသိမ်းရန် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားခြင်းကို မူလရုံးက ခွင့်ပြုခဲ့ခြင်းသည် အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၈ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း သုံးသပ်တွေ့

ရှိရသည်။

အကယ်၍ ကွယ်လွန်သူဦးတိတ်၏ အမွေကိုဆက်ခံခွင့်ရှိသော တူ၊ တူမများဖြစ်ကြသည့် ဒေါ်ကျင်ကြူးပါ ၇ ဦးတို့က အမွေထိန်းလက်မှတ် စာလျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး ဦးလှသိန်းက ဒေါ်ကျင်ကြူးပါ ၇ ဦး၏ အထွေထွေကိုယ်စာလှယ်လွှဲစာရှိသူအနေဖြင့် အမှုတွင်ပါဝင်ဆောင်ရွက်မည်ဆိုပါက မူလရုံးက အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးခဲ့ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ တရားရုံးချုပ်က ထိုအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်လည်းကောင်း ဥပဒေအရမှားယွင်းမှုရှိမည်မဟုတ်ပေ။

၂၀၀၂
ဒေါ်မူမူ (ခ)
ဒေါ်ကျင်သန်း
နှင့်
ဦးလှသိန်း
ပါ ၂

သို့သော် ဦးလှသိန်းက ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏ အမွေဆက်ခံခွင့် ရှိသူမဟုတ်ပါဘဲလျက် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးရန်လျှောက်ထား ခဲ့ခြင်းအပေါ် မူလရုံးက အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ ထုတ်ပေးရန် အမိန့်ချ မှတ်ခဲ့ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သော တရား ရုံးချုပ်၏အမိန့်သည်လည်းကောင်း အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၁၈ နှင့်ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက အယူခံတရားလို ဒေါ်ကျင်သန်းသည် ဦးတိတ်၏ညီမမဟုတ်ကြောင်းမှာ ထင်ရှားပြီးဖြစ်၍ ဒေါ်ကျင်သန်းသည် ဦးတိတ်၏ကျန်ရစ်ပစ္စည်းများကိစ္စနှင့် မည်သို့မျှ သက် ဆိုင်သူမဟုတ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ကျင်သန်းမှာ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရား ရုံးချုပ်တို့က ဦးလှသိန်းအား အမွေထိန်းစာပေးထားခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ထိခိုက်နစ်နာသူတစ်ဦးမဟုတ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဤအယူခံမှုကို တင်သွင်း နိုင်ခွင့်ရှိသူလည်းမဟုတ်တော့ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဒေါ်အမာပါ ၂ နှင့် ဒေါ်ဌေးရီပါ ၃ အမှု^(၁) နှင့် ဦးမြင့်လွင် နှင့် ဒေါ်ကျင်အမှု^(၃) တို့တွင် တရားရုံးတစ်ရုံးရုံးက ချမှတ်သောဒီကရီ သို့မဟုတ် အမိန့်ကြောင့်အကြီးအကျယ် ထိခိုက်နစ်နာသူက ယင်းဒီကရီ သို့မဟုတ် အမိန့်ကို အယူခံဝင်နိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

အယူခံဝင်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် အခြေခံသဘောတရားကို အဆို ပါအမှုများနှင့် ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ အိုးအိမ်ဦးစီးဌာန အုန်းပရွဲမ်းရှိ (ခ) မောင်အေး နှင့် ချန်ဒရာဒေဝီ (ခ) ဒေါ်မြခင်ပါ ၁၀ အမှု^(၄)၊ ဒေါ်မြင့်သိန်း

(၂) ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၂၈၅
(၃) ၁၉၈၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးများ စာ-၇၁
(၄) ၁၉၉၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၁၆၆ (၁၆၈)

၂၀၀၂
ဒေါ်မူမူ (ခ)
ဒေါ်ကျင်သန်း
နှင့်
ဦးလှသိန်း
ပါ ၂

(ခ)အမိနာပါ ၂ နှင့် ဦးမြင့်သိန်းပါ ၆ အမှု(၅) တို့တွင် အောက်ပါအတိုင်း ရှင်းပြထားသည်-

“ အယူခံဝင်လိုသောအမိန့် သို့မဟုတ် ဒီကရီကို ချမှတ်ထားသည့် အမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် မပါဝင်သူတစ်ဦးသည် ယေဘုယျအားဖြင့် အယူခံဝင်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ သို့ရာတွင် အမှုသည်မဟုတ်သူ တစ်ဦးသည် ဒီကရီအရ ထိခိုက်နစ်နာမည်အပြင် မီးသေဆုံးဖြတ်ချက်အဖြစ် အကျိုးသက်ရောက်မည်ဆိုပါက အယူခံတရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အယူခံဝင်နိုင်သည်။ ”

တရားရုံးတစ်ရုံးရုံးက ချမှတ်သောဒီကရီ သို့မဟုတ် အမိန့်ကြောင့် အကြီးအကျယ် ထိခိုက်နစ်နာသူက ယင်းဒီကရီ သို့မဟုတ် အမိန့်ကို အယူခံဝင်နိုင်သည်ဆိုခြင်းမှာ အယူခံဝင်လိုသောအမိန့် သို့မဟုတ် ဒီကရီကို ချမှတ်ထားသည့်အမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ် မပါဝင်သူအတွက် ဆိုလိုခြင်းဖြစ်သည်။

ယခုအမှုမှာ အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားမှုဖြစ်သည်။ အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၅ အရ ကန့်ကွက်သူမရှိသဖြင့် အမွေထိန်းလက်မှတ်စာ လျှောက်ထားသူသည် တရားလိုအနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကန့်ကွက်သူ တရားပြိုင်အနေဖြင့်လည်းကောင်း တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအတိုင်း တရားမကြီးမှုအသွင် စစ်ဆေးခဲ့သည့်အမှုဖြစ်သည်။ အယူခံတရားလို ဒေါ်မူမူ (ခ) ဒေါ်ကျင်သန်းသည် မူလမှုတွင် တရားပြိုင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့သူ အမှုသည်အဖြစ် တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို မကျေနပ်သောကြောင့် အမွေဆက်ခံရေးအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၉၉ အရအထွေထွေအယူခံမှု လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုသည် မူလရုံး၏အမိန့်အရ အကြီးအကျယ်ထိခိုက်နစ်နာသူ မဟုတ်သောကြောင့် အယူခံဝင်ခွင့်မရှိဆိုသည့် အယူခံတရားပြိုင်ရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံရန် အကြောင်းမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် အထူးအယူခံခုံရုံးက ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ ကွယ်လွန်သူ ဦးတိတ်၏ ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းများအတွက် ကွယ်လွန်သူဦးတိတ်၏ တူ၊ တူမများ၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသဖြင့်ပြီး တူမတစ်ဦး၏ခင်ပွန်းလည်းဖြစ်သူ ဦးလှသိန်း အမည်ဖြင့် အမွေ

(၅) ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၁၃၅

ထိန်းစာထုတ်ပေးခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း။ ”

ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ခွင့်ပြု၍ မူလရုံးက ဦးလှသိန်းသို့ အမွေထိန်းစာထုတ်ပေးရန် ချမှတ်သည့် အမိန့်နှင့် ယင်းအမိန့်ကို အတည်ပြုသည့် တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို ပယ် ဖျက်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၂၀၀၂

ဒေါ်မူမူ (ခ)

ဒေါ်ကျင်သန်း

နှင့်

ဦးလှသိန်း

ပါ ၊

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသောဦးခင်မြင့်နှင့်ဦးမြင့်သိန်းတို့၏ရှေ့တွင်

မြန်မာထရာဗဲလ်ဗျူရိုကုမ္ပဏီလီမိတက်

(၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ၊ ဦးဇော်ဝင်း)

နှင့်

မစ္စတာမစ်စူရိုနာကာတာရာ

(မြန်မာထရာဗဲလ်ဗျူရိုကုမ္ပဏီလီမိတက်၏ဒါရိုက်တာ) *

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ အပ်နှင်းထားသော အာဏာ
ကို တရားရုံးက အထူးသတိထား၍ ကျင့်သုံးခြင်း၊ တရားစွဲဆို
ခြင်းအားဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရမည်ဟု မမျှော်လင့်နိုင်
လျှင် တရားရုံးက တိုင်လျှောက်ချက်လုပ်ရန် မသင့်ကြောင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ တရားစွဲ
ဆိုရန်တာဝန်မှာ တရားရုံးအပေါ် လုံးဝကျရောက်သည်။ ထိုပုဒ်မအရ
အပ်နှင်းထားသော အာဏာကို တရားရုံးက အထူးသတိထား၍ ကျင့်သုံး
ရသည်။ တရားမျှတမှု အလို့ငှာ လိုအပ်မှသာ ကျင့်သုံးရသည်။ ပုဒ်မ
၄၇၆ ပါအကြောင်းကိစ္စသည် ပုဂ္ဂလိကအချင်းချင်းဖြစ်ပွားသည့် အမှုကိစ္စ
နှင့်မသက်ဆိုင်။ တရားစီရင်ရေးဖြူစင်သန်ရှင်းစေရန် အလို့ငှာ အများ
ပြည်သူ့ဆိုင်ရာတာဝန်အရ တရားရုံးက အရေးယူဆောင်ရွက်ရသည့်ကိစ္စ
ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ တရားရုံးက အရေး
ယူဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၄၁၈ တွင်
“ ကောင်းမွန်သင့်လျော်သောအကြောင်းယူတို့မရှိဘဲလျက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ
ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ အမှုစွဲဆိုခြင်းမပြုရန် တရားရုံးများက
ဂရုပြုကြရမည်။ သို့သော်ငြားလည်း ပြည်သူ့တရားမျှတမှုကို ဆန့်ကျင်

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁၇
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၄၇ တွင်ချမှတ်သော
၂၀-၉-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု။

သော ပြစ်မှုများနှင့် အလားတူသော ပြစ်မှုများအတွက် တရားစွဲဆိုခြင်းတွင် ကြုံကြိုက်ရမည့်ပင်ပန်းခြင်းဒုက္ခမှ တရားရုံးများက ရှောင်သွေခြင်း မပြုရ။ တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာ သက်သေခံချက်နှင့်စပ်လျဉ်းသော ကိစ္စများတွင် မှန်ကန်ခြင်းကို ရှိသေလေးစားခြင်းရှိစေရန်ပြုထားသည့် တရားဥပဒေကို ပြစ်ဒဏ်မခံရဘဲ တာဝန်မဲ့ချိုးဖောက်ခြင်း မပြုကြစေရန် တရားရုံးများ၌ စောင့်ရှောက်ရမည့် ဝတ္တရားရှိသည်။ သို့ရာတွင် ရနိုင်သည့် သက်သေခံချက်သည် ယုတ္တိတန်ထင်ရှားသော အမှုဖြစ်စေရန် လုံလောက်သည်မဟုတ်လျှင် ထို့ပြင်လည်း တရားစွဲဆိုခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရမည်ဟု သင့်လျော်စွာ မျှော်လင့်နိုင်မည်မဟုတ်လျှင် တိုင်လျှောက်ချက်မပြုရ ” ဟုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

၂၀၂
 မြန်မာ့ဥပဒေ
 ရှိကုမ္ပဏီလီမိတက်
 (၄င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
 ဦးဇော်ဝင်း)
 နှင့်
 မစ္စတာမစ်စူရီ
 နာကာတာရာ
 (မြန်မာ့ဥပဒေ
 ဗျူရိုကုမ္ပဏီလီမိ
 တက်၏ဒါရိုက်တာ

တရားစွဲဆိုခြင်းအားဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရမည်ဟု သင့်လျော်စွာ မျှော်လင့်နိုင်မည်မဟုတ်လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ တိုင်လျှောက်ချက်ပြုခြင်းသည် အများပြည်သူဆိုင်ရာ တရားမျှတမှု၏ အကျိုးအတွက် ပြုလုပ်သည်ဟု မဆိုနိုင်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ယခုအမှုတွင် ကာယကံရှင် မစ္စတာကဇူဟီတို့ ကွန်နိုကိုယ်တိုင် အစည်းအဝေးဖိတ်စာပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသည့် လက်မှတ်မှာ ၄င်းကိုယ်တိုင်ရေးထိုးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တရားရုံးရှေ့မှောက်၌ အတိအလင်းထွက်ဆိုထားသည်။ ဖိတ်စာတွင် ဖိတ်ကြားသည့် နေ့ရက်၌ အစည်းအဝေးကျင်းပပြီး မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုလည်း အစည်းအဝေးတက်ရောက်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုက အစည်းအဝေး ဖိတ်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဖိတ်စာပေါ်ရှိ လက်မှတ်မှာ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နို၏ လက်မှတ်နှင့် မတူ၍ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နို ရေးထိုးခြင်း မဟုတ်ဟု ယူဆစေဦးတော့ ယင်းလက်မှတ်ကို မစ္စတာ မစ်စူရီနာကာတာရာ ရေးထိုးကြောင်း အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာ မရှိချေ။

သို့ဖြစ်ရာ မစ္စတာ မစ်စူရီနာကာတာရာအပေါ် အရေးယူနိုင်ရန် လုံလောက်သည့်သက်သေခံချက်မရှိ တရားစွဲဆိုခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရမည်ဟု မျှော်လင့်နိုင်သော အထောက်အထားလည်း မရှိသည့် အခြေအနေတွင် တရားရုံးက တိုင်လျှောက်ချက်ပြုလုပ်ရန် မသင့်ချေ။

၂၀၀၂
 မြန်မာထရာဗဲလ်ဗျ
 ရှိကုမ္ပဏီလီမိတက်
 (၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
 ဦးဇော်ဝင်း)
 နှင့်
 မစ္စတာမစ်စူရီ
 နာကာတာရာ
 (မြန်မာထရာဗဲလ်
 ဗျရှိကုမ္ပဏီလီမိ
 တက်၏ဒါရိုက်တာ)

အယူခံတရားလိုအတွက် - ဒေါ်စိန်မမ
 (တရားရုံးချုပ်ရွှေနေ)

အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးကျော်မြင့်
 (တရားရုံးချုပ်ရွှေနေ)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမအထွေထွေမှု အမှတ် ၃၂၈ တွင် မြန်မာထရာဗဲလ်ဗျရှိကုမ္ပဏီလီမိတက်က ၎င်း၏ ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဇော်ဝင်းမှတစ်ဆင့် မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာအပေါ် ပြစ်မှု ဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၉၅ (၁) (ဂ) နှင့် ပုဒ်မ ၄၇၆ တို့အရ အရေးယူပေးပါရန် လျှောက်ထားရာ တိုင်းတရားရုံးက မစ္စတာမစ်စူရီ နာကာတာရာ အပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၈ အရဖြစ်စေ၊ အခြား သင့်လျော်သော ဥပဒေပုဒ်မအရဖြစ်စေ တရားစွဲဆိုရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်း တရားရုံး၏ အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာက တရား ရုံးချုပ်သို့ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၈၇ ကို တင်သွင်းသောအခါ တရားရုံးချုပ်က မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာ အပေါ် ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုရန် အမိန့်ချမှတ်သော တိုင်းတရား ရုံး၏ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မြန်မာထရာဗဲလ်ဗျရှိကုမ္ပဏီ လီမိတက်က တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားရာ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ပြန်လည်ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ သက်သေခံအမှတ် (က) အစည်းအဝေးဖိတ်စာပေါ်ရှိ မစ္စတာ ကဇူဟီတို့ကွန်နီဆိုသူ၏ လက်မှတ်ကို သက်သေခံအမှတ် (င) ကုမ္ပဏီ စည်းမျဉ်းစာမျက်နှာ ၁၀ တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသူ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီက ရေးထိုးခြင်းမဟုတ်ကြောင်း လက်ရေး ပါရဂူက ထင်မြင်ချက်ပေးသည့်အပြင် အစည်းအဝေး ဖိတ်ကြား စဉ်က မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင်ရှိမနေသဖြင့် တရားရုံးချုပ်က ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကိုပယ်ဖျက်ခဲ့ ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုရှိ မရှိ။ ”

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေလျှောက် လွှာအမှတ် ၂၅၅ တွင် မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာက မြန်မာထရာဗဲလ် ဗျရှိကုမ္ပဏီလီမိတက်အပေါ် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ

၁၆၂ အရ စာရင်းရှင်းလင်းဖျက်သိမ်းပေးပါရန် တရားစွဲဆိုသည်။ ထိုအမှုတွင် မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာက ကုမ္ပဏီ၏သင်းဖွဲ့စည်းမျဉ်းစာချုပ်နှင့် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရေးအတွက် အစည်းအဝေးဖိတ်ကြားစာတို့ကို သက်သေခံအဖြစ် တင်ပြခဲ့သည်။ ထိုအခါ အစည်းအဝေးဖိတ်ကြားစာတွင် ပါရှိသော မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီ၏လက်မှတ်သည် ကုမ္ပဏီသင်းဖွဲ့စည်းမျဉ်းစာအုပ်တွင် ရေးထိုးထားသော မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီ၏ လက်မှတ်နှင့်တူညီခြင်းမရှိဟုဆိုကာ မြန်မာထရားဝယ်ဗဟိုဌာနကုမ္ပဏီလီမိတက်က ၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဇော်ဝင်းမှ တစ်ဆင့် မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာအပေါ် ဥပဒေအရ အရေးယူပေးပါရန် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၀၂
 မြန်မာထရားဝယ်ဗဟိုဌာနကုမ္ပဏီလီမိတက်
 (၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ ဦးဇော်ဝင်း)
 နှင့်
 မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာ
 (မြန်မာထရားဝယ်ဗဟိုဌာနကုမ္ပဏီလီမိတက်၏ဒါရိုက်တာ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက လျှောက်ထားခံရသူ မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာက ပေးပို့သည့် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရေးအတွက် အစည်းအဝေးဖိတ်စာ (သက်သေခံအမှတ်-က) ပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသော လက်မှတ်မှာ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီ၏ လက်မှတ်အစစ်မဟုတ်ဘဲ မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာက ရေးထိုးထားသောလက်မှတ်အတူဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုစဉ်က မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင်မရှိဘဲ ဂျပန်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်းဖြင့် လျှောက်ထားသူဦးဇော်ဝင်းက ထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ လျှောက်ထားသူပြသက်သေ ဦးမောင်မောင်စိုးကလည်း လျှောက်ထားသူဦးဇော်ဝင်း၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံထွက်ဆိုခဲ့ကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (င) သင်းဖွဲ့စည်းမျဉ်းစာအုပ်ပေါ်ရှိ မှင်ပြာဝိုင်းအတွင်းမှ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသူက သက်သေခံအမှတ် (က) အစည်းအဝေးဖိတ်စာ မှင်နီကွင်းအတွင်း လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ အင်းစိန်မူခင်းတပ်ဖွဲ့က သက်သေခံအမှတ် (စ) ကိုပြန်ကြားခဲ့ကြောင်း လျှောက်ထားခံရသူ မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာက မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီသည် ဂျပန်ပြည်မှ အစည်းအဝေးဖိတ်စာကို လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး လူကြုံဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပြန်လည်ပေးပို့ခဲ့သည်ဟု ထွက်ဆိုကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူ မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာအပေါ် အကျိုးဝင်သောပြစ်မှုဖြင့် အရေးယူရန်အတွက် ဤရုံးက တရားလိုအဖြစ် ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်လျက်ရှိကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူ မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာ၏ အကြောင်းပြချက်ကို လက်ခံရရှိ မရှိ ပြဿနာမှာ တရားစွဲဆိုသောတရားရုံးက စိစစ်သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ရန်သာဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍

၂၀၀၂

မြန်မာ့အလင်း
ဂျာနယ်

(၄င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးဇော်ဝင်း)

နှင့်

မစ္စတာမစ်စူရီ
နာကာတာရာ
(မြန်မာ့အလင်း
ဂျာနယ်ဥက္ကဋ္ဌ
တက်၏ဒါရိုက်တာ)

လျှောက်ထားခံရသူ မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၈ အရဖြစ်စေ၊ အခြားဆီလျော်အကျုံးဝင်သော ဥပဒေအရ ဖြစ်စေ အရေးယူရန်အတွက် တရားရုံးက တိုက်ရိုက်လျှောက်ထားတရား စွဲဆိုရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က ၈-၃-၉၉ ရက်စွဲပါ ကုမ္ပဏီဇာရီသိမ်းရေးအတွက် အစည်းအဝေးဖိတ်စာ (သက်သေခံအမှတ်-က) ကို မစ္စတာမစ်စူရီနာကာ တာရာက ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင်များထံ ပေးပို့ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအစည်းအဝေး ဖိတ်စာတွင် မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ မစ္စတာကုဏ္ဍိတိုကွန်နီ အမည်ဖြင့် လက်မှတ်ရေးထိုးထားကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (င) ကုမ္ပဏီသင်းဖွဲ့ စည်းမျဉ်းစာအုပ်ပေါ်ရှိ မစ္စတာကုဏ္ဍိတိုကွန်နီ၏ လက်မှတ်နှင့် သက်သေ ခံအမှတ် (က) အစည်းအဝေးဖိတ်စာပေါ်ရှိ မစ္စတာကုဏ္ဍိတိုကွန်နီဆိုသူ ၏ လက်မှတ်ကို လူတစ်ဦးတည်းက ရေးထိုးခြင်းမဟုတ်ဟု လက်ရေးပါရဂူ က သက်သေခံအမှတ် (စ) ထင်မြင်ချက်ပို့ပေးခဲ့ကြောင်း၊ လက်ရေးကို နှိုင်းယှဉ်သော သိပ္ပံပညာသည် လက်ဗွေပုံစံကို နှိုင်းယှဉ်စစ်ဆေးသော သိပ္ပံပညာလောကီ တိကျမှုမရှိသေး၍ လက်ရေးပါရဂူ၏ ထင်မြင်ချက် တစ်ခုတည်းဖြင့် အမှုကို မဆုံးဖြတ်သင့်ကြောင်း၊ မစ္စတာကုဏ္ဍိတိုကွန်နီ ကိုယ်တိုင်က သက်သေခံအမှတ် (က) အစည်းအဝေးဖိတ်စာ၌ လက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့ကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အစည်းအဝေးဖိတ်စာ ပေါ်ရှိ ရေးထိုးထားသော လက်မှတ်သည် မစ္စတာကုဏ္ဍိတိုကွန်နီ၏ လက်မှတ်အတုဖြစ်ကြောင်း စိတ်ချလက်ချကောက်ယူခြင်း မပြုနိုင်သဖြင့် မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာအား ပြစ်မှုကြောင်းအရ အရေးယူရန် အလား အလာရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာအပေါ် ပြစ်မှုကြောင်းအရ တရားစွဲဆိုရန် ချမှတ်သောအမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်တွင် သုံးသပ် ထားသော အားလံဗဟာဒူး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် စီရင်ထုံး မှာ ယခုအမှုနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်မှုမရှိကြောင်း၊ ၎င်းစီရင်ထုံးမှာ တရားခံ အား စွဲချက်တင်ပြီး၍ ဆုံးဖြတ်ထားသောအမှုဖြစ်ကြောင်း၊ တိုင်းတရားရုံး က ချမှတ်သောအမိန့်မှာ တရားခံကို အပြစ်ပေးခြင်းမဟုတ်သေးကြောင်း၊ ပုဒ်မ ၄၆၈ ဖြင့်အရေးယူရန် ငြိစွန်းနေသောကြောင့် အရေးယူပြီး တရား စွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်သောကြောင့် တရားစွဲဆိုရန်သင့်ကြောင်း

အမိန့်ချမှတ်ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်တွင် သုံးသပ်သော စီရင်ထုံးမှာ ယခုအမှုနှင့် လွဲမှားနေကြောင်း၊ သင်းဖွဲ့စည်းမျဉ်းစာအုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီ၏ လက်မှတ်နှင့် အစည်းအဝေးဖိတ်စာအပေါ်တွင် ရေးထိုးသော မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီ၏ လက်မှတ်နှစ်ခုမှာ သာမန်ကြည့်ရှုမှုနှင့်ပင် မတူညီဘဲ ကွဲပြားနေသည်ကို တွေ့မြင်ရကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်၏စီရင်ချက်တွင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ တရားရုံးက တရားစွဲဆိုခြင်းကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ထွေအိုင်ကိန်းပါ ၃ ဦးနှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံတော် စီရင်ထုံးကို ကိုးကားခဲ့ကြောင်း၊ အဆိုပါ စီရင်ထုံးမှာ ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း အထောက်အထားမခိုင်လုံသည့်ကိစ္စမျိုးနှင့်သာ သက်ဆိုင်ပြီး ပြစ်မှုကျူးလွန်ကြောင်း အထောက်အထားခိုင်လုံသည့်ကိစ္စကိုမူ အရေးယူရန် ရည်ရွယ်ထားကြောင်း၊ ယခုအမှုမှာ တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာ သက်သေခံချက်နှင့်စပ်လျဉ်းသောကိစ္စတွင် မမှန်ကန်သော သက်သေခံစာရွက်စာတမ်းအား ရုံးတော်သို့ လိမ်လည်တင်ပြထားခြင်းဖြင့် တာဝန်မဲ့ချိုးဖောက်ခြင်းပြုသည့်ကိစ္စဖြစ်ရာ တရားရုံးက တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၄၁၈ နှင့်အညီ စောင့်ရှောက်ပေးရန် တာဝန်ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ တရားရုံးတော်မှ အယူခံတရားပြိုင်အား ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၈ အရဖြစ်စေ၊ ဆီလျော်အကျုံးဝင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မများအရဖြစ်စေ၊ အရေးယူမှုသာလျှင် တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၄၁၈ နှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ရာရောက်မည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

၂၀၂
 မြန်မာထရာဗဲလ်ဗူ
 ရိုကုမ္ပဏီလီမိတက်
 (၄င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
 ဦးဇော်ဝင်း)
 နှင့်
 မစ္စတာမစ်စူရို
 နာကာတာရာ
 (မြန်မာထရာဗဲလ်
 ဗူရိုကုမ္ပဏီလီမိ
 တက်၏ခေါ်ဆိုက်တာ)

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက မူလရုံးတွင် အစည်းအဝေးဖိတ်စာ (သက်သေခံအမှတ်-က)ပေါ်၌လက်မှတ်ရေးထိုးသူ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီကိုယ်တိုင် ဂျပန်မှ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိလာပြီး 'တွဲဖက်တိုင်းတရားသူကြီး (၃) ရုံးတော်တွင် ၂၄-၄-၂၀၀၁ နေ့အစည်းအဝေးဖိတ်စာပေါ်ရှိ လက်မှတ်မှာ ဂျပန်နိုင်ငံတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီး ရန်ကုန်သို့ ပေးပို့ခဲ့သော အစည်းအဝေးဖိတ်စာဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်းထွက်ဆို အစစ်ခံခဲ့ကြောင်း၊ ကာယကံရှင် မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီကိုယ်တိုင် ရုံးရှေ့သို့လာရောက်ပြီး ၂၄-၄-၂၀၀၁ နေ့အစည်းအဝေးဖိတ်စာပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသော လက်မှတ်မှာ ၄င်း၏လက်မှတ်၊ ၄င်းကိုယ်တိုင်ရေးထိုးထားသော လက်မှတ်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားရုံးရှေ့မှောက်တွင် အတိအလင်း ထွက်ဆိုထားပါလျက် မစ္စတာမစ်စူရိုနာကာတာရာအပေါ် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၆၈ အရ

၂၀၀၂

မြန်မာထရပ်ဘယ်ဗဏ္ဍာန်ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးဇော်ဝင်း)
နှင့်
မစ္စတာမစ်စူရီ
နာကာတာရာ
(မြန်မာထရပ်ဘယ်
ဗဏ္ဍာန်ကုမ္ပဏီလီမိ
တက်၏ဒါရိုက်တာ)

ဖြစ်စေ၊ အခြားဆီလျော်အကျုံးဝင် ပြစ်မှုကြောင်းအရဖြစ်စေ အရေးယူ စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန်အတွက် တွဲဖက်တိုင်းတရားသူကြီး (၃) က တရားလို အဖြစ် ဦးတိုက်လျှောက်ထားစွဲဆိုရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှားယွင်းနေကြောင်း၊ မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာကဖြစ်စေ၊ တစ်စုံတစ်ယောက်ကဖြစ်စေ လိမ် လည်လှည့်ဖြားပြီး မရိုးမဖြောင့်သောသဘောဖြင့် လက်မှတ်အတု ရေးထိုး၍ အစည်းအဝေးဖိတ်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုတွင် မပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ အစည်းအဝေးဖိတ်ကြားစာ (သက်သေခံအမှတ်-က) ပေါ်တွင် မစ္စတာ ကဇူဟီတိုကွန်နီကိုယ်တိုင် ဂျပန်နိုင်ငံတွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့၍ အစည်း အဝေးကျင်းပသည့်နေ့ကို သိရှိသည့်အတွက် မစ္စတာကဇူဟီတိုကွန်နီ ကိုယ်တိုင် ဂျပန်မှ ရန်ကုန်သို့လာရောက်ပြီး အစည်းအဝေး တက်ရောက်ခဲ့ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားရုံးချုပ်က ရန်ကုန်တိုင်း၊ တွဲဖက်တိုင်း တရားသူကြီး (၃) ရုံးတော်၏အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ခဲ့ခြင်းမှာ တရားဥပဒေအရ မှန်ကန်မှုတကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မြန်မာထရပ်ဘယ်ဗဏ္ဍာန်ကုမ္ပဏီလီမိတက်ကို ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် ၈ ဦးနှင့် ဖွဲ့စည်းခဲ့ရာ မြန်မာနိုင်ငံသား ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် ၅ ဦးနှင့် ဂျပန်နိုင်ငံမှ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့ဝင် ၃ ဦးပါဝင်ကြသည်။ ဦးဇော်ဝင်းသည် ကုမ္ပဏီ၏ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်ပြီး မစ္စတာကဇူဟီတိုကွန်နီမှာ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ ဖြစ်ကာ အယူခံတရားပြိုင် မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာသည် ဒါရိုက်တာ အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေမှုအမှတ် ၂၅၅ တွင် မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာက မြန်မာထရပ်ဘယ်ဗဏ္ဍာန်ကုမ္ပဏီ လီမိတက်အား မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရ စာရင်း ရှင်းလင်းဖျက်သိမ်းရန် တရားစွဲဆိုခဲ့သည်။ ထိုအမှုတွင် မစ္စတာမစ်စူရီ နာကာတာရာက ကုမ္ပဏီ၏သင်းဖွဲ့စည်းမျဉ်းမှတ်တမ်းစာအုပ်ကို သက်သေ ခံအမှတ် (င) အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရေးအတွက် အစည်း အဝေး ဖိတ်ကြားစာကို သက်သေခံအမှတ် (က) အဖြစ်လည်းကောင်း တင်ပြသည်။

မြန်မာထရပ်ဘယ်ဗဏ္ဍာန်ကုမ္ပဏီလီမိတက်ကိုယ်စား ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဦးဇော်ဝင်းက မစ်စူရီနာကာတာရာသည် မြန်မာထရပ်ဘယ်ဗဏ္ဍာန်ကုမ္ပဏီ လီမိတက်၏ အထူးအစည်းအဝေး ကျင်းပရန် သက်သေခံအမှတ် (က) ၈-၃-၉၉ ရက်စွဲပါ အစည်းအဝေးဖိတ်ကြားစာကို ၎င်းထံသို့ပေးပို့ခဲ့ကြောင်း၊

ထိုအစည်းအဝေးဖိတ်စာပေါ်၌ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုက်က လက်မှတ်ရေးထိုးထားသည်ကို တွေ့ရကြောင်း၊ ထိုအချိန်က မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုက်သည် မြန်မာနိုင်ငံတွင် မရှိကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (၁) ကုမ္ပဏီသင်းဖွဲ့စည်းမျဉ်းစာအုပ်ပေါ်၌ ရေးထိုးထားသော မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုက်၏ လက်မှတ်နှင့် အစည်းအဝေးဖိတ်စာပေါ်ရှိ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုက်၏ လက်မှတ်မှာ မတူညီကြောင်းဖြင့် ထွက်ဆိုသည်။

လက်ရေးပါရဂူက သက်သေခံအမှတ် (က) အစည်းအဝေးဖိတ်စာပေါ်ရှိ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုက်ဆိုသူ၏ လက်မှတ်ကို သက်သေခံအမှတ် (၁) သင်းဖွဲ့စည်းမျဉ်းစာအုပ် ၌ လက်မှတ်ရေးထိုးထားသော မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုက် ရေးထိုးခဲ့ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း သက်သေခံအမှတ် (စ) ထင်မြင်ချက်ကိုပေးသည်။

အား(လ်)ဗဟာဒူး နှင့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံအမှု^(၁) တွင် အောက်ပါအတိုင်း စီရင်ထုံးဖွဲ့ထားသည်-

“ အယူခံတရားလို၏ လက်ရေးကိုသာ နှိုင်းယှဉ်စစ်ဆေး၍ ပေးထားသော လက်ရေးပါရဂူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားအပ်သည်ဖြစ်သော်လည်း အခြားလွတ်လပ်သော သက်သေခံ အထောက်အထားများမရှိလျှင် ထိုထင်မြင်ချက်တစ်ရပ်တည်းကို မဏ္ဍိုင်ပြု၍ အမှုကိုဆုံးဖြတ်ရန်ခဲယဉ်းပေသည်။

ထင်မြင်ချက်တို့သည် လွဲမှားနိုင်သည်။ ထို့ပြင် လက်ရေးကို နှိုင်းယှဉ်စစ်ဆေးသော သိပ္ပံပညာသည် လက်ဗွေပုံစံကို နှိုင်းယှဉ်စစ်ဆေးသော သိပ္ပံပညာလောက် တိကျအောင်မြင်သေးသည် မဟုတ်ကြောင်းကို အနိုင်နိုင်ငံက လက်ခံကြသည်။ ”

ထို့အတူ “ လူတစ်ဦး၏လက်ရေးသည် တသမတ်တည်းအမြဲမရှိ။ ပြောင်းလဲလျက်ရှိသည်။ လက်ရေးလက်သားများကို တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရှုသည့် အတတ်ပညာမှာ လက်ဗွေများအား တိုက်ဆိုင်ကြည့်ရှုသည့် အတတ်ပညာလောက် မှန်ကန်ခြင်း မရှိသေးသဖြင့် လက်ရေးပါရဂူ၏ ထွက်ချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် တရားခံအပေါ် အပြစ်ပေးရန် မလုံလောက်။ လက်ရေးပါရဂူအား ထောက်ခံသည့် အခြားသက်သေ အထောက်အထားရှိရန် လိုသည်။ ”

၂၀၀၂
မြန်မာ့ထရာဗဲလ်ဗျူ
ရိုကုမ္ပဏီလီမိတက်
(၄င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးဇော်ဝင်း)
နှင့်
မစ္စတာမစ်စူရို
နာကာတာရာ
(မြန်မာ့ထရာဗဲလ်
ဗျူရိုကုမ္ပဏီလီမိ
တက်၏ဒါရိုက်တာ)

(၁) ၁၉၆၈ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၁၉

၂၀၀၂
မြန်မာ့ထရပ်ဘယ်ဗျူ
ရိုက်ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးဇော်ဝင်း)
နှင့်
မစ္စတာမစ်စူရို
နာကာတာရာ
(မြန်မာ့ထရပ်ဘယ်
ဗျူရိုကုမ္ပဏီလီမိ
တက်၏ဒါရိုက်တာ)

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ နှင့် ကေစီကိုတက်အမှု(၂) တွင် ညွှန်ပြ
ထားသည်-

စီရင်ထုံးများတွင် ညွှန်ပြသည့်အချက်မှာ လက်ရေးပါရဂူ၏
ထင်မြင်ချက်ကို လေးနက်စွာ စဉ်းစားတတ်သည်ဖြစ်သော်လည်း အခြား
လွတ်လပ်သော သက်သေခံ အထောက်အထားရှိရန် လိုအပ်ကြောင်း သတိ
ပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစီရင်ထုံးပါ အမှုအဖြစ်အပျက်သည် အဓိကမဟုတ်
ချေ။

အယူခံတရားပြိုင် မစ္စတာမစ်စူရိုနာကာတာရာက အစည်းအဝေး
ဖိတ်စာပေးပို့ချိန်က မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီသည် ရန်ကုန်မြို့တွင် မရှိ
ကြောင်း၊ ၎င်းက မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီထံ အစည်းအဝေး ဖိတ်ကြားစာ၌
လက်မှတ်ရေးထိုးနိုင်ရန် ၂၆-၂-၉၉ နေ့တွင် ပေးပို့ခဲ့ကြောင်း၊ အစည်း
အဝေးဖိတ်ကြားစာကို ၄-၃-၉၉ နေ့တွင် ပြန်လည်ပေးပို့ခဲ့ကြောင်းဖြင့်
ထွက်ဆိုသည်။ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီကိုယ်တိုင်ကလည်း မစ္စတာမစ်စူရို
နာကာတာရာ၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံထွက်ဆိုခဲ့သည်။ သက်သေခံ
အမှတ် (က) အစည်းအဝေးဖိတ်ကြားစာပေါ်ရှိ လက်မှတ်မှာ ၎င်း၏
လက်မှတ်ဖြစ်ကြောင်း မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီက ဝန်ခံထွက်ဆိုထားသည်။

ဤအခြေအနေတွင် သက်သေခံအမှတ် (က) အစည်းအဝေး
ဖိတ်ကြားစာပေါ်ရှိ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီဆိုသူ၏ လက်မှတ်နှင့် သက်သေ
ခံအမှတ် (င) သင်းဖွဲ့စည်းမျဉ်းစာအုပ်ပေါ်ရှိ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီ၏
လက်မှတ်မှာ တူညီမှုမရှိကြောင်း၊ လက်ရေးပါရဂူက ထင်မြင်ချက်ပေးရုံမျှ
ဖြင့် အစည်းအဝေးဖိတ်ကြားစာပေါ်ရှိ လက်မှတ်ကို မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နီ
ရေးထိုးခြင်းမဟုတ်ဟု တထစ်ချယူဆနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သို့ဖြစ်ရာ အယူခံတရားပြိုင် မစ္စတာမစ်စူရိုနာကာတာရာအပေါ်
ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရတရားရုံးက အရေးယူဆောင်
ရွက်သင့် မသင့် ဆက်လက်စိစစ်ရန်ဖြစ်သည်။

KOUGH WHEELERKANDONE V KOPUTALKANDONE

အမှု(၃) တွင် အောက်ပါအတိုင်းစီရင်ထုံးဖွဲ့ထားပါသည်-

“ Under S, 476 Criminal Procedure Code the responsi-
bility for prosecution rests entirely upon the Court and

(၂) ၁၉၆၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၉၀၃ (၉၁၃)
(၃) ၁၉၅၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၈၀ (ရုံးချုပ်)

this section must be exercised with great care and caution and only when necessary in the interests of justices. The matter under s. 476 is not a piece of litigation between private parties, but as matter of public duty undertaken for vindicating and ensuring the purity of the administration of public justice. ”

၂၀၀၂
မြန်မာ့မာယာဇာတိ
ရိုက္ကုမ္ပဏီလီမိတက်
(၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးဇော်ဝင်း)
နှင့်
မစ္စတာမစ်စူရို
နာကာတာရာ
(မြန်မာ့မာယာဇာတိ
ဗျူရိုကုမ္ပဏီလီမိ
တက်၏ဒါရိုက်တာ)

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ တရားစွဲဆိုရန် တာဝန်မှာ တရားရုံးအပေါ်တွင် လုံးဝကျရောက်သည်။ ထိုပုဒ်မအရ အပ်နှင်းထားသော အာဏာကို တရားရုံးက အထူးသတိထား၍ ကျင့်သုံး ရသည်။ တရားမျှတမှုအလို့ငှာ လိုအပ်မှသာ ကျင့်သုံးရသည်။ ပုဒ်မ ၄၇၆ ပါ အကြောင်းကိစ္စသည် ပုဂ္ဂလိကအချင်းချင်း ဖြစ်ပွားသည့်အမှုကိစ္စနှင့် မသက်ဆိုင်။ တရားစီရင်ရေး ဖြူစင်သန့်ရှင်းစေရန်အလို့ငှာ အများ ပြည်သူ့ဆိုင်ရာတာဝန်အရ တရားရုံးက အရေးယူဆောင်ရွက်ရမည့်ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

ပြစ်မှုဆိုင်ရာကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ တရားရုံးက အရေး ယူဆောင်ရွက်ခြင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးများလက်စွဲအပိုဒ် ၄၁၈ တွင် “ ကောင်းမွန်သင့်လျော်သော အကြောင်းယုတ္တိမရှိဘဲလျက် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရအမှုစွဲဆိုခြင်းမပြုရန် တရားရုံးများက ဝရပြုကြရမည်။ သို့သော်ငြားလည်း ပြည်သူ့တရားမျှတမှုကို ဆန့်ကျင်သော ပြစ်မှုများနှင့် အလားတူသော ပြစ်မှုများအတွက် တရားစွဲဆိုခြင်းတွင် ကြုံကြိုက်ရမည့် ပင်ပန်းခြင်းဒုက္ခမှ တရားရုံးများက ရှောင်သွေခြင်းမပြုရ။ တရားစီရင်ရေးဆိုင်ရာ သက်သေခံချက်နှင့်စပ်လျဉ်းသော ကိစ္စများတွင် မှန်ကန်ခြင်းကို ရိုသေလေးစားခြင်းရှိစေရန် ပြုထားသည့် တရားဥပဒေကို ပြစ်ဒဏ်မခံရဘဲ တာဝန်မဲ့ချိုးဖောက်ခြင်း မပြုကြရန် တရားရုံးများ၌ စောင့်ရှောက်ရမည့် ဝတ္တရားရှိသည်။ သို့ရာတွင် ရနိုင်သည့်သက်သေခံ ချက်သည် ယုတ္တိတန်ထင်ရှားသော အမှုဖြစ်စေရန် လုံလောက်သည် မဟုတ်လျှင် ထို့ပြင်လည်း တရားစွဲဆိုခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံ ရမည်ဟု သင့်လျော်စွာမျှော်လင့်နိုင်မည်မဟုတ်လျှင် တိုင်လျှောက်ချက်ကို မပြုရ ” ဟုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

တရားစွဲဆိုခြင်းအားဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှားစီရင်ခြင်းခံရမည်ဟု သင့် လျော်စွာ မျှော်လင့်နိုင်မည်မဟုတ်လျှင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ ၄၇၆ အရ တိုင်လျှောက်ချက်ပြုခြင်းသည် အများပြည်သူ့ဆိုင်ရာ တရားမျှတမှု အကျိုးအတွက် ပြုလုပ်သည်ဟုမဆိုနိုင်။

၂၀၀၂

မြန်မာထရာဇဲလ်ဗျ
ရိုကုမ္ပဏီလီမိတက်
(၎င်း၏ဥက္ကဋ္ဌ
ဦးဇော်ဝင်း)
နှင့်
မစ္စတာမစ်စူရီ
နာကာတာရာ
(မြန်မာထရာဇဲလ်
ဗျရိုကုမ္ပဏီလီမိ
တက်၏ဒါရိုက်တာ)

ယခုအမှုတွင် ကာယကံရှင် မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုကိုယ်တိုင် အစည်းအဝေးဖိတ်စာပေါ်တွင် ရေးထိုးထားသည့်လက်မှတ်မှာ ၎င်း ကိုယ်တိုင်ရေးထိုးထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း တရားရုံးရှေ့မှောက်၌ အတိအလင်း ထွက်ဆိုထားသည်။ ဖိတ်စာတွင် ဖိတ်ကြားသည့်နေ့ရက်၌ အစည်းအဝေး ကျင်းပပြီး မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုလည်း အစည်းအဝေးတက်ရောက်ခဲ့ သည်။ သို့ဖြစ်ရာ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုက အစည်းအဝေးဖိတ်ကြားခဲ့ ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပြီဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဖိတ်စာပေါ်ရှိ လက်မှတ်မှာ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နို၏ လက်မှတ်နှင့်မတူ၍ မစ္စတာကဇူ ဟီတို့ကွန်နို ရေးထိုးခြင်းမဟုတ်ဟု ယူဆစေဦးတော့ ယင်းလက်မှတ်ကို မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာ ရေးထိုးကြောင်း အထောက်အထား တစ်စုံ တစ်ရာမရှိချေ။

သို့ဖြစ်ရာ မစ္စတာမစ်စူရီနာကာတာရာအပေါ် အရေးယူနိုင်ရန် လုံလောက်သည့် သက်သေခံချက်မရှိ တရားစွဲဆိုခြင်းဖြင့် ပြစ်မှုထင်ရှား စီရင်ခြင်းခံရမည်ဟု မျှော်လင့်နိုင်သော အထောက်အထားလည်း မရှိသည့် အခြေအနေတွင် တရားရုံးက တိုင်လျှောက်ချက်ပြုလုပ်ရန် မသင့်ချေ။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ သက်သေခံအမှတ် (က) အစည်းအဝေးဖိတ်စာပေါ်ရှိ မစ္စတာ ကဇူဟီတို့ကွန်နိုဆိုသူ၏ လက်မှတ်ကို သက်သေခံအမှတ် (င) ကုမ္ပဏီစည်းမျဉ်းစာမျက်နှာ ၁၀ တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးသူ မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုက ရေးထိုးခြင်းမဟုတ်ကြောင်း လက်ရေး ပါရဂူက ထင်မြင်ချက်ပေးသည့်အပြင် အစည်းအဝေးဖိတ်ကြား စဉ်က မစ္စတာကဇူဟီတို့ကွန်နိုသည် မြန်မာနိုင်ငံတွင်ရှိမနေသော် လည်း တရားရုံးချုပ်က ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို ပယ် ဖျက်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိဟုမဆိုနိုင်ကြောင်း ”

ဤတရားမအထူးအယူခံကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂

ဇူလိုင်လ

၅ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့်
ဒေါက်တာတင်အောင်အေးတို့ ရှေ့တွင်

ဦးစိန်လွင်

နှင့်

ဦးအေးသန်း ပါ ၄*

တရားပြိုင်တစ်ဦးက ၎င်းအား တရားပြိုင်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် (၁) နည်း ၁၀ (၂) အရ လျှောက်ထားမှုများအပေါ် ပြုလုပ်သည့် စုံစမ်းမှုသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် အကျုံးဝင်သော မှုခင်းမျိုးဖြစ်-မဖြစ်၊ တရားပြိုင်တစ်ဦးက ၎င်းအား တရားပြိုင်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် (၁) နည်း ၁၀ (၂) အရ လျှောက်ထားမှုများအပေါ် ပြုလုပ်သည့် စုံစမ်းမှုတွင် တရားလိုသည် လျှောက်ထားခံရသူ အနေအထားတွင် ရှိ-မရှိ၊ ရှိလျှင် လျှောက်ထားခံရသူတရားလို ရုံးချိန်း ပျက်ကွက်ခြင်းအပေါ် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၆ အရ စုံစမ်းမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တစ်ဖက်သတ်အမိန့် ချမှတ်ခြင်းမပြုဘဲ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၈ အရ တရားမကြီးမှုကို ပလပ်ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်းရှိ-မရှိ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁ နည်း ၁၀(၂) အရ အမှုသည်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်လျှောက်လွှာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ရာတွင် အယူခံတရားလို (လျှောက်ထားခံရသူ) အားစစ်ဆေးရန်နေ့တွင် အယူခံတရားလို မလာ

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၇
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှု ၁ တွင် ၁-၈-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်) ၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု

၂၀၀၂
ဦးစိန်လွင်
နှင့်
ဦးအေးသန်း
ပါ ၄

သောကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၈ အရ အယူခံ တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် တရားမမှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် လုပ်ထုံး လုပ်နည်းကို တရားမစီရင်ပိုင်ခွင့် ကျင့်သုံးသော တရားရုံး၌ သက်ဆိုင် နိုင်သမျှ မှုခင်းအရပ်ရပ်တွင် လိုက်နာကျင့်သုံးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၉ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် လျှောက်လွှာများနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ကေဗင်ကာကာနာရဆင်းဟရောင်းနှင့် ဒီကဒရီဆာရနာ ရယနအမှု^(၁) ကိုရည်ညွှန်းသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ အရ လျှောက်ထားမှုအတွက် သီးခြားအမှုတွဲမဖွင့်လှစ်သော်လည်း ပေါ်ပေါက် သည့်ပြဿနာမှာ တရားမကြီးမှုနှင့် ကွဲပြားသည့်ပြဿနာဖြစ်ကာ ယင်းအမှု နှင့်မသက်ဆိုင်သည့်ပြဿနာအပေါ် အဆုံးအဖြတ်ပေးရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤရှုထောင့်အရ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပုဒ်မ ၁၄၁ နှင့်သက်ဆိုင်ကြောင်း မြင်သာသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားပြိုင်စာရင်းမှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်လျှောက်လွှာသက်သက်သည် ကြားဖြတ်ကိစ္စရပ်ဖြစ်၍ တရားမမှုသဘောသက်ရောက်သည့် မူလကိစ္စရပ်မဟုတ်ဟုဆိုနိုင်သော် လည်း ယင်းလျှောက်ထားမှုအရ ပြုလုပ်သည့် စုံစမ်းမှုသည် မူလ တရားမကြီးမှုနှင့် မသက်ဆိုင်သည့်ပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ရန် ပြုလုပ်သည့် စုံစမ်းမှုဖြစ်သည့်အပြင် တရားမကြီးမှု အကြောင်းခြင်းရာနှင့် မပတ်သက် သောသက်သေခံချက်များအရ ဆုံးဖြတ်ရမည့်အမှုဖြစ်၍ တရားမမှု သဘောသက်ရောက်သည့် မူလကိစ္စရပ်များဖြစ်သည်မှာ မြင်သာ ထင်ရှားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တိုင်းတရားရုံးက အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးအေးသန်း၏ ၎င်းအားအမှုမှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်ထားချက် အပေါ် စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ရာ၌ အယူခံတရားလိုအား စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆို ခြင်းမှာ အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသော တရားမကြီးမှုအတွက် စစ်ဆေးရန် အတွက် ချိန်းဆိုခြင်းမဟုတ်ပေ။ အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးအေးသန်း

၂၀၀၂
 ဦးစိန်လွင်
 နှင့်
 ဦးအေးသန်း
 ပါ ၄

အား အမှုမှ ထုတ်ပယ်ရန်သင့်မသင့်အတွက် စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ရာ၌ စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ ဦးအေးသန်းဘက်ကို စစ်ဆေးပြီးဖြစ်၍ လျှောက်ထားခံရသူအယူခံ တရားလို ဦးစိန်လွင်အား စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုထားသည့်ရက်တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးစိန်လွင် ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စုံစမ်းမှု၌ စစ်ဆေးရန်ချိန်းဆိုထားသည့်ရက်တွင် ဦးစိန်လွင် လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်ပါက ၎င်းအားစစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုထားသည့် စုံစမ်းမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သင့်တော်သည့်အမိန့် ချမှတ်ရန်သာရှိပေသည်။ ထိုစုံစမ်းမှုတွင် ဦးစိန်လွင်မှာ လျှောက်ထားခံရသူဖြစ်သဖြင့် ကြားနာရန် ချိန်းဆိုသောရက်၌ လာရောက်ရန်ပျက်ကွက်လျှင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၆(၁) အရ ဦးအေးသန်းလျှောက်ထားသော စုံစမ်းမှုကို တစ်ဖက်သတ် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ပေမည်။ အယူခံတရားလို ဦးစိန်လွင် စွဲဆိုသည့် တရားမကြီးမှုကို စစ်ဆေးရန် ချိန်းဆိုထားခြင်း မရှိသဖြင့် စုံစမ်းမှုတွင် ဦးစိန်လွင်လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်မှုအတွက် တရားမကြီးမှုကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၈ အရ ပလပ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုအမှုတွင် အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်သည် ချေပလွှာပင် မတင်သွင်းရသေးသဖြင့် အမှုသည်ကြားနာရန်အဆင့် မရောက်သေးပေ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ ပါကြားနာရန်ဆိုသော စကားသည် ပထမအကြိမ်အမှုကြားနာသည့်နေ့ကို ဆိုလိုသည်။ ပထမအကြိမ်အမှုကြားနာသည့်နေ့သည် ငြင်းချက်ထုတ်သည့်နေ့ဖြစ်သည်။ တရားမကြီးမှုနှင့်ပတ်သက်၍ ကြားနာရန်ချိန်းဆိုထားခြင်းမရှိပါဘဲလျက် စုံစမ်းမှုတွင် လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်မှုအတွက် တရားမကြီးမှုကို ပလပ်ခြင်းမှာ ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်းရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမင်းလွင်
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁) ဦးဇော်ဝင်း
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
 (၂) (၃) မလာ
 (၄) ဦးသောင်းထွန်း
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၂၀၀၂
ဦးစိန်လွင်
နှင့်
ဦးအေးသန်း
ပါ ၄

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၂၀၃ (ယခင်ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၈) တွင်အယူခံတရားလို ဦးစိန်လွင်က အယူခံတရားပြိုင်များဖြစ်ကြသော ဦးအေးသန်း၊ ဦးဝင်းအောင်၊ ဒေါ်သန်းနှင့် ဒေါ်မာရီယမ်ဘီဘီ (ခ) ဒေါ်ခင်ခင်ရီတို့အပေါ် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်အား တရားလိုတစ်ဦးတည်းပိုင် ဖြစ်ကြောင်းမြွက်ဟကြေညာပေးရန်နှင့် တရားလိုပိုင် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်ကို ဆင်တူယိုးမှားတုပ်ပြုလုပ်သည့် ကုန်အမှတ်တံဆိပ်အား ဖျက်ဆီးစေပြီး ထိုကုန်အမှတ်တံဆိပ်ဖြင့် ထုတ်လုပ်ဖြန့်ဖြူးရောင်းချမှုမပြုလုပ်ရန်အတွက် ထာဝရတားဝရမ်းရလိုမှုစွဲဆိုသည်။ အမှုတွင် အယူခံတရားပြိုင် (မူလရုံး အမှတ် (၁) တရားပြိုင်) ဦးအေးသန်းက ချေလွှာတင်သွင်းခဲ့ခြင်းမပြုသေးဘဲ ၎င်းအားအမှုသည်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်ထားသဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက ဦးအေးသန်း၏ လျှောက်ထားမှုအပေါ် စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ခဲ့သည်။ စုံစမ်းမှုတွင် အယူခံတရားလို (လျှောက်ထားခံရသူ) အား စစ်ဆေးရန်ချိန်းဆိုသောနေ့တွင် အယူခံတရားလိုမလာရောက်သဖြင့် တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသော တရားမကြီးမှုကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ နည်း ၈ အရ ပလုပ်သည်။ အယူခံတရားလိုက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၉ အရ ထိုပလုပ်သည့်အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် လျှောက်ထားသော်လည်း လျှောက်ထားမှုကို ပယ်ခံရသည်။ အယူခံတရားလိုက တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမအထွေထွေအယူခံမှု ဆက်လက်တင်သွင်းသော်လည်း အောင်မြင်ခြင်းမရှိသဖြင့် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာများကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“၁။ တရားပြိုင်တစ်ဦးက ၎င်းအားတရားပြိုင်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀ (၂) အရ လျှောက်ထားမှုအပေါ်ပြုလုပ်သည့် စုံစမ်းမှုသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် အကျုံးဝင်သောမှုခင်းမျိုးဖြစ်မဖြစ်၊ မဖြစ်လျှင် ထိုသို့စုံစမ်းဆဲ၌ လျှောက်ထားခံရသူ (တရားလို) မလာရောက်ခြင်းကြောင့် တရားလိုစွဲဆိုသော တရားမကြီးမှုကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်းဥပဒေ ၈ အရပလုပ်ခြင်း

၂၀၂
ဦးစိန်လွင်
နှင့်
ဦးအေးသန်း
ပါ ၄

သည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မျှတမှန်ကန်မှုရှိ မရှိ၊

၂။ တရားပြိုင်တစ်ဦးက ၎င်းအားတရားပြိုင်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပေးရန်တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀ (၂) အရ လျှောက်ထားချက်အပေါ် ပြုလုပ်သည့်စုံစမ်းမှုတွင် တရားလိုသည် လျှောက်ထားခံရသူ အနေအထားတွင်ရှိ မရှိ၊ ရှိလျှင် လျှောက်ထားခံရသူက တရားလိုရုံးချိန်းပျက်ကွက်ခြင်းအပေါ် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၆ အရ စုံစမ်းမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တစ်ဖက်သတ်အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမပြုဘဲ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ တရားမကြီးမှုကိုပလပ်ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်းရှိ မရှိ။”

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်းဥပဒေ ၈ သည် အယူခံတရားပြိုင် (တရားပြိုင်) ဦးအေးသန်း၏ လျှောက်ထားမှုနှင့်ပတ်သက်သောစုံစမ်းစစ်ဆေးသည့်မှုခင်း(Proceeding) နှင့် အကျုံးဝင်သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ တရားပြိုင်စာရင်းမှ ပယ်ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားမှုသည် တရားမကြီးမှုသဘောရှိသော မူလမှုခင်းကိစ္စများမဟုတ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ သည် ထိုလျှောက်လွှာအရ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုနှင့်သက်ဆိုင်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်းဥပဒေ ၈ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် အကျုံးဝင်သက်ဆိုင်ရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း၊ အမှုသည်တစ်ဦးအား အမှုသည်စာရင်းမှ ပယ်ထုတ်ပေးရန်လျှောက်ထားမှုသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် ရည်ညွှန်းထားသော တရားမကြီးမှုသဘောရှိသော မူလမှုခင်းမဟုတ်သည်မှာယုံမှားဘွယ်မရှိကြောင်း၊ ထိုသို့ပုဒ်မ ၁၄၁ နှင့်မသက်ဆိုင်သည့်အလျောက် ထိုလျှောက်လွှာအရ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှုတွင် ရုံးချိန်းပျက်ကွက်ခဲ့ပါက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ လျှောက်လွှာကိုပင် ပလပ်နိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ တရားမကြီးမှုကို ပလပ်ခွင့်မှာ ပို၍ပင်အလှမ်းဝေးလွန်းကြောင်း၊ တရားပြိုင်စာရင်းမှ ထုတ်ပယ်ပေးရန်လျှောက်ထားသည့်ကိစ္စတွင် လျှောက်ထားသူ(APPLICANT) သည် တရားပြိုင် ဦးအေးသန်းဖြစ်၍ လျှောက်ထားခံရသူ (RESPONDENT) သည် တရားလိုဦးစိန်လွင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် အမှုသည်စာရင်းမှ ထုတ်ပယ်ရန် လျှောက်ထားမှုနှင့်သက်ဆိုင်သည်ဟု လက်ခံသည့်တိုင်

၂၀၀၂
ဦးစိန်လွင်
နှင့်
ဦးအေးသန်း
ပါ ၄

(ထိုသို့ဝန်ခံခြင်းမဟုတ်ပါ။) အယူခံတရားလို (မူလရုံးတရားလို) ရုံးချိန်းပျက် ကွက်သောအခါ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်းဥပဒေ ၆ တွင် ခွင့်ပြုထားသည့်အတိုင်း ဦးအေးသန်း၏ လျှောက်လွှာအရ စုံစမ်းစစ်ဆေးမှု ကို တစ်ဖက်သတ် (Ex-Parte) အမိန့်ချမှတ်ရန်သာဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုသည် အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်လွှာအပေါ် စုံစမ်းစစ်ဆေးနေစဉ် အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခြင်းမပြုဘဲ ဆိုင်းထားသည့် သဘောသက်ရောက်သော မူလအမှုကြီးကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်းဥပဒေ ၈ အရ ပလပ်ခြင်းမှာ များစွာအဆင့်ကျော်နေကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် (မူလရုံးအမှတ် ၁ တရားပြိုင်) ကို အမှုသည်အဖြစ်မှ ပယ်ထုတ်ခွင့်ပြုပါရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀ (၂) အရလျှောက်ထားခဲ့ရာမူလရုံးကအမိန့် ၁၀၊ နည်း ၂ နှင့် ၃အရ သက်သေခံ ချက်များရယူပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ မူလရုံးတရားလို ဦးစိန်လွင်အား စစ်ဆေးရန် ၉-၇-၂၀၀၀ ရက်နေ့သို့ချိန်း ဆိုလိုက်ကြောင်း၊ ချိန်းဆိုသည့် ၉-၈-၂၀၀၀ ရက်နေ့တွင် တရားလိုရှေ့နေ များဖြစ်ကြသည့် ဦးအုန်းမောင်၊ ဒေါ်မာလာဆွေ၊ ဒေါ်ခင်အေးမြင့် ရှေ့နေ (၃) ဦးနှင့် အမှုမှ တရားလိုဦးစိန်လွင်လည်း တရားရုံးရှေ့လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်သည့်အတွက် အမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်သည့်အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ၇-၈-၂၀၀၀ ရက်နေ့ရုံးချိန်းတွင်လည်း တရားလိုရှေ့နေမှ နေမကောင်းကြောင်း၊ အခြားသူတစ်ဦးဦးကို ခွင့်တောင်း ခံထားပြီး တရားလိုကိုယ်တိုင်လည်းမလာရောက် ပျက်ကွက်နေကြောင်း၊ တရားလိုရောရှေ့နေပါတဆက်တည်း ရုံးချိန်း (၂) ချိန်းပျက်ကွက်ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၇၊ နည်း ၂ ကို ထောက်၍ အမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ လျှောက်ထားသူ (မူလရုံးတရားလို) ၏အမှုကို ပလပ်ကြောင်းချမှတ်ထားသည့်အချိန်မှာ ဥပဒေဆိုင်ရာအချက်အလက် များအရလည်းကောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာပါအချက်အလက်များအရ လည်းကောင်း ညီညွတ်မျှတမှန်ကန်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဇာရီလျှောက်လွှာများနှင့်မသက်ဆိုင်၊ သေတမ်းစာအတည်ပြုချက်လက်မှတ်ရလိုမှု၊ အုပ်ထိန်းမှုများ၊ ကွာရှင်းပေး စေလိုမှုနှင့် အင်ဆော်လဝင်စီလူမွဲများကဲ့သို့သော တရားမမှုသဘော

၂၀၀၂
ဦးစိန်လွင်
နှင့်
ဦးအေးသန်း
ပါ ၄

သဘာဝရှိသည့် မူလကိစ္စများနှင့်သာ သက်ဆိုင်သည်ဟူ၍ ဖော်ပြပါရှိသည့် အတွက် အယူခံတရားလို၏တင်ပြချက်များမှာ လက်ခံစဉ်းစားရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ ကြားနာသည်ဆိုခြင်းသည် သက်သေခံချက်များရယူခြင်း၊ လျှောက်လဲချက်များကြားနာခြင်းစသည့်တို့ အကျုံးဝင်သဖြင့် မူလရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့၏ ဆုံးဖြတ်ချက်များသည် မှန်ကန်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှတ် (၄) အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက အယူခံတရားလို စွဲဆိုသည့်အမှုကို မူလတိုင်းတရားရုံးတွင် ကြားနာသည့်အချိန်၌ အယူခံတရားလိုနှင့် ၎င်း၏ရှေ့နေ ၃ ဦးစလုံး ရုံးချိန်းပျက်ကွက်သည့်အတွက် အမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ အမှုပလပ်ခဲ့ကြောင်း၊ “ကြားနာသည်” ဟူသော စကားရပ်က တရားရုံးရှေ့တွင် ကြားနာရမည့်သူတစ်ဦးရှိကြောင်းကို ရည်ညွှန်းကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ ကြားနာသည်ဆိုခြင်းတွင် သက်သေခံချက်ရယူခြင်း၊ လျှောက်လဲချက်များကြားနာခြင်းစသည်တို့ အကျုံးဝင်ကြောင်းကို စီရင်ထုံးဖွဲ့ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးနှင့် တရားရုံးချုပ်တို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီတို့သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ နှင့် အမိန့် ၉၊ နည်း ၈ တို့ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ စီရင်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည့် အတွက် ယင်းအမိန့်များကို ဆက်လက်အတည်ပြုပေးသင့်ကြောင်း၊ အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် ဦးအေးသန်းက အမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀ (၂) အရ ၎င်းအားအမှုသည်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမှတ် ၁ တရားပြိုင် ဦးအေးသန်းက လျှောက်ထားသူ အနေအထားရှိပြီး အယူခံတရားလို (မူလရုံးတရားလို ဦးစိန်လွင်) က လျှောက်ထားခံရသူ အနေအထားရှိလျှင် (ကျန်မူလရုံးတရားပြိုင်များဖြစ်ကြသည့် ဦးဝင်းအောင်၊ ဒေါ်သန်းနှင့် ဒေါ်မာရီယန်ဘီဘီ (ခ) ဒေါ်ခင်ခင်ရီ) တို့သည် မည်သည့်အနေအထားရှိသည်ကို အယူခံတရားလိုဘက်မှ လုံးဝတင်ပြထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ အမိန့် ၉၊ နည်း ၆ အရ တစ်ဖက်သတ် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမပြုဘဲ အမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ တရားမကြီးမှုကို ပလပ်ခြင်းသည်မှန်ကန်မှုရှိမရှိဟူသော တင်ပြလျှောက်ထားချက်သည် တရားမကျင့် ထုံးဆိုင်ရာတွင်လည်းကောင်း၊ နည်းနာကျင့်စဉ်တွင်လည်းကောင်း ပါရှိခြင်းမရှိသည့်စကားရပ်များကို အယူခံတရားလိုဘက်မှ လိုရာဆွဲပြီး တင်ပြလျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည့်အတွက် လက်မခံထိုက်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို (မူလရုံးတရားလို) နှင့် မူလမှုတွင်လိုက်ပါ

၂၀၀၂
ဦးစိန်လွင်
နှင့်
ဦးအေးသန်း
ပါ ၄

ဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည့်ရှေ့နေကြီးများသည် ၉-၈-၂၀၀၀ ရက်နေ့ရုံးချိန်း ပျက်ကွက်သည့်ကိစ္စအတွက် တရားရုံးအဆင့်ဆင့်တို့က လက်ခံနိုင်လောက်သော အကြောင်းပြချက်များ ခိုင်ခိုင်မာမာ မတင်ပြနိုင်ကြောင်း၊ မမှန်မကန်လိမ်လည်တင်ပြသည့် ကတိသစ္စာပြုလွှာများအရ မူလအမှုပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပေးရန်မသင့်ကြောင်း၊ ကတိသစ္စာပြုလွှာကို မမှန်မကန်လိမ်လည်တင်ပြခြင်းတို့နှင့်စပ်လျဉ်းပြီး ပြန်လည်ရှင်းလင်းမတင်ပြနိုင်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားလိုဦးစိန်လွင်က အယူခံတရားပြိုင်ဦးအေးသန်းပါ ၄ ဦးတို့အပေါ် တရားမကြီးမှုစွဲဆိုထားရာ အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်ဦးအေးသန်းက အမှုတွင်ချေလွှာတင်သွင်းခြင်းမရှိသေးချေ။ ဦးအေးသန်းက ရှေးဦးစွာတရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၁၊ နည်း ၁ အရ မေးခွန်းများဖြေကြားပေးရန် လျှောက်ထားသည်။ အယူခံတရားလို ဦးစိန်လွင်က မေးခွန်းများဖြေကြားသည့်အခါ အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်ဦးအေးသန်းက ၎င်းသည်အမှုနှင့်လုံးဝပတ်သက်ခြင်းမရှိသကဲ့သို့ အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသော ပစ္စည်းများသည်လည်း ၎င်းနှင့်လုံးဝပတ်သက်ခြင်းမရှိသောကြောင့် ၎င်းအားတရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀ (၂) အရ အမှုသည်အဖြစ်မှ ထုတ်ပေးရန်လျှောက်ထားသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်၏ လျှောက်ထားချက်နှင့်ပတ်သက်၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၀၊ နည်း ၂နှင့် ၃ တို့အရ စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ပြီးမှ ဆုံးဖြတ်မည်ဖြစ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

အမှန်အားဖြင့် အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်သည် အမှုနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ အမှုဖြစ်ပစ္စည်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း ပတ်သက်ခြင်းမရှိပါက အဆိုပါအချက်များကို ၎င်း၏ချေလွှာတွင် ထည့်သွင်းချေပရမည်ဖြစ်သည်။ ပြည်သူ့တရားသူကြီးအဖွဲ့၏ ညွှန်ကြားချက်အမှတ် ၁၈ တွင် ဤကဲ့သို့သော ပဏာမကန့်ကွက်ချက်များကို ချေလွှာမတင်မီ တင်ပြခွင့်မရှိကြောင်း ညွှန်ကြားထားပြီးဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၀ (၂) အရ အမှုသည်အဖြစ်မှ ဖယ်ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားမှုအပေါ် အမိန့် ၁၀၊ နည်း ၂ နှင့် ၃ တို့အရ စစ်ဆေးချက်ရယူမည်ဟု အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ နည်းလမ်းကျနမှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၀၊ နည်းဥပဒေ ၁ တွင်

၂၀၂
ဦးစိန်လွင်
နှင့်
ဦးအေးသန်း
ပါ ၄

အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

“ အမှုသည်တစ်ဦးက တစ်ဖက်အမှုသည်၏ အဆိုလွှာတွင် ဖော်ပြထားသည့်အကြောင်းခြင်းရာ အဆိုပြုချက်များကို အတိ အလင်းဖြစ်စေ၊ သွယ်ဝိုက်၍ဖြစ်စေဝန်ခံထားခြင်း သို့မဟုတ် ငြင်းဆိုထားခြင်းရှိလျှင် ပထမအကြိမ်အမှုကြားနာသောရက်တွင် တရားရုံးသည်အဆိုပြုခြင်းခံရသောအဆိုပါအမှုသည် သို့မဟုတ် ၎င်း၏ရှေ့နေအား အဆိုပါအကြောင်းခြင်းရာအဆိုပြုချက်များ ကို ဝန်ခံခြင်း သို့မဟုတ် ငြင်းဆိုခြင်းပြု မပြုမေးမြန်းရမည်။ တရားရုံးသည် ယင်းဝန်ခံချက်များငြင်းဆိုချက်များကို မှတ်တမ်း တင်ရမည်။

တရားမမှုများကို စစ်ဆေးစီရင်ရာတွင် အဆိုအချေများ ၌ မရှင်းမလင်းသည့်အချက်များရှိလျှင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၁၀ အရ ရှင်းလင်းဖော်ထုတ်ရန်ဖြစ်သည်။ နှစ်ဖက် အမှုသည်တို့ အငြင်းပွားသည့်အချက်ကို တိတိကျကျသိရှိအောင် အမှုသည်များသည် မည်မျှအတိုင်းအတာအထိ ဝန်ခံသည်ကို သိရှိအောင်ဖော်ထုတ်ရန် ဤနည်းဥပဒေက ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ် သည်။ သို့ဖြစ်ရာ တရားပြိုင်က ချေလွှာတင်သွင်းပြီးမှသာ သို့မဟုတ် တရားပြိုင်က ချေလွှာမတင်သွင်းလိုသည့်အခါမှသာ ဤနည်းဥပဒေအရ တရားလိုအား စစ်ဆေးနိုင်သည်။ ”

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၀၊ နည်းဥပဒေ ၂ တွင်လည်း တရားရုံးသည် ပထမအကြိမ် အမှုကြားနာသောရက် သို့မဟုတ် နောက်ထပ်ကြားနာသောရက်တွင် တရားရုံးသို့ ကိုယ်တိုင်လာရောက်သော အမှုသည်တစ်ဦးဦးကို စစ်မေးနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ဤနည်းဥပဒေအရ စစ်ဆေးခြင်း၏ရည်ရွယ်ချက်မှာ အဆိုလွှာ မပြတ်မသား မရှင်းမလင်းဖြစ်နေသည့်အချက်များကို ပြတ်ပြတ်သားသား ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်စေရန်အတွက် အထောက်အကူရစေရန် ရည်ရွယ် သည်။ ထိုသို့ စစ်မေးရာတွင် ပထမအကြိမ် အမှုကြားနာသောရက် သို့မဟုတ် နောက်ထပ်ကြားနာသောရက်တွင် စစ်ဆေးရန်ဖြစ်သည်။ ပထမအကြိမ် အမှုကြားနာသောရက်မှာ ငြင်းချက်ထုတ်သောရက် ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုတွင် တရားပြိုင်ကအချေလွှာပင် မတင်သွင်းရသေး

၂၀၂
ဦးစိန်လွင်
နှင့်
ဦးအေးသန်း
ပါ ၄

သဖြင့် ငြင်းချက်မထုတ်ရသေးသောကြောင့် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၀ အရ အမှုသည်များကိုစစ်မေးရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀ (၂) အရ အမှုသည်အဖြစ်မှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်လွှာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ရာတွင် အယူခံတရားလို (လျှောက်ထားခံရသူ)အား စစ်ဆေးရန်နေ့တွင် အယူခံတရားလိုမလာသောကြောင့် တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ အယူခံတရားလိုဖွဲ့ဆိုသော အမှုကို ပလပ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် တရားမမှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေတွင် ပြဋ္ဌာန်းထားသည့် လုပ်ထုံးလုပ်နည်းကို တရားမစီရင်ပိုင်ခွင့်ကျင့်သုံးသောတရားရုံး၌ သက်ဆိုင်နိုင်သမျှခင်းအရပ်ရပ်တွင် လိုက်နာကျင့်သုံးရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် လျှောက်လွှာများနှင့် သက်ဆိုင်သည်။ ကေဗင်ကာတာနာရဆင်းဟရောင်းနှင့် ဒီဒေရီဆာရနာရယန အမှု^(၁) ကို ရည်ညွှန်းသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပေါင်အမှုတွင် ပုဂ္ဂလိကဒီကရီချမှတ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့် လျှောက်လွှာနှင့်သက်ဆိုင်သည်။ အေကေဘာဝီအက်အေချစ်တီးယားဖင်းနှင့် အက်စ်မကာဆင်းအမှု^(၂) ကိုကြည့်ပါ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၄ အရ ဆောင်ရွက်သည့်မှုခင်းများနှင့်သက်ဆိုင်သည့် ဂျီဗာရမ် နှင့် နန်ရမ်အမှု^(၃) ကို ရည်ညွှန်းသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဒီကရီအတည်ပြုပေးရန် လျှောက်လွှာများနှင့်မသက်ဆိုင်ကြောင်း၊ သေတမ်းစာ အတည်ပြုလက်မှတ် လျှောက်ထားမှု အရွယ်မရောက်သေးသူအား အုပ်ထိန်းစေလိုမှု၊ လူမွဲခံယူမှုကဲ့သို့သော တရားမမှုသဘောသက်ရောက်သည့် မူလကိစ္စရပ်များနှင့်သာ သက်ဆိုင်ကြောင်း မသန်းစိန် နှင့် မလှရီအမှု^(၄) တွင်ညွှန်ပြခဲ့သည်။

(၁) အေအိုင်အာ ၁၉၆၂ မဒရပ် စာ ၃၂၅
(၂) ရန်ကုန် အတွဲ ၈၊ စာ ၃၁၆
(၃) အာလာကာသက် အတွဲ ၄၄၊ စာ ၄၀၇
(၄) ၁၉၄၁ ခုနှစ်၊ ရန်ကုန်၊ စာ ၂၄၆

၂၀၀၂
ဦးစိန်လွင်
နှင့်
ဦးအေးသန်း
ပါ ၄

မသန်းစိန် နှင့် မလှရီအမှု^(၄) တွင် တရားမကြီးမှုသဘော သက်ရောက်သည့် မူလကိစ္စရပ်များကို ဖော်ပြထားရာ ယင်းကိစ္စရပ်များသာ ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုရင်းမဟုတ်ပေ။ သေတမ်းစာအတည်ပြုလက်မှတ် လျှောက်ထားမှု၊ အရွယ်မရောက်သေးသူအား အုပ်ထိန်းစေလိုမှု၊ လူမွဲခံယူ မှုတို့ကို နမူနာအဖြစ် ဖော်ပြခြင်းသာဖြစ်၍ တရားမကြီးမှုသဘော သက်ရောက်သည့် အခြားမူလကိစ္စရပ်များရှိသေးသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ အရ လျှောက်ထားမှုအတွက် သီးခြားအမှုတွဲမဖွင့်လှစ်သော်လည်း ပေါ်ပေါက်သည့်ပြဿနာမှာ တရားမ ကြီးမှုနှင့် ကွဲပြားသည့်ပြဿနာဖြစ်ကာ ယင်းအမှုနှင့်မသက်ဆိုင်သည့် ပြဿနာအပေါ် အဆုံးအဖြတ်ပေးရခြင်းဖြစ်သည်။ ဤရှုထောင့်အရ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ပုဒ်မ ၁၄၁ နှင့် သက်ဆိုင်ကြောင်းမြင်သာသည်။

အယူခံတရားလိုရှေ့နေက မီဒမ် နှင့် ဂတ်ဒလာအမှု^(၅)ကို ကိုးကား၍ အဆိုလွှာပြင်ဆင်ရန် လျှောက်လွှာ၊ အမှုသည်များထပ်တိုးပေး ရန် လျှောက်လွှာများသည် ကြားဖြတ်ကိစ္စရပ်များဖြစ်၍ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ ပါ တရားမမှုသဘောသက်ရောက်သည့် မူလကိစ္စရပ် များမဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားပြိုင်စာရင်းမှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်မှုခင်းသည်လည်း တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် အကျုံးမဝင်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

တရားပြိုင်စာရင်းမှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့် လျှောက်လွှာသက်သက်သည် ကြားဖြတ်ကိစ္စရပ်ဖြစ်၍ တရားမမှုသဘော သက်ရောက်သည့် မူလကိစ္စရပ်မဟုတ်ဟုဆိုနိုင်သော်လည်း ယင်းလျှောက် ထားမှုအရပြုလုပ်သည့် စုံစမ်းမှုသည် မူလတရားမကြီးမှုနှင့် မသက်ဆိုင် သည့်ပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ရန်ပြုလုပ်သည့် စုံစမ်းမှုဖြစ်သည့်အပြင် တရားမ ကြီးမှုအကြောင်းခြင်းရာနှင့် မပတ်သက်သော သက်သေခံချက်များအရ ဆုံးဖြတ်ရမည့်အမှုဖြစ်၍ တရားမမှုသဘောသက်ရောက်သည့် မူလကိစ္စ ရပ်များဖြစ်သည်မှာ မြင်သာထင်ရှားသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးအေးသန်း၏ ၎င်းအားအမှုမှ ထုတ်ပယ်ပေးရန် လျှောက်ထားချက်အပေါ် စုံစမ်းမှုပြုလုပ် ရာ၌ အယူခံတရားလိုအား စစ်ဆေးရန်ချိန်းဆိုခြင်းမှာ အယူခံတရားလို

(၅) အေအိုင်အာ ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ အေပီ စာ ၃၃၂

၂၀၂
ဦးစိန်လွင်
နှင့်
ဦးအေးသန်း
ပါ ၄

စွဲဆိုသော တရားမကြီးမှုအတွက် စစ်ဆေးရန်ချိန်းဆိုခြင်းမဟုတ်ပေ။ အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင် ဦးအေးသန်းအား အမှုမှပယ်ထုတ်ရန်သင့် မသင့်အတွက် စုံစမ်းမှုပြုလုပ်ရာ၌ စစ်ဆေးရန်ချိန်းဆိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ ဦးအေးသန်းဘက်ကို စစ်ဆေးပြီးဖြစ်၍ လျှောက်ထားခံရသူ အယူခံတရားလို ဦးစိန်လွင်အား စစ်ဆေးရန်ချိန်းဆို ထားသည့်ရက်တွင် လျှောက်ထားခံရသူ ဦးစိန်လွင်ပျက်ကွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

စုံစမ်းမှု၌ စစ်ဆေးရန်ချိန်းဆိုထားသည့်ရက်တွင် ဦးစိန်လွင် လာရောက်ရန်ပျက်ကွက်ပါက ၎င်းအားစစ်ဆေးရန်ချိန်းဆိုထားသည့် စုံစမ်းမှုနှင့်ပတ်သက်၍ သင့်တော်သည့်အမိန့်ချမှတ်ရန်သာရှိပေသည်။ ထိုသို့ စုံစမ်းမှုတွင် ဦးစိန်လွင်မှာလျှောက်ထားခံရသူဖြစ်သဖြင့် ကြားနာရန် ချိန်းဆိုသောရက်၌ လာရောက်ရန်ပျက်ကွက်လျှင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ အမိန့် ၉၊ နည်း ၆ (၁) အရ ဦးအေးသန်း လျှောက်ထားသောစုံစမ်းမှုကို တစ်ဖက်သတ်ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ပေမည်။ အယူခံတရားလို ဦးစိန်လွင်စွဲဆိုသည့် တရားမကြီးမှုကို စစ်ဆေးရန်ချိန်းဆိုထားခြင်းမရှိ သဖြင့် စုံစမ်းမှုတွင် ဦးစိန်လွင်လာရောက်ရန် ပျက်ကွက်မှုအတွက် တရားမကြီးမှုကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ ပလပ်နိုင် မည်မဟုတ်ပေ။ ထိုအမှုတွင် အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်သည် ချေလွှာပင် မတင်သွင်းရသေးသဖြင့် အမှုသည်ကြားနာရန်အဆင့် မရောက်သေးပေ။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉ ပါ ကြားနာရန်ဆိုသောစကားသည် ပထမ အကြိမ်အမှုကြားနာသည့်နေ့ကိုဆိုလိုသည်။ ပထမအကြိမ် အမှုကြားနာ သည့်နေ့သည် ငြင်းချက်ထုတ်သည့်နေ့ဖြစ်သည်။ တရားမကြီးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကြားနာရန်ချိန်းဆိုထားခြင်းမရှိပါဘဲလျက် စုံစမ်းမှုတွင် လာရောက်ရန်ပျက်ကွက်မှုအတွက် တရားမကြီးမှုကို ပလပ်ခြင်းမှာ ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်ညီညွတ်ခြင်းရှိသည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်းဖြေဆိုလိုက်သည်-

“၁။ တရားပြိုင်တစ်ဦးက ၎င်းအားတရားပြိုင်အဖြစ်မှထုတ် ပယ်ပေးရန် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀ (၂) အရ လျှောက်ထားမှုအပေါ်ပြုလုပ်သည့် စုံစမ်းမှုသည် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၁၄၁ တွင် အကျုံးဝင်သောမှုခင်းမျိုးဖြစ် ကြောင်း၊ ထိုသို့ စုံစမ်းဆဲ၌ လျှောက်ထားခံရသူ (တရားလို) မလာ

၂၀၀၂
ဦးစိန်လွင်
နှင့်
ဦးအေးသန်း
ပါ ၄

ရောက်ခြင်းကြောင့် တရားလိုစွဲဆိုသော တရားမကြီးမှုကို တရားမ
ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်းဥပဒေ ၈ အရ ပလပ်ခြင်းသည်
ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မှုတမှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊

၂။ တရားပြိုင်တစ်ဦးက ၎င်းအားတရားပြိုင်အဖြစ်မှ ထုတ်
ပယ်ပေးရန်တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၊ နည်း ၁၀ (၂) အရ
လျှောက်ထားချက်အပေါ်ပြုလုပ်သည့် စုံစမ်းမှုတွင် တရားလို
သည် လျှောက်ထားခံရသူအနေအထားတွင်ရှိကြောင်း၊ ရှိလျှင်
လျှောက်ထားခံရသူ တရားလိုရုံးချိန်းပျက်ကွက်ခြင်းအပေါ်
တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၆ အရ စုံစမ်းမှုနှင့်
စပ်လျဉ်း၍ တစ်ဖက်သတ်အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမပြုဘဲ တရားမကျင့်
ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရ တရားမကြီးမှုကို ပလပ်ခြင်း
သည်မှန်ကန်ခြင်းမရှိကြောင်း။ ”

ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလို
စွဲဆိုသောအမှုကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၉၊ နည်း ၈ အရပလပ်
သည့်အမိန့်နှင့် ထိုအမိန့်ကိုအတည်ပြုသည့် တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်တို့ကို
ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသောအမှု
ကို မူလအမှုအမှတ်ဖြင့် ပြန်လည်ဖွင့်လှစ်ပြီး တရားပြိုင်အဖြစ်မှ
ဖယ်ထုတ်ရန်သင့်မသင့် စုံစမ်းသည့်စုံစမ်းမှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူ
(မူလရုံးတရားလို) ရုံးချိန်းပျက်ကွက်မှုအတွက် သင့်တော်မျှတသည့်အမိန့်
ချမှတ်၍ စုံစမ်းမှုနှင့် မူလမှုကိုဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်သွား
ရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ဤအယူခံတွင် ကုန်ကျသောတရားစရိတ်များကို နောက်ဆုံးတွင်
အမှုရှုံးသူက နောက်ဆုံးတွင် အမှုနိုင်သူအားပေးရမည်။

ဤအယူခံတွင် အယူခံတရားတို့ထမ်းဆောင်ထားသော ရုံးခွန်ကို
ပြန်အမ်းရန်အတွက် လိုအပ်သည့်သက်သေခံလက်မှတ်ကို အယူခံတရားလို
အားထုတ်ပေးစေ။

ရှေ့နေခကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဒေါက်တာတင်အောင်အေးနှင့်
ဦးထွန်းရှင် တို့၏ရှေ့တွင်

ဦးဌေးဝင်း ပါ ၂

နှင့်

ဒေါ်အေးမြင့် ပါ ၂*

အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ထားသူအား နှင်ထုတ်လိုမှု၊ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို
အပျောက် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူရာတွင်
လက်ရောက်မရရှိခဲ့ခြင်း၊ ဝယ်သူက မူလကပင် လက်ရှိ နေထိုင်
လျက်ရှိသော တိုက်ခန်းရောင်းသူများအား ခွင့်ပြုချက်ဖြင့်
နေသူအဖြစ် တရားစွဲဆိုခြင်း၊ မူလကပင် နေထိုင်သူတို့အား
တိုက်ခန်း လက်ရောက်မရသည့် ဝယ်ယူ၏ အခွင့်အမိန့်အရ
နေထိုင်သူများအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်-မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြင့်နှင့် မသန်းသန်းထွေး
တို့သည် အချင်းဖြစ်အခန်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိ
ခဲ့ခြင်းမရှိ၍ ငှားရမ်းသူများ ဖြစ်မလာနိုင်ပေ။

အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြင့်နှင့် မသန်းသန်းထွေးတို့သည်
အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းနှင့် ဒေါ်ခင်အိလေးတို့ထံမှ အချင်းဖြစ်အခန်း
ကို ဝယ်ယူရာတွင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခြင်း မဟုတ်သောကြောင့်
ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ အခန်း၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်
ကို လွှဲပြောင်းရရှိမည်မဟုတ်ချေ။

အပျောက်စနစ်ဖြင့်ဝယ်ယူသည်ဆိုလျှင်လည်း အခန်းကို လက်
ရောက်မရရှိခဲ့သောကြောင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅
အရ အခန်း၏အကျိုးခံစားခွင့်ကိုလည်း လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၁
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ် တရားမပထမအယူခံမှု ၉၀ တွင် ချမှတ်သော ၉-၇-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ
တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်) ၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု

ထိုအခြေအနေတွင် အချင်းဖြစ်အခန်း၏ အိမ်ငှားများ ဖြစ်ကြသော အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းတို့အား အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြင့်တို့က အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအဖြစ် နေထိုင်ခွင့် ပြုကြောင်း ကတိစာချုပ် (သက်သေခံအမှတ်-၀) စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုရုံမျှဖြင့် အယူခံတရားလိုဦးဌေးဝင်းတို့သည် အိမ်ငှားအဖြစ်မှ အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြင့်တို့၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားမည် မဟုတ်ပေ။

၂၀၀၂
 ဦးဌေးဝင်း
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဒေါ်အေးမြင့်
 ပါ ၂

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူသည် ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်သူ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ဝင်ရောက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အဆိုပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အခွင့်အမိန့်ပေးသူသည် အခွင့်အမိန့်ပေးစဉ်က ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပေးသည်ဆိုသော ပစ္စည်းကို လက်ရှိဖြစ်ရန် လိုအပ်ကြောင်း မြင်သာပေသည်။

ဦးဘခင် (ခ) ဦးအဒူလ်ဆိုလ် ပါ ၃ နှင့် ဦးအဒူ (ခ) ဦးထွန်းလှ ပါ ၂ အမှု^(၅) တွင် ဥပဒေသဘောအရဆိုလျှင် ဥပစာတစ်ခု၏ပိုင်ရှင် သို့မဟုတ် ယင်းဥပစာကို စီမံခန့်ခွဲခွင့်ရှိသူကသာ အခြားသူတစ်ဦးအား ယင်းဥပစာ၌ နေထိုင်ရန် ခွင့်ပြုနိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။ ဥပစာတစ်ခု၏ပိုင်ရှင် သို့မဟုတ် ယင်းဥပစာကို စီမံခန့်ခွဲခွင့်ရှိသူမှာ ဥပစာကို လက်ရှိဖြစ်သူ (Possession) သို့မဟုတ် ဥပဒေသဘောအရ လက်ရှိဖြစ်သူ (Constructive Possession) ဖြစ်ပေရာ ယင်းထုံးဖွဲ့ချက်သည် သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၆ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အပျောက်အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သော်လည်း လက်ရှိရယူခဲ့ခြင်းမရှိသည့် ဝယ်ယူသူက ထိုအခန်းတွင် မူလကပင် နေထိုင်လျက်ရှိသော ရောင်းသူများအား အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူများအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့်ရှိကြောင်း စီရင်ဆုံးဖြတ်သည့် တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် မှားယွင်းပေသည်။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးဆွေနွယ်
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးညိမ်းမြင့်
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၂၀၀၂
 ဦးဌေးဝင်း
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဒေါ်အေးမြင့်
 ပါ ၂

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၈၂၂ တွင် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းထွေးတို့က အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ချိုလေးတို့အပေါ် အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူများအား ဖယ်ရှားနှင်ထုတ်လိုမှုစွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားလိုတို့အား အချင်းဖြစ်အခန်းမှ ဖယ်ရှား၍ ယင်းအခန်းကို အယူခံတရားပြိုင်များသို့ လက်ရောက်ပေးအပ်စေရန် အနိုင်ဒီကရီချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံ တရားလို ဦးဌေးဝင်းတို့က မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ အယူခံဝင် ရောက်သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်းမရှိပေ။ အယူခံတရားလိုတို့က တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေး ဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ ပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့် အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အပျောက်အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူပြီး လက်ရှိရယူခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ မူလကပင်နေထိုင် လျက်ရှိသော တိုက်ခန်းအပျောက်ဖြင့် ရောင်းသူများကို ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အခမဲ့ထားသူများအဖြစ် ထားရှိခြင်းသည် လမ်းညွှန် စီရင်ထုံးများအရ အခွင့်အမိန့်ဖြင့်နေသူဟု သတ်မှတ် နိုင်ခြင်း ရှိ မရှိ၊ မရှိပါက တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုရှိမရှိ။ ”

အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်တို့က ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ အမှတ် ၆ ရပ်ကွက်၊ သိမ်ဖြူလမ်း၊ အမှတ် ၇၃ ၊ မြေညီထပ် (ဝဲဘက်) ၁၂၅ ပေ x ၆၀ ပေအကျယ်အဝန်းရှိ အခန်းမှာ အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်း နှင့် ဒေါ်ခင်ချိုလေးတို့က အိမ်ငှားအဖြစ်နေထိုင် အကျိုးခံစားခဲ့သောအခန်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ချိုလေးတို့၏ နေထိုင် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသောအခန်းကို ၃-၃-၉၈ ရက်စွဲပါ အခန်းအပျောက် အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်အရ တန်ဖိုးငွေကျပ်သိန်း ၈၀ ဖြင့် စာချုပ်ချုပ်ဆို ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းကြောင့် အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံး၏ ပိုင်ရှင်ဖြစ်သူက မိမိတို့အား အိမ်ငှားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြု၍ အိမ်လခ ပြေစာများထုတ်ပေးခဲ့ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းတို့က မိမိတို့ အား နေအိမ်ခန်းကို အပျောက်စနစ်ဖြင့် လွှဲပြောင်း

၂၀၀၂
ဦးဌေးဝင်း
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်အေးမြင့်
ပါ ၂

ရောင်းချပေးလိုက် သော်လည်း ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ရန်အခန်း ရှာမရသေး၍
၃ လခန့် အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့်ပြုရန် ခွင့်တောင်းခဲ့သဖြင့် မိမိတို့က
အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်း တို့အား အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊
အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းတို့သည် ၃ လပြည့်သော်လည်း အခန်းမှ
ဖယ်ရှားထွက်ခွာမပေးကြောင်း အဆိုပြု သည်။

အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းတို့က ၃-၃-၉၈ ရက်စွဲပါ အခန်း
အပျောက်အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်သည် အမှန်တကယ် တန်ဖိုးငွေ
ပေးချေ ၍ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သောစာချုပ်မဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံ
တရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်နှင့် ဒေါ်ခင်ချိုလေးတို့ မြေကွက်အရောင်းအဝယ်
ပြုလုပ်ရာ တွင် အမှားအယွင်းဖြစ်ခဲ့သဖြင့် အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်
နစ်နာမှု မရှိစေရန် တန်ဖိုးငွေကျပ် ၁၀၆၈၀၀၀/- ကို တာဝန်ယူ
ပေးလျော်မည်ဟု သဘောတူညီခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်
ဒေါ်အေးမြင့်၏ အစ်ကိုဦးသန်းစိုးက ခြိမ်းခြောက်သဖြင့် ၃-၃-၉၈ ရက်စွဲပါ
အခန်း အပျောက်အရောင်းအဝယ် သဘောတူကတိစာချုပ်နှင့် အိမ်ခန်း
တွင် အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပေးခြင်းကတိစာချုပ် ၂ ခုကို လက်မှတ်ရေးထိုး
ပေးရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို မည်သူတစ်ဦး
တစ်ယောက်မှ ရောင်းချ ထားခြင်းလည်းမရှိကြောင်း၊ အခမဲ့နေထိုင်သူ
များလည်းမဟုတ်၍ ကိုယ်ပိုင် တိုက်ခန်းမှ ဖယ်ရှားပေးရန် တာဝန်မရှိ
ကြောင်း ချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အယူခံတရားပြိုင်များသည် ၃-၃-၉၈ ရက်စွဲပါ
အခန်းအပျောက်အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်အရ အယူခံတရားလိုများ
ထံမှ အခန်း၏ နေထိုင်အကျိုးခံစားခွင့်ကို ဝယ်ယူခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်
ကြောင်း၊ သက်သေခံ အမှတ် (င) ကတိစာချုပ်အရ အယူခံတရားလိုများ
က ၃ လခန့် အခမဲ့ နေထိုင်ခွင့်ပေးရန် အယူခံတရားပြိုင်များအား ပြောဆို
တောင်းပန်သဖြင့် အယူခံတရားပြိုင်များက အယူခံတရားလိုများအား
အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း တွင် အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပေးခဲ့သည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း
သုံးသပ်ပြီးနောက် အယူခံတရားလိုများအား အချင်းဖြစ်အခန်းမှ
ဖယ်ရှား၍ ယင်းအခန်းကို အယူခံတရားပြိုင်များသို့ လက်ရောက်
ပေးအပ်စေရန် အနိုင်ဒီကရီချမှတ် သည်။

တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏ ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ချက်မှာ
မှားယွင်းခြင်းမရှိကြောင်း သုံးသပ်ပြီး တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီ

၂၀၀၂
ဦးဌေးဝင်း
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်အေးမြင့်
ပါ ၂

ကို အတည်ပြုသည်။

အယူခံတရားလိုတို့၏ရှေ့နေက အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူတို့နှင့် သက်ဆိုင်သည့်အခြေခံကျသော တရားဥပဒေသဘောမှာ ခွင့်ပြုသူသည် ခွင့်ပြုစဉ်က ခွင့်ပြုသည်ဆိုသော ဥပစာလက်ရှိဖြစ်ရန်လိုကြောင်း၊ ထိုဥပဒေနှင့်ကွဲပြား၍ ချမှတ်သောထုံးသဘာက လုံးဝမရှိကြောင်း၊ အမှုတွင် အငြင်းပွားသောအချက်မှာ အခမဲ့ထားသည်ဆိုသော ၃-၃-၉၈ နေ့တွင် အချင်းဖြစ်အခန်းမှာ အယူခံတရားလိုတို့လက်ရှိဖြစ်ကြောင်း၊ ခွင့်ပြုသူဟုဆိုသော အယူခံတရားပြိုင်များ လက်ရှိမဟုတ်ကြောင်း၊ လက်ရှိမဟုတ်သောအယူခံတရားပြိုင်တို့သည် အယူခံတရားလိုတို့အား အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် အခမဲ့ထားနိုင်သည့်အနေအထားတွင် လုံးဝမရှိကြောင်း၊ ၃-၃-၉၈ ရက်စွဲပါ ဖော်ပြထားသည့် သက်သေခံကတိစာချုပ် ချုပ်ဆိုရုံမျှဖြင့် အယူခံတရားလိုတို့သည် အိမ်ငှားဆိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်အရ နေထိုင်သူများအဖြစ်မှ အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ခွင့်ပြုချက်အရ နေထိုင်သူအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲမသွားနိုင်ကြောင်း၊ အမှန်စင်စစ် အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း၏ အိမ်ရှင်နှင့် အယူခံတရားလိုတို့အကြား တည်ရှိခဲ့သော အိမ်ငှားဆက်ခံမှုကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၀ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့် ရပ်စဲခဲ့ခြင်းမရှိ၍ ယုတ်စွာအဆုံး ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ မတ်လအတွင်း၌ အယူခံတရားလိုတို့သည် အိမ်ရှင်၏ အိမ်ငှားများ အဖြစ်ဆက်လက်ရပ်တည်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ အခွင့်အမိန့် အရ နေထိုင်သူများအဖြစ်သို့ မပြောင်းလဲနိုင်ကြောင်း၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၆/၁၁၀ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များက ပိတ်ပင်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုများသည် ၃-၃-၉၈ နေ့တွင် တရားဝင်အိမ်ငှားများဖြစ်မြဲ ဖြစ်၍ ထိုနေ့တွင် အယူခံတရားပြိုင်များသည် တရားဝင်အိမ်ငှားများအဖြစ် သို့ မရောက်ရှိနိုင်ကြောင်း၊ အကြောင်းမှာ အိမ်ရှင်သည် ဥပစာတစ်ခုတည်း ကို သီးခြားအိမ်ငှား (၂) ဦးအား တစ်ပြိုင်နက်တည်း အသိအမှတ်ပြုနိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ သို့ပါ၍ အယူခံတရားပြိုင်များသည် ၃-၃-၉၈ နေ့၌ တရားဝင် အိမ်ငှားများမဟုတ်သဖြင့် အယူခံတရားလိုများအား တိုက်ခန်းတွင် အခမဲ့ ထားနိုင်စေရန် အခန်းကိုစီမံခန့်ခွဲခွင့်ရှိသူများမဟုတ်ကြောင်း၊ အခန်းပိုင်ရှင် လည်းမဟုတ်၍ ခွင့်ပြုချက်ပေးနိုင်သူများ မဟုတ်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်များ၏ရှေ့နေက ယခုအမှုဖြစ်ရပ်တွင် အယူခံတရားပြိုင်များသည် အယူခံတရားလိုများထံမှ ၎င်းတို့အိမ်ငှား

၂၀၀၂
ဦးဌေးဝင်း
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်အေးမြင့်
ပါ ၂

အမည်ပေါက် နေထိုင်သည့်အခန်းကို အခန်းအပျောက် အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ် (သက်သေခံအမှတ် - ခ) ကို ချုပ်ဆိုဝယ်ယူပြီး အိမ်ရှင်မှ အယူခံတရားပြိုင် များကို အမည်ပြောင်းခရယူပြီး အိမ်ငှားအဖြစ် အသိ အမှတ်ပြု၍ အိမ်လခ ဖြတ်ပိုင်း (သက်သေခံအမှတ် - ဂ) ထုတ်ပေးခဲ့ပြီး နောက်အခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပေးခြင်းကတိစာချုပ်(သက်သေခံအမှတ် - င) အရ အခမဲ့ထားခြင်းဖြစ် ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်ရာ ရှေးဦးစွာ အခန်း အပျောက်အရောင်းအဝယ်ကတိ စာချုပ် (သက်သေခံအမှတ် - ခ) အရ အခန်းအရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ခြင်း သည် အရောင်းအဝယ်ထမြောက် ခြင်းရှိမရှိ စိစစ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုများနှင့် အယူခံ တရားပြိုင်အကြား ချုပ်ဆိုခဲ့သောအခန်း အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ် (သက်သေခံအမှတ် - ခ) သည်အိမ်ငှား အဖြစ် နေထိုင်ခွင့်ရရှိစေရန် အခန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အပျောက်စနစ်ဖြင့် ချုပ်ဆိုသောစာချုပ်မျိုး ဖြစ်ကြောင်း၊ မရွေးမပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်း၏ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို ဝယ်ယူ ခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ ၃-၃-၉၈ နေ့စွဲပါ အခန်း အပျောက်အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ် (သက်သေခံအမှတ် - ခ) သည် အိမ်ငှားအဖြစ် နေထိုင်ခွင့် ရရှိရန် ဝယ်ယူသောကတိစာချုပ်ဖြစ်၍ စာချုပ် စာတမ်းမှတ်ပုံတင် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၇ (၁) (ခ) အရ မှတ်ပုံတင်ရန်မလို ကြောင်း၊ ထိုသို့ လွှဲပြောင်းခြင်းကို အိမ်ရှင်ကအသိအမှတ်ပြုအိမ်ငှားအဖြစ် လက်ခံပြီးမှသာ လွှဲပြောင်းမှုအထမြောက်ကြောင်း၊ အခန်းအရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ် (သက်သေခံအမှတ် - ခ) ၏ နောက်ကျောဘက်တွင် အိမ်ရှင် မှ အိမ်ငှားအမည်ပြောင်းခလက်ခံရရှိကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုး၍ အယူခံ တရားပြိုင်များ၏ အမည်ဖြင့် အိမ်လခပြေစာ ၃ စောင် (သက်သေခံ အမှတ် - ဂ) ကို ထုတ်ပေးခဲ့သဖြင့် အခန်းအရောင်းအဝယ်လွှဲပြောင်းခြင်း မှာ ထမြောက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်များသည် အချင်း ဖြစ်အခန်း နှင့်ပတ်သက်၍ သက်သေခံအမှတ် (၁) အခန်းအရောင်း အဝယ်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီး အိမ်ရှင်မှအိမ်ငှားအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုခဲ့သောကြောင့် အခန်း နှင့်ပတ်သက်၍ နေထိုင်ရန်အိမ်ငှားအခွင့်ရေးကို ရရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် အခန်းနှင့်ပတ်သက်၍ အယူခံ တရားပြိုင်များသည် စီမံခန့်ခွဲခွင့်ရှိကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်များသည် အယူခံတရားလိုတို့ အား အခမဲ့နေထိုင်ခွင့် ကတိစာချုပ် (သက်သေခံ အမှတ် - င) အရ အခမဲ့နေထိုင်ခွင့် ပေးနိုင်ပြီး အယူခံတရားလိုများသည်

၂၀၀၂
ဦးဌေးဝင်း
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်အေးမြင့်
ပါ ၂

အခန်းတွင် အခမဲ့ နေသူများဖြစ်သောကြောင့် မဖယ်ရှားက အခမဲ့ ထားသူ အား ဖယ်ရှား နှင်ထုတ်လိုမှု စွဲဆိုခွင့်ရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ဗိုလ်တစ်ထောင်မြို့နယ်၊ အမှတ် ၆ ရပ်ကွက်၊ သိမ်ဖြူလမ်း အမှတ် ၇၃၊ မြေညီထပ် (ဝဲဘက်) ၁၂၂ * ၆၀ ပေ အကျယ်အဝန်းရှိ အခန်း၏ အိမ်ငှားများမှာ အယူခံတရားလိုဦးဌေးဝင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ချိုလေး တို့ ဖြစ်ကြသည်။ အဆိုပါအခန်းကို အယူခံတရားလိုဦးဌေးဝင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ချိုလေး တို့က အယူခံတရားပြိုင်မအေးမြင့်နှင့် မသန်းသန်းထွေး တို့အား အခန်းအပျောက် အရောင်းအဝယ် သဘောတူကတိစာချုပ် (သက်သေခံအမှတ်-ခ) ဖြင့် ၃-၃-၉၈ နေ့ကရောင်းချခဲ့သည်။

ထိုနေ့တွင်ပင် အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြင့်နှင့် မသန်းသန်းထွေး တို့က အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ချိုလေးတို့အား အဆိုပါ အခန်းတွင် ၃ လခန့် ခေတ္တအခမဲ့နေထိုင်ခွင့်ပေးသည့် ကတိစာချုပ် (သက်သေခံအမှတ်-င) ကို ချုပ်ဆိုခဲ့သည်။

အထက်ဖော်ပြပါ ကတိစာချုပ်များအရ အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြင့်နှင့် မသန်းသန်းထွေးတို့သည် အချင်းဖြစ်အခန်းကို အယူခံ တရားလို ဦးဌေးဝင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ချိုလေးတို့ထံမှ အပျောက်စနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူ ခဲ့သော်လည်း ယင်းအခန်းကို လက်ဝယ်မရရှိခဲ့ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

အယူခံတရားပြိုင်မအေးမြင့်က အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းတို့ ထံမှ အချင်းဖြစ်အခန်းကို ဝယ်ယူပြီး အိမ်ရှင်ဦးတင်မောင်သို့ အမည် ပြောင်းခ ငွေကျပ် ၃၀၀၀၀/- ပေးခဲ့ရာ အိမ်ရှင်ဦးတင်မောင်က ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ မတ်လ၊ ဧပြီလ နှင့် မေလတို့အတွက် အခန်းငှားခငွေ တစ်လလျှင် ၁၀၀/- စီ လက်ခံရရှိသည့် ပြေစာဖြတ်ပိုင်း ၃ စောင်ပေးကြောင်း ထွက်ဆိုပြီး ယင်းပြေစာဖြတ်ပိုင်းများကို သက်သေခံအမှတ် (ယ) အရ တင်ပြသည်။

အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်း၏ အိမ်ရှင်နှင့် အယူခံတရားလိုတို့အကြား တည်ရှိခဲ့သော အိမ်ရှင်အိမ်ငှားဆက်ခံမှုကို ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၀ ပါ ပြဌာန်းချက်များနှင့်အညီ ရပ်စဲခဲ့ခြင်းမရှိ၍ အယူခံတရားလိုတို့သည် အိမ်ရှင်၏အိမ်ငှားများအဖြစ် ဆက်လက်ရပ်တည် နေသည့်အလျောက် အယူခံတရားပြိုင်မအေးမြင့်နှင့် မသန်းသန်းထွေး တို့သည် အိမ်ရှင်ဦးတင်မောင်ထံမှ အခန်းငှားခပြေစာဖြတ်ပိုင်းများ လက်ခံရရှိရုံမျှနှင့် ထိုအခန်း၏ အိမ်ငှားများဖြစ်မလာပေ။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅ တွင် မရွှေ့
မပြောင်းနိုင်သောပစ္စည်းကို အငှားချထားခြင်းဆိုသည်မှာ ထိုပစ္စည်း
၏အကျိုးခံစားခွင့်ကို အချိန်ကာလသတ်မှတ်၍ဖြစ်စေ၊ ထာဝစဉ်ဖြစ်စေ
တန်ဖိုးပေးသည့်အတွက် လွှဲပြောင်းပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်
ဖွင့်ဆိုသည်။

၂၀၀၂
ဦးဌေးဝင်း
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်အေးမြင့်
ပါ ၂

ပုဒ်မ ၁၀၅ အရ ပစ္စည်းကို အငှားချထားပါက အငှားချထားသည့်
ပစ္စည်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိမှသာ ငှားရမ်းသူ
ဖြစ်လာမည်ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်အခန်းတွင် အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းနှင့်
ဒေါ်ခင်ချိုလေး တို့သည် အိမ်ခန်းငှားရမ်းသူများအဖြစ် ရှိနေကြသဖြင့်
အိမ်ရှင်ဦးတင်မောင်သည် အချင်းဖြစ်အခန်းကို တစ်ချိန်တည်းတွင်
အယူခံတရားပြိုင်တို့အား အငှားချထားနိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ဦးအဘူ
ကလန် (ခ) ဦးသန်းထွန်း နှင့် ဦးဝင်းနိုင် ပါ ၂ အမှု^(၁) ကိုကြည့်ပါ။

အယူခံတရားပြိုင်မအေးမြင့်နှင့် မသန်းသန်းထွေးတို့သည်
အချင်းဖြစ်အခန်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကို လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိခဲ့ခြင်းမရှိ၍
ငှားရမ်းသူများ ဖြစ်မလာနိုင်ပေ။

အယူခံတရားပြိုင်မအေးမြင့်နှင့် မသန်းသန်းထွေးတို့သည်
အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ချိုလေး တို့ထံမှ အချင်းဖြစ်
အခန်းကို ဝယ်ယူရာတွင် မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခြင်းမဟုတ်
သောကြောင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ အခန်း၏
ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ကို လွှဲပြောင်းရရှိမည်မဟုတ်ချေ။

အပျောက်စနစ်ဖြင့် ဝယ်ယူသည်ဆိုလျှင်လည်း အခန်းကို လက်
ရောက်မရရှိခဲ့သောကြောင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၅
အရအခန်း၏ အကျိုးခံစားခွင့်ကိုလည်း လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိခဲ့ခြင်း မရှိပေ။

ထိုအခြေအနေတွင် အချင်းဖြစ်အခန်း၏ အိမ်ငှားများ
ဖြစ်ကြသော အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းတို့အား အယူခံတရားပြိုင်
မအေးမြင့်တို့က အခမဲ့ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအဖြစ် နေထိုင်ခွင့်
ပြုကြောင်း ကတိစာချုပ် (သက်သေခံအမှတ်-၀) စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုရုံမျှဖြင့်
အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းတို့သည် အိမ်ငှားအဖြစ်မှ အယူခံတရားပြိုင်
မအေးမြင့်တို့၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်သူအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားမည်

(၁) ၁၉၉၂ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၆၉

၂၀၀၂
ဦးဌေးဝင်း
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်အေးမြင့်
ပါ ၂

မဟုတ်ပေ။

အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် နေထိုင်သူသည် ဥပဒေသဘောအရ ပိုင်ရှင်အဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်သည်ဟု ကောက်ယူရမည့် အခြေအနေမျိုး ရှိလျှင် ၎င်းအား အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့်မရှိကြောင်း၊ ဝယ်ယူသူသည် ဆက်လက်နေထိုင်သူအား အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူ အဖြစ်ဖယ်ရှားခွင့်မရှိကြောင်း ဦးရန်ကနား နှင့် ဒေါ်ခင်သီအမှု(၂)၊ ဒေါ်သောင်းစိန် နှင့် ဒေါ်ကြည်အမှု(၃) စီရင်ထုံးများတွင် လမ်းညွှန် ထုံးဖွဲ့ ထားသည်။

ယခုအမှုတွင် အယူခံတရားလိုတို့သည် ဥပဒေသဘောအရ အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် အိမ်ငှားအဖြစ် ဆက်လက်နေထိုင်သူဟု ကောက်ယူ ရမည့်အခြေအနေမျိုးရှိနေသည့်အတွက် ၎င်းတို့အား အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

သက်သေခံဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၆ တွင် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော ပစ္စည်း လက်ရှိဖြစ်သူ၏ အခွင့်အမိန့်အရ ဝင်ရောက်နေထိုင်သူသည် ထိုအခွင့်အမိန့်ပေးသူမှာ အခွင့်အမိန့်ပေးစဉ်က ထိုပစ္စည်းကို လက်ရှိ ထားပိုင်ခွင့်မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုခွင့်မပြုရဟု ပြဌာန်းထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်မအေးမြင့်နှင့် မသန်းသန်းထွေးတို့သည် အယူခံတရားလို ဦးဌေးဝင်းနှင့် ဒေါ်ခင်ချိုလေး တို့အား အခွင့်အမိန့်နှင့် ထားကြောင်း ကတိစာချုပ် (သက်သေခံအမှတ် - င) ကိုချုပ်ဆိုစဉ်က အချင်းဖြစ်အခန်းကို လက်ရှိဖြစ်ခဲ့ပါက သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၆ ပါပြဌာန်းချက်အရ အယူခံတရားလိုဦးဌေးဝင်းတို့သည် ထိုစဉ်က အချင်း ဖြစ်အခန်းကို အယူခံတရားပြိုင်မအေးမြင့်တို့ ပိုင်ဆိုင်အကျိုးခံစားခွင့် မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ပေ။

အယူခံတရားပြိုင်မအေးမြင့်တို့သည် အချင်းဖြစ်အခန်းကို လက်ရှိမရခဲ့သဖြင့် အယူခံတရားလိုဦးဌေးဝင်းတို့သည် အယူခံတရားပြိုင် မအေးမြင့်တို့မှာ အခွင့်အမိန့်ပေးစဉ်က ထိုအခန်းကို လက်ရှိထားပိုင်ခွင့် မရှိကြောင်း ငြင်းဆိုခွင့်ရှိသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် ၎င်းတို့သည် အိမ်ငှားအဖြစ် နေထိုင်ခြင်းဖြစ်၍ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူများ မဟုတ်ကြောင်း တင်ပြခွင့်ရှိပေသည်။

(၂) ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ- ၂၅
(၃) ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၄၃

၂၀၀၂
ဦးဌေးဝင်း
ပါ ၂
နှင့်
ဒေါ်အေးမြင့်
ပါ ၂

သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၆ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူသည် ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်သူ၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အချင်းဖြစ်ဥပစာတွင် ဝင်ရောက်နေထိုင်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် အဆိုပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ အခွင့်အမိန့် ပေးသူသည် အခွင့်အမိန့်ပေးစဉ်က ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နေထိုင်ခွင့်ပေးသည် ဆိုသော ပစ္စည်းကို လက်ရှိဖြစ်ရန်လိုအပ်ကြောင်း မြင်သာပေသည်။

ဦးဘခင် (ခ) ဦးအဒူလ်ဆိုလ် ပါ၃ နှင့် ဦးအဒူ (ခ) ဦးထွန်းလှ ပါ၂ အမှု(၄) တွင် ဥပဒေသဘောအရဆိုလျှင် ဥပစာတစ်ခု၏ ပိုင်ရှင် သို့မဟုတ် ယင်းဥပစာကို စီမံခန့်ခွဲခွင့်ရှိသူကသာ အခြားသူတစ်ဦးအား ယင်းဥပစာ၌ နေထိုင်ရန်ခွင့်ပြုနိုင်ကြောင်းထုံးဖွဲ့ထားသည်။ ဥပစာတစ်ခု၏ ပိုင်ရှင် သို့မဟုတ် ယင်းဥပစာကို စီမံခန့်ခွဲခွင့်ရှိသူမှာ ဥပစာကို လက်ရှိ ဖြစ်သူ (Possession) သို့မဟုတ် ဥပဒေသဘောအရ လက်ရှိဖြစ်သူ (Constructive Possession) ဖြစ်ပေရာ ယင်းထုံးဖွဲ့ချက်သည် သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၁၆ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့် ညီညွတ်ကြောင်း တွေ့ရှိရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အပျောက်အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့သော်လည်း လက်ရှိရယူခဲ့ခြင်းမရှိသည့် ဝယ်ယူသူက ထိုအခန်းတွင် မူလကပင် နေထိုင်လျက်ရှိသော ရောင်းသူများအား အခွင့်အမိန့်အရ နေထိုင်သူများအဖြစ် ဖယ်ရှားခွင့်ရှိကြောင်း စီရင်ဆုံးဖြတ်သည့် တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီသည် မှားယွင်းပေသည်။

အယူခံတရားပြိုင်ဒေါ်အေးမြင့်တို့အနေဖြင့် စည်းကမ်းသတ်ကာလအတွင်း အယူခံတရားလိုဦးဌေးဝင်းတို့အပေါ် ၎င်းတို့ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် အခန်းအပျောက် အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်စေပြီး အချင်းဖြစ်အခန်းကို လက်ရောက်ပေးအပ်စေလိုမှု စွဲဆိုရန်သာရှိပေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ အချင်းဖြစ်တိုက်ခန်းကို အပျောက် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူပြီး လက်ရှိရယူခဲ့ခြင်းမရှိဘဲ မူလကပင် နေထိုင်လျက် ရှိသော တိုက်ခန်းအပျောက်ဖြင့် ရောင်းသူများကို ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အခမဲ့ထားသူများအဖြစ် ထားရှိ ခြင်းသည် လမ်းညွှန်စီရင်ထုံးများအရ အခွင့်အမိန့်ဖြင့်နေသူဟု သတ်မှတ်

(၄) ၁၉၈၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ -၁၉၆

၂၀၂
 ဦးဌေးဝင်း
 ပါ ၂
 နှင့်
 ဒေါ်အေးမြင့်
 ပါ ၂

နိုင်ခြင်း မရှိကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီသည် ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်မှုမရှိကြောင်း ”

ဤတရားမအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်နှင့် တိုင်းတရားရုံးတို့၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ကာ အယူခံ တရားပြိုင် ဒေါ်အေးမြင့်တို့ စွဲဆိုသောအမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့် စရိတ် နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
ဇူလိုင်လ
၅ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသော ဦးခင်မြင့်နှင့်
ဒေါက်တာတင်အောင်အေးတို့၏ရှေ့တွင်

ဦးထွန်းချစ်
နှင့်
ဦးစိုးနိုင်*

(၄င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

အိမ်နှင့်မြေအရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆို
ပေးရန် တရားစွဲဆိုမှု၊ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မဟုတ်၊ အပေါင်
စာချုပ်သာဖြစ်သည်ဟု ထုချေခြင်း၊ ထိုထုချေသူအနေဖြင့်
သက်သေပြရမည့်အချက်၊ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ဝယ်ယူသူ
လက်ရောက် ရရှိခဲ့ခြင်းက ရောင်းချခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသည့်
အချက်ကို အလေးသာစေခြင်း၊ အယူခံဝင်ခွင့်မရှိသော အမှုတွင်
အချင်းဖြစ်စာချုပ်မှာ ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ချမှတ်
သည့် စီရင်ချက်သည် မီးမသေခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မဟုတ် အပေါင်စာချုပ်သာ
ဖြစ်သည်ဟု တင်ပြသူအနေဖြင့် အပေါင်ခံသူနှင့် ပေါင်သူတို့အကြားတွင်
မြီရှင်မြီစားဆက်ဆံမှုရှိကြောင်း အခိုင်အမာ သက်သေပြနိုင်ရမည်
ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းချစ်နှင့် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့အကြား မြီရှင်မြီစား
ဆက်ဆံမှု ရှိခဲ့ကြောင်း ဦးစိုးနိုင်တို့က တင်ပြနိုင်ခြင်း မရှိပေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ဝယ်ယူသူ လက်
ရောက်ရရှိခဲ့ခြင်းက ရောင်းချခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသည့် အချက်ကို အလေးသာ

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၉
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှု ၁၂၆ တွင် ချမှတ်သော ၂၄-၈-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ
တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်) ၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု

၂၀၀၂
 ဦးထွန်းချစ်
 နှင့်
 ဦးစိုးနိုင်
 (၄င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

စေသည်။ လယ်ယာမြေကို ပေါင်နှံရာတွင် အပေါင်ခံသူအား ပေါင်နှံသည့် ပစ္စည်းကို လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်ရန် လက်ရောက်ပေးအပ်ရန်လိုသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပေါင်နှံခြင်းကို ပေါင်နှံသည့်ပစ္စည်း၏ အမြတ်အစွန်းကို ခံစားစေရန် ပေါင်နှံခြင်း (Usufructory mortgage) ဟုခေါ်သည်။ အိမ်မြေကို ပေါင်နှံရာတွင် ရိုးရိုးလက်မဲ့ပေါင်နှံခြင်း (Simple mortgage) သို့မဟုတ် ပိုင်ဆိုင်ခွင့်စာချုပ် အပ်နှံ၍ပေါင်နှံခြင်း (Mortgage by deposit of title -deeds) ဖြင့် ပေါင်နှံလေ့ရှိကြသည်။ ပေါင်နှံသည့်ပစ္စည်းကို အပေါင်ခံသူထံ ပေးအပ်ပေါင်နှံခြင်း မရှိပေ။ ဦးထွန်းချစ်က အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်ကို လက်ဝယ်ရရှိထားသည်ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်စာချုပ်သည် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်သာဖြစ်ပြီး ပေါင်နှံခြင်းစာချုပ်မဟုတ်ကြောင်း ကောက်ယူနိုင်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားရုံးချုပ်က ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ မှတ်ပုံတင်သော စာချုပ်သည် အပေါင်စာချုပ်အဖြစ် အကျိုးမသက်ရောက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့ စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဦးထွန်းချစ်သည်အမှုတွင် လုံးလုံးလျားလျားအနိုင်ရရှိသဖြင့် ယင်းစီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီအပေါ် ဦးထွန်းချစ်သည် အယူခံဝင်ခွင့်မရှိပေ။ အယူခံဝင်ခွင့်မရှိသော အမှုတွင် အချင်းဖြစ်စာချုပ်မှာ ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ချမှတ်သည့်စီရင်ချက်သည် မီးမသေချေ။ အပေါင်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်မထားလျှင် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့စွဲဆိုသည့် အပေါင်ရွေးနှုတ်လိုမှုကို ပယ်ရန်သာရှိရာ အချင်းဖြစ်စာချုပ်မှာ ဟန်ဆောင်စာချုပ်သာဖြစ်သည်ဟု အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မလိုအပ်ပေ။ အမှုတွင် မလိုအပ်ဘဲ ချမှတ်သော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် မီးမသေချေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးခင်မောင်ရီ
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးသိန်းဟန်
 တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၀၀ တွင် တရားလိုဦးထွန်းချစ်က တရားပြိုင်ဦးစိုးနိုင်နှင့် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း တို့အပေါ် အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပေးရန် တရားစွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အမှုကို ပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ဦးထွန်းချစ်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှု အမှတ် ၁၂၆ အရ အယူခံဝင်ရောက်ရာ မအောင်မြင်သဖြင့် ဦးထွန်းချစ်က ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရ တရားရုံးချုပ်တွင် အထူးအယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုရန် လျှောက်ထားခဲ့ရာ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံး က အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူး အယူခံ ဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

“ အမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်တိုက် အဆောက်အဦကို အရောင်း အဝယ်ပြုလုပ်ကြောင်း ကောက်ယူနိုင်သည့် အထောက်အထား များရှိနေသဖြင့် ၁၁-၂-၉၂ ရက်စွဲပါစာချုပ်သည် ငွေချေးယူသည့် ကိစ္စအတွက် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ချုပ်ဆို ခဲ့ရသော စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးချုပ်က သုံးသပ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အတည်ပြုခြင်းသည် မှန်ကန်မှုတမူရှိ-မရှိ။ ”

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေကသက်သေခံအမှတ် (ဂ) ၁၁-၂-၉၂ ရက်စွဲပါ စာချုပ်မှာ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားဖွယ်မရှိ ကြောင်း၊ ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေထင်ရှားခြင်းမရှိပါလျှင် အယူခံတရားပြိုင်တို့ မှုချနှုံးနိမ့်မည်ဖြစ်၍ သက်သေခံအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၂ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်အရ စာချုပ်မှာ တကယ်စာချုပ်မဟုတ်ကြောင်း သက်သေထင်ရှားပြရန် အယူခံတရားပြိုင်များအပေါ် ကျရောက်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ဦးထွန်းချစ်ထံ ပေါင်နှံရာ၌ အရောင်းစာချုပ် အဖြစ် ဟန်ဆောင်ချုပ်ဆိုကြောင်း အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း၏ ထွက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံသည့် အထောက်အထားလုံးဝမရှိကြောင်း၊ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း၏ ထွက်ဆိုချက်တစ်ခုတည်းဖြင့် ဟန်ဆောင်စာချုပ် ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူရန် မခိုင်လုံကြောင်း၊ အပေါင်ကို ဖုံးကွယ်ကာ ပစ္စည်းအရောင်းစာချုပ်ချုပ်နိုင်ရန် ပဋိညာဉ်ပြုသူအချင်းချင်းတွင် မြီရှင် နှင့် မြီစား ဆက်ဆံမှုရှိရကြောင်း၊ ဦးထွန်းချစ်နှင့် အယူခံတရားပြိုင်

၂၀၀၂
 ဦးထွန်းချစ်
 နှင့်
 ဦးစိုးနိုင်
 (၄င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

၂၀၀၂
ဦးထွန်းချစ်
နှင့်
ဦးစိုးနိုင်
(၄င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

ကြားတွင် ထိုဆက်ဆံမှုရှိကြောင်း သက်သေထောက်အထား အခိုင်အမာ မရှိကြောင်း၊ အပေါင်ဖြစ်ကြောင်းညွှန်ပြသည့် အတိုးပေးရမှုမရှိကြောင်း၊ ရောင်းချကြောင်း အလေးသာစေသည့်အချက်မှာ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အိမ်သည် ဦးထွန်းချစ်လက်ဝယ်ရှိနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ရောင်းပေါင်မှတစ်ပါး လက်ရောက်ပေးအပ်ပေါင်နှံခြင်းဟူ၍ မရှိကြောင်း၊ ဦးထွန်းချစ်ပစ္စည်း လက်ရှိဖြစ်နေခြင်းသည် သက်သေခံ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အပေါ် အခြေခံကြောင်း၊ သက်သေခံစာချုပ်တွင် အရောင်းအဝယ်ဟု အတိ အလင်းဖော်ပြပါရှိခြင်း၊ ဦးစိုးနိုင်သည် အရောင်းအဝယ်မှန်သဖြင့် ကနဦးတွင်လက်ခံပြီး ဦးထွန်းချစ်ကို လက်ရောက်ပေးအပ်ခဲ့ခြင်း၊ ဦးထွန်းချစ်က လျှပ်စစ်မီတာ တပ်ဆင်ခြင်း၊ တယ်လီဖုန်းတပ်ဆင်ခြင်း၊ ဟိုတယ်သင်တန်းကျောင်းဖွင့်ခြင်း စသည့် မိမိ၏အိမ်အဖြစ် အသုံးပြုခြင်း စသည့်အချက်များသည် အမှန်တကယ်အရောင်းအဝယ် စာချုပ်ဖြစ် ကြောင်းပြကြောင်း၊ ဈေးကွာဟမှုသက်သက်ကိုကြည့်၍ အရောင်းအဝယ် မဟုတ်၊ အပေါင်ဖြစ်သည်ဟု တထစ်ချကောက်ယူရန် မဟုတ်ကြောင်း၊ ကျပ်သိန်းတစ်ရာတန်သည်ဟုထွက်ဆိုသူ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း၏ သက်သေ များသည် အိမ်ခြံမြေပွဲစားများမဟုတ်ကြ၍ အိမ်ဈေး၊ မြေဈေးကို အမှန် တကယ်သိရန် အကြောင်းရှိသူများလည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ကျပ်သိန်းတစ်ရာတန်ကြောင်း မည်သည့်အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ဘူးသည် မည်သည့်အချိန်ကာလကဖြစ်ခဲ့သည် စသည်ဖြင့် တိကျသော သက်သေခံ အပေါ် အခြေခံ၍ ထွက်ဆိုခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ ထင်ကြေးဖြင့် ခန့်မှန်း ပြောဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ နှုတ်သက်သေခံချက်တို့ကို ချိန်ထိုးကြည့်ပါက ဦးထွန်းချစ်ဘက်မှ သက်သေခံအထောက်အထားတို့က အလေးသာလျက် ရှိကြောင်း၊ ဤအခြေအနေတွင် အယူခံတရားပြိုင်များဘက်မှ ဟန်ဆောင် စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေထင်ရှားပြရန်တာဝန် ကျေပွန်ခြင်း မရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်တို့၏ ရှေ့နေက ဤအထူးအယူခံတွင် ကြားနာမည့် ပြဿနာအတွက် မလျှောက်လဲမီ ဦးစွာတင်ပြလိုသည့် အချက်မှာ တရားလိုစွဲဆိုထားသော ဤအမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း မစွဲဆိုနိုင် ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုလွှာအရ ပဋိညာဉ်အတိုင်း စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင် ပေးရန်စွဲဆိုနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း စာချုပ်၌ မှတ်ပုံတင်ပေးရန်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ပဋိညာဉ်လုံးဝမပါရှိကြောင်း၊ နှုတ်ပဋိညာဉ်ပြုခဲ့သည်

ဟူ၍လည်း မည်သည့်အထောက်အထားမျှမရှိကြောင်း၊ အထူးအယူခံ ခံရုံးဖြင့် ယခုကြားနာဆုံးဖြတ်ရမည့်ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ အရောင်း အဝယ်စာချုပ် အစစ်အမှန်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်လိုက်သည့် တိုင်အောင်ပင် တရားလိုသည် ထိုအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင် ပေးရန်အတွက် ဤအမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း မစွဲဆိုနိုင်သည့်ပြင် စွဲဆိုရန် ကာလစည်းကမ်းသတ်ကျော်လွန်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ စင်စစ်အားဖြင့်လည်း ၁၁-၂-၉၂ ရက်စွဲပါ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်သည် အတိုးဖြင့် ငွေချေး ယူသည့် ကိစ္စအတွက် ချုပ်ဆိုပေးရသော ဟန်ဆောင်အရောင်းအဝယ် စာချုပ်သာဖြစ်ကြောင်း၊ အမှုတွဲရှိသက်သေခံချက်များအရ ၂၀-၉-၉၀ ရက်နေ့က ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းသည် ခင်ပွန်းသည် ဦးစိုးနိုင် လုပ်ငန်းတာဝန် ဖြင့် နိုင်ငံခြားသင်္ဘောသို့ လိုက်နေ၍ မြန်မာနိုင်ငံ၌မရှိခိုက် သစ်လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရာမှ ငွေလိမ်ခံရ၍ အရေးတကြီးငွေလိုသဖြင့် တရားလို ဦးထွန်းချစ်၏ဖခင် ဦးကြူထံမှ ငွေ ၁၀ သိန်းတိတိကို တစ်လလျှင် ၄% တိုးဖြင့် ချေးယူရာမှ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်တိုက်ကို လုပ်ငန်းသဘောအရ အရောင်းစာချုပ်ချုပ်ပေးခဲ့ရကြောင်း၊ ၁၁-၂-၉၂ ရက်နေ့တွင် ဦးကြူက တိုးရင်းငွေ သိန်း ၂၀ သတ်မှတ်၍ သားဖြစ်သူတရားလို ဦးထွန်းချစ်သို့ အပေါင်လွှဲပေးလိုက်သဖြင့် ဦးထွန်းချစ်ထံမှ နောက်ထပ် ငွေ ၅ သိန်းရယူ၍ ၂၅ သိန်းဖြင့် အိမ်ပေါင်ထား၍ ချေးယူခဲ့ရကြောင်း၊ အတိုးနှင့်ပွဲခ တစ်သိန်း နှစ်သောင်းဖြင့်တွက်၍ ၂၆ သိန်း ၂ သောင်း ဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် တိုက်ကိုပင် လုပ်ငန်းသဘောအရ အရောင်းစာချုပ် ထပ်မံချုပ်ဆိုပေးခဲ့ ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ ၁၁-၂-၉၂ နေ့စွဲပါ စာချုပ်ချုပ်စဉ်အချိန်က အချင်းဖြစ်မြေ၏ ကာလပေါက်ဈေးမှာ ကျပ်သိန်း ၁၀၀ အထက်၌ ရှိကြောင်း၊ တစ်ရပ်ကွက်ထဲနေ အိမ်နီးချင်းဖြစ်သူ ဦးတင်မောင် (သိပ္ပံမှူးတင်) နှင့်ဒေါက်တာသက်ကြူတို့က ထွက်ဆိုထားသည့်အပြင် အချင်းဖြစ်ရပ်ကွက် ဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ဦးလှရွှေ လိုပြသက်သေကိုယ်တိုင်ကပင် ထိုအချိန်က မြေနှင့်တိုက်ပေါက်ဈေးသိန်း ၁၂၀ လောက်ရှိကြောင်း၊ တရားပြိုင်ဘက်ကို ထောက်ခံထွက်ဆိုထားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုသို့ကာလ ပေါက်ဈေးသိန်း ၁၁၀ အထက်ရှိသော မြေနှင့်အိမ်ကို ၂၆ သိန်းမျှဖြင့် ရောင်းချသည်ဆိုခြင်းမှာ အမှန်တကယ်အကျိုးသက်ရောက်စေရန် ရည်ရွယ်ချုပ်ဆိုခြင်းမဖြစ်နိုင်၍ ချေးငွေအတွက် ဟန်ဆောင်အရောင်း အဝယ်စာချုပ်ချုပ်ဆိုခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ရန်မှတပါး

၂၀၀၂
 ဦးထွန်းချစ်
 နှင့်
 ဦးစိုးနိုင်
 (၎င်း၏အခွင့်ရ
 ကိုယ်စားလှယ်
 ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

၂၀၂
ဦးထွန်းချစ်
နှင့်
ဦးစိုးနိုင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

အခြားမရှိကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်တိုက် သော့တူတစ်ချောင်းစီကို တရားပြိုင်တို့အသီးသီးက ကိုင်ထားပြီး အတူတကွသုံးစွဲခဲ့ကြခြင်းဖြစ်၍ နှစ်ဦးစလုံးလက်ရှိသာဖြစ်ကြောင်း၊ အကြောင်းခြင်းရာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ တရားရုံးချုပ်နှင့် အောက်ရုံးတို့တညီတညွတ်တည်း ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ကိစ္စ တွင် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်မပေးသင့်ကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အထူးအယူခံမှုတွင် ကြားနာရန် ထုတ်နုတ်ထားသည့်ပြဿနာ အပေါ်တွင်သာ နှစ်ဘက်လျှောက်လဲချက်ပေးရသည်။ အယူခံတရားပြိုင် တို့၏ရှေ့နေ ရှေးဦးစွာတင်ပြသည့်အချက်မှာ ထုတ်နုတ်ထားသည့်ပြဿနာ နှင့်သက်ဆိုင်ခြင်းမရှိ၍ ယင်းအချက်အပေါ် စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ရန် လိုအပ် မည်မဟုတ်ပေ။

ဦးထွန်းချစ်က ၎င်း၏အဆိုလွှာတွင် ရန်ကုန်တိုင်း၊ မရမ်းကုန်း မြို့နယ်၊ ခုနှစ်မိုင်ခွဲ၊ တေးနုယဉ်လမ်း၊ အမှတ် ၄၅ (ယူ) ဟုခေါ်တွင်သော အဆောက်အအုံနှင့် အဆောက်အအုံတည်ရှိရာ မြေကွက်ကို မူလပိုင်ရှင် ဒေါ်မြမေထံမှ ဦးစိုးနိုင်က ယာယီမှတ်ပုံတင်စာချုပ်အရ ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းက ၎င်းနှင့်ခင်ပွန်း ဦးစိုးနိုင်ကိုယ်စားလှယ်စာဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်တိုက်ကို တရားလိုဦးထွန်းချစ်အား ၁၁-၂-၉၂ ရက်စွဲဖြင့် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီး တန်ဖိုးငွေကျပ် ၂၆၂၀၀၀၀/- ဖြင့် ရောင်းချခဲ့သဖြင့် ဦးထွန်းချစ်က ဝယ်ယူ၍ လက်ရောက်ရယူခဲ့ကြောင်း၊ အရောင်းအဝယ်မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်ဆိုပေးရန် တောင်းဆိုသောအခါ မူလပိုင်ရှင် ဒေါ်မြမေနှင့် ဦးစိုးနိုင်တို့ချုပ်ဆိုသည့် စာချုပ်အတည်ဖြစ်ပြီး မှသာ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟု ပြောကြောင်း၊ ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် ဒေါ်မြမေနှင့် ဦးစိုးနိုင်တို့ တရားဝင်မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးဖြစ်၍ ဦးစိုးနိုင် အမည်ပေါက်လာကြောင်း၊ တရားလိုက ဦးစိုးနိုင်၊ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့အား အချင်းဖြစ်မြေနှင့်တိုက် အရောင်းအဝယ်စာချုပ် ကို မှတ်ပုံတင်ချုပ်ဆိုပေးရန် တောင်းဆိုရာ ၎င်းတို့က ငြင်းပယ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုပြီး ကတိစာချုပ်ပါအတိုင်း အရောင်းအဝယ်မှတ်ပုံတင် စာချုပ်ချုပ်ဆိုပေးရန် စွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားပြိုင်တို့က ၁၀-၂-၉၂ ရက်စွဲပါ စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ်သာဖြစ်ပြီး အရပ်ပေါင်နည်းဖြင့် ပေါင်နှံသည့် အပေါင် စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း အဓိကထား၍ ချေပခဲ့သည်။

မူလရုံးတရားလိုနှင့် မူလရုံးတရားပြိုင်တို့၏ အဆိုအချေများအရ

မူလရုံးက အခြားငြင်းချက်များအပြင် အောက်ပါအဓိကကျသည့် ငြင်းချက် အမှတ် ၁ ကို ထုတ်နုတ်စစ်ဆေးခဲ့သည်-

၁။ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင်တို့ ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသော အချင်းဖြစ် ၁၁-၂-၉၂ နေ့စွဲပါ အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်သည် အမှန်တကယ် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မဟုတ်ဘဲ မြေနှင့် တိုက်ကိုအပေါင်ထား၍ ငွေချေးသည့်ဟန်ဆောင် စာချုပ် သာဖြစ်သည်ဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား။

ငြင်းချက်အမှတ် ၁ အား တရားပြိုင်ဘက်မှ သက်သေပြရန် တာဝန်ကျရောက်သဖြင့် တရားပြိုင်ကို စတင်စစ်ဆေးခဲ့သည်။ သက်သေခံ အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၀၂ တွင် တရားမမှု၌ မည်သည့်ဘက်ကမျှ သက်သေခံ မတင်ပြပါက တရားရုံးမည့်အမှုသည်အပေါ် သက်သေပြရန် တာဝန်ကျ ရောက်ကြောင်း ပြဌာန်းထားသည်။ ၁၁-၂-၉၂ နေ့စွဲပါစာချုပ်သည် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အဖြစ် ချုပ်ဆိုထားရာ ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ် ကြောင်း မထင်ရှားပါက တရားပြိုင်တို့အမှုရုံးမည်ဖြစ်၍ သက်သေထင်ရှား ပြသရန် တာဝန်သည် တရားပြိုင်တို့အပေါ် ကျရောက်သည်။

တရားပြိုင် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းက ၁၁-၂-၉၂ နေ့စွဲပါ စာချုပ်သည် အပေါင်စာချုပ်သာဖြစ်ကြောင်း၊ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ချုပ်ဆိုထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုရာ ၎င်း၏ထွက်ဆိုချက်ကို ထောက်ခံသည့်အထောက်အထားမရှိပေ။

တရားပြိုင် ဦးစိုးနိုင်နှင့် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့က တရားလိုပြုလုပ် ၍ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂၈/၉၅ တွင် ဦးထွန်းချစ် အပေါ် ၁၁-၂-၉၂ နေ့စွဲပါ မြေနှင့်တိုက်အိမ်အဆောက်အအုံ အရောင်း အဝယ်စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်ချုပ်ဆိုသည့် စာချုပ်သာဖြစ်ပြီး အမှန်မှာ အရစ်နည်းဖြင့် ပေါင်နှံခဲ့သော အပေါင်စာချုပ်သာဖြစ်ကြောင်း အတိ အလင်း ကြေညာပြဌာန်းပေးစေလိုမှုနှင့် အပေါင်ထားသော အဆိုပါ မြေနှင့်တိုက်အိမ်အဆောက်အအုံကို ရွှေ့နုတ်လိုမှုစွဲဆိုသည်။ ဦးထွန်းချစ်က လည်း ဦးစိုးနိုင်နှင့် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့အပေါ် အိမ်နှင့်မြေအရောင်း အဝယ်ကတိစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်ဆိုပေးရန် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၀၀/၉၅ တွင်စွဲဆိုသည်။

ဦးစိုးနိုင်တို့စွဲဆိုသည့်အမှုတွင် ဦးစိုးနိုင်တို့က တရားလိုပြုသက်သေ များ တင်ပြခဲ့ကြသော်လည်း ဦးထွန်းချစ်က တရားလိုပြုလုပ်၍

၂၀၀၂
ဦးထွန်းချစ်
နှင့်
ဦးစိုးနိုင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

၂၀၀၂
ဦးထွန်းချစ်
နှင့်
ဦးစိုးနိုင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

အပြန်အလှန်စွဲဆိုသည့် ယခုအမှုတွင် ဦးစိုးနိုင်တို့တင်ပြသည့် တရားပြိုင်
ပြသက်သေခံချက်များကို မတွေ့ရပေ။ တရားပြိုင် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း၏
ထွက်ချက်တစ်ခုတည်းသာတွေ့ရသည်။ အမှုတွဲနေ့စဉ်မှတ်တမ်းတွင်
တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂၈/၉၅ နှင့် ပူးတွဲတင်ပြရန်ဟုသာ ချိန်းဆိုထား
သည်ကိုတွေ့ရှိရသည်။

မူလရုံး၏စီရင်ချက်တွင် တရားပြိုင်ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းသည်
အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို အပေါင်ထား၍ ငွေချေးယူကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်
ပစ္စည်း၏တန်ဖိုးမှာ ထိုစဉ်က သိန်း ၁၀၀ ခန့်တန်ကြောင်း ဒေါက်တာ
သက်ကြူ (ပြိုင်ပြ-၁) နှင့် ဗိုလ်မှူးတင်မောင် (ပြိုင်ပြ -၃) တို့က ထောက်ခံ
ထွက်ဆိုသည်။ (သက်သေထွက်ချက်များကို အပြန်အလှန်အမှုဖြစ်သော
တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၀၀/၉၅ တွင်ကြည့်ပါ။) ဟု ဖော်ပြထားသည်။
မူလရုံးက အပြန်အလှန်မှုဖြစ်သော တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂၈/၉၅ မှ
သက်သေထွက်ချက်များကို ရည်ညွှန်းဟန်တူသည်။ အမှန်အားဖြင့် ယခု
အမှုမှသက်သေများကို ယခုအမှုတွင် စစ်ဆေးရမည်ဖြစ်သည်။ တရားမ
ကြီးမှုအမှတ် ၁၂၈/၉၅ မှ သက်သေထွက်ချက်များကို တင်ပြလိုပါက
တာဝန်ခံမိတ္တူမှန်ကူး၍ သက်သေခံတင်သွင်းရမည်ဖြစ်သည်။

ယခုအမှုဖြစ်သော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ်
၄၀၀/၉၅ တွင် တရားပြိုင် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့က တရားပြိုင်ပြသက်သေ
စာရင်း တင်သွင်းရာတွင် ဗိုလ်မှူးတင်မောင်၏အမည်ကို တင်သွင်းထား
ခြင်းမရှိပေ။ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂၈/၉၅ တွင် ဒေါက်တာသက်ကြူ
(လိပြ-၁) က အချင်းဖြစ်မြေနှင့်တိုက်တန်ဖိုးကို ထွက်ဆိုထားသည်ကို
မတွေ့ရပေ။

ပထမအယူခံရုံးဖြစ်သော တရားရုံးချုပ်က အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်
သည် ထိုအချိန်ကာလတန်ဖိုးကျပ်သိန်း ၁၀၀ ခန့်တန်ကြောင်း သက်သေ
ထွက်ချက်များအရ ပေါ်ပေါက်၍ အယူခံတရားလို ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းက
အယူခံတရားပြိုင် ဦးထွန်းချစ်သို့ ငွေကျပ် ၂၆၂၀၀၀၀ ဖြင့် ရောင်းသည်ဆို
သော ၁၁-၂-၉၂ ရက်စွဲပါ စာချုပ်သည် အပြီးအပိုင်ရောင်းချသည့်
အရောင်းစာချုပ်မဖြစ်နိုင်ဘဲ အရောင်းဟန်ဆောင်သည့် အပေါင်စာချုပ်
သာဖြစ်ကြောင်း၊ မူလတိုင်းတရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်မှာ မှားယွင်းမှုရှိ
သည်ဟု မတွေ့ရကြောင်း သုံးသပ်ထားသည်။

တရားရုံးချုပ်က အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်သည် ထိုအချိန်က ကာလ

တန်ဖိုးကျပ်သိန်း ၁၀၀ ခန့် တန်သည်ဆိုသော အချက်တစ်ရပ်တည်းဖြင့် တန်ဖိုးငွေကျပ် ၂၆၂၀၀၀၀ ဖြင့် ရောင်းချခြင်းမှာ အစစ်အမှန်အရောင်း အဝယ်မဟုတ်ဘဲ ဟန်ဆောင်ရောင်းချခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူ ဆုံးဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

၂၀၀၂
ဦးထွန်းချစ်
နှင့်
ဦးစိုးနိုင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေတန်ဖိုးသည် ထိုအချိန်က ကာလတန်ဖိုး ကျပ်သိန်း ၁၀၀ ခန့်တန်သည်ဟု သက်သေထွက်ချက်ရှိသည်ဆိုဦးတော့ ထင်ကြေးဖြစ်သာသိန်း ၁၀၀ ခန့်တန်သည်ဟု ထွက်ဆိုခြင်းကို လက်ခံနိုင် မည်မဟုတ်ပေ။ အချင်းဖြစ်ချိန်က အနီးအနားရှိ အလားတူအိမ်မြေကို တန်ဖိုးမည်မျှဖြင့် အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ခဲ့ကြောင်း တိကျရေရာသည့် ဆွက်ဆိုချက်ရှိမှသာလျှင် ယင်းတန်ဖိုးနှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ အချင်းဖြစ်အိမ်မြေ တန်ဖိုးကို ခန့်မှန်းနိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်တန်ဖိုးနှင့်ပတ်သက်၍ အငြင်းမပွားနိုင် သည့်အချက်မှာ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ဦးစိုးနိုင်တို့အား ရောင်းချသူ ဒေါ်မြမေက ၁၆-၅-၈၅ နေ့တွင် ဒေါ်တင်တင်အိတ်မှ ဝယ်ယူခဲ့စဉ်က တန်ဖိုးငွေကျပ် ၆၀၀၀၀/- (ကျပ်ခြောက်သောင်း) ဖြစ်ပြီး ဒေါ်မြမေက ၅-၁၀-၈၆ နေ့တွင် ဦးစိုးနိုင်အား တန်ဖိုးငွေကျပ် ၂၅၀၀၀၀/- (နှစ်သိန်း ငါးသောင်းကျပ်) ဖြင့် ရောင်းချခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအရောင်းအဝယ်စာချုပ် ကို ၁၉၉၃ ခုနှစ်တွင် မှတ်ပုံတင်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် အချင်းဖြစ်မြေ၏တန်ဖိုးသည်ကျပ် ၂၆ သိန်းကျော် သတ်မှတ်ခြင်းသည် ကာလပေါက်ဈေးနှင့် ကွာခြားလွန်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။

အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မဟုတ် အပေါင်စာချုပ်သာဖြစ်သည်ဟု တင်ပြသူအနေဖြင့် အပေါင်ခံသူနှင့် ပေါင်သူတို့အကြားတွင် မြီရှင်မြီစား ဆက်ဆံမှုရှိကြောင်း အခိုင်အမာသက်သေပြနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ ဦးထွန်းချစ် နှင့် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့အကြား မြီရှင်မြီစားဆက်ဆံမှုရှိခဲ့ကြောင်း ဦးစိုးနိုင် တို့က တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိပေ။

အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းက ၎င်းကိုယ်တိုင်နှင့် ခင်ပွန်း ဦးစိုးနိုင်၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူအနေဖြင့် ဦးထွန်းချစ်အား ၁၁-၂-၉၂ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (၈) စာချုပ်အရ တန်ဖိုးငွေကျပ် ၂၆၂၀၀၀၀/- ဖြင့် ရောင်းချရာ၌ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ဦးထွန်းချစ် အား လက်ရောက်ပေးအပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းစာချုပ်တွင်ဖော်ပြထားသည့် မရမ်းကုန်းမြို့နယ်ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှုတည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့၏ ၁၈-၈-၉၅

၂၀၀၂
ဦးထွန်းချစ်
နှင့်
ဦးစိုးနိုင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (ခ) စာအရ လက်ရှိနေထိုင်သူ ဦးထွန်းချစ် အား ၁၈-၈-၉၅ ရက်နေ့မှစပြီး ပြန်လည်နေထိုင်ခွင့်ပြုကြောင်း ဖော်ပြချက် အရ ဦးထွန်းချစ်လက်ရောက်ရရှိခဲ့ကြောင်း ပိုမိုထင်ရှားစေသည်။ ဦးထွန်းချစ်သည် အချင်းဖြစ်အိမ်တွင် ၂၂-၇-၉၃ ရက်စွဲပါ အိမ်ထောင်စု စာရင်းသက်သေခံအမှတ်(c) ဖြင့် နေထိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည့်အပြင် ယင်းအိမ်တွင် ၎င်းအမည်ဖြင့် လျှပ်စစ်မီတာနှင့် တယ်လီဖုန်းတို့တပ်ဆင် ထားရှိကြောင်း သက်သေထွက်ချက်များအရ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသဖြင့် အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေကို ဦးထွန်းချစ်သည် ၁၁-၂-၉၂ ရက်စွဲပါ အရောင်း အဝယ်စာချုပ်ပြုလုပ်ပြီး လက်ရောက်ရရှိနေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း တွေ့ရှိရ သည်။ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ဝယ်ယူသူ လက်ရောက်ရရှိခဲ့ခြင်း၊ ရောင်းချခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသည့်အချက်ကို အလေးသာစေသည်။

လယ်ယာမြေကိုပေါင်နှံရာတွင် အပေါင်ခံသူအား ပေါင်နှံသည့် ပစ္စည်းကို လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်ရန် လက်ရောက်ပေးအပ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ပေါင်နှံခြင်းကို ပေါင်နှံသည့်ပစ္စည်း၏ အမြတ်အစွန်းကို ခံစားစေရန် ပေါင်နှံခြင်း (Usufructory mortgage) ဟုခေါ်သည်။ အိမ်မြေကိုပေါင်နှံ ရာတွင် ရိုးရိုးလက်မဲ့ပေါင်နှံခြင်း (Simple Mortgage) (သို့မဟုတ်) ပိုင်ဆိုင်ခွင့်စာချုပ်အပ်နှံ၍ ပေါင်နှံခြင်း (Mortgage by deposit of title-deeds) ဖြင့် ပေါင်နှံလေ့ရှိကြသည်။ ပေါင်နှံသည့်ပစ္စည်းကို အပေါင် ခံသူထံပေးအပ်ပေါင်နှံခြင်းမရှိပေ။ ဦးထွန်းချစ်က အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို လက်ဝယ်ရရှိထားသည်ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်စာချုပ်သည် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်သာဖြစ်ပြီး ပေါင်နှံခြင်းမဟုတ်ကြောင်း ကောက်ယူသည်။

အချင်းဖြစ်စာချုပ်ကို ချုပ်ဆိုပေးသူမှာ တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ ဦးမြင့်စိုးဖြစ်သည်။ ဦးမြင့်စိုးက အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရာတွင် တန်ဖိုးငွေ ကျပ် ၂၆ သိန်း ၂ သောင်းဖြင့် နှစ်ဘက်သဘောတူညီကြ၍ စာချုပ်ချုပ်ဆို ကြကြောင်း၊ စာချုပ်တွင် ရောင်းသူ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းက ၎င်းကိုယ်တိုင် နှင့်ခင်ပွန်းအတွက်ပါ လက်မှတ်ထိုးရကြောင်း၊ ဝယ်ယူဦးထွန်းချစ်ထိုး ကြောင်း၊ ၎င်းကအသိသက်သေ ၁ အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း ၏ အိမ်နီးချင်း ဦးဇော်ဝင်းက အသိသက်သေ ၂ အဖြစ်လည်းကောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးကြောင်း၊ တန်ဖိုးငွေ ၂၆ သိန်း ၂ သောင်းကို ဦးထွန်းချစ် ကပေး၍ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းက လက်ခံရယူကြောင်း၊ အရောင်းအဝယ်ကိစ္စ များတွင် အရောင်းကို အပေါင်ဟုပြောဆိုတတ်၍ ပိုမိုခိုင်မာစေရန်

ဦးထွန်းချစ်သို့ အထူးကိုယ်စားလှယ်စာတစ်စောင် ပြုလုပ်ပေးရန် ပြောရာ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းက ချက်ချင်းပြုလုပ်ပေးကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။

ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းက ဦးထွန်းချစ်သို့ပေးသည့် အထူးကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ (သက်သေခံအမှတ်-က) တွင် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံ အကျိုးခံစားခွင့်များကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်စာတမ်းပြုလုပ်ရန်ကိစ္စ တစ်ခုတည်းအတွက် အထူးကိုယ်စားလှယ်စာကို လွှဲအပ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။

ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းက ဦးထွန်းချစ်အား အထူးကိုယ်စားလှယ်စာပြုလုပ်ပေးခြင်းမှာ မှတ်ပုံတင်စာချုပ်စာတမ်းပြုလုပ်ရန်ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်တိုက်အဆောက်အအုံ အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ဟန်ဆောင်စာချုပ်ချုပ်ဖြစ်ပါက မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ပြုလုပ်ရန် အကြောင်းမရှိပေ။

သက်သေခံစာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီးနောက် ဦးစိုးနိုင်သည် ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းက ဦးထွန်းချစ်ကို ရောင်းချခြင်းအား သိရှိကြောင်း အောက်ပါ ဦးမြင့်စိုး၏ထွက်ဆိုချက်အရ တွေ့ရှိရသည်-

“ တစ်ရက်တွင် ဦးစိုးနိုင် ကျနော်ထံလာရောက်ပြီး အချင်းဖြစ်အိမ်မှာ ၎င်း၏အိုစာမင်းစာအတွက်ထားရာမှ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းလုပ်လိုက်၍ ကုန်သွားပြီဖြစ်ကြောင်းပြောပြီး သူ့အတွက်ဘာများဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မလဲဟု ကျနော့်ကို ပြောပါသည်။ ကျနော်က ဦးစိုးနိုင်အား ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း ဆောင်ရွက်သည့်ကိစ္စရပ်များကို သိ-မသိမေးရာ သိရှိထားပြီးဖြစ်ကြောင်းပြောပါသည်။ ကျနော့်အနေဖြင့် အချင်းဖြစ်ကိစ္စတွင် ဦးစိုးနိုင်အား မှတ်ပုံတင်စာချုပ်လိုက်လံချုပ်ဆိုပေးရန်နှင့် ထိုသို့ချုပ်ပေးပါက ဦးထွန်းချစ်ထံမှ ငွေကျပ်ငါးသိန်း ထပ်မံတောင်းပေးမည်ဖြစ်ကြောင်းပြောပါသည်။ ထိုအခါ ဦးစိုးနိုင်က ငွေကျပ်ငါးသိန်းမှာနည်းကြောင်းနှင့် တိုးပေးရန်ပြောပါသည်။ ကျနော်ကလည်း ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းက အချင်းဖြစ်အိမ်ကို အပြီးအပိုင်ရောင်းထားခြင်းဖြစ်သဖြင့် နောက်ထပ်အများကြီး မရနိုင်တော့ကြောင်းနှင့် ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲမေးရာ စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုပြီး ပြန်သွားပါသည်။”

ဦးစိုးနိုင်သည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်တိုက်ကို ဇနီးဖြစ်သူ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းက ဦးထွန်းချစ်အား ရောင်းချထားသည့်ကိစ္စကို မူလကပင် သိရှိခဲ့

၂၀၀၂
ဦးထွန်းချစ်
နှင့်
ဦးစိုးနိုင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

၂၀၀၂
ဦးထွန်းချစ်
နှင့်
ဦးစိုးနိုင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးစိုးနိုင်က ၎င်း၏ဇနီး ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းနှင့် ဦးထွန်းချစ်တို့အပေါ် ခြံအရောင်းအဝယ် အထမမြောက်ကြောင်း မြက်ဖော်ဒီကရီ ချမှတ်ပေးရန် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၀၅/၉၃ ကို တရားစွဲဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ဦးစိုးနိုင်သည် ထိုအမှုကို ရုပ်သိမ်းပြီးနောက် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းနှင့် ဦးစိုးနိုင်တို့က ဦးထွန်းချစ်အပေါ် မြေနှင့်တိုက် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်းကြေညာပေးရန်နှင့် အပေါင်ထားသော ယင်းမြေနှင့် တိုက်ကို ရွေးနှုတ်လိုမှုကို ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၂၈/၉၅ အရ စွဲဆိုပြန်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက အရောင်းဟန်ဆောင်သည့် အပေါင်စာချုပ်သာ ဖြစ်ကြောင်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ပေါင်နှံခြင်းမဟုတ်၍ အပေါင်အထမမြောက်ကြောင်း သုံးသပ်ကာ အမှုကိုပလပ်ခဲ့သည်။ တရားရုံးချုပ်က ၁၁-၂-၉၂ ရက်စွဲပါ စာချုပ်သည် အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း မှတ်ပုံတင်စာချုပ်မဟုတ်၍ အပေါင်အထမမြောက်ကြောင်း သုံးသပ်ကာ တိုင်းတရားရုံး၏ ဒီကရီကိုအတည်ပြုသည်။

တရားရုံးချုပ်က ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၉ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ မှတ်ပုံမတင်သောစာချုပ်သည် အပေါင်စာချုပ်အဖြစ် အကျိုးမသက်ရောက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်၍ ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့ စွဲဆိုသည့် အမှုကို ပလပ်ခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ဦးထွန်းချစ်သည် အမှုတွင် လုံးလုံးလျားလျား အနိုင်ရရှိသဖြင့် ယင်းစီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီအပေါ် ဦးထွန်းချစ်သည် အယူခံဝင်ခွင့်မရှိပေ။ အယူခံဝင်ခွင့်မရှိသောအမှုတွင် အချင်းဖြစ်စာချုပ်မှာ ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ချမှတ်သည့်စီရင်ချက်သည် မီးမသေချေ။ အပေါင်စာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်မထားလျှင် ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်းတို့ စွဲဆိုသည့် အပေါင်ရွေးနှုတ်မှုကို ပယ်ရန်သာရှိရာ အချင်းဖြစ်စာချုပ်မှာ ဟန်ဆောင်စာချုပ်သာဖြစ်သည်ဟု အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် မလိုအပ်ပေ။ အမှုတွင် မလိုအပ်ဘဲ ချမှတ်သောဆုံးဖြတ်ချက်သည် မီးမသေချေ။

အထက်ဖော်ပြပါ အကြောင်းအရာများအရ အချင်းဖြစ်မြေနှင့် တိုက်အဆောက်အအုံ အရောင်းအဝယ်စာချုပ်သည် အစစ်အမှန် ဖြစ်ကြောင်း ကောက်ယူနိုင်သည့် အထောက်အထားများရှိနေပါလျက် တရားရုံးချုပ်က ယင်းစာချုပ်သည် ငွေချေးကိစ္စအတွက် အရောင်းအဝယ် စာချုပ်အဖြစ် ဟန်ဆောင်ချုပ်ဆိုခဲ့ရသော စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ဆုံးဖြတ်

ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်းမရှိကြောင်းတွေ့ရသည်။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်းဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ အမှုတွင် အချင်းဖြစ်မြေနှင့် တိုက်အဆောက်အအုံကို အရောင်း အဝယ်ပြုလုပ်ကြောင်း ကောက်ယူနိုင်သည့် အထောက်အထား များ ရှိနေသဖြင့် ၁၁-၂-၉၂ ရက်စွဲပါ စာချုပ်သည် ငွေချေးယူ သည့် ကိစ္စအတွက် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အဖြစ် ဟန်ဆောင် ချုပ်ဆိုခဲ့ရသော စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးချုပ်က သုံးသပ်၍ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အတည်ပြုခြင်းသည် မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း”

ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တရားရုံးချုပ်နှင့် တိုင်းတရားရုံး တို့၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီတို့ကို ပယ်ဖျက်၍ အယူခံတရားလိုတောင်းဆို သည့်အတိုင်း အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေ အရောင်းအဝယ်ကတိစာချုပ်ကို မှတ်ပုံတင်ပေးစေရန် ဒီကရီချမှတ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေခကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၂၀၀၂
ဦးထွန်းချစ်
နှင့်
ဦးဖိုးနိုင်
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ဆယ်ရာထွန်း)

+ ၂၀၀၂

ဇူလိုင်လ

၂၂ ရက်

တရားမအထွေထွေအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးဒေါက်တာတင်အောင်အေး၏ရှေ့တွင်

ဦးမောင်စိန်
နှင့်
ဦးညွန့်မောင်*

မြန်မာနိုင်ငံသား ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တစ်ဦး မကွယ်လွန်မီက နေသားခဲ့သည့် သေတမ်းစာကို သေတမ်းစာအတည်ပြုလက်မှတ် ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခြင်း၊ ကွယ်လွန်သူ၏ဇနီးမှာ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဖြစ်၍ ထိုသူ၏ အမွေဆက်ခံမှုကို ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေ အရ ဆုံးဖြတ်ရခြင်း၊ ယင်းဥပဒေအရ ထိုသူနှင့် ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်း ဖြစ်ဘိ သကဲ့သို့ မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအတိုင်း အဆုံးအဖြတ် ပေးရခြင်း၊ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် သေတမ်းစာရေးသား ပိုင်ခွင့်မရှိ၍ ဟိန္ဒူဘာသာဝင် လင်ယောက်ျားရေးသားခဲ့သည့် သေတမ်းစာမှာ တရားမဝင်ခြင်း၊

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူး ထိမ်းမြားမှုနှင့်အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၄ တွင် “ အခြားတည်ဆဲ ဥပဒေများတွင်လည်းကောင်း၊ တရားဥပဒေကဲ့သို့အာဏာရှိသော ဓလေ့ ထုံးစံများတွင်သော်လည်းကောင်း မည်သို့ပင်ဆန့်ကျင်လျက်ပါရှိစေကာမူ ဤအက်ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမနှင့် ထိုမိန်းမ၏ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သော လင်ယောက်ျားတိုင်းအပေါ် အာဏာ သက်ရောက်ရမည်” ဟုလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၄(၁) တွင် “ ဤအက် ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူ

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမအထွေထွေအယူခံမှုအမှတ် ၂၀
+ ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၅၈ တွင် ချမှတ်သော ၂၂-၂-၂၀၀၂ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး၏ အမိန့်ကိုအယူခံမှု

ခံရသူတို့၏ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့်စပ်လျဉ်းသော ကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့နှင့် ထိုသူ၏မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်” ဟုလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၄(၂) တွင် “ ဤပုဒ်မနှင့် ပုဒ်မ ၂၆ ပါကိစ္စများအလို့ငှာ “ မိသားစု” ဆိုသည့်စကားရပ်တွင် တရားဝင်လင်၊ တရားဝင်မယား သို့တည်းမဟုတ် မယားများနှင့် တရားဝင်သားသမီးများပါဝင်သည်” ဟုလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၅(၁) တွင် “ လင်မယားကွာရှင်းမှုကိစ္စ၊ ပစ္စည်းခွဲဝေမှုကိစ္စ၊ သားသမီးထိန်းသိမ်းမှုကိစ္စဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်၏ ပြဌာန်းချက်များသည် ဤအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားကြသူတို့အပေါ် သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့အပေါ်သို့ ထိုသူတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်း ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ အာဏာသက်ရောက်ရမည်” ဟုလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၆ တွင် “ ဤအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားကြသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့၏ အမွေဆက်ခံမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်ကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့နှင့် ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်” ဟုလည်းကောင်း ပြဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဟိန္ဒူဘာသာဝင် ဦးရန်လတန်၏ အမွေဆက်ခံမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသော ကိစ္စအားလုံးကို မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ် (မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ)အရ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ဦးရန်လတန်သည် မက္ကယ်လွန်မီက သက်သေခံမှတ် (ခ) သေတမ်းစာကို ရေးသားခဲ့ခြင်းမှာ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်နေသဖြင့် ထိုသေတမ်းစာမှာ တရားမဝင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သေတမ်းစာအား အတည်ပြုရန်အတွက် သေတမ်းစာအတည်ပြုလက်မှတ်ထုတ်ပေးရန် မလိုအပ်ချေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးမင်းလွင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးအောင်သိန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၂၀၂
ဦးမောင်စိန်
နှင့်
ဦးညွန့်မောင်

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၆ ခုနှစ် တရားမအထွေထွေမှု အမှတ် ၂၆၇ တွင် ကွယ်လွန်သူ ဦးရန်လတန် (ခ) ရမ်းရာတန်း၏ သေတမ်းစာကို အတည်ပြုနိုင်ရန်အတွက် သေတမ်းစာ အတည်ပြု လက်မှတ်ထုတ်ပေးရန် ဦးညွန့်မောင်က လျှောက်ထားသည်။ ထိုအမှုတွင် ဦးမောင်စိန်က ကန့်ကွက်လွှာတင်သည်။ တရားရုံးချုပ်က တရားရုံးများကို ပြင်ဆင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သဖြင့် ထိုအမှုသည် ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံးသို့ ပြောင်းရွှေ့ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၅၈ အဖြစ် လက်ခံစစ်ဆေးသည်။ ခရိုင်တရားရုံးက နှစ်ဖက်သက်သေများအား စစ်ဆေးပြီးနောက် သေတမ်းစာအတည်ပြုလက်မှတ်ထုတ်ပေးရန် အမိန့် ချမှတ်သည်။ ခရိုင်တရားရုံး၏အမိန့်ကို မကျေနပ်၍ ဦးမောင်စိန်က ဤတရားမအထွေထွေအယူခံမှုကို တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အမှုအကြောင်းအရာအကျဉ်းချုပ်မှာ ဦးရန်လတန် (ခ) ရမ်းရာတန်းသည် မြန်မာနိုင်ငံသား ဟိန္ဒူဘာသာကိုးကွယ်သူဖြစ်ကာ ရန်ကုန်မြို့၊ တာမွေမြို့နယ်၊ အောင်မင်္ဂလာလမ်း၊ အမှတ် ၈၀ နေအိမ်တွင် နေထိုင်ခဲ့ပြီး ၂၀-၁၀-၉၅ နေ့တွင် ကွယ်လွန်သည်။ ဦးရန်လတန် မကွယ်လွန်မီက ၁၀-၆-၉၅ ရက်စွဲပါ သေတမ်းစာကို ရေးသားခဲ့သည်။ သေတမ်းစာအရ အမွေဆက်ခံသူသည် ဦးချစ်ထွန်းတစ်ဦးတည်းဖြစ်ပြီး ဦးညွန့်မောင်နှင့် မစ္စတာသောမတ်(စ်) ဆိုသူတို့မှာ သေတမ်းစာ အတည် ပြုသူများ ဖြစ်ကြသည်။ မစ္စတာသောမတ်(စ်) က သေတမ်းစာနှင့် ပတ်သက်၍ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ဦးညွန့်မောင်သို့ အထူးကိုယ်စားလှယ် လွှဲစာပေးအပ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အမွေဆက်ခံခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၇၆ အရ သေတမ်းစာအတည်ပြုလက်မှတ် ထုတ်ပေးရန် ဦးညွန့်မောင်က အဆိုပြုလျှောက်ထားသည်။

ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံးက ဦးရန်လတန်သည် ဟိန္ဒူ ဘာသာ ကိုးကွယ်သူဖြစ်ပြီး ၂၀-၁၀-၉၅ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ကြောင်း ဦးညွန့်မောင်က ထွက်ဆိုကြောင်း၊ ဦးရန်လတန်မှာဟိန္ဒူဘာသာကိုးကွယ်သူ ဖြစ်ကြောင်းဦးဖိုးစိန် (လိပြ-၁)၊ ကိုချစ်ထွန်း (လိပြ-၂)၊ ဦးလှမောင် (လိပြ-၃)၊ ဦးမူတူး (လိပြ-၄)၊ ဒေါ်အရှာဘိ (လိပြ-၅)၊ ဦးတိဟင် (လိပြ-၆)၊ ဦးမာရီမူတူးတို့က ထောက်ခံထွက်ဆိုကြကြောင်း၊ ဦးရန်လတန် ၏ မှတ်ပုံတင်ကပ်ပြား (သက်သေခံ-ဃ)၊ အိမ်ထောင်စုလူဦးရေစာရင်း (သက်သေခံ-င)၊ ကွယ်လွန်သည့်အခါ ဟိန္ဒူခလေ့ထုံးစံအရ ဆောင်ရွက်

သည့်ခါတ်ပုံ (သက်သေခံအမှတ်-၈) တို့အရ ဦးရန်လတန်သည် ဟိန္ဒူ
ဘာသာ ကိုးကွယ်ခြင်းမှာထင်ရှားကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (၁)
သေတမ်းစာမှာလည်း မှန်ကန်ပြီး သေတမ်းစာအတည်ပြုသူအဖြစ်
ဦးညွန့်မောင်နှင့် မစ္စတာသောမတ်(စ်) တို့ကို ခန့်အပ်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍
ဦးညွန့်မောင်သို့ သေတမ်းစာအတည်ပြုလက်မှတ် ထုတ်ပေးရန် အမိန့်
ချမှတ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက အယူခံတရားလိုဦးမောင်စိန်က
၎င်း၏မိဘများသည် ဗုဒ္ဓဘာသာ ကိုးကွယ်သူများဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆို
ကြောင်း၊ အယူခံတရားလို၏ ထွက်ဆိုချက်ကို အယူခံတရားလိုပြသက်သေ
ဦးသန်းမြင့်နှင့် အယူခံတရားပြိုင်ပြသက်သေ ဦးဖိုးစိန်တို့က ထောက်ခံ
ထွက်ဆိုကြကြောင်း၊ အယူခံတရားလို၏မိခင် ဒေါ်လှယုန်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာ
ကိုးကွယ်သူဖြစ်ခြင်းမှာ အငြင်းမပွားကြောင်း၊ အယူခံတရားလို ဦးမောင်စိန်
သည် ဦးရန်လတန်နှင့် ပထမဇနီးဒေါ်လှယုန်တို့က မွေးဖွားခဲ့ကြောင်း
အယူခံတရားလိုပြသက်သေ ဦးချစ်ထွန်း၊ ဒေါ်အရှာဘီ၊ ဦးမောင်စိန်၊
ဦးဖိုးစိန်၊ အယူခံတရားလိုဦးမောင်စိန်နှင့် ၎င်းပြသက်သေဦးသက်ဦး၊
ဦးသန်းမြင့်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ထင်ရှားကြောင်း၊ ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၄ အရ ထိုဥပဒေပါပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဒေါ်လှယုန်
နှင့် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်ဟုဆိုသူ ဦးရန်လတန်တို့အပေါ် အာဏာ
သက်ရောက်ကြောင်း၊ ထိုဥပဒေပုဒ်မ ၂၄(၂) နှင့် ပုဒ်မ ၂၆ တို့အရ
အမွေရှင် ဦးရန်လတန်၊ ဇနီးဒေါ်လှယုန်နှင့် အယူခံတရားလိုတို့၏ မိသားစု
အမွေဆက်ခံမှုနှင့်စပ်လျဉ်းသော ကိစ္စအားလုံးကို ၎င်းတို့သည် ဗုဒ္ဓ
ဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်းဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အတိုင်း
ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေအရ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဝင်များသည် သေတမ်းစာရေးသားခွင့်မရှိကြောင်း၊ ဦးရန်လတန်သည်
သေတမ်းစာရေးသားခွင့် မရှိသဖြင့် သေတမ်းစာအတည်ပြုလက်မှတ်
ထုတ်ပေးခြင်းမှာ မှားယွင်းနေကြောင်း၊ ဦးရန်လတန်သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ်
ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေ
ပါပြဋ္ဌာန်းချက်ကို လိုက်နာရသူတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း အယူခံတရားလိုက
ချေပထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ အမှုတွင် သက်သေခံချက်များ ထင်ရှားရှိနေ
သောအချက်များကို တရားရုံးများက အထောက်အထားပြုဆုံးဖြတ်ခွင့်

၂၀၀၂
ဦးမောင်စိန်
နှင့်
ဦးညွန့်မောင်

ရွှိကြောင်း ဒေါ်ကျင်အေး ပါ-၂ နှင့် ဒေါ်ဖြူအမှု^(၁) တွင်ရှင်းပြ
ထားကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက်ပြီး
အယူခံတရားပြိုင်၏ လျှောက်လွှာကို ပလပ်ပေးရန် လျှောက်လဲ
တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၈
ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၅၇ တွင် ဦးရန်လတန်နှင့် ဒေါ်လှယုန်
တို့သည် ၁၉၅၄-၅၅ ခုနှစ်တွင် လင်မယားပြတ်စဲပြီးဖြစ်ကြောင်း အယူခံ
တရားလိုကိုယ်တိုင် ဝန်ခံထားကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်ပြသက်သေ
ဦးမူတူး၊ ဦးချစ်ထွန်း၊ ဦးသန်းမြင့်တို့၏ ထွက်ဆိုချက်အရ ဒေါ်လှယုန်သည်
ဦးရန်လတန်နှင့် ပေါင်းသင်းနေစဉ် အခြားသူတစ်ဦးနှင့် လိုက်ပြေးပြီး
နောက်အိမ်ထောင်ပြုသွားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးရန်လတန်သည် ဒေါ်လှယုန်
နှင့်ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးနောက် ဟိန္ဒူဘာသာကိုးကွယ်သူ မူတီးယား (ခ)
ဒေါ်ခင်ညွန့်နှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဦးချစ်ထွန်းအား မွေးဖွားခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း၊ ဒေါ်ခင်ညွန့်မှာလည်း ၂၄-၂-၆၉ နေ့တွင် ကွယ်လွန်သွား
ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးရန်လတန်သည် ဒေါ်လှယုန်နှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲပြီးနောက်
ဟိန္ဒူဘာသာကိုးကွယ်မှု တည်ရှိနေသဖြင့် ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်
မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေ ပြဋ္ဌာန်းချက်ကို
လိုက်နာရန်မလိုကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ အယူခံမှုကို ပလပ်ပေးရန် လျှောက်လဲ
တင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်ဦးညွန့်မောင်က ဦးရန်လတန်မကွယ်လွန်မီက
သက်သေခံအမှတ် (ခ) သေတမ်းစာကို ရေးသားခဲ့ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။
အယူခံတရားပြိုင်ပြသက်သေ ဦးလှမောင်က ထိုသေတမ်းစာကို ရေးသား
ပေးခဲ့ကြောင်းထွက်ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် သက်သေခံအမှတ်(ခ) သေတမ်း
စာကို ဦးရန်လတန်က ရေးသားခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားသည်။ သေတမ်းစာတွင်
သေတမ်းစာအတည်ပြုသူအဖြစ် အယူခံတရားပြိုင် ဦးညွန့်မောင်နှင့်
မစ္စတာသောမတ်(စ်) တို့ကို ဖော်ပြထားသည်။

အယူခံတရားပြိုင်ဦးညွန့်မောင်က ဦးရန်လတန်မှာ ဟိန္ဒူဘာသာ
ကိုးကွယ်သူဖြစ်ကြောင်းထွက်ဆိုသည်။ အယူခံတရားပြိုင်၏ ထွက်ဆိုချက်ကို
အယူခံတရားပြိုင်ပြသက်သေဦးဖိုးစိန်၊ ဦးချစ်ထွန်း၊ ဦးမူတူး၊ ဦးလှမောင်၊
ဒေါ်အရှာဘီ၊ ဦးတီဟင်၊ မာရီမူတူး၊ ဦးမောင်မောင်စိန်တို့က ထောက်ခံ

(၁) ၁၉၉၄ ခုနှစ်မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၁၄

၂၀၀၂
ဦးမောင်စိန်
နှင့်
ဦးညွန့်မောင်

ထွက်ဆိုကြသည်။ ဦးရန်လတန်ကွယ်လွန်သောအခါ သားဖြစ်သူ ဦးချစ်ထွန်းက သက်သေခံအမှတ် (စ) (ခါတ်ပုံ ၅ ပုံ) တွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း ဟိန္ဒူဓလေ့ထုံးစံအတိုင်း ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြောင်းတွေ့ရပြီး သက်သေခံ (ဈ) အရ ရန်ကုန်မြို့၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဟိန္ဒူသင်္ချိုင်းတွင် သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဦးရန်လတန်သည် ဟိန္ဒူဘာသာကိုးကွယ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

အယူခံတရားလိုဦးမောင်စိန်က ၎င်း၏မိဘများမှာ ဦးရန်လတန် နှင့် ဒေါ်လှယုန်တို့ဖြစ်ကြကာ ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူများဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ အယူခံတရားပြိုင်ပြသက်သေ ဦးဖိုးစိန်က ဦးမောင်စိန်၏ မိဘများသည် ဦးရန်လတန်နှင့် ဒေါ်လှယုန်တို့ဖြစ်ကြပြီး ဦးမောင်စိန်နှင့် ဒေါ်လှယုန်တို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်ကြကြောင်း ထွက်ဆိုသည်။ အယူခံတရားပြိုင်ပြသက်သေ ဦးချစ်ထွန်းကလည်း အယူခံတရားလိုသည် ဦးရန်လတန်နှင့်ဒေါ်လှယုန်တို့၏သားဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံသည်။ သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလိုသည် ဦးရန်လတန်နှင့်ဒေါ်လှယုန်တို့၏သားဖြစ်သည်။ ဒေါ်လှယုန်နှင့်အယူခံတရားလိုသည် ဗုဒ္ဓဘာသာကိုးကွယ်သူဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ ၄ တွင် “ အခြားတည်ဆဲဥပဒေများတွင် လည်းကောင်း၊ တရားဥပဒေကဲ့သို့အာဏာရှိသော ဓလေ့ထုံးစံများတွင် သော်လည်းကောင်း မည်သို့ပင် ဆန့်ကျင်လျက် ပါရှိစေကာမူ ဤအက်ဥပဒေပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မိန်းမနှင့် ထိုမိန်းမ၏ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်မဟုတ်သော လင်ယောက်ျားတိုင်းအပေါ် အာဏာ သက်ရောက်ရမည် ” ဟုလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၄ (၁) တွင် “ ဤအက် ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့သည်ဟု မှတ်ယူခံရသူတို့၏ ပစ္စည်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်နှင့် စပ်လျဉ်းသော ကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူနှင့် ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာ လူမျိုးချည်း ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်” ဟုလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၄ (၂) တွင် “ ဤပုဒ်မနှင့် ပုဒ်မ ၂၆ ပါကိစ္စ များအလို့ငှာ “ မိသားစု ” ဆိုသည့် စကားရပ်တွင် တရားဝင်လင်၊ တရားဝင်မယား သို့တည်းမဟုတ် မယားများနှင့် သားသမီးများ ပါဝင်သည်” ဟုလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၅ (၁) တွင် “ လင်မယားကွာရှင်းမှု ကိစ္စ၊ ပစ္စည်းခွဲဝေမှုကိစ္စ၊ သားသမီးထိန်းသိမ်းမှုကိစ္စဆိုင်ရာ ဗုဒ္ဓဘာသာ

၂၀၀၂
ဦးမောင်စိန်
နှင့်
ဦးညွန့်မောင်

ဓမ္မသတ်၏ ပြဋ္ဌာန်းချက်များသည် ဤအက်ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားကြသူတို့ အပေါ် သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့ အပေါ်သို့ ထိုသူတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုးချည်း ဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ အာဏာသက်ရောက်ရမည်” ဟုလည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၂၆ တွင် “ ဤအက် ဥပဒေအရ ထိမ်းမြားကြသူတို့၏ သို့တည်းမဟုတ် ထိမ်းမြားခဲ့ကြသည်ဟု မှတ်ယူခြင်းခံရသူတို့၏ အမွေဆက်ခံမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသည့်ကိစ္စအားလုံးကို ထိုသူတို့နှင့် ထိုသူတို့၏ မိသားစုအားလုံးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မြန်မာလူမျိုး ချည်းဖြစ်ဘိသကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ်အတိုင်း ဆုံးဖြတ်ရမည်” ဟုလည်းကောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဟိန္ဒူဘာသာဝင် ဦးရန်လတန်၏ အမွေဆက်ခံမှုနှင့် စပ်လျဉ်းသော ကိစ္စအားလုံးကို မြန်မာ ဗုဒ္ဓဘာသာဓမ္မသတ် (မြန်မာလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ)အရ အဆုံးအဖြတ် ပေးရမည်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်လှယုန်သည် ဦးရန်လတန်နှင့် လင်မယားပေါင်းသင်းနေစဉ် အခြားသူတစ်ဦးနောက်သို့ လိုက်ပြေးပြီး ပေါင်းသင်းနေထိုင်ခဲ့သည် ဆိုခြင်းမှာ အမှုတွဲ၌ မထင်ရှားပေ။

မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် သေတမ်းစာရေးသားပိုင်ခွင့် မရှိချေ။ ဒေါ်စိန်ကြည်နှင့် ဦးသန်းစိန်အမှု^(၁) ကိုကြည့်ပါ။

ဦးရန်လတန်၏ အမွေဆက်ခံမှုကိစ္စကို ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဗုဒ္ဓဘာသာ ဝင် မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်ရမည်ဟု အယူခံတရားလိုက ချေပထားခြင်းမရှိချေ။ သို့ရာတွင် ဦးရန်လတန်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဒေါ်လှယုန်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အယူခံတရားလိုအား မွေးဖွားခဲ့ကြောင်းမှာ အမှုတွဲ၌ ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက်နေသည်။ ချေလွှာတွင် မထုချေခဲ့သော်လည်း အမှုတွဲ၌ သက်သေခံချက်များအရ ထင်ရှားနေလျှင် ထိုအချက်ကို တရားရုံးက အဆုံးအဖြတ်ပေးခွင့်ရှိသည်။ ဒေါ်ကျင်အေးပါ-၂ နှင့် ဒေါ်ဖြူအမှု^(၂) ကိုကြည့်ပါ။ သို့ဖြစ်၍ ဦးရန်လတန် ၏ အမွေဆက်ခံခြင်းကိစ္စကို ၁၉၅၄ ခုနှစ် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် မိန်းမများ အထူးထိမ်းမြားမှုနှင့် အမွေဆက်ခံမှုအက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ အဆုံးအဖြတ်ပေးရမည့်အကြောင်းကို ထည့်သွင်းစဉ်းစားနိုင်သည်။

(၂) ၁၉၉၄ ခုနှစ်မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံးစာ-၃၄

၂၀၂
ဦးမောင်စိန်
နှင့်
ဦးညွန့်မောင်

ဦးရန်လတန်သည် မကွယ်လွန်မီ သက်သေခံအမှတ် (ခ) သေတမ်းစာကို ရေးသားခဲ့ခြင်းမှာ မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေနှင့် ဆန့်ကျင်နေသဖြင့် ထိုသေတမ်းစာမှာ တရားမဝင်ပေ။ သို့ဖြစ်၍ သေတမ်းစာအတည်ပြုရန်အတွက် သေတမ်းစာအတည်ပြုလက်မှတ် ထုတ်ပေးရန် မလိုအပ်ချေ။ ဦးရန်လတန်သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဇနီးတစ်ဦး နှင့် သားတစ်ဦး၊ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်သားတစ်ဦးရှိသည့်အနက် ဟိန္ဒူဘာသာ ဝင်သားတစ်ဦးတည်းသို့သာ သေတမ်းစာဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို အမွေပေးခဲ့ခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိချေ။

သို့ဖြစ်၍ ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းခရိုင်တရားရုံး၏ အမိန့်ကို ပယ်ဖျက် လိုက်ပြီး ဦးညွန့်မောင်စွဲဆိုသောအမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။
ရှေ့နေခကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

+ ၂၀၀၂
ဇန်နဝါရီလ
၁၀ ရက်

တရားမပထမအယူခံမှု

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဒေါက်တာတင်အောင်အေး၏ရှေ့တွင်

ဦးမြင့်စိုး
နှင့်
ဦးတင်ရွှေ ပါ ။

အမှုတွင်အမှုသည်အဖြစ်မပါဝင်သူသည် အယူခံဝင်ခွင့်ရှိမရှိ တရားရုံးက ချမှတ်သောဒီကရီသည် အမှုသည်အဖြစ် မပါဝင်သူအပေါ် အတည်ဖြစ်မဖြစ်၊ ထိုသူအား အကြီးအကျယ်ထိခိုက်နစ်နာမှု ဖြစ်မဖြစ်၊ ပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိသူတစ်ဦးသည် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ အချင်းဖြစ် ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် စာချုပ်စာတမ်းကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိမရှိ၊ တရားရုံးက ချမှတ်သောဒီကရီသည် မိမိ အပေါ် အတည်မဖြစ်၊ ဒီကရီ၌ အကျိုးဝင်သောပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိပါက ထိုသူသည် ယင်းဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေး ရန် တရားစွဲဆိုနိုင်မနိုင်။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ အမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ်ပါဝင်ခြင်းမရှိသူတစ်ဦးသည် ယေဘုယျအားဖြင့် အယူခံဝင်ခွင့်မရှိပေ။ အမှုသည်အဖြစ်မပါဝင်သော ကြောင့် ၎င်းတရားရုံးမှ ချမှတ်သောဒီကရီသည် ၎င်းအပေါ်အတည်ဖြစ် ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ဒီကရီသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ် အတည် ဖြစ် (Binding) မှသာ ထိုသူကို အကြီးအကျယ်ထိခိုက်နစ်နာစေမည် ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ သည် ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့အား စာချုပ်စာတမ်းများကို ပယ်ဖျက်ပေးရန်

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၃၁၅
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၁၀ တွင် ချမှတ်သော ၂၀-၆-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို အယူခံမှု

တရားစွဲဆိုခွင့်ရရှိစေသည်မဟုတ်။ ထိုပုဒ်မတွင် တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိသူများနှင့် မည်သည့်အခြေအနေတွင် တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိကြောင်း သတ်မှတ်ထားသည်။ ပုဒ်မ ၃၉ အရဆိုလျှင် စောဒကတက်သည့် စာချုပ်ကို လက်ရှိအတိုင်း ထားပါက မိမိအား အလွန်အမင်းထိခိုက်စေမည်ဖြစ်ကြောင်း တရားလိုက အဆိုပြုရန်လိုသည်။ ထိုသို့ အဆိုပြုနိုင်ရန် တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိရမည်။ စာချုပ်ကိုပယ်ဖျက်ခြင်းမပြုပါက ထိုအကျိုးခံစားခွင့်ကိုထိခိုက်နစ်နာစေရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုပြင် ပယ်ဖျက်စေလိုသော စာချုပ်စာတမ်းသည် တရားလို၏ အကျိုးနှင့်ဆန့်ကျင်ရန် လိုသည်။ သို့မဟုတ် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် တရားလိုသည် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူဖြစ်ရန်လိုပေသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိသူတစ်ဦးသည် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် စာချုပ်စာတမ်းကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိချေ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ခြုံ၍ သုံးသပ်ရသော် အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးက ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုသောဒီကရီမှာ ၎င်းအပေါ် အတည်မဖြစ်သည့်အပြင် ၎င်းအားအကြီးအကျယ် ထိခိုက်နစ်နာမှုမရှိခြင်း၊ ဒီကရီ၌ အကျိုးဝင်သော ပစ္စည်းတွင် ဦးမြင့်စိုးအနေဖြင့် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိခြင်း၊ ဦးမြင့်စိုးသည် အချင်းဖြစ်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်နိုင်ရန် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိသူမဟုတ်ခြင်းတို့ကြောင့် အဆိုလွှာတွင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသဖြင့် မူလတိုင်းတရားရုံးက အဆိုလွှာ ကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇ နည်း ၁၁ (က) အရ ပယ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်သည်။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးအောင်သိမ်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁) ဦးမြဦး
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- (၂) ဦးစန်းမောင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

၂၀၂
 ဦးမြင့်စိုး
 နှင့်
 ဦးတင်ရွှေ
 ပါ ၂

၂၀၀၂
ဦးမြင့်စိုး
နှင့်
ဦးတင်ရွှေ
ပါ ၂

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၁၀ တွင် အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးက အယူခံတရားပြိုင်များဖြစ်ကြသော ဦးတင်ရွှေ၊ ဦးအေးတို့အပေါ် နှစ်ဖက်အမှုသည်တို့ ပူးပေါင်းလိမ်လည် လှည့်ဖြား၍ ရရှိသောဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ အဆိုလွှာကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇ နည်း ၁၁ (က) အရ ပယ်ခြင်းခံရသည်။ ယင်းစီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီအပေါ် ဦးမြင့်စိုးက ကျေနပ်မှုမရှိသဖြင့် တရားရုံးချုပ်သို့ ဤတရားမပထမအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိုလွှာအရ အမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဦးတင်ရွှေသည် ရန်ကုန်တိုင်း၊ ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ အမှတ် (၉) ရပ်ကွက်၊ အင်းယားလမ်း၊ အမှတ် ၁၀၂၊ ၁၀၂ (အေ) မြေတိုင်းရပ်ကွက် အမှတ် ၃၆ (ဘီ)၊ ကြည့်မြင်တိုင်အရှေ့ သရက်ကုန်းတိုက်နယ်၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၁၆ အေ/ ၁+၁၄၈/မြေချိန်ဧရိယာ ၀. ၅၇၇ ဧကရှိသော မြေကွက်ကို မူလအမည် ပေါက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မမကြီး (ခ) ဒေါ်ညိုမိလှအောင်၏ညီမဖြစ်ပြီး အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာရရှိထားသူ ဒေါ်သန်းနုထံမှ ၁၄-၂-၉၂ နေ့ တွင် ဝယ်ယူပြီး တရားဝင်လက်ရောက်ရယူပိုင်ဆိုင်လက်ရှိဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ အမှတ် (၂) တရားပြိုင် ဦးအေးက အမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဦးတင်ရွှေ၏ အခွင့်အရေးကို ထိပါးပုတ်ခတ်လျက် တရားလို၏ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်များကို ငြင်းဆိုကြောင်း၊ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁၉/၉၈ တွင် အမှတ် (၁) တရားပြိုင်က ပိုင်ဆိုင်လက်ရှိဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟဖော်ပြ ချက်ဒီကရီရလိုကြောင်း တရားစွဲဆိုခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းအမှုတွင် အမှတ် (၂) တရားပြိုင်က ဝန်ခံလွှာတင်သွင်းခြင်းဖြင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁၂ နည်း ၆ အရ ဝန်ခံဒီကရီချမှတ်ပေးခဲ့ ကြောင်း၊ ဒေါ်သန်းနု၏ အမွေခံမှာ ဒေါ်ခိုင်ဇာလွင်ဖြစ်ပြီး ဒေါ်မမကြီး (ခ) ဒေါ်ညိုမိလှအောင်၏ အမွေခံသည် ဒေါ်နန်းထု (ခ) ဒေါ်နန်းလုံ (ခ) ရီဘက်တာလှအောင်ဖြစ်သည်ကို အမှတ် (၁) (၂) တရားပြိုင်များက သိလျက် မမှန်ဖော်ပြချက်ကို တစ်ဦးက အဆိုပြု၍ တစ်ဦးက ဝန်ခံခြင်းဖြင့် ပူးပေါင်းလိမ်လည်ကာ ဒီကရီရယူခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်မမကြီး (ခ) ဒေါ်ညိုမိလှအောင်က ဒေါ်သန်းနုအား အချင်းဖြစ်မြေကွက်ကို ပေးအပ်ခဲ့ သည်ဟု အပေးစာချုပ်ကို ပူးပေါင်းအတုပြုလုပ်သဖြင့် ကမာရွတ်မြို့နယ် တရားရုံး ပြစ်မှုကြီးအမှတ် ၁၆၁/၉၅ တွင် ပြစ်မှုကြောင်းဖြင့် အမှတ်(၁) (၂) တရားပြိုင်တို့ အရေးယူအပြစ်ပေးခံရကြောင်း၊ တရားလိုသည်

၂၀၂
ဦးမြင့်စိုး
နှင့်
ဦးတင်ရွှေ
ပါ ။

ဒေါ်မမကြီး (ခ) ဒေါ်ညိုမိလှအောင်ထံမှ ၁၄-၁-၉၅ ရက်စွဲပါ ကတိစာချုပ် အရ ငွေကျပ်သိန်း ၂၀၀ ဖြင့် ဝယ်ယူရန်ငွေပေးချေပြီး မှတ်ပုံတင်စာချုပ် ချုပ်၍ လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် မဆောင်ရွက်နိုင်မီ ဒေါ်မမကြီး ကွယ်လွန် သွားခဲ့သဖြင့် ဥပဒေအရ အတည်ပြုနိုင်ရန် အရေးယူဆောင်ရွက်လျက်ရှိ ကြောင်း၊ တရားလိုသည် မူလပိုင်ရှင်ထံမှ အမှန်အကန်ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်၍ ဥပဒေအရ ဝယ်ယူထားခြင်းမရှိဘဲလျက် အမှတ် (၁) (၂) တရားပြိုင်တို့ ပူးပေါင်းလိမ်လည်ကာ ဒီကရီရယူထားခြင်းကြောင့် ပယ်ဖျက်ပေးခြင်းမပြု ပါက ဆုံးရှုံးနစ်နာလျက်ရှိကြောင်း အဆိုပြုသည်။

အမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဦးတင်ရွှေက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁၉/၉၈ တွင် ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်ဒီကရီနှင့် ပတ်သက်၍ တရားလိုမှ တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၆/၉၉ အဖြစ် တင်သွင်းလျှောက်ထားခဲ့သော်လည်း အယူခံပလပ်ခြင်းခံ ရသဖြင့် ယင်းအမှုတွင် ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်ဒီကရီသည် ယနေ့အထိ အတည်ဖြစ်နေကြောင်း၊ အမှတ် (၁) တရားပြိုင်ရရှိထားသော အမိန့်ဒီကရီ သည် ဥပဒေနှင့်အညီရရှိထားသော အခွင့်အရေးဖြစ်၍ လိမ်လည်ရယူပါ သည်ဆိုသည့် စွပ်စွဲချက်ကို ငြင်းဆိုပါကြောင်း၊ ဦးမြင့်စိုးသည် ရန်ကုန်တိုင်း တရားရုံး တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၁၇/၉၉ တွင် အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်အရ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုခဲ့သော် လည်း အဆိုလွှာကိုပလပ်ခြင်းခံခဲ့ရကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်သို့ တရားမ ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၂၄၁/၂၀၀၀ အရ တင်သွင်းခဲ့သော်လည်း ပလပ် ခြင်းခံခဲ့ရပြီးဖြစ်ကြောင်း ချေပထားသည်။

အမှတ် (၂) တရားပြိုင် ဦးအေးက တရားလို ဦးမြင့်စိုးသည် မူလပိုင်ရှင်ဒေါ်မမကြီး (ခ) ဒေါ်ညိုမိလှအောင်ထံမှ မှတ်ပုံမတင်သော ၁၄-၁-၉၅ ရက်စွဲပါ ကတိစာချုပ်ဖြင့် အချင်းဖြစ်မြေကို ဝယ်ယူသည်ဆိုရုံမျှ ဖြင့် ဆိုင်ရေးဆိုင်ခွင့် တစ်စုံတစ်ရာ မရှိကြောင်း၊ အမှတ် (၁) တရားပြိုင်၏ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းလက်ရှိဖြစ်သည့် ဆိုင်ရေးဆိုင်ခွင့်မှာ ပိုင်ရှင်အစစ်မှ တစ်ပါး ခပ်သိမ်းကုန်သောသူတို့အပေါ် ခိုင်မာနေသည့် အလျောက် တရားလိုမှာ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ သက်သေခံ အထောက်အထားများ လိမ်လည်တင်ပြကာ ဒီကရီကိုရယူထား သည်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ဒီကရီတစ်ရပ်ကို မပယ်ဖျက်နိုင် ကြောင်း ချေပထားသည်။

၂၀၂
ဦးမြင့်စိုး
နှင့်
ဦးတင်ရွှေ
ပါ ၂

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အောက်ပါရုံးကောက်ချက်များကို ထုတ်နုတ် စစ်ဆေးခဲ့သည်-

- (၁) ၁ တရားပြိုင်က လိမ်လည်တင်ပြအဆိုပြုပြီး ၂ တရားပြိုင်က ဝန်ခံချက်ပေးခြင်းဖြင့် ပူးပေါင်းကာဒီကရီ ရယူခဲ့သည်ဆိုတာ မှန်သလား၊
- (၂) ဤအမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိဆိုတာမှန်သလား၊
- (၃) ယခုအမှုစွဲဆိုရာ၌ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ဆိုတာမှန်သလား၊
- (၄) တရားလိုသည် မည်သည့်သက်သာခွင့် ရထိုက်ပါသနည်း။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်မရှိသူ တရားလို ဦးမြင့်စိုးသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လက်ရှိပိုင်ဆိုင် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဒီကရီရရှိထားသူ အမှတ်(၁) တရားပြိုင်ဦးတင်ရွှေအပေါ် ဒီကရီပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး တရားလို၏အဆိုလွှာကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇ နည်း ၁၁ (က) အရ ပယ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ်သည်။

အယူခံတရားလိုရှေ့နေက မူလရုံးတော်သည် ပဏာမငြင်းချက်အမှတ် (၁) ကို ဖြေကြားရာ၌ သက်သေခံချက် တစ်စုံတစ်ရာရယူခြင်း မပြုရသေးသော အခြေအနေတွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို တရားလိုက မူလပိုင်ရှင် ဒေါ်မမကြီးထံမှ ဝယ်ယူကြောင်း၊ တရားပြိုင် ဦးတင်ရွှေသည် မူလပိုင်ရှင်၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဒေါ်သန်းနုထံမှ ဝယ်ယူကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်ဟု ကောက်ယူခဲ့ကြောင်း၊ အမှန်အားဖြင့် ဦးတင်ရွှေသည် ဒေါ်မမကြီး၏ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူဟုတ်မဟုတ် အငြင်းပွားနေသည့် ဒေါ်သန်းနုထံမှ ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်သည်ဆိုသော အချက်ကို သက်သေခံချက် မရှိသေးဘဲလျက် ကောက်ယူသုံးသပ်ခြင်းမှာလည်း ဥပဒေနှင့်မညီညွတ်ခဲ့ပါကြောင်း၊ မူလရုံးတော်သည် သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ သက်သာခွင့်ကို အခွင့်အရေးတစ်ရပ်အနေဖြင့် အရေးမဆိုနိုင်ဟု မှားယွင်းကောက်ယူခဲ့ကြောင်း၊ သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ မပယ်ဖျက်ဘဲထားပါက မိမိအား အကြီးအကျယ်ထိခိုက်နစ်နာစေမည်ဟု စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိသောသူတစ်ဦးဦးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ထိုစာချုပ် (ဒီကရီ) သည် ပျက်ပြယ်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ဖျက်သိမ်းလိုက ဖျက်သိမ်းခွင့်ရှိလျှင်

၂၀၂
ဦးမြင့်စိုး
နှင့်
ဦးတင်ရွှေ
ပါ ၂

ဖြစ်စေ ပျက်ပြယ်ကြောင်း သို့မဟုတ် ဖျက်သိမ်းခွင့်ရှိကြောင်း တရားစွဲဆိုနိုင်သည် ဆိုသော ဥပဒေသဘောကို မှားယွင်းကောက်ယူရာရောက်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုအနေဖြင့် အဆိုပါလိမ်လည်လှည့်ဖြားကာယူပေါင်းရယူထားသော ဒီကရီကြောင့် ငွေအပြေပေးချေထားပြီး ရောင်းသူကွယ်လွန်ခြင်းကြောင့် မှတ်ပုံတင်လွှဲပြောင်းခြင်းမပြုရသေးသည့် ကိစ္စကြောင့် အကြီးအကျယ်ထိခိုက်နစ်နာရသူဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုလွှာတွင် အတိအလင်းဖော်ပြထားပါလျက် တရားစွဲဆိုရန်အကြောင်းပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိဟု မူလရုံးတော်၏ ကောက်ယူသုံးသပ်ချက်သည် ဥပဒေနှင့်မညီပါကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက ဦးမြင့်စိုးသည် ပယ်ဖျက်စေလိုသောဒီကရီကို တရားရုံးချုပ်က ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၆ တွင် အမှုသွားအမှုလာအရ အတည်ပြုခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်၏ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တိုင်းတရားရုံးတွင် အမှုစွဲဆိုခြင်းသည် အခြေခံမှစ၍ လွဲမှားနေကြောင်း၊ ဦးမြင့်စိုးသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများတွင် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိကြောင်း၊ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရလည်း ပေါ်လွင်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၁) ဦးတင်ရွှေသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို စတင်ဝယ်ယူချိန်မှစ၍ ယနေ့တိုင် အစဉ်တစိုက် လက်ရှိဖြစ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးမြင့်စိုးသည် ခိုင်မာသောဆိုင်ရေးဆိုင်ခွင့် အနေအထားတွင် ရှိသည်ဟုဆိုနိုင်ကြောင်း၊ တရားရုံးချုပ်၏ဆုံးဖြတ်ချက်သည် အတည်ဖြစ်လျက်ရှိကြောင်း၊ ဦးမြင့်စိုးက ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုသောဒီကရီတွင် အကျိုးဝင်သည့်မြေနှင့် ထိုမြေပေါ်တွင် ဦးတင်ရွှေအမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီ အမည်ပေါက်မြေရာဇဝင်ကို ဦးတင်ရွှေအား ထုတ်ပေးပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးမြင့်စိုးသည် အဆိုလွှာအပိုဒ် ၇ အရ အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် အဆိုရရှိရုံမျှဖြင့် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ ဒီကရီတွင် အကျိုးဝင်သောပစ္စည်း၌ အကျိုးခံစားခွင့် မရနိုင်ကြောင်း၊ ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပေးရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်ကြောင်း ထင်ရှားမရှိသဖြင့် အဆိုလွှာကို အမိန့် ၇ နည်း ၁၁ (က) အရ ပယ်ဖျက်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုဟူသည် မိမိအဆိုပြုချက်ထက်ပို၍ ကောင်းမွန်သော အထောက်အထားများ တင်ပြနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ အဆိုပြုချက်အရ တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းသိသာထင်ရှားခြင်းမရှိလျှင် အမိန့် ၇

၂၀၂
ဦးမြင့်စိုး
နှင့်
ဦးတင်ရွှေ
ပါ ၂

နည်း ၁၁ (က) အရ အဆိုလွှာကို မုချပယ်ရမည်သာဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးမြင့်စိုး၏ အဆိုပြုချက်အရပင် အချင်းဖြစ်ဒီကရီ၌ ဦးမြင့်စိုးမပါဝင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီသည် ဦးမြင့်စိုးအပေါ် အတည်မဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင်ဒီကရီ၌ အကျုံးဝင်သောပစ္စည်းတွင် ဦးမြင့်စိုးအနေဖြင့် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိကြောင်း၊ ဤအခြေအနေတွင် ဦးမြင့်စိုးသည် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း အထင်အရှားပေါ်လွင်နေသဖြင့် အမှုကို မလိုအပ်ဘဲ စစ်ဆေးနေခြင်းဖြင့် အကျိုးမရှိနိုင်ကြောင်း၊ သို့ပါ၍ မူလတိုင်းတရားရုံး၏ ၂၀-၆-၂၀၀၁ ရက်စွဲပါ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အတည်ပြု၍ ဤအယူခံကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်ပေးရန် လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အမှတ် (၂) အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက မူလရုံးမှ ပဏာမငြင်းချက် (၁) တွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း၏ပိုင်ရှင် ဒေါ်မမကြီး (ခ) ဒေါ်ညိုမိလှအောင်၏ အမွေစားအမွေခံများကသာ ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်ခွင့်စွဲဆိုနိုင်ကြောင်း၊ တရားလိုနှင့် တရားပြိုင် (၁) တို့သည် ဝယ်သူအချင်းချင်း အနေအထားဖြစ်၍ တရားပြိုင် (၁) ရရှိသောဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ဤအမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိကြောင်း ဖြေကြားဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ပဏာမငြင်းချက် (၂) တွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်း၌ ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်မရှိသူ တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ လက်ရှိပိုင်ဆိုင်အကျိုးခံစားခွင့်ရှိကြောင်း၊ ဒီကရီရရှိထားသူ တရားပြိုင် (၁) အပေါ် ဒီကရီပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းမပေါ်ပေါက်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံးက ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်နှင့် ဒီကရီသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်မျှတသော အမိန့်နှင့် ဒီကရီဖြစ်ပါသဖြင့် အယူခံတရားလိုတင်သွင်းသော အယူခံလွှာအား ပလပ်သင့်ပါကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးက ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁၉ တွင် ဦးတင်ရွှေက အချင်းဖြစ်မြေနှင့် ယင်းမြေပေါ်ရှိ အဆောက်အအုံများကို မိမိလက်ရှိပိုင်ဆိုင် အကျိုးခံစားခွင့်ရှိသောပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုကို အမှတ် (၂) အယူခံတရားပြိုင် ဦးအေးအပေါ် တရားစွဲဆိုခဲ့ရာ တိုင်းတရားရုံးက ၂၂-၉-၉၈ နေ့တွင် မြွက်ဟကြေညာသည့်ဒီကရီချမှတ်ခဲ့သည်။ အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးက ထိုဒီကရီအပေါ် မကျေနပ်သဖြင့် တရားရုံးချုပ် ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမ

၂၀၀၂
ဦးမြင့်စိုး
နှင့်
ဦးတင်ရွှေ
၇၂

ပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၆ တွင် အယူခံဝင်ခဲ့ရာ မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ထို့ပြင် တရားရုံးချုပ် ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမအထွေထွေလျှောက်လွှာ (အထူး) အမှတ် ၇ တွင် တရားရုံးချုပ် တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၆ ၌ ချမှတ်ခဲ့သော စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပြန်လည်သုံးသပ်ပေးရန် လျှောက်ထားသော်လည်း အရေးနိမ့်ခဲ့ပြန်သည်။

ထို့နောက် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၉ ခုနှစ် တရားမကြီးမှု အမှတ် ၁၁၇ တွင် အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးက အမှတ် (၁) အယူခံ တရားပြိုင် ဦးတင်ရွှေနှင့် ဒေါ်ဂျီဂျာနန်တို့အပေါ် အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်အရ ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှုစွဲဆိုရာ ၃၀-၆-၂၀၀၁ ရက်နေ့တွင် အယူခံတရားလို၏ စွဲဆိုမှုအား တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇ နည်း ၁၁ (က) အရ ပလုပ်ကြောင်း အမိန့်ချမှတ် ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ဦးမြင့်စိုးက ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၂၀၀၁ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၁၀ တွင် ဦးတင်ရွှေနှင့် ဦးအေးတို့အပေါ် နှစ်ဖက် အမှုသည်တို့ ပူးပေါင်းလိမ်လည်လှည့်ဖြား၍ ရရှိသောဒီကရီကို ပယ်ဖျက် ပေးစေလိုမှုစွဲဆိုပြန်ရာ တိုင်းတရားရုံးက အဆိုလွှာကို တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေအမိန့် ၇ နည်း ၁၁(က) အရ ပယ်လိုက်သဖြင့် ဤအယူခံကို တင်သွင်း လာခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိုအချေများအရ အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးသည် အချင်း ဖြစ်မြေနှင့် တိုက်အိမ်တို့ကို မူလအမည်ပေါက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မမကြီး (ခ) ဒေါ်ညိုမိလှအောင်ထံမှ ၁၄-၁-၉၅ ရက်စွဲပါ ကတိစာချုပ်အရ ငွေကျပ် သိန်း ၂၀၀ ဖြင့် ဝယ်ယူငွေပေးချေခဲ့သည်။ မှတ်ပုံတင်စာချုပ် မချုပ်နိုင်ခဲ့ ပေ။ အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် ဦးတင်ရွှေသည် အချင်းဖြစ်မြေကွက် နှင့် တိုက်ကိုပင် မူလအမည်ပေါက်ပိုင်ရှင် ဒေါ်မမကြီး (ခ) ဒေါ်ညိုမိလှအောင်၏ ညီမဖြစ်သူ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာ ရရှိထား သူ ဒေါ်သန်းနုထံမှ ၁၄-၂-၉၂ ရက်နေ့တွင် ဝယ်ယူပြီး တရားဝင် လက်ရောက်ရယူပိုင်ဆိုင် လက်ရှိဖြစ်ခဲ့သည်။ နှစ်ဦးစလုံးသည် အချင်းဖြစ် မြေနှင့်တိုက်အိမ်ကို မှတ်ပုံတင်ခြင်းမရှိသောစာချုပ်ဖြင့် အသီးသီးဝယ်ယူ ခဲ့ကြသည်။ အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင် ဦးတင်ရွှေက အချင်းဖြစ်မြေနှင့် တိုက်ကို ဦးစွာဝယ်ယူလက်ရှိရယူထားကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၄၁၉

၂၀၀၂
ဦးမြင့်စိုး
နှင့်
ဦးတင်ရွှေ
ပါ ၂

တွင် အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးသည် အမှုသည်အဖြစ်ပါဝင်ခဲ့ခြင်း မရှိပေ။ အမှုတွင် အမှုသည်အဖြစ်ပါဝင်ခြင်းမရှိသူတစ်ဦးသည် ယေဘုယျအားဖြင့် အယူခံဝင်ခွင့်မရှိပေ။ အမှုသည်အဖြစ်မပါဝင်သောကြောင့် ၎င်းတရားရုံးမှ ချမှတ်သောဒီကရီသည် ၎င်းအပေါ် အတည်ဖြစ်ရန်အကြောင်းမရှိပေ။ ဒီကရီသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ် အတည်ဖြစ် (Binding) မှသာ ထိုသူကို အကြီးအကျယ်ထိခိုက်နစ်နာစေမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံး ၏ ဒီကရီသည် အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးအပေါ် အကြီးအကျယ်ထိခိုက်စေ ရန် အကြောင်းမရှိပေ။ ဤသဘောကို ဒေါ်အမာ နှင့် ဒေါ်ဌေးနီပါ ၃ အမှု^(၁) တွင် တွေ့နိုင်သည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ အရ ရောင်းရန် ပဋိညာဉ်ချုပ်ဆိုရုံဖြင့် ဝယ်သူသည် ပစ္စည်းပေါ်၌ မည်သည့်အခွင့်အရေး မျှမရှိကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း ပြဌာန်းထားသည်-

“ A contract for the sale of immoveable property is a contract that a sale of such property shall take place on terms settled between the parties.

It does not, of itself create any interest in or charge on such property. ”

သို့ဖြစ်၍ အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးသည် ၁၄-၁-၉၅ ရက်စွဲပါ အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်တွင် ဝယ်ယူရန်ကတိရရှိထားသည့် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းပေါ်တွင် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိကြောင်း ထင်ရှားသည်။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပြဌာန်းထားသည်-

“ ရေးသားထားသောစာချုပ်စာတမ်းကို မပယ်ဖျက်ဘဲထားပါက မိမိအား အကြီးအကျယ်ထိခိုက်နစ်နာစေမည်ဟု စိုးရိမ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းရှိသောသူတစ်ဦးဦးနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ထိုစာချုပ်စာတမ်းမှာ ပျက်ပြယ်လျှင်ဖြစ်စေ၊ ထိုသူသည် စာချုပ်စာတမ်းကို ဖျက်သိမ်းလိုပါက ဖျက်သိမ်းခွင့်ရှိလျှင်ဖြစ်စေ ပျက်ပြယ်ကြောင်း သို့မဟုတ် ဖျက်သိမ်းခွင့်ရှိကြောင်း အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် တရားစွဲဆိုနိုင်သည်။ ထို့ပြင် တရားရုံးသည်မိမိ၏သဘောအတိုင်း ထိုသို့ဆုံးဖြတ်၍ ပေးအပ်ပယ်ဖျက်ရန် အမိန့်ချမှတ်နိုင်သည်။ ”

(၁) ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ- ၂၈၅

၂၀၀၂
ဦးမြင့်စိုး
နှင့်
ဦးတင်ရွှေ
ပါ ။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ သည် ခပ်သိမ်းကုန်
သောသူတို့အား စာချုပ်စာတမ်းများကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုခွင့်ရရှိ
စေမည်မဟုတ်။ ထိုပုဒ်မတွင် တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိသူများနှင့် မည်သည့်အခြေ
အနေတွင် တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိကြောင်း သတ်မှတ်ထားသည်။ ပုဒ်မ ၃၉ အရ
ဆိုလျှင် စောဒကတက်သည့်စာချုပ်ကို လက်ရှိအတိုင်းထားပါက မိမိအား
အလွန်အမင်း ထိခိုက်စေမည်ဖြစ်ကြောင်း တရားလိုက အဆိုပြုရန်လို
သည်။ ထိုသို့ အဆိုပြုနိုင်ရန် တရားလိုသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင်
အကျိုးခံစားခွင့်ရှိရမည်။ စာချုပ်ကိုပယ်ဖျက်ခြင်းမပြုပါက ထိုအကျိုးခံစား
ခွင့်ကို ထိခိုက်နစ်နာစေရမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ပယ်ဖျက်စေလိုသော
စာချုပ်စာတမ်းသည် တရားလို၏ အကျိုးနှင့်ဆန့်ကျင်ရန်လိုသည်။
သို့မဟုတ် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် တရားလိုသည် အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့်ရှိသူ
ဖြစ်ရန်လိုပေသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များ
အရ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိသူတစ်ဦးသည် သီးခြား
သက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့်စပ်လျဉ်း
သည့် စာချုပ်စာတမ်းကို ပယ်ဖျက်ပေးရန် တရားစွဲဆိုခွင့်မရှိချေ။

ဒေါ်မမကြီးနှင့် အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးတို့ ချုပ်ဆိုသော
၁၄-၁-၉၅ ရက်စွဲပါ ကတိစာချုပ်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ ၅၄ ပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ ဦးမြင့်စိုးသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းတွင်
အကျိုးခံစားခွင့် တစ်စုံတစ်ရာမရှိပါသဖြင့် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ ဦးမြင့်စိုးသည် ယင်းစာချုပ်စာတမ်းကို ပယ်ဖျက်ပေး
ရန် တရားစွဲဆိုခွင့်ရရှိသူမဟုတ်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်လာသည်။

ထို့ပြင် အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးသည် အရောင်းအဝယ်
ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေလိုမှု စွဲဆိုရာ၌ မအောင်မြင်သဖြင့်
ပစ္စည်းတွင် အကျိုးခံစားခွင့်ရရှိရန် အကြောင်းမရှိတော့ပေ။

အယူခံတရားလိုနှင့် အယူခံတရားပြိုင်တို့အကြား ပေါ်ပေါက်
လျက် ရှိသော ပြဿနာများနှင့်ပတ်သက်၍ တရားရုံးချုပ်၏ ၁၉၉၉ ခုနှစ်
တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၆ တွင် အောက်ပါအတိုင်း သုံးသပ်
ဆုံးဖြတ်ထားသည်-

“ ထိုကြောင့် ဦးတင်ရွှေသည် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံးသို့
မမှန်မကန်တင်ပြ၍ ဝန်ခံချက်ဒီကရီကိုရယူခဲ့သည်ဟု ဆိုနိုင်

၂၀၂
ဦးမြင့်စိုး
နှင့်
ဦးတင်ရွှေ
ပါ ၂

မည်မဟုတ်ပေ။

မူလမူဖြစ်သော ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ဝဟားမကြီးမှ အမှတ် ၄၁၉/၉၈ တွင် အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးသည် အမှုသည်အဖြစ် ပါဝင်ခြင်းမရှိပေ။ အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးက အချင်းဖြစ်မြေနှင့် အဆောက်အအုံများကို ၁၄-၁-၉၅ ရက်စွဲပါ အရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်ဖြင့် ပိုင်ရှင်ဒေါ်မမကြီးထံမှ ဝယ်ယူကြောင်းတင်ပြထားသည်။ မူလရုံးအမှုတွဲရှိ အထောက်အထားများတွင် ဒေါ်မမကြီးက ညီမဖြစ်သူ ဒေါ်သန်းနုသို့ အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာ ပေးခဲ့ကြောင်း၊ ဒေါ်သန်းနုက အယူခံတရားပြိုင် ဦးတင်ရွှေသို့ အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ၁၄-၂-၉၂ ရက်စွဲပါ အိမ်မြေအရောင်းအဝယ် ကတိစာချုပ်ဖြင့် ရောင်းထားကြောင်းပေါ်ပေါက်သည်။ ဦးတင်ရွှေသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို လက်ရှိရပြီး နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ဆောက်၍ နေထိုင်သည်။ စာချုပ် ၂ ခုလုံးမှာမှတ်ပုံမတင်ရသေးသော ကတိစာချုပ်များဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ လက်ရှိအခြေအနေတွင် ဒေါ်မြမြ နှင့် ဦးမောင်မောင်ရွှေ စီရင်ထုံး (၁၉၉၇ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၈၅) အရ ဦးတင်ရွှေသည် ဦးမြင့်စိုးထက်ခိုင်မာသော ဆိုင်ရေးဆိုင်ခွင့် အနေအထားတွင်ရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ”

ရန်ကုန်မြို့တော်စည်ပင်သာယာရေးကော်မတီကလည်း အချင်းဖြစ်မြေနှင့်တိုက်ကို ဦးတင်ရွှေ အမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း ထုတ်ပေးပြီးဖြစ်သည်။

ခြုံ၍ သုံးသပ်ရသော် အယူခံတရားလို ဦးမြင့်စိုးက ပယ်ဖျက်ပေးရန် စွဲဆိုသောဒီကရီမှာ ၎င်းအပေါ် အတည်မဖြစ်သည့်အပြင် ၎င်းအား အကြီးအကျယ်ထိခိုက်နစ်နာမှုမရှိခြင်း၊ ဒီကရီ၌ အကျုံးဝင်သောပစ္စည်းတွင် ဦးမြင့်စိုးအနေဖြင့် အကျိုးခံစားခွင့်မရှိခြင်း၊ ဦးမြင့်စိုးသည် အချင်းဖြစ်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်နိုင်ရန် သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၉ အရ တရားစွဲဆိုခွင့်ရှိသူမဟုတ်ခြင်းတို့ကြောင့် အဆိုလွှာတွင် တရားစွဲဆိုရန် အကြောင်းပေါ်ပေါက်ခြင်း မရှိသဖြင့် မူလတိုင်းတရားရုံးက အဆိုလွှာကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၇ နည်း ၁၁ (က) အရ ပယ်ခြင်းသည် ဥပဒေအရ မှန်ကန်သည်။

ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အတည်ပြုပြီး ဤတရားမပထမအယူခံမှုကို စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ် လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ်ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

၂၀၂
ဦးမြင့်စိုး
နှင့်
ဦးတင်ရွှေ
ပါ ၂

တရားမပထမအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
ဇန်နဝါရီလ
၂၈ ရက်

တရားရုံးချုပ်တရားသူကြီးဒေါက်တာတင်အောင်အေး၏ရှေ့တွင်

ဦးလှမြင့်

နှင့်

ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်၊ မီးသတ်ဦးစီးဌာန ပါ-၂*

ကြားလူကစွဲဆိုသောအမှု၊ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၈၊ ဂျပန်နိုင်ငံ ကုမ္ပဏီတစ်ခုက မြန်မာနိုင်ငံမှ ၎င်း၏ ကိုယ်စားလှယ်မှတစ်ဆင့် မြန်မာနိုင်ငံ မီးသတ်ဦးစီးဌာနသို့ မီးသတ်ဘူးများတင်သွင်း ရောင်းချခဲ့သည်။ မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ဝယ်ယူသည့်ပစ္စည်း တန်ဖိုး ၅၁၂ သိန်းကျော်ကို ဂျပန်ကုမ္ပဏီ၏ ကိုယ်စားလှယ်သို့ ပေးပို့ခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ကျန်ငွေ ၆၅ သိန်းကျော် ပေးချေရန် အသင့်ရှိ နေစဉ် ဂျပန်ကုမ္ပဏီက မြန်မာနိုင်ငံရှိ ၎င်း၏မူလ ကိုယ်စားလှယ်ကိုရပ်စဲပြီး ကိုယ်စားလှယ်အသစ် ခန့်ထားသည်။ ကိုယ်စားလှယ် အသစ်က မီးသတ်ဦးစီးဌာနသို့ ကျန်ငွေများ ပေးချေရန် တောင်းခံသည်။ မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ကျန်ငွေကို မည်သူသို့ ပေးဆပ်ရမည်ကို ဆုံးဖြတ်ပေးရန် ကြားလူအနေဖြင့် တရားစွဲဆိုသည်။ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၁ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်အရ မည်သူသည် မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ပေးဆပ်သည့် ကျန်ငွေကိုလက်ခံထိုက်သနည်း၊ မည်သည့်အခါ ကိုယ်စားလှယ် အားလွှဲအပ်ထားသည့် အခွင့်အာဏာကို ရုပ်သိမ်းခွင့်မရသလဲ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၁ တွင် အောက်ပါ အတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

ပုဒ်မ ၂၂၁။ ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲသော မည်သည့် ပဋိညာဉ်မျှမရှိခဲ့လျှင် ကိုယ်စားလှယ်သည် မိမိအား ပေးရန်ရှိ

+ ၂၀၀၁ ခုနှစ် တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၃၁၇
* ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၅၁ တွင် ချမှတ်သော ၂၇-၇-၂၀၀၁ ရက် နေ့စွဲပါ ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး ၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို အယူခံမှု

သည့်ကော်မရှင်ကို မပေးချေသေးသမျှဖြစ်စေ။
 မိမိအား စာရင်းမရှင်းသမျှဖြစ်စေ၊ မိမိရရှိသည့်
 ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူ၏ ကုန်ပစ္စည်းများ၊ စာရွက်
 စာတမ်းများနှင့် ရွှေပြောင်းနိုင်သော သို့မဟုတ်
 မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော အခြားပစ္စည်းများကို
 ဆက်လက် ထားရှိ ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ထိုပစ္စည်း
 များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိမိစိုက်ထုတ်ပေးရသော
 ငွေများနှင့် ဝန်ဆောင်မှုများ အတွက်လည်း
 အလားတူ ဆက်လက်ထားရှိပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

၂၀၀၂
 ဦးလှမြင့်
 နှင့်
 ညွှန်ကြားရေး
 မှူးချုပ်၊
 မီးသတ်ဦးစီး
 ဌာန ပါ ၂

ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌနှင့်ဦးလှမြင့်တို့ သဘောတူညီချက်အရ ဦးလှမြင့်
 အနေဖြင့် ကော်မရှင်ခများ၊ မိမိစိုက်ထုတ်ကုန်ကျရသောစရိတ်စကများ၊
 ဝန်ဆောင်မှုများအတွက် စာရင်းရှင်းလင်းခြင်းမရှိသေးသည့်အတွက်
 အထက်ဖော်ပြပါ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၁ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ
 ဦးလှမြင့်သည် မီးသတ်ဦးစီးဌာနမှ အချင်းဖြစ်ငွေကို လက်ခံထိုက်သည်
 မှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ တဖန် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၄ တွင်
 အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

ပုဒ်မ ၂၀၄။ လွှဲအပ်ထားသော အခွင့်အာဏာအရ ကိုယ်စား
 လှယ်က အချို့အဝက်ကို ဆောင်ရွက်ပြီး သည့်
 နောက် ထိုဆောင်ရွက်မှုမှ ဖြစ်ထွန်းလာသည့်
 ကိစ္စနှင့် တာဝန်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အကြီး အကဲ
 သည် ကိုယ်စားလှယ်အား ပေးအပ်သည့် အခွင့်
 အာဏာကို ရုပ်သိမ်းခွင့်မရှိ။

ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌက ဦးလှမြင့်အား လွှဲအပ်ထားသော အခွင့်အာဏာ
 အရ မီးသတ်ဆေးဘူးနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများကို မီးသတ်ဦးစီးဌာနသို့
 ရောင်းချရန် အပ်နှံပြီးနောက် နှစ်ဦးသဘောတူညီချက်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး
 လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ငွေကို လက်ခံရရှိရေး ကိစ္စရပ်
 များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အခွင့်အာဏာကို ရုပ်သိမ်းခွင့်မရှိချေ။

၂၀၀၂
ဦးလှမြင့်
နှင့်
ညွှန်ကြားရေး
မှူးချုပ်၊
မီးသတ်ဦးစီး
ဌာန ပါ ၂

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးအောင်သစ်၊
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁) ဦးအုန်းကျော်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
(၂) ဦးတင်ထွန်း
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တရားမကြီးမှုအမှတ် ၁၅၁ တွင် မီးသတ်ဦးစီးဌာန၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်က ဦးမြင့်ထွန်းနှင့် ဦးလှမြင့်တို့အပေါ် ငွေကျပ် ၆၅၆၃၈၃၆/-ကို မည်သူအား ပေးထိုက်ကြောင်း အဆုံးအဖြတ်ပေးရန် လျှောက်ထားမှု (INTERPLNAPER SUIT) စွဲဆိုရာ တိုင်းတရားရုံးက ယင်းငွေကို ဦးမြင့်ထွန်းအား ပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဦးလှမြင့်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင်ဤတရားမ ပထမအယူခံမှု တင်သွင်းခြင်း ဖြစ်သည်။

မူလရုံးတရားလိုအမှတ် (၁) တရားပြိုင်ဦးမြင့်ထွန်းသည် 3 C Car Complex Japan Co.Ltd. ၏ မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာစီးပွားရေး ကိုယ်စားလှယ်ဖြစ်ပြီး ၎င်းအား ၇-၉-၉၉ ရက်တွင် ခန့်ထားကြောင်း၊ အမှတ်(၂) တရားပြိုင် ဦးလှမြင့်ကိုလည်း ယင်းကုမ္ပဏီက မြန်မာနိုင်ငံလုံး ဆိုင်ရာ စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ၉-၁၀-၉၆ ရက်နေ့တွင် ခန့်ထား ခဲ့ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ Mr. Muneharu Sumikawa ကိုယ်တိုင် အမှတ် (၂) တရားပြိုင်အား စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်မှ ရပ်စဲ ကြောင်း ၆-၉-၉၉ ရက်စွဲပါစာဖြင့် စီးပွားရေးနှင့်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး ဝန်ကြီးဌာန၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ထံ အကြောင်းကြားပြီး သက်ဆိုင်ရာများ သို့ မိတ္တူပေးပို့ခဲ့ကြောင်း၊ အမှတ် (၂) တရားပြိုင်အား စီးပွားရေး ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ခန့်ထားချိန်တွင် ၎င်းပိုင် ခန့်ချယ်ရီထရေးဒင်း ကုမ္ပဏီလီမိတက်မှ မီးသတ်ဆေးဘူးများကို အပ်ကုန်စနစ်ဖြင့် မီးသတ် ဦးစီးဌာနသို့ ၂၂-၇-၉၇ ရက်နေ့မှ ၂-၉-၉၉ ရက်နေ့အထိ ရောင်းချခဲ့ ကြောင်း၊ မီးသတ်ဆေးဘူးများအတွက် မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ပေးချေရန် စုစုပေါင်းသင့်ငွေမှာ ငွေကျပ် ၅၈၂၇၀၂၃၆ /- ရှိရာ ငွေကျပ် ၅၁၂၁၆၉၀၀/- ကို ပေးချေပြီးဖြစ်၍ ပေးချေရန်ငွေကျပ် ၇၀၅၃၃၃၆/-

၂၀၀၂
ဦးလှမြင့်
နှင့်
ညွှန်ကြားရေး
မှူးချုပ်၊
မီးသတ်ဦးစီး
ဌာန ပါ ၂

ကျန်ရှိကြောင်း၊ မီးသတ်ဦးစီးဌာနသည် ကုမ္ပဏီနှင့်သဘောတူညီချက်အရ အလျော့တွက်အတွက် ၂.၅% ရရှိသဖြင့် ယင်းအလျော့တွက်ငွေကျပ် ၄၈၉၅၀၀/- ချန်၍ပေးချေပါက မီးသတ်ဦးစီးဌာနအနေဖြင့် ငွေကျပ် ၆၅၆၃၈၃၆/- သာ ပေးချေရန်ရှိကြောင်း၊ အမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဦးမြင့်ထွန်းက Mr. Muneharu Sumikawa ကိုယ်စား မီးသတ်ဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ထံသို့ ကျန်ငွေများပေးချေရန် တောင်းခံလာရာ အမှတ် (၂) တရားပြိုင် ဦးလှမြင့်က ငွေများပေးချေခြင်းမပြုဘဲ ဆိုင်းငံ့ ထားရန် ကန့်ကွက်ခဲ့ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မီးသတ်ဦးစီးဌာနသည် ဂျပန်ကုမ္ပဏီသို့ ပေးရန်ရှိသည့်ငွေများကို မည်သည့်တရားပြိုင်က တရားဝင်လက်ခံထိုက်ကြောင်း အဆုံးအဖြတ်ရရန် လိုအပ်နေကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် အမှတ် (၁) (၂) တရားပြိုင်များထံ အချင်းချင်း ညှိနှိုင်းဖြေရှင်း ကြရန်နှင့် ပြေလည်မှု မရလျှင် ဥပဒေနှင့်အညီ ဆောင်ရွက်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ၈-၄-၂၀၀၀ ရက်စွဲပါစာဖြင့် အကြောင်း ကြားခဲ့ကြောင်း၊ တရားပြိုင် အချင်းချင်း ပြေလည်မှုမရရှိတော့၍ မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ငွေပေးချေရန် အတွက် ကြားလူအနေဖြင့် တရားစွဲဆို ကြောင်း စသည်ဖြင့် အဆိုပြုသည်။

အမှတ် (၁) တရားပြိုင် ဦးမြင့်ထွန်းက 3 C Car Complex Japan Co.Ltd. ၏ စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ် ဦးလှမြင့်သည် မီးသတ်ဦးစီး ဌာနမှ ပေးချေသည့် မီးသတ်ဆေးဘူးတန်ဖိုးငွေများကို ကုမ္ပဏီသို့ ဆက်လက်ပေးချေခြင်းမပြုဘဲ မမှန်မကန်ဆောင်ရွက်လာသည့်အတွက် Mr. Muneharu Sumikawa ကိုယ်တိုင် ဦးလှမြင့်အား စီးပွားရေး ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်မှ ရပ်စဲခဲ့ကြောင်း ကုန်သွယ်ရေးညွှန်ကြားမှုဦးစီး ဌာနမှ ထုတ်ပြန်သောစည်းကမ်းချက်များအရ အပ်ကုန်စနစ်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံတွင်းသို့ ကုန်ပစ္စည်းများ တင်သွင်းရောင်းချခြင်းကို စီးပွားရေး အကျိုးဆောင်အဖြစ် မှတ်ပုံတင်ပြီးသူများသာ ဆောင်ရွက်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ အပ်ကုန်စနစ်ဖြင့် လက်ခံရောင်းချမည့်စီးပွားရေးအကျိုးဆောင်သည် ပြည်ပမှ ကုန်ပစ္စည်းများကို တင်သွင်းနိုင်ရန်အတွက် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန် လုပ်ငန်းရှင်အဖြစ် မှတ်ပုံတင်ရန် လိုအပ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ဦးလှမြင့်က ကုမ္ပဏီ၏စီးပွားရေးအကျိုးဆောင်အဖြစ် မှတ်ပုံတင်ပြီး ခန့်ချယ်ခို ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီ၏ သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်းရှင်အဖြစ် မှတ်ပုံတင်၍ မီးသတ်ဆေးဘူးများကို အပ်ကုန်စနစ်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ တင်သွင်းခဲ့ခြင်း

၂၀၀၂
 ဦးလှမြင့်
 နှင့်
 ညွှန်ကြားရေး
 မှူးချုပ်၊
 မီးသတ်ဦးစီး
 ဌာန ပါ ၂

ဖြစ်ကြောင်း၊ မီးသတ်ဆေးဘူးများ ရောင်းချသူသည် ခန့်ချယ်ရိယရေးဒင်း ကုမ္ပဏီမဟုတ်ဘဲ 3 C Car Complex Japan Co.Ltd. သာဖြစ်ကြောင်း၊ မီးသတ်ဦးစီးဌာန၏ စာရင်းရှင်းတမ်းအရ ကုမ္ပဏီသို့ပေးချေရန်ကျန်ငွေ ၆၅၆၃၈၃၆/- ဖြစ်သည်မှာ မှန်ကြောင်း၊ မိမိအား ကုမ္ပဏီက စီးပွားရေး ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တရားဝင်ခန့်အပ်ပြီး စီးပွားရေးအကျိုးဆောင်အဖြစ် မှတ်ပုံတင်ပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်းရှင်အဖြစ် လည်း မှတ်ပုံတင်ပြီးဖြစ်၍ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ၏ ညွှန်ကြားချက်အရ မီးသတ် ဆေးဘူးဖိုးကျန်ငွေများကို မီးသတ်ဦးစီးဌာနသို့ တရားဝင်တောင်းဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးလှမြင့်သည် ကုမ္ပဏီ၏စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရပ်စဲခဲ့ပြီးဖြစ်သည့်အပြင် ၎င်း၏စီးပွားရေးအကျိုးဆောင်မှတ်ပုံတင် လက်မှတ်မှာလည်း ၁၆-၁၀-၉၉ ရက်နေ့ကပင် သက်တမ်းကုန်ဆုံးပြီး ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ ၎င်းသည် ကုမ္ပဏီနှင့်ပတ်သက်သည့် မည်သည့် ကိစ္စကိုမျှ ပါဝင်စွက်ဖက်နိုင်ခွင့်မရှိတော့ကြောင်း၊ မီးသတ်ဆေးဘူး တန်ဖိုးကျန်ငွေများကို ထိုကုမ္ပဏီ၏လက်ရှိတရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဦးမြင့်ထွန်းအား ပေးအပ်စေလိုကြောင်း စသည်ဖြင့် ချေပသည်။

အမှတ် (၂) တရားပြိုင် ဦးလှမြင့်က ၎င်းသည် စီးပွားရေးနှင့် ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဝန်ကြီးဌာနတွင် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်းရှင် အဖြစ် မှတ်ပုံတင်ထားသူဖြစ်ပြီး မီးသတ်ဆေးဘူးများနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်း များကို တင်သွင်းရန် သက်ဆိုင်ရာဌာနက ခန့်ချယ်ရိယရေးဒင်းကုမ္ပဏီ အား သွင်းကုန်လိုင်စင် ထုတ်ပေးထားကြောင်း၊ 3 C Car Complex Japan Co.Ltd. က မီးသတ်ဆေးဘူးနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများကို ခန့်ချယ်ရိ ထရေးဒင်းကုမ္ပဏီအမည်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံသို့ ပေးပို့ခဲ့ကြောင်း၊ Mr. Muneharu Sumikawa က ၎င်းအား စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်မှ ရပ်စဲခြင်းသည် ဥပဒေအရ အကျိုးသက်ရောက်မှုမရှိကြောင်း၊ မီးသတ် ဦးစီးဌာနနှင့် ချုပ်ဆိုထားသော စာချုပ်အရ လုပ်ငန်းကို အပြီးသတ်စာရင်း မရှင်းမချင်း မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ပေးရန်ရှိသောငွေများကို မိမိကသာ ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ၎င်းသည် ကုမ္ပဏီထံမှ ၉-၁၀-၉၆ ရက်စွဲပါ ခန့်စာအရ လစာငွေစုစုပေါင်း အမေရိကန်ဒေါ်လာ ၂၅၀၀ ရရန် ရှိကြောင်း၊ ၁၂-၁၀-၉၆ ရက်စွဲပါ သဘောတူစာချုပ်အရလည်း ကော်မရှင်ခများ ရရန်ရှိသည့်ပြင် အကောက်အခွန် စရိတ်စကများကို လည်း အကုန်အကျခံထားရကြောင်း၊ Mr. Muneharu Sumikawaနှင့်

မိမိတို့နှစ်ဦး ချုပ်ဆိုထားသော သဘောတူညီချက်ကို စာချုပ်ပါ စည်းကမ်းချက်နှင့်အညီ ဖျက်သိမ်းခဲ့ခြင်းမရှိသေးကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိမိအား စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်မှ ရပ်စဲခြင်းသည် ဥပဒေနှင့် မညီကြောင်း၊ မီးသတ်ဦးစီးဌာနနှင့် မိမိတို့ချုပ်ဆိုသောစာချုပ်များအရ အပ်တုန်စနစ်ဖြင့် တရားလိုအားရောင်းချထားသော မီးသတ်ဆေးဘူးနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများအတွက် မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ပေးရန်ရှိသော အချင်းဖြစ်ငွေကို မိမိသည် အပ်နှံမှုအနေဖြင့်လည်းကောင်း၊ တည်မြဲလျက် ရှိသောကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်လည်းကောင်း ရထိုက်ခွင့်ရှိကြောင်း ချေပ သည်။

၂၀၀၂
 ဦးလှမြင့်
 နှင့်
 ညွှန်ကြားရေး
 မှူးချုပ်၊
 မီးသတ်ဦးစီး
 ဌာန ပါ ။

တိုင်းတရားရုံးက မီးသတ်ဦးစီးဌာနနှင့် သဘောတူညီချက်အရ လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်သူသည် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ Mr. Muneharu Sumikawa သာဖြစ်ပြီး ဦးလှမြင့်သည် ၎င်း၏ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်သူသာ ဖြစ်ကြောင်း၊ မီးသတ်ဦးစီးဌာနသို့ ရောင်းချထားသော မီးသတ်ဆေးဘူး များနှင့်ဆက်စပ်ပစ္စည်းများအတွက် တန်ဖိုးငွေများကို မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ကုမ္ပဏီသို့ပေးချေရာတွင် ဦးလှမြင့်သည် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် တစ်ဆင့် လက်ခံ၍ ကုမ္ပဏီသို့ပေးရကြောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူက မိမိ၏အခွင့် အာဏာကို ရုပ်သိမ်းသောအခါတွင် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၁ အရ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲအပ်ခြင်းသည် ရပ်စဲကြောင်း၊ ဦးလှမြင့်က 3 C Car Complex Japan Co.Ltd. ကိုယ်စားဆောင်ရွက်နေခြင်းသည်၆-၉-၉၉ ရက်နေ့တွင် ရပ်စဲသွားကြောင်း၊ ၎င်းသည်ကုမ္ပဏီ၏စီးပွားရေးကို ကိုယ်စားလှယ်မဟုတ်တော့၍ အချင်းဖြစ်ငွေကို ၎င်းအားပေးချေရန် တာဝန်မရှိတော့ကြောင်း၊ ဦးလှမြင့်သည် စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရာ၌ လစာငွေ၊ ကော်မရှင်၊ အကောက်ခွန်၊ မီးသတ်ဆေးဘူးဖိုး ငွေများနှင့်စပ်လျဉ်း၍စာရင်းရှင်းလင်းရန်ရှိပါက ထိုကုမ္ပဏီနှင့် သီးခြား ရှင်းလင်းဆောင်ရွက်ရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီ၏လက်ရှိစီးပွားရေး ကိုယ်စားလှယ်မှာ ဦးမြင့်ထွန်းသာဖြစ်ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်ငွေကို မီးသတ် ဦးစီးဌာန က ၎င်းအားပေးအပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလိုရှေ့နေက 3 C Car Complex Japan Co.Ltd. ကုမ္ပဏီက အမှတ် (၂) အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်ထွန်းအား လုပ်ငန်း ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ခန့်ထားရာ ၎င်းအား ကုမ္ပဏီရရန်ရှိသောငွေများ လက်ခံရယူရန် အခွင့်အာဏာသတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိကြောင်း၊ ဦးလှမြင့်နှင့်

၂၀၀၂
ဦးလှမြင့်
နှင့်
ညွှန်ကြားရေး
မှူးချုပ်၊
မီးသတ်ဦးစီး
ဌာန ပါ ၂

လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်စဉ် ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စကို သီးခြားသဘောတူစာချုပ် ချုပ်လုပ်ကိုင်ခဲ့၍ မီးသတ်ဦးစီးဌာနက မီးသတ်ဆေးဘူးဖိုးငွေအချို့ကို ဦးလှမြင့်အားပေးချေခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းသဘောတူစာချုပ် သက်သေခံ အမှတ် (၁၅) အရ ဦးလှမြင့်က ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌသို့ မီးသတ်ဆေးဘူးဖိုးငွေများ တစ်ဆင့်ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးမြင့်ထွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ယင်းသို့ အခွင့်အာဏာသတ်မှတ်ထားခြင်းမရှိသဖြင့် ၎င်းသည် ကုမ္ပဏီကိုယ်စား ငွေလက်ခံခွင့်မရှိကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီက ဦးလှမြင့်အား ၆-၉-၉၉ ရက်နေ့တွင် ရပ်စဲခြင်းသည် သက်သေခံအမှတ် (၁၄) ပါစည်းကမ်းချက်အရ နှစ်လ ကြိုတင်၍ စာတိုက်မှ မှတ်ပုံတင်ပေးပို့ခြင်းမဟုတ်သဖြင့် ပျက်ပြယ်လျက်ရှိ ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီသည် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို ရန်ကုန်မြို့ရောက်ရှိသည့် အထိ တာဝန်ယူပေးပို့ပြီး ရန်ကုန်မြို့တွင် ကုန်ကျစရိတ်စကများကို ဦးလှမြင့် က အကုန်အကျခံရကြောင်း၊ ဦးလှမြင့်သည် မိမိကုန်ကျ စရိတ် များကို ထုတ်နှုတ်ပြီး ကျန်ငွေကို ဂျပန်ကုမ္ပဏီသို့ ပေးပို့ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးလှမြင့် အနေဖြင့် ကုန်ကျသည့်စရိတ်စကများ ပြန်လည်ရခွင့်ရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မီးသတ်ဦးစီးဌာနက အချင်းဖြစ်ငွေကို ဦးလှမြင့်အား ပေးအပ်ရန် ဒီကရီ ရထိုက်ကြောင်း စသည်ဖြင့် လျှောက်လဲသည်။

အမှတ် (၁) အယူခံတရားပြိုင်ရှေ့နေက တိုင်းတရားရုံးသည် အမှတ် (၂) အယူခံတရားပြိုင် ဦးမြင့်ထွန်းအား အချင်းဖြစ်ငွေပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းအမိန့်အတိုင်း မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ငွေများကို ပေးချေခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ အမှတ် (၂) အယူခံတရားပြိုင်ကလည်း လက်ခံရယူပြီး ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

အမှတ် (၂) အယူခံတရားပြိုင်ရှေ့နေက မီးသတ်ဆေးဘူးနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများအား မီးသတ်ဦးစီးဌာနသို့ တင်သွင်းရောင်းချသူသည် 3 C Car Complex Japan Co.Ltd. ဖြစ်ပြီး ဦးလှမြင့်သည် ယင်းကုမ္ပဏီ ဥက္ကဋ္ဌ Mr. Muneharu Sumikawa ၏ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦးအနေဖြင့် ကော်မရှင်စားဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ မီးသတ်ဆေးဘူးဖိုးကျန်ငွေကို ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌအား ပေးချေရမည်ဖြစ်ရာ ၎င်းသည်ဂျပန်နိုင်ငံတွင်ရှိနေ သဖြင့် ၎င်းကိုယ်စား မြန်မာနိုင်ငံဆိုင်ရာ စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ် ဦးမြင့်ထွန်းကိုသာ ပေးချေရန်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌကိုယ်တိုင် ဦးလှမြင့်အား စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်မှ ရပ်စဲပြီး သက်ဆိုင်ရာဌာန များသို့ အကြောင်းကြားပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီက ဦးမြင့်ထွန်းအား

တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ခန့်အပ်၍ ကုန်သွယ်ရေးဝန်ကြီးဌာထံ စီးပွားရေးအကျိုးဆောင်လုပ်ကိုင်ခွင့် မှတ်ပုံတင်လက်မှတ် ရရှိပြီးဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ တရားဝင်ကိုယ်စားလှယ် ဦးမြင့်ထွန်းအား အချင်းဖြစ် ငွေပေးအပ်စေရန် ချမှတ်သည့် မူလရုံးအမိန့်သည် မှားယွင်းခြင်းမရှိကြောင်း လျှောက်လဲသည်။

၂၀၀၂
ဦးလှမြင့်
နှင့်
ညွှန်ကြားရေး
မှူးချုပ်၊
မီးသတ်ဦးစီး
ဌာန ပါ ၂

မီးသတ်ဦးစီးဌာန ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်နှင့် ခန့်ချယ်ရီထရေးဒင်း ကုမ္ပဏီမှ အုပ်ချုပ်မှုဒါရိုက်တာ ဦးလှမြင့်တို့သည် အပ်ကုန်စနစ်ဖြင့် မီးသတ်ဆေးဘူးများ တင်သွင်းရောင်းချခြင်းလုပ်ငန်းအတွက် သက်သေခံ အမှတ် ၁၈ နှင့် ၁၉ တို့အရ သဘောတူညီချက်များ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့သဘောတူညီချက်များအတိုင်း ဦးလှမြင့်က ကုန်သွယ် လိုင်စင်များ၊ သင်္ဘောကုန်တင်တန်ဆာလက်မှတ်များ Bill of Lading ၊ ကုန်တန်ဖိုးစာရင်းများ Invoices ၊ ကုန်ထုတ်ပိုးစာရင်းများ Packing List အစရှိသော သက်သေခံစာရွက်စာတမ်းများအရ ခန့်ချယ်ရီထရေးဒင်း ကုမ္ပဏီအမည်ဖြင့် ပစ္စည်းများကို မီးသတ်ဦးစီးဌာနထံ ရောင်းချရန်အပ်နှံ ကြောင်းတွေ့ရသည်။

မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ယင်းပစ္စည်းများအတွက် ငွေကျပ် ၅၁၂ သိန်းကျော်ကိုပေးချေရာ ဦးလှမြင့်က လက်ခံရယူပြီး ငွေပန်နိုင်ငံကုမ္ပဏီသို့ ပေးပို့ခဲ့သည်။ ကျန်ငွေကျပ် ၆၅ သိန်းကျော်ကို မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ပေးချေရန်ရှိသည်။ ကုမ္ပဏီက ဦးလှမြင့်အား စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ် အဖြစ် ခန့်ထားခြင်းကို ရပ်စဲပြီး ဦးမြင့်ထွန်းအား စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်ခန့်ထားခဲ့သည်။ ဦးလှမြင့်နှင့် ဦးမြင့်ထွန်းတို့က အဆိုပါ ကျန်ငွေ ၆၅ သိန်းကျော်ကို သူရထိုက်သည် ငါရထိုက်သည်ဖြင့် အပြိုင်တောင်းဆို ကြရာ မီးသတ်ဦးစီးဌာနက မည်သူကိုပေးအပ်ရန်ဖြစ်ကြောင်း တရားရုံး အဆုံးအဖြတ်ခံယူလို၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၈ တွင် ခွင့်ပြုထား သည့်အတိုင်း တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၈၈ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဌာန်းထားသည်-

ပုဒ်မ ၈၈ ။ နှစ်ဦး သို့မဟုတ် နှစ်ဦးထက်ပိုသူတို့က ကြွေးမြီ သို့မဟုတ် ငွေကြေး တစ်ရပ်တည်းကိုဖြစ်စေ၊ ရွှေပြောင်းနိုင်သည့် သို့မဟုတ် မရွှေမပြောင်း နိုင်သည့် အခြားပစ္စည်းတစ်ရပ်တည်းကိုဖြစ်စေ၊

၂၀၀၂
ဦးလှမြင့်
နှင့်
ညွှန်ကြားရေး
မှူးချုပ်၊
မီးသတ်ဦးစီး
ဌာန ပါ ၂

အခြားသူတစ်ဦးထံမှ သူ့ရထိုက်သည် ငါရထိုက်
သည်ဟူ၍ တောင်းဆိုကြရာတွင် ယင်းသို့
တောင်းဆိုခြင်းခံရသူသည် ရခွင့် သို့မဟုတ်
စရိတ်မှတစ်ပါး ယင်းကြွေးမြီငွေကြေး သို့မဟုတ်
ပစ္စည်းတွင်အကျိုးသက်ဆိုင်ခွင့် တစ်စုံတစ်ရာကို
တောင်းဆိုခြင်း မပြုသည့်အပြင်ထိုအမှု၌ အမှန်
ရထိုက်သူအား ပေးဆပ်ရန် သို့မဟုတ် ပေးဆပ်
ရန်အသင့်ရှိလျှင် မည်သူသို့ ပေးဆပ်ရမည်
သို့မဟုတ် ပေးဆပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း အဆုံး
အဖြတ်ရရှိရန်နှင့် မိမိအတွက်လည်း တာဝန်မှ
ကင်းလွတ်ခွင့်ရရှိရန် အလို့ငှာ ထိုတောင်းဆိုသူ
အားလုံးအပေါ် ကြားလူအဖြစ် တရားမမှု
စွဲဆိုနိုင်သည်။

ယင်းသို့ မီးသတ်ဦးစီးဌာနက ကြားလူအဖြစ်စွဲဆိုရာတွင်
တိုင်းတရားရုံးက ကုမ္ပဏီမှ နောက်ထပ်ခန့်သည့် စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ်
ဖြစ်သူ ဦးမြင့်ထွန်းအား အချင်းဖြစ်ငွေများပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ရာ
ယင်းအမိန့်သည် တရားမျှတမှန်ကန်ခြင်းရှိမရှိ စိစစ်ရန်လိုပေသည်။

ဂျပန်နိုင်ငံရှိ 3 C Car Complex Japan Co.Ltd. ကုမ္ပဏီ
ဥက္ကဋ္ဌက ဦးလှမြင့်အား ၉-၁၀-၉၆ ရက်စွဲပါစာသက်သေခံအမှတ် (၁၃)
အရ ကုမ္ပဏီ၏ စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ခန့်ထားပြီး ကိုယ်စားလှယ်
၏ တာဝန်နှင့် အခွင့်အရေးများကို အဆိုပါရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ်
(၁၄) အရ သီးခြားသတ်မှတ်ပေးခဲ့သည်။

သို့ရာတွင် ဦးလှမြင့်က လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်နေစဉ် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌ
က ၆-၉-၉၉ ရက်စွဲပါ သက်သေခံအမှတ် (၆) စာဖြင့် ဦးလှမြင့်အား
ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်မှ ရပ်စဲခဲ့သဖြင့် အချင်းဖြစ်ငွေကို ၎င်းမရထိုက်
ကြောင်း တိုင်းတရားရုံးက ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အဆိုပါ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်ရပ်စဲသည့် စာ၏အကြောင်းအရာ
Subject တွင် TERMINATION OF APPOINTMENT AND
AGREEMENT ဟု ဖော်ပြထားပြီး ၉-၁၀-၉၆ ရက်စွဲပါစာ LETTER
OF BUSINESS REPRESENTATIVE AGREEMENT
သက်သေခံအမှတ် (၁၄) ကို ရည်ညွှန်းထားသည်။

ယင်းသဘောတူညီချက် အပိုဒ် ၅ နှင့် ၇ တို့တွင် အောက်ပါ အတိုင်းဖော်ပြထားသည်-

5. TERMINATION

Either party here to may terminated at any time this agreement by sending a notice in writing by registered mail two months an advance to the other party at its last known address.

7. EFFECTIVENESS

This agreement shall take effect on 9thOctober 1996 and shall remain valid until terminated as mentioned in paragraph 5 of this agreement.

ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌက ဦးလှမြင့်အား ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်မှ ရပ်စဲရာတွင် အထက်ဖော်ပြပါ စည်းကမ်းချက်နှင့်အညီ ၂ လကြို၍ စာတိုက်မှ မှတ်ပုံတင်စာဖြင့် ပေးပို့ရပ်စဲခြင်းမပြုဘဲ ၆-၉-၉၉ ရက်စွဲပါစာဖြင့် ရပ်စဲခြင်းသည် ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်နှင့် မညီညွတ်ပေ။ ယင်းသို့ ပဋိညာဉ်ပါ စည်းကမ်းချက်နှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိသဖြင့် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်မှ ရပ်စဲခြင်းမှာ ဥပဒေနှင့်အညီ ရပ်စဲသည်ဟု ဆိုနိုင်မည်မဟုတ်ချေ။ တရားဝင် ပဋိညာဉ်တစ်ရပ်ကို ဥပဒေနှင့်အညီ ရပ်စဲမှသာလျှင် အတည်ဖြစ်သည်။

မီးသတ်ဆေးဘူးများနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများ တင်ပို့သည့် လုပ်ငန်းတွင် 3 C Car Complex Japan Co.Ltd. နှင့် စီးပွားရေး ကိုယ်စားလှယ် ဦးလှမြင့်တို့သည် ၁၂-၁၀-၉၆ ရက်စွဲပါ AGREEMENT ON CONSIGNMENT BASIS သက်သေခံအမှတ် (၁၅) အရ သဘောတူညီချက်ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းမီးသတ်ဆေးဘူးများနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများကို မြန်မာနိုင်ငံသို့ တင်သွင်းခွင့်ပြုရာတွင် ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဦးလှမြင့်တို့ ချုပ်ဆိုသော အထက်ဖော်ပြပါ သဘောတူစာချုပ်အပေါ် အခြေခံသည်မှာ အငြင်းမပွားချေ။

အဆိုပါ သဘောတူညီချက် အပိုဒ် (၃) အရ ကုမ္ပဏီသည် ရန်ကုန် ဆိပ်ကမ်းအရောက် စရိတ်စကများ အကုန်အကျခံရန်ဖြစ်ပြီး အပိုဒ် (၉) အရကိုယ်စားလှယ်ဦးလှမြင့်က မြန်မာနိုင်ငံတွင် ကုန်ကျသော

၂၀၀၂
ဦးလှမြင့်
နှင့်
ညွှန်ကြားရေး
မှူးချုပ်၊
မီးသတ်ဦးစီး
ဌာန ပါ ၂

၂၀၀၂
ဦးလှမြင့်
နှင့်
ညွှန်ကြားရေး
မှူးချုပ်၊
မီးသတ်ဦးစီး
ဌာန ပါ ၂

စရိတ်စကများကို ကျခံရန်တာဝန်ရှိသည်။ ဦးလှမြင့်သည် မြန်မာနိုင်ငံသို့ တင်သွင်းသော ပစ္စည်းများ၏ C.I.F.(Cost, Insurance and Freight) တန်ဖိုးမှ ၅% နှင့်ညီမျှသော ကော်မရှင်ကို ရခွင့်ရှိပြီး ပြည်တွင်းအခွန် ပေးရန်အတွက် C.I.F.တန်ဖိုး၏ ၃.၅% နှုတ်ယူခွင့် ရှိသည်။ ယင်းသဘောတူညီချက် အပိုဒ် (၁၀) အရ ကုမ္ပဏီက သတ်မှတ်သော C.I.F. Value မှ ကော်မရှင်နှင့် အခွန်များကို ဦးလှမြင့်ကနှုတ်ပြီး ကျန်ငွေကို ကုမ္ပဏီသို့ ပေးပို့ရန် ဖြစ်ပေသည်။

ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၁ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

ပုဒ်မ ၂၂၁။ ဆန့်ကျင်ကွဲလွဲသော မည်သည့် ပဋိညာဉ်မျှမရှိခဲ့လျှင် ကိုယ်စားလှယ်သည် မိမိအား ပေးရန်ရှိသည့်ကော်မရှင်ကို မပေးချေသေးသမျှဖြစ်စေ၊ မိမိအား စာရင်းမရှင်းသမျှဖြစ်စေ၊ မိမိရရှိသည့် ကိုယ်စားလှယ်လွှဲသူ၏ ကုန်ပစ္စည်းများ၊ စာရွက်စာတမ်းများနှင့် ရွှေ့ပြောင်းနိုင်သော သို့မဟုတ် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သော အခြားပစ္စည်းများကို ဆက်လက် ထားရှိ ပိုင်ခွင့်ရှိသည်။ ထိုပစ္စည်းများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မိမိစိုက်ထုတ်ပေးရသော ငွေများနှင့် ဝန်ဆောင်မှုများ အတွက်လည်း အလားတူ ဆက်လက်ထားရှိပိုင်ခွင့်ရှိသည်။

ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌနှင့်ဦးလှမြင့်တို့ သဘောတူညီချက်အရ ဦးလှမြင့် အနေဖြင့် ကော်မရှင်ခများ၊ မိမိစိုက်ထုတ်ကုန်ကျရသော စရိတ်စကများ၊ ဝန်ဆောင်မှုများအတွက် စာရင်းရှင်းလင်းခြင်း မရှိသေးသည့်အတွက် အထက်ဖော်ပြပါ ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၂၁ ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ ဦးလှမြင့်သည် မီးသတ်ဦးစီးဌာနမှ အချင်းဖြစ်ငွေကို လက်ခံရထိုက်သည်မှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသည်။

ထို့ပြင် ကုမ္ပဏီနှင့် ဦးလှမြင့်တို့၏ အဆိုပါသဘောတူညီချက်သည်လည်း ဖျက်သိမ်းခြင်း မရှိသေးပေ။ ထိုသဘောတူညီချက်၏ နောက်ဆုံးစာကြောင်းပါ terminated by both parties ဟူသော စကားရပ်အရ ကုမ္ပဏီနှင့် ဦးလှမြင့်တို့ နှစ်ဦးဖျက်သိမ်းမှသာ အတည်ဖြစ်ပေမည်။ ပဋိညာဉ်ကို တစ်ဖက်သတ်ဖျက်သိမ်းခွင့်ရှိမည် မဟုတ်ချေ။

ဘဖန် ပဋိညာဉ်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၀၄ တွင် အောက်ပါအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်-

ပုဒ်မ ၂၀၄။ လွှဲအပ်ထားသော အခွင့်အာဏာအရ ကိုယ်စားလှယ်က အချို့အဝက်ကို ဆောင်ရွက်ပြီး သည့်နောက် ထိုဆောင်ရွက်မှုမှ ဖြစ်ထွန်းလာသည့် ကိစ္စနှင့် တာဝန်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အကြီး အကဲသည် ကိုယ်စားလှယ်အား ပေးအပ်သည့် အခွင့်အာဏာကို ရုပ်သိမ်းခွင့်မရှိ။

၂၀၀၂
ဦးလှမြင့်
နှင့်
ညွှန်ကြားရေး
မှူးချုပ်၊
မီးသတ်ဦးစီး
ဌာန ပါ ၂

ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌက ဦးလှမြင့်အား လွှဲအပ်ထားသော အခွင့်အာဏာအရ မီးသတ်ဆေးဘူးနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများကို မီးသတ်ဦးစီးဌာနသို့ ရောင်းချရန် အပ်နှံပြီးနောက် နှစ်ဦးသဘောတူညီချက်ကို ဆန့်ကျင်ပြီး လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ရာမှ ဖြစ်ပေါ်လာသည့်ငွေကို လက်ခံရရှိရေး ကိစ္စရပ်များနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အခွင့်အာဏာကို ရုပ်သိမ်းခွင့်မရှိချေ။

ဦးလှမြင့်သည် ပစ္စည်းရောင်းချရငွေမှ ကော်မရှင်ရခွင့်ရှိပြီး အခွန်ပေးဆောင်ရန်လည်း တာဝန်ရှိသည်။ ကော်မရှင်ခရမှသာ မိမိတာဝန်ယူရမည့် စရိတ်စကများ ကာမိမည်ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ကုမ္ပဏီသည် ဦးလှမြင့်၏ ရထိုက်ခွင့်များကို ထိခိုက်အောင် ကိုယ်စားလှယ် အဖြစ်မှ ရပ်စဲခြင်းလည်း မပြုနိုင်ပေ။ ဂျပန်ကုမ္ပဏီနှင့် ဦးလှမြင့်တို့ အငြင်းပွားသည့် ကိစ္စရပ်သည် သီးခြားဆောင်ရွက်ရမည့် ကိစ္စဖြစ်၍ ဤအမှုတွင် တရားရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန် မလိုချေ။ ဤအခြေအနေတွင် သက်သေခံအမှတ် ၆ အရ ဦးလှမြင့်သည် ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ်မှ ရပ်စဲသည်ဟု တိုင်းတရားရုံးက ကောက်ယူသုံးသပ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ခြင်းသည် ဥပဒေနှင့်ညီညွတ်ခြင်း မရှိချေ။

Mr. Muneharu Sumikawa နှင့် ဦးလှမြင့်တို့ သဘောတူညီချက်၊ မီးသတ်ဦးစီးဌာန၊ ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ် နှင့်ဦးလှမြင့်တို့ သဘောတူညီချက်တို့အရ မီးသတ်ဆေးဘူးနှင့် ဆက်စပ်ပစ္စည်းများ အပ်ကုန်စနစ်ဖြင့် တင်သွင်းရောင်းချသည့် လုပ်ငန်းကို ဦးလှမြင့်ကသာ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည်ဖြစ်ရာ ဦးလှမြင့် တင်သွင်းခဲ့ပြီးဖြစ်သော ပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် အချင်းဖြစ်ငွေများကို ဦးလှမြင့်သာ ရထိုက်ကြောင်း မြင်သာပေသည်။

ကုမ္ပဏီက အမှတ် (၁) တရားပြိုင်ဦးမြင့်ထွန်းအား စီးပွားရေး

၂၀၀၂
ဦးလှမြင့်
နှင့်
ညွှန်ကြားရေး
မှူးချုပ်၊
မီးသတ်ဦးစီး
ဌာန ပါ ၂

ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ၇-၉-၉၉ ရက်နေ့စွဲပါစာ သက်သေခံအမှတ် (၇) ဖြင့် ခန့်အပ်သည်မှာ အမှုတွင် အငြင်းမပွားပေ။ သို့ရာတွင် LETTER OF AGREEMENT သက်သေခံ အမှတ် ၇ (က) တွင် ဦးမြင့်ထွန်းအား ဂျပန်ကုမ္ပဏီက ရရန်ရှိသောငွေများကို လက်ခံရယူနိုင်ရန် အခွင့်အာဏာ ပေးအပ်ခြင်း မရှိချေ။ ဦးလှမြင့်နှင့် လုပ်ငန်းလုပ်ကိုင်စဉ်က ငွေရေး ကြေးရေးကိစ္စများအတွက် ဂျပန်ကုမ္ပဏီဥက္ကဋ္ဌနှင့် ဦးလှမြင့်တို့ သက်သေခံ အမှတ် ၁၅ အရ သီးခြား သဘောတူစာချုပ်ချုပ်ဆို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြ သော်လည်း ဦးမြင့်ထွန်းနှင့် ထိုသို့ငွေကြေးကိစ္စကို ချုပ်ဆိုဆောင်ရွက်ခြင်း မရှိချေ။ သို့ဖြစ်၍ ဦးမြင့်ထွန်းအနေဖြင့် အချင်းဖြစ်ငွေကို လက်ခံရယူ ခွင့် ရှိမည်မဟုတ်ပေ။

ထို့ကြောင့် မီးသတ်ဦးစီးဌာနသည် ယခင်က ဦးလှမြင့်အား ပေးချေခဲ့သည့်နည်းတူ အချင်းဖြစ်ကျန်ငွေကို ဆက်လက်ပေးချေရန်သာ ရှိသည်။

ဤအခြေအနေတွင် တိုင်းတရားရုံးက မီးသတ်ဦးစီးဌာနသည် အဆိုပါကုမ္ပဏီသို့ ပေးရန်ကျန်ငွေ ကျပ် ၆၅၆၃၈၃၆/-ကို ၎င်း၏ စီးပွားရေးကိုယ်စားလှယ် ဦးမြင့်ထွန်းအားပေးစေရန် အမိန့်ချမှတ် ခြင်းသည် မှန်ကန်ခြင်းမရှိပေ။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤတရားမပထမအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။

မီးသတ်ဦးစီးဌာနက အချင်းဖြစ်ငွေကျပ် ၆၅၆၃၈၃၆/-ကို တရားစရိတ်နှင့် ရရန်ရှိသော စရိတ်စကများ ထုတ်နှုတ်ပြီး ဦးလှမြင့်အား ပေးအပ်စေရန် ဒီကရီချမှတ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေစရိတ် ကျပ် ၂၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂

မေလ

၃၁ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ ဒုတိယတရားသူကြီးချုပ် ဦးသန်းဦး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသောဦးခင်မြင့်နှင့်ဦးထွန်းရှင်တို့၏ရှေ့တွင်

ဦးသန်းအောင်

နှင့်

မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်း*

(၎င်း၏အခွင့်ရကိုယ်စားလှယ်ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရ ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်း၍
စာရင်း ရှင်းလင်းပေးစေလိုမှု၊ ပုဒ်မ ၁၆၆ အရ ကုမ္ပဏီ
ဖျက်သိမ်းရန်အတွက် လျှောက်ထားနိုင်သူများ၊ နည်းဥပဒေ
ပုဒ်မ ၃(၁) အရ လျှောက်ထားမှုများတွင် ဖော်ပြရမည့် အမှု
ခေါင်းစဉ်၊ လျှောက်ထားခံရသူတို့အမည်ကို ဖော်ပြရန်လို-မလို။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ တွင်
ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန်အတွက် လျှောက်ထားနိုင်သူတို့မှာ (က) ကုမ္ပဏီ၊
(ခ) ပုံသေမဟုတ်သော သို့မဟုတ် ရှိမည်မျှော်လင့်ရန်ရှိသော မြီရှင် တစ်ဦး
သို့မဟုတ် အများ (ဂ) ကြွေးမြီကူဆပ်ရသူတစ်ဦး သို့မဟုတ် အများတို့
ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့အားလုံးကဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ တွဲဖက်၍
သော်လည်းကောင်း၊ အသီးအခြားစီသော်လည်းကောင်း လျှောက်ထား
နိုင်သည်။

မေလီအောင်အင်တာနေရှင်နယ်ကုမ္ပဏီလီမိတက် နှင့်
အီမာရယ်ရီ.စ်ဂါဒင်းလီမိတက်ပါ ၂ အမှု^(၁)တွင်မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် ဖော်ပြထားသည့် ထိုကုမ္ပဏီ
ဆိုသည်မှာ ဖျက်သိမ်းမည့် ကုမ္ပဏီကို ရည်ညွှန်းသည်ဟု ကောက်ယူ
ရကြောင်း၊ အခြားကုမ္ပဏီမဟုတ်ဘဲ ထိုကုမ္ပဏီသာ ဖျက်သိမ်းရန်

* ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၈
+ ၂၀၀၁ ခုနှစ် တရားမအထွေထွေအယူခံမှု အမှတ် ၂၁ တွင် ချမှတ်သော
၃၁-၅-၂၀၀၂ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (ရန်ကုန်) ၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို

၂၀၂
ဦးသန်းအောင်
နှင့်
မစ္စတာလင်မ်
ချစ်မင်း
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

အယူခံမှု

လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။
ထိုစီရင်ထုံးသည် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆
တွင် ဖော်ပြထားသည့် ကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်ထားနိုင်သူ ၃
မျိုး ၃ စား အနက် ပထမအမျိုးအစားဖြစ်သော ထိုကုမ္ပဏီက
လျှောက်ထားမှု ကို အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၁
တွင် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန်လျှောက်လွှာကို လျှောက်လွှာပုံစံ ၁၀ သို့မဟုတ်
၁၁ တို့အရ လျှောက်ထားရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။
ပုံစံ ၁၀ သို့မဟုတ် ၁၁ တွင် ဖော်ပြရမည့်ခေါင်းစဉ်မှာ
နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၃(၁) အရ ညွှန်ပြထားသည့် ခေါင်းစဉ်ပင်ဖြစ်သည်။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေ ပုဒ်မ
၁၆၆ တွင် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန် မည်သူတို့က လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း
ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိသော်လည်း မည်သူတို့အပေါ် လျှောက်ထားရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်း
ထားခြင်းမရှိချေ။

မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများနည်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၈ တွင် ကုမ္ပဏီ
ဖျက်သိမ်းရန်လျှောက်ထားမှုအား ကြားနာရန်ချိန်းဆိုထားသည့်ရက် ၇
ရက် မတိုင်မီ၌ လျှောက်ထားမှုကို ကန့်ကွက်ကြောင်း ကျမ်းကျိန်လွှာ
ပေးပို့နိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ လျှောက်ထားမှုကို ကန့်ကွက်လိုသူ
တို့သည် ယင်းနည်းဥပဒေနှင့်အညီ ကန့်ကွက်နိုင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူသည် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီတစ်ခု
ဖြစ်ရမည်ဆိုသော အယူခံတရားလိုရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံ
နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးသန်းအောင်
- တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်အတွက် - ဦးချန်ထွန်း
- တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ

ဦးသန်းအောင်
နှင့်
မစ္စတာလင်မ်
ချစ်မင်း
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

ရန်ကုန်တိုင်းတရားရုံး၊ ၁၉၉၈ ခုနှစ် တရားမအထွေထွေမှု အမှတ် ၃၅၆ တွင် မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်းက ၎င်း၏ အထွေထွေ ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဒေါ်ခင်ခင်မေမှတစ်ဆင့် ဦးသန်းအောင်အပေါ် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရ မြန်မာအိုးရှင်းရေ ဒီယိုကုမ္ပဏီလီမိတက် (MYANMAR OCEAN RADIO CO. LTD.) ကိုဖျက်သိမ်း၍ စာရင်းရှင်းလင်းပေးပါရန်လျှောက်ထားသည်။ တိုင်းတရားရုံးက မြန်မာအိုးရှင်းရေဒီယိုကုမ္ပဏီလီမိတက်ကို ဖျက်သိမ်းကြောင်းအမိန့်ချမှတ်၍ ထိုကုမ္ပဏီ၏ စာရင်းရှင်းလင်းစေရန် စာရင်းရှင်းလင်းရေးအရာရှိတစ်ဦးခန့်အပ်ရန် အမိန့်ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကိုမကျေနပ်သဖြင့် ဦးသန်းအောင်က တရားရုံးချုပ်သို့ အထွေထွေအယူခံမှု ဝင်ရောက်သော်လည်း အောင်မြင်ခြင်းမရှိပေ။ ထို့ကြောင့် ဦးသန်းအောင်က တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်ကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရပြန်လည်စိစစ်ကြားနာရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ်အထူးခုံရုံးက အောက်ပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့် ပြုခဲ့သည်-

“ ကုမ္ပဏီနှစ်ခုကိုယ်စားပြု၍ သီးခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်ထောင်ခဲ့ရာတွင် အဆိုပါတည်ထောင်ခဲ့သောကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်း၍ စာရင်းရှင်းလင်းပေးစေလိုမှုစွဲဆိုခြင်းကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုက စွဲဆိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်းစွဲဆိုခဲ့သည့်အပေါ် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းခွင့်ပြုကြောင်း ချမှတ်ခဲ့သည့် မူလတိုင်းတရားရုံး၏ အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်သည် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ နှင့် ညီညွတ်မှု ရှိ-မရှိ။ ”

စင်္ကာပူနိုင်ငံမှ OCEAN RADIO CO. PTE. LTD. နှင့် မြန်မာနိုင်ငံမှ ဂရိတ်အေရှားအင်တာနေရှင်နယ် (မြန်မာ) လီမိတက်တို့ ပူးပေါင်း၍ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ကြရန် ရည်ရွယ်ပြီး မြန်မာအိုးရှင်းရေဒီယိုကုမ္ပဏီလီမိတက်ကို ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့သည်။ မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်းက ကုမ္ပဏီ၏မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာအဖြစ်လည်းကောင်း၊ ဦးသန်းအောင်က ဒါရိုက်တာအဖြစ်လည်းကောင်း ဆောင်ရွက်ကြသည်။

၂၀၀၂
ဦးသန်းအောင်
နှင့်
မစ္စတာလင်မ်
ချစ်မင်း
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်းက ကုမ္ပဏီစတင်တည်ထောင်သည့်အချိန်မှစ၍ ယနေ့အထိ ကုမ္ပဏီနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အစည်းအဝေးခေါ်ယူကျင်းပခြင်းမရှိကြောင်း၊ မည်သည့်လုပ်ငန်းကိုမျှလည်း လုပ်ကိုင်နိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိကြောင်း၊ မြန်မာအိုးရှင်းရေဒီယိုကုမ္ပဏီလီမိတက်မှာ ဆက်လက်ရပ်တည်ရန်မသင့်ကြောင်း ဖော်ပြ၍ မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရ မြန်မာအိုးရှင်းရေဒီယိုကုမ္ပဏီလီမိတက်ကို ဖျက်သိမ်း၍ စာရင်းရှင်းလင်းပေးရန် လျှောက်ထားခြင်းဖြစ်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက မြန်မာအိုးရှင်းရေဒီယိုကုမ္ပဏီလီမိတက်သည် စတင် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်သည့်နေ့မှစ၍ ယနေ့တိုင်အဓိက လုပ်ငန်းတာဝန်များ ဆောင်ရွက်နိုင်မှုမရှိကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများဥပဒေအရ အစည်းအဝေး ပြုလုပ်နိုင်ခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရှိသည့်အတွက် ယင်း ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းသင့်သည်ဟု သုံးသပ်၍ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန် အမိန့်ချမှတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

တရားရုံးချုပ်က တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုသည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက ကုမ္ပဏီတည်ထောင်ခြင်းမှစ၍ ဖျက်သိမ်းခြင်းအဆုံးဆိုင်ရာကိစ္စများကို မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေ၊ ကုမ္ပဏီများအထူးဥပဒေ၊ ကုမ္ပဏီများနည်းဥပဒေတို့တွင် အတိအလင်းပြဋ္ဌာန်းထားရှိကြောင်း အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် ကုမ္ပဏီများအချင်းချင်းစုပေါင်း၍ ကုမ္ပဏီတစ်ခုထူထောင်ထားပါလျှင် ထိုသို့ တည်ထောင်သောကုမ္ပဏီ၊ တစ်နည်းအားဖြင့်ထိုကုမ္ပဏီ၊ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုခဲ့သည့်ကုမ္ပဏီ (by the Company) ကသာ လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီဟုဆိုရာတွင် လူပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါင်းစပ် ပါဝင်ဖွဲ့စည်း၍ အဆိုပါ ကုမ္ပဏီတစ်ခုဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း၊ သို့ရာတွင် လူပုဂ္ဂိုလ်ချင်းပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းမှုမဟုတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီတစ်ခု၊ ကုမ္ပဏီတစ်ခုချင်း အလိုက် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းပါလျှင်လည်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုဟူ၍ ဖြစ်ပေါ်လာကြောင်း၊ မူလရုံး၌ဖျက်သိမ်းပေးရန် လျှောက်ထားသောကုမ္ပဏီမှာ လူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ကုမ္ပဏီမဟုတ်ကြောင်း၊ စင်္ကာပူကုမ္ပဏီတစ်ခုနှင့် မြန်မာကုမ္ပဏီတစ်ခုတို့ ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းထားသောကုမ္ပဏီဖြစ်ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီများပေါင်းစပ်ထားသည့် ဖျက်သိမ်းလိုသောကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်းပေးရန် လျှောက်ထားရာ၌ အဆိုပါ စင်္ကာပူကုမ္ပဏီက လျှောက်ထားခြင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ် Mr. Lam Chit Mem ဆိုသူကသာ လူပုဂ္ဂိုလ်

အနေဖြင့် သီးခြားလျှောက်ထားကြောင်း၊ လျှောက်ထားခံရသူမှာလည်း မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီတစ်ခုဖြစ်ရမည်အစား လူပုဂ္ဂိုလ်ဦးသန်းအောင်ကို ဖော်ပြ၍ လျှောက်ထားကြောင်း၊ ယင်းသို့ လျှောက်ထားမှုသည် တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၉၊ နည်း (၁) (၂) တို့နှင့် ညီညွတ်ခြင်းမရှိကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းလိုပါလျှင် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများနည်းဥပဒေအပိုဒ် ၃၁ အရ နောက်ဆက်တွဲပုံစံ (၁၀) (၁၁) ကို လိုက်နာရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင်မူလလျှောက်ထားမှုသည် ယင်းနည်းဥပဒေပုံစံနှင့် မညီညွတ် ကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီကိုဖျက်သိမ်းလိုပါလျှင် ဖျက်သိမ်းရန်အကြောင်းသည် ခိုင်လုံမှုရှိရကြောင်း၊ အဆိုပါ ဖျက်သိမ်းရန်အကြောင်းကို အလွယ်တကူ ပြုလုပ်ထိုက်သောကိစ္စမဟုတ်ဟု ဦးအုန်းမောင်ပါ ၂ နှင့် ချမ်းသာစေ ကုမ္ပဏီလီမိတက်ပါ ၃ အမှု စီရင်ထုံးတွင် လမ်းညွှန်ထားကြောင်း၊ ယခုအမှု တွင် Mr. Lam Chit Mem နှင့် ဦးသန်းအောင်တို့၏ ပုဂ္ဂိုလ်ရေးကိစ္စများ သည် ၎င်းတို့နှင့်ပတ်သက်သောကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကို ဖျက်သိမ်းရအောင် အလွန်တရာခိုင်လုံသည့်အကြောင်းမဟုတ်ကြောင်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်ချင်းမသင့် မြတ်ရုံမျှဖြင့် ကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခုလုံးကို မဖျက်ထိုက်ကြောင်း လျှောက်လဲ တင်ပြသည်။

၂၀၀၂

ဦးသန်းအောင်
နှင့်
မစ္စတာလင်မ်
ချစ်မင်း
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

အယူခံတရားပြိုင်၏ရှေ့နေက ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရာတွင် ကုမ္ပဏီ များအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်ညီညွတ်မှုရှိ၊ မရှိကို လျှောက်ထားသူနှင့် လျှောက်ထားခံရသူတို့၏ ရပ်တည်မှုအနေအထားကို အမှုတွဲရှိ Return of allotments Form VI and Particulars of direc- tors Form XXVI တို့အားလေ့လာပါက Mr. Lam Chit Mem, Rep- resenting Ocean Radio CO.PTE.LTD. ဟူ၍လည်းကောင်း၊ UThanAung representing Great Asia International (Myanmar) Ltd. ဟူ၍လည်းကောင်း၊ တိကျစွာဖော်ညွှန်းထားချက်အရ ၎င်းတို့ အသီးသီး မှာ လူပုဂ္ဂိုလ်များ (Personal Capacity) အရ ဖွဲ့စည်း ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ စင်္ကာပူနိုင်ငံနှင့် မြန်မာနိုင်ငံရှိ ကုမ္ပဏီတို့အား ကိုယ်စားပြု၍ (Represented by) ဖွဲ့စည်းထားသည့် Joint Venture ဖြစ်ကြောင်း အငြင်းပွားရန် မလိုအပ်ကြောင်း၊ တစ်နည်းအားဖြင့် ယခုအမှုတွင်ဖျက်သိမ်းရန် ကုမ္ပဏီမှာ Ocean Radio Co. Pte. Ltd. လည်းမဟုတ် Great Asia International (Myanmar) Ltd လည်းမဟုတ်ဘဲ ၂ ခုပေါင်းစပ်သီးခြား ဖြစ်ပေါ်လာသော Myanmar

၂၀၂
ဦးသန်းအောင်
နှင့်
မစ္စတာလင်မ်
ချစ်မင်း
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

Ocean Radio Co. Ltd. သာဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် မစ္စတာ
လင်မ်ချစ်မင်း နှင့် ဦးသန်းအောင်တို့သည် လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးစီအနေနှင့်
မဟုတ်ဘဲ ကုမ္ပဏီကိုယ်စားပြုသူများအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့ ကြခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း၊ Myanmar Ocean Radio Co. Ltd. စတင်တည်
ထောင်စဉ်က ၎င်းတို့ကိုယ်စားပြုသောကုမ္ပဏီများ၏ ဒါရိုက်တာအဖွဲ့
အစည်းအဝေးဆုံးဖြတ်ချက် မှတ်တမ်းတစ်စုံတစ်ရာမပါရှိဘဲ မစ္စတာ
လင်မ်ချစ်မင်းနှင့် ဦးသန်းအောင်တို့က ကုမ္ပဏီကိုယ်စားပြု၍ ကုမ္ပဏီကို
တည်ထောင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုတဖန် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရေးကိစ္စ
ပေါ်ပေါက်လာရာ မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်းသည် ၎င်းကုမ္ပဏီကိုယ်စားပြု
ဆောင်ရွက်ခြင်းဖြစ်၍ ကုမ္ပဏီ၏အစည်းအဝေး ဆုံးဖြတ်ချက်မလိုကြောင်း၊
မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်းနှင့် ဦးသန်းအောင်တို့သည် လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအနေဖြင့်
ရှုမြင်ရန်မလိုဘဲ ၎င်းတို့၏ကုမ္ပဏီများအား ကိုယ်စားပြုသူများဖြစ်၍
ကုမ္ပဏီ၏အရေးကိစ္စဟူသမျှကို ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ကုမ္ပဏီကို
ဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိသူများကို လေ့လာပါက မြန်မာနိုင်ငံ
ကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ တွင် ကုမ္ပဏီကဖြစ်စေ သို့မဟုတ်
အလားအလာရှိသောမြီရှင်ကဖြစ်စေ သို့မဟုတ် ကြွေးမြီကုဆပ်သူက
ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် တစ်ဦးဦးကတွဲဖက်၍ဖြစ်စေ သို့မဟုတ် သီးခြားဖြစ်စေ
သို့မဟုတ် မှတ်ပုံတင်အရာရှိကဖြစ်စေ ဖျက်သိမ်းရန်လျှောက်ထားနိုင်
ကြောင်း သတ်မှတ်ထားရာ၌ အမှုတွင် လျှောက်ထားခံရသူ Mr. Lam
Chit Memသည် အဆိုပါပြဋ္ဌာန်းချက်တွင်ပါရှိသော Creditor မြီရှင်အနေ
နှင့်သော်လည်းကောင်း၊ Prospective Creditor အလားအလာရှိသည့်
မြီရှင်အနေနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ ရပ်တည်မှုရှိနေသည်မှာ ထင်ရှား
ကြောင်း၊ ထို့အပြင် ဥပဒေရှုထောင့်မှ သုံးသပ်ပါက Myanmar Ocean
Radio Co.Ltd. သည် Only One entity (or) Only one Legal Per-
son ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေသည့်အတွက် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီ
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်အညီ Mr. Lam Chit Mem
သည် As a creditor or contributory အနေဖြင့် ရှုမြင်ရန်ပေါ်ပေါက်နေ
သည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ဖျက်သိမ်းရန် တရားစွဲဆိုလာခြင်းမှာ ဥပဒေ
ပြဋ္ဌာန်းချက်နှင့်ဆန့်ကျင်မှုမရှိကြောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်
ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂(၂) အရအစည်းအဝေးခေါ်ရန် ပျက်ကွက်ခဲ့၍
ယင်းဥပဒေပုဒ်မအရ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန် တောင်းဆိုပိုင်ခွင့်ရှိကြောင်း၊

၂၀၀၂
ဦးသန်းအောင်
နှင့်
မစ္စတာလင်မ်
ချစ်မင်း
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

ထို့အပြင်ယင်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ (၃) တွင် ကုမ္ပဏီတည်ထောင်ပြီး တစ်နှစ်
အတွင်း ကုမ္ပဏီ၏လုပ်ငန်းမစနိုင်လျှင် ကုမ္ပဏီကိုဖျက်သိမ်းနိုင်သည်ဟု
ပြဋ္ဌာန်းထားကြောင်း၊ ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ မတ်လ (၃) ရက်နေ့တွင် တည်ထောင်
ခဲ့သောကုမ္ပဏီသည် အမှုစွဲဆိုတင်ပို့သော ၁၉၉၈ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ (၂၄)
ရက်နေ့အထိ ကုမ္ပဏီ၏အဓိကလုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့၍ ကုမ္ပဏီ
များအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ (၃) ၏ ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန် အကြောင်းပေါ်
ပေါက်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်သည် ဥပဒေအရမှန်ကန်
နေ၍ ယင်းအမိန့်ကိုအတည်ပြုခဲ့သည့် တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်အား အထူး
အယူခံရုံးက ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ရန်အကြောင်း မပေါ်ပေါက်ကြောင်း
လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ တွင် ကုမ္ပဏီဖျက်
သိမ်းရန်အတွက် လျှောက်ထားနိုင်သူတို့မှာ (က) ကုမ္ပဏီ၊ (ခ) ပုံသေမဟုတ်
သော သို့မဟုတ် ရှိမည်မျှော်လင့်ရန်ရှိသောမြီရှင်တစ်ဦး သို့မဟုတ် အများ၊
(ဂ) ကြွေးမြီကူဆပ်ရသူတစ်ဦး သို့မဟုတ် အများတို့ဖြစ်ကြသည်။ ၎င်းတို့
အားလုံးကဖြစ်စေ၊ တစ်ဦးဦးကဖြစ်စေ တွဲဖက်၍ သော်လည်းကောင်း၊ အသီး
အခြားစီသော်လည်းကောင်း လျှောက်ထားနိုင်သည်။

မေလီအောင်အင်တာနေရှင်နယ်ကုမ္ပဏီလီမိတက် နှင့်
အီမာရယ်ရီစ်ဂါဒင်းလီမိတက်ပါ ၂ အမှု^(၁) တွင် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများ
အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်တွင် ဖော်ပြထားသည့် ထိုကုမ္ပဏီ
ဆိုသည်မှာ ဖျက်သိမ်းမည့်ကုမ္ပဏီကိုရည်ညွှန်းသည်ဟု ကောက်ယူရ
ကြောင်း၊ အခြားကုမ္ပဏီမဟုတ်ဘဲ ထိုကုမ္ပဏီသာဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်
ထားနိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ထိုစီရင်ထုံးသည် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆
တွင် ဖော်ပြထားသည့် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန် လျှောက်ထားနိုင်သူ ၃ မျိုး
၃ စားအနက် ပထမအမျိုးအစားဖြစ်သော ထိုကုမ္ပဏီကလျှောက် ထားမှုကို
အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ပုဒ်မ ၁၆၆ အရထိုကုမ္ပဏီအပြင် မြီရှင် သို့မဟုတ် ကြွေးမြီကူ
ဆပ်ရသူတို့ကလည်း ဖျက်သိမ်းရန်လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း တွေ့ရသည်။

ပုဒ်မ ၁၅၈ တွင်ကြွေးမြီကူဆပ်ရသူဆိုသည်မှာ ကုမ္ပဏီတစ်စုံ
တစ်ရာကိုဖျက်သိမ်းသည့်အခါ ပေးရန်ရှိသည့်ကြွေးမြီအတွက် ကူဆပ်ပေး
ရန်တာဝန်ရှိသူကိုဆိုလိုကြောင်း အဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုထားသည်။

၂၀၀၂
ဦးသန်းအောင်
နှင့်
မစ္စတာလင်မ်
ချစ်မင်း
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

(၁) ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ- ၁၅၀

ပုဒ်မ ၂၃ (၂) တွင် ကုမ္ပဏီဆိုင်ရာသင်းဖွဲ့မှတ်တမ်းတွင် အမည်
လက်မှတ်ပါသူတို့နှင့်အခါအားလျော်စွာပါဝင်သည့်အခြားသူတို့မှာ ထိုကဲ့သို့
ကုမ္ပဏီဖွဲ့စည်းသည့်နေ့ကစ၍ အသင်းတစ်ရပ်ဖြစ်ကြောင်း၊ ၎င်းကုမ္ပဏီ
တွင်ပါဝင်သူတို့မှာ ၎င်းကုမ္ပဏီကိုဖျက်သိမ်းသည့်အခါ ၎င်းကုမ္ပဏီနှင့်
ဆိုင်ရာကြွေးငွေများကူဆပ်ပေးရန် တာဝန်ရှိကြောင်းပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ပုဒ်မ ၃၁ တွင်လည်း ကုမ္ပဏီဆိုင်ရာသင်းဖွဲ့မှတ်တမ်းတွင်
လက်မှတ်ရေးထိုးသူတို့မှာ ၎င်းကုမ္ပဏီတွင်ပါဝင်ရန် သဘောတူပြီးဖြစ်
သည်ဟုမှတ်ယူရကြောင်း၊ ၎င်းကုမ္ပဏီကိုမှတ်ပုံစာရင်းတင်သွင်းသည့်အခါ
၎င်းတို့ကိုအစုစပ်ပါဝင်သူတို့ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်တွင် အစုစပ်ပါဝင်သူအဖြစ်
ရေးသွင်းရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ချမ်းသာစေကုမ္ပဏီလီမိတက် နှင့် ဦးအုန်းမောင်ပါ ၂ အမှု(၁)
တွင် ပါဝင်သူအဖွဲ့ဝင်က ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းရန်လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း
ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

မြန်မာရီဗျူးလီမိတက်ပါ ၃ နှင့် ဒေါ်သန်းတင်အမှု^(၃) တွင်ဥပဒေ
ပါကုမ္ပဏီပါဝင်သူ “ member ” ဆိုသည့်စကားနှင့် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွင်
ခေါ်ဆိုသည့်အစုဝင် “ share holder ” ဆိုသည့်စကားရပ်တို့သည် အတူတူ
ပင်ဖြစ်ကြောင်းကို အောက်ပါအတိုင်းအဓိပ္ပါယ်ဖွင့်ဆိုသည်-

“ The term " member " as known to law and the
term " shareholder " as used in business have the same
meaning. Subscriber to the memorandum who on
incorporation become members of the company must
therefore come within the ambit of s.105Cas being
members holding existing shares.

The Legislature enacts that the original
subscribers are deemed to have taken the shares set
opposite their names. ”

မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပါ ပြဋ္ဌာန်းချက်များအရ
ကြွေးမြီကူဆပ်ရသူ တစ်နည်းအားဖြင့် ကုမ္ပဏီတွင်ပါဝင်သူ တစ်နည်းအား
ဖြင့် အစုဝင်သည် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းပေးရန် လျှောက်ထားခွင့်ရှိကြောင်း
တွေ့ရှိရသည်။

(၂) ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ -၄၉၉

(၃) ၁၉၅၉ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ - ၂၀၆ (ရုံးချုပ်)

မြန်မာအိုးရှင်း ရေဒီယိုကုမ္ပဏီလီမိတက်သည် မြန်မာနိုင်ငံ ကုမ္ပဏီများ မှတ်ပုံတင်ရုံးတွင် မှတ်ပုံတင်ထားသည့်ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။ ကုမ္ပဏီဒါရိုက်တာ ဦးသန်းအောင် (မူလရုံးတရားပြိုင်) က အစုရှယ်ယာ များခွဲဝေရောင်းချသည့်စာရင်းပုံစံ ၆ ကိုတင်ပြသဖြင့် ယင်းပုံစံကိုလည်း မှတ်ပုံတင်ထားသည်။

၂၀၀၂
ဦးသန်းအောင်
နှင့်
မစ္စတာလင်မ်
ချစ်မင်း
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

အဆိုပါစာရင်းအရ အစုရှယ်ယာပေါင်း ၅၁၀ တွင် (OCEAN RADIO CO.PTE. LTD.) က အစုရှယ်ယာ ၂၅၀၊ မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်း က အစုရှယ်ယာ ၁၀၊ ဂရိတ်အေးရှားအင်တာနေရှင်နယ် (မြန်မာ) လီမိတက်က အစုရှယ်ယာ ၂၄၀နှင့် ဦးမြင့်သိန်းက အစုရှယ်ယာ ၁၀ ပါဝင်ကြောင်းတွေ့ရှိရသည်။

မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်းသည် ၎င်းကိုယ်ပိုင်အားဖြင့် အစုရှယ်ယာ ၁၀ စုပါဝင်သဖြင့် ၎င်းသည်အစုဝင် (shareholder) သို့မဟုတ် ကုမ္ပဏီ တွင်ပါဝင်သူ (member) သို့မဟုတ် ကြွေးမြီကူဆပ်သူ (contributory) ဖြစ်သည်။

ပုဒ်မ ၁၆၆ အရ ကြွေးမြီကူဆပ်သူသည် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းပေးရန် လျှောက်ထားနိုင်သည်။ မြန်မာအိုးရှင်းရေဒီယိုကုမ္ပဏီလီမိတက်ကို ဖျက်သိမ်းပေးရန်အတွက် (OCEAN RADIO CO. PTE. LTD.)၊ ဂရိတ်အေးရှားအင်တာနေရှင်နယ် (မြန်မာ) လီမိတက်တို့က လျှောက်ထား နိုင်သကဲ့သို့ ကြွေးမြီကူဆပ်သူများဖြစ်ကြသည့် မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်းနှင့် ဦးမြင့်သိန်းတို့ကလည်း လျှောက်ထားနိုင်ခွင့်ရှိကြသည်။

မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၂၄၆ ပါအခွင့်အာဏာ ကို ကျင့်သုံး၍ တရားရုံးချုပ်က မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများနည်းဥပဒေကို ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ ယင်းနည်းဥပဒေပုဒ်မ ၃ (၁) တွင် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီ များအက်ဥပဒေ သို့မဟုတ် နည်းဥပဒေအရ စွဲဆိုလျှောက်ထားသည့်အမှု များ၌ အောက်ဖော်ပြပါ အထွေထွေခေါင်းစဉ်ကိုအသုံးပြုရန် ပြဋ္ဌာန်းထား ပါသည်-

- (က) တရားရုံးရှေ့အမှုများအတွက်
- တရားရုံးချုပ် သို့မဟုတ် ခရိုင်တရားရုံး
- မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေနှင့်စပ်လျဉ်း၍---

ကုမ္ပဏီလီမိတက်ကိစ္စ။

၂၀၀၂
ဦးသန်းအောင်
နှင့်
မစ္စတာလင်မ်
ချစ်မင်း
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ ၄၉၉ (ရုံးချုပ်)
အမှုတွင် အမှုခေါင်းစဉ်ကို အောက်ပါအတိုင်းဖော်ပြထားသည်-

In the matter of Chan Tha Zay Co. Vs. U Ohn Maung
and one ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ ၄၀၆ (ရုံးချုပ်)

အမှုတွင် အောက်ပါအတိုင်း တွေ့ရှိရသည်-

ဦးသီမြ နှင့် မြန်မာပြည်ကုမ္ပဏီများဥပဒေနှင့်စပ်လျဉ်း၍
မောင်မောင်ကြီးအင်ကုမ္ပဏီလီမိတက်ကိစ္စ။

မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၃၁ တွင် ကုမ္ပဏီဖျက်
သိမ်းရန် လျှောက်လွှာကိုပုံစံ ၁၀ သို့မဟုတ် ၁၁ တို့အရ လျှောက်ထားရမည်
ဟုပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ပုံစံ ၁၀ သို့မဟုတ် ၁၁ တွင် ဖော်ပြရမည့်ခေါင်းစဉ်မှာ
နည်းဥပဒေပုဒ်မ ၃ (၁) အရ ညွှန်ပြထားသည့်ခေါင်းစဉ်ပင်ဖြစ်သည်။

မူလတိုင်းတရားရုံးအမှုတွင် လျှောက်ထားသူ မစ္စတာလင်မ်
ချစ်မင်းက အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြလျှောက်ထားခဲ့သည်ကို တွေ့ရှိ
ရသည်-

မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်း လျှောက်ထားသူ
နှင့်

ဦးသန်းအောင် လျှောက်ထားခံရသူ
မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၂ အရ မြန်မာ
အိုးရှင်းရေဒီယိုကုမ္ပဏီလီမိတက် (MYANMAR OCEAN
RADIO CO. LTD.) ကို ဖျက်သိမ်း၍ စာရင်းရှင်းလင်းပေးရန်
လျှောက်ထားခြင်း။

မစ္စတာလင်မ်ချစ်မင်း၏ လျှောက်လွှာတွင် ဖျက်သိမ်းလိုသည့်
ကုမ္ပဏီ၏အမည်ပါရှိသည်ဖြစ်ရာ မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေ၊
နည်းဥပဒေများနှင့်ညီညွတ်ခြင်းမရှိဟု မဆိုနိုင်ချေ။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၂၉ နည်း ၁ တွင် ကော်ပိုရေးရှင်း
ကဖြစ်စေ၊ ၎င်းအပေါ်ဖြစ်စေ စွဲဆိုသည့်အမှုများတွင် အမှုအကြောင်းအရာ
များကို ကင်ပြချေပနိုင်မည့် ယင်းအဖွဲ့အစည်း၏ အတွင်းရေးမှူး သို့မဟုတ်
ဒါရိုက်တာလူကြီး သို့မဟုတ် အခြားအကြီးအကဲအရာရှိသည် အဆိုအချေ
တစ်ရပ်ရပ်ကို အဆိုပါကော်ပိုရေးရှင်းအတွက် လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း

မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံခြင်းရှိနိုင်သည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိသည်။

အဆိုပါပြဋ္ဌာန်းချက်မှာ ကော်ပိုရေးရှင်းကဖြစ်စေ၊ ယင်းအပေါ် ဖြစ်စေ စွဲဆိုသည့်အမှုများနှင့်သက်ဆိုင်သဖြင့် ယခုအမှုနှင့်အကျုံးဝင်ခြင်း မရှိချေ။

မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ တွင် ကုမ္ပဏီ ဖျက်သိမ်းရန် မည်သူတို့က လျှောက်ထားနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းချက်ရှိသော် လည်း မည်သူတို့အပေါ် လျှောက်ထားရမည်ဟု ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းမရှိချေ။

မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများနည်းဥပဒေပုဒ်မ ၃၈ တွင် ကုမ္ပဏီဖျက် သိမ်းရန် လျှောက်ထားမှုအား ကြားနာရန်ချိန်းဆိုထားသည့်ရက် ၇ ရက် မတိုင်မီ၌ လျှောက်ထားမှုကို ကန့်ကွက်ကြောင်း ကျမ်းကျိန်လွှာပေးပို့နိုင် ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ လျှောက်ထားမှုကို ကန့်ကွက်လိုသူတို့သည် ယင်းနည်းဥပဒေနှင့်အညီ ကန့်ကွက်နိုင်ကြသည်။

ထို့ကြောင့် လျှောက်ထားခံရသူသည် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီတစ်ခု ဖြစ်ရမည်ဆိုသော အယူခံတရားလိုရှေ့နေ၏ တင်ပြချက်ကို လက်ခံနိုင် မည်မဟုတ်ပေ။

မြန်မာအိုးရှင်းရေဒီယိုကုမ္ပဏီလီမိတက်၏ ဒါရိုက်တာဖြစ်သူ ဦးသန်းအောင်က ကုမ္ပဏီတည်ထောင်သည်မှစ၍ ယနေ့အထိ အစည်း အဝေး တစ်ကြိမ်မှခေါ်ယူခဲ့ခြင်းမရှိသည်ကို ဝန်ခံသည်။ ၎င်းက မစ္စတာ လင်မ်ချစ်မင်းက အစည်းအဝေးမခေါ်သဖြင့် အစည်းအဝေးမလုပ်ဖြစ် ကြောင်း အကြောင်းပြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အစည်းအဝေးမလုပ်ဖြစ်ခြင်းမှာ အငြင်းမပွားသည့်အခြင်းအရာဖြစ်သည်။

ဦးသန်းအောင်ပြသည့် သက်သေများဖြစ်ကြသော ဦးကြိုင် (ပြိုင်ပြ-၁)၊ ဦးမောင်မောင်သန်း (ပြိုင်ပြ-၂)၊ ဦးညီညီဟန် (ပြိုင်ပြ-၃) တို့၏ ထွက်ဆိုချက်များအရပင် မြန်မာအိုးရှင်းရေဒီယိုကုမ္ပဏီလီမိတက် သည် ရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ဖြန့်ဖြူးရေးအလုပ်များ မလုပ်နိုင်ကြောင်း ပေါ်ပေါက်သည်။

ပုဒ်မ ၁၆၂ (၂) တွင် တရားဥပဒေအရ အစည်းအဝေးကို ပြုလုပ်ရန် ပျက်ကွက်လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ ပုဒ်မ ၁၆၂ (၃) တွင် ကုမ္ပဏီဖွဲ့သည့်နေ့ရက်မှ တစ်နှစ်အတွင်း အလုပ်အကိုင်မလုပ်ကိုင်လျှင် သော်လည်းကောင်း ကုမ္ပဏီကို တရားရုံးက ဖျက်သိမ်းနိုင်ကြောင်း ပြဋ္ဌာန်း ထားသည်။

၂၀၀၂
ဦးသန်းအောင်
နှင့်
မစ္စတာလင်မ်
ချစ်မင်း
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

၂၀၀၂
ဦးသန်းအောင်
နှင့်
မစ္စတာလင်မ်
ချစ်မင်း
(၎င်း၏အခွင့်ရ
ကိုယ်စားလှယ်
ဒေါ်ခင်ခင်မေ)

သို့ဖြစ်ရာ မြန်မာအိုးရှင်းရေးဒီယိုကုမ္ပဏီလီမိတက်ကို ဖျက်သိမ်းရန် တရားရုံးက အမိန့်ချမှတ်ခြင်းမှာ မှားယွင်းခြင်းမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ကြားနာလျက်ရှိသော ပြဿနာနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အောက်ပါအတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

“ ကုမ္ပဏီနှစ်ခုကိုယ်စားပြု၍ သီးခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုတည်ထောင်ခဲ့ရာတွင် အစုရှယ်ယာရှင် ၂ ဦးပါဝင်သေးသဖြင့် အဆိုပါတည်ထောင်ခဲ့သောကုမ္ပဏီကို ဖျက်သိမ်း၍ စာရင်းရှင်းလင်းပေးစေလိုမှုစွဲဆိုခြင်းကို ကုမ္ပဏီတစ်ခုခုကစွဲဆိုခြင်းမဟုတ်ဘဲ လူပုဂ္ဂိုလ်အချင်းချင်းစွဲဆိုခဲ့သည့်အပေါ် ကုမ္ပဏီဖျက်သိမ်းခွင့်ပြုကြောင်းချမှတ်ခဲ့သည့် မူလတိုင်းတရားရုံး၏အမိန့်ကို အတည်ပြုခဲ့သည့် တရားရုံးချုပ်၏အမိန့်သည် မြန်မာနိုင်ငံကုမ္ပဏီများအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၆၆ နှင့်ညီညွတ်မှုမရှိဟုမဆိုနိုင်ကြောင်း။” ဤအထူးအယူခံမှုကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ ပလပ်လိုက်သည်။

ရှေ့နေကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

တရားမပထမအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂
ဩဂုတ်လ
၁၂ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီး ဦးချစ်လွင်၏ရှေ့တွင်

ဦးသိန်းဟန်

နှင့်

ဦးစောနောင် ပါ ၇*

အယူခံတရားလိုဦးသိန်းဟန်က တောင်သုံးလုံး သာသနာပြုစခန်း ဥပထမ္မကအဖွဲ့ ကိုယ်စားပြု၍ အင်းစိန်မြို့နယ်ဘဏ်တွင် ကွယ်လွန်သူအဘိုးသံ (ခ) ဦးသံချောင်း အပ်နှံထားသော ငွေကျပ် သိန်း ၂၀၀ နှင့် အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၅) လက်ဝယ်ရှိ ယာဉ်အမှတ် န/၃၆၂၉ စူပါရစ် မော်တော်ကားသည် သာသနာပြုကိစ္စရပ်များတွင် အသုံးပြုရန် လှူဒါန်းထားသောငွေနှင့်ပစ္စည်း ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေငြာပေးစေလိုမှုနှင့် လက်ရောက်ရလိုမှု စွဲဆိုသည်။ ထိုအမှုမျိုးသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၂ တွင် အကျုံးဝင်သော အမှုမျိုးဟုတ်-မဟုတ်၊ ပုဒ်မ ၉၂ အရ အကျုံးဝင်ရန်လိုအပ်သည့်အချက်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ တွင် အကျုံးဝင်ရန် အလို့ငှာ ပထမဆုံးလိုအပ်ချက်မှာ အများပြည်သူနှင့်သက်ဆိုင်သော လှူဒါန်းမှုကိစ္စအတွက် သို့မဟုတ် သာသနာရေးကိစ္စအတွက် ပြုလုပ် ထားသော ယုံမှတ်အပ်နှံမှုတည်ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ယုံမှတ် အပ်နှံမှုမတည်ရှိလျှင် တရားရုံးမှ ထိုပုဒ်မ ၉၂ တွင် ပါရှိသော သက်သာ ခွင့်များနှင့် ပတ်သက်၍ ဒီကရီချမှတ်ခြင်း မပြုနိုင်။ ယုံမှတ်အပ်နှံမှုမရှိလျှင် ဤပုဒ်မနှင့် သက်ဆိုင်မှုမရှိပေ။ ဦးထွေးနှင့် အီး၊ အမ်၊ စူလတန်အမှု(၁) တွင်ကြည့်ပါ။

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၁၅၅
+ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၄ တွင် ချမှတ်သော ၁၄-၂-၂၀၀၂ ရက်စွဲပါ ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုအယူခံမှု

၂၀၀၂
ဦးသိန်းဟန်
နှင့်
ဦးစောနောင်
ပါ

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ အများပြည်သူနှင့်သက်ဆိုင်သော လှူဒါန်းမှု ကိစ္စအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ သာသနာရေးကိစ္စအတွက်သော် လည်းကောင်း ပြုလုပ်ထားသောယုံမှတ်အပ်နှံမှုကို ဖောက်ဖျက်ကြောင်း စွပ်စွဲသည့်ကိစ္စတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂(၁) (က) မှ (ဇ) အထိတွင် ဖော်ပြထားသည့် ကိစ္စတစ်ရပ်ရပ်အတွက် တရားစွဲဆိုသည့် အမှုမျိုးသာ ရှေ့နေချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်ရယူရန်လိုသည်။ ခရစ်မက်သဒစ် အသင်းတော်နှင့် ကျောင်းဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့ (၄င်းအသင်း၏ကိုယ်စားလှယ် အသင်းအတွင်းရေးမှူး ဦးမျိုးမြင့်) နှင့် ကမာရွတ်ခရစ်တော်မက်သာဒစ် အသင်းတော်ပါ -၃ အမှု^(၂) တွင်ကြည့်ပါ။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ကျူးကျော်သူ သို့မဟုတ် ဂေါပကထံမှ လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိသူသို့ သူတစ်ပါးများလက်တွင်ရှိသည့် ပစ္စည်းအား ဂေါပကအဖွဲ့ပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ကြေညာပေးရန်နှင့် လက်ရောက် ပေးအပ်ရန် စွဲဆိုမှုမျိုးသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ ဘောင်အတွင်း ကျရောက်ခြင်း မရှိချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်သည် ပုဒ်မ ၉၂(၁)(က) မှ (ဇ) အထိ ပြဌာန်းချက်များတွင် အကျုံးမဝင်၍ ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သော အမှုမျိုးကို သာမန်အမှုများကဲ့သို့ စွဲဆိုရမည်ဖြစ်ပြီး တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ အရ ရှေ့နေချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် စွဲဆိုရန်မလိုပေ။

- အယူခံတရားလိုအတွက် - ဦးကျော်ဇော
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
- အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - (၁) မှ (၆) ဦးလှသွင်
တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ
(၇) ကိုယ်တိုင် (မလာ)

ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၊ ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃၄ တွင် တောင်သုံးလုံးသာသနာပြုစခန်း၊ ဥပထမ္မကအလုပ်အမှုဆောင်အဖွဲ့၊ ဒုဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းဟန်က ဦးစောနောင်ပါ ၇ ဦးတို့အပေါ် မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ငွေစုဘဏ်စာရင်းစာအုပ်အမှတ် အက်စ်စီ-၁၁၂၅ ရှိ ငွေကျပ် ၂၀၀၀၀၀၀/-သည် သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွင်

၂၀၀၂
ဦးသိန်းဟန်
နှင့်
ဦးစောနောင်
ပါ

အသုံးပြုရန်အတွက် လှူဒါန်းထားသော ဗုဒ္ဓသန္တက ငွေများဖြစ်ကြောင်းနှင့် ယာဉ်အမှတ် န/၃၆၂၉ စူပါရုဖ်မော်တော်ကားသည် သာသနာပြုကိစ္စ ရပ်များတွင် အသုံးပြုရန်အတွက် လှူဒါန်းထားသော ကားဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟ ကြေညာပေးစေလိုမှုနှင့် လက်ရောက်ရလိုမှုစွဲဆိုသည်။ တိုင်းတရားရုံးက အဆိုအချေများအရ ပဏာမငြင်းချက်ထုတ်နှုတ်ကြားနာ ပြီးနောက် အဆိုလွှာအားပလပ်ကြောင်း အမိန့်ချသည်။ တိုင်းတရားရုံး၏ စီရင်ချက် နှင့်ဒီကရီကို ဦးသိန်းဟန်က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ်တွင် အယူခံတင် သွင်းသည်။

အဆိုလွှာအရ ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံသည် မြန်မာလူမျိုး၊ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ဖြစ်ပြီး လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း (၄၀) ကျော်ခန့်ကပင် ရသေ့ ရဟန်းကဲ့သို့ သူတော်စဉ်အကုန်သီလဖြင့် တောင်သုံးလုံးသာသနာပြုစခန်း၊ ကုန်းသံဒင်းကျေးရွာ၊ သာယာ့ကုန်းအုပ်စု၊ ပဲခူးမြို့နယ်သို့ လာရောက်နေ ထိုင်ကြောင်း၊ ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံသည် တောင်သုံးလုံးသာသနာ ပြုစခန်းသို့ လာရောက်၍ တရားအားထုတ် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်သူများကို ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စ ထောက်ပံ့ကြောင်း၊ ရောဂါဝေဒနာ စွဲကပ်နေသူ များကို ဆေးဝါးကုသပေးကြောင်း၊ ၎င်း၏သီလဂုဏ်၊ သမာဓိဂုဏ်၊ ပညာဂုဏ်တို့ကို လေးစားတန်ဖိုးထားလျက် ရဟန်း၊ ရှင်၊ လူအပေါင်း တို့က သာသနာပြုစခန်းအတွက် ဘုရားတန်ဆောင်း၊ ကျောင်းကန်ဇရပ် အပါအဝင် ပရိဘောဂများနှင့် ရွှေငွေလက်ဝတ်ရတနာများကို လှူဒါန်း ကြကြောင်း၊ အလှူရှင်တစ်ဦးက သာသနာပြုလုပ်ငန်းတွင် အသုံးပြုရန် မော်တော်ယာဉ် (န/၃၆၂၉) စူပါရုဖ်တစ်စီးကို လှူဒါန်းကြောင်း၊ ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံသည် တောင်သုံးလုံးသာသနာပြုစခန်းတွင် ၅-၈-၉၉ နေ့တွင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြောင်း၊ ကွယ်လွန်ချိန် ဆောင်ရွက်ဆဲ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ကျန်ရစ်ကြောင်း၊ သာသနာအတွက် ရည်စူး လှူဒါန်းထားသောငွေများကို ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံ တစ်ဦးတည်းက သာယျင် လက်ခံ၍စီမံခဲ့ရာတွင် ၎င်းကွယ်လွန်သည့်အချိန်တွင် အင်းစိန် မြို့နယ်၊ မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်တွင် ငွေစုဘဏ်စာရင်းအမှတ် အက်စ်စီ- ၁၁၂၅ ဖြင့် ငွေကျပ်သိန်း ၂၀၀ ကျန်ရစ်ကြောင်း၊ အထက်ဖော်ပြပါ ယာဉ်အမှတ် န/၃၆၂၉ မှာ (၅) တရားပြိုင်ဦးကျော်ဝင်းလက်ဝယ် ကျန်ရစ်ကြောင်း၊ (၁) (၂) (၃) (၄) (၅) (၆) တရားပြိုင်များသည် ကွယ်လွန်သူဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံ၏ သားသမီးများ ဖြစ်ကြကြောင်း၊

၂၀၂
ဦးသိန်းဟန်
နှင့်
ဦးစောနောင်
ပါ

အမှတ် (၅) တရားပြိုင်ဦးကျော်ဝင်းသည် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမ
အထွေထွေမှုအမှတ် ၃/၂၀၀၀ တွင် ကွယ်လွန်သူ ဦးသံချောင်း ကျန်ရစ်
သော ဘဏ်စုငွေများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆက်ခံခွင့် လျှောက်ထား
ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံ ကျန်ရစ်သော ဖော်ပြပါငွေနှင့်
ပစ္စည်းများသည် ရဟန်းရှင်လူအပေါင်းတို့က သာသနာကိစ္စအလို့ငှာ
ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် လှူဒါန်းသောငွေနှင့် ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း၊
ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံကွယ်လွန်ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဆောင်ရွက်ဆဲ
သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ဖွဲ့စည်း
ထားသော တောင်သုံးလုံးသာသနာပြုစခန်း ဥပထမ္မကအဖွဲ့၏ ဆုံးဖြတ်
ချက်အရ တရားလိုသည် အဖွဲ့ကိုယ်စား တရားစွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊
တရားလိုစွဲဆိုသည့်အတိုင်း မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊
ငွေစုဘဏ်စာရင်းစာအုပ်အမှတ် အက်စ်စီ-၁၁၂၅ ရှိ ငွေကျပ် သိန်း ၂၀၀
သည် သာသနာပြုရန်အတွက် လှူဒါန်းထားသော ဗုဒ္ဓသန္တကငွေများ
ဖြစ်ကြောင်းနှင့် ယာဉ်အမှတ် န/၃၆၂၉ စူပါရုဖ်ယာဉ်သည် သာသနာပြု
ကိစ္စရပ်များတွင် အသုံးပြုရန်လှူဒါန်းထားသော ကားဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟ
ကြေညာပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ရရန်စွဲဆိုသည်။

ချေလွှာတွင် တရားပြိုင်တို့က ဦးသံချောင်းသည် လွန်ခဲ့သော
နှစ် (၄၀) ကျော်ခန့်ကပင် အိမ်ထောင်သားမွေး လောကီကိစ္စအရပ်ရပ်ကို
အပြီးအပိုင်စွန့်လွှတ်ပြီး ရသေ့ရဟန်းကဲ့သို့ (နေထိုင်သည်) ဆိုသော
စကားရပ်မှာ မမှန်ကြောင်း၊ ဦးသံချောင်းသည် ဆေးဝါးကုသပေးခြင်း
သက်သက်မဟုတ်ဘဲ ဆေးဝါးရောင်းချ၍ ကုသပေးခြင်းလည်း ပါဝင်
ကြောင်း၊ အလှူရှင်များသည် ဦးသံချောင်း၏ သီလသမာဓိပညာတို့ကို
တန်ဖိုးထား၍ လူပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ လှူဒါန်းကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးသံချောင်း
ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကျန်ရစ်သောပစ္စည်းများကို မတရားရယူလို၍
တရားလိုပါဝင်သော အဖွဲ့က မည်သည့်အခွင့်အရေးမျှမရှိဘဲ ဆောင်ရွက်
နေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ဦးသံချောင်းမကွယ်လွန်မီက ဥပထမ္မကအဖွဲ့ လုံးဝ
မရှိခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းအဖွဲ့သည် သက်ဆိုင်ရာက ခွင့်ပြုသောအဖွဲ့
မဟုတ်ကြောင်း၊ ဦးသံချောင်းကျန်ရစ်သော ပစ္စည်းအရပ်ရပ်တွင် တရားလို
ပါဝင်သောအဖွဲ့သည် မည်သည့်အခွင့်အရေးမျှမရှိကြောင်း၊ တရားလိုသည်
အမှုကို ဤပုံစံဖြင့် စွဲခွင့်မရှိကြောင်း ချေပသည်။

တိုင်းတရားရုံးက အဆိုအချေအရ ဤအမှုကို ဤပုံစံဖြင့် စွဲဆိုခွင့် မရှိဆိုခြင်းမှာ မှန်သလား ပဏာမငြင်းချက်ကို ထုတ်နှုတ်ကြားနာပြီးနောက် တရားလိုတို့သည် အမှုကို ဤပုံစံအတိုင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိဟု ဆုံးဖြတ်၍ တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုကို ပလပ်လိုက်သည်။

တိုင်းတရားရုံးက ဤအမှုကို တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂(၁) အရ ရှေ့နေချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် နှစ်ဦး သို့မဟုတ် နှစ်ဦးထက်ပိုသူများက စွဲဆိုရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင် ငွေစုဘဏ်လုပ်ငန်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၈(က) အရ ငွေစုမှတ်တမ်းတွင် အမည်မပေါက်သူက တရားလိုအား စုငွေပိုင်ရှင် အဖြစ် ကြေညာပေးရန် အကြောင်းမရှိကြောင်း ကောက်ယူသုံးသပ်၍ တရားလိုစွဲဆိုသောအမှုအား ပလပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

အယူခံတရားလို၏ပေ့နေက ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံသည် အများက သာသနာအတွက် ရည်စူးလှူဒါန်းသော ငွေများနှင့် ပစ္စည်း အရပ်ရပ်တို့ကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် တစ်ပြားတစ်ချပ်မျှ သုံးစွဲခြင်းမရှိဘဲ သာသနာအတွက်သာ စနစ်တကျသုံးစွဲခဲ့ကြောင်း၊ ၎င်းကွယ်လွန်သည့် အချိန်တွင် ဆောင်ရွက်ဆဲ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများမှာ-

- (က) ဉာဏ်တော် ၁၀၈ တောင်ရှိ မဟာမင်္ဂလာစေတီတော် ရွှေသယ်န်းကပ်လှူရန်၊
- (ခ) ဉာဏ်တော် ၅၄ တောင်ရှိ ရှင်လေးပါး စေတီတော် တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်း၊
- (ဂ) ဇောဓိပျို့ ၁၀၀၀ နှင့် ရုပ်ပွားတော် ၁၀၀၀ ကို ဥယျာဉ် တော်အဖြစ် တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်း တို့ဖြစ်ကြကြောင်း။

ဆောင်ရွက်ဆဲလုပ်ငန်းများအတွက် ရဟန်းရှင်လူအပေါင်းတို့ လှူဒါန်းငွေ များကို ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံ တစ်ဦးတည်းက လက်ခံ၍ ဦးစီး လုပ်ကိုင်ကြောင်း၊ အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၁) (၂) (၃) (၄) (၅) တို့သည် ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံ၏ သားသမီးများဖြစ်ကြကြောင်း၊ အယူခံ တရားပြိုင်အမှတ် (၅) ဦးကျော်ဝင်းသည် ဦးသံချောင်းကျန်ရစ်သော ဘဏ်စုငွေများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ် ထုတ်ပေးရန် ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး၊ တရားမအထွေထွေမှုအမှတ် ၃/၂၀၀၀ တွင် လျှောက်ထားခဲ့ကြောင်း၊ ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ဆောင်ရွက်ဆဲ သာသနာပြုလုပ်ငန်းများကို ပြီးစီးအောင်ဆောင်ရွက်ရန် တောင်သုံးလုံးသာသနာပြုစခန်း ဥပထမ္မကအဖွဲ့ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြောင်း၊

၂၀၀၂
ဦးသိန်းဟန်
နှင့်
ဦးစောနောင်
ပါ၇

ယင်းအဖွဲ့၏ဆုံးဖြတ်ချက်အရ အယူခံတရားလိုသည် အဖွဲ့ကိုယ်စား ယခု အမှုကို စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုသည် ယခုအမှုကို သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အဆိုလွှာ နှင့်ပူးတွဲတင်ပြသည့် စာရွက်စာတမ်းများအရ ယခုအမှုကို စွဲဆိုချိန်တွင် အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အခွင့်အရေးရှိသည်မှာ ပေါ်ပေါက် ကြောင်း၊ မူလတိုင်းတရားရုံးက ဤအမှုကို ရှေ့နေချုပ်၏စာဖြင့် ခွင့်ပြုချက် ရရှိသူကသာ စွဲဆိုရမည်ဖြစ်၍ အမှုစွဲဆိုပုံ မှားယွင်းကြောင်း သုံးသပ်ချက် မှာ လွဲမှားသည်ဟု သဘောရိုးဖြင့် ယုံကြည်ကြောင်း၊ တရားမကျင့်ထုံး ဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ ပါပြဋ္ဌာန်းချက်သည် အများပြည်သူနှင့်သက်ဆိုင်သော လျှို့ဝှက်မှုများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ယုံမှတ်အပ်နှံခြင်း ခံရသူများ အပေါ်စွဲဆိုရန် ပြဋ္ဌာန်းထားခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ပြင်မူလတိုင်းတရားရုံးက ငွေစုဘဏ် အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈(က)အရ အခြေပြုဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ လွဲမှားနေကြောင်း၊ အမှုမှာ အယူခံ တရားလိုနှင့် ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံတို့ နှစ်ဦးအကြား ဖြစ်ပွားသော အမှုမဟုတ်ကြောင်း၊ ငွေစုဘဏ်တွင် အမည်ပေါက် အပ်နှံထားခြင်း လုံးဝမရှိသည့် အဘိုးသံ၏ သားသမီးများနှင့် ဖြစ်ပွားသော အမှုဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မူလရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက် သင့်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

အယူခံတရားပြိုင်၏ ရှေ့နေက အယူခံတရားလို ကိုယ်စားပြု စွဲဆိုသောအဖွဲ့သည် ဦးသံချောင်း မကွယ်လွန်မီက တည်ရှိသည့် အဖွဲ့ မဟုတ်ကြောင်း၊ ယင်းအဖွဲ့သည် ဦးသံချောင်း၏ ဘဏ်စုငွေများနှင့် ဦးကျော်ဝင်းအမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်သော န/၃၆၂၉ ကားတို့နှင့်ပတ်သက်၍ အခွင့်အရေး တစ်စုံတစ်ရာ ရှိကြသူများမဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် သီးခြားသက်သာခွင့်ဥပဒေပုဒ်မ ၄၂ အရ စွဲဆိုခွင့်ရှိမည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ထို့အပြင်ငွေစုဘဏ်လုပ်ငန်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၈(က)အရ အင်းစိန်ဘဏ်၊ ငွေစု စာအုပ်အမှတ် အက်စ်စီ-၁၁၂၅ ရှိငွေများသည် ငွေစုစာအုပ်အမည် ပေါက်သူ ဦးသံချောင်းပိုင်ဖြစ်ကြောင်း၊ ယင်းအချက်ကို မျက်ကွယ်ပြု၍ အယူခံတရားလိုက တောင်းဆိုနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုက ဘဏ်ရှိငွေများသည် ဗုဒ္ဓသန္တကငွေများဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာ ပေးစေလိုမှုနှင့် လက်ရောက်ရလိုမှု စွဲဆိုခြင်းမှာ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေ ပုဒ်မ ၉၂(၁)(ဂ) တွင် အကျုံးဝင်သောအမှုဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရှေ့နေချုပ်၏စာဖြင့်ရေးသော ခွင့်ပြုချက်မရှိဘဲ ယခုအမှုကိုစွဲဆိုနိုင်မည်

၂၀၀၂
ဦးသိန်းဟန်
နှင့်
ဦးစောနောင်
ပါ၇

မဟုတ်ကြောင်း၊ အယူခံတရားလိုပါဝင်သောအဖွဲ့သည် ဦးသံချောင်း ကျန်ရစ်သောငွေများနှင့် ပတ်သက်၍ ၎င်းတို့၏ ဆန္ဒအလျောက် ငွေစုဘဏ်လုပ်ငန်းဥပဒေကိုလည်းကောင်း၊ မြန်မာဗုဒ္ဓဘာသာ အမွေ ဆက်ခံခွင့်လမ်းကြောင်းကိုလည်းကောင်း ဆန့်ကျင်၍ ဆောင်ရွက်နေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြလျှောက်လဲသည်။

ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံသည် လွန်ခဲ့သောနှစ် (၄၀) ခန့်ကစ၍ ပဲခူးမြို့နယ်၊ သာယာကုန်းအုပ်စု၊ ကုန်းသံဒင်းကျေးရွာ တောင်သုံးလုံး သာသနာပြုစခန်းတွင် နေထိုင်လျက် တရားအားထုတ်သူများအား ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စ တာဝန်ယူထောက်ပံ့ခြင်းနှင့် ရောဂါစွဲကပ်နေသူ များအား ဆေးဝါးကုသပေးခြင်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ရဟန်းရှင်လူအများက သာသနာပြုလုပ်ငန်းအတွက် လှူဒါန်းမှုများပြုလုပ်ကြရာ သာသနာ့ အဆောက်အအုံများ ပေါ်ထွန်းလာပြီး အချို့မှာ ဆောက်လုပ်ဆဲဖြစ်သည်။ ဦးသံချောင်း (ခ) အဘိုးသံ ကွယ်လွန်သောအခါ အင်းစိန်ဘဏ်ရှိငွေကျပ် သိန်း ၂၀၀ နှင့် ၎င်း၏သား ဦးကျော်ဝင်းလက်ဝယ်ရှိ စူပါရုဖ်ကား န/၃၆၂၉ တို့ကျန်ရစ်သည်။ ယင်းပစ္စည်းများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ဥပထမ္မက အဖွဲ့နှင့် ဦးသံချောင်း၏သားသမီးများ အငြင်းပွားကြပြီး ဦးသံချောင်း၏ သား ဦးကျော်ဝင်းက ပဲခူးတိုင်းတရားရုံး တရားမအထွေထွေမှုအမှတ် ၃/၂၀၀၀ တွင် အမွေဆက်ခံခွင့်လက်မှတ်လျှောက်ထား၍ ဥပထမ္မက အဖွဲ့က ၎င်း၏ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ ဦးသိန်းဟန်မှတစ်ဆင့် ယခုအမှုကိုစွဲဆိုခြင်းဖြစ်သည်။

ဤအမှုတွင် စိစစ်ရမည့်အချက်မှာ အယူခံတရားလိုစွဲဆိုသော အမှုသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ တွင် အကျုံးဝင်သည့်အမှု ဟုတ် မဟုတ်ဖြစ်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ တွင် အောက်ပါအတိုင်းပြဋ္ဌာန်း ထားသည်-

၉၂ (၁) အများပြည်သူနှင့်သက်ဆိုင်သော လှူဒါန်းမှု ကိစ္စအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ သာသနာရေးကိစ္စအတွက် သော်လည်းကောင်း x x x x x x x x x x x x x x x ပြုလုပ်ထားသော ယုံမှတ်အပ်နှံမှုကို ဖောက်ဖျက်ကြောင်း စွပ်စွဲ သည့်ကိစ္စ သို့မဟုတ် အဆိုပါ ယုံမှတ်အပ်နှံမှုတစ်ခုခုတို့ စီမံခန့်ခွဲ ရန်အတွက် တရားရုံး၏ ညွှန်ကြားချက်လိုအပ်သည်ဟု မှတ်ယူ သည့်ကိစ္စတွင် ရှေ့နေချုပ်ကသော်လည်းကောင်း x x x x

၂၀၀၂
ဦးသိန်းဟန်
နှင့်
ဦးစောနောင်
ပါ

ရှေ့နေချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်ကိုရရှိသူနှစ်ဦး သို့မဟုတ် နှစ်ဦးထက်ပိုသူများကသော်လည်းကောင်း x x x x x x x x x တရားစွဲဆိုနိုင်သည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ တွင် အကျုံးဝင်ရန်အလို့ငှာ ပထမဆုံးလိုအပ်ချက်မှာ အများပြည်သူနှင့်သက်ဆိုင်သော လှူဒါန်းမှုကိစ္စအတွက် သို့မဟုတ် သာသနာရေးကိစ္စအတွက် ပြုလုပ်ထားသော ယုံမှတ်အပ်နှံမှု တည်ရှိနေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့ ယုံမှတ်အပ်နှံမှု တည်ရှိလျှင် တရားရုံး မှ ထိုပုဒ်မ ၉၂ တွင် ပါရှိသော သက်သာခွင့်များ နှင့်ပတ်သက်၍ ဒီကရီ ချမှတ်ခြင်း မပြုနိုင်။ ယုံမှတ်အပ်နှံမှုမရှိလျှင် ဤပုဒ်မနှင့်သက်ဆိုင်မှု မရှိပေ။ ဦးထွေး နှင့် အီး၊ အမ်၊ စူလတန်အမှု^(၁) တွင်ကြည့်ပါ။

The Trust Act တွင် Trust ဆိုသည်မှာ အခြားသူ သို့မဟုတ် အခြားသူနှင့်ပိုင်ရှင်တို့အကျိုးငှာ ပိုင်ရှင်မှတည်ထောင်ထားသည့် သို့မဟုတ် လက်ခံကြေညာထားသည့် ယုံကြည်မှုပေါ်ပေါက်သောပစ္စည်း ပိုင်ဆိုင်ခွင့် နှင့်အတူ တွဲဖက်ပါရှိသည့်တာဝန်ဖြစ်သည်ဟု အဓိပ္ပါယ်ဖွင့် ဆိုသည်။

အများပြည်သူနှင့်သက်ဆိုင်သော လှူဒါန်းမှုကိစ္စအတွက်သော်လည်းကောင်း၊ သာသနာရေးကိစ္စအတွက်သော်လည်းကောင်း ပြုလုပ်ထားသော ယုံမှတ်အပ်နှံမှုကို ဖောက်ဖျက်ကြောင်း စွပ်စွဲသည့်ကိစ္စတွင် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ (၁) (က) မှ (ဇ) အထိတွင် ဖော်ပြထားသည့်ကိစ္စ တစ်ရပ်ရပ်အတွက် တရားစွဲဆိုသည့်အမှုမျိုးသာ ရှေ့နေချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက် ရယူရန်လိုသည်။ ခရစ်မက်သဒစ်အသင်းတော် နှင့် ကျောင်းဘဏ္ဍာထိန်းအဖွဲ့ (၎င်းအသင်း၏ကိုယ်စားလှယ် အသင်းအတွင်းရေးမှူး ဦးမျိုးမြင့်) နှင့် ကမာရွတ်ခရစ်တော်မက်သဒစ်အသင်းတော်ပါရ အမှု^(၂) တွင်ကြည့်ပါ။

ကျူးကျော်သူ သို့မဟုတ် ဂေါပကထံမှ လွှဲပြောင်းလက်ခံရရှိသူ တို့ကဲ့သို့သူတစ်ပါးများ လက်တွင်ရှိသည့် ပစ္စည်းအား ဂေါပကအဖွဲ့ပိုင် ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်း ကြေညာပေးရန်နှင့် လက်ရောက်ပေးအပ်ရန် စွဲဆိုမှုမျိုးသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ ဘောင်အတွင်း ကျရောက်ခြင်း မရှိချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် တောင်းဆိုသည့် သက်သာခွင့်သည် ပုဒ်မ ၉၂ (၁) (က) မှ (ဇ) အထိ ပြဌာန်းချက်များတွင် အကျုံးမဝင်၍ဖြစ်သည်။ ထိုကဲ့သို့သောအမှုမျိုးကို သာမန်အမှုများကဲ့သို့ စွဲဆိုရမည်ဖြစ်ပြီး တရားမ

(၁) ၁၉၇၂ ခုနှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ ၈၁-၃၁။

(၂) ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ ၈၁-၄၈။

ကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ အရ ရှေ့နေချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် စွဲဆိုရန် မလိုပေ။ ယင်းကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ဥပဒေပညာရှင် မူလာ၏ တရားမ ကျင့်ထုံးဥပဒေ (၁၉၄၁ ခုနှစ်ထုတ် (၁၁) ကြိမ်မြောက်ပုံနှိပ်ခြင်း၊ စာ-၃၃၉) တွင် အောက်ပါအတိုင်းရှင်းပြထားသည်-

၂၀၁၂
ဦးသိန်းဟန်
နှင့်
ဦးစောနောင်
ပါဂ

“ Suits for a declaration and for possession of trust property against third persons, that is, strangers to the trust. - Suits against strangers to the trust, that is, against trespassers and against transferees from trustees, for a declaration that property in their hands is trust property and for possession, are outside the scope of this section. The reason is that the relief claimed is not one of those mentioned in clauses (a) to (h). Such suits must be instituted in the ordinary manner and not under this section (x). This has now been definitely held by the Privy Council in *Abdur Rahim v. Mahomed Barket Ali (y)*(see case (1) below). ”

ယခုအမှုမှာ အယူခံတရားလို ဦးသိန်းဟန်က တောင်သုံးလုံး သာသနာပြုစခန်း ဥပမ္မထအဖွဲ့ကို ကိုယ်စားပြု၍ အင်းစိန်မြို့နယ်ဘဏ် တွင် ကွယ်လွန်သူ အဘိုးသံ (ခ) ဦးသံချောင်း အပ်နှံထားသောငွေကျပ် သိန်း ၂၀၀ နှင့် အယူခံတရားပြိုင်အမှတ် (၅) လက်ဝယ်ရှိ ယာဉ်အမှတ် န/၃၆၂၉ စူပါရုတ်မော်တော်ကားသည် သာသနာပြုကိစ္စရပ်များတွင် အသုံးပြုရန် လှူဒါန်းထားသောငွေနှင့် ပစ္စည်းဖြစ်ကြောင်းမြွက်ဟကြေညာ ပေးစေလိုမှုနှင့် လက်ရောက်ရလိုမှု စွဲဆိုထားသောအမှုဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ထိုအမှုမျိုးသည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ တွင် အကျုံးမဝင် ကြောင်း မြင်သာသည်။

တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ (၁) (ဂ) တွင် ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို ယုံမှတ်အပ်နှံခံရသူထံ (Vesting any Property in a trustee) အပ်နှံရန် ကိစ္စအတွက် ရှေ့နေချုပ်၏ ခွင့်ပြုချက်လိုကြောင်း ဖော်ပြထားသည်။ အယူခံ တရားလို၏ အဆိုလွှာအရ တရားလိုကိုယ်စားပြုသော ဥပမ္မထအဖွဲ့သည် ယုံမှတ်ခံရသူဖြစ်ကြောင်း မပေါ်ပေါက်ပေ။

အယူခံတရားလိုကိုယ်စားပြုသောအဖွဲ့သည် ယုံမှတ်အပ်နှံခံရသူ မဟုတ်သည့်အတွက် အယူခံတရားလိုက အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းများကို

၂၀၀၂
ဦးသိန်းဟန်
နှင့်
ဦးစောနောင်
ပါဂ

သာသနာပြုကိစ္စရပ်များတွင် အသုံးပြုရန်လှူဒါန်းထားသောငွေနှင့် ပစ္စည်း
ဖြစ်ကြောင်း မြွက်ဟကြေညာပေးစေလိုမှုနှင့် လက်ရောက်ရလို့မို့ စွဲဆိုခြင်း
သည် တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေပုဒ်မ ၉၂ (၁) (ဂ) တွင် အကျုံးမဝင်ကြောင်း
ထင်ရှားသည်။

သို့ရာတွင် အဆိုလွှာ၌ အချင်းဖြစ်ငွေနှင့်ပစ္စည်းများသည်
သာသနာပြုလုပ်ငန်းများ ဆောင်ရွက်ရန်အတွက် ရည်စူး၍ အများက
လှူဒါန်းသော ငွေနှင့်ပစ္စည်းများဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြထားသည်ကို တွေ့ရ
သည်။

အများ၏အခွင့်အရေးနှင့် သက်ဆိုင်သောအမှုများတွင် တစ်ဦး
တစ်ယောက် က တရားလိုပြုလုပ်၍ တရားစွဲဆိုလျှင် တရားမကျင့်ထုံး
ဥပဒေအမိန့် ၁ နည်း ၈ အရ တရားရုံး၏ ခွင့်ပြုချက်ကိုရယူခြင်းနှင့်
သက်ဆိုင်သူ၊ စိတ်ဝင်စားသူများအား အကြောင်းကြားစာများ ထုတ်ခြင်း
စသည်တို့ကို ပြုလုပ်ရန် လိုအပ်ပေသည်။ ဦးစံဦး (ခ) ဦးစွတ်ပရား နှင့်
ဦးလှမြင့်အမှု^(၃) တွင်ကြည့်ပါ။ ဤအမှုတွင်အမိန့် ၁ နည်း ၈ အရဖော်ပြ
ပါလိုအပ်ချက်များကို လိုက်နာဆောင်ရွက်ထားခြင်းမရှိကြောင်း တွေ့ရပေ
သည်။

နောက်ထပ်စိစစ်ရမည့်အချက်မှာ တိုင်းတရားရုံးက ငွေစုဘဏ်
လုပ်ငန်းဥပဒေပုဒ်မ ၁၈ (က) နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းဦးနှင့် ဒေါ်လှယဉ်မြတ်
ပါ၂အမှု^(၄) တို့အရ ဤအမှုကို တရားရုံးကဆုံးဖြတ်ခြင်းမပြုနိုင်ကြောင်း
သုံးသပ်ချက်မှန် မမှန် စိစစ်ရန်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်သန်းသန်းဦးနှင့် ဒေါ်လှယဉ်မြတ်ပါ၂အမှု^(၄) သည် စီရင်ထုံး
ပြုလုပ်ထားသောအမှုမဟုတ်ပေ။ ယင်းအမှုတွင် ဘဏ်ရှိစုဆောင်းငွေ
ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ငွေစုမှတ်တမ်းတွင် အမည်ပေါက်သူနှင့် ယင်းငွေ
၏ ပိုင်ရှင်ဆိုသူတို့ အငြင်းပွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအမှုမှာ အမည်ပေါက်
ပိုင်ရှင်ကွယ်လွန်ပြီးနောက် မည်သူဆက်ခံခွင့် ရှိသည်ဆိုသော
ပြဿနာအပေါ် အငြင်းပွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ ယခုအမှုနှင့်
ဒေါ်သန်းသန်းဦးပါအမှုဖြစ်ရပ်တို့ တူညီခြင်းမရှိချေ။

ထို့ကြောင့် တိုင်းတရားရုံးက ပဏာမငြင်းချက်ကိုဖြေဆို၍ အယူခံ
တရားလို စွဲဆိုသောအမှုကို ပလုပ်ခဲ့ခြင်းမှာ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ချေ။

(၃) ၁၉၈၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး၊ စာ-၂၅၀
(၄) ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ အထူးအယူခံမှုအမှတ်-၃

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤအယူခံကို ခွင့်ပြု၍ ပဲခူးတိုင်း
တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို တရားရုံး အဆင့်ဆင့်စရိတ်နှင့်တကွ
ပယ်ဖျက်လိုက်သည်။ တိုင်းတရားရုံးသည် အမှုကို မူလအမှတ်အရ
ပြန်လည်လက်ခံ၍ တရားမကျင့်ထုံးဥပဒေအမိန့် ၁ နည်း ၈ အရ
လိုအပ်ချက်များကို ပြုလုပ်ပြီး အမှုကို ဥပဒေနှင့်အညီ ဆက်လက်
ဆောင်ရွက်စေရန် ညွှန်ကြားလိုက်သည်။

ရှေ့နေခကျပ် ၂၀၀/-သတ်မှတ်သည်။

၂၀၀၂
ဦးသိန်းဟန်
နှင့်
ဦးစောနောင်
ပါ။

တရားမအထူးအယူခံမှု

+ ၂၀၀၂

ဒီဇင်ဘာလ

၃၁ ရက်

တရားရုံးချုပ်၊ တရားသူကြီးချုပ် ဦးအောင်တိုး၊
တရားသူကြီးများဖြစ်ကြသောဦးစန်းတင့်ရီနှင့်ဦးမြင့်အောင်တို့၏ရှေ့တွင်

ဦးအောင်မင်းကြည်ပါ ၂

(၎င်း၏အထွေထွေကိုယ်စားလှယ်စာရသူ ဒေါ်သန်းသန်းဌေး)

နှင့်

ဦးသက်အောင်ပါ ၃ *

အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် စာချုပ်ပြုလုပ်ပြီး ၆ လကြာလျှင် ရောင်းသူက ပြန်ဝယ်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ၆ လပြည့်သော်လည်း ပြန်မဝယ်လျှင် ရောင်းသူက ဝယ်သူအားမှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ် ပြုလုပ်လွှဲ အပ်ရန် ဖော်ပြထားခြင်း၊ ထိုစာချုပ်မှာ အရောင်းစာချုပ်မဟုတ် အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန် ခြင်းရှိ၊ မရှိ၊ အရောင်းစာချုပ်၌ ငွေချေးကြောင်း လုံးဝပေါ်ပေါက် ခြင်းမရှိလျှင် ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ပါရှိ ရုံမျှဖြင့် ထိုစာချုပ်ကို အရောင်းစာချုပ်မဟုတ်၊ အပေါင်စာချုပ် ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်မည်မဟုတ်ခြင်း။

ဆုံးဖြတ်ချက်။ ။ စာချုပ်တစ်ခုသည် အရောင်းစာချုပ်ဖြစ်သလား၊ အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သလားဆိုသည့် ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ စာချုပ်၌ ဖော်ပြထားသောစကားရပ်များအပေါ် သာမန်အားဖြင့် အမှီသဟဲပြုကာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်သည်။ ရောင်းချကြောင်း အတိအလင်းဖော်ပြထားပါက ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပေါင်နှံခြင်းသာဖြစ်သည်ဟုဆိုလာလျှင် ထိုကဲ့သို့ အဆိုပြုသူအပေါ်၌ ယင်းအဆိုပြုချက်ကို ထင်ရှားအောင်ပြသရန် တာဝန် ကျရောက်ပေသည်။

* ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမအထူးအယူခံမှုအမှတ် ၂၀
+ ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ တရားမထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၅ တွင်ချမှတ်ထားသော
၂၉-၁-၂၀၀၂ ရက်စွဲပါ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကိုအယူခံမှု။

ထပ်မံဆုံးဖြတ်ချက်။ ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (က) အရပေါင်နှံခြင်း၊ အထမြောက်စေရန် မြီရှင်မြီစားရှိရမည်ဖြစ်ရာ အရောင်းစာချုပ်၌ ငွေချေးကြောင်း လုံးဝပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိပါက ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ပါရှိနေသည့်အကြောင်းကြောင့် ရောင်းပေါင်ဖြစ်ရမည်ဟု မဆိုသာပေ။

၂၀၀၂
ဦးအောင်မင်းကြည်
ပါ ၂
(၄င်း၏အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာရလူ
ဒေါ်သန်းသန်းဌေး)
နှင့်
ဦးသက်အောင်
ပါ ၃

ဒေါ်စန်းနှင့် ဦးအောင်မင်းကြည်တို့ ပြုလုပ်သည့် သက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်တွင် ငွေချေးကြောင်း လုံးဝပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသဖြင့် ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ပါရှိရုံမျှဖြင့် ထိုစာချုပ်ကို အရောင်းစာချုပ်မဟုတ် အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်တွင် စာချုပ်ပြုလုပ်ပြီး ၆ လ ကြာလျှင် ရောင်းသူက ပြန်ဝယ်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ၆ လပြည့်သော်လည်း ပြန်မဝယ်လျှင် ရောင်းသူက ဝယ်သူအား မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ်ပြုလုပ် လွှဲအပ်ရန် ဖော်ပြချက်အရ ထိုစာချုပ်သည် အရောင်းစာချုပ်မဟုတ်ဘဲ အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးချုပ်က ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိပေ။

- အယူခံတရားလိုများအတွက် - ဦးလှမောင် (ခ) ဦးလှမင်းသိမ်း
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
 - အယူခံတရားပြိုင်များအတွက် - ဦးစံတင်
(တရားရုံးချုပ်ရှေ့နေ)
- မလာ

ရှမ်းပြည်နယ်တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်း) ၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ တရားမကြီးမှုအမှတ် ၃ တွင်အယူခံတရားလိုများဖြစ်ကြသော ဦးအောင်မင်းကြည်နှင့် ဒေါ်သန်းသန်းဌေးတို့က အယူခံတရားပြိုင်များဖြစ်ကြသော ဦးသက်အောင်၊ ဒေါ်စန်းနှင့် ခင်နှင်းသက်တို့အပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း အတည်ပြုဆောင်ရွက်၍ မြေနှင့်မြေပေါ်ရှိ နှစ်ထပ်တိုက်အဆောက်အဦကို လက်ရောက်ရလို့မစွဲဆိုရာ အနိုင်ဒီကရီရရှိသည်။ ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ဦးသက်အောင်တို့က မကျေနပ်၍ တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၂၀၀၁ ခုနှစ်၊ တရားမပထမအယူခံမှုအမှတ် ၇၅ တွင်အယူခံဝင်ရောက်ရာ တရားရုံးချုပ်က ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်၍

၂၀၀၂

ဦးအောင်မင်းကြည်

ပါ ၂

(၎င်း၏အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာရင်း
ဒေါ်သန်းသန်းဌေး)

နှင့်

ဦးသက်အောင်

ပါ ၃

အိမ်နှင့်မြေတန်ဖိုးသင့်ငွေကျပ် ၃၁ သိန်းကို အတိုးဖြင့်ပေးအပ်စေရန် ပြင်ဆင်၍ ဒီကရီချမှတ်သည်။ ဦးအောင်မင်းကြည်တို့က တရားရုံးချုပ်၏ စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် တရားစီရင်ရေးဥပဒေပုဒ်မ ၇ အရပြန်လည်စစ်ဆေးစီရင်ပေးရန် လျှောက်ထားသည့်အခါ တရားရုံးချုပ် အထူးခုံရုံးက အောက်ဖော်ပြပါပြဿနာကို အထူးအယူခံခုံရုံးဖြင့် ကြားနာ ရန်အတွက် အထူးအယူခံဝင်ခွင့်ပြုခဲ့သည်-

၁။ မူလအရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် မိခင်နှင့်အတူသမီး ခင်နှင်းသက်ကလက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းမရှိဘဲ အမည်ဖော်ပြ ပါရှိရုံမျှဖြင့် နောက်ထပ်ပြုလုပ်သောစာချုပ်အရ မိခင် အပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန်နှင့် လက် ရောက်ရလို့ကြောင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုရှိ၊ မရှိ။

၂။ သက်သေခံ (က) စာချုပ်တွင် စာချုပ်ပြုလုပ်ပြီး (၆) လ ကြာလျှင် ရောင်းသူကပြန်ဝယ်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ (၆) လပြည့် သော်လည်း ပြန်မဝယ်လျှင် ရောင်းသူက ဝယ်သူအား မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ်ပြုလုပ်လွှဲအပ်ရန် ဖော်ပြချက် အရ အရောင်းစာချုပ်မဟုတ်ဘဲ အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည် ဟု ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှန်ကန်မှုရှိ၊ မရှိ။

အယူခံတရားလို ဦးအောင်မင်းကြည်တို့က တာချီလိတ်မြို့၊ မကာ တိုခင်းရပ်ကွက်၊ မြို့ကွက်သစ်အပိုင်း (ဃ)၊ အကွက်အမှတ် ၂၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၃၅ ရှိမြေကွက်နှင့်ထိုမြေပေါ်ရှိ နှစ်ထပ်တိုက်အဆောက်အဦကို အမည် ပေါက်ပိုင်ဆိုင်သူ ဒေါ်စန်းက ၈-၁၂-၉၇ နေ့တွင် ဘတ်ငွေ၃၅၀၀၀၀/- ဖြင့် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ ရောင်းချသဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ကြောင်း၊ စာချုပ်ပြုလုပ်သည့်နေ့မှ ၆ လအတွင်း ဒေါ်စန်းကပြန်လည်ဝယ်ယူခြင်း မပြုလျှင် အပြီးအပိုင်ရောင်းပြီးသကဲ့သို့မှတ်ယူ၍ ဝယ်သူတရားဝင်အမည် ပေါက်ပိုင်ဆိုင်သည်အထိ ရောင်းသူကဆောင်ရွက်ပေးရန် အရောင်း အဝယ်စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီး မြန်မာငွေကျပ် ၃၁၀၀၀၀၀/- နှင့်ညီမျှသော ဘတ်ငွေ ၃၅၀၀၀၀/- ကိုလည်းပေးချေခဲ့ကြောင်း၊ ၆ လပြည့်သော်လည်း ရောင်းသူများက စာချုပ်ပါအတိုင်း ဆောင်ရွက်ရန်ပျက်ကွက်သဖြင့် ပဋိ ညာဉ်အတိုင်း အတည်ပြုဆောင်ရွက်၍ မြေနှင့်တိုက်ကို လက်ရောက်ပေး အပ်စေရန် သို့မဟုတ် ငွေကျပ် ၃၁ သိန်းကို နစ်နာကြေးနှင့်တကွ ရလို့

ကြောင်း အဆိုပြုသည်။

အယူခံတရားပြိုင်များက အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို အမှန်တကယ် ရောင်းချခြင်းမဟုတ်ဘဲ ဘတ်ငွေ ၃၅၀၀၀၀/- ကိုအသုံးလို၍ မြေနှင့်တိုက် ကို အပေါင်ထားကာ တစ်လလျှင် မြေကွက်တန်ဘိုး ၈% နှင့်ညီမျှသော အတိုးပေး၍ ချေးယူပြီးဟန်ဆောင်အရောင်းစာချုပ် ချုပ်ဆိုခြင်းဖြစ် ကြောင်း၊ အချင်းဖြစ်အိမ်နှင့်မြေကို မူလဝယ်ယူစဉ်က အရွယ်မရောက် သေးသူ မခင်နှင်းသက်လည်းပါဝင်၍ မိခင်ဒေါ်စန်းနှင့်ပူးတွဲပိုင်ဆိုင် ကြောင်း၊ သမီးကိုယ်စား မိခင်ကရောင်းချပေါင်နှံခြင်းမပြုနိုင်၍ ဒေါ်စန်း က ဦးအောင်မင်းကြည်တို့အား ရောင်းချသည့် အရောင်းစာချုပ်မှာ ပျက် ပြယ်ကြောင်း ချေပသည်။

ပြည်နယ်တရားရုံးက သက်သေခံအမှတ် (က) အရောင်းအဝယ် စာချုပ်သည် ဟန်ဆောင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား ခိုင်မာစွာ တင်ပြနိုင်ခြင်းမရှိ၍ ဟန်ဆောင်ချုပ်ဆိုထားသော စာချုပ်မဟုတ်ဘဲ ရောင်းချရန်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ချုပ်ဆိုထားသောစာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း သုံးသပ်ပြီး အချင်းဖြစ်မြေနှင့်မြေပေါ်ရှိ နှစ်ထပ်တိုက်အဆောက်အအုံနှင့် အကျိုးခံစားခွင့်အရပ်ရပ်တို့ကို အယူခံတရားပြိုင်တို့က တရားဝင်မှတ်ပုံ တင် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ချုပ်ဆိုကာ အယူခံတရားလိုတို့အား လွှဲပြောင်း ပေးအပ်စေရန် အနိုင်ဒီကရီချမှတ်သည်။

တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ကသက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်သည် ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) တွင်ပြဋ္ဌာန်းသည့် စည်း ကမ်းချက်ထား၍ ရောင်းချသောအပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်မှာ ထင်ရှား ကြောင်း၊ ဒေါ်စန်းသည် အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို မူလပိုင်ရှင်ထံမှ ဝယ်ယူ စဉ်က အရွယ်မရောက်သေးသည့်သမီး မခင်နှင်းသက်နှင့်အတူဝယ်ခဲ့၍ မခင်နှင်းသက်မှာ ဒေါ်စန်းနှင့်အတူပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရောင်း ချလျှင်လည်း ဒေါ်စန်းပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရနိုင်သည့် အချိုးဝေစုအတွက်သာ အတည်ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သုံးသပ်၍ ပြည်နယ်တရားရုံး၏ စီရင်ချက်နှင့် ဒီကရီကို ပယ်ဖျက်ပြီး အယူခံတရားလိုများသည် အယူခံတရားပြိုင်များ သို့ အိမ်နှင့်မြေတန်ဘိုးသင့်ငွေကျပ် ၃၀၀၀၀၀၀/- ကိုမူလရုံးတွင် တရားစွဲ ဆိုသည့်နေ့မှ တရားရုံးချုပ်က ဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့အထိ ငွေ ၁၀၀၀/- အပေါ်တစ်နှစ်လျှင် ၉/- နှုန်းအတိုးဖြင့်လည်းကောင်း၊ စုစုပေါင်းငွေ အပေါ်တွင် တရားရုံးချုပ်က ဒီကရီချမှတ်သည့်နေ့မှ ငွေအကြေပေးအပ်

၂၀၀၂
ဦးအောင်မင်းကြည်
ပါ ၂
(၄င်း၏အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာရည်
ဒေါ်သန်းသန်းဌေး)
နှင့်
ဦးသက်အောင်
ပါ ၃

၂၀၀၂
ဦးအောင်မင်းကြည်
ပါ ၂
(၎င်း၏အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာရင်း
ဒေါ်သန်းသန်းဌေး)
နှင့်
ဦးသက်အောင်
ပါ ၃

သည့်နေ့အထိငွေ ၁၀၀/- အပေါ်တစ်နှစ်လျှင် ၉/- အတိုးဖြင့်လည်း
ကောင်း ပေးအပ်စေရန် ပြင်ဆင်ချမှတ်ခဲ့သည်။

အယူခံတရားလို၏ရှေ့နေက အမှတ် ၁ အယူခံတရားပြိုင်
ဦးသက်အောင်၊ အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်စန်း၊ အမှတ် ၃ အယူခံ
တရားပြိုင် မခင်နှင်းသက်တို့၏ အစစ်ခံချက်များအရလည်းကောင်း၊ အမှု
တွင်ပေါ်ပေါက်သော သက်သေခံအထောက်အထားများအရလည်းကောင်း၊
အချင်းဖြစ်ပစ္စည်းကို ရောင်းချသူအမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်စန်းက
တစ်ဖက်၊ ဝယ်ယူသူအယူခံတရားလို ဦးအောင်မင်းကြည်ကတစ်ဖက်
သက်သေခံအမှတ် (က) “နှစ်ဦးသဘောတူအိမ်/မြေကွက်အရောင်းအဝယ်
စာချုပ်” ကိုပြုလုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ဦးအောင်မိုးထံမှ အမှတ် ၂ အယူခံတရား
ပြိုင် ဒေါ်စန်းဝယ်ယူခဲ့သော မူလအရောင်းအဝယ်စာချုပ် သက်သေခံ
အမှတ် (ဂ) တွင် မခင်နှင်းသက်ဟူ၍ အမည်ဖော်ပြပါရှိရုံမျှသာဖြစ်ပြီး
ယင်းဖော်ပြပါရှိသည့် အမည်မှာလည်းအမည်မှားကို ဖော်ပြထားကြောင်း၊
ယင်းသက်သေခံအမှတ် (ဂ) စာချုပ်အရ အမှတ် ၃ အယူခံတရားပြိုင်
မခင်နှင်းသက်သည် ဝယ်ယူသူအဖြစ်ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ မဟုတ်ကြောင်း
ထင်ရှားပေါ်ပေါက်နေသဖြင့် အယူခံတရားလို ဦးအောင်မင်းကြည်နှင့်
အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင် ဒေါ်စန်းတို့ပြုလုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ကြသော သက်သေ
ခံအမှတ် (က) အရောင်းအဝယ်ပဋိညာဉ်စာချုပ်အရ အယူခံတရားလိုမှ
အမှတ် ၂ အယူခံတရားပြိုင် ရောင်းချသူဒေါ်စန်းအပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း
ဆောင်ရွက်ပေးစေရန်နှင့် လက်ရောက်ရလိုကြောင်းကို သီးခြားသက်သာ
ခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ အရ ဥပဒေနှင့်အညီ တရားစွဲဆိုဆောင်ရွက်ခဲ့
ခြင်းဖြစ်ကြောင်း၊ တရားလိုနှင့် သက်သေများအား စစ်ဆေးခဲ့ရာတွင်
တရားလိုနှင့် ဦးတင်ဌေး (လိုပြ-၁)၊ ရယကဦးမြသိန်း (လိုပြ ၂)၊ ဦးသန်းညွန့်
(လိုပြ-၃) တို့က သက်သေခံအမှတ် (က) အရောင်းအဝယ်စာချုပ်အား
၎င်းတို့ရှေ့မှောက်တွင် ၎င်းတို့ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုး၍ ရောင်းသူ
ဒေါ်စန်းနှင့် ဝယ်ယူဦးအောင်မင်းကြည်တို့ကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ရေးထိုးကာ
အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ပြုလုပ်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထွက်ဆိုကြပြီး အယူခံ
တရားပြိုင်များအနေနှင့်လည်း အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မဟုတ်ကြောင်း၊
အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေထင်ရှားပြသနိုင်ခဲ့ခြင်းမရှိခဲ့သည့်
မှာ ထင်ရှားပေါ်ပေါက်လျက်ရှိကြောင်း၊ သက်သေခံအမှတ် (က) အဖြစ်
တင်ပြခဲ့သော အိမ်၊ မြေကွက်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ပါ သဘောတူပဋိ

၂၀၀၂
ဦးအောင်မင်းကြည်
ပါ ၂
(၎င်း၏အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာရယူ
ဒေါ်သန်းသန်းဌေး)
နှင့်
ဦးသက်အောင်
ပါ ၃

ညာဉ်အရ စာချုပ်ချုပ်ဆိုသည့်နေ့မှစ၍ နောက် ၆ လကြာသည့်တိုင် ရောင်း
သူမှပြန်လည်ဝယ်ယူနိုင်ခြင်းမရှိပါက အပြီးအပိုင်ရောင်းချသကဲ့သို့ မှတ်
ယူရမည်ဖြစ်ပြီး ဝယ်ယူသူတရားဝင်အမည်ပေါက်ပိုင်သည်အထိ သို့မဟုတ်
ဝယ်ယူသူဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း ရောင်းသူကလိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးရမည်
ဟူ၍ သဘောတူပဋိညာဉ်ပါရှိခဲ့ရာ စာချုပ်ချုပ်ဆိုပြီးနောက် ၆ လပြည့်
ပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ဒေါ်စန်းအေးနှင့် ပြန်လည်ဝယ်ယူရန်အတွက် ဆောင်
ရွက်ခဲ့ခြင်းမရှိသည့်အတွက် အချင်းဖြစ်စာချုပ်သည် အရောင်းစာချုပ်
မဟုတ် အပေါင်စာချုပ်သာဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးချုပ်က သုံးသပ်ခြင်းမှာ
မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း လျှောက်လဲတင်ပြသည်။

အယူခံတရားပြိုင်နှင့် ၎င်းတို့၏ရှေ့နေ လာရောက်လျှောက်လဲ
တင်ပြခြင်းမပြုပေ။

အချင်းဖြစ် တာချီလိတ်မြို့၊ မကာဟိုခမ်းရပ်ကွက်၊ မြို့ကွက်သစ်
အပိုင်း (ဃ)၊ အကွက်အမှတ် ၂၊ ဦးပိုင်အမှတ် ၃၅ ဧရိယာ ၀. ၀၅၅
ဧကရှိ မြေကွက်နှင့်မြေပေါ်ရှိ နှစ်ထပ်တိုက်အဆောက်အအုံကို ဒေါ်စန်းက
အမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်သည် အဆိုပါမြေနှင့်မြေပေါ်ရှိနေအိမ်ကို ဒေါ်စန်းက
ဦးအောင်မင်းကြည်တို့အား သက်သေခံအမှတ် (က) နှစ်ဦးသဘောတူ
အိမ်မြေကွက်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ဖြင့် ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ ၈
ရက်နေ့ကရောင်းချခဲ့သည့်စာချုပ်တွင် ဒေါ်စန်းတရားဝင်အမည်ပေါက်
ပိုင်ဆိုင်သော အချင်းဖြစ်မြေကွက်နှင့် မြေကွက်ပေါ်ရှိနေအိမ်ကို ဦးအောင်
မင်းကြည်တို့ တန်ဘိုးငွေ ၃၅၀၀၀၀ ဘတ် (ထိုင်းဘတ်ငွေ သုံးသိန်းငါး
သောင်းတိတိ) ဖြင့်အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်သည်ဟု ဖော်ပြထားသည်။

ရောင်းသူဒေါ်စန်းသည် အချင်းဖြစ်မြေကွက်နှင့် အိမ်ကို
ဦးအောင်မိုးဆိုသူထံမှ သက်သေခံအမှတ် (ဂ) နှစ်ဦးသဘောတူအိမ်မြေ
အရောင်းအဝယ်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သက်သေခံအမှတ်
(ဂ) စာချုပ်တွင် အိမ်မြေကွက်ဝယ်ယူအဖြစ် (၁) ဒေါ်စန်း၊ (၂) မခင်နှင်း
သက်ဟုဖော်ပြထားသော်လည်း မခင်နှင်းသက် လက်မှတ်ရေးထိုးထား
သည်ကိုမတွေ့ရှိရပေ။

အယူခံတရားပြိုင် ဦးသက်အောင်နှင့် ဒေါ်စန်းတို့က အချင်းဖြစ်
မြေကိုဝယ်ယူစဉ်က ဒေါ်စန်းနှင့်သမီးအရွယ်မရောက်သေးသူ ခင်နှင်းသက်
တို့ဖြစ်ကြ၍ ဒေါ်စန်းနှင့် မခင်နှင်းသက်တို့ နှစ်ဦးပိုင်ကြောင်း ချေပတင်ပြ
သော်လည်း ဒေါ်စန်းက ရုံးရှေ့အစစ်ထွက်ဆိုရာ၌ အောက်ပါအတိုင်း

၂၀၀၂
ဦးအောင်မင်းကြည်
ပါ ၂
(၎င်း၏အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာရယူ
ဒေါ်သန်းသန်းဌေး)
နှင့်
ဦးသက်အောင်
ပါ ၃

ထွက်ဆိုသည်-

“ ကျွန်မအနေနှင့်ရုံးရှေ့သို့ သက်သေခံ (ဂ) နှစ်ဦးသဘောတူ အိမ်မြေအရောင်းအဝယ်စာချုပ်ကို ၃-၁၀-၉၃ နေ့ကအရောင်း အဝယ်စာချုပ်ချုပ်ဆိုခဲ့ရာတွင် ကျွန်မ၏သမီးအမည်ကို ထည့် သွင်းဖော်ပြရုံမျှသာဖြစ်ပါသည်။ ဝယ်ယူသူအဖြစ် လက်မှတ်ရေး ထိုးခြင်း၊ မခင်နှင်းသက်အား လက်ဗွေနှိပ်ရခြင်းမရှိခဲ့ပါ။ မခင် နှင်းသက်မှာ အသက်ငယ်သေးသဖြင့် မဆောင်ရွက်ခဲ့ရခြင်းဖြစ် ပါသည်။ အဆိုပါ သက်သေခံ (ဂ) အရောင်းအဝယ်မှတ်ပုံတင် စာချုပ်၌ ကျွန်မအနေနှင့် အရွယ်မရောက်သေးသူ မခင်နှင်းသက် ၏ကိုယ်စား အုပ်ထိန်းသူမိခင်အနေနှင့် လက်မှတ်ရေးထိုးဆောင် ရွက်ခဲ့ရခြင်းမရှိပါ။ x x x သက်သေခံ (ဂ) အရောင်းအဝယ် စာချုပ်အရ ကျွန်မသမီး မခင်နှင်းသက်အနေနှင့် တရားဝင်ဝယ် ယူပိုင်ဆိုင်သူမဟုတ်သဖြင့် ကျွန်မသမီးအမည်နှင့် မပိုင်ဆိုင်သော အချင်းဖြစ်မြေကွက်မှာ ကျွန်မတစ်ဦးတည်းအမည်ပေါက် ပိုင်ဆိုင် ခဲ့သည်ဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။ သက်သေခံ (ခ) x x x မြေယာ ပုံစံ (၁၀၅) အရယနေ့တိုင် ကျွန်မဒေါ်စန်းအမည်ဖြင့် တစ်ဦး တည်းအမည်ပေါက် ပိုင်ဆိုင်လျက်ရှိသည်ဆိုလျှင် မှန်ပါသည်။” မခင်နှင်းသက်ကလည်း အောက်ပါအတိုင်း ထွက်ဆိုအစစ်ခံထား

သည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်-

“ သက်သေခံ (ဂ) အရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် ဝယ်ယူသူအဖြစ် မိခင်ဒေါ်စန်းတစ်ဦးတည်းကသာ ဝယ်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ကျွန်မ အနေဖြင့် ယင်းမြေကွက်၏ ဝယ်ယူသူအဖြစ်ပါဝင်လက်မှတ်ရေး ထိုးခဲ့ခြင်း၊ လက်ဗွေနှိပ်ခဲ့ခြင်းများမရှိပါ။ x x x ကျွန်မ အမည်အမှန်မှာ မခင်နှင်းသက်ဖြစ်ပြီး x x x သက်သေခံ (ဂ) စာချုပ်ပေါ်တွင် မခင်သက်နှင်းဟု ဖော်ပြထားသည့် အမည် မှာမမှန်ကန်ပါ။ မှားပါသည်။”

ဒေါ်စန်းနှင့် မခင်နှင်းသက်တို့ ထိုထွက်ဆိုချက်များအရ သက်သေ ခံအမှတ် (ဂ) စာချုပ်တွင် မခင်သက်နှင်းဟု အမည်ပါသော်လည်း အမှန် တကယ်မှာ ဒေါ်စန်းတစ်ဦးတည်းက ဝယ်ယူခြင်းဖြစ်ပြီး ဒေါ်စန်းတစ်ဦး တည်းက အမည်ပေါက်ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း အငြင်းပွားဘွယ်မရှိချေ။

၂၀၀၂
ဦးအောင်မင်းကြည်
ပါ ၂
(၄င်း၏အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာရင်း
ဒေါ်သန်းသန်းဌေး၊
နှင့်
ဦးသက်အောင်
ပါ ၃

ဒေါ်ခင်ခင်ကြွယ် နှင့် ဒေါ်တင်တင်ကြွယ်အမှု^(၁) တွင် သား
သမီး၏ အမည်ကို မိဘအမည်နှင့်တွဲဘက်ပြီး မရွေ့မပြောင်းနိုင်သော
ပစ္စည်းကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ဖြင့် ဝယ်ယူခဲ့စေကာမူ ထိုသို့သောစာချုပ်
ရှိကာမျှဖြင့် အဆိုပါပစ္စည်းရှိ အခွင့်အရေးကို ၄င်းသားသမီးအား
ပေးကမ်းပြီးဖြစ်သည် ဟုလည်းမယူဆနိုင်ကြောင်း ထုံးဖွဲ့ထားသည်။

ထို့ကြောင့် သက်သေခံအမှတ် (ဂ) အရောင်းစာချုပ်တွင်ထိုစဉ်က
အရွယ်မရောက်သေးသူ မခင်နှင်းသက်အမည်ပါရှိနေစေကာမူ ထိုပစ္စည်းရှိ
အခွင့်အရေးကို မခင်နှင်းသက်ရရှိခြင်းမရှိပေ။

သို့ဖြစ်ရာ အချင်းဖြစ်မြေနှင့်အိမ်ကို ဒေါ်စန်းသာပိုင်ဆိုင်သဖြင့်
နောက်ထပ်ပြုလုပ်သော သက်သေခံအမှတ် (ဂ) စာချုပ်အရ ဦးအောင်
မင်းကြည်တို့က ဒေါ်စန်းအပေါ် ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန်
နှင့်လက်ရောက်ရလိုကြောင်း စွဲဆိုခွင့်ရှိခြင်းမှာ ယုံမှားဘွယ်မရှိပေ။

ဒေါ်စန်းနှင့် ဦးအောင်မင်းကြည်တို့ ပြုလုပ်ထားသည့်သက်သေ
ခံအမှတ် (က) နှစ်ဦးသဘောတူအိမ်၊ မြေကွက်အရောင်းအဝယ်စာချုပ်
တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြချုပ်ဆိုထားကြသည်-

- “ (၁)စာချုပ်ပါသဘောတူညီထားသောအိမ်၊ မြေကွက်တန်ဖိုးငွေ
အားလုံးကို ယနေ့စာချုပ်ချုပ်ဆိုသည့်နေ့တွင် ဝယ်ယူသူမှ
ပေးချေရာ ရောင်းသူကလက်ခံရရှိကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။
- (၂)ဤစာချုပ်ချုပ်ဆိုသည့်နေ့မှစ၍ နောက် (၆) လအတွင်း
ရောင်းသူဒေါ်စန်းမှ ပြန်လည်ဝယ်ယူရမည်၊ ယင်းသို့ပြန်
လည်ဝယ်ယူခြင်းအတွက် ဝယ်ယူသူဦးအောင်မင်းကြည်က
ပြန်လည်ရောင်းချပေးရမည်။
- (၃)ထိုသို့ပြန်လည်ရောင်းဝယ်ပြုလုပ်သည့်အခါ မူလစာချုပ်ပါ
အိမ်၊ မြေကွက်တန်ဖိုးငွေ x x x အပြင် နစ်နာမှုအနေ
ဖြင့် တစ်လလျှင် မြေကွက်တန်ဖိုး၏ ၈% နှင့်ညီမျှသောငွေ
ကို ဒေါ်စန်းမှ ဦးအောင်မင်းကြည်သို့ ပေးရမည်။
- (၄)ဤစာချုပ်ချုပ်ဆိုသည့်နေ့မှစ၍ နောက် (၆) လပြည့်သည့်
တိုင် ရောင်းသူမှပြန်လည်ဝယ်ယူနိုင်ခြင်းမရှိပါက အပြီး
အပိုင်ရောင်းချသကဲ့သို့ မှတ်ယူရမည်ဖြစ်ပြီး ဝယ်ယူသူ
တရားဝင်အမည်ပေါက်ပိုင်သည်အထိ သို့မဟုတ် ဝယ်ယူ

(၁) ၁၉၆၄ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၅၉၉

၂၀၀၂
ဦးအောင်မင်းကြည်
ပါ ၂
(၄င်း၏အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာရလူ
ဒေါ်သန်းသန်းဌေး)
နှင့်
ဦးသက်အောင်
ပါ ၃

သူဆန္ဒရှိသည့်အတိုင်း ရောင်းသူကလိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေး
ရမည်။”

စာချုပ်တစ်ခုသည် အရောင်းစာချုပ်ဖြစ်သလား၊ အပေါင်စာချုပ်
ဖြစ်သလားဆိုသည့် ပြဿနာနှင့်ပတ်သက်၍ စာချုပ်၌ဖော်ပြထားသော
စကားရပ်များအပေါ် သာမန်အားဖြင့်အမှီသဟဲပြုကာ ဆုံးဖြတ်ရမည်ဖြစ်
သည်။ ရောင်းချကြောင်းအတိအလင်း ဖော်ပြထားပါက ရောင်းချခြင်း
မဟုတ်ဘဲ ပေါင်နှံခြင်းသာဖြစ်သည်ဟုဆိုလာလျှင် ထိုကဲ့သို့အဆိုပြုသူ
အပေါ်၌ ယင်းအဆိုပြုချက်ကို ထင်ရှားအောင်ပြသရန် တာဝန်ကျရောက်
ပေသည်။

ယခုအမှုတွင် သက်သေခံအမှတ် (က) စာပိုဒ် (၄) ပါစကားရပ်
များအရ ဝယ်ယူသူတရားဝင်အမည်ပေါက် ပိုင်ဆိုင်သည်အထိ ရောင်းသူ
က ဆောင်ရွက်ပေးမည်ဟူသော သဘောတူညီမှုမှာ အမှန်တကယ်
အရောင်းအဝယ်ပြုလုပ်ရန် ရည်ရွယ်ချုပ်ဆိုသော စာချုပ်ဖြစ်ကြောင်း
ညွှန်ပြရာရောက်သည်။ စာချုပ်ပြုလုပ်စဉ်က အသိသက်သေအဖြစ် ဆောင်
ရွက်ခဲ့သော မကာဟိုခမ်းရပ်၊ ရယကအဖွဲ့ဝင် ဦးမြသိန်း (လိုပြ-၂)၊
ဦးသန်းညွန့် (လိုပြ-၃) တို့ကလည်း ပေါင်နှံခြင်းမဟုတ် ရောင်းချခြင်းသာ
ဖြစ်သည်ဟု ထွက်ဆိုထားကြသည်။ ဒေါ်စန်းတို့က ပေါင်နှံခြင်းဖြစ်ကြောင်း
သက်သေထင်ရှားပြသနိုင်ခြင်းမရှိသည့်အတွက် သက်သေခံအမှတ် (က)
စာချုပ်တွင် စာပိုဒ် (၂) နှင့် (၃) စည်းကမ်းချက်များကို ထည့်သွင်းချုပ်
ဆိုရုံမျှဖြင့် အရောင်းအဝယ်စာချုပ်မဟုတ် အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု
ကောက်ယူဆုံးဖြတ်နိုင်မည်မဟုတ်ပေ။

နိုင်ငံတော်ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးဘဏ် နှင့် သခင်ပေါ်ညွန့်
အမှု(၂) တွင်ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) ၏ခြွင်းချက်အရ
အရောင်းစာချုပ်တွင် ဝယ်ယူကရောင်းသူအား ပြန်လည်ရောင်းမည်ဆို
သော စည်းကမ်းချက်ပါသည့်အကြောင်းကြောင့် ထိုစာချုပ်သည် အရောင်း
စာချုပ်မဟုတ်ဘဲ အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု မလွှဲမသွေကောက်ယူရမည်
ဟုအဓိပ္ပါယ်မပေါက်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ပစ္စည်းလွှဲပြောင်းခြင်းအက်ဥပဒေပုဒ်မ ၅၈ (ဂ) အရပေါင်နှံခြင်း
အထမြောက်စေရန် မြီရှင်မြီစားရှိရမည်ဖြစ်ရာ အရောင်းစာချုပ်၌ ငွေ
ချေးကြောင်း လုံးဝပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိပါက ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော

(၂) ၁၉၆၇ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၇၀၁

စည်းကမ်းချက်ပါရှိနေသည့် အကြောင်းကြောင့် ရောင်းပေါင်ဖြစ်ရမည်ဟု မဆိုသာပေ။

ဒေါ်စန်းနှင့် ဦးအောင်မင်းကြည်တို့ပြုလုပ်သည့် သက်သေခံ အမှတ် (က) စာချုပ်တွင် ငွေချေးကြောင်းလုံးဝပေါ်ပေါက်ခြင်းမရှိသဖြင့် ပြန်လည်ရောင်းချမည်ဆိုသော စည်းကမ်းချက်ပါရှိရုံမျှဖြင့် ထိုစာချုပ်ကို အရောင်းစာချုပ်မဟုတ် အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု ကောက်ယူနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။

သက်သေခံအမှတ် (က) စာချုပ်တွင် စာချုပ်ပြုလုပ်ပြီး ၆ လ ကြာလျှင် ရောင်းသူကပြန်ဝယ်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ၆ လပြည့်သော်လည်း ပြန်မဝယ်လျှင် ရောင်းသူကဝယ်သူအား မှတ်ပုံတင်အရောင်းစာချုပ်ပြုလုပ် လွှဲအပ်ရန် ဖော်ပြချက်အရ ထိုစာချုပ်သည် အရောင်းစာချုပ်မဟုတ်ဘဲ အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု တရားရုံးချုပ်က ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိပေ။

သီးခြားသက်သာခွင့်အက်ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (ဂ) တွင် ဆောင်ရွက် ရန် သဘောတူသည့်ကိစ္စမှာ မဆောင်ရွက်သည့်တွက် ငွေကြေးအားဖြင့် လျော်ကြေးပေးသော်လည်း လုံလောက်သည့်သက်သာခွင့် မရနိုင်သည့် ကိစ္စဖြစ်လျှင် ယင်းပဋိညာဉ်ကို သီးခြားအတည်ပြုလုပ်ခွင့်ရှိကြောင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။

ယင်းပုဒ်မပါ ရှင်းလင်းချက်တွင် ဆန့်ကျင်သည့်သက်သေ အ ထောက်အထားထင်ရှားမပြသနိုင်ပါက မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းအား လွှဲပြောင်းပေးရန် ပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်ခြင်းအတွက် ငွေကြေးအားဖြင့် လျော်ကြေးပေးသော်လည်း လုံလောက်သည့်သက်သာခွင့်မရနိုင်ဟု မှတ်ယူ ရမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းဖော်ပြထားသည်။ ဦးသက်အောင်၊ ဒေါ်စန်း တို့နှင့် ဦးအောင်မင်းကြည်တို့သည် မရွှေ့မပြောင်းနိုင်သည့်ပစ္စည်းကို လွှဲ ပြောင်းရောင်းချရန် ပဋိညာဉ်ပြုလုပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ ဆန့်ကျင်သည့် သက်သေအထောက်အထား မတင်ပြနိုင်သဖြင့် ဦးသက်အောင်နှင့်ဒေါ်စန်း တို့က ယင်းပဋိညာဉ်ကို ဖောက်ဖျက်မှုအတွက် ငွေကြေးအားဖြင့် လျော် ကြေးပေးသော်လည်း ဦးအောင်မင်းကြည်တို့အတွက် လုံလောက်သည့် သက်သာခွင့်ရနိုင်မည်မဟုတ်သောကြောင့် သီးခြားသက်သာခွင့်အက် ဥပဒေပုဒ်မ ၁၂ (ဂ) အရပဋိညာဉ်အတိုင်း အတည်ပြုဆောင်ရွက်ပေးရ မည်ဖြစ်သည်။

၂၀၀၂
ဦးအောင်မင်းကြည်
ပါ ၂
(၄င်း၏အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်ကရသူ
ဒေါ်သန်းသန်းဌေး)
နှင့်
ဦးသက်အောင်
ပါ ၃

၂၀၂
ဦးအောင်မင်းကြည်
ပါ ၂
(၎င်း၏အထွေထွေ
ကိုယ်စားလှယ်စာရသူ
ဒေါ်သန်းသန်းဌေး)
နှင့်
ဦးသက်အောင်
ပါ ၃

ဦးမြအောင် နှင့် ဦးဝမ်စွိ (ခ) တန်ဝမ်စွိပါ (၇)အမှု(၇) နှင့်
ဦးအဘတ်စ် နှင့် ဦးအောင်ထိုက်အမှု(၄) တို့ကိုရည်ညွှန်းသည်။

ထို့ကြောင့်ကြားနာလျက်ရှိသည့် ပြဿနာများကို အောက်ပါ
အတိုင်း ဖြေဆိုလိုက်သည်-

- ၁။ မူလအရောင်းအဝယ်စာချုပ်တွင် မိခင်နှင့်အတူသမီး
မခင်နှင့်သက်က လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်းမရှိဘဲ အမည်ဖော်
ပြရုံမျှဖြင့် နောက်ထပ်ပြုလုပ်သောစာချုပ်အရ မိခင်အပေါ်
ပဋိညာဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးစေရန်နှင့် လက်ရောက်ရ
လိုကြောင်း စွဲဆိုခွင့်မရှိဆိုခြင်းမှာ မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း၊
- ၂။ သက်သေခံ (က) စာချုပ်တွင် စာချုပ်ပြုလုပ်ပြီး ၆ လကြာ
လျှင် ရောင်းသူကပြန်ဝယ်ခွင့်ရှိကြောင်း၊ ၆ လပြည့်သော်
လည်း ပြန်မဝယ်လျှင် ရောင်းသူကဝယ်သူအား မှတ်ပုံတင်
အရောင်းစာချုပ် ပြုလုပ်လွှဲအပ်ရန် ဖော်ပြချက်အရ
အရောင်းစာချုပ်မဟုတ်ဘဲ အပေါင်စာချုပ်ဖြစ်သည်ဟု
ကောက်ယူဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှန်ကန်မှုမရှိကြောင်း။

အထက်ပါအကြောင်းများကြောင့် ဤအထူးအယူခံမှုကို ခွင့်ပြုပြီး
တရားရုံးချုပ် (မန္တလေး) ၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကိုပယ်ဖျက်၍ ရှမ်းပြည်နယ်
တရားရုံး (အရှေ့ပိုင်း) ၏စီရင်ချက်နှင့်ဒီကရီကို တရားရုံးအဆင့်ဆင့်
စရိတ်နှင့်တကွ ပြန်လည်အတည်ပြုလိုက်သည်။

ရှေ့နေခကျပ် ၃၀၀၀/- သတ်မှတ်သည်။

(၃) ၁၉၉၅ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၁၁၆
(၄) ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံတရားစီရင်ထုံး စာ-၆၈